

Notes du mont Royal



www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ЛІВІДУМІСТІВСЬКИЙ САЛАТОНІК

[...] 16 settembre 1914 perché la autorizzò il dottor Giovanni Cavigliani che fece 16 settembre (in cui vennero uccisi) le sue domande per — ADJAV — oggi è in cura, e può
2000
essere dimesso (dopo qualche settimana di cure) con
100000 lire per curarsi (Ottavio, settant'anni circa, che ha dovuto
sacrificare tutto), oggi non può più uscire, anche perché ha
bisogno di assistenza di 10 milioni lire al giorno, e non si sa come
100000 lire. Oggi non si può più uscire, e non si sa cosa farà
domani, quando siate da sudoreto e calore su un
2000

HERODOTI HISTORIAR.

T. VI. P. II.

ADNOTATIONES

AD LIB. VII. c. 172. - IX.

ET AD VITAM HOMERI.



ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM SEPTIMUM.

CAP. CLXXII. 1 seq. Θεσσαλοὶ δὲ ὑπὸ ἀναγκῆς, etc.) Pavii acumen scopas hic animadvertisit dissolutas. Nam quid? an Thessali Medorum partes sequebantur, cum propterea ostendebant, sibi displicere quod ab Aleuadis factum? quae tamen in verbis eorumque cohaerentia mens. Velle Scriptorem, Thessalos, Aleuadarum dominatione pressos, primis belli initiosis ad Persas inclinasse: cognitis autem perfidorum consiliis, ad Graeciae concilium legatos de communione salute misisse. Itaque, aut excidissee aliquid, aut fuisse olim, τοπεῖται μηδιστρες διέδεξαν, ὅτι οὐ εφίνεται etc. cum principio Medorum partes fovissent, ostenderunt sibi non placere etc. Non profecto inutiliter. Mihi ex schedis Arch., parum adiutis, placuisse memini, ὡς δὲ ἔδεξαν, ita vero demonstrarunt, sibi displicere etc. ὡς δὲ hoc fere modo lib. IX. 34. Sed conjecturae non indulgeo. WESS. — Nec emendatione nec coniecturā indiget hic locus. Ac primum quidem minime sollicitandum verbum διέδεξαν: amat enim Scriptor pro simplici διενύειν compositum illud ponere, I. 31, 16. 73, 18. II. 134, 16. 162, 7. III. 72, 29. (ubi ex codd. Arch. et Vind. διαδεικνύσθω recipi debuerat.) III. 82, 17. VIII. 3, 10. IX. 58, 10. Tum vero etiam bene recteque habet ὡς particula, quae in plerisque locis modo citatis eadem ratione cum eodem verbo iuncta legitur. Nec vero ὡς διέδεξαν: debebat cum Valla, et qui eum secuti sunt, quum ostenderent intelligi, nec postquam ostenderunt, ut nos reddidimus, nec quoniam demonstravere, ut Schulzio placuit: sed plane sicut in locis laudatis, uti, sicuti, quemadmodum ostenderunt; nempe uti

Herodot. T. VI. P. II.

A 2

*quidem ea re, quae continuo deinde exponitur, scilicet
legatis ad Graecorum concilium missis, cum eis manu
tis quae mox commemorantur) satis et perspicue ostende
runt: satis, inquam et perspicue; nam composito verbo
diadicis paullo maior quaedam vis, quam simplici, in
esse videtur. Ostenderunt autem ea ratione, non placere
sibi Aleuadarum artificia, (de quibus vide supra, c. 6. et
cap. 130.) neque se partes amplexuros esse Persatum, nisi ne
cessitate fuerint coacti. conf. c. 174. S.*

[5. ἣν δὲ τῶν Ἰσθμῶν etc.) Conf. c. 145. S.]

11. ἡ σχέψη τοῦ πολέμου) Male absentiam praepositionis in Cod. Arch. laudavit Th. Galeus. Redibit c. 215. ἐστὶν ἡ σχέψη τοῦ πολέμου. Quo de genere plura lib. I. 143. WESS

17. οὐδεμίνιοι τέ τοι προσφέρειν) Nec debet, neque aequum erit, qualem dictionis usum explicuimus et excusimus antea. Nimium sane et solo e docti viri arbitrio pendens, αἰτίνιοι ήτοι οὐδεμίνιοι τοι προσφέρειν, nullam nobis culpam obiectare iure poteritis. Ἀναγκαῖον sequentia defendunt: estque saepe verissimum, Κρήτες οὐδὲν ανάγκης, Εν αριδ. Alcest. vs. 965. WESS. — Similiter Reiskius: *hanc tamen vobis est ius et fas nos armis cogendi. Satis, puto, faciat, non potestis nobis necessitatem imponere, scil. ut nos sorti* Persarum exercitui nos opponamus. S.

CAP. CLXXXIII. 5. τῆς Ἀχαιῶν ἐς "Αλον") Noīmētū
urbis litera liberavit superflua Gronov. Urbis incolas
Ἀλεῖς dixit Demosthenes, more istius aevi scriptoribus usitato: sic legit Harpoer. ubi nostris in Edd. Demosth. viril-
gatur: διαλλάσσειν τοὺς Ἀλεῖς πρὸς τοὺς Φερσαλίους, p. 205, 64.
infra οἱ Ἀλεῖς recte scriptum §. 68. sed τοὺς Ἀλεῖς dicebant
alterum apud eumdem recurrat p. 238. et 316. recte scri-
bitur p. 236. Ἀλον πολυφρούμενον: et p. 88, 1. Φερσαλίους
Ἀλον παρέδωκεν: ad hunc locum notata ubi citat Ulpianus
qui vocatur, p. 205, 64., nomen "Αλος in ὅλως sive deprava-
tum. Mendosa apud Suidam sic possunt quodammodo re-
integrari, si legatur: Ἀλεῖς - - - [Αλος] πόλις Θεσσαλίη-
οι δὲ πολῖται Ἀλεῖς. VALCK.

16. ὀψίτας συλλεγήνες) Eadem testimoniis IX. c. 26. et
c. 27. συλλεγήναι. Aliibi συλλεχθεῖς, τοιλεχθῆναι, et similis;
Nostro frequens tantur: nihil quidem interest utrum scri-
perit, sed scripsisse tamen videbitur ista talia ad eamdem

normam. Contra apud Demosthenem uno loco praebent Editiones συλλεχθέντες, Codices vero συλλεγθέντες: hoc iure Pier-
sonus alteri praetulit ad Moer. Att. p. 208. Aetate Demo-
sthenis suaviores istas formas probabant Attici; asperiores
aetate Herodoti. VALCK.

¶ 12. Εὐαίνεος ὁ Καρκίνου) Diodori Συνερὸς est lib. XI. 2. per-
geram scriptus. Polemarchi, e quibus Euænetus, [lin. 13.]
Spartanorum regum in castris atque expeditione primarii
fuerunt administri apud Thucydid. V. 66.; in civitate
aliis, de quibus Nic. Cratius Reip. Spartan. lib. II. 14.
inpositi negotiis. Hinc vero, ab illo neglectum, cognoscim-
us, regio plerumque genere fuisse: Aldum enim, particu-
larem negantem omittentem, bène H. Stephan. ex Codic-
cum consensione corredit. WESS.

¶ 16. ἀνησκόι παρὰ Ἀλεξάνδρου) Venientes ab Alexandro nun-
cū. Istitus Alexandri, tanquam Philèllynos, sed huius in pri-
mis beneficij, saepius Athenienses grati meminerunt. Hanc
respicit Herodoti narrationem, ex Damaste diversa qua-
dam admiscens, inter Socraticas Epistolæ 28, scriptor,
adversus Isocratem ad Philippum datae: Speusippum aucto-
rem dat L. Allatii haud absurdâ conjectura; cui quidpiam
obnoxuisse Pearsonum in Vind. Ignat. aut Bentleium in Diss.
de Epist. Phalar. non opinor. De Isocrate: Debuerat, in-
quirit malevolus ille, τὰς Ἀλεξάνδρου τοῦ σοῦ προγόνου, καὶ
τὴν, ἄλλω τὰς εἰς τὴν Ἑλλάδα γενομένας εὐεργεσίας ἔκπαγγίλλειν.
Quod primum ille ponit beneficium; legatos Alexander
Darii (hunc dicere, non Xerxes debebat) contrucidari
iussit, haud sanèquam ut Graecis gratificaretur, sed ut
ulciseretur iniuriam sibi suisque factam: ὑστερον δὲ, ad-
dit, στρατιαζόντων (scribendum-ne πλησιαζόντων,) τῶν Βαρβά-
ρων οἱ Ἕλληνες ἐπὶ τὸ ὑμέτερον (leg. ὑμέτερον) Ἡράκλειον απήντη-
σαν· Ἀλεξάνδρου δὲ τὴν - - Θετταλῶν προδοσίαν τοῖς Ἕλλησι μηνύ-
ματος, ἀναζητάντες οἱ Ἕλληνες δι' Ἀλεξάνδρου ισάθισαν: tandem
subdidit: καὶ τοι τούτου χρῆν μὴ μόνον Ἡρόδοτος καὶ Δαμάστην με-
μῆθει τῶν εὐεργεσιῶν, sed et, secundum suam legem, Artis
oratoriae Scriptorem; postrema, in istum olim sensum
scripta, nigrae sunt lolliginis plena, neque Speusippo dis-
conveniunt. De Heracleo Macedoniae, deque Heraclea,
in radicibus Octae montis sita, hic non est agendi locus.
VALCK.

17. συνβούλευσις σφι απαλλάσσονται) Consilium Alexandri Macedonis suasionemque, laudato Herodoto, Scriptor Epistolae xxviii. inter Socraticas Allatii his exequitur: ὅτι περὶ δὲ στασιμότων (πειλαζόντων) τὸν βαρβάρον, οἱ Ἑλληνες ἀπέτιθεν ἡρακλεῖον ἀπήγνωσαν, Αλεξανδροῦ δὲ τὴν τῶν Ἀλείνων καὶ Θετταλῶν προδοσίαν τοὺς Ἑλληνούς μηύσαντος, ἀναζητήσατε δὲ Ἑλληνες δι' Ἀλέξανδρον ἰσάθησαν. In quis, postulante re, μέτρης Ἡρακλ. mutavi et τὴν Ἀλέον, prava ab Allatio reliqua. Vnde ekenarii non dispar coniectura fuit ab cap. 6. sed hic operosior. Cetera partim falsa, partim ab Herodoti mente aliena sunt. WESS.

CAP. CLXXIV. 5. οὗτοι δὲ ἐμῆδισαν προθέμας) Tunc vero Thessali Persarum partes animose sunt sequuntur. Inneerà verba Suidas habet in Ἐμῆδισαν: μετὰ τὴν ἐν Μαραθῶν μάχην Θεσσαλοὶ ἐμῆδισαν, δίσταντες τὴν ἀπόθραξην τῶν Τσιπῶν. [conf. Zonarae Lex. p. 707. ubi perperam iundicata.] sed quae praebet in Ἀγχοτηρας, Küster non designata, Herodoti verba sunt ex proximo cap. [175, 5.] petita: στινοτέρη ἐφαντεῖται δὲ ἵστορη ἡ ἴστορη. In his dum frequens recurris mentio τῆς ἴστορης, introitus in Thessaliam, alieno vocem leto posuerat librarius in Cod. Ms. initio cap. 174. Αὕτη δέντεται δὲ η Θεσσαλίην ἴστορην: ubi vulgatur στρατηγός, scribi debet στρατητήν. VALCK. — Vocab. ἴστορη, quantum nullo in cod. msto vel a Wess. vel a nobis repertum sit, videtur ex coniectura ab H. Stephano in ora sua editionis positum pro mendoso στρατηγό, quod olim vulgabatur. Haec raro enim me observare memini, notam γράψε, significare. S.

CAP. CLXXV. 2. τὰ λεχθήτα ὑπὸ Ἀλεξανδροῦ) Quod hinc margo dat Stephani, ιξ Ἀλεξανδροῦ, illud, a correctoribus non exspectandum, si habent et alii Codices, probare at Herodoteum. τρέπω τῷ εἰρημένῳ ιξ Ὁράνεος est lib. III. c. 7 τὸ ποικίλη ιξ Φαμμαρίχου, II. 151. τὸ προσταχθὲν in τῷ Κύρου, Ie 114. Apud Quintilian. Inst. Orat. VI. [1, 41] p. 511, puer ex paedagogo se vellicari respondit. Passivis in frequenter sic adiungunt Tragici: in Tragoediis, quae superant, non puto reperiri dictum servatum M. Antonino VII. 41. Et διμερέστη τε θεῶν. In Longino, castigatissimo scriptore, a Zach. Peccatio revocatum non feret, ut puto, Ia. Taupias,

Longino dignissimus futurus editor, Sect. ix. 30. ἐν Κίρκης τυποφεύειντος. Tān. Faber bene correxit ἡ Κίρκη: prout Plutarch. etiam dederat T. II. p. 52. n. sed non illa socius Ulyssis fecit τυποφεύοντος, verum σωῶν μὴ ἔχιν πεφαλάς, φαντασίας τε: scribamus itaque totidem literis, συνομοθουμένης. VALCK. — Revertit Herodoto adsueta dictio ἡξ Ἀλεξανδρου. Talis lib. III. 71. τρόπῳ τῷ σημείῳ ἡ Ὁράνος, et sine numero aliae. WESS. — Apud Longin. vulgata scripturam tenuit probavitque Toup. S.

11. γῆς τῆς Ἰοτιαιώτιδος ἐπὶ Ἀγρεμίσιον) Non obliviscor φοράρι -- -- ἐπὶ ὅδῳ ἐπὶ τὴν Ἐννεάκρουντον libri VI. c. 137., nec hūc libri c. 173. καὶ ἀπίκετο ἐπὶ τὸ Τίμακι ἢ τὴν ἱερὸλην, recte posita, sed ad olim hoc collocatum loco (ἐπὶ γῆς τῆς etc.) haud gemina. Iure Mssti praepositionem auferunt; noxiā et inutilem. Γῆς autem τῆς Ἰοτιαιώτιδος τὰς περαὶ θεασταῖς κάμας lib. VIII. 23. memorans aliquid insuper moliminiis vetat. WESS. — Quae Histiaeotis hic ionica nominis formā Herodoto, communi vero Graecorum sermone Histiaeotis vocatur, septentrionalis est Euboeae regio; Artemisium, extrema Histiaeotidis ora cum promontorio, quod a Dianaē templo, quod inibi erat, nomen invenerat. Alia Ἰοτιαιώτις, Thessaliae, supra memorata est lib. I. c. 56, 15. S.

13. τὰ κατ' ἑτέρους) Literas aliquot, quae repeti debebant, hic etiam absorptas suspicor, sic restituendas, ut legatur: ἦστε πυθάνεσθαι τὰ κατ' ἑκατέρους ἴστρα: quam lectionem commodum offert margo Stephani; ex Msto repertam etiam Vallae Latina monstrant. VALCK. — Vide Var. Lect. S.

CAP. CLXXVI. 12 seqq. Τῶν δὲ Θερμοπυλῶν etc.) Accuratisima haec loci pictura, nulli, nec Livianae Hb. XXXVI. 15. neque Strabonis lib. IX. p. 655. [p. 428. ed. Cas.] concedens. Ὡς παῦλος καὶ πετρᾶς θερμαὶ λουτρά; καὶ πάγοις Οἴτας περιβαλλόντες culte ad accolas chorus Trachin. Sophoc. vs. 642. WESS.

13. ὅρος ἀβατόν τι καὶ ἀπόκρημνον) ὑψηλὸν, quod additur, in marginem libenter reicerem. Recte iunguntur εὐραὶ ὑψηλαὶ καὶ ἀβαταὶ, c. 198. sed ὅρος ἀβατόν τε καὶ ἀπόκρημνος esse ὑψηλὸν, Herodotus lectorem non monuissest, qui dederat lib. III. c. 111. ἀποκρημνοῖς οὔροις; Εἴδη πρόσθιων αἰθέρων

§ ADDITIONAL NOTES

περιττούντας. Mox viam, qua spectat Orientem, διάλυσσις ἡστορίας καὶ τεμένεις. Secundum Appian. Syr. [c. 17.] p. 157, τῇ μὲν θερμοπόλισσῃ, τραχεῖαι καὶ αἷμενος, τῇ δὲ ἔδος ἀβατόν τε καὶ βραζεφαγῆς. Loca usque ad mare invia palustri lima et voraginebus hys dixit. Livius XXXVI. 18. Idem c. 15., qua, inquit, caridiae aquae in ipsis fauces sunt, Thermopylae locus appellatur. cons. Strabo IX. p. 655. n. et Casaub. [ad p. 428, quae ed.] Appian. Syr. p. 158. Harpocrat. in Θερμοπύλαι, et Schol. in Aristoph. Nub. 1047. VALCK.

18 seq. "Εστι δὲ ἐν τῷ ἑώρῳ ταῦτη θερμὰ λουτρά, τὰ χύτρους μαλέουσι οἱ ἐπιχάριοι. Excitans ista, χύτρας praebet Eustath. in Dionys. vs. 437. alterum Pausan. IV. [c. 35.] pag. 369 seq. memorans τὴν καλυμβήθραν, ἦν τινα ὀναδόσιον οἱ ἐπιχάριοι χύτρης γυναικείους. Praeceptor Pausaniae Herodes Atticus, ut erat aedificator pecuniosus, in gratiam Thessalorum et Meliensem, cellas aegrotantibus accommodas hic construi euravit, ut suspicor ex Philostr. in eius vita p. 551. τὸς ἡ Θερμοπύλαις καλυμβήθρας memorante τοῖς νοσοῦσι πατινίσσει. Ex sacris nostris nota est Hierosolymitana καλυμβήθρας, τοιτεράς, ἔχουσα, VALCK. — Imprudentis audaciae Editio. Genet. ob χύτρας, contra Porli sui admonitionem intulicatas, excusari nequit. Eustathii enim dubia lectio est; quae citra dubium si foret, manebit temerarius contra tabulas ausus. Ecce tibi Pausaniam lib. IV. 35. de piscina, in quam calidae haec influnt aquae, ἦν τινα ὀναδόσιον οἱ ἐπιχάριοι χύτρους γυναικείους. WESS.

18 seq. καὶ τὸ γε τοπικῶν) Stare nequit ista. Medicina lectio, [quam recipere non dubitaverat Gron.] ni sic pourlulum adiuvetur, καὶ τῷδε τῷ παλαιὸν πύλαι ἐπίπερ: quae Koenii est suspicio. VALCK. — τὸ γε τοπικῶν doctissimi viri D'Orvillius ad Charit. lib. I. 3. p. 41. et Akrotachius Diluc. Thucyd. p. 4. recte auctius, quam decebat, consue- runt. WESS. tpm. Vide Kar. Lect. S. 182, οἵησαντες γῆν, τὴν Αἰολίδα). Interrogationes Gronor vianas non intelligo, ne dum falsissimam et absurdissimam esse in Geographia veterem participij formam. Cur quaeod omittantur τὴν τὴν Αἰολίδα Θεσσαλίη, antea Aeolida, terrae habentis latitudines (ita enim Latina, [Gronau], vitirosa omittunt imperite arripiunt), habeant, in Tresprolos abierunt, indeque rediles. Phocasibus vastis tem aqua exversantur

machinati sunt? Nonne commodius et situi regionum congraentius, Thessalos ex Thesprotis, unde erant, habitatum terram Aeolidem irisse, quam deinde possederunt? Nobilis Palmerius, veteris Graeciae ad prime peritus, hanc verborum sententiam lib. II. Gr. Ant. c. 4. p. 262. perspexit. E quidni? cum Aeolis sit illa regio, quam Thessali deinceps possessione teauerunt. Clare Diodorus lib. IV. 67. dicit Boeoto, μετακίνησε τὴν τέρα περι Αἰολίδα, ἦν δὲ Θεσσαλία καλουμένη. Sine cuiusquam proinde invidia redire vulgata, cum Vallae Latinis potuit. WESS. — Recte enim Vallae interpretatus erat, ex quo ilbi ex Thesprotis terram Aeolidem iere habitatam, quam nunc possident. S.

CAP. CLXXVII. 3. ἐτι οὐτε πλήθει - - - ταῦτη) Acutissimus Gish. Koenius in literis ad me datis ad h. N. 3. *Alli* forte scribit, dudum viderunt legi debere τὴν θερμότηταν. Hoc ipsum Vallae codex habuit, qui vertit, ubi est ibi. f. 22. ταῦτη, Polyaenus p. 333. §. 12. et p. 232. §. 2. Reiskio θηρίον venit in mentem. Mihi iam olim etiam placuit nostraris illud: τὴν οὐτε πλήθει ἔξουσι χρέος οἱ Θάρρωποι, οὐτε θηρίῳ, ταῦτη. Angustias quaerebant ne multitudine circumirentur: [Corn. Nep. II. 3.] et hoc Themistoclis fuisse videatur consilium. Apud Thucyd. p. 180, 41. [lib. III. c. 23.] pro διατηρεσθαι: sed Herodoteum est τὴν: pro διατηρεσθαι: Schol. in Sophoc. Ai. vs. 826. τὸ δὲ ἐπιφύτα (ἀποδίδοται) πρὸς τὸ πατέρες. VALCK. — Nec apud Thucyd. I. c. nec hic apud Nostrum ulla novatione opus est. S.

CAP. CLXXVIII. 4. αἰνέμονι εὐχεσθαι) Vatis tale respondum, Ω Δέλφοι λίτοτος αἰνέμονις, καὶ λάϊον ἔσται, in Clem. mend. Alex. Stromat. VI. pag. 753. [pag. 454. ed. Sylburg. Lügd. Bat. 1616.] adiungentis hanc in rem, βώμὸν καὶ δινεκτονότητα τοῖς αἰνέμονις, ἀργοὺς αὐτοὺς ἔσχον. In ambiguo autem haeret, utrum μεγίστους an μεγάλους reliquerit Herodotus. WESS. — Eruditione sua multiplici saepè sapienter usus: ad Gentiles confutandos, Clemens Alex. verba oraculi Delphici servavit Strom. VI. p. 753; Δέλφοι, Επέκριναν τὴν Ἑλλάδα στρατεύοντας, αἰνεῖτεν τῆς Πυθίας, Ω Δέλφοι, λίτοτοι αἰνέμονις, καὶ λάϊον ἔσται; βώμὸν καὶ δινεκτονότητα τοῖς αἰνέμονις, ἀργοὺς αὐτοὺς ἔσχον. Oraculum eiusdem sententiae acceperunt Athenienses: vid. c. 189. Quos facere voluit, et revera reddidit, indignante Platone, vidi-

τικος; Themistocles , his effata talia facile Delphis comparavit: Δεινὸς γάρ ἔργον πλοῦτος ἐπειδή ταῦτα. VALCK.

10 seq. Βαμόν τε ἀπέδεξαν ἡ Θύινη) Aram Delphi ventis statuisse dicuntur in loco, mihi aliunde incognito, ἡ Θύινη: forte, prope Thyiae fanum? & in talibus etiam loca nonnunquam designat circa templo: sunt autem usitissima, ἡ Διονύσου ἡ Ἀσκληπιού ἡ Θεομοθόροις ἡ Ἀρτεμίδος: hoc forte poni poterit, ubi legitur apud Pausan. II. [cap. 32 extr.] p. 189. Σαρόνια κατὰ ἵρος ἡντὶ Ἀρτεμίδος λατρεύεται. Graece non dicitur κατὰ ἵρος ἡντὶ, quotannis. Pausania sicut aliis est κατὰ ἵρος et κατ' ἵρος ἔκαστον: aut hoc latet in ἡντὶ, aut scribi poterit κατὰ ἵρος ἡντὶ Ἀρτεμίδος λατρεύεται, circa aedem Dianaē quotannis festos, Saronia dictas, celebrant Troezenii. VALCK. — Ἀπέδεξαν Scriptorem male, [non ἀπέδεξαν,] supra commonstratum lib. V. 89. Ἡ Θύινη, videlicet τεμένει aut χώρη, extra omnem est culpam. Thyia, modo eadem tamen, Castalii filia, Apollinis pellex, materque Delphi, a Pausania lib. X. 6. non negligitur. WESS. — Τὸ τῆς Θύινης τέμενος continuo deinde memoratur, unde hic locus (οὐ χῶρος εὗρος) nomen invenierit. Inde probabile fit, loci nomen fuisse ἡ Θύη, adeoque ἡ Θύη veram esse scripturam. S.

CAP. CLXXX. 4 seq. διαδέξιον ποιεύμενοι τὸν θλον} Ex formae praestantia illius, quem primum Graecorum ceperant, laetum omen captantes. In hunc ferme sensum Hérodotea recte mihi videtur Aem. Portus interpretatus in Διαδέξιος, vicina pertractans in Ἐπαύροιστο. Διαδέξιον τι ποιεῖσθαι (non mirabor si cui venerit in mentem Διαδέξιον) idem videtur, quod saepius dicitur οἰωνός τι θεοῖσιν vel ποιεῖσθαι. Euripides Iphig. Aul. 607. "Ορφίζε μὲν τόδι" (imo τέος) οἰωνος ποιεύμενα, Τὸ σὸν γε χρηστὸν, καὶ λόγων εὐθημιαν. VALCK.

7. τάχα δὲ τι καὶ τοῦ εἰρόματος ἐπικύρωτο) Forsan autem et ex nomine (Λίοντος, Leonis) fructum quendam perseperit; ut nempe peius cum illo sit actum, atque idecirco hoc triste fatum subierit. Verbum Ἐπαύροιστο, significans fructum percipere, de bonis et malis in utramque partem adhiberi docuit H. Steph. in Indice Thes. Ling. Græc. Idem in usu significans Ἀπολαύειν pertractavit Ti. Hemsterh. ad Lucian. [Tim. cap. 2.] p. 101. Egregium Dembernius dictum

dat Stobaeus in Eclogis Canteri p. 205., 'ΑΦ' ἦν ήμην τάγαθα γίγνεται, ἀπὸ τῶν αὐτῶν τούτων καὶ τὰ πακτά ἐπαντικοίμεθα. Qui saepe Clementis Alex. libellum ingeniosissimum, Quis dives salvandus sit, interpolavit, vanissimus ille nostrae formulæ virorum clanorum censor Combefisius, pag. 937, 5., posuit perperam, ὅπως ἀντιτίθηται τὸ εἰπόμενον τῷ τῆς ἐλπίδος: εἰπεῖν δέ προστίθεται, εἴτε τὸν αἰώνα τούτων καὶ τὰ πακτά ἐπαντικοίμεθα, scripsit Clemens p. 957, 7. VALCK. — Vallae mala olim Latina, ex Porti indicio iam bona. Fructum nominis sui Leo caudem abstulit. Verissime Democritus: 'ΑΦ' ἦν ήμην τάγαθα γίγνεται, ἀπὸ τῶν αὐτῶν τούτων καὶ τὰ πακτά ἐπαντικοίμεθα, malorum fructum nanoiscimus, in Stob. Eclog. Eth. lib. II. p. 205. et Euripides Helen. vs. 476. Τίν' αἰτίας ἡς ἐπαντικόμην ἔγειρε; cuius ego culpam luerem? Ita verbo usus et prava in re constat. WESS.

CAP. CLXXXI. 5. ἐις ὁ κατεκρεουργήθη) Si Iōnum sermonis ἵκοργος, Aukōργος, viçe aliorum ἵκοργος, Ακαῦργος, fuerint in Celeb. viri adnotatis ad lib. I. 65., quo iure κατεκρεουργήθη Pass. damnabitur? Verbum, Longini excusatione laudabile, Xanthus in Lydiacis suis haud aversatus Cambilem descripserat τὴν ἱεντοῦ γνωμήν κατεκρεουργήσαντα καταφεγγίν, apud Athen. lib. X. 3. p. 415. D. Philo Iud., Iosephus, Procopius, et incertus scriptor in Suidae Aibēροβατεῖν, in huiusmodi lancinata membrorum scissura πρεουργηθῆναι maluerunt. WESS. — Rabiem Pythes aenulatus Cynaegiri; quem Pythen sive Pythianam κατακοπίνη dixit VIII. 92. Usum hīc verbi laudans vicinorum tantum expressit sententiam, ut solet, Longinna. p. 17. Sect. xxxi., ὁ Πύθης ἔως τοῦτο ἐπὶ τῷ νεώς ἐράχετο, ἔως ἂπας κατεκρεουργήθη. Cambilem Lydorum Regem πελμάσσον υἷον suam noctu κατακρεουργήσαντα καταφεγγίν ex Lydiacis Xanthi scripsit Athen. X. p. 415. D. τοὺς ἄρδης πρεουργηθῆναι εἰπεῖνται; est in Herodot. III. c. 13. Ἀγραμεῖν εἰπεῖνται; adhibuisse suspicor Euripidem ob ista Hesychii: Ἀγραμεῖν, κατακοπίνην Εὐριπίδης Πελιάστην. Διητάκυτον est Anaxandridas apud Athen. X. p. 455. F. ὁ πρεουργός, sive lanius, oīkīm dīcebatur ἀγραμος: quod pro μάγειρος restituendum est. Mito Xenophonti Kyp. Haed. II. p. 27, 29. Senarius apud Elymū pag. 149, 55. Η γαρ Βίβλος χεῖρας ἀγράμων φυγόν, fragmēta videntur perdite tragoediae. VALCK.

12. ἵκπαγλεόμενοι.) Adhaeserunt librarii tanquam adscopulum; ἵκπλαγέομενοι pingentes hic, lib. VIII. 92. et IX. 47., pauci tamen: an Hesychii exemplo, Ἐκπλαγέομενοι, ἵκπλαγέομεναι? sed habeant sibi. Non sperno, quod *Aeschylus*, *Euripides*, *Dionysius Halic.* atque alii adprobaverunt. Par discordia in Hippocratis ἵκπλαγάς, *Erotiane* teste p. 50. Ed. *Eustachii*, ἕκπλαγάς ex arbitratu fictum. WESS. + ἵκπάγλας, puto, et dein ἕκπλαγάς scribere Vir doctiss. veluerat. *Erotiani* testimonium in *Franzii* editione Glossariorum (Lipsiae 1780.) reperire mihi non contigit. S.

CAP. CLXXXII. 2. Φίρμος) Atheniensis itle suum nomen Φίρμος recuperabit; cui Graecis auribus barbarum dederant quibus suae aetatis Firmi notiores erant. VALCK. — Mendosum Φίρμος tenuerat Gronov. S. — Attico civi patrium [iino, proprium] nomen Φίρμος rediit, quale Φορμίων et Φόρμις *Pausaniae* lib. V. 27. Namque Φίρμος, nec doctis latuit, latinae civitatis est. WESS. 8. πυθάνονται παρὰ πυρσῶν) Aldinum Πυθᾶν optimam H. Steph. in exilium egit; si qui insuper διὰ πυρσῶν maluerint, uti Arch., poterunt; nec tuto tamen. Quod nam ipsam φυκτωρίας attinet rationem, de ea post Bonav. *Vestcanii* ad Autor. Περὶ Κόσμου p. 207. et Stanleii in *Aeschyle Agam.* vs. 1. diligenter curam nihil adiungo, nihil etiam de speculatoribus, ἡμεροδόμοις, iterum iterumque memorandis c. 192. et 219., quippe dexterime a Turnebi *Adversarii XXVII.* 7. et Dukero ad *Livii* lib. XXXI. 24. illustratio WESS. — Genuinum est παρὰ πυρσῶν, et *Vallae* lectum. τερὶ Πυρσῶν, et διὰ πυρσῶν, sunt a correctoribus. Eximie quidem usurpatum παρὰ ἐπὶ τῶν ἱψύχων: Homerus tamen etiam scribit Παρὰ τῶν ἀνόστρε, Ιλ. ξ. vs. 28. Vulgo verbis μαστίν, μαστίσαι, ἀκόνειν, similibusque succedit παρά, iuncta tamen ἱψύχοις. Έπὶ ἀψύχου posuit *Antiphon* pag. 1127 12., αὐτῷ ἔξουσία ἦν ταῦθας εἰδέναι παρὰ τῆς βασιάρου. Sieur Soph. habet πομπᾶσι, pro διὰ πομπῶν, *Antig.* vs. 170. sic Herod. IX. cap. 3. πυρσῶν -- ἰδίκεις βασιλέι δηλώσουν. In bello Graeci quoque πυρσοῖς utebantur sive φιλίοις seu πολεμοῖσι saepe meminerunt Tacticci. Περὶ πυρσῶν qui egerint ubi indicantur a *Leopardo* *Emend.* V. c. xi., eadē emendatur opera *Suidas*, in quo tum legebatur περὶ Πυρσῶν, quae his apud *Herodot.* est *Aldina* lectio. VALCK. — Παρὰ πυρσῶν;

ab ignibus ex ignibus cognoverunt; quasi dicas, ab illis edocit. S.

CAP. CLXXXIII. 8. τὸ δὲ ἔμα σφι κατηγόρῳ etc.) Scribi Claude Pauw voluit, ἵς τὸ δὲ ἔμα: quod si soheda iuborent, ferri posset. [Si ἵς adiectum voluisse Herodotus, non ἵς τὸ δὲ scripturus fuerat, sed ἵς δὲ τὸ ἔμα.] Sed κατηγόρῳ: his in Musis idem nonnunquam ac monstrare aut praecundo indicare, sicuti lib. II. 49. et 56. VI-
236. Est tertia prior ista divinatio multo tolerabilior, quam quidem sequens: τὸ δὲ ἔμα σφι κατηγόρῳ ιὸν εὐ πέρ
μάλιστα πάντων κύπεον: sed saxea pila illis viam monstrabat, existens omnium in traectu praecipua: ubi miror, pilam,
de qua prius, huc advocari; saxum, quod intenditur, ne-
gligi: taceo, πάντων κύπεον saxum inconmode dici, et mu-
tationem nimiam minimeque videri necessariam. WESS.
Videtur (ut commode Larcherus observavit) saxum il-
lud parum ac fere nihil super aquam eminuisse: quo magis
necessere fuit, ut et indicaretur illud Persis ab homine
lavorum gnaro, et ut columna in illo erigeretur, qua de
periculo monerentur navium gubernatores; quo spectat
quod paulo ante dicebat Scriptor (lin. 5 seq.) ὃς σφι τὸ
ἄποδαν ἡγεόντες καθαρόν. S.

μαίας μαρκῆς Καστανίνης) Arch. Karavalius urbis nomen
vulgatum edidit, in ea tamen scriptura non perseverans cap.
188v. Ephorus, Strabo, et Plinius ex Harduini correctione,
paria Herodoto faciunt. Videndum Steph. Byz. et Holste-
nius. WESS.

CAP. CLXXXIV. 5. τὸν μὲν αρχαῖον ἐκάστων etc.) Sermonis hanc stribiliginem viderunt docti viri. Si exis-
stet: ἵππος αρχαῖος ἐκάστων, et reliqua ad eum medium
nominandi easa, quae Pavli opinio, lenius utique oratio
volveretur. Namque ex praecedente αἴρονται pendere, quae
num sunt, equidem haud crediderim. Αρχαῖον autem ἴππων
αἴρειν multitudinem adpellat, quam Xerxes tota Asia excita-
tus indecum trahebat. WESS. — Nulla hic sermonis stribili-
gois septe atque ordine omnia procedunt. Accusativi illi,
qui ibetis tagbarunt viros, utique a verbo εἴρισκα pendent;
quodque superiori formula, ὃς ἦν τρυβαλλότες εἴρισκε; hic
velut in repetitum intelligitur, eadem fere ratione de qua
in Adnot. ad l. 58, 7. et passim alibi monui. Quo vero

elarius pateat orationis gressus, commodius fortasse tulatur levis illa distinctio, quam inter διμιούρους et ιόντα in terserui. Immo vero, quod pro ιόντα διμιούρου, quod olim vulgabatur, cum nostro cod. F. διμιούρου ιόντα editi, videbatur quidem ea ratiōne paulo lenius faciliusque fluere oratio: sed nunc maxime recordor, amare nostrum eiusmodi trajectōrem verborum qualem hic alii praeferunt codices; adeoque ιόντα διμιούρου restitutum velim auctori. S.

[8. ἐπιθέτων) De propugnatoribus sive militibus classiarīs sigillatim ponit hoc verbum ad c. 96, 1. recte a West. monitum est, atque eodem modo hic intelligendum id verbum. Qui vero mox (lin. 9 seq.) nominantur ducenti ἐπιχώριοι ἐπιθέται, non debebunt, puto, propugnatores et armati milites intelligi, sed nautae et remiges. In quaque triremium Atticarum ad Salaminem, teste Plutarcho, (in Themist. p. 119. v.) nonnisi octodecim propugnatores erant, in quibus quatuor sagittarii, reliqui graviter armati. (Conf. Potter Archaeol. Graec. lib. III. c. 18.) In Persicis navibus soli illi triginta, quos modo dicebat Noster, propugnatores fuisse videntur; licet reliquos etiam ducentos deinde c. 186; 15. et 186, 5. in universo τῶν μαχίμων ἀνδρῶν numero comprehendat Scriptor. S.]

13. προσθέτω δὲ τούτην) Sic recte scribitur in marg. Steph. ut infra hoc cap. προσθέτω δὲ τούτης - - - πλάτες τούτας δισμυρίους ἄνδρας. Nostro loco ποιήσεις (intermedia paulo forsitan aliter scripta dabunt Codd.) αὐτὸν δύδακτον ἄνδρας ἑνίκας, ponens in earum singulis fuisse viros octoginta. Πινῆσαι, pro τιθίναι, ponere, fingere, [sumere,] similiter adhibetur Demostheni c. Leptin. p. 279, 36., εἰσὶ τῶν ξένων ἀτελεῖς, δέκα θύησιν - - - καὶ μὴν τῶν γε πολιτῶν οὐκ εἰσὶ πίντη οὐχοῦν αὐτοτέρων ἕκκαθίδεα πεινάωμεν αὐτοὺς τίκτοντες: ponamus illos esse viginti. Facimus, quod est in scripto Codice, dederat, opinor, Cicero, ubi vulgatur facimus, de Nat. Deor. I. c. 30. Age et his vocabulis esse Deos facimus, quibus a nobis nominantur; id est fingamus. Cicero ad Fam. I. Ep. 12. Eum te esse finge qui sum ego. Fac occurrit frequenter. Tuscul. III. 18. fac sane esse summum bonum non delectare. xxi δὲ Graecis adhibentur in eundem usum: Eurip. Med. 386., Καὶ δὴ τελεῖσθαι τις με δέξεται πόλις; sed sint sunt mortui. Helena vs. 465. Καὶ δὴ παρεῖσθαι: Fac sāne eum con-

cessisse. In animosa Xenophontis Imperatoris oratione Ἀναβ.
V. p. 214, 21. Παῦ δὲ ὑμᾶς (scrib. τοιῶ δὴ ὑμᾶς) ἔχαστη-
Σέρρας — ὥπ' ἐμοῦ ἦσαν εἰς Φάσιν καὶ δὴ καὶ ἀποβαίνουσεν εἰς τὴν
χώραν. Herod. infra, c. 186., καὶ δὴ σφίσας ποιῶ ἵσους ἐκένοις
ἔθαι. VALCK.

26. πλῆθος συντίθεσθαι) Nihil hoc verius esse, praemissa declarant. Certissimum praeterea [lin. 28.] καὶ δεκάς ex computatione, quam καὶ δεκάς, δύο manifesto violent, praecedente: ad calculos qui sederit, haud dubitabit. WESS. — Colligitur sane universa ista summa 2317610 ex summis particularibus ante positis. Conficiunt enim

1207 × 200 (lin. 3 seqq. huius cap.)	241400
1207 × 30 (lin. 8 seqq.)	36210
3000 × 80 (lin. 13 seqq.)	240000

Unde prodit summa copiarum navalium (lin. 18 seqq.)	517610
His accedunt pedites (lin. 21, coll. c. 60.)	1700000
equites (lin. 22, coll. c. 87.)	80000
camelis et curribus vecti (ibid.)	20000

Unde prodit copiarum ex Asia transductarum summa, quae hic subducitur	2317610
Iam his porro accedunt navales copiae ex Thracia et vicinis insulis, 120 × 200 (cap. 185, 1 seqq.)	24000
et terrestres copiae ex eisdem regionibus (c. 185, 7 seqq.)	300000

Unde hominum armatorum (in quorum quidem numero etiam remiges comprehenduntur) prodit summa (cap. 185, 55.)	2641610
Qui numerus duplicatus dat hominum summam §283220 cap. 186. memoratam. Conf. c. 103, 19 seq. ibique notata. S.	

CAP. CLXXXV. 3. δόκησιν δὲ δεῖ λέγειν) Ingratissima vocum est δὲ δὲ copulatio atque adhaesio, soli accepta Med. ferenda: nam Pass. δὲ, scribentis lapsu, ex δὲ, (uti saepius haec permutantur) venit. Prudenter Lichas Sophocles, ταντὸ δὲ οὐχι γίνεται δέκανος τηνίτην, καὶ ξακριβῶτες λογεῖ, Trachin. vs. 432. WESS.

16 AD NOTATIONES

latus 389 p. 7. Hactenus quod numeris collatis duravit
annus. Namque prius Arch. turbant, et catalogum mihi
minus adangerent. Si in Magulis enim navibus duceatis que
ste, sciat supra finitum; centum viginti naves debunt
vixi quatuor millia; reliquorum Codicem conspiceret
debet firma; addere, quia inquam non ad parer in illis
fuisse navibus, addere tamen singulis triginta propagula-
tores. Hoc illi acquibunt decem millia, quibus numeri
inserviantur atque augentur. Am ergo pro centum viginti
navibus paullo ante numerandum censuit serba Arch.
magistrum huius statu, centum et septuaginta. Nihil quidem
magis mutat, et eo tamen navibus e numero tristitia qua-
estimata affilia superputando protestantur. Incident in con-
siderationis, quas mox dabit, copiarum brachium ratiocinatio
intervenient dum nullum, summam inquit 5303220. Quo
ille quidem modo secum ferme consentit, nec efficitur
difficultas in catalogo difficultatis insideat. Choenium certe
post palma enumeratio et mediorum hac Arch. afflu-
bit non diluvatur. WESS.

119. 8. Idem lib. VI. 45., ubi docte Valckenarii.
120. Strabon. VII. p. 502. de sententia Casauboni 121.
121. Appianus Bel. Civ. II. [cap. 39.] p. 745. Ceterum
122. 123. in Syrakus transitibus dicit: Vid. supra cap. 45.
124. 125. — Apud Appian. Bel. Civ. nobis dedere meliores
126. 127. —

128. 129. **CAP. CXXXVII.** 8. προδοσία τοῦ Λέοντος
130. προτύπων Βιλιανός, perpetram ista vertentem, egregius G.
131. 132. 133. Asse p. 135. humanitas in Viam revocabile. Quid
134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 7010. 7011. 7012. 7013. 7014. 7015. 7016. 7017. 7018. 7019. 7020. 7021. 7022. 7023. 7024. 7025. 7026. 7027. 7028. 7029. 7030. 7031. 7032. 7033. 7034. 7035. 7036. 7037. 7038. 7039. 70310. 70311. 70312. 70313. 70314. 70315. 70316. 70317. 70318. 70319. 70320. 70321. 70322. 70323. 70324. 70325. 70326. 70327. 70328. 70329. 70330. 70331. 70332. 70333. 70334. 70335. 70336. 70337. 70338. 70339. 70340. 70341. 70342. 70343. 70344. 70345. 70346. 70347. 70348. 70349. 70350. 70351. 70352. 70353. 70354. 70355. 70356. 70357. 70358. 70359. 70360. 70361. 70362. 70363. 70364. 70365. 70366. 70367. 70368. 70369. 70370. 70371. 70372. 70373. 70374. 70375. 70376. 70377. 70378. 70379. 70380. 70381. 70382. 70383. 70384. 70385. 70386. 70387. 70388. 70389. 70390. 70391. 70392. 70393. 70394. 70395. 70396. 70397. 70398. 70399. 703100. 703101. 703102. 703103. 703104. 703105. 703106. 703107. 703108. 703109. 703110. 703111. 703112. 703113. 703114. 703115. 703116. 703117. 703118. 703119. 703120. 703121. 703122. 703123. 703124. 703125. 703126. 703127. 703128. 703129. 703130. 703131. 703132. 703133. 703134. 703135. 703136. 703137. 703138. 703139. 703140. 703141. 703142. 703143. 703144. 703145. 703146. 703147. 703148. 703149. 703150. 703151. 703152. 703153. 703154. 703155. 703156. 703157. 703158. 703159. 703160. 703161. 703162. 703163. 703164. 703165. 703166. 703167. 703168. 703169. 703170. 703171. 703172. 703173. 703174. 703175. 703176. 703177. 703178. 703179. 703180. 703181. 703182. 703183. 703184. 703185. 703186. 703187. 703188. 703189. 703190. 703191. 703192. 703193. 703194. 703195. 703196. 703197. 703198. 703199. 703200. 703201. 703202. 703203. 703204. 703205. 703206. 703207. 703208. 703209. 703210. 703211. 703212. 703213. 703214. 703215. 703216. 703217. 703218. 703219. 703220. 703221. 703222. 703223. 703224. 703225. 703226. 703227. 703228. 703229. 703230. 703231. 703232. 703233. 703234. 703235. 703236. 703237. 703238. 703239. 703240. 703241. 703242. 703243. 703244. 703245. 703246. 703247. 703248. 703249. 703250. 703251. 703252. 703253. 703254. 703255. 703256. 703257. 703258. 703259. 703260. 703261. 703262. 703263. 703264. 703265. 703266. 703267. 703268. 703269. 703270. 703271. 703272. 703273. 703274. 703275. 703276. 703277. 703278. 703279. 703280. 703281. 703282. 703283. 703284. 703285. 703286. 703287. 703288. 703289. 703290. 703291. 703292. 703293. 703294. 703295. 703296. 703297. 703298. 703299. 703300. 703301. 703302. 703303. 703304. 703305. 703306. 703307. 703308. 703309. 703310. 703311. 703312. 703313. 703314. 703315. 703316. 703317. 703318. 703319. 703320. 703321. 703322. 703323. 703324. 703325. 703326. 703327. 703328. 703329. 703330. 703331. 703332. 703333. 703334. 703335. 703336. 703337. 703338. 703339. 703340. 703341. 703342. 703343. 703344. 703345. 703346. 703347. 703348. 703349. 703350. 703351. 703352. 703353. 703354. 703355. 703356. 703357. 703358. 703359. 703360. 703361. 703362. 703363. 703364. 703365. 703366. 703367. 703368. 703369. 703370. 703371. 703372. 703373. 703374. 703375. 703376. 703377. 703378. 703379. 703380. 703381. 703382. 703383. 703384. 703385. 703386. 703387. 703388. 703389. 703390. 703391. 703392. 703393. 703394. 703395. 703396. 703397. 703398. 703399. 703400. 703401. 703402. 703403. 703404. 703405. 703406. 703407. 703408. 703409. 703410. 703411. 703412. 703413. 703414. 703415. 703416. 703417. 703418. 703419. 703420. 703421. 703422. 703423. 703424. 703425. 703426. 703427. 703428. 703429. 703430. 703431. 703432. 703433. 703434. 703435. 703436. 703437. 703438. 703439. 703440. 703441. 703442. 703443. 703444. 703445. 703446. 703447. 703448. 703449. 703450. 703451. 703452. 703453. 703454. 703455. 703456. 703457. 703458. 703459. 703460. 703461. 703462. 703463. 703464. 703465. 703466. 703467. 703468. 703469. 703470. 703471. 703472. 703473. 703474. 703475. 703476. 703477. 703478. 703479. 703480. 703481. 703482. 703483. 703484. 703485. 703486. 703487. 703488. 703489. 703490. 703491. 703492. 703493. 703494. 703495. 703496. 703497. 703498. 703499. 703500. 703501. 703502. 703503. 703504. 703505. 703506. 703507. 703508. 703509. 703510. 703511. 703512. 703513. 703514. 703515. 703516. 703517. 703518. 703519. 703520. 703521. 703522. 703523. 703524. 703525. 703526. 703527. 703528. 703529. 703530. 703531. 703532. 703533. 703534. 703535. 703536. 703537. 703538. 703539. 703540. 703541. 703542. 703543. 703544. 703545. 703546. 703547. 703548. 703549. 703550. 703551. 703552. 703553. 703554. 703555. 703556. 703557. 703558. 703559. 703560. 703561. 703562. 703563. 703564. 703565. 703566. 703567. 703568. 703569. 703570. 703571. 703572. 703573. 703574. 703575. 703576. 703577. 703578. 703579. 703580. 703581. 703582. 703583. 703584. 703585. 703586. 703587. 703588. 703589. 703590. 703591. 703592. 703593. 703594. 703595. 703596. 703597. 703598. 703599. 703600. 703601. 703602. 703603. 703604. 703605. 703606. 703607. 703608. 703609. 703610. 703611. 703612. 703613. 703614. 703615. 703616. 703617. 703618. 703619. 703620. 703621. 703622. 703623. 703624. 703625. 703626. 703627. 703628. 703629. 703630. 703631. 703632. 703633. 703634. 703635. 703636. 703637. 703638. 703639. 703640. 703641. 703642. 703643. 703644. 703645. 703646. 703647. 703648. 703649. 703650. 703651. 703652. 703653. 703654. 703655. 703656. 703657. 703658. 703659. 703660. 703661. 703662. 703663. 703664. 703665. 703666. 703667. 703668. 703669. 703670. 703671. 703672. 703673. 703674. 703675. 703676. 703677. 703678. 703679. 703680. 703681. 703682. 703683. 703684. 703685. 703686. 703687. 703688. 703689. 703690. 703691. 703692. 703693. 703694. 703695. 703696. 703697. 703698. 703699. 703700. 703701. 703702. 703703. 703704. 703705. 703706. 703707. 703708. 703709. 703710. 703711. 703712. 703713. 703714. 703715. 703716. 703717. 703718. 703719. 703720. 703721. 703722. 703723. 703724. 703725. 703726. 703727. 703728. 703729. 703730. 703731. 703732. 703733. 703734. 703735. 703736. 703737. 703738. 703739. 7037310. 7037311. 7037312. 7037313. 7037314. 7037315. 7037316. 7037317. 7037318. 7037319. 7037320. 7037321. 7037322. 7037323. 7037324. 7037325. 7037326. 7037327. 7037328. 7037329. 7037330. 7037331. 7037332. 7037333. 7037334. 7037335. 7037336. 7037337. 7037338. 7037339. 70373310. 70373311. 70373312. 70373313. 70373314. 70373315. 70373316. 70373317. 70373318. 70373319. 70373320. 70373321. 70373322. 70373323. 70373324. 70373325. 70373326. 70373327. 70373328. 70373329. 70373330. 70373331. 70373332. 70373333. 70373334. 70373335. 70373336. 70373337. 70373338. 70373339. 703733310. 703733311. 703733312. 703733313. 703733314. 703733315. 703733316. 703733317. 703733318. 703733319. 703733320. 703733321. 703733322. 703733323. 703733324. 703733325. 703733326. 703733327. 703733328. 703733329. 703733330. 703733331. 703733332. 703733333. 703733334. 703733335. 703733336. 703733337. 703733338. 703733339. 7037333310. 7037333311. 7037333312. 7037333313. 7037333314. 7037333315. 7037333316. 7037333317. 7037333318. 7037333319. 7037333320. 7037333321. 7037333322. 7037333323. 7037333324. 7037333325. 7037333326. 7037333327. 7037333328. 7037333329. 7037333330. 7037333331. 7037333332. 7037333333. 7037333334. 7037333335. 7037333336. 7037333337. 7037333338. 7037333339. 70373333310. 70373333311. 70373333312. 70373333313. 70373333314. 70373333315. 70373333316. 70373333317. 70373333318. 70373333319. 70373333320. 70373333321. 70373333322. 70373333323. 70373333324. 70373333325. 70373333326. 70373333327. 70373333328. 70373333329. 70373333330. 70373333331. 70373333332. 70373333333. 70373333334. 70373333335. 70373333336. 70373333337. 70373333338. 70373333339. 703733333310. 703733333311. 703733333312. 703733333313. 703733333314. 703733333315. 703733333316. 703733333317. 703733333318. 703733333319. 703733333320. 703733333321. 703733333322. 703733333323. 703733333324. 703733333325. 703733333326. 703733333327. 703733333328. 703733333329. 703733333330. 703733333331. 703733333332. 703733333333. 703733333334. 703733333335. 703733333336. 703733333337. 703733333338. 703733333339. 7037333333310. 7037333333311. 7037333333312. 7037333333313. 7037333333314. 7037333333315. 7037333333316. 7037333333317. 7037333333318. 7037333333319. 7037333333320. 7037333333321. 7037333333322. 7037333333323. 7037333333324. 7037333333325. 7037333333326. 7037333333327. 7037333333328. 7037333333329. 7037333333330. 7037333333331. 7037333333332. 7037333333333. 7037333333334. 7037333333335. 7037333333336. 7037333333337. 7037333333338. 7037333333339. 70373333333310. 70373333333311. 70373333333312. 70373333333313. 70373333333314. 70373333333315. 70373333333316. 70373333333317. 70373333333318. 70373333333319. 70373333333320. 70373333333321. 70373333333322. 70373333333323. 70373333333324. 70373333333325. 70373333

poterit ostendit ex aliis multis ad manum; nihil
huius generia ex Herodoto; sed fieri facile potest, ut hac
in parte fallatur. Verum illud contendit, neque hoc, ne-
que istius est hic congruere. Graece dicitur, *τοις τοις ση-
μείοις οικούσιν επαναληπτοί*. Herodotus ego scripisse
puto, τοδινού τοις σημείοις τοπαιών, effatum, illud gene-
rale limitatum ab eruditulo lectore, adiecta voce, *τοις τοις ση-
μείοις*. Recte Thomas Herodotus hic interpretatus habens
τοπαιότητα τοις εργονομίαις. Significatur vel flumina defor-
mata, vel ductibus, si nempe repetas e vicinia rurisque ur-
biādā; has potestate activa verbum usurparunt Aristophane,
Xenophon, Demosthenes, aliqui. VALCK. — Vide
Var. Leet. 1850, sere, dubitabis puto de veritate scripturae
τοπαιότητας, quibus formulae in locum, Ionibus proprias,
alii τοις τοις σημείοις, alii magis etiam communem *τοις τοις σημείοις*
substitutae. *τοις τοις σημείοις* (τοις τοις σημείοις τοπαιότητα
τοις τοις σημείοις τοπαιότητας etc.). Detegendus calculi
error est, a Budaeo, et Io. Lautenbergio. Otii Sorani p. 5, per-
spectus. Si choenices quadraginta octo mediumnum, quod
Pollux, Harpocrate, atque hoc de grege alii asseverant,
absolverint, patet mediumnum tritici in milites xlvii.
engari quot diebus solitum: ex quo, initis ex medium-
num hic signatorum numero rationibus, colligere licet,
militum in exercitu Xerxis merentium, 5296320. fuisse
capita; atqui recensentur duntaxat 5283220; superpart
ergo choenices numerum hominum tredecim milibus et
centum. Fac fuisse, quorsum schedae Arch. nos trahunt,
componi militantium ad 5303220 turbam, deerit di-
gitum sex milibus et nongentis militibus dimensum: nam,
quae minime fallax Cl. Askew adnotatio, tot choenices ad
eum summam desiderantur. Liquet calculi error; ubi
commissus, non item. WESS. — Videtur ipse Herodotus
in subducendis calculis leviter errasse. Quod si pro singu-
lis hominibus in singulos dies choenices requirebantur qui
est quadraginta octava pars mediumni, requirebantur pro
5283220 hominibus quotidie mediumni 110067 cum 4 choe-
nibus; ut subiectum schema ostendit:

| | |
|---------|--------|
| 5283220 | 48 |
| 340 | 110067 |
| (4) | |

Herodot. T. VI. P. II.

B

Jam quum loco numeri 67 numerum 340 ponat Scriptor, manifestum fit, puto, oblitum illum esse postremum numerum 340, uti par erat, per 48 dividere. *S.*

CAP. CLXXXVIII. 6. πρόχροσσαι ὀπύτορε ἐπώνυμον) Loci sententiam Portus bene vestigavit. Πρόχροσσαι naves, quarum prorae ponto obversae erant, cum reliquae stationem ad littus haberent. Homeri versus Iliad. Σ. 34 seq. habent simile quidpiam, nec prorsus tamen, naves certo ordine subductas describentes. Multa ibi Eustathius. Ele-
ganter Agathocles Babylonius; καὶ οἱ Κυζίκηνοι ἵξομένωντις ἐπ' αὐτῷ (Pythagrum tyrannum) ἴβονδρόμου, πρόχροσσοι Φε-
ρέμενοι ἐπὶ τῷ κίνδυνῳ: summo impetu, sive, obversis, qualis
arietum pugna, frontibus, in *Athen.* lib. I. p. 30. A.
WESS. — De isto vocabulo, cuius propria vis minime
in liquido est, iam supra ad IV. 152, 17. disputavi. Illud
quidem perspicuum videtur, non sat is esse quod naves πρό-
χρόσσαι Wess. cum Porto intelligit quarum prorae ponto ob-
versae erant: nam et, quae proxime terrain stabant, per-
inde ponto obversam proram habebant. (conf. ad VI. 115,
2. notata.) Nec Suidae interpretatio (Πρόχροσσαι ἄλλαι ἵπ-
άλλη) satis facere videtur. Quod si enim nihil aliud signi-
ficaret id vocabulum, satis fuerat quod paulo ante pla-
nissimis verbis scripsit Herodotus, ἄλλαι ἐπ' ἵκινησι. Quare,
mihi probabilissima illa ratio visa est, qua πρόχροσσαι νῦν
apud Homerum veteres Critici κλιμακῆδοι locatas interpre-
tantur; quod gallice par échelons dices, latine equidem
in quincuncem locatas reddidi, sed id ita intelligens, ut de
octo seriebus sive ordinibus, quos memorat Scriptor, quilibet
ordo anterior una navi minor sive brevior esset quam con-
sequens ordo, utque adeo veluti trianguli aequilateri
(nunc quidem truncati) formam referret universa classis.
Videndumque ne simili quadam ratione, qui apud *Athen.*
lib. I. p. 30. dicuntur πρόχροσσαι impetum fecisse in hostem,
intelligendi sint facto cuneo irrupisse. His ita perscriptis,
nunc demum animadverto, eamdem in sententiam vocab.
πρόχροσσαι a Reiskio esse expositum. „Πρόχροσσαι, ait, di-
cuntur res omnes seriatim et per gradus porrectae et pro-
cedentes, ita ut, quo magis procedatur in altum eo res
magis introrsum recedat, et quasi minuatur, ut sunt gra-
dus scalarum ad plani inclinati modum positarum.“ *S.*

8. τῆς θαλάσσης; ζεύσοντος) Longini παρόδοτομον elegantissimae dictionis tantum modo in repetitis toties sibilantibus est literis, quas álli ad aestuantis stridorem maris aptissimas putarent: namque, uti Latinis *fervere mare*, *fervor maris*, ita κύματα Gregor. Naz. Stel. I. p. 55. B. ἐπὶ πολὺ μετεωρισθεῖσα καὶ ἀναζήσαντα: et Liban. T. II. p. 516. c. ἐν ζεύσι τῷ κυκλῶνι, parili translationis figura. Ventus ex septemtrione et Hellesponto flans, proptereaque *Hellespontias* dictus [lin. 10.] Atticae regioni marisque Aegaei insulis gravis et damnosus accidebat, Aristotele Problem. XXVI. 57. p. 198. ed. Sylb. docente. Iucunda sunt Aristidis in tempestatis ἵκθεται ad Arginusas, ἄφτι μὲν --- ὥδην η θάλασσα, καὶ κατίβαινε 'Ελλησποντίας λαυπρὸς, apud Hermogenem Form. Orat. I. 5. p. 280. WESS.

[15. ὅτας δὲ τῶν νεῶν μεταρσίας ἔλλαβε) In hoc interpretando loco dormitans equidem, et vocab. μεταρσίας pro ἴππησις accipiens, obliquas in latinis nostris posui, pro eo quod recte Gronov. dederat, quas naves ventus in alto natus est: pariterque iam olim H. Stephanus, quum *Valla* minus recte anteriores interpretatus esset, monuerat opportuisse altum tenentes. S.]

16. πρὸς Ἰπροῦς καλεομένους) Adumbravit hinc sua Strabo lib. IX. p. 675. b. [p. 443. n. ed. Cas.] sed præter alia, δὲ διὰ Τηνοῦντα τόπον τραχύν τῶν περὶ Πήλου παρενεχθεῖς: ubi eam varietatem librariis inputandam monuit Vir magnus. Faret Geographio aliquantulum πρὸς Τηνοῦς *Vindob.*, neque omnino tamen. WESS. — Τηνοῦντα habet nupera Strabonis editio Lipsiensis, præeuntibus nonnullis codicibus. S.

17. περὶ αὐτὴν τὴν Σηπιάδα) Ex Codd. decernendum, autem scripserit, an ἀκτὴν, an ἀκρην τὴν Σηπιάδα: in quibus permittandis saepius errarunt librorum scriptores. Σηπιάδες ἀκτῆς meminit Noster c. 185. et 191. Aliis ἀκραίν η Μαγνησία dicitur Σηπιάς: vid. Clar. Wess. ad Diod. T. I. p. 413. [lib. XI. c. 12.] et Cellar. Geogr. Ant. T. I. p. 870. His narrati spectans Clemens Alex. Strom. VI. p. 753, 36. (οἱ Ἀνεροι) πνεύσαντες, inquit, ἕρμαμένως περὶ τὴν Σηπιάδα ἀκραίν συνέργειαν πάταν τὴν παρασκευὴν τοῦ Περσικοῦ στόλου. Eadem obversabantur Straboni IX. p. 675. c. b. ubi Xerxis στόλος partim dicitur ventis εἰς Τηνοῦντα τόπον τραχύν τῶν περὶ Πήλου παρενεχθεῖς: sic vocasse locum videtur Strabo: Herō-

δολεῖς; quod Casabbi monuit, naves partim scribit delatae
πόδις Ἰανθίνης κατεργάνεται τοῦ; ἐν Πηλίῳ. Pelii montis πόδι
apte dici potuerunt, instar simillimum, Ἰπνόεις vel Ἰανθίνης
VAECK.

(19. Ηγέτε τοῦ etc.) Dederat Scriptor accuratissimus: Ἐν
τούτῳ τοῦ χρημάτων χρήματα πρόσφετον: duae hinc quoque literae
stunt a vicinis absorptas, quas postulat sermonis genitrix.
Contra χρημάτων πολλούν νέαν et similia recte scripta legantur
in huius Edi: p. 319, n. 22. [VIII. 43, 18.] Sed p. 252, 87
[III. 109, 14.] πολλούν τι χρημάτων τίκνων: ut Xenoph. p. 23,
25. Σφιδωντῶν πολυτούν τι χρημάτα. ἀπειρόν τι χρημάτων νομιμάτων,
Dionys. Halic. II. p. 249, 1. Hinc etiam diversum hoc in
libro: τὸν χειμῶνας χρημάτα, comparandum cum Aristophaneis:
τὸν χρημάτων νομιμῶν τὸν χρημάτων τὸν κόπαν τὸν χρημάτων τὸν
κόπαντος. Αὐτοτικὸν τὸ χρημάτων νομιμάτων. VALCK.

CAP. CLXXXIX. 4. τὸν Γαμβρὸν ἵππουρος (παλαιοῦ)
ορακοῦ iussi, Boream intellexerunt Athenienses, qui
καὶ κῆδες τυρῆλε τοῖς Ἀθηναῖς, αἴραται Ωρείων Ερεχθίων,
Schol. in Soph. Antig. 978. atque adeo generum Erechthei;
Erechthidarumque affinem: Suidas videatur in Γαμβρῷ, qui
in hoc. Αρτεμίσιον oraculo Deum iussisse scribit, αἴρας τυρῆλε
τηνίην μαρτύριον Αἰγαίος (οἱ Βορεῖοι) διὰ τὴν Ωρείων. Ubi
dicuntur Θεοί Ιστολεῖς Aristidi T. III. p. 349. στροφαρτοῖς τὴν
Βορεάλιαν οἰκίαν τὸν πνεύματος: Schol. Ms. οὐρώ Φοῖοι ἔργον
τοῦ κένου, ὡς τοῦ Χείρος Βορεάς ὄπισθεν, οὐα προσβαλλὼν τοὺς Πέρσας
ἀλλα εἰπεῖται τοῦτο διὸ Φοῖον ἀπὸ τοῦ κένου, ὅτι οἱ Βορεῖοι ἐπορρεύε
ισθεῖσι Τερπίδαις -- τυρῆλε τοῖς Ἀθηναῖς τείνουν δὲ οἱ Ηρόδοτοι οὐδὲ
τοῦ μίκηνται. Ob opem sibi latam Boreae sacellum ad
Pissaean sacrarunt Athenienses iuxta Herodotum: [lin. 16 seqq.]
necque tamen illud valde frequentatum aestimes e Phaedro
Platonis p. 229. ubi agnitioni locum Phaedro, e quo puel-
lani rapiuerit Boreas, dígito demonstrans Socrates, μετέντε-
της, τοῦ Βορεοῦ αὐτοῦ Βορεοῦ. vid. Meurs. Att. Ill. c. 8.
Secundum Pausan. II. p. 138. in monte Sicyoniae Βορεάς τον
αρματινόν et in foro Coronae, lib. IX. p. 778. Megalopolitæ
apud eumdem VIII. p. 673. δεῦρον οὐδεῖνος Βορεῖον ὄντον
τοῦ τιμῆν. VALCK.

(16. καὶ τὸν τὸν κῆδες τοῦτο). Pausanias hinc, Boream Athenienses
dixit τὸ κῆδες αἰμούσατα τοῖς τριήρων τοῖς βαρβαροῖς
τοῦτον τοῦ Περσῶν, προδιδιτ lib. I. 19. p. 45. Proximum

οι οὐτε ἀμπτατε, [lin. 7.]. relinquo. Quod si multitudinis
διπλη φάτης haberetur, alienum ὄφιλατο haud foret, nunc
secus; Vid. lib. V. 104. WESS.

14. οὐ τέχω εἰπεῖν) Cautē satis. Βορισθῶν Atticorum, de
quibus C. Alberti ad Herod. in. Voc., et doctissimi viri
in Actian. Var. XII. 61., alii diversiore perhibebant ori-
ginem. Praeterea Delphis ex responsu Apollinis Persicas
classis dampnum acrissebat in Clement. Alex. Strom. VI.
p. 675. Ut autem post deinceps [lin. 16. pro ἀπειθόντες]
ἀπειθόντες, νομεὶ Σίρκη, pingatur, [aut ἀπειθόντων, scil.],
βερβάρων: quorum alterutrum Reiskius maluerat,] argu-
mentum non video. necessitatem. WESS.

CAP. CXC. 2. τεραποίειν τὸν ἴδοσσον) De numero
fractarum naūum gemina Diodorus XI. 12. WESS.

8. χρήστος ἀφατα χρήμata) Ex his ἀφατα abesse dicitur
Codice Med.; omniam mallem vocem χρήμata, paulo ante
positam. Hic certe scribi potuit: ἀλλά τε ἀφατα καὶ χρήμata
τιμιότερο; tum aliarum rerum affatim tum nummorum eis
comparant. καὶ χρήμata praeberet Plutarchus T. II. p. 864. S. 2
N. A. LCK. Unde καὶ ante χρήμata in Plutarchi notiora
(qui per pauci hodie supersunt) invectum ait nescio: illud
video, Herodoteos omnes coniunctivam illam particulare
ignorare. Χρήμata non modo pecunias dici, sed quilibet res
preciosas, iam saepius in his Musis observavimus. Video
etiam, apud eundem Plutarchum (paulo post) τε χρηματά
χρήμata legi, nullā interiecta coniunctivā particula. S.
d. ποσεις. τε ρητος τούτη. (τούτος placet ex Marg.
Steph.) ἀχμησις την Φεργι λατιστη παδεστος ονος. Haec si sic
Latine legantur, ut convertenda censeo, nam angebatuσ
dilectoris dira quadam calamitate decatos, non ipse Amisclus
debet ppterit, παδοντος: qualecum dum habuisse videtur
compsit hinc occasiōnem Plutarchus crimipandi Herodoteis
fanquam studisse quaerentem locum, iv. διδοστη την Αμι-
σκουσα παδονταν: hanc indignatus immixtam narrationē
την θηρα. Iapsus in minutis Palmerus se obiecit Plutarcho;
qui defensor venit Reiskius Anim. ad Gr. Auctan. T. II.
p. 523. VALCK.

εἰδια παστεται ἀχμησις συμβορι λατιστη παδεστος ονος). Arbit-
rariον τούτων praestare. Ιδούτος τοὺς Ἑλλας et μᾶλλον αφατα διά-
μενοι διδούται 49. Plutarchi Codicea [apud quem quidem, τούτη

legitur in plerisque editionibus,] eadem tendunt. [Qui *νοῦρα* *huc invexerunt, ad verbum ἦν retulerant hunc dativum: rectius vero iuncta intelliguntur ἐν λύτενσα.*] Quam autem vellem, ab his ille vellicandis manum abstinuisse: malignitatis profecto dum *Herodotum* proterve arcessit, eiusdem criminis culpam sustinet. Postulat-ne παιδοφόνος quis ευμφόη, ut *Aminocles παιδοφοίης*, sive, *caedis liberorum*, in reatu sit? Equidem, etsi dictio ex ambiguo aliquid offert, non opiner. *Ἄχαρις συμφοὴ παιδοφόνος, ingratam ακομιτατην, liberos occidentem,* unice exprimit; quae quidem *Aminoclem*, alioqui opum copia fortunatum, sed casu liberis orbum, contristabat. Confer vindicias *Herodoto* a Nob. *Palmerio* paratas, Exerc. in Gr. Auctor. p. 37. VESS. — *Plutarchum Reiskius* (loco a *Valek.* citato) contra *Palmerium* haec tenus defendit, non ut malignitatis patrocinium suscipiat, qua *Herodoti* hac in re commemoranda consilium interpretatur *Chaeronensis Polyhistor*; sed ut contendat, recte illum interpretatum esse sententiam verbiis istis *Herodoti ἄχαρις συμφοὴ παιδοφοία*, sive (ut apud *Plut.* legitur) παιδοφονία. „Ego quidem, ait, nullus dubito ex *Herodoti* „verbis hoc efficere, *liberorum Aminoclis aliquem patris manus*, quacunque demum caussa vel ratione, periuissa.“ In quo quidem verissime indicasse mihi videtur. Lipsiensis ille olim praecoceptor meus, Vir optimus doctissimusque. Quisquis citra praeiudicatam opinionem *Nostri* verha I. 41, 3. coll. cum I. 35, 2. et lin. 10 seq. item III. 50, 2 seq. coll. cum c. 52, 16. consideraverit, de veritate huius interpretationis nullus, puto, dubitabit. S.

CAP. CXCI. {7. ἔπειρα τε πουντρις} De ista formula vide ad II. 319, 10. notata. S.]

(7 seq. πατριδοντες γένοι τῷ αὐτῷ οἱ Μάγοι) Nulla in schedia variatio. Qui morbos haec putant, aut γεννήσοι, *præstigijs*, aut χοροῖς, *libationibus*, quamquam haesitantes, ut Cl. *Reiskius*, illa reficiunt. Contra ea, nihil admodum novans, Cde de *Pauw*, καταδοτες γένοι - - - οἱ μάγοι, *incantantes ventum cum præstigiatoribus*, *vertit*, hoc uno anxius, quod *magi* ab *incantatoribus* distinguuntur: fieri tamen potuisse, ut illi, inter Persas honoratores, sub se γένοις, viioris conditionis sacrificios, habuerint. Quod equidem, etsi auctoritate cap. non in stria ipso; opinatus, ne nihil dixisse videar.

χαρακτήστρις γόντι idem esse ac γέδοσι, h. e. sacro quodam ululatu, unde ipsi γόντι nomen habent: huic sane in magicis incantationibus sacrisque suus olim usus; sicuti ἡρόποιε lib. II. 119. Non nescio, γόντι alibi haud inveniri; quam tamen ex γέδω formari potuisse, quis neget? Restaret χαρακτήριο tertio nexus casui, nisi Portus id eum μεταγέλῃ, similis apud Herodotum structuræ composuisse. Atque hoc si improbetur, τοῦτο μὲν ἣ τῷ θεαφίᾳ κεῖται. WESS. — Dativus τῷ αὐτῷ est ex Herodoteo more scribendi, neque debet adeo sollicitari. [Vide ad VII. 9, 5. notata.] Ingeniose Reiskius tentabat χορος: sic dicerentur factis libaminibus incantantes ventum. Euripidis Iphigenia in Tauris vs. 1337. Ἀναλόλυξε, καὶ πατῆδε βάρβαρα Μίλη, μαγεύοντος: ululatu barbarico magicos cantus (Seneca Med. 684.) vocinebat: ita corrigo vulgatum μαρσύνος, illinc alienum. Karabdis, oocinere, iuxta Budaeum, Herodotus posuit pro incantare. Filiam mactatam putabat ad ventum sedandum Aeschylus Clytaemnestra in Agam. vs. 1427. ἐπαθὼν Θερμοὺς ξεμάτων, ut optime restituit Gul. Canterus. Apud Sieyoniros sacerdos sacra faciebat, ἡμερούμενος τῶν πνευμάτων τῷ φύροντος καὶ δὴ καὶ Μηδεῖας, ὡς λέγουσιν, ἐπωδας ἐπάδει, Pausan. II. [c. 12.] p. 138. VALCK. — Wesselungii conjecturam γέδοσι probat Schneider in Lexic. erit. De scriptura autem vocabuli tenendum, in edit. quidem Ald. et aliis γέδοσι cum iota subscripto pingi, incertum vero esse, utrum meisti item libri iota hic subscriptum aut ad latus positum agnoscant, an suo arbitratu primus Editor illud adiecerit. Nostra quidem membrana F. quae plerumque alioquin, ubi opus est, iota ad latus scriptum habet, hic illud ignorat. Itaque verum fortasse fuerit γέδοσι, quod et Passias probavit, et nos cum Schaeff. edidimus: nec vero hoc ego cum praestigiatoribus, sed per praestigiatores latine redditum censem. Fuerint autem forsitan γόντι; classis quedam Magorum. S.

10. ἴνδια) Nullum Longini īnōtū in schedis patrociniū adipiscitur: Scholiastes praeterea San-German. ἀντιμετώπιον hinc excerpit. Abydenus, τρίτη δὲ ἡμέρα της ἴνδιας tempestas eluvionis caussa, in Euseb. Pr. Evang. lib. V. 12. Et Aelian. apud Suidam voc. Ἑρόποιον: εἰ δὲ ἀντίμετρον ἴνδιας αὐτὸν καὶ τὸ κύμα ἰσορρόπην quo de genere alia I. Iac. Wetsten. ad Matth. c. xiv, 32. WESS.

(*videlicet deinde etiam venus*) qui respondit esse velut nos
deus conquisitus ventus. Tantumque dicitur te deo et deo (et non
deus deus legatus videtur). sed idem est hic metavitus longinus
et filius eius et deus legatus in Eryx. Match. xxv. vs. 32. in cor-
respondentibus et aliis et apud Clar. Albertum ad Heyndenam
Noc. et Mysterium. Reprehendenda autem circa Longinus istius
videtur aperte, qui in libris nostri sacris, And. populi
scriptis, sapientissime scriptis, voces tametsi notatas, valuit
ut illos voces aliquique, ab bona Thomana Mag. supra modum
super criminis, incognitae. Aliacum verborum etiam
videtur elegantiam, ubi sola resonans est quae respondeat pia-
que disciplinae magnificenter. VALCK.
in his C.R. CXCI. 9. i. m. p. xix, (Postmodicem certiores esse)
Kalla Latina. Stationem habuere ad templum Neptuni cogni-
matae saevitiae, servasi vero debuerant: quid enim haec de
Neptuni ad Artemisium aedes. Solum Eurip. Neptuni
cognomen describitque Itaque mutavi, ne prava sit credi-
tus, quae et illustris virum Dissert. VII. Us. et Bract. Nunc
p. 4. l. 6. abstulit, occasio WESS.
CAP. CXCII. p. seq. (as exaratorum et ceterorum, nali-
te annis et operis) Eustath. in Od. v. p. 219. 38a. (Hoc dicit
etiam Ophrys etiquitato (sic Eustathos reddidit Hesychii)
nihil, sed t. ut eti. Has usus est inimitabilis. A. Schultheis
ad Iob. xxx. 29. vidi. Sc. Bergler in Alciphr. p. 3. Docet id.
Gellius Noct. Att. II. 30. Fluctus. — simul ac ventus po-
nit, et r. a. n. s. et confluentes, et mox fluctus esse de-
sinunt, minuta ova et. t. i. u. s. t. a. t. a., aequore semper pacato.
In statu aequor attigit L. F. Gronov. Obs. III. c. 21. (Eueri
probatur in clar. P. Barm. in Ovidii Her. XV. vs. 213. vulga-
to: Soles ratem; Venus, orta mari, mare praestat amanti:
me, iudice recte diceretur, mare praestet aequor; ut Ma-
tata. XI. 149. ventos artet Acolus egressu, praestatque nep-
tibus sequor; id est aikukoiat Hórvai tñs vñrñ, Euripoliph.
in Taur. 1445. Sed in altero loco legendum, partim carin-
glacis tenet arietis Venus, orta mari, mare sternet amanti: sic
Epist. XIX. n. 16. ausp Venus ipsa favabit; arietem et ceteraque
metamorphoseas apta vias. VALCK.

-MIII. 16. οὐδὲ δέ τις γενίτων ταῖς καταδάκηροις θεοῖς,
-εἰ δὲ ποτέ αἴσιοις ενίστοις. Λοιποὶ δύνανται
τριπλεῖ. Autem optantes Colchis ἀντανταὶ πελλεῖ? Καβύλη Γανν.
-Εἰδομ. 5. Theocrito praeclivit huiusque Homerus Od. viii. 82.
-Πλάτων. 1. Εἰ Ταῦτα μετὰ χαλκόνι αἱ ἔστι, οὐδὲν διάλεκτον χαρ-
-τεῖσθαι. In Theocriti Παιδικῇ. Βαλεντίν. -videlicet id est μετά)
-Ιερόπολις. Αριστοφ. Ανατ. VI. p. 929, 31., οὐδὲ λίθοις
-Μήραντις εἰσὶ Κύπρου αὕτη καρπάθια. Aristoph. Βαττ. Βαττ. Κύπρ.
-μητις οὐδὲ εἰσὶ Κύπρου. Μεμάνιτι πενινούλας Diodorus ΧΠ.
-p. 666, 8. οὐδὲ οὐσία Ήρακλεῖσθαι. Κύπρου ιδρυτική.
-Corrigatur Herodoteo nostro tributus libellus de Vita Hom.
p. 561, 36. [c. 17, 10.] οὐδὲ τὸ Εργάτινον εἶναι ξενία
-πανεπίστορον πλεῖ: male vulgatum, nuper etiam Boaldini,
-τονθίσασι. In his ita cum εἰ ποιούνται ut nostri loci, et
-semper apud accurioses, sedes ferme dignas, quod rur
-imploratis cum Herodotea componatur: Thaeyd. IV. 16. 1. 8.
-εἰδιτοι ξενίας εργάτων (ut εἰ τεχνικῶν, p. 406, 194.) παρεπίστο-
-ρον πανεπίστορος εἰσιν. Xenoph. Βα. V. p. 337; 20. πανεπί-
-στορος εἰσιν Παγασαῖς ιδιοῖσι: p. 260, 19. πανεπίστορος
-εἰδιτοι ξενίας: paulo post legitur, Στρατ. Χρι-
-στοφ. Εξ. 814. Επειτὴ έχωσαντες οὐδὲν δι-
(αἴθησι. V. 16. G. K. — Notissimus et perulgatus iste pro-
-prietationis. ιδιοῖσι: quam quidem eodem modo, eadem
-sitim linea ad quam ista tam late disputantur, positam
-habemus, εἰδιτοι πεμψίται, aquatum missari. Sed nullus
-εἰδιτοι εἰσιν εὐτοὺς δὲ τῷ χάρῳ εὑνοματέρειν Αθεταῖς) Sexten-
-tienalēquā Scriptoris dictionem vidi mus, monuitque vir
-i Galab. lib. IV. 14. Que magis miror Medie. silentium, di-
-tagmen. Excerptis oculi aberrarunt, ιδι, huic debito
-loci sequentibus, ubi omnes alii in eōrum, tribuentea. Fieri
-id potuit. Ego Gediebus non reluctor, Aphetae que pre-
-cepere, proticimam. Apollonii Rh. lib. I. 169; Strabonis, aliis
-sq. q. explicationibus. WESS. — De εἰδιτοι νοῦ vide
-H. Mer. Lib. q. S. — Εἰδιτοι οὐδὲν εἰδιτοι οὐδὲν εἰδιτοι
-εἰδιτοι. **CAP. CXCIV.** 4. Εἰδιτοι οὐδὲν εἰδιτοι. Elegi
-simpliciter verbum, Εἰδιτοι, vix plerumque, i. quae hic
-nulla, ingruentium innuit, c. 189. etas οὐδὲν περιπτάν-
-turiq. illico. i. οὐδὲν εἰδιτοι. Videlicet quoque [lin. 6.] veritas οὐ-
-διπτον οὐδὲν nomen, aliquid barbarici oleo, vix ex interiore
-κονσοτικού τίτλοις descendat. WESS. et i. εἰδιτοι

8. Βασιλίων δικαιοστίων) Vide supra, lib. III. 14, 31. Ὁρι-
σάντε ὁ Σανδόκης.] Codicum de sententia inprobum, Gronovio consentiens eieci: neque displicuit [lin. 10.] λογιζό-
μενος. Restitutum autem fuit εὑρέοι, ad nexus sermonis
oportunum, atque ob εἰών δὲ pro Scriptoris adsuetudine
necessarium, tum quoque ex Persicae huius clementiae
declaratione lib. I. cap. 137. WESS.

10. λογιζόμενος ὁ Δαρεῖος πλέω ἀγαθά) Revocarem anti-
quam lectionem. Reputans, αὐτολογιζόμενος ὁ Δαρεῖος, [at
in simplex λογιζόμενος] consentiunt probatissimi quique libri,} }
τὸν εὑρέοι πλέω ἀγαθὰ τῶν ἀμαρτημάτων πεποιημένα οἷς οἶχον τὸν
θυσιαλήσιν. Antiquae videlicet Persarum legi Darius liben-
ter obsecundavit; de qua, laudata I. 137., quaedam notata
sunt in lib. VI. c. 30. sed praeter Brissonium citari debebat
Det. Heraldus Advers. I. cap. 9. Horum non recordatus Isai
Gronov. in Addendis ad Notas suas in p. 57, 12. Haec, ait,
lex quidem fuit, sed quando observata? Mox [lin. 12 seq.]
intellexisse dicitur Darius, ὡς ταχύτερα καὶ σφάρτερα εἰργαστα-
νος εἴη: sic enim omnino legendum, reiecta lectione Flora
[Vide Var. Lect.] Paulo post [lin. 16.] commode mihi Vir
doctus emendasse videtur, οὐαλλε οὐ τὸ διάτερον διαφυγῶν πο-
ρείστεθαι: et, ὡς γάρ τοις ἔδον προσπλέοντας οἱ Ἐλλη-
νις, VALCK. — Ad διαφυγῶν οὐεσθαι caute Reiskius
adnotaverat: „Forte περίστεθαι.“ Speciosa utique conie-
catura, quam miror ne ullius quidem mstii codicis aucto-
ritate firmatam reperiri. Praeterita quidem verborum
tempora frequenter per periphrasin effert Noster: quo de
more ad I. 37, 7. post Wesselingum nonnihil disputavimus.
Futuri temporis periphrasin, qualēm hic habemus, [lin. 16.]
διαφυγῶν οὐεσθαι pro διαφεύξῃ non meinini alibi mihi ob-
servatam. S.

17. προσπλέοντας) Nescio cur προσπλέοντας, semper in
offensione et clade, etiam c. 210., obvium, obtruserint.
Quod boni commatis schedae liberaliter donant, Pavius,
Reiskius, aliqui iure laudarunt. WESS.

CAP. CXCVI. [4 seq. ισθιθλητὸς ἢ τριταῖος] δε-
τεραῖος, τριταῖος, plerumque altero, tertio die a profectione,
significat: cui significatui hic non esse locus videtur.
Potest vero τριταῖος periinde et tertio die ante, et tertio die
post, significare: et mihi quidem adiectum verbum in-

plus quam imperfecto tempore (*ἰοβιθληκώς ἦν*) priorem notio-
nem hic indicare visum erat. S.]

9. 'Ονεχωνος) Tzetzae in Lycophr. vs. 1424. 'Ονεχων, com-
mentanti de Iliso et Maéandro, a Xerxis exercitu potan-
do exsiccatis, et Herodoti quidem fide, quae alios in ana-
nes c. 42. et 109. dicta fuerunt. Οὐχ ἀπίχησε τῇ στρατ-
τῇ [lin. 10.] non turbo, quantumvis ἀνέρχησε tali in re
exp. 127. et 187. Geminum ferme cap. 43., οὐδὲ ἀπίχησε
τῇ στρατῇ - - πινόμινος. Quod enim hic accessit τῷ βίσθορ,
ex tacito κατὰ pendere, doctrina Porti est. Adi Abreschium
Dil. Thucydid. p. 127. WESS. — Conf. ad VII. 43, 3:
notata. S.

CAP. CXCVII. 4. Αφλυστίου Διός) Suum Iupiter recuperabit Λαθυστίου nomen, indicatum in Diss. Herod. Wess. p. 123. VALCK.

Ibid. Λαθυστίου Διός) Habet suum sibi cognomentum Iupiter, ab Holstenio dudum laudatum. Λαθυστίου Iovem in Phrixi Hellesque fabula Critici Apoll. Rh. II. 655. et Pausanias Attic. cap. 24. (ubi Kühnius bene) norunt; Bacchum Λαθυστίου Etymologus. Mox [lin. 5.] μετέπειτα δὲ, in his libris rarius, neque nullius tamen usus, accipi pro bono poterit. WESS. — Vide Var. Lect. et conf. VII. 8, 8. S.
7-seq. δὲ ἀνὴ τοῦ γίνος τ. προσβύτ. etc.) Primum, quod sequitur τούτου, in τοῦτο leniter flectendum censeo: τοῦτον ἐπιτάξεις ἔργοναι. Verbo ἐπιτάξαι, sicut verbo καλεῖσαι, quartus etiam casus adiungitur infinitivo sequente. [τούτῳ meliores libri dedere.] Deinde, ut locus detur istia, Λῆτον δὲ καλέουσι τὸ πρυτανήιον οἱ Ἀχαιοι, Herodotei non immemor moris, puto tamen praecedere debere mentionem λῆτον: hanc ego vocem in ista sede libenter collo-
carem, quam nunc occupat vox πρυτανήιον, Herodotum hac ratione scripsisse iam olim suspicatus: δέ ἀνὴ τοῦ γίνος τούτου πρεσβύτατος, τοῦτον ἐπιτάξεις ἔργοναι τοῦ λητού κατὰ Φιλανᾶς ἔχουσι. Λῆτον δὲ καλέουσι τὸ πρυτανήιον οἱ Ἀχαιοι. Quod esset populi, publicum, sive publicum, τὸ δημόσιον, prō diversa pronunciatione vocis λαὸς, λεὼς, ληὸς, dixerunt veteres, λαῖτον λῆτον λῆτον' et λῆτος. Horum primum suis in libris saepius invenisse Grammaticos, Hesychiana monstrant, quae Küsterus et Eruditiss. noster Dav. Rubenken. Epist. I. p. 54., redintegrarunt: Λῆ-

tor, τὸ ἀρχεῖον Αἰτίου, ἀποτελεῖται Αἰτίου, τὸν δημοκρατικόν. Cetera Piersonus attigit ad Moer. Att. p. 252 seqq. De Graeciae civitatum prytaneis luculentia est Is. Casauboni Dissertatio Animadversio in Athénen. XV. c. 19. [Vide Animadversio in Athénorum T. VIII. nuperae editionis p. 356 seq.] Inventis Casauboni quaedam addiderunt alii. V. A. L. O. K. [ibid. p. 252. 8. τούτῳ επιτρέψαντες] Pravum rōtōn erat. Intepretari apoteletoni Hh. II. 65. in suam usque setatem valuisse scribit, ἐν τῷ Φελλῷ ἀπορεύεται εἰδεῖν εἰς τὸ προτελεῖον καὶ διανοῆσιν πιπίνω Διοῦ, h. e. Λαφυτίων, discrepans ab Herodoto, et de victimis tacens; quam humanam fuisse viam ducet Xerxes condonesciunt, adfirmatque Plato in Mineo p. 315. a. non εἰ τὸν Ἀθαμάρρος ἔκγονον, εἰς θεοὺς θύεσθαι Ελλαῖς ὄντες: namque victimas eum eiusemodi indicare, quae de crudelibus CARTHAGINIENSIBUS ARIS ET INMOLATISIBUS SATURNO LIBERIS fuérunt praescripta, patefaciunt. WESS. [ibid. 11. ὁτε τοι πρὸς τούτους] Abbas Melotus, Melkius, Abra- schius &c. τοι πρὸς τούτους voces recte ordinantur. Frequens πρὸς τοι τούτους in talibus est, lib. III. 65. IX. 1. 10. 11. continuat narrationem τῶν κατηγορούντων, cuius initium, εἰς Αθαμάρρον, tum εἰς θεούς, porro εἰς τοι πρὸς τούτους, et in sequentibus similiter. Iam εἰς λόγον Archi; [linea 4] loco ἐστι λόγος, cum Cl. Pausio repudiat Hli, qui ultro in prytaneum se contra legem penetraverant, mactabantur; qui ausigerant, reversi in idem deducebantur invipi ad simile supplicium. Hoc docebant εἰς κατηγορούντων regem. WESS. [ibid. 11. et seqq. δε τε τοι πρὸς τούτους] Intelligere haec se negat, qui supra tentabat corrigerε πρὸς δι τούτους p. 120, 43. [I. 43. 9.] Hoc nusquam apud Herodotum: frequentissime referat πρὸς τούτους, prouterea, πρὸς τούτους λόγον. Lubbe πρὸς τοι τούτους [ibid. et cap.] 86. et 179. III. 45. 108. 140. etc. καὶ πρὸς τοι τούτους III. 65. πρὸς τοι τούτους fr. d. 99. δι πρὸς τούτους etiam apud alios. Scriperat et hic Herod. δε τε [In modo divisis vocibus δε τε] τοι πρὸς τούτους, (nempe ἔκγονος) πολλοὶ ἦσαν τῶν μελλόντων θύεσθαι διεσυρετοίχοι εἰς. In proximis [linea 14.] nimis diu haesit δε τοι λόγον: sinceram, ut puto yfectionem nobis servavit Arch. lectam Vallae, in distinctione δε τοι λόγον εἰς τοι προτελεῖον: haec enim sic ex usu verbī αἰσθαντας coniungi debent; ut et sequitur

τις. [lin. 15.] οὐ δύσται τε ἕκπτορε στίματι πᾶς πυκασθεῖς;
τοτειν infulis cooperatus. Στιφάνους πυκασθεῖς Euripidis est in
Alc. 996. et vs. 832. κάρα στιφάνους πυκασθεῖς. Κάρη στιφάνους
πυκασθεῖς praebet oraculum in Demosthen. Mid. p. 332.
Theser. II. 153. καὶ φότο εἰ στιφάνους τὸ δώματον τῶν πυκ-
ασθεῖν. Εἰκόνεια πυκάρη καὶ στιφάνους αὐτηνασθεῖν est in epi-
grammis Anthologiae ineditae Phalaeci. Phixi filio quale
datur hic nomen „Kurisapor“, [lin. 17.] dederat et Apollo.
Rhod. II. 1159. Genuino Kurisapor modulus reluctatur in
verau. VALCK.

[15] Qued ista, στίματα πᾶς πυκασθεῖς, vulgo cum Valla
vertunt toto corpore coronis (aut infulis, ut Gronov.) coo-
pertus; aut (ut Valck.) totus infulis cooperatus; id per se quidem,
et pro reliquo usu pervulgato vocabuli πᾶς, videri
poterat recte habere: nec tamen satis adparet, cur totus
aut toto corpore coronis aut infulis ornatus miser homo
dicatur. Ad hanc, quamvis frequenter a plurali numero ad
singularem, et vicissim, transire amet Herodotus; tamen
nimis asper et insolens iste videri transitus debet, ἢ ἀλά-
exouσιας ἐπιδέσμης. Θύεται τε στίματος πυκασθεῖς.
Quod si vero πᾶς intelligimus πᾶς τις sive ἔχατος, quilibet,
quisquis caeteroquin sit, nulla exceptione, nullo discrimine,
recte atque ordine procedet orationis structura. S.]

(n. 15. Kurisapor). Criticis Apollon. Rhod. II. 1125., ipsi-
que Apollonio vs. 1169. Kurisapor, Straboni lib. XII. pag.
800. [pag. 644. extr. ed. Cas.] Kurisapor, sive ulla mendi
suspitione, qua male a Palmerio Nostri lectio ibi premitur. Κύρισπον quoque Apollodoro I. 9, 1., ad quem Galeus. [at
inasti quidem Apollodori Kurisapor praeferunt.] Ceterum
άθανας, ut καθαρός regionis, arae fuit admotus, iam iam
immolandus, at conmodum liberatus a Cytissoro super-
veniente, ut̄ Herodotus; sive, sicuti in Sophoclis Atha-
mante, ab Heraule, apud Interpretes Aristophanis Nub. ys.
4661 IV. EIS &c. in 198. cap. 6. sequitur οὐδεν μεταβολή
men CAP. CXCVIII. 6. sequitur οὐδεν μεταβολή) Mallem
cum Reischio ἄθανα, τὸ πιρικῆν. Scripsi ex schedis M. ηδί-
δος γοῦν, quoniam ita superius et cap. 201., tum lib. VIII.
fuerint Stephanus Byzantinus, Mnēmē, οὐ χάρα. Sophocles Mnēmē Alcibiay
diuit, Thachius vs. 642; Iustae insuper T. ηγχ. i. a. πίρην, qu
titulus Sophocleae fabulae, atque ob γοῦν T. ηγχ. cap. 199.
et 201., aliaque. WESS.

9. Σπερχειός) Speciem Ionicam Σπερχέος praefert, uti αὐθαπήος, βασιλίος, περιτάνιον, et similia, quae spreta non sunt, nec nunc sperni oportet. Σπερχειός passim; et Spercheos Latinis, significante ad Lucanum lib. VI. 367. Fr. Oudendorpio. WESS.

12 seq. Δύρας, τὸν μυθεύοντας Βούθοντα Ἡρακλέη καιομένῳ αὐτοφανῆναι) Ad λόγος ἵστι commodum μυθεύοντας adponi potuit interpretationem; quod mihi, verum videbitur etiam aliis, si plures dant Codices lectionem, quam idat marge Steph. τὸν Βούθοντα τῷ Ἡρακλέῃ καιομένῳ λόγος ἵστι αὐτοφανῆναι. *Valla*: quem fama est emersisse ad ferendam Herculi opem. Sic loqui solet Noster: III. 5. ἐν τῷ λόγος τὸν Τυδών καιούσεσσι: c. 115. ἀπό τεν τὸ ἡλεκτρὸν Φοιτᾶν λόγος ἴστι: VII. 129. τὴν Θεσσαλίην λόγος ἴστι τὸ παλαιὸν εἶναι λίμνην. In fabulosis, quae per pauca duntaxat attigit, λύγεται ponere solet Thucydides; quo historicorum principe mihi quidem minus digna videntur, quae prostant in fine p. 221. [lib. III. ex 88.] νομίζουσι δὲ etc. quo libenter referrem Scholion e MS. ad finem p. 219. relatum: τὰ ὀβελισμίνα σύδει τῶν ἑπτυντῶν ἔδει: Θευκυδίδεον εἴρει. Nostro loco Dyras fertur auxilio venisse Herculi καιομένῳ, in summo seilicet Oetae montis cacumine, cuius illinc ducta nomina suo more tractavit Hemsterh. in Lucian. p. 112. [Tim. c. 7.] Straboni IX. p. 655. c. [p. 428. ed. Cas.] memoratur Δύρας, ὃν Φασὶν ἱπποχειρῆσαν τὴν Ἡρακλέους σθέται πυράν. VALCK. — Ista, τὸν μυθεύοντας etc. integra reliqusem, ni Codices Herodoteam οἰhtulis- sent dictiōnem. Talis lib. III. 115. ἀπό τεν τὸ ἡλεκτρὸν Φοιτᾶν λόγος ἵστι. Tales in Porti penu plures. Strabonem haec ob oculos lib. IX. p. 655. c. habuisse, Casaubonus docuit. WESS.

CAP. CXCIX. 5 seq. τοῦ δὲ οὐραοῦ --- ἴστι δικοφαῖς) Hinc Strabo IX. p. 656. A. [p. 428. c.] πρὸς μεσημβρίαν τῆς Τραχίνος Φοιτῶν Ἡρόδοτος εἴναι Βαθεῖαν διασφάγα: hinc illum sequentia quoque summisse monuit Casaub. Fluminis Μίλανος ex c. 198. meminit Eustath. in Dionys. vs. 414. Φοίνικος etiam Strabo ex cap. 200. VALCK.

CAP. CC. 5. ἀμαξιτός γαρ μή μούνη δέδυπται) Non sane necessaria uīn. Supra enim μούνη ἀμαξιτός c. 176. Sed in huinsmodi positionibus variatur. Illud autem δέδυπται, prima fronte in τέττας eruditī viri coniecturā abibat,

quod in munierendis id viis usurpetur, et tatemque sint
idem lib. IV. 136. Recte vero abiecit. 'Οδὸν τὴν ἔδειμαν legi-
mus lib. II. 124.; cui Lucani simile, construens vias, II.
673., et instructio viae publicae et pontium stratarumque Legis
VI. Cod. Theod. de Itin. maniend. WESS.

. 8. κάκη τῇ ἱρῇ τῇ σύνομῃ Ἀνθέλη κατέτας) In his verbis
aut τῷ ἱρῇ aut τῷ κατέτᾳ tollendum scribit Berkel. ad Steph.
Byz. in Ἀνθέλη: et τῷ κατέτᾳ omisit haec excitans Holsten.
Prius e vicinis nasci potuit; si servant Codices, neutrum
loco moverem. Herodoteum est κατέτας: lib IV. 184. ἀλέσι
γάρ εφι ἔστι Ἀγλατες σύνομα, ἐν δὲ ἑκάστῳ αὐτῶν σύνομῃ σύδεν
κατέται. VALCK.

10 seq. χῶρος περὶ αὐτὴν τοῦψ etc.) Concludit ex his Nob.
Palmerius, Exercit. p. 36., nullam Herodoti aetate urbem
hic *Pylaeam*, cuies Plutarch. T. II. p. 409. a. meminerit,
fuisse; non sine veri specie, modo Plutarchus talem huic
tractui urbem dederit, super quare dubito. Opinor Cer-
erem *Amphiictyonidem* non diversam a *Pylaea* esse. Δῆμοτρὶ^{τῇ} Πυλαιῃ τῇ τοῦτον οὐκ Πελασγῶν Ἀκρίσιος τὸν νηὸν ἔδειμαστο,
Callimachus Epigr. XL., templi eius conditorem ostendens
Acrisium. Eadem Ceres ab *Erotiano* in Πύλαι memoratur.
WESS. — Circa vicum Anthelen spatus erat campus, in
quo templum fuisse traditur Cereris Ἀμφικτυνίδος. Δῆμοτρος
etiam h̄ροι commemorat Strabo p. 656. c. [pag. 429. ed.
Cas.] iv ὡς κατὰ πάσαν Πυλαιαν θυσίαν ἔτελουν οἱ Ἀμφικτυνές.
Ulpian. in Demosthen. pag. 43, 27. τὴν σύνοδον Πυλαιας ἔκά-
λον. --- οὗν δὲ Δῆμοτροι οἱ Πυλασγόραι. Suspicio istius Ce-
reris Πυλαιας templum intelligendum in Callim. Epigr.
XLI. Δῆμοτρος τῇ Πυλαιῃ, τῇ τοῦτον οὐκ Πελασγῶν Ἀκρίσιος τὸν
νηὸν ἔδειμαστο: nam sic dictam Cererem liquet ex *Erotiano*:
Πύλαις Τέσπιας Θεσσαλίας, iv ὡς καὶ τὸ τῆς Πυλαιας Δῆμοτρος ίερὸν
ἴδεται: quibus usus est in eam rem solis Io. Meursius Att.
Lect. IV. c. 3. VALCK.

CAP. CCI. 9. φερόντων ἐπὶ ταύτης τῆς ἥπερον) Speci-
men nimii laboris φερόντων τόπων ταύτης in conjectura
docti viri est. Intelligi χωρίων aut τόπων adparet. Φέρετιν ἐπὶ θυ-
λασσης aut θαλασσαν, φέρετιν ιερὸν μεσόγαιαν, de locis, quae
ferant et vergunt ad mare, aut mediterraneam regionem,
saepe sese, uti lib. IV. 99. et seqq., offerunt. Susculi in-
conmodum τὸ, unde turbae. WESS. — Viros Herodotob.

aduetos, stylo turbare non debuerat et articulus plenarius,
ca illa sive elliptica ratione adiectus, de qua conf. ad. IV.
99, 1 seq. notata. Nec enim iuncta intelligi debent, οὐού-
των ἐπὶ ταύτης τῆς ἀπίστας; (quemadmodum ne loca quidam
a Wess. citato IV. 99, 9 seq. Θέροντας ἐπὶ δελέατης legitur,
sed ἐπὶ δάκρυσσαν in accusativo casu:) sed iunguntur τοὺς
γάτους Θερόντων, sicut paulo ante τὸν βεβίον ἔχοντων. Caeterum
ista τὸ ἐπὶ ταύτης τῆς ἀπίστας non modo ad Graecos refer-
tur, sed perinde etiam ad Persas, quos ait in hac continente
(nempe, in Europa) quae inde a Trachine septemtrio-
nem spectant, tenuisse. S.

CAP. CCII. 1 seqq. "Ἐταν δὲ εἰς Ἑλλήναν etc.) Euadēm
ubi Graeciae populos ex Herodoto recenset Pausan. X. [cap.
130.] pag. 845., ex singulis totidem ad Thermopylas κειμένοι
scribit, quot hic nostris in exemplaribus memorantur.
Quod si tamen ad calculos sedeas, ex Herodoto καταγρα-
tantum colligas hominum 5200.; ex Pausania vero 1200.
Hic nemp̄ suspicatur Locros Opuntios fuisse 6000. Ar-
istoteles ait, ταῦτα ωντα τῷ ὅφει τῇ Κυμαΐδῃ Ἡρόδοτος μὴ οὐδὲ ἀπόγρα-
ψεις αἴρειν, ἀλλ' αὐτοῖς εὐθὺς ἀπὸ πατεῖν ἐπι τούτοις.
Herodoteum est πανεργατικόν. [cap. ccii, 2.] Sed in hac re-
fensione nonnihil est adiuvandus Pausanias: ista in primis
vulgantur, ab illo scribi non potuerunt, πανεργατικόν μηδε
Ευαδῆς ἐπεκάστωι ἐπὶ δὲ Οἰονεῖς καὶ Θεραπεύονται πομ-
pulares, sed hostes acerrimi, non bene iunguntur Therapien-
ses et Thebanis; a Thebanis etiam perporam distinguuntur
Boeoti. In plerasque civitates Boeotiae Thebani exerce-
bant imperium, cui potentiores semper reluctabantur:
una voce ix transposita, cum Nostro Pausanias, et secundum
ipse, redibit in gratiam: scripserat procul dubio: πανερ-
γατος δὲ καὶ Βοιωτῶν, ἴστρατός τοι οὐδὲ θεραπεύονται. Herodotus: αὐτὸς δὲ Βοιωτῶν (πανεργατας). Περιφέρεια
ἴστρατός τοι, καὶ Θεραπεύονται. Reliquis stationem depe-
rentibus, cum Lacedaemoniis (iuxta Herod. cap. 272.) soli
manerunt Thepienses et Thebani, hi quidem coagi-
tiori δὲ διάντες μάλιστα. Secundum Diodor. XI. cap. 9.
Leopidas Θεραπεύοντας παρατίθει. Euadēm. Diodori XI.
Cap. 4. Si rite exigatur, numerus Graecorum in univer-
sum, qui cum Leonida ad tutandum istroitum Graeciae
parantur, profecti, non multum discrepet ab Herodote;

victorios illis Locrenses illuc venisse statuit in his; totidemque Athenienses Mytilenenses enim hominem e Mytilenarum submittendum esse volebant. Ceterum quae laus et affis constantes obseruitur Thespensibus, illam in das libertatis amantissimis Platacensisbus Auctoritat. c. Nefer. inter Democritenam pag. 448^o Mysor τὸν Λακωνίαν οὐδὲ Ασπαδούναν καὶ Λεωνίδαν οὐ Οικόπεδαν, θεραπεύεσθαι τῷ Εργολόῳ ιστορίαν θεωροῦσι. **MIS** Polius Athenienses videtur et Themistocleum sequitur Platacensis, quam Lebidaam et Lacedaemonios. **VADIC R.** ibid. pag. 140 et 141. **ALB** pag. 140 et 141.

3 seqq. καὶ Μαρινέως χρονικοῖς etc.) Latidem auferunt veteres pene ad. Accedit Pausanias manifestatio lib. X. 20., cunctis Graecorum numerum hinc repetens, si prudenter tamē Thespensibus et Thebais ecce. accessens, et in illi posse ad ecce. accessere. Herodotum praeterea dicit, Locis appartenientibus in catalogum nominativum non addidisse, sed τοὺς τούτους διοριστεῖς Αἰσθρι ταυτοποιεῖ. [822. Ver. 22.] Explicans: venisse vero, si quid suspicione derivatur ad secūrū caputum militum, cuius confectionis causam dubitet, me rufice, vagam et incertam sequeretur sanè, possum istud ad Thermopylas excursione congregatam Graecorum multitudinem longè exsuperasse. Diodorus Non p̄d̄s in ille unum numerus lib. XI. 4.; Strabo καὶ οὐδὲν αἱ τὸν πόλεις τούτης Λεονιδας has sauges defendisse; lib. IX. pag. 1039. **FVSSA** **ALB** pag. 140 et 141. **WIL** pag. 140 et 141.

CAP. OCTA gratia di 8. VIII. 6. oddit. **F**req. den-
ter n. numero singulare transcursum est platilem; **H**ic quaten-
tum doceo legendum perio. **D**icitur **oddit.** **O**bi sequen-
tia, rōto, **W**eyherius ad se ferat. **T**et spides in Attropo:
- τον τολμανοποτον τοτε κατηναντοντος; **I**lli **W**eyherius.
- **F**orumatorum ultum aut esse auct futurum negat Herodot.
[**A**nn. 107 τοι τοι κατοιξ ερχεται θεοτηφει τοι τοι περιπεται] **E**urispida ex
- **H**erod. Venetia nobilis perplacuit Philosophis et Platoni:
- **G**rec. αι γενετρος θεος επειδη κατηναντοι τοι τοι περιπεται,
- **Ι**μποι τοι τοι αιτοι. **A**lternam enim et altem, sicut Platoni sit,
- **P**erpetuidis indebet omnibus diligenter est; **S**oliditer in unum,
- **A**bsolutius utrumque; **A** Gellius ex Chrysippo; Noct. Att. I.
- **E**. II. quod ex Epiphane Libanius. p. 525, supplevit potest et
- **επειπεται**. **VADIC R.** **ALB** pag. 140 et 141. **WIL** pag. 140 et 141.

desiderem, nisi ut Δορύσσου convertat in verum nomen Δορύσσου ex Arch. et marg. Steph. VALCK.

Ibid. τοῦ Δορύσσου) *Pausanias, Plutarchus, et quos Iosephus Meursius Regn. Lacedaem. c. 9. laudavit, regium nomine haud edunt aliter; praeterque eos omnes, clypeis, ad veteris Spartae ruinas a Cl. Fourmontio eruti, haec inscriptio:*

ΤΑΛΕΚΔΟΣ ΤΟ ΑΡΧΕΔΑΟ
ΤΟ ΑΓΕΣΙΔΑΟ ΤΟ ΔΟΡΤΣΣΟ
ΤΟ ΛΑΒΟΤΑΣ ΤΟ ΕΧΕΣΤΡΑΤΟ
ΒΑΓΟΣ.

tum media in clypeo:

ΕΧΕΣΤΡΑΤΟΣ ΑΓΙΔΟΣ.

Provulgata ea est in Comment. Acad. Inscript. T. XVI. p. 103. Ed. Paris., per ad hunc locum utilis, cuius quidem ΛΑΒΟΤΑΣ una littera iusto auctior scribitur. ΒΑΓΟΣ gentili dialecto, teste Hesychio, Βασιλεὺς. ΕΧΕΣΤΡΑΤΟΣ ΑΓΙΔΟΣ, Ionum sermone τοῦ Ἡγού, sicuti praeclarare in schedis. WESS.

CAP. CCV. [4 seq. Δωρίδος - - - τελευτήσαντος ἐν Σπάλη] Vide lib. V. c. 42 - 46. S.]

9. τοὺς κατεστεῶτας τριποσίους) Omnes militari aetatem τοὺς ἐν πλακίᾳ Demosthen. Philipp. I. p. 31. τοὺς ἐν τηῖς πλακίαις Polyb. IV. 82., sive ἐν πλακίᾳ ὄντας μέση τε καὶ καθετηρικοί, quomodo Plato Ep. III. p. 316. c. et Thucydides II. 36. ubi Abreschius. Tales Epicurus, laxius tamen pro sua doctrina, ἐν αἰσθησι καθεστεῶτας dixit apud Stob. Serm. XVII. p. 159. WESS. — Eamdem fere in sententiam Camerarius (notante H. Steph. in ora sua edit.) pro eo quod in Vallae Latinis erat delegerat trecentos e primoribus viris, τοὺς κατεστεῶτας constantis aetatis viras interpretatus erat. Neque diversa puto mens Gronovii fuit, quam delectis trecentis compositis viris in latina versione, qua nihil hoc loco Wesselius mutavit, scriberet. Partuerat pro ista verbi notione, praeter alia testimonia, ad Cebetis Tab. (cap. iv. nostrae edit.) provocari, ubi est γυνὴ καθεστηκία τὸ πρόσωπον, mulier constanti, sive composito vultu: aliquatenus etiam ad Polyb. XXII. 14. 10. ubi δάλασσα καθεστηκία, mare sedatum, compositum. Eundem igitur ego in latina nostra versione secutus, adiectum τοῦ articulum (quem obstare huic interpretationi Larcherus

censuit) non tam ad καρετιῶν, quam ad τρικοσίους referendum putavi, quo nempe designarentur *iidem illi trecenti*, quos cap. 202, 2. iam memoraverat Scriptor. Sed nec dissimulo, etiam atque etiam me cum eodem Larchero et, qui hinc accedit, Schulzio dubitare, nudum καρετιῶν pro ἐλαχίᾳ καρετιῶν recte accipi. Tum vero, si vel maxime ita accipi posset id verbum, haud immerito subiret querere, cur tandem hoc potissimum monuerit Scriptor, fuisse illos homines militari aetate? An ergo, qui hos mox secuturi erant, non fuisse illos militari aetate putabimus? Denique, quidquid sit quod verbo οἱ καρετιῶν proprie indicare Herodotus voluerit; illud plane perspicuum esse videtur, (quod etiam Valla prudens intellexerat) notabile aliquod genus civium Spartanorum, certum quoddam (ut Schulzius ait) et quasi omnibus notum agmen, significari. Atque hic praeclera eminet Larcheri opera, qui erudità disputatione, in Notis tum ad hunc locum, tum ad VIII. 124, 12 seq. instituta, per quam probabile fecit, intelligendos esse trecentos ex honestioribus civibus Spartanos, qui (licet equis non uterentur teste Strab. X. 421 seq.) Equites nominabantur, regemque ad bellum proficiscentem comitabantur, et in acie ei praesto erant, coll. Thucyd. V. 72. Iam, quod ipsum verbum τοὺς καρετιῶν idem Larcherus interpretatur *le corps fixe et permanent*, quasi latine dices *stable et perpetuum agmen*; id quidem minus convenire videtur cum eo quod hic legimus, *selegisse regem hos trecentos*; nam si *stable et perpetuum agmen*, constansque illa cohors fuisset, *delectui* non fuerat locus, et *ἀναλαβὼν*, non *ἰπιλέξαμεν*, dicturus Scriptor erat. Quare superest ut intelligamus, *Equitum*, qui nominabantur Spartae, multo maiorem fuisse numerum quam trecentorum; ex lege vero et instituto civitatis, Regem ad bellum profecturum de illo numero *trecentos* sibi comites *selegisse*, et quidem (quod ex hoc loco discimus) *pātresfamilias*, quibus domi liberi essent. Itaque τοὺς καρετιῶν τρικοσίους recte cum Schulzio simpliciter latine reddemus *constitutos* illos (nempe *legē constitutos*) *trecentos viros*, sive *legitimum numerum trecentorum virorum*. S.

^{2. 174. αὐτοφύτευται} Auctore Dioctoro XI. 4. scissi in fa-

etiones Thebaui ἀπὸ τῆς ἑράς μερίδος quadringentos misere, quod an ex hac male sumta voce, an aliunde acceptum prodiderit, non novi. Aceriter hic *Plutarchus* insurgit, Malign. Herod. p. 867. A., Leontiaden Thebanorum ad Thebæ mopylas ducem fuisse, testibus Aristophane et Nicandro negitans. Eos equidem Scriptores revereri solet, sed tanto aetate seniores an valide Herodotea dissipare potuerint, apud me dubium manet, atque hoc magis, quod Leontia de filiique eius Eurymachi *Herodotus* aevum proxime accingerit, et utrumque probe, ut cap. 233. innuit, noverit. WESS.

CAP. CCVI. 5. Κάρυαι γάρ σφι πή εὔποδῶν) Maligne Nostrum, ut solet, criminatur *Plutarch.* T. II. pag. 873. E. nam remorabantur illa saepius expeditiones suscipiendas, et natura bellicosos Lacedaemonios ab incoepio tamen retardare solebant *Carnea* et *Hyacinthia*; quos dies festos iherosius ante agebant domi, quam alibi tractarent bellaria; vid. *Thucydid.* V. 75. 76. et cap. 54. ubi Schol. τοῦ Καρύαιου, (ait, μνώς) πολλὰς ἔχοντες ἱεράς, οὐκ ἕρπετα τερπεῖ: his ineptulus quis interiecerat ista: οὐ καὶ πάσας ἱερές μᾶλλον. Attigit in Κάρυαι P. *Castellanus*: plura de festis τῶν Καρύαιων, (quod nomen pro Καρύαιων ponendum in Schol. ad *Aristoph.* "Οφ. vs. 11.) Lacedaemoniis horumque colonia cum aliis Doriensibus communi, dederunt *Meurinus*, *Spanhemius*, et *Duker*. Athenis iterum occupatis a Mardonio, sub auxilio laborantibus ferendo Lacedaemonios *Hyacinthia* remorabantur, *Herod.* IX. 6., quod tunpiter domi manentibus acerbe obiiciunt Athenienses ibid. ανθεισμένοι, διακεκριμένοι, αὐτοῦ τῷδε μένετε, Ταξιδίστε ἄγρα καὶ πάντες, καταπροδόντες τοὺς συμμάχου. In Messenicis *Pausanias* [c. 19. lib. IV.] p. 326., quadraginta dies rum pactas narrat cum Messeniis inducias, hac addita ratione, ιαγού γαρ ταῦτα Θεοί. Eadem formā loquendi Lacon *Theocriti* V. vs. 83. ait, ταῦτα Κάρυαι καὶ δὴ εἰθέρτει: est enim ἐπινοι Δορικὲ idem ac ἐλθεῖν. VALCK.

g. οὐδὲ κατὰ ταῦτα Ολυμπιαὶ -- συμπεποῦσα) Anni aestas erat media, τῆς ὥρας μέτον θέρος lib. VIII. 12., in quam et Spartaporum *Cortina* et *Olympias* lxxv. incurrebant. *Cortina* illa, Iudi Olympici ceteros ex Peloponneso ac Graecia, hosti ne obviam cuncti irent, impediebant. Rés ad

Thermopylas opinione citius fuit peracta, et sub ipsum quidem ludorum tempus: nam persugae ex ea clade Arcades, Olympia cum maxime celebrari, gymnicaque a Graecis spectari certamina, rogitantibus Persis respondent, VIII. 26. Quin Peloponnesii, audita Leonidae nece, ubi Carnis et Olympia praeterierant, frequentes ad Isthmum iter maturarunt, ibid. cap. 72. Atque haec de tempore. Ceterum ἵππῳ ἦντο et διενεῶντο [lin. 8. et 12.] pro diversa formandi ratione alium habere tonum possunt, pingue ἵππῳ et διενεῶῳ, Sylburgio accurate docente ad Clearchi Grammat. p. 473. Supra lib. I. 77. ἵππῳ. WESS.

CAP. CCVII. 6. Λοκρῶν περισπερχεόντων τῷ γνώμῃ ταύτη). Ut scientes alibi, hic quoque literae ΘΕ in EO fuerint, ut puto, depravatae. Corrigo, περισπερχθείσι: ceteris Peloponnesiis ob istam sententiam cum vehementer indignabundi successuissent Phocenses et Loci; neque intremi; vid. Diodor. Sic. XI. c. 4. Περιθύμας ἔχοντα dixit Herod. III. 162. κατὰ θυμαθῆναι VII. 39. Σπερχθῆναι τῷ γνώμῃ accipi potest, ut ἀδυμεῖν τοῖς γεγενέμένοις, αἰχθεθῆναι τοῖς πρόσγενοις etc. Iam vero neque Herodoteum est, quantum intellico, nec Ionicum, σπερχεῖν, sed σπερχεῖσθαι et σπερχθῆναι. Quasdam leguntur adscripta ad Herod. V. 33. ισπερχέσθη τῷ Ἀρισταγόρᾳ, Aristagorae succensuit. In Callim. Hymn. in Delph. v. 60. Latona Iuno dicitur Σπερχουμένη μήτη τοῦ καὶ τοῦ Θεού: id est περισπερχουμένη. Hesychius: Σπερχεῖσθαι, σπερχθεῖσθαι. Επερχέμενη, ὥργισθην. Phavorin. Σπερχθεῖσθαι τοῦ θυμαθεῖς καὶ ταραχθεῖς λέγουσιν "Iaveς: imo vero Herodotus illud oportet utroque adhibuerit significatu. Seidas, Σπερχεῖσθαι τοῦ Ήροδότου αὐτοῦ τοῦ ταραχθεῖς, θυμαθεῖς. Horum prius, obvium et in gloss. Herodot. pertinet ad I. 32., ubi: conturbatus Croesus dicitur σπερχθεῖσθαι: posterius, θυμαθεῖς; mea sententia hunc spectat locum. Excerptentes ex Herodote aliisque verba, saepe praefixas omisere praepositiones Grammatici. Color quidam vulgato conciliari poterit Ionicus; sed ludibria librariorum ut Ionicæ formae nebis non debent adnumerari. VALCK. — Σπερχεῖν nec Herodoteum nec Ionicum esse verbum ultro concedo. Sed, si probum vocabulum περισπερχεῖν est, a verbo περισπερχεῖσθαι derivatum, quidni ab eodem vocab. περισπερχεῖσθαι legitime formari potuerit verbum περισπερχεῖσθαι idem valetis ac πε-

πονηρής εἰσιν ὅτε λυττεῖν; λυττεῖν δέ τις: λυττόν, λυττῆς εἶται: λυττόν, λυττῆς εἶται. Quarē, in librorum cōnsensu, nihil huc novari debuerat. Quod equidem h. l. in Latinis posui, de cōmūnī t̄hōrum cōn̄silio ---decrevit, illam notionem verbo λυττόν subiectam pūtavi, quād p̄aſer̄t̄im mox adiiciatur ταῦτα θουλουμένων σ̄c̄t̄ar̄. S.

CAP. CCVIII. 2. Idēt̄as δὲ ὁ σος τὶ εἰσιν ἡ Gronoviana censura his infestior fuit, ut δέσσος τέ εἰσιν valeret. Magni momenti res non vertitur; inferior tamen pristinā non est scriptura, siquidem explorator numerum, si possit, inspecturus advenit; quo utcumque cognito, (καὶ τὸ μῆκος ἐκτίθεται dicetur brevi,) ad regem revertit. WESS. Ibid. idēt̄as δέσσοι τὶ εἰσιν) Redibit, opinor, melior lectio, idēt̄as δέσσοι τὶ εἰσιν καὶ δὲ, τὶ ποιούεν. [In isto haud male consentiunt libri: satis iam notus esse debet mox Scriptoris variandi verborum modos.] Sequentia Suidas hinc habet in 'Αλισμένῳ. Paulo post [lin. 6.] ut genuina placet lectio Flor. ὡς δὲ προσλαστὸς ὁ ιππιας πρός τὸ στρατόπεδον, prae vulgata ī τὸ στρατ. Contra apud Thucyd. pag. 357, 80. [V. 65.] loco τῆς πρός recipere ex Msstis τὸ διάρρηξεν ī τὸν Μαρτινικὸν, ut apud Herod. ιπρίθαι τοῦ Ηστάμου τὸ πάτερον ī etc. p. 75, 6; 92, 24. [I. 186. II. 11.] Quicq; ista duo distent vel haec monstrant Thucyd. eadem. p. πρός τὸ Ἡράκλειον πάλιν ī τὸ αὐτὸ στρατόπεδον λόρες. Xénoph. ΥΠΛ. lib. V. p. 328, 6., ī τὸ προστετον καὶ ī αὐτὸ τὰς πολιτειας Κατανοεν: οὐδὲ Β. ἔως πρός αὐτὸ κατεδιώκει τὸ τεῖχος. VALCK. η πᾶν μὲν ἀντὶ τὸ στρατόπεδον) Duo postrema si vide- rentur ex proximo versu male repetita, suspicaret venu- stutis illud μὲν ὅτε Nostrum elegantioribus usitato hac ratione collocaisse: θεῖτρο τε καὶ κατώπα τὸ πᾶν μὲν ὅτε τοὺς γαρ ἔσω --- οὐδὲ οἴτα τὴν κατιδίδωται δὲ τοῦ ἔτη θεῖτρον. Prae reliquis adamavit hanc scribendi formant̄ Xénophōn: in Symp. pag. 512, 12, ὠρχουλν μὲν δέ (οὐ γάρ κατετρούτη τοῦ Φυλακον) ξειρούμον M. Scripserat in Kup. 'Ανδ. IV. p. 200, 36., δασὺς διδρετι, παχεῖτι μὲν οὐ πυκνοῖς δέ: δε fluvio p. 183, 10. οὗτος δὲ ἦν μέγας μὲν δέ καλός δέ: prout recte suis in exemplaribus legisse Demetrium, qui dicitur Phaleretus, iudicabat Muretus; quem sequitur Hutchins. p. 298. Ad istam enīm legi poterit in Ephesio Xénoph. III. p. 46., φίρουλον, δαρδανούσιν μὲν οὐδὲ, οὐπνωτικὸν δέ. Anti-

phon p. 139, 9. ἀκολουθίους μὲν οὐ καδυνέσαντας δέ. Videant harum rerum studiosi, recte ne correxerim Philostratum, sic legendo quae prostant de Vit. Apoll. IV. 25. p. 165., ἐρᾶσι δὲ αὐται, (αἱ Ἐμπακται) καὶ ἀθροδισίων μὲν οὐ ταχινῶν δὲ, καὶ μαλιάτη φύρωσιάν, ἐρᾶσι: καὶ πιάνουσι (vid. pag. 333, f.) τοὺς Ἀθροδισίους, οὓς ἂν θέλωσι δαισασθαι. VALCK. 13. τὰς κόμας πτενιζομένους) Ex vetere lege, de qua Demaratus, ad regem c. 209. et N. Cragius Rep. Lacedaem. lib. III. 4. Hinc Strabo X. p. 716. A. [p. 467. ed. Cas.] καὶ ταῦς περὶ Δασκαλίας πτενιζομένους. Dip. Chrysost. in Orat. Synesii de Calvit. p. 65. v. ἐκάθιτο στοκοῦντες τὰς κόμας: olim quoque Libanius. Orat. pro Saltat. p. 489. c., nam, quod nunc legitur, Δασκαλίους ὄφες ἣ Θερμοπύλαις πτενιζομένους, veritatumque acriter intuentes, absurdum est, et ex Herodoto, uti alias monui, refingendum. WESS. — Huc respicit, quod Cassiobonum non latuit, Strabo X. p. 716. A. Synesius Calv. Encom. p. 65. v. Lacedaemonii, ὅτε μόνοι τῶν Ἑλλήνων ἔμελλον δέχεσθαι βασιλία, πρωτόσιοι τὸν αριθμὸν ὄντες, ἐκάθιτο στοκοῦντες τὰς κόμας. Libanius T. II. p. 489. c. Δασκαλίους ὄφες ἣ Θερμοπύλαις πτενιζομένους, καὶ μιτά τὴν Φροντίδα τῶν τριχῶν τὸ καλλιστον ἔχον ἐξιργασμένους etc. sic locum emendauit, Morello non intellectum, Clar. Wesseling. in Diss. Herod. p. 48. Hunc, ait Herodoti Demaratus, morem habuisse Lacedaemonios, ἐπιὰν μέλλωσι καδυνέειν τῇ ψυχῇ, τότε τὰς κεφαλὰς etc. An, ut libertatis insigne, quo gloriabantur mortis contempnentes, ad finem usque vitae custodirent integrum? vid. N. Cragius de Rep. Lacon. pag. 256. et Io. Meursii Misc. lib. I. c. 16. VALCK.

36. ἀλαγίης τε ἵνεκύρησε πολλῆς) Plerique Lexicorum conditores, ne Thesauri quidem excepto, citant ἀλογίης ἴνεκύρησε, memores, credo, cap. 218. ἵνεκύρησαν στρατῷ, similiusque in adnotat. Cl. Valekenarii ad lib. II. 82.; tum saltem, ut moris Ionici ratio haberetur, ἀλογίζει ἵνεκύρησι. Sed hic compositum sequitur conditionem simplicis κυρῆσης, sicuti ἵνεκύρηται lib. IV. 19. Veriterat autem dictionem Portus in Suida suo, magnamque sui contentionem offendit, invito Küstera substituenteque, apud eas. saluta omnia comprehendit: quod equidem valde miror. Non videtur ordinem rerum vir doctus dextre considerasse, neque recordatus Herodoteorum, ἣ ἀλογίη ἔχειν, ἣ ἀλογίη ποιεῖσθαι, quorum in contemtu perpetuus usus. WESS.

Ibid. ἀλογίης τε ἐγκύρως) In his apud Suidam in 'Αλογία similiter scriptis gravius lapsus est L. Küsterus; sententia quid postularet videt Portus *ibid.* et in Lex. Ion. voc. 'Αλογίη Phrasin Herodoti per καταφρονήναι interpretatur Strab. p. 716. a. Si sincerum est ἐγκύρως, cum amico meo scribendum ἀλογίης τε ἐγκύρως πολλά: qua passim verbum illud adhibetur structura Herodoto ceterisque. Vid. huius Ed. pag. 141. n. 98. [Adnot. ad II. 82.] et corrigitur in Epimenidis epistola apud Diog. Laert. I. 113., ai δέ ση μὲν αἰσθετική (huc illuc in peregrinatione vaganti,) ἐγκύρωντι τοι γοι τῶν φύλων. Sed nec Graece dicitur καταφρονήται ἐντυχεῖν, ΕΦΟ contemni, neque Ionice ἀλογίη ἐγκύρως. Emendandum επειδεὶ ἀλογίης τε ἐγκύρως πολλά: id est ἄγαν κατεφρονήται. Contemptus Nostro dicitur ἀλογίη: contemnere, certo ὀλογαρεῖν εἴ τι ἐν ὀλιγαρχίᾳ ποιεῖσθαι, apud Herod. est ἣν ἀλογίη τι ἔχειν vel ποιεῖσθαι. Iam vero, sicut τυχεῖν ἐπαίνου, laudem consequi, idem est ac laudari; τυχεῖν κατηγορίας, accusari; ita τυχεῖν vel κυρεῖν ἀλογίης, contemni, vel negligi, ὀλιγαρχεῖσθαι. Σεπελήτη Herodoto dicitur ταφῆς κυρῆς II. 136. contumeliose trahari, sive ἀτιμάζεσθαι, proprie ignominiam consequi, ἀτιμαζεῖσθαι VII. 158., ubi ad Graecos Gelon, ἀτιμίας, ait, περιτιμένη χρέας ρῦν ὁμοιώσομαι ὑμῖν. Hinc paulum diversa sunt Sophoclea Elect. 855. Antig. 882. Philoct. 896. horumque similia. VALCK. — Vulgatum teneat libri omnes.

CAP. CCIX. 9. γέλωτα με ἔθεν) Tale irati Cambysis, ατραξ τοι γέλωτας γε οὐχαιρόντες γέλωτα ἐμὲ θήσισθε, lib. III. 29., et quiritantis Iobi c. xvii, 6. ἔθοι δέ με θρύλημα ἐν τοῖς ἔβιτε καὶ ἀπέβην αὐτοῖς γέλωτι, Utrumque ex communī plerisque loquendi more; unde εῇ, κλέψην μι ποιῶ καὶ γέλωτα καὶ λάσθη, Aeschritonis Philaenis, [apud Athen. VIII. p. 335. c.] VESS.

16. τοῖς πεφαλᾶς ποσμέοντας) Mirum ni suum singulihi Spartiatae habuerint εἶδοτα, qui herilem tum comam ornaret; sed ne mulieres quidem Spartanae, libenter αὐθαδύσουσοι, suas habebant, ut aliae mulierculae Graecae, ornatrices et κομιματρίας. Censeo equeidem non sane muliebriter ornataam sed bene petram et viriliter nitidam Spartanos praelio paratos habuisse comam, tanquam palaestrias, λιπαρᾶς ἐκτορθες περικοπτεις, Thespr. Eid. II. 51. Χριστινος αὐδιστης ταρεις Κυριοτης πετραις, Eid. XVIII, 22. quo forte respiciens

Ovid. Heroic. XVI. 148: *More tunc gentis nitida dum nata
palaestra Ludis.* Huc ducunt N. Cratigio et E. Spanhemio
iam adhibita Plutarchi verba T. I. p. 53. s. de Lacedaemone
niis: μάλιστα περὶ τοὺς κινδύνους ἴθεσπενος τὴν πόμπην, λιπαρός
τε Φαινεῖται καὶ διακενημένην: bene interpres, ut nitida appa-
peret et discriminata. Eadem dixisse censebitur Herod. si
verum est quod suspicor, hic non iustificentur, sed ab au-
ctiore τυλόνται scriptum, τότε τὰς κεφαλὰς συέονται. Habet
ad hanc meam conjecturam apta quaedam ill. Spanhem.
ad Callim. H. in Pall. Lav. vs. 32. λιπαρὸν συλλαμένα πλόκο-
μον: Herodotea quoque ex lib. IX. c. 109. τότε καὶ τὴν κεφα-
λὴν ἐμάκται. Vallae ornatur indicat ibi pravam lectionem
iustificat: genuinam esse σμέται, demonstrant Ionismus
et Athen. IV. p. 146. c. συλλαμένοι τὰς κεφαλὰς est in Herod.
IV. 73. alterum quoque locum attigi supra p. 272. n. 58.
[Adnot. ad III. 148.] VALCK. — Conferri possunt quae
ad Gregor. Dial. ion. §. 15. Koenius adnotavit. S.

19. χείρας ἀτταρέμενον) Non repudio Arch. ἀτταρέμενον,
quod et in membranis lib. VIII. 140. neque valde urgeo.
Magis multo mihi ridet eiusdem et Vallae, πρὸς βασιλίου
τε Καλλίστην τῶν Ἑλλησι (sive ἐν Ἑλλ.). προσθ., καὶ ἄνδρες ἀπ-
τοῦνται. Verissimum enim de Spartanorum regno, et longe
quam prius suavius ac concisisus. Quod si enim καλλίστην
πάλιν [hinc 20.] ad civitatis disciplinam et mores referas,
uti oportebit, cur ἄνδρες ἀποτοῦνται accedunt? Qui aliter sen-
tient, nihil his praescribitur. WESS.

24. ἐμοὶ χρᾶσθαι) Id est χρῶ. H. Steph. de mē ut mendace,
atque adeo pessimō, statue; nam et Persis αἰσχυστον τὸ φε-
δονοῦντα προστατεῖ, lib. I. c. 138. VALCK.

26. οὐ μὴ ταῦτα τοι ἐκβῆ etc.) Vocem Herodoti ex marg.
Steph. recuperem in contextum: οὐ μὴ ταῦτα τοι ταῦτη ἐκβῆ
τρύπης. Μέγας, ista nisi isthōe tibi modo eveniant quo dico.
οὐταῦτα ταῦτα sic iunguntur in Aesch. Prom. 510. Euripid.
Med. 366. Aristoph. Eq. 839. Nequaquam istuo istac ibit, est
incertū Tragici apud Ciceron. de Nat. Deor. III. 26. VALCK.
— In Vani Leoti adnotare debueram, scripturam istam
ταῦτα τοι ταῦτα cum Pass. Ask. et aliis offerre etiam marginem H. Steph. S.

Ibido ταῦτα τοι ταῦτη ἐκβῆ) Nihil dicto adstruxissem;
nisi Codicum postulasset consensio: ταῦτα ad eum ferē

modum lib. I. 120. atque alibi. Illud autem ἐς ἡγώ Arch. et Vind. Scholiastae debetur. Vide dicto loco et ibid. c. 86. WESS.

CAP. CCX. 1 seq. Τίστερας μὲν δὴ παρεξῆκε πιάσας) Hoc significat, quatriūdūm praeterīobi passus est; ut παρῆκε est intromisit, vel sivit ingredi. Videatur Portus in Παριέναι. Lib. III. 146. auxiliārēs, portis patefactis, ἐξῆκε ἐπὶ τοὺς Πέρησ, emisit in Persas: verti non debebat egreditur. VALCK. 8 seq. καὶ οὐδὲ ἀπέλαυνον καὶ περ μεγάλως προσταῖσθε;) Iustius ἀπέλαυνος: [quam ἀπέλαυνοντο.] Post nonnulla cap. 211. extr. καὶ παντοῖς προσβολῶντες ἀπέλαυνον ἔπιστον: et cap. 212. Medi alii, iisque recentes, impressionem faciebant, nec cessim ibant, quantumvis vehementer offendebant et mulcarentur. Hoc verba volunt; neque enim προσβολῶν ingruendi, quod Vallae visum, notione gaudet. WESS. — Quum ἀπέλαυνον ante ed. Wess. legeretur, si simpliciter abierunt aut se receperunt intelligatur, iustius utique ἀπέλαυνον iudicari debebat; quamquam lib. V. c. 94, 1. Ἰππῖν δὲ ἐγένετο ἀπέλαυνον μήτε, Vallae versionem; Hippias inde prefectus, nullā adiectā censurā Wesselius etiam tenuit. Sed, verum si quaerimus, passim ἀπέλαυνον paulo diversior subiecta notio est: et V. 94. pro eo quod ibi a me quoque est positum, Hippiae -- prefecto, rectius ponetur Hippiae -- rejecto, aut cum repulsā dimisso; hic vero, lo. o eius quod equidem posui se recepere, rectius fuerit repellebantur, repellē se passi sunt; aut, quod eum Gronovio ipse etiam Wess. dederat, depellebantur. Quod ἀπέλαυνον hic Arch. et Vind. praeferunt, id ex scholio aut interpretatione hominis invectum est, qui simpliciter abierunt, se receperunt, intellexerat. S.

11. ὅτι πολλοὶ μὲν ἀνθρωποί εἰσι, οὐλύροι δὲ ἀνδρεῖ) Quia proxima praecesserunt, δῆλον δὲ ἐποίουν -- -- οὐκ ἡμετερα αὐτῷ βασιλεῖ, scripsisse Nostrum suspicabatur doctiss. G. Koen, ὅτι πολλοὶ μὲν ἀνθρωποί οἱ εἰσι. Eleganti conjecturae fayet, praeter Xerxis dictum lib. VIII. c. 88., et Frontinus IV. 2, 9. Xerxes hoose deceptum aiebat, quod multos quidem homines haberet; (οὖν -- πολλοὶ δέ) viros autem nullos: nam, ut Wesselius, mihi quoque scripsisse videtur Frontinus. Similibus quibusdam ista subiiciuntur apud Eustath. in Ia. 1a. p. 537, 149. [p. 668. ed. Rom.] τὸ μέντοι, (οὗτοι excidit)

πελλὶ μὲν ἄνθρωποι εἰσι, ὅλιγος δὲ ἄνδρες, συντέτοροι τῶν προφίλακτών. Qui Graecis ἄνδρες, in talibus viri dicuntur Latinis. Quintilian. Declam. p. 738. Illi vero fortis et viri fuerunt. Apud Livium XXVII. 13. concio dimissa falentium, iure ac merito sese increpitost; neque illo die virum quemquam in acie Romana fuisse praeter unum ducem. Arcades Lycomedea μόνον ἄνδρα ἱγούρτῳ, Xenoph. Ἐλλ. VII. p. 361, 25. Apud Philosophos quidem ἄνθρωπος, et homo saepe ponuntur in laude, velut in senario Comici, 'Ως χάριν ιστ' ἄνθρωπος, οἳς ἄνθρωπος ἐστι, apud Clem. Alex. p. 916, 15. in his etiam, si homo esset, Ciceronis ad Att. lib. II. Ep. 2. et, demus huic aliquid aeris tanquam homines, non tanquam homini, Herodis Att. apud A. Gell. Noct. Att. IX. 2. Ut in hoc Xerxis dicto, ἄνθρωποι et ἄνδρες sic opponuntur in diversos usus. De C. Mario. Cicero Tusc. II. 21. Tulit dolorem ut vir; et, ut homo, maiorem ferre sine causa necessaria noluit. Apollonius dicebat Philostrati p. 20. οὐκ ἀνθρώπων θευτῷ δεῖν, ἀλλ' ἄνδραν. Xenophon in Hierone p. 533, 8. ἄνδρες καὶ οὐκ ἔτι ἄνθρωποι μόνον νομίζουσι. Apud eundem Ἐλλ. VII. p. 363, 21. qui fuerat in Perside legatus, Antiochus Arcas retulit πρὸς τοὺς μυρῖους, (ad commune gentis concilium,) ὅτι βασιλεὺς ἀρχοκόπους καὶ ὄφοποις καὶ εινοχόοις καὶ θυρωροῦς παμπληθεῖς ἔχοις (atque adeo πολλοὺς ἄνθρωπους) ἄνδρας δὲ, οἱ μάχονται ἀνῆλλοι, πάντων οὐκ ἀνθρώπους ιδεῖν. VALCK.

13. seq. ἵνα περὶ δὲ τὸ συμβολὴν δί τοι μέρης δι τοι μέρης, toto die dimicatum fuisse indicat, uti lib. I. c. 97. et δι τοι μέρης, toto anno lib. II. 22. Δι τοι μέρης, ἀντὶ τοῦ δι τοι μέρης τοῦ τοι μέρης in Harpocrate. WESS.

CAP. CCXI. 8. δέρπας βραχυτέροις χρεώμενοι) Nil referet, sive vulgatum maneat, seu μικροτέροις probetur. Unice pravum est Vallae et Eton. μακροτέρους, longioribus, contrariumque c. 61. Diodorus, praelium lib. XI. c. 7. describens, Persarum breviores hastas negligit, non item eorundem clypeos breves et peltas. Iam πλάτει-χρήστας cur [a Gron. πλάτει praferente] tantisper taxetur, non equidem exputo. WESS.

13. Βοῆ τι καὶ πατάρων) Persici hoc moris erat. Βοῆ τι καὶ πατάρων χρεώμενοι ex aula erumpunt magorum intersectores lib. III. 79. quamquam hic spectasse Scriptor videtur Homericum. Τρῶς μὲν αλαγγῆ τι ιστοῦ τι ιστοῦ Iliad. I'. princ. WESS.

CAP. CCXII. 8 seq. καὶ ἡ μέρη ἐμοται διάφερεν
Latina, in suo quicque loco, ferri non possunt. Ἐν μέρει et
ἐν τῷ μέρει, sua quisque vice, sive per vices. Euripides Cyclop.
v. 179. ἀπότες αὐτὸν δικροτίους τὸ μέρει, cuncti per vices esto.
Eleganter post Budaeum dictionem Iac. Gronovius illustrat
vit ad Arrian. Anab. III. 26. p. 142. WESSONG. ac eis

CAP. CCXIII. 1. δ, τιχεῖσαι τοῦ εἰδ. Ex Qos
dicum variante dissensu, si optio necessaria foret, sequar
τον Arch. scriptioñem, Nostro non insuetam, neque alia
in Perizonii Adnot. ad Aelian. Var. I. 3a. Vulgatum plures
ostentabant scherdae lib. V. 12. estque, ut alios praeterea,
Aeschinis Or. in Ctesiph. p. 66. ἀπογῶν δὲ, τιχεῖσαι τοῦ εἰδ.
WESS. — Vide Var. Lect. S.

4. ἔφαστε τε τὴν ἀτραπὸν). Xerxi semitam indicavit Persis,
que monstravit Ephialtes Meliensis sive Trachinus, de quo
notavit Oudendorp. Vir clar. ad Frontin. II. c. 2, 13. In ex
cerptis e Ctesia hoc facinus imputatur Trachiniis Calliat
dae et Timapherni. Iudice Pausania III. p. 214, ne Graec
iam quidem vidisset Xerxes, εἰ μὴ κατὰ τὴν ἀτραπὸν τὴν δια
τῆς Οἴτης τείνουσαι περιαγωγὴν τὴν μετὰ Υδάρου στρατεύει. Τοῦτο
χίνιος κυκλωποῖσι σθοῖσι τοὺς Ἑλληνας παρέσχε. Ut Ephialtes
Xerxi, sic Alexandro M. monstrata semitā profuit proditor
apud Diodor. XVII. c. 67. et Polyaen. IV. c. 3, 27. etc. Sed
per eamdem semitam postea temporis Brenno Galatisque
viam in Graeciam Heracleotae patefecerunt et Aeniges
apud Pausan. X. p. 852.; ubi duplex esse dicitur ἀτραπὲς
διὰ τῆς Οἴτης μία μὲν ἡ ὑπὲρ Τραχίνος, - - - ἡ δὲ ἡ διὰ τῆς
Αίγαλείνων, ὅδεισαι στρατῷ βάσιν, διὰ δὲ καὶ Υδάρου ποτὸς Μήδει
κατὰ νότου τοῖς περὶ Δεσπόζοντος ἐπέβητο Ἑλληνοι: eamdem memorat
Appian. Syr. [cap. 18.] p. 158. VALCK.
(7 seq. ὑπὸ τῶν πυλαγούρων τῶν Ἀμφ. etc. etc.) Voces τῶν Αἰτ
φικτύνων εἰς τὴν Πυλαῖν τυλεγομένων ex scholio Cl. Reiskeus
derivabat, aut duas saltem priores esse exterminandas.
Fuitcum de interpretamento non dissentirem; unde, modo
distinctio tollatur, vertaturque a Pythagoris Amphictyonum,
nunc abeo. Pythagorae legati erant Amphictyonici concilij
congregabanturque ad consessum Pylaeum, consultatagi
de communi ac templi Delphici salute. Aesches propterea
ea in Ctesiph. p. 71. οἱ δὲ ἄλλοι Ἀμφικτύονες εὐελύπτουσι εἰς
τὰς Πύλας, πλὴν μιᾶς πόλεως. Nec dissimilia Libanius Oρθο-

in Aeschin. p. 692. c. Poterit, hoc si displiceat, etiam legi καὶ τῶν Ἀμφικτύονων, siquidem in coetum. quem Ἐπιάλτας vocabant, praeter Pythagoras, Hieronememonasque admittebantur plures sacrorum et concilii participes: hanc Ἀμφικτύονων ἐκκλησίαν debemus Aeschini dicto loco. Ego in priore ob conspirationē schedarum acquiesco. Ubi vero Herodotus ἐν τοῖς ὅπισθι λόγοις de Epialtae necē, eiusque auctore Athenada verba fecit? Ut nunc libri isti sese dant, nusquam, si bene memini. Proinde aut oblitus eorum Scriptor est, aut desunt multa. WESS.

Ibid. τῶν Πυλαγόρων τῶν Ἀμφικτ. Infra [c. 214, 7.] memorantur οἱ τῶν Ἑλλήνων Πυλαγόραι, et distinguuntur certe τῶν Ἀμφικτύονων οἱ Πυλαγόραι: erant quidem οἱ Πυλαγόραι Ἀμφικτύονες, sed non sanequam omnes οἱ Ἀμφικτύονες Πυλαγόραι. Inter Amphictyonas, sive concilii Amphictyonici participes, quinam Πυλαγόραι dicerentur prae ceteris egregie nobis tradidit Auctor Etymolog. M. Πυλαγόραι, οἱ προστάτες Πυλαίς (conventus Amphictyonum principes,) ή οἱ πεμπόμενοι ἀπὸ τῶν πόλεων εἰς Ἀμφικτύονας ἱπτορες, ὡστε ἐνισχυρεύονται. De multis nunc satis sit Amphictyonum citasse decreta; servash Demostheni de Cor. p. 165. "Ἐδοξεῖ τοῖς Πυλαγόραις ἢ καὶ τοῖς συνέδροις τῶν Ἀμφικτύονων: alterius Δόγματος hoc est initium: Ἐπὶ λεπτῶν Κλειναγόρου, ἐπιρινῆς Πυλαίας: "Ἐδοξεῖ τοῖς Πυλαγόραις καὶ τοῖς συνέδροις τῶν Ἀμφικτύονων καὶ τῷ κοινῷ τῶν Ἀμφικτύονων: quae mihi sic primitus scripta non videntur; sed in haec quoque parte Graecae antiquitatis, praesertim ubi ventum est ad recentiora tempora, multa sunt tenebris. VALCK. — Conf. mox ad c. 214, 7. S.

CAP. CCXIV. 6. τῷ δὲ χρήστῳ σταθμωσάσθαι) Hoc potius esse, [quam τῷ δέ,] non negabitur. Sic lib. III. 15. et infra c. 237. Tale, tanquam ex Herodoto, cuius non est, sicut Stob. Serim. XXVIII. p. 197. αἴδηρα δὲ οὐκ ἔστι δέξιοι στάθμωσάσθαι αἴδηραι. WESS.

ὅδοι. Qui hic Πυλαγόρει ex Codicibus, extra dubii stant electi: modo enim πυλαγόραι, modo πυλαγόροι: hi legati. Aeschines in Ctesiph. p. 71. iterat τοὺς πυλαγόρους τοὺς ιεροὺς πυλαγόροντάς, iungitque τοὺς πυλαγόρους καὶ τοὺς ιεροὺς πυλαγόρους. Libanius utramque vocis flexionem Or. in Aeschin. p. 699. c. et p. 706. depositit: sunt quoque Πυλαγόραι ex Heijchio [hac vocē et voc. Ἀμφικτύονες] moti. WESS.

Quod si altera terminatio placuisse Herodoto, paulo ante non Πυλαγόσων fuerat scripturus, sed Πυλαγορίων. S.

11. εἰδεῖν μὲν γὰρ ἀντὶ ταῦτα μὴ Μηλιένς) Post Aldi Camerariisque aetatem operarum negligentia μὴ ob simile inse- cutae vocis principium excidit. Herodoto qui deinde cu- ram impenderunt doctissimi viri, tametsi commentandi hoc genus negandi desideraret particulam, miranda supi- nitate coecos potius duces, quam Aldum, Vallam; et Msstos sequi maluerunt. Soli, quorum reminiscor, Pavius et Reiskius, οὐκ ἐπειράνθησαν. Sed satis. Herodotus suum sibi rediisse laetabitur. WESS. — Quod poscit sententia, καὶ ἐπειράνθησαν, quantumvis non esset Meliensis; ex Mssis et aliunde revocabitur: vid. Diss. Herod. P. Wessel. p. 15. Alii potius usitato more scripsissent, καὶ περὶ οὐκ ἐπειράνθησαν: sed et rarius illud Herodoteum est, καὶ ἐπειράνθησαν. Sic scripsit VI. c. 66. et IV. c. 144. τοὺς μὴ μεδίσοντας Philostrat. p. 186, 5. πῶς, εἶπεν, ὅγε μὴ μάντις ἦν: p. 494: οὐ πη- δένουσι τοὺς μὴ Πέρσας Πέρσας μάγοι, ἢν μὴ ὁ βασιλεὺς ἔφη: scribendum φῆ, nisi Rex iussit. Tatian. ad Graec. p. 14: ὅτι μὴ θεός ἢν τοῦτο ὅπερ ἔλεγεν εἴην κατεψεύδετο. Non inveniu- stum est quod [lin. 12.] sequitur: εἰ τῇ χώρῃ πολλὰ ὡμ- λακώς εἴη. Lib. VII. c. 26. διαβάντες τῷ "Αλυν ποταμὸν ὡμίην- σαν τῇ Φεργύῃ: neque illud protritum Elephantae apud Sto- baeum p. 333, 29. βασιλής - - - ὁμιλίσαντα: sic Regem vocat: in Editis legitur βασιλῆς - - - ὁμ. Spondaicus interpretatur, regem qui conversatur cum hominibus: τῇ βασιλείᾳ ὁμιλεῖ simili- ter dictum ut apud Thucyd. ὡμιληνάν τῇ αρχῇ. VALCK.

CAP. CCXV. 4. περὶ λύχνων ἀφασίς) Ἀφασίς λύχνων hinc Suidas excerpit. Noctis designatur initium. Philostrat. de Vit. Apoll. VII. 15. χρὴ περὶ λύχνων ἀφασίς εἰς τὸν Ῥωμαῖον λυμένα αὐτοῖς. Diodor. XIX. 31. τὰς ἄρας οὐστις περὶ λύχνων ἀφασίς: ubi notat P. Wess. Pro prima face legitur et λύχνων λυμένων: vid. Io. Brodæi Miscell. IV. c. 53. Intempesta no- ote Sophoclis Ajax egressus tentorio, dicitur exiisse vs. 285. ἄκρας νυκτὸς ἡτοῖς ἔπειροι Λαμπτῆρες: οὐκ ἔτ' ἥθει: id est, ut legitur ε Schol. apud Sudam, ὅτε ἐσβίσθησαν οἱ λύχνοι: alters enim interpretandi ratio alienior est, quam sequutus ill. Ez. Spanhem. stellas intelligit ad Callim. Hymn. in Del. vs. 305. Quales illic intelligi debeant λαμπτῆρες, aestimare licet ex observatis Is. Casaub. in Athen. p. 995. VALCK.

— Vide Animadversa. in *Athen.* T. VIII. nuperae edit. p. 362 seq. Uno vocabulo λυχνάθεις *Cephisodus* dixit, teste *Athenaeo* lib. XV. p. 702. b. S.

8. κατεδίδετο) Propter Aldinum κατεδίδυτο H. Stephanus, videnda esse quae alibi scripserat, lectores monuerat. Gronovius vero: Quis ille angulus, ubi Stephanus mussitaverit de hoc non intelligendo loco, ut iubeat videre, quae alibi dixerit? Dixerat ad Plutarchi Theseum p. 5. Ed. Bryani, δαίμονας descendere ex δαίῳ apud Herodotum; qui composito κατεδίδυτο, quod inde est, utatur pro cognita erat seu *conperta*, ad posueratque haec Nostri. Profecto, modo schedarum stabiliretur κατεδίδυτο imperio, haud inficete: namque in verbo nihil praeter raritatem inest, quod reprehendas: reprehendes tamen iniuriā, cum talia se passim dent. Quae quidem non eo scripsi, ut κατεδίδυτο improbare velim, sed ut ingentibus Stephani meritis gratia perseveret. WESS. — Fortasse κατεδίδετο neglecto augmentatione scripserat auctor, quod probabile facit codicis Arch. scriptura, quae ex duabus scripturis, κατεδίδετο et κατεδίδυτο, imperite iunctis natq. videtur. Miror vero, ad haec quae continuo subiiciuntur, ιόντα αὐθή χρονή Μηλεύσι, nihil a Viris doctis adnotatum reperiri. Nec enim apta admodum ad rem, quae hic agitur, sententia est, quam Wess. cum Gron. his verbis (quae Graecis quidem adcurate videri poterant respondere) expressit: et ex tanto tempore monstratus est (ille trames) nihil utilis Meliensibus: nisi istud nihil utilis tali quadam ratione accipiatur, quali nōs interpretati sumus, iam olim, quemadmodum etiam tunc, calle illo male usos esse Malienses. Prorsus extra oleas hic vagatus Vella, ἀπὸ οὐ πρὸ ἦ τε τότου legens, et κατεδίδετο (puto) πρὸ κατεδίδυτο, mira quadam hariolatione sic convertit hunc locum: Extrinsicus nihil admodum praeseptus transitus erat: quum nihil esset utilis Maliensibus. S.

CAP. CCXVI. 5. κατὰ τε Ἀλπηνὸν πόλιν) Osculantiter Steph. Byz., conversa Alpino hinc in Locrorum metropolim, Herodotum legisse, L. Holstenii iusta animadversio est. πρώτη τῶν Λοκρίδων πρὸς τῶν Μηλίτων prima, non dignitate, sed situ erat. WESS. — Eodem iudice Holstenio, cui aliis adsentiantur docti viri, non differt haec Ἀλπηνὸς πόλις ab ea quae κάμη, Ἀλπηνὸς εὑρομένη, supra cap. 176 exīt nominabatur, et nude Ἀλπηνὸς infra cap. 229. S.

48

in Aeschyli Pers. vs. 661. *summa tumuli pars, ἡ δέ τοι ἀργεῖν οὐρανὸν ὄχθεν.* Ceterum ἴστράνεοι in Vallae Latinis gnari: melius credentes: nam gnaros fuisse, non monstrant sequentia. WESS.

17. Φωκίων Περσαὶ μὲν οὐδέποτε λόγον ἐποιήσαντο: et postea, *sprotis Phocensibus*, Brennus cum suis recta Delphes petiit. VALCK.

CAP. CCXIX. 1. πρῶτον μὲν ὁ μάντης (*Meyering*) Est, cui πρόστος, sine urgente tamen causa, placet. Illud Arch. [lin. 3.] ἀμαρτία, sibi pariter et illis, [ubi rectius alii ἀμαρτία] verum quidem praeferit, sed non aequat amplitudinem vulgati, ipsum tempus signantis. Quae deinceps [lin. 6.] de transfugis, ad unum Tyrastiadem, domo Cumnum, Diodorus lib. XI. 8. adstringit. WESS.

3. ἵπποι δὲ καὶ αὐτόμολοι) Scribendum ἵπποι δὲ, deinde vero. Vallae deinde, non in postquam deformari, sed attendenti monstrare debebat veram scriptiōnem, ἵπποι δὲ, quod commode succedit post πρῶτον μέν. Exempla querenti dabunt Portus in Ἐξι δὲ, et L. Bos. Obs. Crit. p. 15. Eustath. in Δι. a. p. 123, 6. τὸ μαρτία δὲ, ἀρτὶ τοῦ μαρτία ταῦτα δὲ, καὶ πρός δὲ, ἀρτὶ τοῦ ἵπποι τούτοις καὶ πρός τούτοις. VALCK.

— Imprudenti mihi accidit, ut ἵπποι καὶ, quod ana de conjectura Schaeferus ediderat, propagari poteret in nostrum exemplum. Ad ἵπποι δὲ, quod ante Schaeff. exhibebant editiones omnes, nihil varietatis e Mssis adnotatum est, in nostra vero membr. F. ἵπποι δὲ sic cum duabus accentibus pictum video. Adsentior vero doctissimo Valckenario, et ἵπποι δὲ καὶ rescriptum velim. S.

10. οἱ μὲν ἀκαλλάξοντο) Caeteros Graecos, ut Herodotus, παλλακέσσονται nobis sistit Diodor. Siculus lib. XI. εἰγετ duraturam sibi suisque Spartiatis laudem cupientis Leonidae consilium, Nostro memoratum cap. seq. Apud Festin. II. c. 11., hortatur socios, recedant, et se ad meliora patitiae tempora reseruent; sibi cum Spartanis fortunam experiendam. Porsan scripserat Orosius p. 111, 3. [lib. II. c. 9.] sibi inter cum Spartanis suis aleam [ubi vulgo aliam sortem] cassi subeundam. VALCK.

CAP. CCXX. 5. μᾶλλον τῇ γεώποντι πλεονεκτούσι) Scriptit lib. I. 120. ταῦτη πλείστος γεώμετρος εἴδει πλεονεκτούσι. Hoc eodem dicit, casu ex defectu praepositionis oddis Herodot. T. VI. P. II.

crepans. [τῇ γνώμῃ, quod hic est, idem valeat ac γνώμην αἴσῃ que artic. I. 120, 20.] Congruit Sophocleum Oed. Tyr. vs. 665. καὶ νῦν ἔτ' αὐτές εἴμι τῷ θουλύματι. Itaque πεπόνις εἴμι in Ask., [quod ignorant alii,] etsi χρήκοις πιστὸς Aeschyl. Prometh. vs. 915., παραδίσθωτις est. Quid autem ὄχλος Arch., sibi velit, profiteor, me non nosse. WESB. — Imperitus puto homo ad πλεῖστος supplendum vocab. ὄχλος existimaverat. S.

Ibid. ταύτη καὶ μᾶλλον τῇ γνώμῃ) Sensus claret; rarissimā formā loquendi significatur; quod usitata magis dicetur, ταύτη καὶ μᾶλλον τῇ γνώμῃ προστίθεται, vel τίθεται. Neutiquam tamen tentari debebat sincerum: πλεῖστος. Quia hic structura, Astyages I. 120. καὶ αὐτές, ὡς μάγοι, ταύτη πλεῖστος γνώμην εἴμι; --- ἐξέκει τὸν ὄντα: illic pro τῇ γνώμῃ, vulgatum ex Codicibus γνώμην: idem hic etiam admittereim; aut, quod non postponerem, ταύτη καὶ μᾶλλον τῇ γνώμῃ πλεῖστος εἴμι, Λεωνίδην --- κελεῦσσαι. Lucian. in Demosth. Encom. T. III. p. 494., εἰ καὶ πλεῖστον εἴμι τῇ γνώμῃ πρὸς Ὁμῆρον τετάχθαι: etsi magis fert animus ab Homero stare. Quae proxima sequuntur, in tractandis Herodoteis solita sibi malevolentia Plutarchus exoerpsit T. II. p. 865. n. VALCK.

10. ἐπίχρηστο) Nihil habet ἐπίχρηστο, cur sperni debeat: caussam ad lib. II. 127. exposui; cui pondus ex conspiratione tot membranarum gravius accedit. Post pauca [lin. 15.] ἀπολέσθαι locum occupavit veterem. WESB.

10 seq. ἐπίχρηστο --- τοῖσι Σπαρτιῆταις) Iustini II. c. 13. 8. Initio huius belli sciscitantibus Delphis oracula, responsum fuerat, aut regi Spartanorum, aut urbi cadendum. Ipsi quidem Delphi circa hanc tempestatem oraculum adhibuerunt, quibus responsum fuerat, αἵμουσι εὐχετθαι. Herod. VII. 178. At in iatis Iustini non sane Delphi sunt sciscitantates, verum Lacedaemonii, quorum praecesserat mentio; his sciscitantibus, Delphis, oracula, (vel oraculum,) responsum fuerat, aut regi, aut urbi cadendum: nomen Spartanorum illic a prima manu non videtur collocatum. Solet ita loqui Iustin. II. c. 12, 13., adventante Xerze consulentibus, (Atheniensibus nempe) Delphis oraculum, responsum fuerat; cf. III. 5, 4. XVI. c. 3, 4. VALCK.

16. αἰρεψόμενος) Spatiōsae et choris aptae; neque enim, quae Fr. Vigeri sententia ad Euseb., Spartanorum regio in-

dicatur. Εὐτύχειος Κύριος in Epigr. 424., εὐπίγορες Τυρία Epigr. 441. collection. *Cephalae*; ad eundem modum Plut. Cl. Taylor in Demosthen. Midian. p. 105. [in Reiskei Apparatu ad Demosth. Vol. I. p. 691.] *Sequentis principium versus* [lin. 17. ubi vulgo plene, ἀρνεῖται τὸ δέ] considerata dum ac si Ἡ αὐτὴ τέττα πρεσβύτης foret, aut Ἡ αὐτὴ δέ της πρεσβύτης; qua illud forma *Camerarius* inter Epigrammata, iuncta Theocrito olim, exprimi curavit. Porro in' *antiphonis* Ἡ περιθύητι, patronymico ex *Ιάπωνι*, gentis satore, c. 160 et VI. 54., certius *Pavios* habet. WES S. — *Lubens* equidem diacrited puncta vocabulo Ἡ περιθύητι imponenda admittantur. Caeterum de Homeroe epitheto εὐπίγορος consilii possunt Poëtae interpres. S.

19. *περιθέτης βασιλεὺς*) Tale Poëtae ἀντεῖαι in Todiū oratione Ἀξαντι Thad. Δ' 384., loco Todiū, de quo Etymolog. in Tha xtoz. Servare tamen βασιλεὺς, modo postrema contrahetur, in promptu fuerat. WES S. — Ut his ante Grönstedt Ed. βασιλεὺς φθινος, sic vulgatur in Eusebianis ex Otho mao excerptis, Praep. Ev. V. p. 219. Ηττινόντα βασιλεὺς φθινός: ubi pro daetylo pacon est primus; ut in oraculi versu secundo, Ἡ μεγάλη ψυχή. Vitium, ut illiē occultari potest elisione vocalis ε, hic tegit lectio Medi. βασιλεὺς φθινός. In Seymni Chii praefat. Perieg. vs. 59. τὸν Ἀπόλλωνα τὸν Διδύμην λέγει, corrigit Is. Voss. ad Melae I. cap. 17; 3. Τιθίσα nonnulla dedit Homerus. Ia. δ. 384. ἀντεῖαι in Todiū oratione Ἀξαντι: etc. In Euripidis vulgaritur Alcesti vs. 24. Ἡδὲ τὸν δε Οἰδίποτον περὶ τῆλας ἵρη Γανύμεδον. VALCK.

20. Οὐ γὰρ τὸν ταύρων optime Paro B., nempe Kertem, quippe Iovis robore valide instructum, uti subditur. WES S.

23. *Βουλόμενος κλίος καραβίσθαι μεῖνεν*) Ut Thebanos vobis fieretur, haec excitans Plutarchas de Herod. Maligni p. 865. ε. "rectius legisse videtur μείνων Σπαρτιτιλος: οὐκον, τητελεγόντοι διενέβλεταις. Adfermat τὸ μείνων Herodotus proptermodum interpretatus Diodorus XI. cap. 1. Alaudam, οὐλοτρικούμενος αὐτῷ τοῦ δόκαν περιθένας μεγάλην μὲν τοῦ Σπαρτιτιλος, προστάζει τοὺς μὲν ἄλλους Ἑλλήνας μετανοεῖσθαι, ταῦτα σοφίᾳ ταυτοῦ; -- αὐτοῖς δὲ τοὺς Δακιδεσπαθίους ἐφέδει πάτερ. VALCK.

CAP. CCXXI. 1 - 3. *Μαρπόντεια - τοῦ μεῖνον τοῦ περιθέντον*) Neuta his οὐ γὰρ μόνον περιθέντον γένεται; Schol.

*Lias et primis officiis transcribo. Abunde erat, et non raro
etiam monstrantque schedarum plures. WESS.—Sufficiunt
haec utique poterant; sed ne copia quidem illa, quam
alii Masti cum Edd. offerunt, aliena ab Herodoti style de-
buit videri. Sed tamen ratio et modus, quod
in aliis etiam videtur.*

4. Μεγιστίανον τὸν Ἀκαρνανὸν Γραeci celebrant; in his Philostratus Vit. Apollon. IV. 23., ubi doceat Olearius. Θεωρίας Plutarchο Lacop. A poplēthegm, p. 281. si Mittio Tzetzen Chil. X. vs. 685., multa perperam re stolidie miscentem, Megistiamque hunc et Telliam, de qua lib. VIII. 27., confundentem. WESS. — Egregii vatis, qui lati praescius, tamen οὐκ ἔτι Σπάρτης ἡγεμόνας πεδε τοῖς οὐρανοῖς est, in Simonidis epigr. cap. 228. [Anal. Branci T. I. p. 20. lib. II. xxxi.] nomen latebat apud Suidam in Αἰγαίῳ εἰς τὴν Ἀκαρνάνην; verba sunt Philostr. Vit. Apoll. IV. Gr. 23., e quo τὸν δὲ Ἀκαρνάνην Megistiam Suidae restituendū vidit G. Olearius; et Aeliano, [Nat. Anim. VIII. 5.], quod ex Med. Cod. vir clar. Abr. Gronovius ad firmavit. De Acarnane Megistia, praeter cetera, falsa, quoque nobis narrat In. Tzetzes Chil. X. vs. 685. etc. in hunc transferens ut in Laconas, quae de Tellia vate legerat et de Phocenidibus apud Herod. VIII. 6. 27. aliosve. Lectu non indigna sunt haec ex ipeditis Schol. in Aristidis Panathen. Δέοντη δὲ κατὰ τὸν Δασκαλομονίου σίται ὅτι, ἐὰν μετώμεν τελετῶμεν καὶ ἔμεινεν εὐεργάτῳ μὲν Φιλέων, ἀλλὰ ἐνδέξας θαυμῶν. Si legitur, τινα πόλιν, in Cod. Ms. Petri Burm. εὐεργάτῳ, mihi γένεται aequa uidetur inuisitatum ac ἕρεσα: corrigerem, καὶ δέκις εγγένετο μὲν Φιλέων, ἀλλὰ ἐνδέξας θαυμῶν: πεπτερεῖται, νεφελοπότο, nihilominus fugere reausantes, honestam mortem praecoptarunt. Utinque est, ex optimorum scriptorum quod in Pervulgatum quidem ἐμήσαυτο μητέριτην, ποιητην, sed, πεπτερεῖται, ut Demosthen. p. 620. p. 84. similaque vid. in lib. V. II. c. 104. noīata: Schol. in Epit. p. 79. 4. πεπτερεῖται αὐτὸς, τῆς ἄστη τοι. Απόδοση εργαστη, οὐκ ηλλαγε τῷ γαμοτέλῳ θύει: videlicet οὐτε πεπτερεῖται. VAL. C. Καθεροῦ πεπτερεῖται, οὐκ εποιεῖ πεπτερεῖται. 5. p. 79. τετταράκτη τοι. ιερον τοι μέλλεται, πεπτερεῖται εἰσθεται. Καρπια σηστο Ηεροδοτον ποτε scripsisse supposatur, τετταράκτη τοι. ιερον τοι. ιερον τοι. οὐτε πεπτερεῖται, conjecturae Medicus codex. VAL. G. Τινι Secutus

cupide sunt' Mstos libros, singulari constantia viam ad
veritatem munientes. Sermonis quoque nexus nihil de-
siderat: uberior. WESS. — Nempe iuxta ab imperitis
monus libratis in arce fuerat mutatum: post ex-
saudiu vero nullus codex mstus aut exibita aut exorta
agnoscitur. Venetus Editor, in principio arce legens, in
fine arce sua de conjectura adiecit. S.

¶ 8. *Επικλητική*: Videtur obx arca ipsi ex Arch. pro-
missi. Deinde c. 122. arca libriti Λευδονί et lib. VIII. 63.
Plutarachus tamen VIII. Muher. p. 261. c. 778 Ερέσος η
επικλητική, αλλά θεούς — Βασιλέως, οὐδὲ η μητρός,
επικλητική τοια προστίθεται, απειλεῖται. At in hūiusmodi ve-
borum formis, et si saepe inconsulta, ingens est librarii
ratio inconstans. WESS. — Est vero etiam apud Xe-
nophl. αντικλητικά rivot, discedere ab aliquo, Cyrop. I. 8, 11.
III. 19, 42; et saepius alibi. S.

CAP. CCXXII. 2 seq. *Geographie de Xvi Gingavo*) His
de Thebanis scripta Plutarchus ea ratione repellit T. II. p.
869., ut Phaece quaque criminatio sua quadam specie non
destinatur. Solos secum Leonidam retinuisse Thespenses
marrit Diodor. Siculus T. I. p. 410, 46. [lib. XI. c. 9.] ubi
liberatur eximus. Herodoti Thebanis Mycenaeos occupata-
ua substituit Pausanias X. [c. 20.] p. 846., et II. [c. 16.]
page 146., tibi; Mycenaloi, inquit, μηνούσι τις οργανωτας
οὐδενοτρά αὐδεῖς; οἱ Ακαδαιμονοι μητοχοι του Επονού. **VALLCK.**
τοις κατέχειν ὡραίας Λεωνίδην.) Cavillatorem audi Pittar-
cham: adeo insanisse negat Leoniden ^{τοτε κατέχειν} οι εκ-
παλ λόγω τοῖς τριαντελοῖς τοὺς τερπαντελοῦ ὄντας ξότας; ut tre-
centi suis quadringentos Thebano armis Instructori obdium
toco retineret: immo vero vereri magis debuisse, ne ab his,
quam ne a barbaris, circumveniretur. Quod inanem Tu-
tilemque habent criminacionem. Neque enim non plures
quam trecenti etim Leonida fuere, verissime in Prolegom.
Respondente Ioach. Camerario. Nam praeter septingenios
Thespenses, Spartano regi addictissimos, aderant trecenti
ipsorum ditionis plures, siquidem quodam subrum te-
telito cincti in expeditionem ire solebant, et singuli in-
ternum ad septenos secum Hilotes traherent, testis scri-
ptore lib. IX. 28. Stipasse vero illos trecentos hac pugna
Hilotorum haud pacatos, mitidissime ex c. 226. et lib. VIII.

Et patet si Quid ad hanc malignitatis accusatorem? WESS.
CAP. CXXIII. 8. ut ruris iste duximus. (Quod non
sunt Leonidae quod fertur decantatum dictum, aut min-
us congruum iudicavit Herodotus huius dies gloriae per-
petiae ve, aut exigitum dentum fuit post eius actatem,
sic et alia non panca: nam alibi legerat Seneca, quod Sub-
suo II. pag. 118. putabat etiam apud Herodotum esse, oportet
aperte, ut etiam dixerim: [Conf. Diodori Sic. XI. g. et
ibi WESS.] Romanus maiestate conignum dictum tribuni
militum, qui se quadringentis secum marituri ducem
offerebat consuli, nobis custodivit A. Gellius Noctu Att.
Hv. 7., Ego hanc libet et ne publicae animam do, etc. praes-
torum M. Catonis verba memoratu dignissima, vivunt illi-
bus excellentem iure comparantis cum Leonidae. Perit
nebris et illa pars Livii, qua praeclarum illud factum Her-
odotea suavitate narraverat. VALLCK. (ad hanc p. 118. v. 11)
 Sive hoc, semper p. 118. degatur
par trecentorum audacia malum posterius, tanta Gediv-
eum consipitione nixum. Quod adhaerescit, [fin. 110.]
 recte dicitur etc., pertinet ad superiores dies. Scriptum
 si fuerit, τὸ μὲν γὰρ ἔργα τοῦ τιχεῖος θεοῦ πάντας αὐτοὺς
 ποτέπεις οὐδέποτε οὐδὲ τις τούτων. Huc enim
 postea demum superstites se reecepserunt Spartiates, quoniam
 iusti Leonidas aliisque multi ecclidissent, postquam Per-
 sonas quater in fugam verterant: tum demum cap. 110.
 Κόροι εἰ τὸν πολεμόν πάρις εἶδε, εἰ δὲ ποτε, πλὴν Θεοῖσι. Es-
 tendunt tamen fore Leonidae ceterorumque landem thile
 immunitam, si verum esset, quod alios sequutus apio-
 res tradidit Plutarchus, eaptis armis nocte Spartistas cum
 duce suo castra irrupisse hostilia, ipsiusque Regis petuisse
 praetorium, aut eum ido, aut, si ipsi oppressi essent, ac
 ipsius potissimum sedem moriberos, ut loquitur Justinus: quem
 sequitur Orosius H. c. 9. Nunquam, inquit Plutarchus, avio-
 rioris: id est quod si separabebos, xal ruris operis: id est
 Leonidas, ut inter se vellet circumvenire; xal mea: itaque rebu-
 lus: confitit Diodorus Siculus, et ibi Glazius WESS. Cum his

potius crederetous, quam Herodotus? quum illa praeferat narratio fidem supereret, multaque mentiantur in historia Graeci. VALCKE.

(ταρπχμένοι τοι καὶ ἀτίστες) Laurentii ingruentes et se intrudentes perstrinxit, tanquam aliena, Cl. L. Boe Obs. Critic. p. 167., eorumque in locum, quos spernabant et pro nihilo habebant, sufficit. Dubito de priore: bello memini lib. IV. 169. Vallae ταρπχμένουs fuisse contentores, sed aptavit isthic, quae erant disiuncta: namque καὶ ταρπχμένους διφέρεται his consimiliter ponentur de pergnantibus, qui sibi corporibusque suis nimio ardore hanc parcent, ac τοι ταρπχμένουs iaurorū in hostes ingruunt, quam et Ponti doctrina. Posterioris ingruentes ex ἀτίστες Archi fluxit; quo quidem, si tamen iidem lenibus ac ἀτίστες nihil accommodatus. "Atrorū, ἄρματα, μάχαιρα, Heychio, Suidae [voc. Αττα] et hac de familia adiia. Non diffiteor, mihi vehementer illud placuisse quondam: nunc vobis occipi, ut exempla Dias. Herod. p. 88. quaestinai faciant satis. [Et ista profecto rectius ἄτιστες et ἄτρη sensibentur: sunt enim ex ἀτίστες et ἄτρη contracta.] Nec sequar tamen H. Stephanum, ἄτιστες sive ἄτιστες scribentes: nam quae in Canderarium ille strinxit, ex Eustathio derivata, non feriunt admodum. Homeri enim ἄτιστα H. Iliad. V. 332. explicant interpretes ἄτιστα, Heynichius cum Adnot. Clar. Alberti, aut ὁνοματοῦντα, ἀτρη, ἀτρη, aut diversius. Illud si arripiatur, valde desperantes et nullam suae salutis rationem ducentes sicut et tunc ταρπχμένουs τοι καὶ ἀτίστες aptissime noxi procedent. Diendorus similiter in re, ἀθεϊδῶς ἐχόντο τοῖς ιδίοις τύματα τοῖς πάντας ταρπχμένους, XII. 60. et αθεϊδῶς τοῖς ψυχῆς τύμα τοῖς, XII. 62. WESSELUS. Netavit ad hunc locum Reiskius: „Cogitare aliquando terroris, ionioe pro ἀττούσι: sed nunc plausus vulgatae adquiescere, atque interpretari farentes, non audiosus.“ Haud dubie a Poëta mutuatus id verbum Herodotus est. Vide ad Iliad. v. 332. interpretes, et instans omnes immortalem Heynium; qui hunc ipsum etiam nostrum locum expendens, istud καὶ ἀτίστες venissime interpretatur et tanquam altoniti, mente capti. Quem ibi Valckenarium nominavit Vir doctissimus, eius loco Wesselius erat nominandus; cuius quidem sententia haud multum discrepat ab Heyni interpretatione. S.

Ali sermoni ad Graecorum morem esse debet Nob. Palmarerius Exercitatio p. 38. monuit. WESS. (νομίζεται τον πόνον της σπάσιας τον οὐρανὸν ἴσχουν) Insuper dedili omnia bona sua isthac, aetate. Vallam in seopulum incidiare non sanem marum est. Veteris usus, ab Homero duxit, in Attico sono vulgati, saepius interpretes immemores Olymponum interpretantur, ubi hanc voce tetum patrimonium, velim invenisse significantur facultates. Ammonius, Λέοντος οἰκεῖαν τῆς αὐτοῦ οὐσίαν. Xenoph. in Oeconom. p. 486, 3, γε πολεμίας έργοντινον ιδούντο, οὐδὲν δύνανται αὔξεν, αύξαντες. Φίδος οὐδὲ μηδὲν έφασκεν εἶπεν κατὰ τοὺς οὐρανούς. Praeivit Herodotus, cuius saepe proei Penelopes dicuntur Εἴδοντες et καρδονες εἰναι Οὐρανούνδιβα ταπεινωτας Ulyssis; qualia commodium adserivit Westen. Ev. Matth. xxii, 14. Nusquam, quantum iebundorum, ηγεθεισα, sensum, εἰκασιν veteres, saepissime, προσανθίζουσι προετοις Xenophon, et Isaeus; sed et Thugydides, Ιανόπολις, Ιασίας, Ιατροκράτεις, Demosthenes, quidque ad hoc eum se student normam componere Sophistae. Dedit hoquin illa Des. Herodotus in Salm. Obs. ad Isa. A. et R. pag. 1219 Dei misericordia ad Herodotea haec accedunt proxima Gadatae Xenophontis, Kyp. Παρδ. V. p. 82, 5. nemo est ἄτυχος οὐκονίουρος Κύρτις, καταλείψω τὸν ίμαν, οὐδὲν. Isocratis de Pericle προταθεῖσιν θάνατον, μὴ αλογούσατε τὸν βασιλεὺν κατεύποντα, πιναγρον -αδεῖσαν reliquit, quam a patre acceperas. Leagi pag. 82, 2, ρι πρώτη ή εἰναι ίντι (lege ίντι) πατέρι τῷ εἰς τὸν άπειδηπος, έγινετο. De- λεπτόντον c. Phæn. pag. 598, 34., δι' εἰκασιν λεπτορρούσαν περιληφθείσαν, ante dixerat §. 31., δι' εἰκασιν καρκίνηγετ. -V. A. L. C. K. Notabilis utique vocabuli οἰκεῖος usus; at dubius impedit videtur, quo minus latinum domus, graeciον οἰκεῖον respondens, in huiusmodi orationis connexione οἰκεῖον, ποτε οἰκεῖον ponere licet. S. Καρδονες οἰκεῖον οὐδεν
-λοι. **C. A. B. C. C. XXXV.** 2. μαχόμενοι οὐδε τοῦ ιαπεῖ (Bar-
mantei veri videt, vix optimus L. Bos, Obs. Crit. p. 59., post
-οιοσχέλεων πετρα distinctiorem redondam; γετειον, γεον
-ερετε Γερενον; εἰλεητη ανταδυντιτ, non sic solet ex abrupto
-Νοστατορέντεν redondiri: νοστρα requiritur quaesita, et
οιδαρινοεστ, οδεστ εἰλα, ιτα (τοισθέος) συντοιχοεστοι, γετειον
-τοι γενερον τοῦ Λεωνίδεω Περοτων κατ Δακεδαιμονίων οδισθείσοντο
-ποτελεῖ, καθαρούρον οἰκεῖον οὐδε τοῦ Ελλήνος μετανομοντοι οὐδε προτε-

ma Reiskius: Hanc, ait, locum non concilio cum pag. 489. initio: manifesta nimis est contradicatio. Sed, qualia scribit Reiskius in Miasell. Lips. vol. VIII. pag. 502., suo loco ne tangenda quidem, si quis ante annos scripsisset ferme ducentos, quibus ille modis fuisse exceptus! istiusmodi convicia hao aetate ferimus, non reprehendimus. Hic quatenus tandem est iarrhōtē? Persarum manibus eruptam in hoc conflictu Regis cadaver victores aliquantisper tenuerunt. Spartiates; sed hi, cincendo fatigati, vim hostium, dñior ἐργάζονται, non sustinuerunt, atque eodem die omnes, ut notum est, interierunt. Persisque adeo victoribus Leonidae regium quoque reliquerunt cadaver; quod capite truncatum iratus Xerxes in crucem tolli iussit. [In editis deinde Animadversionibus silentio hunc locum idem Reiskius praeteriit.] Secundum fictum Plutarch. T. II. p. 306. d. [in libello quo Parallelæ inscribitur] ex Leonidae cadavere Persa τέμενος την καρπάλα, καὶ τῷ δεσμῷ: verbis mutatis illinc rem narrat eamdem Stobaeus p. 92, 5. s. utique citantur Aristidae Persica, omnibus aliis invisitata; apud illum mox in historia Romana laudatur etiam Aristides Milesius: istiusmodi nebolum meadacia vix digna sunt memoratu. Lipsiensis nunc forte Criticus R. {Reiskius} fatebitur, cunctante stilo elaborata veterum scriptio paulo esse consideratius correctanda. VALCK. — Ad locum quod spectat, ad quem ista disputavit Valckenarius, adnotare equidem in Var. Lect. debueram, in Editis ante Wesa. et in Mistis sic constitutam distinctamque esse orationem: πίπτονται μαχέομενοι ὑπὲ τοῦ νερψοῦ τοῦ Λεωνίδου. Περίσσω τε καὶ Δικαιουμένων ὀθημός etc. Sic quidem et noster cod. F. (nisi quod in hoc μαχέομενοι scribitur) nec ex aliis codicibus aliud quidquam adfertur nisi ὀθημός est Pa. et quod ex uno Pd. Larcherus adnotavit, post μαχέομενοι in ille incisam esse orationem, post Λεωνίδου non esse interpusa etiam. Ut olim alii, sic et Valla legerat, interpretatusque erat: Hic duo Xerxes fratres super cadavere Leonidae pugnantes occubuere, adeo vehementi Persarum Lacedaemoniorumque conflictu, ut Graeci etc. Atque in eadem ratione adquiesceret fortasse debueramus. Primus Gronovius suspicatus erat, post μαχέομενοι solum: interpusa genda fuisse orationem, ut verba ὑπὲ τοῦ νερψοῦ etc. ad sequentia referentes: nam-

dem vero suspicionem rursum depositum, quoniam ita nimis abrupte inchoaretur sequens periodus, Ταῦτα τοῦ νερπὸν τοῦ Ασσύριου etc. Nihil minus *Weeselingius* post *μαχίμων* quidem interpusuit orationem, proxime sequentia vero verba intacta reliquit, nullam in Notis super hoc loco dubitationem significans, at in latina tamen versione coniunctivam adiiciens particulam: Χερσίς igitur duo fratres pugnantes occidit; adeoque vehemens de cadavere Leonidae fuit Persarum Laodamoniiorumque conflictus etc. Post hunc Schaeferus, tenens post *μαχίμων* interpunctionem, ante ταῦτα τοῦ νερποῦ, καὶ particulam ex coniect. adiecit; quae particula ex Schaeferiana editione in nostram propagata est. At quidem, si modo necesse utique fuit a vetere ratione discedere, profiteor paulo expeditioremi mihi nunc videri. Valckenari rationem, in eandem cum Schaefero sententiam ἡγέτη τοῦ μηροῦ corrigentis. Poterit vero nihil minus deinde post *Hephaistionem* eadem τι particula suum locum tueri. S.

(4. ὁ μεγάλης πόλεως) Raritate commendatur, nullo alio privilegio. idem ὁ περιποτασσός, subtractisse videlicet sua virtute pugnantibus Persis Spartanos Leonidae corpus. Nam, quod illi Xerxes deinde turpiter insultavit, tum contigit, cum trecenti post strenuum certamen occubuerant omnes. Emulatio enim in his difficultas queritur. Porro *flin. 7.* ἵσπιστον τὸν τεῖχον ex Pass. legitimum puto. Num, de helio eti pugnae contentione c. 158, alibiique. Geminum ferme libro IX. 101. habetur ἄλλο ἵσπιστον τὸν τεῖχον. *WESS.* — ὁ περιποτασσός *lin. 4.* cum Schaef. ex *edd. ante Groa. revocatis. Codex Med.* autem cum Pass. *Ask.* et uno ex Paris. non *τετραπλάσιον* dicitur, ut in nostra *Var. Lect.* perperam scriptum; sed *τετραπλάσιον*: quod ego quidem librarium exerci adscribendum puto, *Weeselingius* vero a Grotio receptum in contentu tenuit: quibuscum noster etiam procul *F. sive* consentit, qui non, ut in *Var. Lect.* dicitur, *τετραπλάσιον*; sed (ut, codice iterum inspecto, nunc primum animadverte) *τετραπλάσιον* praefert. S.

(5. ἀδικούσθιστοι εἰσι) Parandum fuit scriptis libria, Platonei editione Kokovii ostentant, sicuti et Aidas, quos proprium nossem. Prope eum collem *Anaxίου τῆς αὐλῆς* apud *Philostratus Vit. Apoll. lib. IV. 23.*; vorius *Nosten.* Adde

Simonides Epigrammæ Anthol. IIM. 6. p. 1295. W.B.S.S. Vide Anal. Brunckii T. I. p. 1182. Num. XXXV. Scilicet
αὐτὸς σέπει μάχαληρον, τοῦτο καὶ οὐδετὸν εtc.) Tunc Fabri contextus
etiam in accedibus taxari animadverto, addique contextus
haud illud satiō opportunum Codicūm inconstans optio-
nem reliquit liberam, qua, praeſertim cum Longini
poteſt retinere, utendam censui. Namque ex eo advoctum, et
principē editio et Masi, teste Cl. Zsch. Peut., offerunt;
pro rursus Herodoteis utili vulgariter fandi, "concordans." Pro
amplicius καὶ χρονικαὶ ἐργαὶ αἱ σεπεῖαι πολι-
τισμοὶ σεπαρι; eiusdem Longini; eis ἀθηναῖοι μάχεται
τὰς hyperbolas, ductu. Cicero Laconicis in eo genere quidam
piam obſeruavit; adolescentium greges; Inqafens Taculū
Disput. V. 27; Lacedaemonē vidimus ipsi, inactibili contentione
contantes pugnare, valebras; οὐ γάρ οὐδὲ δια-
quel Quod itaque his aptum haerebat, κατέκαθιτο οὐδὲ βασι-
πολιτεῖται; barbaros manib[us] tribusque defensiones; deinde
Spartiates iaculis obviasse et quasi contumulasse, cultusque
insipigit. Grande oppido πατραχεῖσθαι οὖτον, eadem Longi-
gine monitore. Hinc Aristides T. II. pag. 196; πατραχεῖσθαι
νομίζεις θεραπεύει Philostratus Vit. Apoll. IV. 23; in τοῖς
στοιχείοις, τοῖς οὐ λόγονται Λακεδαιμόνοι περιχωρέσθαι τοὺς τοῦ
ξεπαρι; Libanius Orat. XXXV. p. 696. Λ. οὐδὲ παντούς οὐδὲ
γούς καταχώσας τῶν Δακεδαιμόνων τὸν Πόλεμον, ubi Morellus
nihil vidit. W.B.S.S.

αὐτὸς σέπει μάχαληρον, τοῦτο καὶ οὐδετὸν εtc.) Quod, postea temere
rejectum, olim placuerat T. Fabro, mihique venerat in
memorem, hoc a Codicibus subministratum (Diss. Herodotis
pago πάρι) revocabitur in contextum; sic, ut puto, pellit
eādūm αὐτοῖς μάχαληρον (τοῦτο καὶ οὐδετὸν εtc.)
παρεῖδεν, καὶ χρονικαὶ ἐργαὶ οὐδέποτε οὐδὲ
λόγοι. In his istay καὶ χρονικαὶ ἐργαὶ, ab interpretibus
Longini, Fabro, Daciōne, Tollio, variis tentata considera-
tis, unus recte ceperat Boileau, ut accipienda docuit
C. Glar. Wesselius. Tū, dubio vacuum, sic adlibetur
hīc. N.H. c. 89., καὶ τοῦτο oīen tñrōdñm, τοῦτο dñm dñlñ
pgrgn̄m, καὶ τοῦτο Βαλερίου dñtōn. Sed haec, τοῦτο τοῦτο τοῦτο
τοῦτο τοῦτο, nempe dñi μάχαληρον, apte respondent ad ista
omnia. Tū, dñtōtō mēs mēs mālēs mālēs mālēs mālēs
κατενότων καὶ πολιτεῖσθαι τοῖς εἰρήνεις, διηγεῖσθαι τοῦτο πρό-

more videlicet istius aevi; quo, bastæ fractæ, gladiis ababantur. VALCK. — Qlim, quum imperie iuncta legerentur, herba, cuius nomen non satis certum est, hæc dicitur, Valia, intollerabat barbaros, et manibus et vocis habere incessanter. Spartanae; Gronovius VERQ., et manibus et manibus et manibus. *Sed* *hinc* *autem* *ad* *hanc* *verbi* *origine* *et* *significationem* *non* *possunt* *ad* *hunc* *casum* *referri*. *CAP. CXXXVI.* 6. seq. *igitur* *arbitrari* *hunc* *casum* *non* *possunt* *ad* *hunc* *casum* *referri*) Sagittis Persarum solam obsecnari solebat: sic optime Valerius Maxim. Herodotum interpretatus ab antiquis lib. III. c. 7. fin. Aliter Cicero Tusculan. I. 42. ubi de hoc agit Spartani dicto. Davis. Pauca dederant viri Docti ad Herac. IV. c. 5. 13. Proxima. [lin. 7.] τοσσού το πλῆθος (τὸ πλῆθος saltem scribendum,) αὐτὸν εἶναι illa, ne minimus maluisset omissa. Iac. Tollus ad Longin. p. 223. [Equis dem nec invitus tueri illa suum lacum passum sum: nec teatriculum pro se requisiui.] Unicum hoc tantum Diogenes. Spartani dictum. Noster natulit, nullum Leonidas vel aliorum de tracentis istis: feruntur tamen plura, et sane digna seculorum memoriam; querum emissionem non adeo negligentiae Plutarchus imputat, quam malevolens tiae T. II. p. 866. c. n. et, ne quis minima diceret historiam intacta praetermisisse, à di, inquit, τὴν Ακαίδην εἰπόμενην etc. qualia dum nequeunt negari, vellem quisdem nec dici posse. VALCK.

7. τοσσού το πλῆθος αὐτῶν εἶναι) Eustathium arbitria hic aut superius: nō invenisse: nō, συνελεῖται, scribit, ὅτι το τοσσού Ηρόδοτος Βελών, διό τοι το τοσσού το πλῆθος αὐτῶν εἴναι τοσσού το Ουρανοῦ ταῦτα νέτην Iliad. Θ'. 169. *Id* αὐτῷ εὔπειρος, admodum utique fuisse. Ego vero ex scriptorum exemplarium taciturnitate adduhito, vacillatioque suis memoriae adscribo. Cicero, non Trachinum querit, sed Persen hostem in colloquio haec dixisse glosas: *tempore Tuse. Disp. L. 42.* ad firmare, rotatur a Petri Kilchorio. Venet. 169. lib. XXVII. quād quād et Davisium adij. W. E. & S. — Ad voces, etāndic quād adīmet, nisi con-sentiantur: quād quād, novimus codices, facile erēderes variandi: eūsserit nūnq. h. l. v. 10. sc̄ripisse Herodotum; et sedent, nō nominis, qui per opportunus hiō locū erat, interpretamentū occupasse. Sic quidem Néος Hesychius eum Scholiastis Homeri et Euripida κλήπτης interpretatur: conf. Wetsten. ad Epist. ad Ebraeos c. xii, 1. S.

CAP. CCXXVIII. 3 seqq. *Ιανυπαντας γράμματα* etc.) Ubi duo leguntur de his tribus epigrammata priore, Anthol. III. e. 5. [Anthol. H. Steph. p. 200. Anal. Brunt. T. I. pag. 331 seqq.] plura sequuntur ei: τούς δέ θεούς πρόσωπας σχράς scripta: quod illic est 24. Et τὸ κακόν θεοῦ πονητής etc. Simonidi tribuitur in Scholiis ineditis in Aristidio Pernathen. Sed magnificentum Simonidis ad lyram canticum ιανυπαντας τὸν διεργάτην: θεούς τούς [Anal. Br. T. I. p. 426 seq. num. xv.] nobis custodivit Diodorus Siculus XII. e. 1. et ipsem exquisitis laudibus fortissimos viros dignatus. Variabant forte Codices [lin. 9.] in Epigr. secundo: legitur apud Strabon. IX. p. 656. [pag. 429. ed. Cas.] Ιανυπαντας: apud alios ut vulgatur apud Herodot. Mihi non displicet quod est in marg. Ed. Steph. Ωξέας ανθεδονας Ανθεδονιας: convertit Latine Cicero Tusculan. 2. 4. ubi potat Davis. In secundo versu [lin. 10.] alterius fonte praestat Herodotea leotio: τοῖς κακῶν φυσιας ταῦτα: attingit Poëta Lycurgi τὰς μάλαιάς πύρας. VALCK. (adnot. e. 9. ἀγγελεῖν) Frequens οἰκείους usus, et scholae id securum et verum praestant. Ad simile canto: ιανυπαντας οἵ αἰδη πεύση, in me at mendacem constare. Latina Tullii, *Dum sanctis patriae legibus obsequimur*, bona sunt, sed ex Simonidae, ut ille censuit, πεύσιοι repugno. In vulgato, alludente ad Spartanorum πύρας, omnes acquiescent Codd. eum Suida. WESS.

CAP. CCXXIX. 5 seq. ις τὸ ἵρατον) Adotipulor Cl. Wasse ad Thucydid. IV. 12., hoc laudanti. Alia in re superius c. 107. αἰδη δευτερης ις τὸ ἵρατον. Diodorus, Polybius, Agatharchides etc., invitis tamen Grammaticis, de morbis ιανυπαντας ιχνεις et dixiōtū. Vide Diodorum XVIII. 48. et doctissimum Trillerum in Thom. M. Ἐργατῶν. WESS. Ibid. οἰκείωντες ις τὸ μῆτερον) Ες τὸ ἵρατον legatum decernit Ios. Wasse ad Thucyd. IV. cap. 12., collēct (quod alibi solet) non commemorans: praebet illud margin Steph. lectum quoque Vallae, neque tamen non reperiuntur ις τὸ μῆτερον, et ις τὸ μῆτερα: pertinuanturque φίλας, ηι ἵρατα δεβεῖν, et τὸ μῆτερα δεβεῖν. In analis taliētū vtilissime posere valunt si: τοἱ ἵρατον ιπεῖ τοἱ ἵρατον: in ἵρατον: οὐκετι μή ις τὸ ἵρατα Αρχίδαιον, est in Xenoph. EX. V. p. 334, 29. Extremam lippitudinem intellexit Vallae: PH.

eo Gorgia p. 496. Λ. τοῖς του ἀνθρώπος ὄφελμον; φόνους ὄφελμα: de coeitate posuit Aristoph. in prima ed. Pluti vs. 116. Ταῦτης ἀσταλάξιν τε τῆς ὄφελμας: cui versui hunc postea substituit, illic in Scholiis memoratum: Τῇς τυρ-
φοῦσι ταῦτα-ει πενσειν, οὐχ ἔχεις: sive, οὐ οὐχει. Timocles Athenaei VI. p. 223. c. ὄφελμα τις; αἰδη Φιλέως τυφλος VALCK.

14. λαπολυχία (Si verum esset quod Lexicographis traditur, apud Thucydidi λαπολυχίαι sumi etiam pro ignar-
ium esse; illuc potuissent referri quae Wasseus alienis-
simo loco posuit p. 245. n. 43. [ad lib. IV. c. 13v] Τῇ τύ-
φῃ opposita ignavia dicitur etiam ἀψυχία: animi deliquium,
aliis λαπολυχία, Ionice vocabatur ἀψυχίη: sorsam itaque
ignarus sive pusillanimis novatori Herodoto est λαπολυχία. Conieccisse se servibit aliquando Reissius λαπολυχία. Ponit
autem debuerat φιλοψυχίαν: hoc si praeberebat scriptus
Codex, anteponere vulgato, velut isthac etiam aetate
usitatum. Tyrtaeus apud Lycurg. c. Leocr. p. 163, 4. Ἀλλὰ
μέγας ποιῆσε καὶ ἀλαμον ἐν Φοῖσι θυμόν. Μηδὲ φιλοψυχίη, ἀλερ-
ος μαρνάμενος. Ex Homericis expressum insigne Theopompi
dictum habet Clemens Alex. Strom. VI. p. 749, 10. Εἴ γε
τὸν τὸν αἰδον τὸν παρέπεια διατυγέντας αἰδεῖς διάχειν τὸν ἴδιον
χρόνον, οὐκ ἀνήνεστο φιλοψυχίη: attigit eximius
Ien. Markland. in Lysiae p. 44, 4. et Ioannis Ev. XII, 25.
ubi plurima collegit Wetsten. VALCK: — Vulgatum
pertinaciter tuentur libri omnes. S.

(14 seq. Ei μήν μη μούνον etc.) Versavit hunc locum Reissius, viii, uti suspicatur, reum mancumque. Medicina, quam iuvenire se negat, in promtu erit, modo [pro ἀλε-
ροψυχίᾳ, quod Gronovio placuerat,] ἀλγήσαντα, h. e. ὄφελμαντα, oculorum morbo dolentem, revocemus. Quid enim? An Aristodemus ἀλερησας, praeceptorum contentor Leonidae, Spartam redux, sine poena abiisset? Non sierit Lycagus nec militaris disciplina, apud Aslianum in Sy-
dæ. Kain. Oculorum morbus obtentui, cur prælio afferit,
posuit case, nulla αἰδείν. Quod Portus ἀλγεῖ semel ex-
favit. ex lib. IX. 22., nihil ad rem. Habet lib. III. 40. et
43. atque alibi. Magis urgeret ἀλγεῖν, sine comite pos-
tum, de morbo doloreque oculorum, mi ὄφελμαντες Eu-
ryalus et Aristodemus in hac quaestione præcessissent.
WESS.

CAP. CCXXXI. 3. *οὗτοι δι της πολιτείας σκύλοις*) Frequenter
inter Graecos olim abominandi flagitosos et infames gen-
tanos. Id *Lycurgo* in *Aristogit.* p. 106. μήτε ποτέ ικανός, μήτε
σπουδών μάθημα, μήτε θυσίων τῶν γενετικῶν καινωνῆς. Et eucles
atius atque amplius *Demostheni Or. I.* in *Aristogit.* p. 490, οὐ
καὶ πρόσως, οὐδὲ λίγου, οὐ ποτοῦ, οὐδὲ βραχεῖ, μηδέποτε πολέμη-
γονοποιῶν, μηδὲ λαμβάνειν, μηδὲ αὐτὸς τούτῳ διδόνει. Atque hac
aversatione Athenienses uiti Socratis fuerant accusatores,
οὐ μήτε ποτέ ικανός, μήτε, uti Spartani *Aristodemus;*
αποκριτῶν πυθαροπίνων in *Plut. T. II.* p. 538. A. Sed talia
privò Attici iudicio et odio; Spartae lex è infamie nota
τοὺς τρίστρατούς, sive fugaces, atque è μάχῃ καταδειλιάσαστους
adaspergebat apud eundem, *Apophthegm.* p. 191. B. Est
que hinc Aristodemus ὁ Τρίπος; *Aelianus de Anim.* lib. IV.
1. et *Suid.* in *Auxoūpros.* Conser. lib. IX. 70. WESS.
Cui publicitus inusta fuerat nota turpitudinis, (*Ἄτη-*
μοῦτας μὲν γέρε τις ίππο τῶν νόμων ὀλογχεῖται ἀτικίᾳ: Αντικόν.)
huic ποτὲ οἰδεῖς ἔναιε Σπαρτιντέας, εὸς διλέγετο. Veteres ver-
būm adhibuerunt Ἐραύνη veluti proprium in hoc huma-
nitatis officio, infamia notatis denegato: vid. apud *Suidam,*
in Ἐραύνη, *Polybii* locus, et *Scriptoris incerti de Callixeno*
loquentis, ex historia Graeca notissimo; sed in huius
loco scribendum: μήτε ὕδατος ἵσσωνων αὐτῷ, μήτε ποτὲ ιρρή-
θεύοντο. Atque id ipsum verbum in Attici *Buzygis* fuisse
videtur execrationibus. Diphili parasitus apud *Athen.* VI.
p. 239. A. Ἀγνοεῖ τὸ ταῦτα ἀραιός "Οὐτις ιστίν, εἴ τι μὴ Θράσος ἀρ-
θεῖ ὅδον, Ἡ ποτὲ ιανέας, [sors. ή ποτὲ μὴ ιανέας] ἡ διαδηλο-
ῦσσα. Cicero de Off. III. c. 13. Quid est aliud erranti viari
non monstrare, quod Athenis execrationibus publicis cancellatur?
Saepius ἀραιόι memorantur: ἀραιόι Βουζύγιοι, huius legi-
bus additae, non video cur prae alii publicae dicereantur:
in voce publicis nomen forte latet *Buzygis* antiquissimi leg-
islatoris: velut in transcurso *S. Petri* illius facit mentionem ultimo commentario in *Leges Atticas.* *Buzygis* leg-
ges, velut a natura praescriptas humanitati, omnium pro-
priae primas collocassem. Vetus etiam alteri facere, quod
sibi quis fieri nollet; retuit et περιφράσατο τοις σπουδαῖς Σοφ. in
Soph. Antig. 262. Βουζύγιοι Αθηναῖοι κατηρέστατο τοις σπουδαῖς
τρεφον τούτα. Aliam *Bouzyniās* οἶδαν, *Buzygis* execrationem,
ubi laudaverat *Clemens Alexand.* Strom. II. p. 593, 17.

CAP. CCXXXIII. 1 seqq. Οἱ δὲ Θεβαῖοι etc.) Quae de Thebanis sequuntur, hinc excerpta, refutanda sibi sumit Plutarch. T. II. p. 866. d. e. et p. 867. a. ubi Leontiadem negat, Thebanorum ducem ait Anaxandrum spisse, sequutus Aristophanem Boeotum et Nicandrum Colophonium. Huius Leontiadae filium Eurymachum postea temporis scribit Herod. [lin. 18 seqq.] a Plateensibus imperfectum; quod, quinquaginta circiter annis postquam haec evenissent, accidit anno primo belli Peloponnesiaci: Thucyd. II. c. 2. et 5. VALCK.

8. λέγοντες τὸν ἀληθεύσατον τῶν λόγων) Triumphat hic Plutarchus, Nostri malignitatem traducens, nonnulla consulto negligentis, alia absurde tradentis. Tanto in tumultu qui potuit inaudiri Thebanorum imploratio? rogat. Quomodo Thesalorum pro illis intercessio? Enimvero, si quae Scriptorū dolo malo celavit, inprobo vehementer. At, unde explorata illi fuisse, quae silentio pressa dicuntur, cognoscemus? De precibus quid mirum, quum Thebani a Graecis sese seiunxerint; neque abhorret, allegasse, dum ipsorum plures contrucidarentur, deprecatores Thessalōe. Possunt profecto multis veterum traditionibus difficultates cieri, eaque expeditu operosae, quibus veritas non extinguitur. Nam, in pudenterissime mentiri Herodotum de stigmatibus et Leontiada, cuius filio aequalis fuit, ceterisque Thebanis, cum Camerario non adducor ut credam. WESS.

20. αὐδρῶν Θεβαίων τετρακοσίων) Thucydides II. 2. trecentis paullo plures, ὀλίγῳ πλείους τριακοσίων, fuisse perhibet; Diodorus, numero rotundo, ccc. lib. XII. c. 41. Necem Eurymachi, αὐδρὸς Θεβαίων δυνατοτάτου, quae principie belli Peloponnesiaci accidit, signat Thucydides c. 5. WESS.

CAP. CCXXXIV. 10. ἐν τῷ Λακεδαιμονίῳ) Sic optime ex membranis Cl. Gronovius. Nec male c. 235. ἐπὶ τῷ Λακεδαιμονίᾳ χώρῃ exemplar Arch. Omnem enim regionis tractum, in quo Sparta, Lacedaemonem esse et dici, notum nimis est. Aelianus Var. XII. 43. ἐν Λακεδαιμονίᾳ Μάθηνες ἐκαλοῦντο, bene scripti Codices ἐν Λακεδαιμονίῳ. WESS.

Ibid. ἔστι ἐν τῷ Λακεδαιμονίῳ Σπάρτη) Parum puto referre, utrum Λακεδαιμονίου probetur, an Λακεδαιμονίον: dummodo regio Laconica intelligatur per Λακεδαιμονία. Λακεδαιμονίου χώρῃ dixit cap. sequenti. Multo mihi maioris videtur

momenti ex his Herodotei Demarati manifesta *Spartiatas* inter et *Lacedaemonios* differentia; veteribus illa nonnunquam, sed a recentioribus saepenumero neglecta. *Lacedaemoniorum* in universum *magnum* ait Demaratus esse numerum, multasque civitates; sed inter has eminentem *Spartam* cives ad summum numerare octo duntaxat hominum millia; ceteros quidem *Lacedaemonios* egregios esse bellatores, sed qui non possint ad *Spartanos* aequiparari. Penes *Spartanos* erat imperium, quod exercebant in Laconiae civitates ceteras, sive τοῖς ἐν τῷ περιπέδῳ πόλεσι. Erant illi quidem dicebanturque Λακεδαιμόνοι: sed non, contra, aliarum Laconiae civitatum incolae dicebantur olim *Spartani* vel *Spartiatae*; his ubincunque opponuntur εἰ περίκοι, sive εἰ Λακεδαιμόνοι, quinam sint intelligendi, clarum est ex his Herodoti. Credi vix potest quoties hac in re fuerit ab eruditissimis hominibus erratum; quae hic dici possent permulta, locus non admittit. VALCK.

16. ἔχεις αὐτίων τὰς διεξόδους) Zopyrus, ἵπποις δὲ τῶν πάσας τὰς διεξόδους τῷ βουλευτῶν, lib. III. 156. Quod Galen autem [lin. 17.] ex Arch. βασιλεὺς τούτων γενόμενος, dolendum est in illo non inveniri. Valla expressit, ex codice an coniectura incertum, satis alioqui adconmodatum. WESS.

CAP. CCXXXV. 6. Χίλων) Parum refert, Χελλών legatur, an Χίλων, ex caussa ad lib. I. 59. exposita: posterius, de quo Sosip. Charisius Grammat. lib. I. p. 78., malui. Prudens Chilonis, πρόνοια περὶ τοῦ μέλλοντος λεγισμῷ καταληπτὴν hac tenus arbitratī, de Cytheris effatum, hinc Diogenes Laërtius I. 72. in hortos suos derivavit: nam quae de Nicia, insulam bello Peloponnesiaco occupante atque oras Laconiae ex ea infestante, Thucydidi debentur lib. IV. 53. WESS.

CAP. CCXXXVI. 5. ἐν δεκάμενον λόγους) Aldi istud qui mutatum iverunt, nullam ad Herodotum inierrunt gratiam: nam solum veritate fulciebatur. Mox c. 237. εὐ γάρ δὴ ἐκπειό γε ἐν δέκα ματι. Clarius lib. V. 92. τῶν δὲ συμμάχων τὸ πλῆθος οὐκ ἐν δέκα τοὺς λόγους. Postmodum [lin. 9.] in ἐπὶ τῆσι παρούσησι τύχησι nisi ad sententiam ἡμῶν adsumatur, ea profecto laborabit. WESS.

· 5. τῶν δέκας νεανηγένεσι) Tollendum puto litteram male

repetitam; scribendumque, τῷν τις: Tu, τῷν, εἰς ναυες γαρ
diligentiae naufragio perierunt, οὐ διὰ αλλας τριπονίας ἀλλα
τριπονίου [τὸν] recepit Borh. At τῶν tenent libri omnes: idque
ēt ratione, quae est a Wess. exposita, locum suum tueri
concedere potest.] Quod praecessit, [lin. 7.] τρόποις τούτων
χαράκτηρι οἱ Ἑλλήνες χαρπούσι: istiusmodi moribus, vel iστοκοι.
Hugens solent esse Graeci: me iudice, non potuit illud in-
ventus, scribique, χαρπορες χρώνται: neque adeo ab Antiphane
Appū Athen. IV. p. 169. f. χαρπορες ὄντας σούτιν: sed scribi
debuit χαρπευται ὄντας σούτιν, ut recte vulgarunt viri docti in-
Pell. X. 106. [et sic nunc legitur in nupera Athenaei edi-
tione.] Hoc constantissimus sibi postulat Atticorum usus,
alterum non admittit; atque hic Graece doctissimum Is-
Gesaubonum memoria fecerit. VALCK. — His adde quat-
de isto usu verbi χαρπεν Hermannus ad Viger. Adnot. 207.
enucleatus disputavit. S.

(18. ἡγάμη ἐχε) Suspicionem docti viri [Reiskii] liber
Archī stabilis. Ἐξο ex Ask., cum Achaemenis ad regem
Oratibꝫ instituatur, suadentis desiderio haud respondet:
πιστιναν̄ vero ἡγάμη multo minus, nexus sermonis mani-
festo turbans. Ἀντιτόπειον supra lib. IV. 140. in censu-
rato venerunt. WESS.

(23. τρῶν αὐτοῦται). Singularis in miranda hac verbi
forma exemplarum scriptorum consensus exstat. Sunt
docti homines, qui repeti posse negant ab αὐτοῖσι, illo
sefficit, quod ex αὐτᾷ atque λαθοῖ coaluit, reponuntque
ἀκίνονται. Contra ea Portus, αὐτᾷ nullam vim addere verbo
adséverat, atque αὐτοῖσι tantum valere, ac λαθοῖ: cuius
opinioris nullum, nisi fallax ancipiti in suspicione, fus-
damentum. Optime τρῶν λαθοῖ, Βλάβην λαθοῖ, et simili-
usurpari, in confessō est. Quid si ergo vocabulo disparato
et seeto τρῶν ἡγάμη scribatur? Sic Ionicum erit, loco
futuri ἡγάμηται; cuiusmodi lib. III. 53. δοκέω μη μάλα τοῦ
τοῦ τοῦ πλεονται, pro πλεονται, ac plura in Porti prouincia
rio et Rich. Dawes Miscell. Critic. p. 80. Mihi, multum et
varie versanti, lenissima haec vocis visa medicina fuit, inde
soho an aliis. WESS. Evidem cum Schaeff. et Schnidj.
(Gesle criti vocis Ἀνθούσαι) in vulgato adquiescendam pos-
tavim. Ut latine non modo sarcire, sed et resarcire dicimus
utque nonnulli non solum mederi, sed et remediare et reme-

diam dixerant: sic graece non modo λέσχαι, sed et ανάθημα (ionice ανάθημα) nec ita male dici potuisse videtur. S. [CAP. CCXXXVII. { 9. δυσμενής τῇ στῆψι } Vix usquam alibi sic τῇ στῆψι adiecto articulo positum reparari puto. Itaque δυσμενής καὶ (vel καὶ) στῆψι scriptum oportuisse mihi persuaseram, atque haud cunctanter ita editurus eram, nisi vulgata scriptura apud Stobaeum quoque non modo in Gesnerianis editionibus (quas passim ex vulgatis Auctiorum editionibus consulto mutatas novimus,) verum etiam in ipsa principi editione Veneta exstaret. S.]

Ibid. οὐδὲ ἐν συμβούλευμάνων) Quod Poëta, nimium ne credere colori, hic observatum magnopere vellem. Mutanti viro Celeb. [Gronovio] οὐδὲ ἐν repugnat genius sermonis et Cœdicum caterva. Illud autem [lin. 12.] ξῖνος - - - ἐττί νῦν, οὐρανὸν νεστινεμ, Herodoto certe familiarem, morari debeat. Euripides Orest. 232. Δυράπετρον οἱ νοσοῦντες, αἴποις δέται. Verum operae in talibus coacervandis taedet. WESS. 15. ἔχεσθαι τινα) Inmigravit in pleraque Lexica Περιστολαι, abstinere, ex vulgato; qua id tamen potestate in Musis Herodoti nusquam, sed amplectendi ac retinendi. Corrigit Abreschius Diluc. Thucyd. p. 373. addita negatione, οὐ περιέχεσθαι, quam res sane videbatur postulare. Placuit verbo caput, volentibus schedis, detruncare: κελεύω ἔχεσθαι, θέ�ο abstinere. οἱ Αἰγινῆται ἔσχεντο τῆς αγωγῆς, ab illo abdūcendo abstinuerunt, lib. VI. 85. Homerus saepe, cuius versus, & Cl. Gesnero ad Luciani Syr. D. cap. 22. memoratos, prætermitto. WESS.

CAP. CCXXXVIII. 1 seq. διὰ τῶν νεκρῶν καὶ Λεωνίδεων) Ex Mastis iuncta haec procedunt: praepositio περὶ post regis olim posita nomen, aliunde (ut Gronov. bene) accesserat. Διὰ τῶν νεκρῶν, praeter [vel, inter] mortuos Leonidenque. Ita lib. I. 199. δι' ὧν οἱ ξῖνοι διεξόντες ἐκλύονται, praeter quas mulierculas transeuntes eligunt. Graeci Interpretes Ezech. XVI, 8. καὶ δῆθεν διὰ τοῦ. Aristaenetus lib. I. Epist. 13. τῆς πεθουμένης ἐν τῷ αὐτομάτου παρούσῃς διὰ τοῦ μεραρχίου. Talium in Graecis uberrima messis. WESS.

{ 10. οἱ μὲν δὴ ταῦτα ἐποίειν etc.) Haec si cum VII. 36, & conferantur, docebunt, puto, recte ibi a nobis accepta esse verba ista, καὶ οἱ μὲν ταῦτα ἐποίειν τοῖς προσκέπετο αὐτοῖς ἀχαρικά τιμᾶ. S. }

CAP. CCXXXIX. [1. Ἀνεμοὶ δὲ οἰκεῖοι τοῦ λόγου, τῇ μαι τὸ πρότερον ἐξέλιπε.) Priusquam ad reliquam rerum hoc bello gestarum narrationem progrediatur Scriptor, redit paulisper ad ea quae superius (*cap. 220.*) dixerat, et ibi dictis nonnihil adiicit. τὸ πρότερον, quod ex cod. F. recepi, idem ac nudum πρότερον valet. Adverbis temporis et loci ex abundantia articulum illum a Nostro praepositum frequenter iam observavimus. *S.*]

[5. ἐπίδοντο δὲ τρόπῳ θωμαστῷ] Haec verba in latina nostra versione iniquo loco posita esse animadverto. Post ista, quod paulo ante memoravi, reponenda haec sunt: Resciverant autem mirabili quadam ratione. Scilicet mirabile fuit primum hoc, quod a Demarato exsule et hoste patriae nuncium illum acceperunt Lacedaemonii: deinde mira fuit ratio, qua eundem nuncium Spartam deferendum Demaratus curavit. *S.*]

11. iv Σοῦσοις;) Unice verum, et iure a viro Celeb. reformatum. In Diodori XVII. 107. olim αὐτὸς δὲ παρελθὼν εἰς Σοῦσαν, verum contra schedas. H. Stephanus consimilem ibi ex Plut. dc Alex. Fort. p. 326. urbis eius scripturam produxit, pravam tamen et ex Codicum fide corrigendam. WESS.

14 seqq. δελτίον δίπτυχον λαβὼν etc.) Ex hac narratiuncula voces aliquot excerptis Suidas; primum in Ἐξίκνωτε, quod interpretatur ἔξικνωψε, ista: τὸν χηρὸν αὐτοῦ ἔξικνωτε: adpositis Herodoteis: ubi recte iam vidit Lud. Carrio Emend. lib. II. c. 6. veriorem esse scripturam ἔξικνωτε, neque significari, abscondit ceram, sed abrasit. Deinde Suidas in Ἐπέτηνε ista posuit: τὸν χηρὸν αὐτῷ ἐπέτηνε: sed hoc etiam male reddidit per ἐπέτηνε, λέιον ἐπέτηνε. Herodoti Demaratus, sumptis tabellis biplicibus, earum ceram erasit, (ἔξικνωτε) cumque in ligno regis consilium scripisset, ceram liquefactam literis superinduxit: ἐπέτηνε τὸν χηρὸν ἵπλ τὰ γράμματα, sive ἐπειχώσε, quod habet in eadem re *Polyaen.* II. c. 20. Herodoteum illud *Aeneae* restituendum arbitror in Poliorcet., inter veteribus excogitatos occultos scribendi modos hunc nonum enarranti, p. 1701. [ed. Gron. quae pag. 462. ed. Ernest.] οὖν δέ τις ἐν δίλτῳ ἐγκύλῳ γράψας χηρὸν ἐπέτηνε (scribendum ἐπέτηνε:) καὶ ἄλλατα εἰς τὸν χηρὸν ἐνγράψει: huc rectius Herodotea magnus interpres retulisset, quam ad modum decimum,

Ut *Aeneas*, simpliciter *Orosius* II. c. 9. *bellum*, quod *Xerxes* per quinquennium instruxit, *Demaratus* --- per tabellas pri-mum scriptas, deinde ceratas, suis prodidit. ἐπίτηξι legisse videtur apud *Aeneam*, e cuius libro Poliorcetico multa transscripsit in suos Cestos *Iul. Africanus* c. 53., ἃλλοι πολλοὶ ἐν τῷ τῆς δέλτου ἔνδιλον γράψαντες υπὸ τοῦ ἐπίτηξιν, καὶ ἄλλα εἰς τὸν υπὸ τοῦ ἐγράψαντες ἔτσι ὅτε ἥλθε παρὸν δὴ τὸν υπὸ τοῦ ἐκκυνήσας καὶ ἀναγνοῦς ὁμοιοτρόπως ἀντιτίστειλεν. Corrigendum, ὅτε ἥλθε παρὸν δὴ δεῖ, τὸν υπὸ τοῦ ἐκκυνήσας. His *Africani* inemendatis usus est *Is. Voss.* ad *Iustin.* II. c. 10, 13. in quibus, doctam exhibens *Iustinum* emendantis *Eliue Boherelli* conjecturam, *Tan. Faber* scribendum vidit ἐκκυνήσας. Hoc quoque verbum restituendum videtur in Epigramm. *Crinagorae Antholog.* ined. Reiskio partim vulgatae, Ep. 478., Αἰεροῦ ἀγκυλόχειλος ἀκρόπτερον-οἶν, --- "Ηταν τι λάθη μίμων μεταδόρπιον ἤγρυς ὁδόντων, Κυνῆσαι πηγῆ κύρτης ἐπιστάμενα: sed illud κυνῆσαι parum iuvaret: sententia poscit, quod reponendum censeo, 'Εκκυνῆσαι, eradere. VALCK. — Emendationem Viri doctissimi adoptavit *Brunck*. *Analect.* T. II. p. 141. S.

15. τὸν υπὸ αὐτοῦ ἐξεκύνησε *Sumserunt hinc Iustinus lib. II. 10. et Polyaen. II. 10.* Geminam occultae scripturae fraudem *Aeneas* Poliorcet. c. 31. exponens, ἐκείνας τὸν υπὸ νῦν praeferit, loco ἐκκυνήσας. *Iulus* vero *Africanus* Cest. c. 53., ἐκκυνήσας τὸν υπὸ νῦν, utcunque adiutus a viro docto ad *Iustinum*. WESS.

22. Λεωνίδεω δὲ γυνῇ *Iustinus*, haerentibus in conjectura viris, soror regis Leonidae consilium scribentis invenit, non sine gravi aberratione. Soror enim Leonidae Gorgo non fuit, sed uxor, filia Cleomenis, lib. V. 48. Τρίτῳ bene rediit, operarum negligentia post Aldi Camerarii que curas depravatum. WESS.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM OCTAVUM.

CAP. I. [1. Οἱ δὲ Ἑλλήνων οἱ τὸν ναυτικὸν στρατὸν ταχίστης] Referuntur haec ad ea quae lib. VII. cap. 202. dicta sunt: "Ἐστιν δὲ οἵδε Ἑλλήνων οἱ ὑπομύνοντες τὸν Πέρσην ἐπὶ τῷ χώρῳ": nempe ad Thermopylas. Scilicet haud ita procul a Thermopylis aberat Artemisium: (VII. 175 extr.) ad Thermopylas copiae Graecorum pedestres oppositae sunt Xerxi; ad Artemisium, copiae navales. Iam, postquam quae ad Thermopylas acciderunt exposuit Scriptor, nunc pergit ad exponendas res ad Artemisium gestas. S.]

[2. Ἀθηναῖοι μὲν ναὶ παρεχ. ἔπειτα καὶ εἴκοσι καὶ ἵκατόν] Ad Artemisium Atheniensibus fuere naues cxxvii. Ad has quum deinceps accessissent lxxii. aliae, (cap. 14.) completus est numerus navium clxxx., quibus eosdem ad Salaminem pugnasse ait Noster cap. 44. Quem ad numerum si adiicias xx. illas, quae mox lin. 6 seq. memorantur, prodit summa ducentarum navium, quas ad Salaminem habuisse Athenienses Diodorus Sic. tradit XV. 78. et Corn. Nepos in Themist. cap. 3. S.]

[3. Πλαταιῶντες - - - συνεπλάκαν] Antiquae versiones correc-

tor [Gronovius]: quae (naves) Plataeenses propugnatoribus instruerunt. Debuerunt haec paulo tractari cogitationis, atque ista saltus interponi, una cum Atheniensibus. Milites manusque, sive propugnatores et socii navales efficiebantur à πληράκωσι, quae dicuntur. Plataeenses, αἰδίνεσσι, inter Athenienses in navibus Attinis non remigis erant, sed propugnatores. De Plataeensisbus Demosthenes, sive auctor Or. ad Neaer. p. 740. [pag. 1577. ed. Reiske.] οὐδὲν τοιοῦτον οὐδὲν τοιοῦτον, ἐπειδὴ αὐτοῖς εἰκῇσται στρατοὶ, οὐδὲν τοιοῦτον,

χονν ἥμιν ἐπὶ τε Ἀρτεμισίω καὶ ἐν Σαλαμῖνι. Pausan. IX. [c. 1.] p. 712., ἐς τὰς ναῦς ἐπόλυπταν μετά Ἀθηναῖς ἐβῆνται. VALCK. — Tὸ πλήρωμα, *socii navales*, saepius quidem *remiges et nautae* intelliguntur, diversi a τοῖς ἐπιβάταις, *propugnatoribus*: non numquam vero utrique simul πλήρωμα dicuntur, quemadmodum in Lexico Polybiano olim monuimus: quo etiam spectat quod ipse naves cum hominibus, quibus instructae sunt, πλήρωμα apud Nostrum VIII. 43, 3. et 45, 1. dicuntur. Similiter h. l. συνεπλήρων - - - modo de *propugnatoribus*, sed et de *remigibus*, quos *Plataeenses* contulerint Atheniensibus, intelligi fortasse debebat: licet enim mari non adsueti fuerint *Plataeenses*, hand aegre tamen horum nonnulli, quaque in navi remigibus Atticis mixti, utilem hac etiam in parte operam praestare potuerunt. Itaque, pro eo, quod in versione cum Gron. posui *propugnatoribus*, rectius forsaa dicturus fueram *homini bus* (*vel viris*) compleverant. Sic mox lin. 7. ἐπλήρων, de *remigibus* simul et de *propugnatoribus*. S.

9. Ακαδημόνοι δὲ δέκα) Atheniensium moderationem, quae fuit in hoc rerum discrimine, sive vera, seu ficta, omnibus utilissima, laudantes Sophistae decem istas naves saepe Lacedaemoniis obiecerunt. Vere Isocrat. in Panathen. p. 242 seq. Σπαρτάται - - - εἰς τὴν ναυμαχίαν - - δέκα μένος συνεβάλοντο τριήρεις οἱ δὲ πατέρες ἡμῶν - - πρέστους τοῦς πατέρων καὶ μέτων δύναμιν ἔχοντας, η σύμπαντες οἱ χιλιώνοισι τρεῖς. Duecentas naves dedisse feruntur Athenienses. Eudemionidas Diodori XV. cap. 78. Ἀθηναῖς, ait, ἐν τῷ ποτε διέξει πολέμῳ διακοσίας ναῦς ἴδιᾳ πληροῦνται Λακεδαιμονίοις δέκα τοῦς παρεχομένους ὑποτετάχθαι: sic recte Reiskius emendat vulgaria, διακοσίας ναῦσι διαπληρ. Si navium classis fuit trecentarum, ut Aeschylo dicitur in Pers. vs. 339., καὶ γὰρ Ἑλληνοι μὲν ἦν Ὁ πᾶς αὐγίθιος ἐς τριακάδας δέκα Νεών, ex vero proponendum Aristidae dicuntur Athenienses τὸν τυμπανὸν τριήρων τῷ δύῳ μέρῃ μένοι πληρεύντες. Fuerunt enim horum naves iuxta Herod. clxxx. ; hoc quidem loco memoriatur tantum clxxvii. ; sed ὄγδοοντα καὶ ἕναρον, cap. 4. ; accesserant scilicet ad priores naves lxxii. ; vid. cap. 14. Et Diodor. XI. 13. VALCK. — Conf. ad lin. 4. notata. Eodem vero Lacedaemonios ad Salamineam sedecim habuisse naves tradit Noster c. 43, 2. S. .

10. Στυρεῖς) Arch. Στυρεῖς patrono possunt uti *Eustathio*, cui ἴσνικὸν Στυρεὺς ad *Homer.* p. 281, 12. [p. 212, 49. ed. Bas.] At Στυρεῖς *Thucydidi* lib. VII. 57., ubi *Wasse et Holsten.* ad *Stephani Byz.* Στύρα. Iustius erit καὶ Κεῖοι: [lin. 11.] nam sic insulae *Ceae* cives *Thucydidi* d. l., *Lysiae* in *Harpocrationis* Κεῖοι, (unde *Suidas* Κίου, quomodo Κίου hic prius et cap. 46., mutata, quaē frequens corrup-tela, diphthongo) *Diodoro* lib. IV. 82. etc. WESS.

12. ἐπιβάθεοι) Ionicam praestant speciem βαθίοντες, vice βαθοῦντες, *Hesychii*; ἀνεμοὶ θεοῖς βαθίοντες *Abydeni* in Praep. *Evang.* *Eusebii* lib. IX. 14. p. 416., Nostri βαθίσαντες VIII. 72., et ἄπας ἐβάθει IX. 23., aliaque. Quis ergo rece-ptum aversabitur, redditum c. 14. et c. 45. scriptis ex exemplaribus? Quam Ionicam consuetudinem *Eustath.* ad Poët. p. 288, 16. [p. 218, 11. ed. Bas.] attigit, τὸ ἐπιβα-θῆντα ex *Herodoto* in medium collocans; volens, quod cen-seo, ἐπιβαθέειν. Nusquam ἐπιβαθῆντα in *Musis.* WESS.

CAP. II. [2. ὡς τὸ πλῆθος ἔκαστοι etc.) Lubens Schae-fero accessisse, ὃ σοι τι πλῆθος scribenti, si vel unus ve-tus codex hoc praeivisset, cui simile fere est illud VII. 60, 1. Nunc in librorum consensu vulgatum sic intelli-gendum censi, quomodo multitudinem illam (sive summam navium) confecerint singuli; nempe singuli pro ratione vi-rium suarum conferentes. S.]

4 seq. διηκόσιαι καὶ ἑβδ. καὶ μία) Ratio constat. *Diodorus*, diversiorem nactus auctorem, cclxxx. annumerat, in pluribus (uti ad lib. XI. 12. adscriptum) dispar. Deinceps Εὐρυθίαδες [lin. 6.] sermonis indoli ex *Vind.* redonavi. Atque ita Edd. repraesentant c. 58. et 61. WESS.

CAP. III. 6-8. Στάσις γὰρ ἔμφυλος etc.) Ex tripode dictum. Adspice vero, quam facile bene posita mutantur. Excitat hinc *Choricius* Orat. in *Summum Ducem* cap. 11. *Biblioth.* Gr. *Fabricii* lib. V. 31. [T. VIII.] pag. 869. "Οσῳ γὰρ εἰζήνη, φησίν, *Herodotus*, πρωτίστας πολέμου, τοσούτῳ πόλε-μος ἔφη στάσεως ἵμερώτερος. Quanto, inquit ille, *pax bello sedatiōnē*, tanto *bellum seditionē amabilius*. Nonne mera senten-tiae παρεχθίσθωσις est? WESS.

10 seq. ὠσδέμενοι τὸν Πέρσεα) Sic scribendum. [Nempe, quia rariorem istam nominis formam plures libri prae-i vere; qui quidem alibi, nec ita male, cum aliis omnibus

in usitatiorem formam Πέρη consentiunt.] In proximis, τις γῆς ἐκείνου frusta legi malebat Galeus, qui saepe repererat apud veteres etiam τὴν Ἰνδῶν, τὴν Ἀθηναίων, et similia. Asiae pars maxima unius imperio Xerxis subiecta recte dicitur ἡ ἐκείνου. Satis erat dixisse, [lin. 12.] τὴν Παντανεῖον ὑπὲρ προσχόμενοι, ut hoc illudve praetextere dicitur προσχέσαι τι: sed scribere Noster maluit πρόφασιν προσχήσαι, ut IV. 165. VI. 137. VALCK.

11. περὶ τῆς ἐκείνου etc.) Alleverat docta manus Aldinae meae γῆς δηλονότι; satis est, ea vox si pro tacita habeatur. Infra c. 41. Ἀθηναῖοι δὲ (κατίσχον) εἰς τὴν ἑωτῶν: et cap. 106. Φεύγοντο εἰς τὴν ἑωτῶν. Egregia magni Casauboni disputatio περὶ τῆς ἡγεμονίας Spartanorum et Atheniensium ad Polyb. lib. I. p. 96. huc transferri potest. WESS.

12 seq. αἰτιῶντο τὴν ἡγεμονίαν τοὺς Λακεδαιμονίους) Ad hanc normam supra scripsérat, VI. 70. τὸν θεράποντας αὐτὸν αἴτιοις. Est ista verbi αἴτιοις structura Atticis scriptoribus valde frequentata, αἴτιον et αἴτιογενί similiiter usurpantibus. Ista Thomae Mag., nuper nobis ex Oxon. Cod. vulgata, prostant in nota Clar. Oudendorp. pag. 130., Ἀθαιροῦμει οἱ δόκιμοι μετὰ αἰτιατικῆς (sic leg.) αἴτιον καὶ τοῦ πράγματος καὶ τοῦ προσώπου μόνον. Rem ipsam quod attinet, evenit illa triennio post, Ol. lxxv, 4. Athenienses tum temporis dicuntur Thucydidi I. 96., παραλαβόντες τὴν ἡγεμονίαν ἐκόπτων τῶν ξυμμάχων, διὰ τὸ Παντανεῖον μῆτος. Spartani quidem Pausaniae, Περσίοντος, superbia socios irritavit; sed ad imperium in Athenienses transferendum ceteros Graecos aequitas potissimum movit Aristidis: Corn. Neps in Arist. c. 2. vid: et Diodor. XI. c. 44., qui cap. 46., utrumque memorat; et Pausaniae vitia, Aristidis autem virtutes fecisse scribit, πάντας ὅσπερ αἴτιο μᾶς ὄρμης ἀποκλίνει πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, atque adeo Athenienses χωρὶς κινδύνου παραλαβεῖν τὴν κατά θάλατταν αἴρχην: rectius dixisset Diodorus τὴν ἡγεμονίαν, ducatum; nam περὶ αἴρχης, de imperio, needum erat, aut esse poterat, concertatio: vid. Is. Casaub. in Polyb. p. 96. Quam acceperunt oblatam, τὴν ἡγεμονίαν Athenienses apud Herod. αἰτιῶντο τοὺς Λακεδαιμονίους: sua nimirum virtute virorumque Principum artibus non illegitimis. VALCK.

CAP. IV. [3. οὐτοι εἰ μετὰ τὸν Ἀρτεμίσιον etc.) Quae-

renti mihi quid esset quod Schaeferum induxit ut praeter librorum auctoritatem *α;* loco *καὶ* poneret, occurbat, recordatum esse Virum doctissimum, particulam *καὶ* in vetustis libris eo subinde scripturae compendiō pingi, quod pro *α;* facile accipi posset; unde nonnumquam temere inter se permutatae reperiuntur duae istae particulae. Quem ut ego pulcre novi haud infrequentem librariorum aut Editorum lapsum; sic persuasum habeo, hic recte suo loco *καὶ* particulam stare. De connexione narrationis, a qua hic liber inchoatur, cum superioribus, paullo ante ad cap. 1, 1. dixi. Referuntur autem haec, quae hoc loco leguntur, ad ea quae lib. VII. c. 207. scripta sunt. Ut ibi ait Herodotus, Οἱ δὲ ἐν Θερμοπύλαις Ἑλληνες, — — καταρρωθέντες, ἰθουλεύοντο περὶ αἰγαλεῶν: sic nunc, Τότε δὲ αὐτοὶ οἱ καὶ ἐπ' Ἀρτεμίσιον Ἑλλάνων αἰγαλόμενοι, — — καταρρωθέντες, δρησμὸν ἰθουλεύον. S.]

4 seqq. παρὰ δόξαν — — ή ὡς αὐτοὶ κατεδόκεον) Necesse nomine videtur ut duas voces παρὰ δόξαν ob sequentia avellantur. Dictio est abundantior, Herodotea tamen lib. I. cap. 79. WESS.

5. δρησμὸν ἰθουλεύοντο) Schedarum ἰθρύλευον redibit cap. 18. 97. 100. Vulgatum agnoscit Plutarchus, ipsique Euboeenses in proximis. WESS. — Vide Var. Lect. S.

9. τοὺς οἰκέτας ὑπενθέωνται) Verissima Thomae Magistri observatio est, οἰκέτας non tantum mancipia, uti Gronov. maluit, sed omnes domesticos, (sic Valla,) sive παῖδας τοὺς ἐν τῷ οἴκῳ, ipsamque adeo uxorem et liberos designare. Plataeenses πρὸς ἐκκομιδὴν ἐτράποντο τῶν οἰκετίων, πον. servorum duntaxat, sed uxorum liberorumque, cap. 44. Hinc c. 106. τοὺς οἰκέτας Scriptor τὰ τέκνα καὶ τὴν γυναικαν explicat ipse. Iunge c. 142. et 144. WESS.

5 seqq. καταρρωθέντες, δρησμὸν ἰθουλεύον) Haec et quae sequuntur [lin. 11. et seqq.] de xxx talentis, in ista turbatione rerum forsitan excusanda, viris tamen Graecorum principibus non valde honorifica, minime miror displiti cuisse Plutarcho T. II. p. 867. b. Si vera sunt, ut esse vindicentur, veracis historici laudem meretur Herodotus: verissimillima reddit aliunde nota viri maximi Themistocles avaritia, quae summa saepius ingenia dedecorat. Eadem enarrans in Themistocle Plutarch. T. I. p. 115., Ηλλάγονται

nobis commemorat, qui pecuniam ex Euboea detulerit ad Themistoclem. Aristides in Themist. T. III. pag. 313., τὸν Εὐρυβιαδὸν, inquit, ὡς οὐκ ἔπειθε λέγων, ἐπίστροφος in Scholio, quod Lebbius edidit T. II. p. 190. absurde vox τριάκοντα his ponitur, secundo loco omittenda, ut recte deest in Cod. Clar. Burmann. in quo plura prostant huc pertinentia. VALCK.

CAP. V. 3 seq. ὡς παρ' ἑωὕτῳ δῆθει διδόνεις) Firmant D'Orvillii ad Charit. lib. VI. 1. suspicionem schedae. Superius lib. II. 129. Mycerinum posuit παρ' ἑωὕτῳ διδόντας αἷλα, de suo alia donantem, et lib. VII. 29. τὰς τεραχοσίας μυσιδάς -- ἀποπλήσσω παρ' ἑμεώτῳ, de meo aere. Culpe Aristides T. II. p. 190. καὶ τὸν Εὐρυβιαδὸν, ὡς οὐκ ἔπειθε λέγων, Themistocles, ἐπίστροφος: ubi scholia nonnulla bene, in numeris turpiter prava, quibus hinc facilis medicina. WESS.

5. ἔσπαιρι μοῦνος) Distrahit hoc verbum interpretes. Eustathius ita: Ἡρόδοτος δὲ που καὶ τὸ θερμότερον σπεύδειν καὶ δὲν ανασκητᾶν καὶ πάντα προθυμεῖσθαι, ἀσπάζειν ἘΦη. Vallae placuit reluctandi significatus, fortasse ob Homereum "Ησπαιρ", ὡς ὅτε βοῦς, [Iliad. v. 571.] Portus vertit palpitabat prae metu: quem quidem ob memoratum antea Graecorum metum, et Adimanti deiectum ingenium c. 94., recte sensisse opinor. Si Eustathium sequare, promtus ad fugam Adimanti animus intelligendus erit. Vide Porphyrii ad Iliad. N. 443. scholia a Cl. Valckenario edita. WESS. — Vide Adnot. proxime sequentem. S.

Ibid. ἔσπαιρι μοῦνος) Solus reluctabatur, optime vertit Vallae: aliis usitato more posuerat Noster ἔσπαιρον IX. cap. 119. De usu, quo hic ponitur, rarissimo Grammatici plerique silent. Suidae satis erat in "Εσπαιρεν excitasse Herodotea: quum olim in excerptendo vocem Θύμενος omisiisset, absurdam nobis dedit Eustathius interpretationem: in Iliad. T. pag. 316, 4., Ἡρόδοτος, ait, καὶ τὸ θερμότερον σπεύδειν καὶ δὲν ανασκητᾶν, καὶ πάντα προθυμεῖσθαι 'Ασπάζειν' ἔσπαιρεν' ἀδέιμαντος ἔσπαιρε μοῦνος ἀποπλεύσεισθαι. Cupiebat ille quidem Isthmum versus abire; sed et, dum ceterorum gentium duces parati erant morem gerere Themistocli et Eurybiadi, unus omnium Adimantus, iuxta Herodotum, adhuc oblitus batar, ἔσπαιρε μοῦνος. Nihil est in Hesychii interpretationis, quod huc pertineat; in quo idcirco

miror legi Ἡσαΐου, ἵστηρα, quod non videtur usū fuisse
receptum Ἀσκάρειν. In primis tamen Scaligeran. pag. 11.
T. Faber, σπαῖρον, ait, et ἀσταλγεῖν itidem dicuntur, ut ἀσταλ-
γεῖν et σπαῖρον: sed verius Porphyrius in Hom. Cod. MS. ad.
Ιλ. v. 443. de verbis agens Σπαῖρον et Σχαίρειν, prius etiam
scribi tradit μέτρα τοῦ αὐτῆς Ἀττικὴν συνέθισται τὸ δὲ Σχαίρειν
εὑάριστη μέτρα τοῦ αὐτοῦ. [Leguntur eadem in Venetis Scholiis et
Villoisono editis p. 321.] Ut σπαῖρον et ἀσταλγεῖν, sic usu
vigerunt σπαῖρον et ασκάρειν. Ad Herodoti locum aptiora
videbuntur ista Plutarchi T. II. p. 327. c. ἵπποι τοῖς Φιλοππικοῖς
πολέμους ἐπίσπαιρον οὐδὲν Ἐλλάς, sic leviter emendata, ἵπποι ἐπίσπαιρον
οὐδὲν Ἐλλάς: moribunda velut Graeciae libertas pedes adhuc iactabat
et obluctabatur morti. Ἀσκάρειν veteres, et Atticistae scri-
hebant recentiores; Σπαῖρον Plutarchus aliique istiusmodi
Scriptores. Egregie Diodorum correxit L. Rhodomann. T. I.
p. 190, 40. [lib. III. c. 22.] sed non ἀσπαῖροντα, at σπαῖρον
efformare debuerat ex ἐπίσπαιροντα, ut recte ἡφαλλωνται in
σφαλλωνται mutavit pag. 192, 99. In Stobaeo Gesneri p. 593.,
28., Iunco senex titubans non ἡφαλλόμενος, verum dici debuit
ἡφαλλόμενος: apud eundem p. 147, 33. pro ὡς τὸ μ. δ. si le-
niter emendetur ὡρο μὲν διν, clara erit Themistii senten-
tia: in Critonis apud eundem fragmento p. 43, 52. ἐπωδές
καὶ παιδίας, attentus mecum corriget in σπειδάς καὶ παιδίας,
seria et iocos. In Stobaeo huius quoque generis plura super-
sunt; et vix ullus est Scriptor antiquus, ne sacrī qui-
dem exceptis, in quo hoc vitium ab accuratis Criticis non
fuerit detectum, ortum ex similitudine formae qua in ye-
tustis librīs literae Σ et Ε pinguntur. VALCK.

12. Οὐτοῦ τε δὴ πληγέντες δάροισι) Venerunt πάντες
ex librariorum, quibus vulgatum durius visum, ingenio.
Alia mens Pet. Victorio Var. Lect. III. 22.; illustraturus
enim Catullianum, Non si illam rarae labefactas munere
vestis, Herodoteis percommodo locum dedit. Addebam,
quod proprius est, ex Themistii Or. II. p. 26. A. ὁ μὲν γε ἐπι-
δὴ τοῖς πεντήκοντα ἄμμα ταλάντοις οὐκ ἔτρωσε οὐδὲ ἔκαμψε τὸν
Καλχηδόνιον Ξενοκράτην: hic enim postquam quinquaginta simul
talentis nec vulneravit neque inflexit Chalcedonium Xenocratem.
Erat enim similis, quamquam asperioris, translationis;
nec factum muto. WESS. — Ut noster ms. Pa. sic et
Valla neutram vocem (nec πληγέντες, nec πάντες) agnoscit:

neutram certe expressit; nam, quod scribit, *Istis pecunia corrupti*, postremo verbo graecum ἀναπιπομένοι reddidit. S.

CAP. VI. [3. περὶ δὲ ληνὸν πρωΐην] Cirea diluculum scribebat *Valla*, idque cum Gron. tenuit *Wess.*, et absque notatione dimisit: itaque ne *Larcher* quidem dubitavit sua in versione *au point du jour* ponere. Atqui, nisi de illius dictionis vi aliunde constaret, quae continuo hic subiecta sunt, satis ostendere potuerant quam aliena ab hoc loco esset interpretatio. Διληνὴ πρωΐαν esse horam pomeridianam, uno ore *Hesychius*, *Suidas*, *Moeris*, Grammatici omnes, profitentur. S.]

10. μηδὲ πυρφόρον - - περγενέτως) Prima, quod quidem reminiscor, dictionis, in proverbii habitum deinceps conversae, mentio. [Vide *Suid.* in Οὐδὲ πυρφόρος, *Zenob.* Cent. V. 34. *Diogenian.* VII. 15.] Talem πυρφόρον in Spartanorum militia atque expeditionibus, et quae ab eo agenda, accurate *Xenophon* de Rep. Lacedaem. p. 688. descripsit. Qui quidem πυρφόρος, etsi Graeciae more sacrosanctus, si belli furore una cum aliis occidione periret, ne clavis quidem nuncium (μηδὲ ἄγγελον διατωθῆναι *Diodor.* XI. 23.) superfuisse, fatebantur. Non male de eo Critici ad *Euripid.* *Phoeniss.* vs. 1386. ubi a *Valckenario* advocatis paroemiae explanatoribus adiungi Scholiastes poterit ad *Gregor.* *Naz.* Stel. II. p. 92. Iam quod vir *Celeb.* de *Medic.* monet, πλεῖς eum hac parte et περιπλεῖς scribere, eadem aliis consuetudo. Contra *Arch.* et *Vind.*, Ionismi hac et sequente Musa tenaciores, πλάσεις, etiam in compositis, probant: eorum vestigia premam. WESS.

CAP. VII. 3. Σκυλλίνς Σκιωναῖος) Laurentius *Scyllias* quidam *Sicyonius*, deceptus praviore libri sui scriptura, quae in Codd. obvia saepe. Vide ad *Diodor.* XII. 72, et infra c. 128. Urinator ille *Pausaniae* et *Plinio* Σκύλλης, *Scyllis*, Poëtae *Apollonio* [*Apollonidae*] Σκύλλος *Anthol.* lib. I. 96. [Anal. *Brunck.* T. II. p. 136. num. xvi.] sed de *Brodae* conjectura Σκύλλης. In *Athenaeo* tamen lib. VII. p. 296. f. *Hydne*, quae *Pausaniae* *Cyana*, Σκύλλου τοῦ Σκιωναῖου filia. Plura de eo post *Brodae* diligentem curam *Kühnus* ad *Polluc.* VII. 137. WESS. — Conf. omnino *Jacobs* *Anim-adv.* in *Anthol.* T. II. P. 1. p. 363. S.

Ibid. Σκυλλίνης Σκιωναῖος, δύτης) Qui urinantur, Corpo-

räque immersunt undis, --- Exportantque maris praedas, et
rapta profundo Naufragia, Manilio V. vs. 432., Atticis pos-
tius dicuntur iuxta Poll. VII. 137. καλυμβηται, δυόμενοι. οὐ γάρ δύτης, ait, ὀτελές εἴρηκε δ' αὐτῷ Ἡρόδοτος ἐπὶ τοῦ Σευ-
λίου. Legitur ibi de *Scyllia Scionaeo docta I.* Kühni nota:
Pollucis verba bene iam tractaverat Salmas. in Solin. pag.
146. Artis ille suae peritissimus *Scyllias* filiam *Cyanen*
eamdem docuit: Pausan. X. [cap. 19.] p. 842., ὁ Σκιωνᾶς
Σκύλλης καταδύναι καὶ εἰς τὰ βαθύτατα θαλάσσης πάσῃς Ιχνού-
μην ἐδιδάχατο δὲ Κυάνη τὴν θυγατέρα δύεσθαι: imo vero filiam
pater οὐκ ἐδιδάχατο τὴν τέχνην, ἀλλ' ἐδιδάχει αὐτός. Una tan-
tum omissa litera turpiter deformatum puellae nomen
suo nitori restituetur, si pro ΤΔΗΗΣ scribatur ΚΤΑΝΗΣ
in his *Athenaei* VII. p. 296. f. Aισχρίων ὁ Σάμιος ἔν την τῶν
Ιάνθινων Κυάνης Θνοὶ τῆς Σκύλλου τοῦ Σκιωναίου κατακολυμβητού.
Θυγατέρος τὸν θαλάττιον Γλαῦκην ἐρασθῆναι. ["Τότης praeferre ve-
tustissimos optimosque *Athenaei* codices, docui Animadv. T.
IV. p. 200.] Non sane mirum si puellam Deus amaverit
vetulus in mare se demergentem, qui iuvenis olim fuerat
καλυμβητής, ἐν τούτῳ ὑπερφέρων πάντων καλυμβητῶν, ut scribit
Palaeph. π. Ἀπιστ. c. 28. In Anthol. I. 69. Ep. I., Σκύλλης
pro Σκύλλης scribendum putabat Io. Brodæus; sequor ego
Io. Kühni iudicium, in talibus etiam exercitati. VALCK.
8. οὐ γάρ εἰ παρέσχε) Enotatum a Galeo ex codice Eton.
ἀλλ' εὕπω καιρὸς παρέσχε, scholion redolet. Non ita Noster.
Ecce tibi lib. IV. 140. παρεῖχε ἀν σφι, licisset illis, et huius
libri c. 30. Portum consule, et supra lib. V. 49. Quae de
urinatore in proximis disputantur, nemo temere impro-
baverit. WESS.

Ibid. οὐ γάρ εἰ παρέσχε) Herodoteum hoc Porti satis ad-
firmabunt collectanea, si vel plures darent Codices quam
præbet Galeus ex Eton. lectionem. Paulo post [lin. 15.]
rectum est εὔκλεα. In fine Cap. [lin. 18 - 20.] *Scyllias*
λαΐμηρης τοῖσι στρατηγῖσι τὴν τε ναυπηγίνην, ὡς γένοιτο, καὶ
ταῖς περιπεμφθείταις τῶν νεῶν περὶ Εύβοιαν. In his pro ναυπηγίνη
Reiskius ναυμαχίην putabat legendum, ut *Scyllias* praelium
navale innimirre indicaverit. Hoc illi iam noverant, simul
atque indicasset ταῖς περιπεμφθείταις τῶν νεῶν. Ego ναυπηγίνη om-
nino retinendum arbitror. Persicae classis naufragium Græ-
ca quidem significaverant speculatores, secundum VII.

1192.; sed, quantum hac Persae tempestate perdidissent, unus omnium optime noverat Scyllias, quo tum urinatore fuerant usi ad pretiosa quaedam recuperanda: Scyllias itaque, praeter id, quod instabat, Graecis etiam i[n]nun[er]t[ur] τὸν ψευδόνομον ὅσην οὐκέτο, quantum fuisset illud naufragium. Sic libenter vulgata, corrigem. Sopho[gleum] est: Οὐραὶ Κάλυπται τὴν θεῶν ιερὰν ὅσην. V A L C K . — At eamdem sepe in sententiam bene habet vulgatum, οὐ γνωτος quale fuit naufragium, quo modo acciderit, quemque exitum haberit; nempe haec ille Graecis omnia particulatim renunciat. S.

CAP. IX. 8. αἰτίας γαρ αὐτῶν ποιήσασι). Nihil aliud ac ἀπειπάσθαι αὐτῶν, quod, cum tentamenti gratia quid agitur, Nostri more frequens Procopio, Menandroque. Neque discrepat multum ἀπαγειφαν[τει] et διαπειραν ποιήσωμ, quoties periculum sit peritiae nauitarum militumque ante pugnam, apud Polybium et Diodorum, ad cuius lib. XIII. 8. exemplorum est affatim. W E S S.

CAP. X. 7. Πλωαύσας) Vetus πλωεῖς de sententia Porti Ionom habet formam ex πλώι, cuius nullum novit simile. Contra ἀριστα πλωαύσας Scriptor probavit c. q. 2. et 42. Proximum καταφορήσαντες ταῦτα [lin. 8.] inquere non adeo contemtum, sed considerationem, videtur: etsi enim aspernatio haud asuerit, consilium Persarum spectandum est. Καταφορεῖν gemina potestate animadvertisimus lib. I. 66., gavisum vero laxiore apud Ionas usu, etiam circa contemtum, Hippocratis haec Morb. Sacr. p. 309. de somniante declarabunt: ἐκόταν δὲ ἐπέγραπται καὶ καταφορά καὶ τὸ αἷμα πάλιν ἀποσκεπτόη εἰς τὰς φλέβας τὰς προερημάτους, πίπανται: ubi vero evigilaverit et mentis usum repererit: a qua quidem notione ad opinionem et considerationem brevissimus est transitus. Plura ex Medicorum patre Foesius. W E S S.

— Conf. Adnot. ad I. 59, 18. S.

8. ἐκυκδοῦντο αὐτοὺς;) αὐτοὺς ob codicum consendum elegi. W E S S. — Αὐτοὺς, quod in marg. posuit Steph. merito probavit in Thes. Ling. Gr. T. II. pag. 594. D. Sed quia legitur infra c. 16., ἐκπιλεύοντο οὓς περιλαβεν αὐτοὺς, quod me iudice defendi nequit, et hic et illuc scribi, malum iuxu λεῦντο, quia hanc Noster adamavit scribendi formam in talibus etiam, quae Iones aliter vulgo propunguntia Herodot. T. VI. P. II.

bant. φείδου, parce, scribitur et φείδειν: sed parcum, τὸν φειδόμενον, Eusebius Stobaei mihi dixisse videtur φειδεύμενον: sic vulgatur Tit. X. p. 130, 30., οἱ πλεῦνες τῶν ἀνθρώπων παρὰ λόγον φιλέμενοι: corrige φειδεύμενοι: his enim φειδωλοῖς opponuntur περὶ τὴν δεῖν αὐτοκοντεῖν. vid. Diogen. Laërt. V. 20. Bis terve legitur in Eusebianis istis Stobaei οἰκεῖεστι, ut apud Nostrum praeter cetera δικαιεῦν. VALCK.

CAP. XI. [4-6. ἔργου εἰχοντο, ἐν δὲ λιγῷ περὶ ἀπολαμφθέντες, καὶ πατὰ στόμα. Ἐνταῦθα τριήκοντα νέας αἴρεοντι.] Sic scripta verba et sic distincta oratio in Edd. omnibus; nec aliud quidquam e Mssis adfertur. Vallae latinam versionem, quamquam in exiguo spatio deprehensi et a fronte: mox triginta barbarorum naves capiunt, cum Gronovio tenuit *Wess.* eamdemque in *Animadv.* repetit Schulz. Qui quum καὶ πατὰ στόμα ad ἀπολαμφθέντες retulisse videantur, miror cur interposito commate tria ista verba ab hoc sciunxerint. Ego, in graeco exemplo eamdem cum his rationem secutus, suspicatus eram post πατὰ στόμα verbum aliquod aut nonnulla verba intercidisse in eam sententiam, quam in latina versione expressi, nempe *a fronte impetum in hostes fecerunt*; quam sententiam commode Larcherus his verbis expresserat: *Au second signal ils les attaquèrent de front, et prirent trente vaisseaux.* Iam, nunc demum animadvertis in vetusta nostra membr. F. post στόμα non distingui orationem, sed continuo tenore sic scribi, καὶ πατὰ στόμα ἐνταῦθα τριήκοντα νέας αἴρεοντι, eodem modo editum velim, videndumque puto ne sic satis commoda integraque haberi possit oratio in eamdem fere, quam dixi, sententiam: *et ibi tunc triginta a fronte naves ceperunt barbarorum.* Κατὰ στόμα, ex adverso, a fronte. Polyb. II. 27, 8. οὗτος μὲν γάρ θεωρεῖ ἐπομένους αὐτοῖς, οὗτος δὲ πατὰ τὸ στόμα προσεδόνων ἀπαντήσειν. Idem lib. XXXI. 26, 10. nostrae edit. (Excerpt. Legat. cxv.) αὐτὸς ἰβιάζετο πατὰ στόμα πρὸς τὴν αὐτούς: cui opponitur κατὰ τὸν πότον τοῖς πολεμοῖς ἐπιφαίνεσθαι: sic enim ibidem, κατὰ τὸν πότον, pro vitioso καταροῦ τὸν legendum, in Adnotationibus docui. In pugnis navalibus plerumque a latere primum adgrediebantur naves hostiles, διέκπλουν facientes, et remos conantes detegere; tum frequenter puppin hostilis navis rostro petebant: nunc hi a fronte facto impetu, rostris suarum na-

vium in hostiles iuxta proram impactis, illas ceperunt. Si quis certius quidpiam obtulerit, lubens ego accipiam. S.]

8 - 10. πεῖτος δὲ Ἐλλήνων - - - Λυκομῆδης Αἰσχρέου) Lycomedi hunc etiam honorem contribuit Plutarch. in Themist. p. 119. f. [at ibi de pugna ad Salaminem agit Plutarch.] qui aliunde hausit ista, quaeque tradit de Atheniensibus Aminia et Sosicle, Xerxis fratrem Ariameneum, in suam navem insilientem, in mare praeccipitantibus: eorum alterum Scholiasta quoque memorat Aristidis ined. ubi in Panathen. T. I. p. 244. navale praelium auspiciati σπῶται dicuntur Athenienses; Σωκλῆς, inquit, πεῖτος, Ἀθηναῖος, ἐνθάδε Περσικῇ νῆσῃ, καὶ ἐνεπάγη ὁ ἔμβολος: hic Socles; apud Plutarch. scribitur Σωτικλῆς. Corinthius contra Sosicles Herodoto V. 92. Socles dicitur, ut Plutarcho T. II. pag. 860, f. sic in duobus Herodoti Codicibus: vid. huius Ed. p. 418. [lib. V. c. 92.] Ceterum patri Lycomedis nomen datur in Edd. Herodoti Αἰσχρέου: in Med. Cod. Αἰσχράτου. Sic in omnibus si forte Codd. scriberetur, omnibus Codicibus usus esset Atticus anteponendus: Attica fuerunt nomina Χαιρίας, Δημίας, Ταυρίας, Αἰσχρίας. VALCK.

9 seq. Λυκομῆδης Αἰσχρέου) Plutarchum Themist. p. 119. f. si audimus, Lycomedes navaliter ad Salaminem praelio primus hostilem navem intercepit, et captae παρόδην της Απολλίνης consecravit. Sed non audio. Patris-ne eius nomen Αἰσχρίας fuerit, an Αἰσχραῖος, ex dialecto bene Valckenarius decernit. WESS.

11. ἐτεραλκέως ἀγωνιζούντων) Libro IX. c. 102. ἐτεραλκέα μάχην dixit, ut Homerus μάχης ἐτεραλκέα νίκην. Quando virtus redibat in praecordia, tum, qui se putabant victores, νίκην reportasse dicuntur ἐτεραλκέα. Veteres sequuntur in hac voce Sophistae; praeter alios Aelianus apud Suidam in Ἀρτιμάρτος. Aeliani verba, quae illic leguntur, nisi fallor, in libro περὶ Προνοίας illa praecesserant proxima, quae sine auctoris nomine prostant apud Suid. in voc. Ἀπωλεύτων. Ex eodem opere Aeliani perditto, praeter nota iam omnibus, fragmenta leguntur apud Suid. plurima; ex. gr. Ἡν Αλώμενος, ὁ δὲ Θεοσύλης etc. Porti turpis error corrigi debuerat a Küstero, scribique θεοσύλης, non Theosylas, sed sacrilegus; qui sic dicitur Aeliano bis in Var. Hist. et apud Suidam in Αὐτοτερούς: ὁ δὲ τοὺς θεοσύλας ἀπέκτεινε. VALCK.

CAP. XII. 3 seq. οἱ νικροὶ καὶ τὰ ναυάγια) Πίνακες τὰ
νικρὰ καὶ σώματα Φωτῶν dixit Homer. Od. M'. 67. Homero re-
centiores fractae naves tabulas, τὰς σανίδας vocant et ναυάγια
Res naufragio demersas minus cogitate H. Stephanus inter-
pretatur *Vallae naufragia*; in summis undis natantes ta-
bulas et erectas ī τὰς Ἀφίτας, sic vocantis more Latinorum
Poëtarum. Cum Herodoteis comparanda sunt *Aeschylea*
in Pers. vs. 421., ubi θάλασσα dicitur *Naufragia πλήθευσα καὶ*
φόνου βροτῶν: in eiusdem Agamemn. vs. 668. pingitur αὐθεῖν
πέλαγος Αἰγαῖον νικροῖς Ἀνδρῶν Ἀχαιῶν, ναυτιῶν τ' ἵππικων, et
navium fragmentis, ut recte Stanlei. Neutiquam absurdū
sunt Choerili versus apud Athen. XI. p. 464. v. (χεροὶ ὄλβον
ἴχω) κύλικος τρύφος ἀμφὶ ἱαγὸς, Ἀνδρῶν διατυμόνων ναυάγιον,
(τὰ τῆς μέτης ναυάγια dixit Clem. Alex. Paed. II. pag. 179,
29.) οἵτι τε πολλὰ Πινύμα Διωνύσιοι πρὸς ὕβριος ἔκβασεν αὐτοῖς.
Postrema sic restituit G. Canter. Nov. Lect. IV. cap. 5. Io-
neum illustrat B. Martin. Vet. Lect. III. c. 2. Neuter ulcus
attigit primi versus; quod sic personari putabam, si le-
gēretur, Χεροὶ ἔχων κολοβοῦ κύλικος τρύφος: apud eundem
legatur Athen. VII. pag. 230. Φίνεν ἐκ χεραμέων κολοβῶν
alibi, κύπελλον ὡτα συντεθλασμένον. Venustissimus est Virgilis
versus: *Et gravis attrita pendebat cantharus ansa.* VALCKY
· 4. Ιξιφορέοντο) Dialectus id ratum habet. Διεφορέσθων
προτφορέων, ιεφορέσθαι, et eius modi alia, saepe tractavi-
mus. Ceterum τὰς Ἀφετάς, ad Stephani Byz., cui οἶκτονεῖ-
ται, morem, hōc loco et deinceps Arch. exemplar; non
item antea. At levius istud, et saepe arbitrarium. Εἰς οἰκεία
καὶ [lin. 8.] luce ex Valckenarii ad Phoeniss. vs. 1633.
observatio adspergi possunt. WESS.

CAP. XIII. 4 seq. τὸ τέλος εφι ἐγένετο ἄχαρι) Sine
gravi causa Longinum ἄχαρι, quasi γηλικούτου πάθους ἀνοικειώ-
perstringere, T. Faber crebris sese exemplis ostensurum
Dionysio illi adscriperat: ubi fecerit, an neglexerit, igno-
re. Explorata tamen res. Ἅχαρις Nostro omne molestum et
valde acerbum. [triste et funestum.] Talis ἄχαρις συμφορὴ λυ-
πῆσθαι. VII. 290. et καὶ πιστότητα ἴνδικαν, ἄχαρι δὲ οὐδὲν;
ibid. c. 52., aliaque, abs Rever. Pet. Horreo Obs. ad He-
rodot. c. 9. congesta. WESS. — Lenissima voce quam-
dū possit ab Iōnico more loquentibus calamitas designari;
proxima declarant: ἄχαρις sic saepius adhibetur Herodotoς

lib. I. c. 38. et 308. II. 141.; hinc *Arrianus*, aliusque: vid. *Diogenes Laertius*. I. 54. *Phalaris*. Epist. 89. Filiae cum patre concubitus ἄχαρι καὶ ἀθεμον ἔργον dicitur *Antoninus Liberalis*. cap. 34. ἄχαρι συμφορή παιδοπότερος est in *Herodotus*. VII. 190. Miror adeo cum hoc in loco τὸ τέλος ἄχαρι; ut τυλικῶν πάθειν ἀντίστην μοτaverit *Longinus* π. Τι. XLII. pag. 2224 Non nescio, *Longinum* veterum vocalis, quae potissimum spectat, sua saepa quaedam addidisse ad explendam sententiam; sed illic scribere non potuit, τοὺς περὶ τὸ ναυάγιον δραστ. vel αριστομένους ἑξάρχηρο τέλος ἄχαρι: cui satis erat notasse τὸ τέλος ἄχαρι. *Longini* observatis saepe sunt interiecta hominum otiosorum emblemata: de hoc loco videbimus quid sentiat Eruditiss. *Toupius*, cuius elegantissimi Critici *Longinum* et reliquas in *Suidam Emendationes cupide* exspectamus. VALCK. — *Ἐκβασιομένους* edidit *Toupius*. nulla ad h. l. adiecta adnotatione. S.

ε. 8 seq. ἴνειερό τε πᾶν ὑπὸ θεοῦ, ὅκας etc.) Hinc *Diodori Siculi*. 13. ὅπερ δομῆ τὸ θεῖον ἀντιλαμβάνεται τῶν Ἑλλήνων, ἵνα τοῦ etc. Ex *Arch. enotatum* τὸ περεόν stare non potest, quippe legitimi corruptela. [conf. *Valck. Adnot. ad VIII. 5, 5.*] Κοῖλα τῆς Εὐβοίης [lin. 6. et 10.] *Coela* potius, quam *cava*, *Livii* exemplo dedi: *Est*, inquit lib. XXXI. 41. *sinus Euboicus*, quem *Coela* vocant, suspectus nautis, ubi *Dunkerus* praecclare, et *Valckenarius* lib. VI. 100. WESS. ε. 8. ἴνειερό τε καὶ ὑπὸ τοῦ θεοῦ) Oblatum a Codd. recipiunt ἴνειερό τε τὸ πᾶν ὑπὸ θεοῦ: nam, qua sede posuit. *Gronius* articulum, non magis requiro, quam in istis lib. I. cap. 34. ἔλαβε ἐν θεῖον τίμιοι μεγάλη Κροῖσον, similibusque. *Herodoti* hoc in loco sententiam expressit imitando *Diodorus Siculus*, tempestatem, quae Persarum naves fregit, providerat quoque Dei, Graecis faventis, curae contribuens, lib. XI. c. 13. init. ὅπερ δομῆ τὸ θεῖον ἀντιλαμβάνεται τῶν Ἑλλήνων, ἵνα, τοῦ πλίσιους τῶν Βαρβαρικῶν οῶν ταπεινωθέντος, ἀνεπιτάσσεται. ή τῶν Ἑλλήνων δύναμις γένεται, καὶ πρὸς τὰς ναυμαχίας ἀξέσχεται. Fecit id omne Deus iuxta *Herodotus*. ὅκας δὲ ἴστωθει τῷ Ἑλληνικῷ τὸ Περσικόν. Eleganter, ut solet, *Ioseph. ad Philipp.* p. 90. v. πόλεις dixit ὡμαλομένας ὑπὸ τῶν συμφορῶν: et collidendo ἴσταντον τοὺς Ἑλληνας πρὸς ἀλλήλους, *Thucydides*. [VIII. 57.] pag. 539, 98. Quam hic dat *Herodotus* rationem, poterat Atticis potius ingenii placitum, quamvis su-

perbiā dixisset Persicam ab arrogantiae humanae vindictę
sic castigatam depressamque; aliás saepe memorans ulto-
rem superborum Deum. Frequenter Noster ἀπόκτινδ μο-
δεῖται ἀμαρτίνων. VALCK.

CAP. XIV. 2. ἀτρέμας τε ἐχον) Sive hoc seu
aliorum ἀτρέμα adsciscatur, sententia eadem: malui pri-
stinum, quod plerumque semper in his libris, uti mox
cap. 16. et V. 19. etc. Conf. Ezech. Spanhem. ad Nub. Ari-
stoph. vs. 260. Restituto autem ἐπειθέτον [lin. 4.] ob dicta
et 1. nemo non favebit. WESS.

Ibid. ἀτρέμα τε ἐχον) Ex uno Codice non mutassem
autē vulgatum: semel versu coactus ἵχ' ἀτρέμα seripsit
Homer. quod tamen Aristophani aequē ac alterum ἵχ' ἀτρέ-
μα usurpat, aliisque. VALCK.

9. τὴν αὐτὴν ὥρην) Laurentii observata eadem hora valde
E. Allatio, ᷄ην pro diei XII. parte usum priscis vindicanti,
succurreret, si Latina sine impedimento procedereat. At
quidē eadem illa hora? Utique illud tempus, quo Atticae
nāves auxiliatum accesserunt, nunciusque perditarum
Persicarum. Non negabo, Graecis Herodoti aevo diei in-
xxi. partes descriptionem in notitia fuisse: liquidum illud
ex lib. II. 109. Tὴν tamen ὥρην et τὴν αὐτὴν ὥρην de stato aut
eodem tempore usurpat lib. II. 2. VII. 19. Vise et Is. Casau-
bonum in Athen. I. 1. p. 3. WESS. — Vide Animadv. in
Athen. T. I. p. 18. nuperae editionis. Equidem cum Lar-
chēto φυλάξαρε τὴν αὐτὴν ὥρην de eodem diei tempore, quo
pridie accipiendum putavi, respici nempe cap. 9, 6. ubi
dicitur οὐκτην γενουέντην τῆς ημέρης φυλάξαρες. S.

CAP. XV. 1. δεινόν τι ποιῶσαν) Lenissima mihi
vera videtur doctissimi G. Koenii correctio legentis δεινόν τι
ποιῶσαν. Hoc poscere videtur sequens καὶ, alterum sur-
tem respuere ratio locutionis, e qua alibi etiam τι sustulit,
fæcile natum e litera vicina. VALCK. — Valckenario
obsecutus Borheck δεινόν τι edidit. Et sic quidem edd. et
missi V. 42, 7. δεινόν τε ποιῶσαν καὶ ete. At nec τι parti-
cula utique h. l. desiderabatur, et τι libri omnes agno-
scunt, sicut V. 33, 9. et 87, 10. S.

3. οὐτω τῷ δαίμονι λυμανεσθαι) Nihil ad nexum prodes-
tit, hoc, an οὐτω τῷ δαίμονι, probetur. Augustinus utroque
strui modo, Gronov. ad lib. III. 16. et Alberti in Act. Apost.

καὶ, 3. ostenderunt. Id vero dubito, sit-ne vulgato [lin. 6.] τὰς αὐτὰς ταύτας οὐ μέρας τάς τε ναυμαχίας Codicis Arch. posterius. Negabit Scriptor, quippe lib. VII. 151. Ἀργίους δὲ, τὸν αὐτὸν τοῦτον χρόνον πένθατας καὶ τούτους etc. consimilem in modum. WESS. — Peropportunum in primis illud est τὰς τε ναυμ. quod ex Arch. laudatur, de quo in Var. Lect. monere neglexeram. Nunc ipsam illam τε particulam in contextum receptam velim, ut sit τάς τε ναυμαχίας -- καὶ τάς πεζωμαχίας. S.

7 seqq. ἵν δὲ πᾶς ὁ ἀγών etc.) Studium Graecorum in Euripi et Thermopylarum angustiis defendendis, et contrariam Persarum contentionem hinc Diodorus XI. 13. mutuatus est. WESS.

CAP. XVI. 8 seq. αὐτὸς ὑπ' ἐωτοῦ ἐπιτελεῖ etc.) Angustias enim Themistocles (inter Euboeam continentemque terram) quesiverat, ne multitudine navium circumiretur, quae neque illic explicari potuit: Corn. Nepos in Them. VALCK.

9. περικιττουσίων περὶ ἀλλήλας) Qui praepositionem in super habuit Arch. scriba, ἀλλήλας; fortasse, non intentio similium (quorum data quaedam lib. I. 108.) in Musis, maluit. Sed recte, ab ipso neglecta vox, in talibus adest. Exempla, si desiderentur, ex Abreschii Dil. Thucyd. lib. VI. 33. sumi possunt. WESS. — ἀλλήλαις. Reiskius legendum censuerat. S.

CAP. XVII. 1 seqq. Ἐν ταύτῃ τῇ ναυμαχίᾳ etc.) Ad haec comparandus est Diodor. Siculus XL cap. 13., iuxta quem ἀριστεῖσα ἐν ἀμφοτέραις ταῖς ναυμαχίαις Φασὶ παρὰ μὲν τοῖς Ἑλλησιν Ἀθηναῖς, παρὰ δὲ τοῖς βαρβάροις Σιδωνίους. In carmine Pindarus deperditio celebraverat τὸ καλὸν Ἀρτεμίσιον, ὅτι παῖδες Ἀθηναῖων ἴβαλορο φεύγαντες ἐλευθερίας. Excitat ista Plutarch. T. II. p. 552. v. et alibi plus semel. Themistocles Aristidis T. III. pag. 310, ad Artemisium δυοῖν ναυμαχίαιν δύο ἡστοῖς τρόπαια, -- ὃς φοιτ. Πίνδαρος, κρηπῖδα τῆς ἐλευθερίας τοῖς Ἑλλησι βαλόμενος. VALCK.

5. Κλωνίς ὁ Ἀλκιβιάδεω Cliniam Plutarchus princ. Vitæ Alcibiad. idiosyncrasy traxerit ad Artemisium magna laude depugnasse itidem prodidit, et patrem quidem nobilissimi Alcibiadis, professione non absurdā. Congruit temporum ratio. Supremum diem Alcibiades obiit Olymp. xciv., apud Diodorum XIV. 20., annos circiter quadraginta pa-

tus, teste *Corn. Nepote* in *Alcib.* c. 10. Vidit ergo primaria lucem sub auspicio Olymp. LXXXIII., patre sexagenario maiore. Fac eum, quando ad Artemisium rem optime geretebat Olymp. LXXV., annos habuisse triginta aut paulo pauciores; consequens erit, hunc ut filium post triginta et quinque annos genuerit. Clinias pugnando ad Coroneam occubuit haud multo post; relictusque adeo orbis est Alcibiades, κατελείθη ὁρθωνός, in *Iosocrat.* *Or. de Biga* p. 352. Quod ibidem autem paternus eius proavus, πήρε πάππος, Alcibiades perhibetur. Cliniae pater, id veritati pugnat. Πάππος erat πρὸς πατρός, sicuti docte *Henr. Valesius* Emend. lib. IV. c. 1., cui iunge notata *Io. Taylori ad Demosth. Midian.* p. 191. [in *Reiskii Appar. T. I.* pag. 623 seqq.] WESS.

Ibid. Κλεινὸς ὁ Ἀλκιβιάδεως) *Alcibiadis*, qui cum ceteris Pisistratidas elegerat ex Attica, filius *Clinias*; pater *Alcibiadis* vitiis et virtutibus suis maxime nobilitati; huius, inquam, pater, illius iuxta *Herodotum* filius, *Kleinius*; Ιδιοτέλω τριήρει περὶ Ἀργειού ἐνδόξως ἐνσυμάχησε: ut scribit *Plutarch.* initio *Alcib.* T. I. pag. 191. Concinunt ista Herodoteis. Alcibiades antiquior, electus ostracismo, (vid. *Andoc.* p. 33. et *Markland.* ad *Lys.* pag. 291, 3. Ἀλκιβιάδου τοῦ παῖδος scripsérat, opinor, *Plato* in *Euthyd.* p. 275. a.) dum *Io. Meursio* videbatur nobilissimi Alcibiadis non avus, sed proavus, in hoc etiam haesit *Herodoti* loco; Att. Lect. lib. VI. c. 12. Verum nimis saepe vir literatissimus festinans, quae ad genus ex utroque parente pertinebant Alcibiadis, omnia miscuit. *Meursii* corrixit errores ea de re agens ad curatius *H. Valesius Em. IV. c. 1.* ubi quaedam aliter scripta leguntur, quam ex eius collectaneis erant publicata in *Notas Mauss.* ad *Harp.* p. 214, 215. *Valesii* sententiam *Dukerus* adprobat ad *Thucyd.* VIII. c. 6. Supersunt etiam in hac parte veteris historiae difficultates non paucae, quarum unam alteramve conabor e medio removere. Quae supra posui de *Clinia* Herodoteo, haec sequuntur apud *Plutarchum* proxima: Λότερον δὲ Βοιωτοῖς μαχόμενος περὶ Κορωνίας αἰτίαις. *Platonis Socrates* (T. III. p. 112. c.) ad *Alcibiadem*, lv Κορωνίᾳ - - - καὶ ὁ σοῦ πατέρος Κλεινὸς ἐτελέθησε. Hinc *Iosocratēm* feliciter emendavit *Ti. Hemsterhusius*; amissus *Wesselungius* adstipulatur ad *Hierobolis Syneccl.* pag. 644.

et ad Diòdor. T. I. p. 482. T. II. p. 44. Sua in ordinem digerenti venit idem in mentem Valesio; qui, ad Harp. pag. 215. *Isocratem* citans, eundem illum tantum respicere potuit *Isocratis* locum. Hoc itaque certum est, in praelio ad Coroneam, quo Tolmides ipse cecidit imperator, mortuum Cliniam: vellem nunc alicunde constaret, mortuum illuc Cliniam relicto filio Alcibiade, tres saltem quartuor annos nato. Atheniensibus luctuosum accidit illud praelium multis annis ante bellum Peloponnesiacum, ut vere scribit Dukerus ad Thucyd. I. 113. Belli autem Peloponnesiaci anno demum XII. aequalem suum Alcibiadēm ipsam historicam prima vice producit Thueyd. lib. V. o. 43., cui tum fuisse dicitur vir iuvenis Ἀλκιβιάδης ὁ Κλείνεως, ἀπὸ τῆς ἡλικίας ἐτούτης ἦν νέος. Eduardo Simsono, ad A. M. 35624, hoc circiter anno (Ol. 84, 2.) natus videtur Alcibiades. Iam ante Clinias illuc abierat; nam clades Atheniensium ad Coroneam evenerat Ol. 83, 2. Sed fallitur, ut puto, Sisonius; quodque retulit is in A. M. 3571., Alcibiadis ad Periclem dictum, id iuveni potius congruit annos quindecim, quam puero novem annos nato. Sic triginta circiter annos natus prodiret in publicum apud Thueyd. V. 43., neque ante id aetatis licebat Athenis δημοτοφορεῖν. Sic potuit a patre Clinia relinquī vel triennis puer vel quadriennis, sed a patre medium aetatem dudum praetergresso: nam hinc Herodoto narrata evenerunt duobus et triginta annis ante mortem Cliniae. Puer autem, in tutoris sui Periclis domo educatus, paedagogum Thracem quemdam habuit Zopyrum, antequam a Gorgia iuvenis aliisque eruditetur. Praeceptorem puer habuisse fertur Σώφιλος, patrem oratoris Antiphontis; quem inimicissimum Alcibiadi fuisse constat ex orationis fragm. apud Athen. XII. p. 525. A. De Sophilo praeeptore vid. illius vitae Scriptor in Plutarchi T. II. p. 832. b. Philostratus in Antiph. p. 498. Σώφιλος καὶ τὸν τοῦ Κλείνου ἐπιδενεῖ: sic saepius ad Artemisium praecipue nobilitati filius dicitur Alcibiades. materno non minus genere (de quo Palmer. egit in Exercit. p. 632, 334) superbū saepenumero ludit Socrates, et in Platonis T. II. p. 105. A. ἔνα, ait, δὴ σοὶ γε ἐψῶ, ὃ φίλε παιᾶ Κλείνως καὶ Διονυσίχης. De hoc clarissime isthac aetate iuvene centena nobis antiqui Scriptores commemorant, et ne illud qui-

dem adnotare neglexerunt, infanti puero nutricem fuisse Lacaenam. Ad huius mentionem *Thucydiden* scripsisse recordor VIII. c. 6., Endii, Alcibiadae Laconis filii, Atheniensem istius temporis Alcibiaden πατρικὸν ἐς τὰ μάλιστα fuisse ξένον ὅθι, addit, καὶ τοῦνομα Λακωνικὸν οὐδεὶς αὐτῶν κατὰ τὴν ξείνιαν ἴσχειν. Hoc quidem, more satis usitato, quo liberis hospitum vel amicorum indehant nomina: hinc Timonis adulator *Lucianei* p. 168., τὸν νιὸν ἐπὶ τῷ σῷ ὀνόματι Τίμων τὸν ἀνόμαλον. *Scholiasten Thucyd.* ad l. c. erroris insimulant *Io. Meurs. Att. Lect.* p. 335. et *Duker.* Haec auferantur ex isto Scholio, δὲ ἡν πατητὴ τοῦ Ἐνδίου: pertinent enim ad vicina; nihil erit adeo in reliquis rite acceptis, quod reprehendi mereatur. Hoc tamen modo, me iudice, rectius scripsisset interpres minime contempnendus: Ἀλκιβιάδης Λακωνικὸν ἦν ὄνομα· Κλεινίας δὲ Ἀθηναῖς, Λακωνικονίῳ Ἀλκιβιάδῃ ξένος γενόμενος, τὸ ὄνομα τῷ λαϊκῷ παιδὶ ἔλετο: sic in medio relinquetur, quis Clinias primus amici Laconicum nomen filio indidisset; qui, forsitan isto tempore iam ignotus, nunc certe designari nequit. In isthac Attica familia potuerunt ante Cliniam hic *Herodoto* laudatum plures fuisse Cliniae, plures etiam Alcibiadae, fortasse ne in istius quidem aevi monumentis commemorati. *Herodoti* Cliniam primum filio Laconicum imposuisse nomen plesisque crediderunt; sed quo tandem argumento moti? Privatim amici fuerunt et ξένοι Clinias Atheniensis et Spartiata quidam Alcibiadas; sed Alcibiadae Attici maiores publicitus Lacedaemoniorum iam fuisse videntur πρόξενοι: ista permiscri non debuerant, quae sunt utique diversissima. Atheniensi Alcibiadi a maioribus tradita cum Alcibiadae Spartani posteris colebatur amicitia, *Thucyd.* VIII. 6. sed Lacedaemoniorum non erat is πρόξενος: hunc honorem studuit ille recuperare, cuius onere illius se iam avus abdicaverat: vid. *Thucyd.* V. 43., et cap. 89. ubi Alcibiades in oratione ad Lacedaemonios, τῶν ἱμῶν, inquit, προγόνοις τῶν προξενίας ὑμῶν -- ἀπειπάγτων, αὐτὸς ἐγὼ πάλιν ἀναδαμβάνων ἀπεράπτενον ὑμᾶς. *VALCK.*

CAP. XVIII. 6. δρησμὸν δὴ ἐβούλευεν) Vide superius c. 4.. Accusat asperitatem vocabuli δρησμοῦ *Plutarchus*, quod de *fuga* consuluisse Graecos Noster dicat. At nimis severus est *Aristarchus*. Atque etiam illud non tulerit, credo, quod res

regum oīis et aufugiendum de Troia: non enim, ut opinor, mollius est, φεύγωμεν Iliad. B. 140., quam δρησμὸν θουλεῖσθαι. Sic Camerarius ex vero. Aristides T. II. p. 191. τῶν ἐν ταῖς νεοῦ κατὰ πράτος οὐδὲν φευγόντων εἰς τὸ εἴσοδον τῆς Ἑλλάδος, de his; neque Polyaenus mollius. WESS.

CAP. XIX. 3. αὐτὸν τοῦ βαρβαρικοῦ) Hoc reduxi. Vise clar. Valckenarium ad lib. III. 115. WESS. — At I. 58, 7. scribitur ιθνῶν βαρβάρων consentientibus libris, et mox ibid. iterum ιθνῶν βαρβάρων: iterumque βαρβάρου ιθνῶς, I. 60, 12. ubi βαρβαρικοῦ haud dubie ex scholio praefererunt libri nonnulli. Vide ibi Var. Lect. Similiterque III. 115, 9. videndum, ne verum sit βαρβάρος, quod habet Arch. Vind. et Eustath. pro eo quod est in aliis βαρβαρικόν. S.

5. ταῦτη συλλέξας) Mutata punctione haec, postulante Arch. et Valla, aptavi: id Pavius fieri oportere perspicerat; nec, credo, reprobaverit quisquam. [conf. Var. Lect.] Deinceps [lin. 10.] προβάτων τῶν Εὐβοϊκῶν, an Εὐβοϊκῶν, exaretur, arbitrium erit: in membranis eadem dissensio lib. III. 89. et VII. 192. WESS.

[13. πῦρ ἀνακαλεῖν) Ut ignem accenderent: an, quo signum (nescio quod) darent? an, quo coenam pararent ex pecoribus quibus mox essent potituri? Hoc quidem ex l. 15. intelligi videtur, ubi αὐτίκα πῦρ ἀνακαυσάμενοι ἐρπότερο πρὸς τὰ πρόσθατα. Scilicet credibile est, classis Graecorum cibariis non nimis largiter fuisse instrutam, et Euboeenses praesertim pecora in cibum eis supereditasse, adeoque etiam nunc, nescientes discessum parare Graecos, pecora ad mare abegisse quibus illi uterentur. S.]

CAP. XX. [1 seqq. Oi γὰρ Εὐβοίς παραχρησίμενοι etc.) Toti huic Capiti commodior futurus fuisse locus videtur proxime post caput quartum. S.]

[24 τὸν Βακίδος χρησμὸν) Vaticinus iste de Persica expeditione cecinerat, Pausan. X. 14.; ex illo carmine haec durat portio. Idem c. 12. ix Boarlaeς Βάκιν adpellat, sicuti et Cicero Divinat. lib. I. c. 18. Duos Bacides Clemens Alex. Strom. I. p. 398., Arcadem et Boeotium, memoravit; tertium Athenensem alii addunt: super qua re sollicita existat opera Nic. Loënsis Epiphylloid. IX. 11. interpretumque Aetiani Var. XII. 36. WESS.

3. oὐτε τι ἐξουσιόντος οὐδὲν) οὐτε τι, a Gronovio iure laxatum, sed infeliciter defensum, in sua iterum sede statui. Sic lib. IV. 19. οὐτε τι οὐσίας οὐδὲν, οὐτε αἰρούτης WESS. — Gronovius, postquam, neglecta codicis Med. scripturā, cum Aldo et aliis οὐ τι ἐξουσιόντος οὐδὲν edidisset, in Notis dein istud οὐτε τι commendans monuerat, ut οὐτε τι et πλλόν τι, sic etiam οὐδὲν τι suaviter dici. Debuerat potius monere, οὐδὲν τι paullo esse significantius quam nūdum οὐδὲν, respondereque Latinorum nihil quidquam. S.

Ibid. οὐτε τι ἐξουσιόντος οὐδὲν) Dum Clar. Iac. Gronovius paulo consideratus Herodoti tractabat Uraniam et Callionpen, aestus amoris iam defervescebat, quo ante ferebatur in Florentinas suas membranas paene iuvenili. Nemo mirabitur, nobis saepe displicuisse vehementius illud amatoris studium, nostratem L. Bos, exemplar modestiae, viros etiam primarios Salmasium, Is. Vossium, Ez. Spanheimium, aliosque, qui Musas contrectaverant, velut αὐτης στρατηγος repellentis asperrime. Neutrum decet Musarum sacerdotem. Sed ut illud persequar, cuius occasione haec scripsi, in Notis vir Clar. proponit lectionem Mediceam: οὐτε τι ἐξουσιόντος οὐδὲν, et lectori commendat ut per quam suavem: illa mihi quoque placet, et, si licet de vicinis duas demere literas, haec equidem censerem esse a manu Herodoti: οὐτε τι ἐξουσιόντος, οὐδὲν τε προεδράντος: recte Valla, neque exportaverant quicquam neque importaverant: illud; οὐτε - - οὐδὲν τι, obvium apud quosvis, simillima firmarent Herodoti in Ed. Gron. p. 382, 5. 395, 34. 468, 2. 509, 10. 529, 10. [VII. 8, 6. 37, 8 seq. VIII. 26, 13. IX. 1, 5 seq. 50, 6. seq.] Minuta talia Livium tractans enotare non deo dignatus est Clar. Iacobi Pater. [Io. Frid. Gronovius] Ponamus hic magni viri verba quaedam, quae leguntur in Livii Drakenb. T. IV. p. 421. b. [ad lib. XXX. c. 10.] Nimis credulus fuit (Rhenanus) uni libro, et, quaecunque aliter atque in vulgatis illic essent, Livii esse, nihil librarii putavit. In genuam tamen laudo confessionem Editoris Herodoti in p. 201, 17. Fere nimio studio in Mediceas membranas abductus diei queo. Qui Codicem antiquum supra modum mirantur, horumque sacrorum αὐτοῖς se iure praebent, et immarentes alios rideados, hoc semel sibi dictum putent. VALCK. — Ista in Gronovium animadversio, quam ille

quidem longe etiam severiorem multis modis commeritus est, non huius tamen maxime erat loci. Neque vero correctione a doctiss. Valck. proposita indigebat scriptura illa & Gron. commendata, meritoque a Wesselungio recepta. S.

Ibid. οὗτοι προστάξαντο) Ut sibilante littera auctius procederet hoc verbum, nulla erat necessitas. Repete ad lib. V. 34. adposita. WESS. — Nempe προστάξαντο ex eodem cod. Med. imperite commendaverat Gron. Commodo ad h. l. Reiskius adnotavit: „Ἐξαιρούσαντο, deportarunt in locum tutum extra insulam; [quod alias est ὑπεκθίσθαι, ut cap. 4, 9.] προστάξαντο, κυρε in urbes compulerant.“ S.

7. βαρβαρόφωνος) Ex Vallae Latinis βαρβαρόφωνος erit, quae non iniusta Pavii Reiskiique divinatio. [Vide vero Var. Lect. et memineris eamdem structuram cum verbis οἴδα, οἴρασ, et similibus, locum habere.] Putes porro cum Stanleio, Bacidis versum in Pers. vs. 72. Aeschylum aenumulari, quando πολύγομφοι δισμαζυόν αὐτοφιβαλῶν αὐχένι πόντον tragice de ponte in Hellesponti angustiis, intenso funibus ex byblo lib. VII. 36. Itaque βύθιον cur vir Celeb. exprimi voluerit, non perspicio. Credo ex Medic., etsi de ea silentium, huc ob Ask. consensum migrasse. Pristinum longe praestantius. WESS.

[ἰδιαὶ συμφορῇ χρῆσθαι πρὸς τὰ μέγιστα) Insolentior dictio πρὸς τὰ μέγιστα: quae idem, puto, valet ac ἵς τὰ μέγιστα VIII. 144, 14. S.]

CAP. XXI. 5. εἰ παλήσεις ὁ ναυτικὸς στρατός) Scripti editique libri nihil novant; nam Editoris Gener. εἰ παλήσεις conjecturae Porti debetur, male tamen repraesentatae: coniecerat ille, quamquam haesitans, εἰ παλίσεις, pro integrō ἴπαλίσεις, ex ἴφαλίσῃ, contra aliquem copias congrego: obtrudi noluit, idque prudenter; neque enim moris id Herodotei. Tolerabilius de opinione D'Orvillii et Reiskii εἰ πελάσεις, si adpropinquaret, videretur; cuius modi lib. IX. 73. ὅκας πελάσεις ἀπικνεόμενος τοῖσι πολεμίοισι: neque abiret longius παλάσεις Pavii, et fortasse Gronovii, ob eius Latina; neque minus, quod diphthongus αι et ει in scriptis saepe conmutantur. [Gronov. si conflixissent. Valla, an classis discessisset. Caeterum αι et ει vix umquam a librariis inter se permutata observare memini.] Sed omnibus schedae obstant. Aliud ergo circumspiciamus. Παλήσεις Hesychius ex-

ponit διαφθίζειν, quod de clade in belli certamine non illatidabile, et hinc, nisi erro, sumtum. Priscos sane παλάτειν ac παλέταιν novisse, lonesque in primis, vero mihi proximum. Hippocratis sunt ἀποπαλέιν atque ἐκπαλέιν in evibrazione et concussu vehementiore. Ἀπεπαλόσις Erotianus, επεύσθια καὶ σφάδρα κυνῆσι. Foësius Oeconom. p. 78. plura. Sive ergo τὸ παλάτειν de conflictu, seu clade secuta, agitatione nee classis maiore accipiatur, vocabulo scriptura locoque sententia constabit. WESS.

Ibid. εἰ παλάτειν ὁ ναυτ. ὄργαν.) Varias attulit conjecturas Portus verisimilioribus facile locum daturas. Quod hic vulgatur, Lexicographis, credo, praetermissum, παλάτειν legitur in sua serie apud Hesych. cum interpretamento διαφθίζειν. διαφθαρεῖν ab huius loci sententia non esset valde alienum: παλάτειν quid sit, exspectabimus qui nos doceat. Licebit interea conjecturam proferre: εἴ τι πταίσεις ἐν ναυτ. ὄργανος literas prope accedit; id est, ίαν τι πτὶ τὴν ναυμαχὴν γίνεται πταῖσμα, ut scribit Diodor. I. p. 415. fin. ίδη ποτὲ ευμένη τι πταῖσμα, Demosth. p. 59, 71. εἴ δέ τι πτάσις, idem p. 16, 28. Thucyd. p. 327, 79. Forma quidem paulo est insolentior: minime tamen absurdum quod nonnemini venit in mentem: εἴ τι παθήσειε, si quid eveniret classi: cente talibus uti solebant εὐθυμεῖν, ne belli tristem evenitum memorarent. Eurip. Phoen. 251. εἴ τι πτίσται ἐπτάσιρος γὰ. Xenoph. Kyp. Παιδ. II. p. 24, 9., εἴ τι πτίσονται Μῆδοι. Si naufragio navis perierit, Euripi dicitur, οὐ τι ναῦς πάλη, Iph. in Taur. 755. Plenius legitur in syngrapha nautica apud Demosth. p. 547, 16., ίαν δέ τι οὐ ναῦς πάλη αἰνίσσοντο. VALCK. — Apud Hesychium, ubi Παλάτειν, διαφθίζει legitur, videtur utique διαφθαρεῖν scriptum oportuisse. Similiter quidem apud eumdem: 'Ἐπάλλονται' (rectius ruto 'Ἐπάλλονται') διαφθάρειν: tum Πεπαλημέναις ἐκπιστεῖν: et Πεπαλημέναι, θεβλαμμέναι. Quae nescio an cuncta ad verbum Παλάται (παλάω, ion. παλέω, coll. Foes. Oecon. voce Ἐκπαλέω, et Schneider Lexic. crit. voc. Παλαίω) sint referenda. Ut autem id verbum generatim quidem colluctari, conflictari, significat, sic frequentius de graviori lucta et periculoso certamine usurpatur: quemadmodum etiam sequens dictio οὐ τι παταλαμβάνῃ νεότερον (lin. 9.) in utramlibet quidem partem accipi potest, plerumque vero in tristiorum partem usur-

patur. Nec vero diffiteor, videri mihi istud verbū παλήτιον certiore etiam nunc lucem requirere. S.

CAP. XXII. 1. νέας τὰς ἄριστα πλωύστας ἐπιλεξάμενος) Corrigitur ἀπολεξάμενος, forte ob e. 101. τρίηκοντα μαραθῶν αὐτολεξάμενος τοῦ στρατοῦ, et ἀπολεξάντες τὸ ἄριστον lib. V. 110. Quae quidem boni commatis; neque vero pravioris vulgatum. Ἐπιλεξάμενος ἀδέξιας δέκα Αἰγυπτίων, lib. VI. 73. ἐπιλεξάμενος τε ἀνδρας τοὺς θέλεις, lib. VII. 10. Adde Thom. M. in Ἀναλέγομαι. Quae deinceps ex duobus Codd. exsulant, non illa casu exciderunt, utpote nexa optime: praeberent profecto, si pluribus abessent, glossatoris specimen. WESS. — Verba τὸ Ἰωνεῖς etc. quae codicibus Arch. et Vind. desunt, agnoscit noster cod. F. cum aliis omnibus: et quoniam in his recurrit verbum ἐπελέξαρο longe diversa notione, malles utique paulo ante ἀπολεξάμενος: sed non est hic unus locus apud Nostrum, ubi idem verbum, paucis interiectis repetitum, diverso significatu ponitur. Quid autem praetermittendis verbis nonnullis ansam h. l. dederit, satis adparet, nempe vocab. γράμματα nonnullis interiectis repetitum; quo factum, ut oculus librarii a priori γράμματα ad posterius aberraverit. S.

2 seqq. Θεμιστοκλέν ἐπορεύεται etc.) Callidum prudentis Imperatoris factum memorant Plutarch. in Them. p. 116. b. Polyaen. I. 30, 6. aliquie: eleganter Aristid. I. p. 314. ubi meliora sunt in Scholiis scriptis quam in Edd. Sophistica mihi videntur atque absurdia, quae Themistocli tribuit ex Trogo Iustinus II. c. 12.; neque enim, ut credidit Orosius II. c. 10., apta fuisse increpatio; sed in isthoc rerum discrimine prorsus importuna. Mendax Scriptor Parallelorum in Plut. T. II. p. 305. d. fratrem nobis singit Themistoclis Agesilaum, quem ad Artemisium Graeci misserint speculatorum: eadem paene praebet illinc descripita Stobaeus Gesneri p. 91. Nolle viros eruditissimos his mendaciis locum in historia dedisse veteri. Ut illi fratrem, Agesilaum quoque patrem dat Pausaniae, huius narrans proditionem p. 308. b. Stobaei p. 228. adeo puer in historia, ut ne Thucydiden quidem legerit, citat, qui nusquam extitit, Chrysernum ἐν δευτέρῳ ιστορικῷ vel Πεζοῦ. VALCK.

3. *traditoris et rotori libatois γράμματα*) Linguae non in melius concinnavi posset index verborum, quibus Scriptor exstigatissimus novam quandam indidit vim significandū: docum illic inveniret etiam *Evidēns*. Lapideis columnis Darius diejtor *traditor γράμματα*, IV. c. 87. Proximum sentent Latinum inservans. *Columellae Iris tute;* sed illa usurpatum structura, verbum insecandi bis adhibetur, sicut puto, qui nuper cura Clar. P. Barmanni Sec. prodidit ornatio; Auctor ad Herennium; III. c. 14., ipsa prudenter res inserere atque inscire (incribere satis erat Ciceronis de Orat. II. c. 87.) in animis auditorum: hoc ex Cod. recipiem pro intersecare: idem IV. c. 49., tanquam iubet *draco* --- circumspectans huic et illuc, si quem reperiatur, cui aliquid mali faucibus adflare, --- dentibus inscire, lingua dispergere possit: hoc Graecis est *τὸν ἐχόπλιν* et *ἐχόπτες*: aporum prius Oleario alisque non debuerat esse suspetatum. Omisit, ut alia multa, Stanlei *Aeschyli fragm.* ex Philibet. apud Plutarch. T. II. p. 1087. r. Οὐ γάρ δρακῶν τοῦτο, τὰλλον etc. aptius alterum illud, venenum dentibus insecat. Scribi potuit a Tragico apud Ciceron. Tusc. II. c. 9. Hostile cuneos fabrica crudeli inservans *Perrupitāratus*: vulgatum inserens nec ad vicina neque respondet *Aeschyli grandiloquentiae*. Literas lapidibus incidere, vel insecare, hic *ἐγράμνειν λέποις γράμματα*, alibi dicitur et *Hē-mwōdōs γλωσσάτης*, I. c. 93, 187. Hoc quibusvis fuit usurpatum, et restitui debet III. Maccab. II. 27., στήλη εἰσοδίων: *ιενδασθεργαθή*: idem esset *ις στήλης ἐπόλεως γράμματα*: qua ratione legitur in veteri tabella apud Gruter. Inscr. p. 241. *τοῦτο δέ γε μαρτύριον τοῦτο κολάψυτας οὐδὲν οὐδὲν εὐ αναβιουεις τὸ βουλευτήριον: tabulae aereae, quibus incautum invenit plebisitum, χαλκώματα vocantur.* VADCK. *τοῦτο δέ γε μαρτύριον τοῦτο κολάψυτας οὐδὲν οὐδὲν εὐ αναβιουεις τὸ βουλευτήριον:* Redi ad lib. VII. 51. Callidam Themistoclis inscriptionem iisdem verbis Polyaenus I. 39., *εὐθεῖα πατεῖ*; partur, quod vir magnus attigit, aberrans Plutarch. Themist. p. 116. 8.; Aristides T. II. p. 191. etc. Notabilis in hoc modo ζεύς ex Cod. Ask. [lin. 9. Conf. Kar. Lectione] et cicutum volvi. Seio in uicov ὄντες Dion. Cass. lib. L. p. 581. neutrarum esse partium; sed ἔστοι per hinc (meo latuit H. Stephano) incommunum. Contra κατῆντας sive ἔστοι in hoc modo de illis, qui rei se non miscent, et ex eius studio

quasi otiosi sedent, Herodotea sunt. Inferius c. 73. al λογικῶν τόδις in τοῦ μίσου ἵππιατο, et iterum in τοῦ μίσου πατέμεναι: quibus gemina HI. 83. IV. 118. etc. WESS.

6. ἐπὶ τοὺς πατέμενούς στρατιώτων) Hinc liquet quid superplendum sit aut lectori subaudiendum relinquatur apud Diodor. Sicet. XIX. c. 41., ubi iussu Antigenis, cuius sub imperio phalanx erat Macedonum, ut scribit Corn. Nepos in Eumeni e. 7., in Eumenis exercitu eques Macedo, propius accedens, phalanga Macedonicam Antigoni, proclamat: οὐ τοὺς πατέμενούς αἱ παναὶ πεθαλαὶ, τοὺς μετὰ Φιλίππου καὶ Ἀλεξανδρου τὰ ἔπα πατέμενούς: nempe στρατιώτε. In Eumenis erant exercitu veterani milites, qui cum Philippo frigerant Graeciae libertatem, quique cum Alexandro Asiam pervaserant; sic itaque loquuntur velut annis et laberibus graves. Sed apud Herod. πατέμενοι sunt conditores. Iuratus H. 12. Quod facinus agitatis? bellum inferre olim conditoribus vestris, nuper etiam vindicibus; cogitatis? Eadem mente supra apud Herodot. VII. c. 150., Argivis fertur per legatum dixisse Persa: οὐτω ἀν εἴηνεν ὑπέριποι ἀπόχοντες οὐτε οὐτε μένειν οἰνος ἐπὶ τοὺς ματέμενούς προγένοντο στρατιώτους, οὐτε μάρτυρες, etc. In proximis [lin. 9.] sensum optimie H. Steph. expressit: et vos e medio nobis subducite, in μίσου μὲν ἔχετε: Herodoteam nobis manum ex uno Codice Clar. Wess. abtulit in Dits. Herod. p. 125. VALCK.

12. ὥπ' ἀνάγναις μέζονος πατέμενοχθε) Nihil differt, rem ubi species, Aeschylus Prometh. vs. 108. ἀνάγναις ταῖοδ' ἄπειρης τάλας: Sophoclis Philoct. 1022. ἀνάγνη δυγεῖς ἄπλας ἥμιν' αὔρας: et Aiac. vs. 123. Alter paullo Libanius in Basilio p. 104. c. Mox ὥπετε ἀπισταθαι legitimum solum est. WESS.

CAP. XXIII. 7. ἥμιν' ἄπλας σκιδνατέω). Homereum Σεντ' ἐπικινδυνατου ἡδε: huic creditur originem, et Aeschylus Pers. vs. 502. πρὸν σκιδνοτῆναι θεοῦ αὔραντας, dedisse. Non an frequens talis figura. Σπειρευς αὔραντας Philo Vit. Contempl. p. 899. f. Spargere lumine terras Latini Poëtae, Lucretius, Lucianus, aliisque, in La Cerdæ Comment. ad Virgilii Aen. IX. 459. Porro ἄπλας [lin. 8.] rectum satis, nisi ἄπλας παλueris. WESS.

10 seq. τὴν πόλιν ἔσχεν τὸν Ἱερομάντων) Scribendum est κατερρεύεν: hinc Diodor. XI. c. 13. fin. κατερρεύεις τὴν δι- Herodot. T. VI. P. II.

Βοιαν μετά παρθέ τοῦ στόλου, καὶ τὴν τῶν Ἰστιαίων πόλιν Βίη
χειρωσάμενος etc. vid. ibi Clar. P. Wessel. Non nescio quid
scribat Steph. Byz. in Ἰστιαῖς, Ephorum cives Ἐστιαῖοι dixi-
se; sed Herodoto huius capitinis initio memoratur ἀνὴρ Ἰστια-
ῖος, quod pro Ἰστιεὺς recte posuit Gronov. ex Med., a Galeo
iam oblatum ex Arch. et a Valla, quin et a Plutarcho; cuius
in Edd. Herodotea describentis T. II. pag. 867. e. reperitur
ἀνὴρ Ἐστιαῖος: illic Ionica tantum pronuntiatio versa fuit
in vulgarem. Hos ex Euboea Histiaeēnses, τοὺς Ἰστιαῖας,
istius aetatis Atticorum more talia contrahentium, Thucy-
cidides vocat Ἐστιαῖας I. 114. Vbi memorat Euboeam ope-
ra Periclis Atheniensibus subiectam Aristides in Pericle
T. III. p. 226. hoc exstat Scholion in Cod. Ms. "Εώς καὶ ταῦ-
την) Ο Θουκυδίδης, ἐξειχήσαντες Ἰστιαῖας (leg. ἐξειχάντες Ἰστι-
αῖας,) αὐτοὶ τὴν γῆν ἔσχαν" ή δὲ Ἰστιαῖα πόλεως Εὐβοίας: miram
in his corruptelam subiit Ἰστιαῖα, πόλις Εὐβοίας. In isthoc
egregio clar. P. Burm. Codice msto eadem pag. saltem octo
nobis ex Androtione praebet ducum nomina, qui cum Pe-
ricle suscepserant expeditiones Thucydidi narratas, plera-
que aliunde ignota. VALCK.

11. τῆς Ἐλλοπίνης μάρτις) Valla sui Codicis pravam,
qualis et Arch., lectionem secutus, Ellopiae, qua de uberi-
orius Strabo X. p. 683. A., [p. 445. ed. Cas. ubi Ἐλλοπ. leni-
spiritu, ut apud Steph. Byz. et alios] mentionem praeter-
iit. Vicinum τῆς Ἰστιαῖητιδος Ionum est formae, optime
hic in membranis custoditum. Non obliviscor γῆς τῆς Ἰστι-
αῖητιδος VII. 175., cui, si verum amamus, prorsus idem,
quod paludi Maeoti, Μαιητίδος titulo lib. I. 104. et IV. 20.
notae, usu saepe venit. Par periculum Ἀμπακιταις pro-
pulsandum lib. IX. 28. WESS.

CAP. XXIV. 7. γῆν ἐπαμπάμενος) Ex Herodo-
teo Lexico petita Suidae interpretatio, ἀνακινήτας, traxit
Vallam. Ulysses Homeri Od. E'. vs. 482., εὐνὴν ἐπακήτατο,
agessit sibi cubile, ex foliis nempe: Φύλλων γὰρ ἐπι χύτις ἥλι-
δα πολλὴ, Ἐν δ' ἄρα μίσθι λέκτῳ, velut in lecto cubuit. Hinc
sua apte transtulit Herodotus, Φύλλάδα τε ἐπιβαλὼν καὶ γῆν
ἐπαμπάμενος: et frondes iniecit arboreas terrae superingestae:
sic ista putem accipienda. Eustath. in Od. ε'. p. 240, 49.
suum citat in Iliada commentarium p. 321, 33., ubi legi-
tur et κόνιν ἐπαμπάμενος. Super cadaver terram congerere, et

*palverem in cadaver accumulare propriā locutione dicebatur ἐπαμήσασθαι γῆν, et κόνιν ἐπαμήσασθαι. Pro ἑναπτάμ. scriben-
dum usitato more ἐπαμητάμενοι κόνιν in Schol. ad Soph. An-
tag. vs. 261. De testudine, ova sua in litore tegente, posuit
Plutarch. T. II. p. 982. B. τὸ λειότατον ἐπαμάται τῆς θινὸς αὐ-
τοῖς καὶ μαλακότατον. Rarissimā formā activā scripsit Iamblich. de Vit. Pyth. p. 160., γῆς ἐπαμήσαντες τοῖς πεσοῦσι. For-
mae vim quoque tribuit verbi mediī Origenes c. Cels. VI.
p. 285., cui veste induitus lugubri dicitur κόνιν ἐπαμώμενος,
pulvere sibi caput adspergens. Vid. Clar. D'Orvill. in Charit.
p. 366. sed in versu Theognid. 427., quem citat, vulgata
displiebat Hemsterhusio lectio, melior altera videbatur,
γαῖαν ἴθεστάμενον, ad Hesych. T. I. p. 1352. sic dicitur iacere
cadaver, operimento matris obductum; quibus verbis Cicero
de Leg. II. 22., istum adludebat Xenophontis locum, quem
tractat vir sumimus. Sed ad Herodotum forte satis fuisse
monuisse, Xerxis factum ad Thermopylas (quod attigit et
Polyaen. VII. c. 15, 4.) Spartiatam postea temporis imita-
tum Agesilaum, qui fidos sibi iussit Σπαρτιάτας νεκροὺς,
ἐπαμητάμενους κόνιν, ἀποκρύψῃ, ut scribit Polyaen. II. 1, 23.*

VALCK.

*CAP. XXV. 6. ὅφεοντες καὶ τοὺς εἴλωτας) Magna in
his Cl. de Pauw molimina. Negat ullos adfuisse Hilotas;
negat quatuor Graecorum ad Thermopylas iacuisse millia.
Εἴλωτος facit ἴδιῶτας, sive cives: scriptum praeterea supra
c. 24. olim fuisse, ὑπολιτόμενος τοιτέων ὡς τετρακισχιλίον. Proinde post nonnulla τῶν μὲν χίλιοι ἴφεινοντο νεκροὶ, Grae-
corum sunt cadavera; τίσσετε vero χιλιάδες, Persarum.
Haec pauca de multis. Ego vero scire maximopere aveo,
quinam illi praeter Spartanos et Thespientes ἴδιῶται, cives,
si eorum mille tantum fuerint? et quomodo nautae [clas-
sifarii] ex ἴδιωτῶν corporibus agnoscere Spartanos potue-
rint? Hilotae, quos adfuisse vidimus VII. 222., habitu
cultuque pares ceteris non erant. Hoc amplius, si mille
duntaxat Graeci ad Thermopylas ceciderint, quid fiet
Epigrammate, in quo contumulatorum χιλιάδες τίτος VII.
228.? Sed desino; id tantummodo adstruens, ieunum
hoc in strategemate Polyaenum esse lib. VII. 15, 4. WESS.*

*CAP. XXVI. 2. αὐτόμολοι ἄνδρες ἀπ' Ἀρκαδίης) Quae
primo viderentur adspectu longe dissita, solerter sic com-*

paravit eruditiss. H. Herlinga? Obs. Crit. p. 56. et si res
des hi filisse videantur Caryatiae. Nostro dicuntur sibi re-
sponsores, sed neq; p;ro xvi. lib. lxx. vicitus egestes; et in origi-
do desiderantes occupari, prout hic vocem ipsos recipientes
dum puto. Pecuniam numeralem, quam domi habebam, tunc
excepimus, sed evadit nesciencia, vocabunt et aperte, id est ova de
cavata contra troya xantharum etiam questuosaes foenitique per-
sistentes pecuniae inveniente G. Badaeo Comm. Ling. Grs
p. 190. vid. Salmas. de Trag. Poet. p. 480. Rariori usq;
apud Demosth. p. 547, 7. lib. 16. nos dicitur xantharum; tunc
Hector Aeternus — sed Anaxandrap, Irat insperat omni, ut negoti-
tiantur, sive omnes apud mortales et mortales, quae phrasis est in
Ev. Matth. xxv, 16. VÄLCK. — Arcadas illos, qui hic
memorantur, transfiguras ex Carya Arcadiae oppido adve-
nisse statuens Herlinga, testimonio maxime Virgilii usus
erat, qui lib. I. cap. 1. originem Caryatidum quae in ar-
chitectura vocantur expositurus, Carya, ait, viridas Peloponnesi,
cum Persis hostibus contra Graecium consensit; etsi
virilis verba iam dlm Holstenius in Notis ad Steph. Byz.
voc. Kapua adposuerat. Quod autem duo Peloponnesi oppi-
da fuisse statutint docti viri, quorum utrique Kopae
vel Kapuas nomen, rectius fortasse dictari etant, unum
idemque oppidum osim, quo tempore Graeciam Xerxes
invaserat, Arcadiac fuisse contributum, deinde vero Laco-
nicae factum dicitur. S. T. etiam mutato, ut mutatioq;
3. et 2. zeta) Aequo bonum et nouum. Verissimum
et oportet, [lin. 6.] unde dixi etiam IV. 143. aliaque
Malul quodque [lin. 7.] et diei Olumpia, usq; dynei Attalibat
denique Geopoeies, praecultus manu exterratis exemplari-
bus. Maximus vero Memotabilis est [lin. 11.] Tigrane
usq; 6. Agathaben Vallue et Arch., idem, ut videtur, ac
lib. VII. 82. Tigranes haud quidem ignotus inter Persas
est, Achaeinidarum gente proeminatus; sed insouciante
Artabani filius, VII. 62. IX. 95. Quare Th. Gatteo [Tigran
raixus] unice probant Videlor adstipulari posse WESS.
— Ad eundem Tigranachum spectare videtur, quod lin. 5.
scribitur, et de his p;ro xvi. lib. lxx. etc. S. T. etiam mutato, ut
et Olumpia dicta est Doctissimo G. Koenig corri-
gendum videbatur, et Olumpia 6. et 7. lib. hoc muti dlm
etiam placebat; nunc, si praebent ali Codices lectionem

quam idat margo Steph., legi malum sic Οὐλύπια ἀγάστη, Vulgatum si forsitan, ut his, légeretur alibi, uno tamen alteroye exemplo nolim abuti adversus centena. In istis paulo post, [lin. 9 seq.] qui hūs Arcades quale praeium es-
set Olympiacum. Persis interrogantibus ἡποτε, τῆς διαιν. τοῦ διδέμενον στίφανον, leye forsitan vitium latet, quod una liacola loca moxa facile tolli posset, si nempe scriberetur τοῦ διδέμενον στίφανον, ex oleastro coronam ut sim-
pliicitate dixerint Arcades; quorum verbis Noster, Olympia-
cas laudis admirator, interiecerit τὸν ἀδόμενον, illam Poëta-
rum, Pindari praesertim, carminibus decantatam. Quibus
hoc forte videbitur non necessarium, fatebuntur tamen
his Paupanicae III. p. 278., ἀρχοται μὲν απὸ Τιλέφου πᾶν εὐναυγ-
μονιδῶντος δὲ οὐδὲν ἐστὶ τὸν Εὐρύπιδον, omnino corrigendum
προσέδεντος δὲ αὐτὸν V. ALCK. — Mihi quidem (ut dicam
quod sentio), frigide praeter morem dicturus fuisse Herodotus
videtur, si adōmenos hic scripsisset. Ego vero in hinc
modum edi curans, si δὲ εἰπω, „τῆς ἐλαῖης ταν διδέμενον στίφα-
νον,“ ob oculos habueram superiorum editionum exemplia,
in quibus post sicut intercisa erat oratio, quo scilicet intel-
ligeretur, si δὲ εἰπω, τὸ δέθλον μναι τὸν διδέμενον στίφα-
νον, Nunc, (quamvis ad sententiae summam h. l. nihil referat
novo modo structuram orationis accipias) deletas illas no-
tas, „et velim, et parum commode post εἰπω comma olim
positum fuisse autumo: iuncta enim intelligi debent εἰπω
τὴν στίφανον, nempe τὸν τῆς ἐλαῖης στίφανον διδέμενον τοῖς γυναι-,
κινέρα narrarunt oleae coronam, victoribus dari solitam. Paulo
superius, [lin. 7.] ubi δὲ γενετι offerunt complures probati
epidimes, recipi fortasse hoc ipsum, licet mox subiiciatur
δεσμός, dehuerat; quoniam (ut iam frequentissime observa-
vimus) variare verborum modos Scriptor noster amat. S.
et. 2. CAP. XXVII. 3. ἀτε σφι ἴντχοντες αἰτὶ χόλον) Lit-
tam, quam publicato schedae moverunt, secundum eas
do. Nun nescio Euripideum Hegub. vs. 1118. ή μέγαν χόλον
διδέμενον τίκναι τίχει, Sophocleumque Trachin. vs. 272. Ali-
iust. Herodotus lib. VI. 119. Δαρεῖος - - - τίκναι σφι δεινὸν χό-
λον: et lib. I. 118. Odii Thessalorum in Phocenses exordia
lib. VII. 176, signata sunt. Hinc τὴν πρὸς Φωκίας ἔχοντα, η
προτεττήρχε Θετταλοῖς ἵκ παλαιῶν χρόνων, non tacuit Aeschin.
περὶ Παρατερ. p. 46. WESS.

9. κατειλήθησαν οἱ τὸν Παρνασσὸν οἱ Φωκίς.) Mīxum accidit, H. Stephanum ad haec adhaesisse; sed comma, male punctum post Παρνασσὸν, illi tenebras offudit. Melior in his Pavius, atque diu ante eum Poliaenus VI. 18. Nimirum Thessali subita incursione Phocenses in Parnassum concluserant. Unde deinceps ταῦτα μὲν νῦν τὰς πεζὰς σιγάταντα τῶν Θεσσαλῶν οἱ Φωκίς, πολιορκεῖντας ἐπέτούς: ubi multitudo numerus, πεζὸς spectans, nemini molestus esse debet. Verum audiamus Polyaenum: Φωκίς εἰς τὸν Παρνασσὸν κατειλήθηντες, γυνώσαντες αὐτοὺς καὶ τὰ ὄπλα νυκτὶ παντελῆντο. Sic scripserat. Vulgo illi γυνώσαντες deerant, dāmo sententiae manifesto, sicuti Diodoro XI. 14. adscriptum. Animadvertisit et illud doctissimus Berglerus. Rem eandem, alio tamen ordine, operosius exsequitur Pausanias lib. X. c. 1. ubi de Tellia et de Telliadis (infra lib. IX. 37. memoratis) Kühnius et Leopardus Emendat. lib. IV. 18. WESS.

10 seq. ὁ Τελλίς --- γυνώσας etc.) Obiter hinc Polyaenum p. 562. redintegravit Clar. Wess. ad Diodor. T. I. p. 414. quo nondum usus Koenius ex Herodoto quoque vidit in Polyaeno legendum: Φωκίς, εἰς τὸν Παρνασσὸν κατειλήθηντες, γυνώσαντες αὐτοὺς καὶ τὰ ὄπλα: sic vox collocata ob similem praecedentis syllabam facile periit. Eleum vatem Telliam, in quo viro egregio spes opesque erant Phocensium sitae, laudat Pausanias et hoc ipsius in bello, non illaudabile commentum, in Phocicis p. 800. et 801., ubi Thessalos quingenti noctu narrantur improviso adorti, αὐτοὶ τε ἀλημμένοι γύνψι, καὶ ἴδιδυχότες ὄπλα λευκὰ ὑπὸ τῆς γύνψης. Eodem isthoc cum Thessalis bello quod evenit memorabile Phocensium facinus desperatione furentium et rabie, Pausaniae narratum, explicatus etiam atque in laudem mulierum praesertim Phocensium Plutarcho de Virtut. Mulier. p. 244., causam non exputo, quam tamen habuisse certam suspicor, cur hoc in loco silentio preseruit Herodotus. VALCK.

18. ὥστε τετρακισχιλίων χριτῆσαι) Male Valla et consentanei τρισχιλίων. Polyaenus καὶ πτῶμα ἐγένετο Θεσσαλικὰ ἄνδρες τετρακισχιλίοι. Cur ego autem λοιπάς [post eis illin. 20.] tuerer, tanta Codicum conspiratione in exilium actas? Vocis absentia sententiae nihil nocet. WESS. — Inutilē vocē invito suo codice tenuerat Gron. Ignorat autem eumdem noster F. cum aliis. S.

CAP. XXVIII. 4. ἦστι κατὰ Τάμπολιν) Ob osculos ista Polyaeno fuerunt VI. 18, 2. τάθφον ὄρυξαντις κατὰ τὴν πόλιν καὶ πληρώσαντις αὐτὴν κινῶν ἀμφοτέρων: dederat ergo κατὰ τὴν Τάμπολιν, [aut nude κατὰ Τάμπολιν,] quae Valckenarii iustissima correctio ad Phoeniss. Euripid. p. 749. Scripsi [lin. 5.] ἀμφορίας κεινοὺς de Herodoti adsuetudine lib. VII. 131. [et alibi] a qua me εἴδωλα κενεὰ καρδίν Democriti apud Stob. Serm. IV. p. 56. non revocant. WESS. — Quamvis vero constanter alias formā κενός, pro communi κενός, usus esse videatur Herodotus, advertere tamen animum Editoris debuerat Homerica forma κενός, quam h. l. plerique codices cum vett. Edd. praeferabant: qua fortasse et aliis qui busdam in locis usus est Scriptor noster, ubi librariorum alii formam κενός, alii communem κενός posuerunt. *S.*

4. κατὰ Τάμπολιν) Ad haec Polyaenum VI. c. 18, 2. comparanti Koenio latere non poterat, in istis, τάθφον ὄρυξαντις κατὰ τὴν πόλιν, corrigendum ex Herodoto κατὰ Τάμπολιν: in transcurso eadem faeta fuit comparatio ad Schol. in Phoen. Eurip. p. 749. Fraudem, qua vicinos Thessalos irretitos tenuerunt, explicate tradit Pausan. X. p. 799., κατὰ τὴν Τάμπολιν -- - υδρίχις κεράμεν πεπομένας κατερύξαντις, καὶ ἐπ' αὐτὰς γῆν ἐπιφορήσαντες (Herodot. χοῦν ἐπιφορήσαντες) ὑπέμενον τὴν ἔπικον τῶν Θεσσαλῶν. In foveas equites fuere praecepitati, equi autem ἀπειχαλοῦντο: quod Pausanias summisit e Thucyd. VII. 27. Herodoto οἱ Ὑπποι τὰ σκέλεα διεθάρποσαν. Hoc bello Phocensibus dux erat alter de duobus Τάμπολίτης Δεῖφαίμης, iuxta Pausan. p. 800. Δεῖφαίτος ὁ Βαθυλλίεν τρίτος αὐτὸς ἀρχων dicitur Plutarcho T. II. p. 244., ubi congressi cum Thessalis victoriam Phocenses reportasse narrantur περὶ Κλωνᾶς τῆς Τάμπολίδος. De Hyampoli multis agens Iac. Palmer. in Gr. Antiq. p. 665. istas Phocidis Cleonas vicum in Hyampolitarum vicinia fuisse suspicatur. Iason Thessalus Τάμπολοτῶν τό, τε προάττουν εἶλε, καὶ τὴν χώραν ἐπέρθησε, apud Xenoph. Ἑλλ. VI. p. 350, 28. VALCK.

CAP. XXIX. 1. Ταῦτα δή σφι ἀμφοτέρων ἔχοντες ἔγκοτος) Eruditissimus H. Stephanus vocabulum ἔγκοτος, quatenus quidem substantivi sedem obtinebat, e Graecae linguae finibus procul amandavit; dictionesque adeo, ἀτάρ τινα καὶ ἔγκοτον ἕγκη lib. VI. 133. et 73., scriptas fuisse καὶ ἐγκότον ἕγκη, vice καὶ ἔγκη κότον. Inspice eius Prolegom.

ter. Vide et lib. I. 56. *Perval* quid si propteris, [line 1a seq.] θεοῖς τι γέρ, καὶ οὐκ ἴδων Θεοτάτον, perperam arbitror a *Valla* exprimi. Caussae, propter quas Dorienſiam regio a vastitate manserit immunitis, indicantur, utrum quod Medorum illi partibus studerent, tum quia Thessalos consulum non videbatur. WESS. εἰ τοῦτο οὐ Μηλίδος οὐ χαλώς. Μηλίδος, mitatam alibi Nostro quoque formam, praetulit Cl. Wess. in Diss. Nēmod. p. 127. Ad Callist. Hymn. in Del. vs. 287., Ispes θεοὶ καὶ οὐπεὶ Μηλίδοι αὖτε, nuperissimus Editor, vir magnis suis numeris clavissimus, Io. Aug. Ernesti aptissimum dedit Thucydidis locum, quo Melienses etiam Ispes nominantur. Exemplis aliquot ostendi posset, non inutilem esse observationem Scholiastae Aristid. in Cod. MS. καλῶς εἰτε (T. I. p. 304.) Μηλίαν, καὶ οὐ Μηλίδον. Μηλία μὲν γέρει τὴν πόλιν οὐκούτῳ Μηλίδει, οὐ δὲ τῷ Μηλίσιον κόλπῳ. Mattheus annal. Alixius XXVII. c. 3. et XXXV. c. 67. Μηλίσιον dicit Herodot. IV. c. 33. Attica contractione Μηλίδοντον λεγει. Pesa. 486. et Aristoph. Lysistr. 1171. ubi notat Palmeria Exercit. p. 769. Μηλία κόλποι Atticistam scripsisse prout Philostratum p. 551., non, quod ferri nequit, Mattheus καλε. In proximis merito Doctiss. Koenio Latina Graecis, καὶ τοιούτου θεοτάτου, videhantur disconvenire; proque si sita, ut Thessalos non videbatur, ponendum, neque Thessalos indebatur, nempe vastanda Doris; horum enim ducta, Penae interbantur, et ex horum libidine plus minusve male regis- tratus in seribano. VALCK. II

CAP. XXXII. 5. τοῦ Παρυποῦ ή καρφή ετεῖ) *Ges* quoque nomine vocata dicitur Tiborea. Ista quidem divergent atque ationde firmantur; sed his interiecta sicut pri- mūlū vulgabantur: τοῦ Παρυποῦ ή καρφή, κατὰ Νίαια τοῦτο, καμένη ὡς' ξιρῆς Tiborea σύνομα αὐτῆς. Vallae Latinae qui mentis est nata urbem Neonem illic sitam, nōmīna Tiborea: facta videntur de Graecis hoc modo scriptis, τοῦ Νησι- τοῦ, οὐδὲν τοῦ αὐτῆς. Sed Codicūm lectionibꝫ ēmetra- cta de laurentianis certius iudicabit. Pro qua Lingue Graecae peritis H. Steph. scripta seorsim sitam, degens κα- μένην τοῦ ξιρῆς: sed nec huius sibi lectione sensum ad- tis facere fatetur. Holstenii commentarii ad Steph. Byzant. Tiborearum memorarium meret: Latinis Palaeographis Graecis

Ant. p. 635. Graecis neutiquam respondent. Clar. Gronovii ingeniosa esset interpretatio, si mons Graece dici posset δέξαθαι ὅμιλον ἐφ' ἑαρῷ: quod non puto. [Quo pacto Graeca ediderit Gronovius, in *Var. Lect.* dixi: latina eiusdem versio haec erat, *vertex --- in se aptus turbae capienda*.] Habuerunt etiam Phocenses velut commune gentis concilium, in quod οὐνίδοντες suos mittebant civitates, τὸ Φωκαῖον dictum: vid. *Pausan.* X. p. 805. 808. 882. 892. Iam suspicor, Neonem urbem dictam κειμένην ἐπ' ἑωρῆς, quod seorsim posita, suique iuris, cum reliquis Phocidis civitatibus in commune non consulebat: hoc sensu commode urbs dici potest ἐπ' ἑωρῆς εἶναι, vel κεῖσθαι, vel οἰκεῖσθαι. Nusquam istius urbis incolae memorantur Νέωνοι, ubi res narrantur a Phocensibus in commune gestae cum Thessalii, aut cum plerisque Graecis bello sacro. Hos itaque suspicor ἵπποι σφῶν αὐτῶν αὐτούμονοι οἰκησσαι: quae phrasis est *Thucyd.* II. c. 63. Ut huius et aliorum, sic Herodoti est κεῖσθαι ἐπ' ἑωρῆς: lib. II. c. 2. infuntes voluit ἐπ' στέγῃ ἐρήμῃ ἐπ' ἑωρᾶν κεῖσθαι, seorsim iacere: vid. VII. c. 10. IX. 17. et 37. ubi εἴχον ἐπ' ἑωρᾶν μάντιν, suum sibi habebant haruspiciem, ab illo Mardonii diversum. Urbem Νίωνα hinc Steph. *Byz.* adnotavit. Occasione loci *Demosthenis* de falsa Legat. p. 232. *Harpocration* in Νίωσιν urbem hanc Phocidis Herodoto dictam scribit Νέωνα, Νέωνας *Androtioni*. Ex Herodoto *Pausanias* X. [c. 32.] p. 878. ὄνομα Νέωνα μὲν τῇ πόλει, Τίθο-ρίαν δὲ εἶναι τοῦ Παρνασσοῦ τὴν ἄκραν. In verticem Parnassi, sic vocatum aevo Herodoti, qui erat ex adverso urbis Neonis [κατὰ Νέωνα πόλιν] seorsim sitae, [κειμένην ἐπ' ἑωρῆς] miseri Phocenses ἀνηνίκαρτα, καὶ αὐτῷ ἀνίβησαν: quae Clar. *Wessa* declaravit, Diss. *Herod.* p. 198. VALCK.

^{6.} κατὰ Νέωνα πόλιν κειμένην, ἐπ' ἑωρῆς) Distinctio Cl. Gronovii est, cuius rescripta H. Stephano et L. Holstenio, locique novam dilucidationem, Notae repraesentant. Aspera mihi tamen semper visa dictio fuit, καρυόη κατὰ πόλιν κειμένην, siquidem oppidum adstrui montis solet vertici, non vertex urbi. Placuit propterea κειμένην ἐπ' αὐτῆς, sitam in eo, non ἐπ' ὑωρῆς, quae divinatio docti viri. Parnassi cumen Tithorea urbem habuit Neonem; praeruptum illud quidem, sed multitudinis capax. Fuisse vero Neonem isto in iugo, testes *Pausaniam* ac *Plutarch.* in *Sulla* p. 461. d.

fero; *Tithoream*, quae *Neon* quondam, in eo locantes. Praeterea ēs τὴν δὴ ἀννείκαρτο non est, in quam recti erant, sed in quam res suas conportarant, sive ἀντικενάκαρτο, ut belle ibid. *Plutarchus*. Probe recordor, *Eustathium* [loco in *Var. Lect. citato*] hinc accepisse ēs Σπάρτην ἀννείκαρτο, et explicasse ἀνθέαρ, sed et aberrasse, tum in citando, tum explicando. Scriptoris eum verba aliud docere, si advertisset, potuerant; illa quoque, ipsi non ignota c. 36. ēs τὸ Καρύαιον ἀννείκαρτο, similiaque lib. III. 148. *WESS.* — Nihil magis in promptu fuerat, quam κατὰ Νίων πόλιν κειμένην scribere; ita quidem, ut, si κειμένη scripsisse statuamus *Herodotum*, facilissime id in κειμένην mutari a librariis potuisset; non vice versa. Igitur, quum in nullo vet. cod. κειμένη scriptum reperiatur, eo certius inde colligi videtur veram esse scripturam κειμένην, adeo religiose servatam a librariis. Quod vero *Wess.* oppidum ait adstrui solere montis vertici, non verticem urbi, id quidem nihil ad id de quo hic agitur. Si in oppidum confugissent *Phocenses*, commode dicturus fuisse *Herodotus*, oppidum illud in radice verticis situm fuisse cui *Tithorea* nomen: nunc illi in singularem et separatum aliquem *Parnassi* verticem confugerunt; et, quisnam ille fuerit vertex, declarat *Scriptor*, non solum nomen eius edens, sed et adiiciens, fuisse verticem in ea *Parnassi* regione situm ubi *Neon* est oppidum, hoc scil. nomine ea aetate natum, humiliiori fortasse tumulo adstructum, ex adverso *Tithoreae*. Id oppidum dein a Persis captum incensumque fuisse ex cap. 33. 5. discimus: *Phocenses* autem in montis vertice tuti fuerunt ab hostium impetu. *S.*

CAP. XXXIII. 3. - 5. καὶ κατὰ μήν ἔχαυτε etc.) Annumeravit has *Phocidis* urbes ex *Herodoto*, in quibusdam discrepans; *Pausanias* X. 5. Δρῦμον adpellat Δρυμάκην, dissentiente *Eustathio* ad Poëtam: Τεθρώνιον cum *Steph. Byz.* Τρέσων, *Eustath.* Θρέσων, non bene: id oppidum enim *Locridis*, ad Thermopylarum angustias, teste *Aeschine* πεζὶ Παρατρ. p. 45. et *Diodoro* XVI. 33. Ἀμφίκλειαν vocitat Ἀμφίκλεια: immo vero Nostrum ait urbem Οφεσίαν nunquam pasce X. 33. p. 885., nec ipse tauæn, sed imprudentes librarii, uti optime *Sylburgius*. Ἀμφεσίαν scripsisse *Herodotum*, *Stephanus Byz.*, et quae de tituli origine subdit ipse,

testimonia sunt. Tertius, adfirmat praeceptor Thueydides Ethnicographus: hinc Hesychius Τριτης γενενης οικαζει Τριτης πόλις κύνει, οι ιστι μητρια Φωκιδος Reliquis non insisteror, expositis a Nob. Palmerio Gr. Antiq. libri VI. vbo WESS.

Ibid. κατα μην Εκαπτων Δεκαπτων etc.) Secundum Plutarcha T. II. p. 868. ut narraverat Herodotus, επουαδηνα πλάνη εστι φυτις ουτη του θερβάνου κατακεκαυθα: scribere solitem consor debuit περικαλύπηα: hoc enim capite duodecim et parvula post tres memorantur urbes Phocidis, in quaram tecta incolis vacua igne Persae saevierint. His quindecim dues si eximas, quas incolentium nomine, ni fallor, designatas, Προίτες dixit et Τυτίας, ceteras omnes, iisdem pterisque nominibus memoratas Pausaniae, solo postea tempore aquari iussit Amphictyonum praesidio ferox Philippus Amyntae fil., cum funesto Graecae libertati bello sacratae imposuisse. Præter istas autem, hic et infra Herodoto memoratas, idem tum eeterae Phocidis urbes, quæ praincipuae erant duæ et viginti, triste fatum subiectoruntur unis Abis exceptis. Iotas xxii. urbes tum deletes recordat Pausan. X. p. 803. et 804. Herodoto enumeratas singulariter pro doctrina sua Geographica tractavit Iac. Palmer. Graec. Ant. VI. c. 15., sic tamen, ut saepius vir egregius errare debuerit, nec Critica sollertia neque instructus accurata Linguae Graecæ peritia. De multis quæ hic dici possent, nunc satis erit semel Pausaniae suo loco restituisse, quæ in alienum immigrarunt lib. [c. 34.] p. 885., οι τις Φωκέων πόλεων, οις ο Μῆδος ονόμασεν; αριθμηται κατ την Ἐλάστριν ιστη οι ταύταις (κατα Ηρόδοτος λόγους). Novissima hue retraho ex fine p. 884. [c. 33.] VALCK.

9. καὶ νῦν ιστι χρηστήριον) Celebris eius in Musis menti lib. I. 46., supra c. 27. et dein c. 134., itidem apud alios in Leopardi Emend. lib. VI. 22. et Casaub. ad Strabon. lib. p. 647. [p. 423. ed. Cas.] WESS.

CAP. XXXV. 4 seq. Πανοπίων τὴν πόλιν etc.) Dauli dem et Panopea Poëta in Catalogo, [Iliad. β. 520.] uti si quis requirebat, iunxit. Quas urbes cum Persae inflammarint, Αἰολοδέαν titulus oppidi complecti nomen debet. Ubi vero in Phocide illud? Palmerius cum omni in Graecia

igitur: Gronovius reperisse se in Plutarchi Lucullo pagt
475. non putavit, ubi τῆς Φωκίδος περὶ Στῖφην αἰσθάνοντες. De
missorum tamen vehementer, istos huc αἰσθάνοντας advocari,
qui L. Luculli aetate ex Boeotiae Chaeronea, uti nitide
Plutarchus, in eam Phocidis partem conmigrarunt. Ficul-
natum ergo Aeolidis illi praesidium. Quid itaque? Meada
se vocabulo insinuavit; scripserat ΑΙΑΙΕΩΝ, imperiti
vero ΑΙΟΛΙΔΕΩΝ. Quam quidem scripturae fraudent
ante hos quinque annos Cl. Valkenarius mihi monstrau-
vit et probavit: nunc eandem video in Cl. de Pauw con-
iecturam incidisse. Profecto, si quae alia, ex tripode ve-
nit. Αἰαῖα, Lilaea, proxime ab oppidis incensis aberat;
doctore Pausania lib. X. 33., nec fatum, quod illa mersit;
potuit vitare. WESS. — Ex Med. Aeolidi posuit Grono-
vius pro Αἰαλίδων Aeolidensium, Valla. Palmer. Graec. Ant.
p. 675. miratur nullum alium de hac Aeolide mentionem fe-
cisse! Isdem paene servatis literarum ductibus iam ante
aliquot annos veram, ut opinor, lectionem detexi corri-
gendo Αἰαῖαν. Quo quisque colore suum errorem in-
crustaverit nihil attinet dixisse, veritate monstrata. Per-
sueo τὴν Πανόπειαν τὴν πόλιν ἐνέπειραν, καὶ Δαυλίαν, καὶ Λι-
λαῖαν: Panopensium urbem incendio vastarunt; et Daulio-
num, et Lilaeenium; atque adeo Panopen, Daulida, et
Lilaeum, Λιλαια: hinc, auctore Steph. Byz. sit Αιαῖας
Iamia Rassdn. X. [c. 8.] p. 817. et Δαλαῖα — εἰ τοῦ Κηφεσοῦ
τὸ ποταμὸν περικαταὶ ἐπιχώρια ἀφίσσων, αἱολεβαντ Cephisi fon-
tem ab interitu tutos praestitit Homerus, a quo praeter
eēteris Phocenses Lilaeenses etiam intexuntur Boeotiae;
In. 8. 1523. seqq. Οἱ Κυπάρισσοι ἔχοντες τὴν Δαυλίδα, καὶ Ηλαῖαν,
Φίλαραν ποταμὸν Κηφεσόν διορέαντες, Οἱ τε Λι-
λαιαὶ ἔχον πηγὴν ἐπὶ Κηφεσοῦ. A Philippo solo aquatae haec
primae ameliorantur urbes Pausaniae pag. 803., Λιλαια,
Δαλαῖα, Αιαῖα, Παραχορδαῖα, Παροτεῖα, Δαῦλα: vobis
riti omnes γ. partim Homeri carmine nobilitatae; partim
Xerxis furore: de Lilaea Palmerius egit Graec. Ant. VI
p. 681. et seqq. VALCK. [περὶ Λιλαιῶν] θεού τοῦ Λιλαιῶν οὐδεν
ιτό. [περὶ Δαλαῖων] θεού τοῦ Δαλαῖων σιγον Νε-
ραδόλιος φαστεῖται lib. I. 173: alibique WESS. — Nempe
ubi pluralis est numerus, at h. l. unice verum erat ιδε
οὐδεν μετατοποιεῖται. Vide Vari. Leoti. S. obit. 19. n. 109. 110.

CAP. XXXVI. 5. ὁ δὲ θεός σφεις οὐκ ἔξαντεν)

Colorem ex his *Pausaniae* duxit commemoratio Delphensium metus et responsi Apollinei, sub Brenni adventum lib. X. 23. pag. 853., uti bene Kühnus. Illud τῶν ἑωτοῦ προκατῆσθαι [lin. 6.] simile habet, sed explicatus lib. IX. 105. ἀδύνατος γάρ — εἶναι ἑωτοὺς Ἰώνων προκατῆσθαι, Φεομέντας τὸν πάντα χρόνον. Inde στρατηγοὶ προκαθέδουμενοι τῆς χώρας, qui regionem tuentur, *Artapani* apud Euseb. Praep. Evang. IX. 27. WESS.

10. ἐις τὸ Κωρύκιον ἄντρον) Cultissimam antri descriptionem *Pausanias* X. 32. pag. 879. instituit, et prior eo *Aeschylus*, ut alias monui, Eumenid. vs. 22. WESS. — Aliud fuit in Cilicia nobile *Corycium antrum*, de quo ad *Cebetis Tabulam* c. 26. p. 343. dixi; ubi huius in Parnasso monte cognominis antri memoria animum meum fefellerat. S.

13. Quod hic ait καὶ τοῦ προφήτεω, unicum nobis sistit: senior aetas plures *Prophetas* (*oraculorum interpretes*) Delphis tribuit, *Plutarch.* T. II. p. 410. f. *Adelianus Hist. Animal.* X. 26. Vid. *Ant. van Dale de Oracul.* c. 5. pag. 104. Nimis aucta Oraculi fama et superstitione, ut duabus προφήταις sive *Pythiis* et tertia vicaria, in crebra sciscitantium turba, opus fuit, ita et pluribus *Prophetis*. Videsis ad *Diodori lib.* XVI. 26. WESS.

CAP. XXXVII. 4. ἐσωθεν ἐν τοῦ μεγάρου ἐξεννέργεια.)

Hic sane miror cur ἐξωθεν scribi maluerit *H. Steph.* quod, in eis iudice, protinus altero deberet mutari, si hic forte legeretur. ἐών infra recte scriptum in istis, θωματα — καὶ τοῦτο πάχτα ἐστί, ἐπλα αἰσθα αὐτόματα Θανάτοις ἐξω προκελυνετοῖς νοῦν. Arma, credo, sponte sua templi exierant penetrati, ut heroës Delphorum Phylacus et Autonous, scutis sacris velut amuleti muniti, prò aris et focis Delphorum suorum propugnarent; vid. c. 38. et 39. Paulo ante Leuctricam pugnanti, *Thebis*, ut ait *Callisthenes*, in templo Herculis valvae clausae repagulis subito se ipsae aperuerunt, (αἱ τοῦ Ἡρακλέους εἰς τὴν μάχην ἐξωμοινέουν, *Xenoph.* *Ἑλλ.* VI. pag. 548, 11.) armaque quae fixa in parietibus fuerant, ea sunt humi inventa: *Cicero de Divin.* I. 34. Plura, praeter ceteros, narrat illuc prodigia *Xenophon*, ipse neutquam liber à superstitionis morbo: nonnullos tamen

dixisse fatetur, ὃς ταῦτα πάντα τεχνάσματα ἢν τὰν προετηκόταν. Delphis hoc tempore nec locus erat fraudibus nec tempus. Delphorum propheta Aceratus, externatus prae-sentis periculi metu, facile sibi videri potuit duplices videre Delphos; quidni, sponte sua foribus patentibus, arma etiam αὐτόματα ἔξω προσίμενα τοῦ νοῦ? Neque est cur miremur ista talia elegantissimo Herodoti ingenio se probare potuisse tanquam vera. VALCK.

7 seq. τῆς Προνήσις Ἀθηνῶν;) Magna Vind. ex servata scriptione veriore laus, cumulatior futura, modo in consequentibus auferri sese passus haud fuisse: scribi ad eam formam semper oportet; nam Προνήσις in Demosthene, Aeschine, Diodoro, Pausania, improbum minime, in Herodoto ubique. Confer lib. I. 92. WESS.

14 seq. ἐκ μὲν τοῦ οὐρανοῦ κεραυνοὶ) Haec prodigia, si prodigia dicenda sunt quae media aestate de coelo fulmina iaciebantur, memorat et Diodor. XI. c. 14. Quae Persas, eadem postea temporis Galatas a spoliando templo traduntur abegisse. Horum ubi facinus attigit, Herodoteis usum Pausaniam non latuit Kühnium lib. I. [cap. 4.] p. 11., κεραυνοὶ τε ἴφέροντο ἐς τοὺς Γαλάτας, καὶ ἀπορράγεῖσαι πέτραι τοῦ Παργασοῦ, δειναρά τε ἄνδρες ἴφισταντο ὅπλαται τοῖς βαρβάροις. Explicatius eadem enarrat suo loco in Phocicis pag. 854., Herodotum eleganter aemulatus, iudice Clar. Wessel. ad Diodorum. Pausaniae narratis simillima tradit Iustin. XXIV. 8. iuxta quem lib. II. c. 12. miserat Xerxes quatuor millia armatorum Delphos ad templum Apollinis diripiendum; --- quae manus tota imbris et fulminibus deleta est, ut intellegret, quam nullae essent hominum adversus Deos vires. Tempestatis vehementia territos et superstitione, plerosque aufugisse, non totam manum deletam, ex Herodoto licet colligere. VALCK.

16. ἀπορράγεῖσαι δύο κερυφαὶ) Similia his Diodorus VI. 14. Quin eadem, si Pausaniae fides lib. I. 4., Gallos raptores poena involvit, κεραυνοὶ τε ἴφέροντο ἐς τοὺς Γαλάτας, καὶ ἀπορράγεῖσαι πέτραι τοῦ Παργασοῦ. Ipsam tamen Apollinis aedem direptam a Persis atque incendio foedatae diffitentur: non ita Plutarchus Num. pag. 66. c., τὸν ἵερον λύχνου, aeternum illum ignem, cum templum a Medis inflammaretur, extinctum adseverans, incertum quo auctore:

Herodotus tacet, immo infinitatur lib. II. 180, et V. 62. WESS.

CAP. XXXVIII. 8. μέζονας ἡ κατὰ ἀνθρώπων φύσιν ἔχοντας, ἵπεοισι οφι) Sexcenties meliora ἡ κατ' ἀνθρώπον, Plato Apol. p. 20. e. Isoerates Evagor. pag. 192. a. etc. Idem et hic olim fuisse, optime D'Orvillius ad *Charit.* II. 4. p. 182. coniecit, μέζονας non tangens. Dederat Noster μέζονας ἡ κατὰ ἀνθρώπων φύσιν ἔχοντας, pro quo Iosephus Antiq. lib. I. 19, 1. ὅφεις ex scalis κατιούσας, σεμνότερον ἡ κατ' ἀνθρώπου φύσιν ἔχοντας. WESS. — Una tantum litera ex ἔχοντας detracta, (ἔχων autem et ἐών in Herodoteis Codd. aliquoties inter se permuntantur;) in literis ad me datis, feliciter, ut puto, corrigebat G. Koenius: ὄπληται μέζονας ἡ κατὰ ἀνθρώπων φύσιν ἔόντας, armatos hominum statuta altiores. τὴν ἄλικαν, φύσιν dixit etiam Soph. Trach. vs. 312., ubi est 1079. Γυνὴ δὲ, θῆλυς οὐσα, κούκη ἀνθρός φύσις: id est οὐκ ἀνήρ. Koenii conjecturam D'Orvillianae (ad *Charit.* p. 182.) longe praferendam, et veram arbitror; nam, admissa Cl. D'Orvillii lectione, si μέζονα quis scribat, μέζονα φύσιν ἔχοντας vereor ut graece doctis hic adprobet. VALCK. — Evidem nihil hic novandum censui, solam orationis distinctionem leviter iuvandam. Vide *Var. Lect.* κατὰ ἀνθρώπων φύσιν idem valet ac κατὰ ἀνθρώπου, quod Wesselino placuerat. Participium ἔχων, verbis finitis adiici subinde solitum, non prorsus abundat, sed continuatatem quamdam videtur indicare: quod perspecte etiam Hermannus intellexit, Adnot. 228. ad *Viger.* monens, ἀνηρίς significare *nugaris nunc*; ἀνηρίς ἔχων autem, *nugator es*. Cur vero id participium non nisi cum verbis *nuganda*, *iocandi* et similibus iungi statueremus, ut docti volunt viri, caussam satis praegnantem vidi nullam. S.

CAP. XXXIX. 2. Φύλακόν τε καὶ Αὐτόνοορ) Phylacum, eiusque τίμανος ad Minervae Προνοίης templum, habet Pausanias X. 8. pag. 817. praeter quem Brenni expeditione tres templo subvenisse heroas, Laodocum, Hyperochum et Pyrrhum, c. 23. p. 854. WESS. — Gallis etiam postea terribiles adparuisse feruntur ὁ Υπέροχος καὶ ὁ Λαοδόκος τε χαῖ Πύρρος^{οι} δὲ καὶ τέταρτος Φύλακον ἐπιχάριον Δελφοῖς ἀπαριθμοῦσιν ἡμετα, Pausan. X. pag. 854. Hinc Λαοδόκου nomen ponem [apud eundem *Pausan.*] lib. I. [c. 4.] pag. 11., loco

τοῦ Ἀμαδόνον. Aetate Brenni miror quid cessaverit *Autonous*, Xerxis aetate bellator, et cum *Phylaco* Persarum propulsator. Sed *Iustinus* XXIV. 8. iuveni supra humanum modum insignis pulcritudinis comites dat duas armatas virgines et propinquis duabus *Dianae Minervaeque aedibus* occurrentes. Apud *Pausaniam* Pyrrho comites duo dantur mares, Τριπέρχος et Λαεδόνος. Ex his facili transformatione puellaę nobis enascentur Τριφέρχη et Λαεδόνη: sic ferme vocabantur in Delo puellae, quae in Delum sacra primum ex Hyperboreis detulerant; illas enim, teste *Herod.* IV. cap. 33., σύνομάζουσι Δῆλοι εἶναι Τριφέρχη τε καὶ Λαεδόνη. VALCK.

5. ὅποι τῷ Ταυτίζειν πάρεστι) Una litera minus Ionice scribendum Ταυτίζειν. Innotuit δὲ Τάυτις πίρα ex scelere esurientis Delphorum populi, innoxium philosophum de isthac rupe praecipitantis: vid. *Perizon.* in *Aeliani Var. Hist.* XI. c. 5. et *Wesselung.* ad *Diodori* T. II. p. 104. [lib. XVI. c. 28.] Excitata Herodotea *Palmerius*, Graec. Ant. p. 633., scribit in vicevis [lin. 7.] τοῦ ἵεροῦ τῆς Ηραγορίης, perperam legitimum Delphis anticae Minervae titulum Περαίνεις praeter ceteros, quos citat, adfirmavit Vir clariss. ad *Diodori* T. I. p. 415. [lib. XI. c. 14.] Ad aedem istam Minervae, Persis divinitus fugatis, erexitse Delphos tropaeum enarrat ibidem *Diodor.* *Siculus*, exhibens epigramma tropaeo inscriptum, quod pertinet ad hanc *Herodoti* narrationem. In isto Epigrammate duae literae tantum omisae omni lovem et *Apollinem* interecepserunt honore, quo e fuga retracti Delphi Deos callide sunt dignati. Sic illud omnino videtur scribendum: Μνᾶμα τ' αἰλεξάνδρου πολέμου, καὶ μάρτυρα νίκας Δελφοῖς μὲν στάσαν, Ζαρὶ χαριζόμενοι Σὺν Φοίβῳ πτολίπορον αἴπωσαμίνοις ετίχα Μήδων, Καὶ χαλκοστίφαγοι ἴυσται μένοις τίμωνται. [nempe non, ut vulgo, αἴπωσαμενοι et βιοσαμενοι.] Non utique Delphi, qui, Dei sui tutela non multum fidentes, praeter aliquot sexaginta fanaticos, πάτερες ἀβέλιτον τὴν πόλιν, ut ait *Herodot.* c. 36., non illi sane dici poterant Persas αἴπωσαμενοι, templumque βιοσαμενοι: sed eleganter dicuntur Ζαρὶ χαριζόμενοι σὺν Φοίβῳ, id est Iovi et *Apollini*, αἴπωσαμίνοις ετίχα Μήδων, et βιοσαμίνοις τίμωνται qua satis nota scribendi ratione nescio quis apud *Suidam* in Δίηρας - - - ὅπερ ὁ Ἰάτων - - - σὺν τοῖς Ἀργοναύταις εἰς τὴν Κολχίδα παραγενόμενοι, ἔλαθον. VALCK. — Adpositum ex *Dio-Herodot.* T. VI. P. II.

dore Epigratiae Analytis suis inseruit Branches Tost. M. pag. 178. num. cxviii. vulgatae tenens scripturam, quam et Jacobus Animadv. T. III. P. II. p. 870. contra Valch. ex ipsius Herodoti verbis cap. 38, 4 seq. probabiliter defendit. Quod si quid incommodi haberent nominativi illi, auctoribus et iuratis, suspicari licuerat ex vetustissimo scribendi more, qui in inscriptionibus passim diutius etiam duravit, (conf. Koen. ad Gregor. Dial. Dorio. §. 31.) terminacionem ei idem ac *ω* et *ῳ* valere, sententiamque posse gratum factuti Iovi, qui *sun* Apolline Medorum catervas abegit, etc. S.

CAP. XL. 9. ἵν τῷ Βουλῇ ὑποκριτήσει) Ubi quis ista Phaterch. Themist. p. 116. c. In Isthmi munitione variis se dantibus homines, abiustaque [i.e.] praepositione, φίλοι τοις οὐρανοῖς θυγέταις, τῷ Πελοπόννησος περὶ τελείωντες, funguntur. Sed stare vulgatum possit, ac summi de septem, in Peloponnesum versus spectante: malum tamen, quod est Arch. enotavi, καὶ τῷ Πελοπ., sic cessat difficultas. Conf. Diodorum XI. 16. WESS. — Sic sane planissima futura erat oratio. Sed codicum sermone omnium in difficultatem scripturam consensio ipsam illam facilitate suspectam reddere videtur. S.

CAP. XLI. 6. τῷ χρηστῷ τοῦ Βουλῶντος.) Micatur Gathmam erit expectare quid Codices nobis sint datum. quidem in optimis si omittetur, non displicebit a Granovio proposita lectio. Participio servato, Koenius communium inesse sensum putabat sic scriptis: Ιενεῖτε δὲ τοῦτο μετάτεκτον πιθέμενον, τῷ χρηστῷ τοῦ Βουλέμενον ὑπερέστητον. neferens nempe τὸ πιθόμενον ad τὸ πιθύμενον, quod per Atticam fuerat promulgatum, ut omnes suis consularent; qui autem dicerentur festinasse in liberis et familiae alio mittendis, nihil invenerat τῷ πιθύμενον videlicet: istud placituru me opinor in exilium damnatae vocis patrocinium. **V A L C K.** — At yide Var. Leet. nec dubitabis πιθόμενον: istud nil aliud esse nisi interpretamentum verborum βουλέμενος ὑπερέστητον. S. 8. ἐφινίσθησαν Θεοῖς τῆς αἰροντός) Eustathia in Odyss. pag. 1423, 7. [p. 64, 11. ed. Bas.] οἰκουρός δραμων, Θεοῖς τῆς αἰροντός: etiam Hesychio in Oimouçō ὁφιν. Altus ibi fuit etaque in Philostrati aevum, Icon. lib. II. p. 837., ubi nomina illa Θεοίναι, sed plenissime Io. Meursius. Cœnar. c. 20.

Geterum ἀδελφός [dīn. 9.] paucorum seddarunt sentio
lonum esse, qualia aīgōtē, ὄπιον, φοῖταν, et horūdū iñ.
a. 118., quibus saepe via impérīte ibilat fuit. WESB. p.
18. et seqq. ὅρη μίγαν, θύλακα τῆς ψάρεως, etc. } Ia. Menra
in Cecropiae suo c. xx. ad hystorice custodē. Illustrat
dūne verba quidem attulit Platarchi. e T. I. p. 116. s. Pha
lustr. Icon. II. p. 837. *Hesychi*; sed, quo citetur Herod
nō nōtāt̄ lochūm dīmīt̄ Antisthenis Elysist. va. 760; 'Αθή
νοῦ δικαιοτήτου' οὐδὲ κομιζούσει τὸ πόλεμον. Βέβον τὸν ὅρην τὸν τε
εἰκόπεον ποτι. Schol. τὸν ἵρον θράκωντα, τὸν θύλακα τοῦ πατρὸς τῆς
Ἀθηνᾶς (ἴν τῷ ἀρχοπόλει). Huic draconi, iuxta Herod. [lib.
20. sqq.] id est, ἡμίνυμνον ἀπειπόντες τὸ δικαιονή
μα τοῦ πατρὸς τοῦ. Postremum adfirmat legitimam scripto
ram vocis Atticę μετροῦτα, { Athenaeus saepius memori
tate, III. 114. f. IV. 167. d. XIV. 645. c. } cuius vice ap
pens oblinet pervera, qualis sit reliqua non debet erat
apud Thom. M. in Melissino. Eusebius c. Hieropol. p. 166.
non detinat ed. μετροῦτα, sed τὰς μετροῦντας ταὶ τριβο
νταί. Tamen εἰ μέλλε placentam, singulis nevītūnīa reon
tem, veluti monstruam pensionēm arcis persolvebant custo
diū. Λιμνούνταντον. Ex oratione Lydurgi Harporat.
attigit Ἐπιμήνια, quorum rārissimam occurserat mentionem
et ex Harpoer. licet aestimare, et e' Kalesi' dota. Te
stamentum Doricum, e tabulis marmorea vulgatae Grati
ero Insert. p. ccxviii. col. 2. vs. 33. offert ἀλλαγὴν τῶν ἀνθε
νθύ, id est ἐπιμήνιον, quibus sacra fieri volebat Testatrix;
saepius verbum ἐπιμήνιον, et alia plura, quae fructu
quaeras apud Grammaticos etiam veteres. Sed placenter
εἰ μέλλε apud Herod. dicuntur Athenienses draconis singulis
mensibus περιστύρει. Ut si apri τῆς ἀπόδοσις quod ille
bat ποτίν τοῖς ἱεροῖς, sic panes nona unquā in mecenatē
apud veteres in mensis saeris Dīs velut ad positis. Allob.
lib. III. pag. 110. s. Ἐγκροτες, δο καὶ Αλλαγὴν τῆς Ερή
μης ποτίντες ποτίν. (leg. προσθιαν) λόγοι τῷ Βολούδερφῳ τρέψει
Κρέτου ἱερῷ: conf. IV. p. 167. et VIII. p. 346. τοῦ Κρητού
Οἰδηνίας, et Pausan. lib. IV. [c. 30.] p. 603. IX. {c. 49.} p. 747 fin. VALCKE. *ibid.* 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 7010. 7011. 7012. 7013. 7014. 7015. 7016. 7017. 7018. 7019. 7020. 7021. 7022. 7023. 7024. 7025. 7026. 7027. 7028. 7029. 7030. 7031. 7032. 7033. 7034. 7035. 7036. 7037. 7038. 7039. 7040. 7041. 7042. 7043. 7044. 7045. 7046. 7047. 7048. 7049. 7050. 7051. 7052. 7053. 7054. 7055. 7056. 7057. 7058. 7059. 7060. 7061. 7062. 7063. 7064. 7065. 7066. 7067. 7068. 7069. 7070. 7071. 7072. 7073. 7074. 7075. 7076. 7077. 7078. 7079. 7080. 7081. 7082. 7083. 7084. 7085. 7086. 7087. 7088. 7089. 7090. 7091. 7092. 7093. 7094. 7095. 7096. 7097. 7098. 7099. 70100. 70101. 70102. 70103. 70104. 70105. 70106. 70107. 70108. 70109. 70110. 70111. 70112. 70113. 70114. 70115. 70116. 70117. 70118. 70119. 70120. 70121. 70122. 70123. 70124. 70125. 70126. 70127. 70128. 70129. 70130. 70131. 70132. 70133. 70134. 70135. 70136. 70137. 70138. 70139. 70140. 70141. 70142. 70143. 70144. 70145. 70146. 70147. 70148. 70149. 70150. 70151. 70152. 70153. 70154. 70155. 70156. 70157. 70158. 70159. 70160. 70161. 70162. 70163. 70164. 70165. 70166. 70167. 70168. 70169. 70170. 70171. 70172. 70173. 70174. 70175. 70176. 70177. 70178. 70179. 70180. 70181. 70182. 70183. 70184. 70185. 70186. 70187. 70188. 70189. 70190. 70191. 70192. 70193. 70194. 70195. 70196. 70197. 70198. 70199. 70200. 70201. 70202. 70203. 70204. 70205. 70206. 70207. 70208. 70209. 70210. 70211. 70212. 70213. 70214. 70215. 70216. 70217. 70218. 70219. 70220. 70221. 70222. 70223. 70224. 70225. 70226. 70227. 70228. 70229. 70230. 70231. 70232. 70233. 70234. 70235. 70236. 70237. 70238. 70239. 70240. 70241. 70242. 70243. 70244. 70245. 70246. 70247. 70248. 70249. 70250. 70251. 70252. 70253. 70254. 70255. 70256. 70257. 70258. 70259. 70260. 70261. 70262. 70263. 70264. 70265. 70266. 70267. 70268. 70269. 70270. 70271. 70272. 70273. 70274. 70275. 70276. 70277. 70278. 70279. 70280. 70281. 70282. 70283. 70284. 70285. 70286. 70287. 70288. 70289. 70290. 70291. 70292. 70293. 70294. 70295. 70296. 70297. 70298. 70299. 70300. 70301. 70302. 70303. 70304. 70305. 70306. 70307. 70308. 70309. 70310. 70311. 70312. 70313. 70314. 70315. 70316. 70317. 70318. 70319. 70320. 70321. 70322. 70323. 70324. 70325. 70326. 70327. 70328. 70329. 70330. 70331. 70332. 70333. 70334. 70335. 70336. 70337. 70338. 70339. 70340. 70341. 70342. 70343. 70344. 70345. 70346. 70347. 70348. 70349. 70350. 70351. 70352. 70353. 70354. 70355. 70356. 70357. 70358. 70359. 70360. 70361. 70362. 70363. 70364. 70365. 70366. 70367. 70368. 70369. 70370. 70371. 70372. 70373. 70374. 70375. 70376. 70377. 70378. 70379. 70380. 70381. 70382. 70383. 70384. 70385. 70386. 70387. 70388. 70389. 70390. 70391. 70392. 70393. 70394. 70395. 70396. 70397. 70398. 70399. 70400. 70401. 70402. 70403. 70404. 70405. 70406. 70407. 70408. 70409. 70410. 70411. 70412. 70413. 70414. 70415. 70416. 70417. 70418. 70419. 70420. 70421. 70422. 70423. 70424. 70425. 70426. 70427. 70428. 70429. 70430. 70431. 70432. 70433. 70434. 70435. 70436. 70437. 70438. 70439. 70440. 70441. 70442. 70443. 70444. 70445. 70446. 70447. 70448. 70449. 70450. 70451. 70452. 70453. 70454. 70455. 70456. 70457. 70458. 70459. 70460. 70461. 70462. 70463. 70464. 70465. 70466. 70467. 70468. 70469. 70470. 70471. 70472. 70473. 70474. 70475. 70476. 70477. 70478. 70479. 70480. 70481. 70482. 70483. 70484. 70485. 70486. 70487. 70488. 70489. 70490. 70491. 70492. 70493. 70494. 70495. 70496. 70497. 70498. 70499. 70500. 70501. 70502. 70503. 70504. 70505. 70506. 70507. 70508. 70509. 70510. 70511. 70512. 70513. 70514. 70515. 70516. 70517. 70518. 70519. 70520. 70521. 70522. 70523. 70524. 70525. 70526. 70527. 70528. 70529. 70530. 70531. 70532. 70533. 70534. 70535. 70536. 70537. 70538. 70539. 70540. 70541. 70542. 70543. 70544. 70545. 70546. 70547. 70548. 70549. 70550. 70551. 70552. 70553. 70554. 70555. 70556. 70557. 70558. 70559. 70560. 70561. 70562. 70563. 70564. 70565. 70566. 70567. 70568. 70569. 70570. 70571. 70572. 70573. 70574. 70575. 70576. 70577. 70578. 70579. 70580. 70581. 70582. 70583. 70584. 70585. 70586. 70587. 70588. 70589. 70590. 70591. 70592. 70593. 70594. 70595. 70596. 70597. 70598. 70599. 70600. 70601. 70602. 70603. 70604. 70605. 70606. 70607. 70608. 70609. 70610. 70611. 70612. 70613. 70614. 70615. 70616. 70617. 70618. 70619. 70620. 70621. 70622. 70623. 70624. 70625. 70626. 70627. 70628. 70629. 70630. 70631. 70632. 70633. 70634. 70635. 70636. 70637. 70638. 70639. 70640. 70641. 70642. 70643. 70644. 70645. 70646. 70647. 70648. 70649. 70650. 70651. 70652. 70653. 70654. 70655. 70656. 70657. 70658. 70659. 70660. 70661. 70662. 70663. 70664. 70665. 70666. 70667. 70668. 70669. 70670. 70671. 70672. 70673. 70674. 70675. 70676. 70677. 70678. 70679. 70680. 70681. 70682. 70683. 70684. 70685. 70686. 70687. 70688. 70689. 70690. 70691. 70692. 70693. 70694. 70695. 70696. 70697. 70698. 70699. 70700. 70701. 70702. 70703. 70704. 70705. 70706. 70707. 70708. 70709. 70710. 70711. 70712. 70713. 70714. 70715. 70716. 70717. 70718. 70719. 70720. 70721. 70722. 70723. 70724. 70725. 70726. 70727. 70728. 70729. 70730. 70731. 70732. 70733. 70734. 70735. 70736. 70737. 70738. 70739. 70740. 70741. 70742. 70743. 70744. 70745. 70746. 70747. 70748. 70749. 70750. 70751. 70752. 70753. 70754. 70755. 70756. 70757. 70758. 70759. 70760. 70761. 70762. 70763. 70764. 70765. 70766. 70767. 70768. 70769. 70770. 70771. 70772. 70773. 70774. 70775. 70776. 70777. 70778. 70779. 70780. 70781. 70782. 70783. 70784. 70785. 70786. 70787. 70788. 70789. 70790. 70791. 70792. 70793. 70794. 70795. 70796. 70797. 70798. 70799. 70800. 70801. 70802. 70803. 70804. 70805. 70806. 70807. 70808. 70809. 70810. 70811. 70812. 70813. 70814. 70815. 70816. 70817. 70818. 70819. 70820. 70821. 70822. 70823. 70824. 70825. 70826. 70827. 70828. 70829. 70830. 70831. 70832. 70833. 70834. 70835. 70836. 70837. 70838. 70839. 70840. 70841. 70842. 70843. 70844. 70845. 70846. 70847. 70848. 70849. 70850. 70851. 70852. 70853. 70854. 70855. 70856. 70857. 70858. 70859. 70860. 70861. 70862. 70863. 70864. 70865. 70866. 70867. 70868. 70869. 70870. 70871. 70872. 70873. 70874. 70875. 70876. 70877. 70878. 70879. 70880. 70881. 70882. 70883. 70884. 70885. 70886. 70887. 70888. 70889. 70889. 70890. 70891. 70892. 70893. 70894. 70895. 70896. 70897. 70898. 70899. 70900. 70901. 70902. 70903. 70904. 70905. 70906. 70907. 70908. 70909. 70910. 70911. 70912. 70913. 70914. 70915. 70916. 70917. 70918. 70919. 70920. 70921. 70922. 70923. 70924. 70925. 70926. 70927. 70928. 70929. 70930. 70931. 70932. 70933. 70934. 70935. 70936. 70937. 70938. 70939. 70940. 70941. 70942. 70943. 70944. 70945. 70946. 70947. 70948. 70949. 70950. 70951. 70952. 70953. 70954. 70955. 70956. 70957. 70958. 70959. 70960. 70961. 70962. 70963. 70964. 70965. 70966. 70967. 70968. 70969. 70970. 70971. 70972. 70973. 70974. 70975. 70976. 70977. 70978. 70979. 70980. 70981. 70982. 70983. 70984. 70985. 70986. 70987. 70988. 70989. 70989. 70990. 70991. 70992. 70993. 70994. 70995. 70996. 70997. 70998. 70999. 70100. 70101. 70102. 70103. 70104. 70105. 70106. 70107. 70108. 70109. 70110. 70111. 70112. 70113. 70114. 70115. 70116. 70117. 70118. 70119. 70120. 70121. 70122. 70123. 70124. 70125. 70126. 70127. 70128. 70129. 70130. 70131. 70132. 70133. 70134. 70135. 70136. 70137. 70138. 70139. 70140. 70141. 70142. 70143. 70144. 70145. 70146. 70147. 70148. 70149. 70150. 70151. 70152. 70153. 70154. 70155. 70156. 70157. 70158. 70159. 70160. 70161. 70162. 70163. 70164. 70165. 70166. 70167. 70168. 70169. 70170. 70171. 70172. 70173. 70174. 70175. 70176. 70177. 70178. 70179. 70180. 70181. 70182. 70183. 70184. 70185. 70186. 70187. 70188. 70189. 70189. 70190. 70191. 70192. 70193. 70194. 70195. 70196. 70197. 70198. 70199. 70200. 70201. 70202. 70203. 70204. 70205. 70206. 70207. 70208. 70209. 70210. 70211. 70212. 70213. 70214. 70215. 70216. 70217. 70218. 70219. 70220. 70221. 70222. 70223. 70224. 70225. 70226. 70227. 70228. 70229. 70230. 70231. 70232. 70233. 70234. 70235. 70236. 70237. 70238. 70239. 70240. 70241. 70242. 70243. 70244. 70245. 70246. 70247. 70248. 70249. 70250. 70251. 70252. 70253. 70254. 70255. 70256. 70257. 70258. 70259. 70260. 70261. 70262. 70263. 70264.

deinceps in vulgaria parceretur, ut etiam ante tempora nostra iudeorum
congregationem contra eum. Plutarch, Themist. pag. 149. n.
Iudea tandem civibus discedendi alacritatem. W.E.S.S.

nostro exemplo affirmo: quod ex monito; ne quis illud aut consilium aut temere praetermissum a nobis estimet. Satis autem fuerat punctum minus; nec maiori opus erat. S. I. om. H. (exemplum de cunctis iustis) b. 1

Bocotia non novi, acceperit Vallis; satis nunc in aperto. Itipam r. Bocotus, quae contra Chalcidem in Bocotiae finibus; et huiusmodi aperta r. Astas Dibidorum XXXI. 17. Astas eadem videntur regi, ex adversum insulam Rhodum, Perdix apud Lidiu. lib. XXXII. 13. WESS.

seq. Θεούσιον, διδασκάντες Κρανού) Odr. Et Koenius
in litteris ad me datis, Multa, scribit: scilicet quod
me offendat. Primo Crano's dictos fuisse sub Pelasgiis;
deinde vero Cecropidas; quam Cecrops Chalcant detulit pri-
miceri. Quis scripserit Herodotus, Codices forte monstrabant.
Interim velim consideres, num libri dispiceat: illi ut πλάγιον
πόδος Πλάγιον διδασκάντες, illi δι Κρανος διδασ-
κάνται, Κρανοίδαι καὶ illi Κρανοίδαι Κρανοί. Dabruini non est
quod ista ratione vere scripsisset Herodotus; sed, quod
in nostris est exemplaribus, in suo Scymnus Cris πα-
τέη, eatus ista sunt in Perieg. vs. 558. Etsi, alioquin
illentur λατεῖον τὸ μὲν Πελαγονος πάτερ, οὐδὲ δὴ καὶ λαγητού
νοῦδος καλεῖται πατέρα τοῦ Κρανοίδαι, etc. tunc vs. 564ον,
Μέσοδος λόρης δὲ ταῦτα εγγράψων. Scymnus testimonio, quod
tunc Marcianum vocabant, usus est Meursius in Regni Art.
p. 30. 681 f 249 neque omisit hoc spectantia Eustathii versio
in Didrys 48. 423: VALCK. — De Atheniensium officiis
Pelasgiae conf. lib. I. c. 56. et alia Nostrī loca ibi citata
in Atticis ad c. 56, 10. Adde De la Nau's in Thes. de
l'Acad. des Inscript. T. XXIII. p. 125 seqq. S. coniunctio
διδασκάντες Κρανοί) Io. Meursium, haec vero non
duo deposita arbitratum, in ordinem Gronovius cogitva-
tissime; addi potuerat, quod Bouherius Dias Herodotus
q. pag. 9g. tacitum non habuit, valde dubiam manere,
dram a rege Crano Athenienses Cranaū fuerint obli-
tus habent; an potius, quod asperam et petrosam, θαλάσσι-
regionem haberent, quae Salmasius doctrina, Ling. Helle-
nista, p. 359. Ad veritatem propior Berkeii accepit suspi-
cio, ad Steph. Byz. Iayla, in vicinis exercitioνēs Εἰχών
Dīdā: fuisse primitus, Arnaldus Epiz. 17. dicit Enchanted

Verberum enim et rei nexus coniectantur ad prime faveat. WESS.

CAP. XLVI. Aliynas ῥηνός τά] Suspirat plusquam quadraginta naves et in hanc clasem Argentatas dedisse; atque, ut Herodotei numeri convenienter, duorum quadragesimam legendumque adeo δύο διαφάνοις: quo nascitur argumentum haec divisio, dicetur ad cap. 48. *VIT. L.G.K. — Valdenarii iudicium secutus Durhu. Fidentes habent. Aliynas δύο καὶ τρισκόντα potens; τούτο post latenter in illis, [lin. 4.] εἰπήκοντες τρισκόντα, nihil mutare est auseus. Fidentior Larcher, postquam habet vero post les Eginettes envoient quarante deux triplex, pro aliis deinde τρισκόντα διηγεῖ etc. nil aliud posuit, nisi Cœur (Levaldeatur) qui combattirent à Salamis, étoient excellentes orszas. Quis vero, quaeso, persuadere sibi possit, loco numeri XLII., quem hic ab Herodoto positum siquidem, his librariis bonis in numerum XXX. coniurasse? In uno quidem nostro F. priori loco (ut in Var. Lect. dixi) temere praetermissus numerus est; sed posteriori loco triem eundem cum aliis omnibus consentit. Vide ad cap. 48; & sequentiam. *Sic etiam apud Plutarcho et alios, qui non in motu**

— 9. — Klio. Vide huius libri c. 1. Revoeavi [lin. 1.0] δύο Αθηνῶν usus Eustathii consensu. Sie δύο Kopides, [δύο] Εὐδηλίου, etc. Cognita quoque sollemnis in ea scriptura aberratio. Naziorum naves male annumeravit Plutarchos in expendo. Scriptore malignitatis culpam haud excusat teritus. WESS.

*mηδέ δικτυον τὸν δύο Αθηνῶν) Accuratior horum ptio requirit, ut dicantur Κεῖον — δύο τοις τοις Αθηνῶν περι περι paulo post. Naziorum — Ianes δύο Αθηνῶν γάρ ει. 48. Siphnū et Seriphū. Iares δύος δύο Αθηνῶν. Ad hunc illud, q̄ teca quedam indicata sunt Herodoti, sicut quibus Αθηνῶν scribendum pro. Abhalor ad ista haec poterant adiungit. Neinio horum rerum sciens in Fluvydi. Vulnus grecum colligunt, ubi Cei aliquique insulani dicuntur. *τοις τοις Αθηνῶν δύο Αθηνῶν, libi VII. c. 47. sed alterius liquidabitur Herodotus; quare in rem vicinia satie nobis dubit exemplorum: cap. 45. Leucadii vocantur δύο Ασπάρων δύο Ρόπιδον, c. 46. Aeginaeas δύο δύο Εὐδηλίους: c. 48. Melii γῆνος δύο Ασπάρων. Ad eam rationem Osiu et ceterique**

dinti sunt. (*Hmo. Iomax*) αέρι Αλσοίσιν, Athenis orti. In proximis frusta sibi Plutarchus visus est malevolentia detectissima; T. II. pag. 869. a. c. Cum rerum faciea multum esset mutata, illis abuti non debebat, quae olim excederant sub Dario, Herodote narratis lib. VI. c. 96. VALCK.

17. Κύθηνος) Qui Κύθηνος illi, quibus tantopere delectatus fuerunt librarii? an ex monte Cyntho Creteum a Duce grecis Cretenses Gracis contra Persam suppeditas non ieruntur, lib. VII. 170. Redierunt, unica transposita littera, Κελεύσι, ex insula Cythno; quos suis in schedis hic invenit Plutarchus Maliga. p. 863. z., restituendosque monasterunt Georg. Arnaldus Anonymus. Crit. cap. 30. et Ab. Gronovius ad Actianae Hist. Anim. lib. XVI. 32. De Cythniorum et Symeonensis Dryopias origine, Steph. Byz. et Pausan. lib. de Vol. 34. WESS.

CAP. XLVII. 7. μὲν μῆν, τὸς ἡρακλεῖον Φάγητος) Unam navem ab opulentissima tum Italiae civitate Graecie auxiliarem missam nemo sibi facile persuadebit, multo vesialmilius, ter Pythoniacam Phayllum suis navea sumptibus instruxisse, qua Graeciae veteri, in qua totius honorem fuerat adeptus, periclitanti sponte sua venerabili auxilio; hanc movet suspicitionem Pausanias, cuius lib. X. [c. 9.] p. 8. 8. Phayllus Crotoniata invaditum xad. brevitate τοῦ Μίδων, μὲν τι πυρετουντάμενος εἰσιστε, xad. Κροτωνατῶν ἔχεσθαι ἐπειδή μη τῷ Ἑλλὰς ἀνθίσσει: ubi scribendum partim inebilitate. Sic Atheniensis Clinias ἵρπατος οὐδεὶς οὐδὲ, Herod. VIII. 17. Parum exacta scripsit in hunc de Phayllo Herodoti, locum Palmerius Consentit. (ait), qui Herodoto Pausanias in Phocicis: et videtur omnia, quae deinceps illa narrat, ex hoc loco accepisse. Praeter alia monumenta vetera, habuit Pausanias catalogos, in quos hierogonicazim, nomina et facta fuerant relata; nec certe de Phayllo inde disserere potuit ex Herodoto; sed in id ambo consentiunt, ut ter dicant fuisse. Hellenum: addit. Pausan. Olymp. xiiij. περὶ τοῦ ιεροῦ μέρη. Βιβλ. Ab hec diversus Phayllus fuisse videtur Olympionica, de quo praefer Schol. Aristoph. et Suidam, vid. Zenob. Cent. VI. Prov. 23. et Eustath. ad Od. 6. p. 302. VALCK.

(*Ibid. Φάγητος*) Egregia viri laus, qui, magnae Graeciae Sacrae auxiliium negantibus, id est in hoc νόμῳ ἐπιδιδούσι

subiecto; et auctoritate tanquam magno. Ad hanc ad rostra propter
 virtutem tuam Pto; D. Alpico p. 683. m. . Nihil in rem quia innotescit
 nimis nimis leviter, inquit enim Cethonia tua, tu in aliis Graecia
 peregrinatus es, nisi potius ut quod haud in securum sapude Rauensia X.
 -92; dicitur istud non teque ut deinceps eum nollos; desonabit Serapeo
 dicitur ut Ephebeum scriptum habeatur et Cas. j. V. E. S. S. m. 10. ab
 -Iod coll. M. P. K. K. V. dicitur ergo quod haud est in aliis quod non
 apparet in aliis, ut in libro pacis durat). Nihil in his summis,
 stimatis si dicitur quidam mentis abeant clam: *Kalligraphi* quidam
 scripsit monum dñe petratore ita cap. 89. ut de auctoritate deu-
 sanctis vobis conspicio casseto equum. Ente sentamach in phoenit
 sanctis lego, quod scriptor supra dicto Scriptor dedit, non videtur non
 apparet tamen sicutanum. Abibit vero et in cuius populi naues
 inveniuntur, non omnino. W. E. S. m. Graecorum epis. ad
 dicitur quod haec illarum fuisse dicitur tribuum. trecentorum
 scriptorum et puto; sed si sedes ad capitolium quidque singu-
 ligine desiderint civitates numeratae 143. seqq. in quam sum-
 imam esse trahet, confidit. in universitate sunt nam naues
 antillarum qualem horum exinde. God. nobis hic offeritur, non
 complexus sed tantum concipiatur, non est ut presservetur, sed
 impetratur et totidemque repertae sunt in God. *Kalligraphi*. Si vel
 eadem quae continentur in God. *esset*, habent illas, aut iudicet, ut pre-
 citem tantum, et sunt correctoris. Scriperat Herodotus ut
 dicitur vulgatum, occixtus. Venit enim ad veteres, Praeter
 haec omnia, (M. L. p. 21.) havis e. Testimonia: haec ducit
 numerum CCCLXXX. explesse. Nostri diuinae insta. n. 831,
 videntur et utrumque etiam falso: et hoc ostenditur. sed expono
 iste: hinc; hunc, ad eos. Num etiam suspectus esse indiqueat: Ubi
 non nisi tamquam qui illi sedes erit, querenda. nisi fallor, e. 46.
 non ut ergo necessario non xxx, sed dederit naues violentur. xii.
 Multo enim etiam de numeris naevum existit: in Corinthis p. 117 & [libid. 1.
 e. 29.] scribentem, Aeginetas in r. M. Indus quod sedes utrumque
 sit, dicitur: in r. M. Indus quod Aeginetas. Nam vero numeri pestu-
 lat. Herodotus ut dederit quod est quod aegina p. V. A. L. C. K.
 in s. 5. illi Herodotus aperte effidisset. Kalckenius, non pulcherrimi-
 dum ausurum fuisse Virum, sit noctissimum; sic perinde-
 dicatur, mutuus quantum (conjectura in aquamvis certam) sibi

adipisci, contra Codicem, non sicut consummata est regula
Scriptori, quod a Wess. et Larch. capi 46; sed factum videlicet
narratio certis illis, prout, habituens fuisse, sententiam suam
An Adnotacione contextus subjecta declarase. Nam vero,
etiam vel maxime pro certo sumatur, evanescere ab Herodoto subductam (conxxviii) navem nulla alia ratione
intelligi posse, nisi ita ut statuamus legibus vel hoc bel-
lum novus vel in obituatis; ne sic quidam necesse esse equi-
tem aperte, aut contundamus Herodotum cap. 46, in qua
estatim, sed extra scriptissima aut scribere debuimus. Biarie
enim ibidem monet Scriptori, praeceps xxix triremes, quae
pugnas ad Salaminem interfuerunt, alias etiam eadem talibus
contraeas, quibus oram sacra insulae tuerentur. Atque si quippe
blandi probabo Salamine sita Aegina esset, in quam con-
spicuit etiam Attici cives uxores suas et liberos deposito-
rentur, plura meritoque naves esse, quae Aeginam custodie-
bantur perinde atque reliqua in censum hoc loco vobige
debuissent, rebus summa Graecaricarum omnium navium ad-
versari diversi instrutorum subducitur. Quod si dicitur illas
naves Aeginam custodientes ponamus finies (duodecim) a uno-
lato (universae summae occurreret, constabit ratio; et si pi-
chilo milibus iustus fuerit numerus xxxi biremis, deponetur
positus. [1] Tunc quod in aliis operis mundis dicitur meo
relatum CAP. XLIX (q. v. vobis) Pravum fidei et ab-
squecum removit in consilite, ex Vulcaini. monitori id
lib. II. 620, invocabat. WESS. (verbo ad sensum
ex Hideri vobis) Ferri nequit, revocabitur indecum
libido (Quo Perisoni in Aelianae Mar. M. cc. 36, ad 36 ad
dico, quod Codices offerunt, hoc debet aperte ante
et citate; et est sane levissimum et secundum constantem interrum-
pus sperneretur, et credidit ut saloccum alteriusmodi dicit.
En tuum admisisti in his sepe fuit a vobis doctis peccata. p.
VATICAN. Diversa ratio enat illas, et ipsa huiusque in
locis ibi in Adnotacione, subiecto non sicut significatur,
significatur. Secundum etiam vobis (vobis) confunditur (q. v. 3
ut seq. in Vulcaini. monitori) Speciem praefert sibi. p.
M. dicit, quoniam tale in negotio tali est. Secundum etiam
interceptum est per nos, a vobis. Sed seducere et via firmissi-
mam ex parte facilius. WESS. Vobis in motu eius
id est misericordia vobis (q. v. 3) sapientem, eximam

a ratione nis volim adiectam iudicans: priori loco (lin. 1-1.) coniuncte et adiicietur: id vero si placuerit, non equidem post ipsos diéomma pauperim, sed post ipsos dié etiam, praeterea vero etiam; ne fortasse iuncte aliquis intelligeret etiam ab aliis etiam ipsi. S.

11. seq. Ubi dicuntur αὐτὸς δοκίτης ἐγνωμόνας τὸ μαρτύριον τοῦ Ηρόδου εφεγγένετο, τὸ διάνοιαν τοῦ δοκίτης διατίθεται: in his et ceteris legitur repetitum: corrigendum τὸ μαρτύριον, τῷ σὲ Πυθίᾳ, oraculum, quo ipso edicerat Pythia, putabant ἐγνωμόνας, inēdēm Dei adsequuti. VALCK. — In codicūm consensu tenetūm vulgatum: atque etiam valde dubito, an αὐτὸν loquendi formam, τὸ μαρτύριον τῷ σὲ Πυθίᾳ, etc. pro sua agnitus esset Herodotus. S.

CAP. LII. 2. τὸ μαρτύριον τῆς διεπορθίας ὄχθον, quem vocabant Αργεῖον νότον, I. Mētr. hinc attigit in Areopagi evan, ita ὡψα ροpe illustranda parce versatus. Illinc maiestranū formae loquendi, αἴσιον, vel αἰσιόλατον τὸς "Αργεῖον" εἰς "Αργεῖον αἴσιον" τάσσεται, Diogen. Laert. II. 101. Cicero de Divin. I. 26. de Sophocle: Adscendit in Areopagum; detulit rem: impo detulit veram, somnianti divinitus indicatum; noua rem Areopagitis notissimam, quam ex Hieronymo fabria narrat eruditus Scriptor vitae Sophoclis. VALCK.

CAP. LIII. 5. seq. τῇ δὲ σύντοτε τῇ ipòστροφῃ. Quia maxime loco legitur μέντος, hic non displicet lectio marg. Steph. p. 18. I. 6. τοτε τοις ἐφίλαστοι. His I. Mētr. usus est in Cestrop. Ic. 4. et cap. 28. VALCK.

8. τὸ ἴσον τῆς Κέρκρας Σούγαρτος Αγλαύπον. Instaurata arte, abolutisque a Péricle eius Propylaeis, prope ea in praerupta rupe Aglauri templum fuit, Ulpiano ad Demosthen. p. 11. πλοπροθύ. p. 262: testificante. Qua de aede I. Mētr. ad Athen. Attic. lib. I. 7. uberrime, et vestigia illius primum. Si Petrus Legi Attic. II. 4. p. 232. Insequens καὶ τὸ τοῦ οὐδὲν νομίσματον accidit, κατεψη, sicuti in schediis quibusdam, formantib; quo minus adstipuler, fragmentum Eiseidii in Stob. Serm. XLIV. p. 310. κατεψη καὶ ηδρα οἰδης τὸν μέλλοντα αὐθέντους καταδιη, impedit. At hoc momenti non magni. WESS.

10. τοις θεοῖς θεοῖς ιθόνεστοι. Si Corn. Nepos in Them. c. 4. haec ob deulos habuerit, protinus Kerkes accessit astu, idque nullis defendantibus, interfectis sacerdotibus quod in spes

invenerat, incendio delevit; suspicio, legatis suo in fibro
eius ipsorum sacerdotum, quae tanta vagatio, quoniam in
multis egregius serpens dissentit. Librarium autem
hunc in verbis diximus et hanc lapsus saepe fecit WESS.

14 seqq. Quos in templo repperunt supplices, crudeliter
derisorib[us] omnibus de eo traxerunt propter id, id est Am-
phoram, quod interpres tradidit Pollux IX. 459, haec adlocuta. Ha-
rodotus, quia non in aere caesi, sive strati, sed sensu tubera-
les, his concrecidi sunt; amplexu colligit enim verum
Pollum, h[abitu]m atque Atticis usurpata. Hoc cum non ante
adventiaset, Larinus forte loci longioritas immemori,
adiuu[m] attulit ex Nostro lib. IX. c. 75. ut dicitur EXARO
in Historia Mardonii of Sicily ubi verbum ponitur
abore quibusvis battis usitato, de eadaveribus quose per
campos Plataicos strata iacebant. VALEK.

CHAP. LIV. 2. οὐδέποτε μηδέποτε ταῦτα) Litera
nocet superflua Herodoteo συγγελοντα. Infra recte scri-
bitur ε. 97. ἔτενε τοι πίπτες συγγελοντα τοι παριδοσεις οι
καιροφθοροι οι οικισμοι της παριδοσεις της αρχαιοτητος της
εποχης της. Talia quaedam notata sunt ad Eurip. Phoen.
prologi et p. 383. VALCK.

επιτροπην οικισμοι της εποχης της) Memini fuisse, cui de con-
jectura vehementer ridebat idem in παριδοσεις. Id enim Scriptio-
ris praecipuo usu teri οικισμοι εις την Καρπονην η την Επω,
lib. III. 30. et cap. 66. οικισμοι εις την Επω: atque ad eum
paucum frequenter. Verum illud; pariterque, οικισμοι
ad eum non spesim. Adi lib. VII. 18. et 47. WESS.

CAR. LX. 2. seqq. έτοι η την οικισμοι etc.) Ut fieri
solet, eundo vires acquisivit narratio; oleam enim Per-
seus in igne eremitarum postea dicebant Athenienses (ut
scribit Pausani. l. p. 64.) νοθηδεψ θεον τη έτη δύο οικισμοι
επιτροπην. Hoc adeo mirificum nihil erat ad miraculosam
istam vitem; de qua suavissimum Sophoclis e Thyeste frag-
mentum conservavit Schol. in Eurip. Phoen. vs. 235. Et
olea Minervae, quae semper eadem durare credebatur in
anta, regerant Tauri. ad Ciceron. de Legib. I. c. 1. Ed. Span-
kam ad Callim. Hymn. in Pall. Lav. vs. 26. et Ios. Meurs.
Geograph. in agamque Herodoti. Galatiorum non omisit. Nec
sequens olea erat in θησαυροι του γνητιος λαρυγγι
αναιδεις quo titule videlicet. Clar. Wess. ad Diod. I. [c. 23.]

P. 34. Olearum et aquam, in puto, marinam, curiosis Attici monstrabant periegatae, velut testimonia litis, quo de solo Atheneum Nettivae et Minerva contendebant; catus, practice alijs, meminerunt in Menexeno Plato p. 237, caret Quintill. Declam. 2. ead. Plutarch. T. II. p. 489. B. VA L C K.

4. *ιδεις τι και θαλασσα ιν.*) Vulgatissimam appalibus est. *Alphonsium gloratione narrationem illi.* Scaliger ad Euseb. Chron. Ann. cccc xli. p. 27. obitum explicavit, opero eius lo. Meursius Cestrop. c. 19. et 20. *la. puto*, et *laquei* eius marina, namque haec illa θαλασσα, non procul fortasse modo iactantia procul esset, aberratur et aridorem luctum προς κυματα, auctor Pausan. L. 24. atque alibi, sic cupi auctor spiraret, edere perhibebant. Illum Libanius Lampridat. Nicomed. p. 203. c. quando de Neptuno, και οι ακροπολεις τοσιτοι αγκησιοι. θαλασσας φοιν δειξαι, innuebat nullam profecto procellam, a Morello temere excitatam.

19. επον τι πρωταύτων) Auctius in Pausania I. 27. miraculūm, neque Meursius reticuit, αὐθημερὸν ὅτον ταῦτα δύο βλαστάργατα πάχεις, εοδεμ, die in duum. arbitrorum proceritatem res pullulasse. Fidelior, ab illo praeteritus, Liban.; Antioch., Ποιοὶ 73. 5, δευτέρᾳ δὲ ἡμέρᾳ βλαστάς αὔρεφαμεν τις πάτηχεν ἐκ τοῦ καρπού μου, vacibus hinc repetitis. WESS.

CAP. LVII. 1 seqq. Erat autem dñ. Demosthenes etc.)
Hinc orsus Plutarch. T. II. p. 869. qd. quae succedant
hoc et seq. capite paucis omissionis, miris alij ear transscripsiis
ut hic narrat, traduceret, velut in Themistoclem valde in-
iussa, cui consilii saluberrimi gloriam ablayant (tradidit
uper apud. Plut. scribendum pro quoque remissos) nra. alius
transstulerit auctorem. Menesipham in cuim invenerunt The-
misticles tamen apud. Eurybiaden sanguinis suum mem-
tasse dicuntur Herodotus. Sed cetera Graeciae utilissima con-
silia soli tribuitur in seqq. Herodotus. Themistoclis et hie
prudentia magis viri fuisse indignum, consalim, quod
ipsorum secum dum dum agitaverat, ibi hoc tanto periculo
Menesiphilum, obsecrum Eurybiadi auctor, velut auctor
remipendi illum ambitione celebrare. sed haco in erudi-
tissimo philosopho, cui plurimum dñebeatur, si sequenda
sunt aliquo modo; illud, quod addit, nra. sententia mea
metropolita mentitur quod, quodcumque omnesque in eis
Aristotelis de x. r. l. VALCK.

6. ἀτε, νῦν ἄπει προστάτευε) Qued Valla in Latinis se-
catus fuit et schedae ostentant, Maesiphili accommoda-
tissimum menti videtur. Sed in talibus sūrum cuique iu-
diciū. Illud autem, [lin. 7.] προστάτευε της πόλεως νο-
μαχίας, Atticam (quod viro doeto in opinionem venio)
non excludit: erat illa Persarum ditioni subditis quidem,
nec ita omissa, quia fortiter agendo recipere posset.
Ceteri, nisi ea spe, male praelium Atheniensis ad Salam-
minum postulassent. WESS.

Ibid. οὐτ' ἄπει προστάτευε) Οὐδὲ τοῦ μητρού οἰδεις
ex Plut. Diss. Herod. p. 127., et ex Codicibus οὐτοὶ ἄπειν
luctum Vallae. Huius incisus lectionis Koenius eleganter
vulgatae correctionem mecum communicavit, οὐτ' ἄπειν
Dederat-ne forsitan utrumque. Noster? οὐτ' ἄπειν οὐδὲν
προτίθει ταῖς νῦν οὐτοὶ Σαλαμῖνος, προτὸν οὐδεμίης ἐπιπαρθεῖται
μονοχήνει: aptum hac in sede esse negari nequit: quidē
legerit utrumque Valla? eius sunt Latina: si isti etiam
tu pro nulla amplius patria dimicabis. Sunt et alia in Rictore
cho hic vulgatis meliora; velut [lin. 12v]. οὐτε καὶ προτὸν
χίαι τὰ βεβουλεύματα: hoc aliis dicitur εργάται. VALCKEN

12. διαχέι τὰ βεβουλεύματα) Nihil, si dictionem spectes;
differt Dionysii Halic. Ant. Rom. III. p. 141. τὸ δὲ παρόν
τὸν πολίου - - διαχέει αὐτοῖς τὰ βεβουλεύματα. Unde
aut hinc, ταῖς παρούσαις διαχέει et τὴν εἰρήνην διαχέει, quae
Theophylacti Simae. loca lib. II. 13. III. 9. Abrestitus iudica-
vit, fluxerunt. His proximum περιβουλεύεσθαι non collis-
cito: fixum adhuc haeret, μετὸν δὲ βεβούειται, dicitur, lib. VII. 12. WESS.

CAP. LVIII. 5. Ιελκες ἵστ. λύγει εἶτι Θεον.) Exstis-
his et vicinis familiaris quedam et suavissima voces,
qualem natura dictabat. Virgilii pastor Ecl. IX. 324. In quo
si quid habes. Ecl. III. 52. Quin age si quid habes: quibus
cum conferre debuerat Ursinus haec Theocriti Eid. Nov. 78.
Εἴτα λύγει τι λύγει. Luciani Mercurius tunc δὲ, τι καὶ λύγει,
T. I. p. 747. Eurip. Iph. in Aul. 817. Δραΐς γέ τοι δηλοῦται
In proximis articulo voculam praefero, quam habet Pau-
tarck. T. II. p. 869. E. θεούρεια δὲ θεούρεια. VALCKEN

9. εὐθίνει, συλλέγει τοὺς etc.) Pristino, nō codicis re-
tinxissent, εὐθίνει τὸν Εὐθύνηα, συλλέγει τὸν ηθικὸν de-
minuissimum. Glossae librarii, inconsulte sollicitis, istud

voce nquam absentia utilior, tribuenda sunt. WES S.
 - s. C. A. B. LXX. [44. δ. Κρήτος; επάρχεια] Κρήτης
 scripsisse Herodetum suspicatus erat Jacobs in Prael. Attic.
 cor. sub fin. At similiter et alibi loquitur Scriptor, et
 cap. 94. εν ευδεμ. Adimantum iterum τόν Κρήτην
 γραψαντόν dicit. [S.] τί τοι τούτη την πόλιν απέσταλε
 οι δράσται. Οι θεοφόροι etc.) Memoriae peccato. Plutarchus
 Themist. p. 117. Eurybiaden dicti auctorem prodidit
 Rectius Apophthegm. p. 185. s. Adimantum Corinthium. Oper-
 ram. eidem, ex Plut. Themist. derivato, insunxit doctissi-
 mus P. Faber lib. I. Agonist. c. 19., Cruxii Latina, obser-
 favit alapis caedere, vire redarguens. Vallae culpa similes. In
 stadio citius, quam moa tenebat, προσηδύντες, in eureme
 etiuncantes, sive προξαντόντων, sicuti hic et Stratii in Pol-
 luce III. 146., flagris admonebantur & μαστιγούντος. Plutar-
 chus. Apophth. ex Adimanti ore, τοὺς ἐν τοῖς αὐτῷ πρεξιανε-
 σσους ποτε τοῦτον εἰδεῖν atque ea verbo virtus lib. VII. 225.
 οἱ γράτοις - ἔχοντες μαστίγας, ἐπάρτιζεν πάντας, flagris
 percutiebant. Hoc amplius, si lyraτακόμινοι, [lib. 7.] Plu-
 tarchieκτόλεικάμινοι et λαπάμινοι, non illi profecto, qui
 domi relinquuntur, sed longe in eureme post tergum reliqui, vi-
 cilique adeo, ex verbi notissimo usu. Hanc acutis utramk-
 que dicti sententia, quo magis miror euudem eruditissi-
 mump virum, damnatis prioribus, Themistoclis απολαθό-
 τας ad agitatores sive aurigas (Agonist. lib. III. 19.) adpli-
 cuiisse. Θεοφόροι dialectus, adfirmat. WES S.
 . 6 seqq. in τοῖς αὐτοῖς προξαντοῖς. In Themistoole Pluta-
 chus T. I. p. 117. o. haec dicentem facit Eurybiadem; sed
 errorem corrigit in Apophthegm. T. II. p. 185. Ad ubi,
 'Αδιμάντον, inquit, ταυμαχεῖν μοι τοις αὐτοῖς, τίποτες (τε) πέδε.
 Θεμιστοκλα. -- "Ω Θεμιστόκλεις, τοὺς δὲ τοῖς αὐτοῖς προξαν-
 τοῖς μαστιγούσεις εἰσί." Ναι, εἶπεν, οἱ Αδιμάντες τοῖς δὲ αὐτοῖς
 πομένοις νῦν στιθανοῦσι. Quod [apud Plutarch.] additur, uel
 liane, Aristidi, alisque memoratum, Eurybiadi convenit;
 cui baculum attollenti Themistocles, πάντας μὲν οὐκ εἶται,
 ἀποτελεῖ. Primum ex hoc loco tollendum εἰσί, matum ex
 vicinis; deinde μαστιγούσαν illic rectius redditur, flagris
 caedere moris est, quam in Themist. πατίζεται, caeduταλαπις.
 Turpis error Vallae haerere tamdiu non debet in Eddi
 Herod. πατίζεται vertentis colaphis caedentur, hominesat nem-

vile prorsus atque indignum candidatis certaminum Graecorum, in quae servi non admittentesur. Partem τον πάραξιν, vel τάξιν: colaphum impingere vel alapam επειρέ, vulgo κολαφίζειν, Atticis erat κονόδευτος ἐντόπιος: videlicet summus ad Luciani Prometh. [c. 101] p. 193. Dicitur et apud Plut. utrobique Eurybiades Εὐρύβιάδης τὸν βασικόν τον πάραξιν: nisi scripsisset Ιπανεπάτων, ut Thucyd. VII p. 555, 1. ἐκπήρετο τὸν βασικόν: illuc transversus legitur in Scholiis: apud Aelian. Var. XIII. c. 40. Eurybiades αὐτον τον πάραξιν βασικόν. Sed est insignis et forsitan unicus in suo genere locus Thucyd. ad haec Herodoti optus illuc minanda lib. V. c. 50. illuc Lichas Arcesilae Lacedaemonius Olympiae in τῷ αγώνι δρό τῶν βασικῶν πλούτος: Λακεσινοὶ -- πρεσβεῖοι εἰ τῷ αγώνι αἴροντες τὸν ήμισχον εἰς ταῦτα προστεθεῖσα ceteras postea causa fuit Lacedaemoniis belti Eleis inferendi, quod Licham μαρτυροῦντες διδοῦται γένεσι τοιούτου, ut scribit Xenoph. Ἐλλ. III. p. 287, 288. Apud Pausan. lib. VI. [c. 2.] pag. 454. Licham μαρτυροῦντες οἱ Ἑλλαδεῖς: scilicet dicuntur augustissimi iudices, quod per victores suos, αἵρετα dictos, fieri iusserunt, vel per his praefectum. Auctor Etymol. M. p. 72, 12. 'Αλυτάρχης, ὁ τῆς ἀγορᾶς Ομοπλικῷ αγώνι εὐκοπιλας ἀρχῶν 'Ηλεῖοι ύστε τοὺς βασικόφορους ή μαρτυροφόρους -- 'Αλύτας καλεούτιν. In modesto Themistoclis responsu apud Herod. si δὲ γέ τυπωταπότεντες εἰ τοτε φανεῖται, hoc ut rarius etiam apud Jonas ex uno Codice, his fallor, recipietur, indicato in Diss. Herod. p. 127. Εὐρυτακτοπομενοὶ ipsum Paulinum est in Ep. II. ad Cor. iv, 9., ubi, Polybianis omissis, unum hoc aptius attulisset Herodotus G. Raphelius: hic sunt in stadio relictū, sive cursu superati: transtulit illine, ut multa, felici metaphora Popilius, O. M. Iesum tanquam primum in stadio cursorem considerans, qui vicit, factus agonotheta, de caelo coronam porrigeret αἰματοφόροις τοις ἐντακτοποτοιοις, et sua vestigia animose legentibus. VALCK.

CAP. LX. 6. (οὐδέντα κατηγορίαν) Accusatione adulterii erat hic locus; [Quid nō?] verum ὅτι τοσοὶ οἱ νεγκιον οὐδέντα κατηγορίαν: sic corrigendum arbitrari dedecet ipsum εὐπιλας sociorum male dicere. Saepius idem videtur hinc finis fuit a viris doctis sublatum; nondum tamen, quod sciunt, ex Attica lege apud Demosth. p. 710, 42. videtur

χανίαι τῇ κατηγορίᾳ etc. transcripsit ista S. Petit in Legib. Att. p. 522. Legendum τῇ κακηγορίᾳ, facile liquebit atten- denti. VALCK. — Apud Demosth. κακηγορίᾳ recte iam Hier. Wolfius ejidérat, ed. Basil. 1572. p. 539. sub fin. et sic dein Reiske T. II. p. 1308. Apud Herodotum nihil no- vandum, ubi οὐδίκα cum κόσμῳ iungendum, κατηγορέαν vero ad συμμάχων resertur. Conf. Var. Lect. Emendationi ta- men a Viro doctiss. propositae videri potest speciem ali- quam conciliare id quod infra c. 61, 7. legitur. S.

γ. 11. ἐπιστρέψεις ἀναπτεπτεμένη } Valla [in patenti pelago, ubi etc.] bene. Langus Pastoral. III. p. 177. ἡνίκη μὲν οὐ γρα- φεῖται αὐτὸν τῷ δαλαττῷ ταῦτα ἔργατα, ἡ θαυμάστῳ οὐδὲ βασι. Consequens ēc. [lin. 12.] inmerito in abundantiae su- spicionem incidit quid enim tritus, quam ē; vice in ponit. Ισόμενας οὐ τούτοις Βασιλίοις θρόνοι, lib. III. 64. et mox [L. 14.] τὰς ἡνίκην πατέμαται τένα: eiusdemque structurae cumuluum concessit Portus. WESS. — Ubi scribitur οὐ δημοσίου οὐδὲν σύμφορον ιστι, primum illud perspicuum est, ad id ē intelligi verbum ναυμαχῆσιν vel ναυμαχήσονται. Deinde: (de qua eommodo ad h. l. Schulzii monuit) ubi ēs pro in- ponit videtur, id ea sit ratione, ut non modo significetur τὸ esse aut facere aliquid in eo loco de quo agitur, sed ut simul significetur τὸ moveri in locum, quo fit ut ibi sis. Itaque h. l. οὐ δημοσίου ναυμαχῆσιν vel ναυμαχήσονται idem valet ac si dixisset ēs δημοσίου ναυμαχήσονται, vel ēs δημοσίου ναυμαχῆσιν, quo abiret qd. ibi pugnemus. S.

12 seq. νῆσος ἔχουσας Βαριτίας) Naves Graecorum hic gra- viores; in Plut. Themist. p. 119. c. ἀτενεῖς καὶ ταπεινότεραι, comparatae ad Persarum naves molis maioris et celsioris; quarum, tamen ἀτενεῖς, in ἀλιτενῆς correctione docti viri abiierunt, forte iniusta. Noti τόποι ἀλιτενῆς, ἄκρη ἀλιτενῆς, θάλασσα ἀλιτενῆς, quorum humilis situs, aut quod profunditatem non habet mare, docente praeter alios P. Victorio ad Cicer. lib. XIV. ad Att. Ep. 10. Ubi vero ἀλιτενῆς navis, et quia significatione P. Ateneis, firmiter sunt compactae ac egre- gie cohaerentes; sicuti κατόπες ἀτενεῖς in Sophoclis Antig. ys. 842. WESS. — Navis κατώπεις ἀλιτενῆς καὶ πλατύτης memoratur apud Athen. lib. V. p. 204. e. inferne depressa et lata. S. 26. ταῦτα περιέχεσθε, μάλιστα) Praeclare scripta exem- plaria atque ex illis Gronovius, quem quoīus αὔτοῦ — — — καὶ Herodot. T. VI. P. II.

$\pi\varphi\delta\varsigma\tau\bar{\omega}\lambda\theta\mu\omega$ illustrantem lib. VI. 139. vise. WESS. — De formula $\delta\mu\sigma\omega\varsigma$ καὶ vide Adn. ad VII. 50, 18. et loca ibi citata. S.

36. μὴ εἰνότα δὲ θελσομένους) Cato in *Sallustii Catilinae* c. 52. Vigilando, agendo, bene consulendo, prospere omnia cedunt; ubi socordiae tete atque ignaviae tradideris, nequicquam deos inproles; irati infestique sunt: ubi *Massius* et *Cortius*, inque primis Th. Gatakerus ad *Anton.* Imp, lib. IXI 40. WESS.

CAP. LXI. 3. οὐκ ἐῶτι πριψίζειν) Infelicititer ista tentavit vir doctus, quorum haec est sententia: *nolens* comitiis principem *Eurybiadē* duces in suffragia mittere, sive sententias rogare, in gratiam viri urbe patria carentis. Sic Herodotea capienda decebunt Küsteri et summi viri observata in *Luciani Timon.* [c. 44.] pag. 157 seq. Praeter ea tera *H. Valesius* adscriperat *Harpocrationi* locum *Herodoti*, quem alii, quantum memini, non attigerant, verbum tractantes πριψίζειν. Cl. tamen *Abreschius* ad *Thucyd.* VI. c. 14.) τὸ γνώμας προτίθεναι praeium πριψίζειν: sicuti, quod *Herodotus* lib. VIII. c. 59. προθέναι λόγον, id c. 61. πριψίζειν. Moleste non feret vir humanissimus, si dixero mihi diversa videri, sententias varias iterum populo proponere, et super illis populum in suffragia mittere. Apud *Herodot.* c. 59. verba facere coepit ante *Themistocles*, quam convocatis duobus proponeret *Eurybiades* cuius rei causa illos iterum convocasset: hoc significatur utique per πρίν ἢ τὸν Εὐρυβιάδεα προθέναι τὸν λόγον, τῶν εἴναι συνήγαγε τὸν; ορατηνύς. Athenis *Prytanes* comitia solebant indicere fixā tabulā, quae: quid in deliberationem veniret, continebat: T. H. ad *Lucian.* p. 482. [Necromant. c. 19.] In unum coacto populo, qui tum erant inter *Prytanes Proëdri*, vel e *Proëdris* οἱ Ἐπιστάτες iterum proponebat, qua de re esset agendum; excitati voce praeconis oratores in medium prodibant, rem propositam civibus suadentes vel dissuadentes; hi causam quisque suam ubi perorassent, tum populus causā cognitā mittebatur in suffragia: *Epistes*, vel alias ex ordine *Prytanum*, sententias rogans, dicebatur πριψίζειν. Ut primum cadere nequit in dubitationem, sic et priora certis nituntur testimoniis: de *Proëdris* quodd dicebam, loco

Demosth. p. 445.; §. 31. [Orat. in Timocr. p. 706 extr. ed. Reisk.] et his Ulpiani: οἱ μὲν Περιόδοις συνῆγον τὴν ἐκκλησίαν οἱ δὲ Πρόδρομοι ὑπέβαλλον πεζοὶ τίνος συνάδον. Eximie tamen Prytanæ dicuntur προτίθεται: vid. Clar. Hemsterh. p. 482. [ubi supra,] et initium praesertim Philip. I. Demosth. Hic, cum causam suam perorasset Themistocles, iam ante iratus Adimantus nunc noluit Eurybiadem ἐπιψήφιζεν ἀπὸς ἄνδρα. Infacta quoque, ni fallor, viri docti praetermisserunt haec Xenophontis Ἀναβ. V. p. 204, 7. ἐπειψήφισται μὲν εὐδήλως, τὰς δὲ πόλεις ἐκπονεῖται πεντηκοντάρχης ὁδούς: nihil sanxit, Leunckavius; mirifice vertit iste Hutchinson p. 359. Xenophon de omnibus ante memoratis milites sententiam rogaverat; de hac una re noluit illos in suffragia mittere: unius ferme tantum literae omissione vetusta restitui poterit scriptura legendo: οὐ δὲ οὐδὲ ἔγραψα τὴν αὐτούς, ἐπειψήφισται μὲν εὐδήλως τὰς ἐκπονεῖται πεντηκοντάρχης. Xenophoateum illud μὲν τοῦ supradictum attigi ad lib. VII. c. 208. Verbum ἐπιψήφιζεν sic usurpant Xenophon p. 213, 31. p. 219, 36. [Vide Membrini Socr. I. 1, 18. ibique Interpretes.] Antiphon p. 146, 37. Andromedes p. 10, 34. Demosth. p. 418, 151. p. 452. 86. 470. §. 235. etc. Λόγοι autem προτίθενται, et ἐπιψήφιζεν liquido distinguit Aeschines de Falsa leg. p. 36, 26. γεγραφέσ, τῷ πολιτεύομενος προτίθενται τὰς γνώμας, λόγον δὲ μὴ προτίθενται Apud Suidam in Ἐπίτεκτοι loco alienissimo leguntur ista scriptoris incerti: Σωκράτης δὲ ἦν ἐπιτεκτός, καὶ οὗτος ἐψήφιζε, οὐτε κατεχυρότας: hic libenter corrigerein oὐτ' ἐπιψήφιζε: [ex Xenoph. Mem. I. 1, 18.] sicut in Aeliani Var. Hist. p. 234. [lib. III. c. 17.] corrigit οὐδὲν T. H. οὐτ' ἐπιψήφισται Ἀθηναῖς τὸν δίκαια στρατηγῶν διάνοτον: illic rectissime in gratiam Atheniensium vertit Clar. Abr. Gronov. vid. Xenoph. Ἑλλ. I. p. 263, 41. et Ἀπομ. IV. p. 468, 5. ἐν ταῖς ἐκκλησίαις Socrates ἐπιτεκτός γεόμενος τὸν ἐπέτρεψε πατέρα τοὺς νόμους, Φιλοσοφοῦ: quia scilicet οὐκ ἐψήφιζε, de re adeo indigna populum mistere nolebat in suffragia. Apud Herod. noluit Corinthis sumnum Imperatorem ἐπιψήφιζεν ἀπὸς ἄνδρα: ut Socrates Aeliani noluit ἐπιψήφιζεν Ἀθηναῖς. VALCK.

- 4. ἀπὸλε ἄνδρα) Haesitavi hoc probarem an ἀπὸλε ἄνδρα (quod multo receptius) Arch. Re considerata visum illud forma fuit, cuius Ἰερος, τῇ Ἰερ, Ὁστρης, τῇ Ὁστη [Ὤστη,]

καναβος, etc. In superioribus. Instissimo deinceps anno Themistocles Adimantus importunitatem castigata. Dixerat idem civibus, si Iustino fides II. 12., Partiam mancipasse, non moenia; civitatemque non in aedificis, sed in civibus possem, et quidem verissime. Conf. H. Grotius de Iure Belli et Pac. II. 9, 7. Ceterum Plutarch. Themist. p. 175 ex Adimanti memoriae perpercit, nescio quem Eretriedonem, sed a Themistocle ex virtutibus ornatum, advoeans. WESSELS. — De tono vocab. ἀπόλιτος in penultima ponendo, vide Var. Lect. ad N. I. et ad I. 41, 5. Si τὸν αὐτὸν τονον
7. Τὸν δὲ σcribendum, τὸν δὲ δημόσιον. Ad ista valimus
εἰς 60. Τὸν μὲν ἄνθρωπος τοῦ Κορινθίου αὐτούς τοὺς, hanc responson: Τὸν δὲ δημόσιον τοῦ Οἰνοφύλακος τοῦ Κορινθίου τούς τοὺς κατὰ τὴν πόλην. Exacter haverat imprimitus Themistoclem. Adimanti vox inconsiderata ἀπόλιτον ἀπέδι vocantis, qui art
dem ut canit Claudio, carinis Vexit, et arcuas Medo
subduxit Athenas. Apud Suidam in Adelmaro; Thymistocles,
τις, εἰπειν, Αἰσχος, Εὔχοις τῷ τρίπτοντι. Ex historico dependit
descripta quaedam hic spectantia habet egregias Plat. in
Themist. p. 117. e. VALECK. — Potuerat commode adversa
tiva δὲ particula ante δημόσιο adsciri, sed ignorantibus libri,
ne admodum quidem necessariam, quin præsentim estud
Τέττην cap. 60, 1. nimis longe hinc absit, ibidemque
etiam continuo δι-particula subiiciatur. S. videlicet ibid.

CAP. LXII. & seq. Σὺ εἰ μετάποντας Ερεσσον
Vallae propagarunt correctores. Locum his invenit ellipsis
de elegantioribus: Σὺ εἰ μετάποντας μέντος στονούς
δος. . . . εἰ δὲ μή, θεαργίφεις τῷ Ελλάδα. Tu si hic manseris,
et manens rem bene gesseris, sive virum te praestiteris; sup
plendum relinquitur στονούς τῷ Ελλάδα, vel ἐρεσσος, ταῦτα;
si quis malit, quod plerisque locis veterum congruit, εἰδεῖς
λαος, vel τῷ Εὔχοι: prout hanc ellipsis supplet Tryphos
in libello τῷ Τρόπων nondum edito. Ellipsis illa
quadrivis copiose tractaverint H. Stoph. Anim. in Corintho
p. 23 seq. in Xenoph. p. 39, et Cœaubi in Athen. p. 533c, 5
librorum famili Veterum Editores, minus attenti, lectoribus
illam sibi saepè designare neglexerent. Haec quo
ponamus exemplum ex Herodoto de vita Hom. v. 53, ubi vel
luc Eresiones Homereas posuerant hos enormes duxerunt
Editores? (de Barnesi nihil hic dico. Ruentis ejusdem editio-

πολιτείαν καὶ μή τινα δύνεται, οὐδὲ μη. Οὐχὶ ἴστημεν· διὸ γε
τυρουάνδοντες ἀβάθη πλέοντες. Ad priora pertinent ista, "Egret
in meadowes iusta, sequitur aliud fragmen, cuius indicium
praebeatum, constata duobus scenario legitimiis, si sic redi-
tingentur: Εἰσιν τοῦτοι εἰναῖς, οὐδὲ μη, οὐχὶ ἐστινομένοι,
Οὐ ταῦτα συναντεῖται ἄλλοι πλάνοι. cons. Athen. VIII. p. 360,
et. V. Ad. C. K. et al. in proposito.

2. q. 6. Elpis, sive in Italia, Ne confunderetur cum eiusdem
κοινωνίᾳ της Παραποταίης, Σίρη τῆς Παιανίας, c. 115., illa pru-
denter adiunguntur. Italiæ Sirin, iauris olim, et ante bel-
lum Troeis autem quidem, Ionici atque adeo Atheniensium
fuisse; Lycophronis, Alexand. vs. 986. seqq. canit; cuius
Scholiastes, ex veterum haud dubie commentis, super ea
possessione pluram, Dissident tamen Strafo lib. VI. p. 405. a.
{ p. 264. ed. Cas. } Ionasque, Lydorum dominatum vitantes,
Sirin occupasse asseverat. Noster a Lycophrone proxime
abest. Namper vero, post Claverii et Salmasii sollers studium,
alioz. Symmach. Maxochius priscorum paene pugnantes senti-
tias exanimavisti, Prodomi ad Heracleens. Psephism.
πόλεως Θεσσαλίαν, quod Themistocles ostentat, Iahenitibus
annis Athenienses, ut colonos eam in Italiam partem dedu-
bentes, ac Thurius conderent, Siriti di vicinos, impulit
appellidior. XII. 10. WESS.

Ibid. κοινωνίᾳ της Σίρην) Urbe non nominata apud Plu-
tarcha Themistocles T. I. p. 117. f. αὐτίκα γενεται τις Ἑλλή-
νιστης θεοτάτου τοῦ θεοῦ ἐλευθέρου καὶ χωραγοῦ οὐ κατηγόρη-
τος, οὐδὲ αὐτούς τοὺς Σιρίτας, videlicet, si fertilitatem species,
Atticam malto mediorem. Αρχιλεχος ὁ ποιητης ἡπερβαίνει την
γράφειν, τῶν Ευρώπης δια τὴν οἰδηματικαν, cui dicitur ισθιμός, et
ἴσπατος, χωρας ὁ αὐτός. Σίρης δοτε, apud Athen. XIII. p. 523. p.
Hilic: Τιμητος regionem istam tenuisse dicuntur etiam Col-
lophenii; alia Iones in genere nominantur. Phil. Claver,
Itali. Ant. lib. IV. p. 127 4o, de Italiam Siri multis agens, non
accordabatur Herodoti, cui Italica quaque Σιρίτης Damasus
inter Agaristae precos memoratur lib. VI. c. 127. Quac-
cumque habuerat incolas, de Siri dici poterat Themistocli
videlicet in Iudeam ion. Vicina Sybaris, alijs Thurium
Atheniensium fuit, ut notum est, nobilissima colonia: ex
elaginadri commentariis pergit Athen. XIV. p. 666 c. 55
ex sithonico Eustath. in libro 1. 172. Aeschin. 2946755

τὸν Σύβαριν, καὶ παταγόντες τὴν Σιρῆνα χώραν, αἱ περικίμεναι πλαγέες; — αἴπερ μυστα. VALCK.

CAP. LXIII. 2. ἀνεδιδάσκετο Εὐρυθαῖον). Metum praesertim Atheniensium μὴ σφίας αἰσθάνεται. conf. Plutarchus in Themist. p. 117. F. Saepius Eurybiadem rationibus suis προσειτε Θεμιστοκλεῖς, ut sententiam priorem mutaret; εἰ δὲ αἰδιδάσκετο, non edocebat, ut Valla, sed potius dedocebatur, sive dedocendum se dabit Themistoeli; dedocetus est, Ciceroni restituit R. Bentlei. Tusc. II. c. 24. αἰδιδάσκην. Significat Ἀναδιδάσκεσθαι sic priora dedoceri, vel dedocendum se προεβερε, ut quis alia discat istis contraria: hoc sensu copit αἰδιδάσκεται; H. Steph. in Thueyd. VII. [c. 86.] p. 556; 420. Ad hoc Herodoteum non Suidam in Ἀναδιδάσκαι, sed εννοεῖν comparare potius debuerant in Ἀναράσθαι, αἵνι τοῦ διαλόγου τὴν γενομένην ἀράνιν σύντα Καλλισθένης: ubi commodum Kästerus memorat Cornelii Nepotis resecreare, ex Alcibi. c. 16; Eumolpidae et Ceryces ante coacti ἐπηράταρρον ἄντρον; quod legitur apud Suidam in Ἐπηράταρρο. Pollux V. 150. τὸ πρατητικόν αἰαλύτινον τὴν ἀράνιν Ἀναράσθαι λέγουσι. Biandreaus γέτε. τὸ Ἀναράσθαι: hoc bis minimum dabit Plato in Alcibi. p. 148; Β. παλινοῦδε; — αἰνευχόμενος ἄττα (lege ἄττα' ἀν, ut p. 142. n.). τὸ πράτον σύξηται. VALCK.

(4. ἀνάγη τοῖς ἵναις) Quid-ni rediret quod Herodoteum habetur? Antea cap. 57. ὡς εἴη δέδομένον αἰνάγειν τοῖς ἵναις πρότι τὸ Ισθμόν: et αἰνάγον τοῖς ἵναις ἐπὶ τὴν Σαλαμῖνα cap. 70. etc. WESS.

CAP. LXIV. 1. Suavissimum ἔπειον αἰροβολούμενον sibi geminum eiusdemque figurae habet λόγων αἴσιμων cap. 78. et IX. 26. WESS.

8. Αἰαράτειαὶ Τελαμῶνα) Schedarum Aiantes τὸν Τελαμῶνα fulcire videtur c. 121. ubi soli Aianti, nulla patris Telamonis habita ratione, victores triremem ex manubiis mittunt Salaminem et dedicant. Qui voluerint, earum sequi auctoritatem poterunt: mihi non nihil dubit superest. De Aeaco Aeacidisque imploratis [lin. 9.] atque optulatum arcessitis quaesitum lib. V. c. 80. WESS. — De Aeaco et Aeacidis consuli insuper possunt Pausanias lib. II. c. 29. et Apollodor. III. 11, 6. Larchero laudati. Si

CAP. LXV. 1. seqq. "Ἐον δὲ Δικαῖος; etc.) Sabine hoc teste nobis narratae fabellae; praetor Plutarch. T. I. p.

319. e. et Schol. Aristoph. Nub. vs. 301. aliosque, quater mentionem fecit homo valde supersticiosus, Sophista tamen Ἀττικότατος, Aristides: primum Orat. in Bacch. T. I. p. 55. Μόνος, ait, τῶν ἵψων Φαεμάτων (*Bacchus*) ἐξεφόρτησε τῷ κυρένῳ τῷ Μιδακῷ ἄπω, τοῖς ὅλοις φιλάνθρωπος ἐν, ἵνα τοὺς Ἑλλήνας μέτι: tum in Eleusinia Orae. I. p. 461. επισύνεται τὸς νεανικής, ἐξεφόρτα μὲν δὲ Ἰακχος συναντικένει: in Themistoclis Encom. T. III. p. 350, et in Panathen. T. I. pag. 248. ubi multa memorans, quibus sola civitas Atheniensium inter Graecos laudem meruerit, μόνη, ait, φέρεται τὴν τοῦ πατρὸς ψῆσιν -- καὶ -- τοῖς ἀπ' Ἐλευσίνος Φάεμασι. Ad iata prostat in Cod. MS, haec adnotatio Scholiastae, historiam non exhibito Herodoti volumine memoriter narrantis: τοῖς ἀπ' Ἐλευσίνος Φάεμασι) Ἀκάρος καὶ Δημάρατος, (corrigere Δημάνος καὶ Δημάρατος: quae nomine docta manus posuit in ora libri Clar. Burm.) Φυγάδες ὄντες καὶ μίνορες παρὰ Εὔρη, οἴκουν τῷ βασιλέᾳ (*Herodoti Demaratus*, aulae mores edocetus in Perside, Dicaeo prudenter [infra, lin. 25.] dixerat, σύγα) καθ' ὃν ἀλλήλοις οὐτος, πάγρας ἱερῶν αἰτῶνται: ἥδει πατέρα τῶν Περσικῶν τριήρων, καὶ δισκεδάσθε ἐν αὐταῖς: καὶ τεκμήρουν (ἥν) τὸ μέλλειν οἰκασθαι τὸν βασιλέα γέγονε τοῦτο: ήσαν δὲ ἀκούστατες οἱ τῶν Ἀθηναίων μεμυμένοι ἀθηναῖς καὶ ἀπρόσπτως οἱ δασμονός τον, τὸ ἐπίφθευμα τὸ λεγόμενον ἐν ταῖς Ἐλευσίνοις. VALCK.

7. μάλιστα καὶ) Laudavi ἐκ τριῶν ἑταῖρων καὶ μάλιστα lib. VII. 22. quoniam nihil aptius Codd. offerebant. Alioquin μάλιστα καὶ Musae solent amare, lib. II. 75. IV. 174. VII. 30. Quo vero ritu sacroque clamore *Iacchum mysticum* [lin. 10.] vicesimo Boëdromionis die deduxerint initiati, operose *Io. Meursius-Eleusin. cap. 27. exsequitur. WESS.*

10. τὴν Φωνὴν εἶναι τὸν μυστικὸν Ἰακχον) Olim mihi facile persuadebam vocem hinc excidisse, sic restituendam: τὴν Φωνὴν εἶναι (αὐδοργῶν, vel ἀκαγόρων) τὸν Μυστικὸν Ἰακχον. Nunc paratus sum vulgata tueri. Prier illa conjectura locis nitebatur praesertim a *Io. Meursio collectis in Eleusin. c. 27. Solebant initiati certo die mysterium Iacchum ex sacello suo, quod habebat in Cerapico, ducere Eleusina, magno clamore et strepitu, Iacchum cantantes, aut hymnum sacrum, qualem, neglectum Meur-*

5. Ως μήτι δοκίσ) Vocabulam hic vellem libri scripti darent Herodoteo more interiectam, Ως μήτι νυν δοκίσ. VALCK. — Ignorant partielam libri: promiscue vero Herodotus modo adhibere huiusmodi conjunctivas particulas, modo αποδίτης uti amat oratione. S.

7. τῆς μοι ἐπιχόμενοι) Ultimum si praeter Arch. plures proscirberent, in exilium sine sententiae damnatio posset abiit. Verius est οὐτε τε Σητιάδα, et necessarium ob Scriptoris consuetudinem. Έπι et ίπα facillime permuntantur. Numerum Persicae multitudinis ad Sepiadem dedit lib. VII. 186. WESS. — Pro οὐτε τε Σητιάδα Κοενίος, duabus literis repetitis, corrigebat οὐτε τε ίς Σητιάδος. VALCK.

15. πολὺ τῶν πίντη πολίων) Insularum, Naxi, Meli, Siphni, Seriphi et Cythni c. 46.; quas πόλεις, civitates, eo more de quo Harpocration in Knos et Adnotat. ad Itiner. Antonini p. 523., adpellat. Supra lib. III. 139. insula Samas πολίων παστών πρώτη: et lib. I. 144. Parum autem refseret, sive ιπεμινόθην [lin. 16.] singulari, an ιπεμινόθη μεν multitudinis numero, pingatur; etsi prius Herodotus consuetius, atque ita Codd. scripti cap. 95. τοῦ καὶ ὀλύμπορος τοτίων ἐπεκπονθην. WESS. — Ex uno codice non mutasse vulgatum ιπεμινόθην: illinc distat Nostro frequentata formula πρώτος τῶν ἡμεῖς ἴδμεν. VALCK.

16. Verbo προσέβαινε reete literam detrahunt, προσβαινε scribentes, Reiskius et Koenius. VALCK.

CAP. LXVII. 3. τῇ ἀποβίσσαι) Gemini in negotio καραδονόντες τὸ πόλεμον, η πείσται lib. VII. 163. et 169. At lib. I. 32. εκοίσιν δὲ χρῆ - - - τῇ ἀποβίσσαι, sicuti hic tres scripti. Res momenti videbitur exigui, nec negligenda tamen, neque improbanda. Καὶ sumi poterit ex Etymolog. p. 682. fin. at mox [c. 68, 17.] iterum τῇ ἀποβίσσαι. [Vide Var. Lect.] Insequens ιδέων τῷ συνκίξαι [lin. 5.] redditum c. 79., colloquendi sermonesque miscendi desiderium indicat. WESS.

CAP. LXVIII. 4. Εἰπαί μοι πρὸς θεοληπτα). Nola oblectari membranarum consensioni morique Herodoteo, qualis Ωξεῖ' αὐγέσσεις Λαχιδαιμονίος, lib. VII. 228. [ubi vide. Adnot. ad lin. 9.] et passim, alibi. Redundantia pronominis dictioque tota Homereuni spirat Iliad. E. Sch.

Εἰσέμενοι μοι Τρῶες: ubi Eustath. iv δὲ τῷ εἰπέμενοι μοι Τρῶες, αὐτὶ τοῦ ἔπατε, περιττὸν δοκεῖ τὸ μοι καθέδαι. Quo quidem pleonasmo nihil omni in lingua, recte Rittershusio ad Opuscula Cyneget. I. 89. docente, receptius. WESS. — Pro Εἰπει μοι scripsisse Herodotum suspicor cum Koenio Εἰπαλ μοι, [scil. aoristo primo infinitivi,] quia εἰπεῖν codex habet Med. Sic autem Nostro adhiberi ἀπαρίφατα [i. e. infinitivos,] Portus docebit. [Vide Porti Lexicon ionicum, titulo Ἀπαρίφατα αἱρὶ τῶν Πρεστηκτῶν, ubi et alia multa collecta exempla, et hoc cum adiecto μοι pronomine, σὺ δὲ μοι εἰπει τὴν Ἑλλὰδα στρατεύεσθαι, ex lib. III. c. 134, 24.] Supra, lib. II. cap. 90. perperam κατεκτήσθαι ex Med. posuerat Gron. pro Ionico κατεκτᾶσθαι. Ionica certe sunt quae toties apud Herod. recurrent, εἴπατε εἴπατε εἴπατε εἴπατε. Alexandrinae sunt Dialecti, praetér εἴπατε et εἴπατε, ηλίατε ἐφυγανεῖ λαβάτε εἴποτε: quae frequentata leguntur in Alexandrina versione V. T. et apud perpaucos illos, quos habemus superstites eadem dialecto pura usos: in aliis veterantur monumentis quod hic illic tale legitur, corrigi debet. Εἴπετε recte fuit ex Herodoto quoque sublatum huius Ed. p. 447, 71. [VI. 21, 11.] ut ex versu Philemonis a Bentleio pag. 131. σὺ γὰρ τὸ χρῆσαι τὸ εἴποτε, vere scribit Schol. in Aristoph. Av. vs. 841. Sed in Orphei qui dicitur Argonaut. ab auctore positum puto vs. 519. τὸ εἴποτε, sicut vs. 116. εἴδε: hic sorex suis se saepe prodit indicis. VALCK.

5-8. οὔτε κακίστη γενομένη --- οὔτε ἐλάχιστη ἀποδέξαμεν, δέσποτα. τὴν δὲ ἰούσαν γνώμην etc.) Ista mihi rectius scripta, quam vulgantur, codex praebere videtur Med. et qualia legit Valla: οὔτε κακίστη γενομένη, --- οὔτε ἐλάχιστη ἀποδέξαμεν, δέσποτα, τὴν ἰούσαν γνώμην με διαδεικτα ἀποδέινυσσοι. Facile liquet cur voculam δὲ interseruerint; qua eiecta, τὴν ἰούσαν γνώμην interpretor veram animi mei sententiam, ex Herodoti more loquendi. VALCK. — Quae Artemisia ad Xerzem referri postulat, fide Codicum sic optime procedent: οὔτε κακίστη γενομένη --- οὔτε κακόντα ἀποδέξαμέν, δέσποτα, τὴν δὲ ἰούσαν, γνώμην με etc. me neque ignorassimam, --- neque paucissimis defunctam facinoribus, domine, me talem, aequum est etc. Namque τὴν δὲ ἰούσαν ad γνώμην aptari, sequentia τοῦ τυρχαλίου φρεσούσα, eadem utique futura, prohibent. Partem ho-

ruendis potando natus est Cl. de Pouer; veteris; dominata
viblectio conjectura; nuper Olan. Fleischius WESS. —
Istidem r. de loco; Herod. in Animadversa editio propo-
sult; interpretatus me quoniam vides cogitaverat etiam
falsa cum sim; (sive ut Wess. sit p. me taliter) sed in hanc
sententiam pulcre ille viderat oportuisse. At de hoc
At vobis (de quo quidem in Var. Lect. monere oblitus
est) divisis vocibus praeferunt libri; quod sciam; unde
nec dubi equidem cum Valki et Scholz abicienda non
particulam patavi: quod si minus placet; quam Wess. et
Heselius r. de legem; sed r. de hanc sententiam int-
ellexerim; nec me admodum turbaverit id quod vnde
huncanderetur adiectum Wesselungis videbatur; et r. r. v. Heselius
propositum. Quodcumque in libro apud Wess. in sententia quod
ut in libro apud Wess. Xerxes patruus ante susceptam
expeditionem frastra iam montuerat VII. et 10. 56. [line. 54]
ταρσίναις πολιν τηρην σφαλματα. Ad proxima; φτε-
ραν] επων τας θησ αρρεν Ξηρ., Koenius in litteris; condescen-
ram; ait, οχη; quia οχη eo significatu; qui hic requiritur;
eque vel in hoc libro apud Herod. usurpatum occurrit. [At
quidem valet.] Artemissae providentiam; probabilitia
dicens; exigit asperissime Plutarchus hoc mordaci dicto
III. M. p. 87. t. A. ποτε μηδ ουν ενειπεν τοι Ηροδότερος Σιβυ-
λιανούσθιν τοι Ἀπεριταν; τοι μέλλοντα πολεμίζοντα ολυμ-
πίασθι; In rebus etiim humanis exercitati; multa deinde de
divinitus indenientes. Ex adyto tanquam cordis responda de-
dicare Sanctis; et malo certa ratione magis; quam Pythagor.
Diaphodoteus VALC. R. accepit. Et in superius dicitur
vixit ab anno 100. usque ad 107. — Quod sequitur iste etiam rectius me iu-
dicio scriptum legitur apud Plutarchum T. II. p. 86. 9. vlti-
tissimum tuu diximus; minus attento mutare posuit ob se-
quens dico; sed hoc idem tempus est ac locutus; veteri
more scriptum; de quo Piersonus egit ad Mori pag. 192.
Haroldotea deditiora H. Steph. in App. Thes. pag. 140.
Illud est enim; vixit ab anno 107. usq. ad 107. scribens
ratione; ponitur pro ob 107. dicitur. [At perinde etiam
dictummodum praesens tempus.] Distinguenda; C. D. et
D. dicitur recte distinxit Harpocration; scribens 107. vixit
et significare dicitur. Pro ob 107. restituit H. Steph. et ob
107. vixit sicut dicitur Xenophonti Aeg. lib. V. pag. 207.

παρεξιλον ἀνατεί. Sed in hac domesticae disciplinae procuratione fines pauci regunt prudenter. WESS.

35 seq. Ubi ab Halicarnassensi Regina tanquam imbellis enumerantur cum Xerxe militantes Αἰγαῖοι τοι, καὶ Κύρων, καὶ Κίλικης, καὶ Πάμφυλη, locum invenit observatio Demetrii περὶ Ἐρι. δ. 63. [scilicet repetitas particulas conciunctivas robur quoddam addere orationi: quae tamen observatio non admodum huius est loci.] Quod additum belitate trix, τῶν ὄφελός ἐστιν, vehemens adparebit maledictum inversam spectanti locutionem. ὡν τι καὶ ὄφελός ἐστιν, sunt praestantissimi poetarum apud Aelian. de Nat. An. XIII. c. 4: non quorum usus est: neque Canter. intellexit in Aristida T. III. pag. 686.; δια τάνταν ἐπιδέδειται καὶ ποτῶν καὶ ἱερῶν καὶ στρατηγῶν καὶ ἀν τι ὄφελος ἐν Ἑλλάσι: vocula scribendam transposita, ὡν τι καὶ ὄφελός: exemplis praestantissimorum apud Graecos poëtarum, oratorum, Imperatorumque: fuit monstratum. Exquisitas formulas, δ., τι περ ὄφελον, et δ., τι περ ἄνθος ήν, illustravit Celeberr. T. Hemsterhousius, in Luciani Timon. [c. 55.] p. 171. Paululum diverso uincit L. Küster. in Aristoph. Eccles. vs. 53. VALCK.

CAP. LXIX. 4. ὁν τοῦτο) Cuncti ita: multo rectius εὐν τα. WESS. — Accentu scribebam retrahit, ὁν τοῦτο: quia dissuadebat; vid. ad lib. II. c. 3v. Sed est et illud apud Herod. vetantis; nam οἱ Πιθίν οὐν τα., IV. 16ηρι et οἱ θεοὶ οὐν τοῦ κυβερνήτου, VIII. 36. quorum tum non recordabar. VALCK. — At, cur potissimum in praeterito tempore positum verbum mallemus quam in praesente; nullam equidem vidi caussam. S.

Ibid. οἱ διάγασματοι). Αγαστίου, hos Eustathius ad Niad. Q. p. 1363, 9. [p. 1501, 1. ed. Bas.] illustravit, mutatis que aliis Commentariorum locis. Vide clar. Valcken. suprad. ad lib. VI. 61. WESS.

5. Retinui τετιμητέν, obsecundans praestantissimis membranis. Caussam Gronovius exponet. WESS. — Rumpet etiam mihi ὁν τοῦτο τετιμητέν. VALCK. — Heraote monuerat Gronov. solere sic Herodotum absolute loqui, i. e. genitivum absolutum ponere, non observato casum praecedente, cui adaptandus videri poterat casus participii. Sic VIII. 90., 3 seq. διέβαλλον τοὺς Ἰωνας, — — — οἵ προδόται τοῦτο. Rursus c. 108., 19 - 22. παρὰ ταῦτα τοῦτο. Euρώπην — — — προσέδει.

τρεπάνω γι, οὐ πρότονού ὁμολογούσσαν. Et sic frequenter admodum alibi. S.

[6. ἵππον τὴν πρότην) Ἀνάχρις nil aliud, quod sciām, significat, nisi punctationem, examen, explorationem; ut apud Nostrum III. 53, & si vera ibi scriptura. Cui vocabulo quām non vidi sem quo pacto commodus hic esset locus; commodius istud recepi, quod codices nonnulli offerebant. Miror tamen quid sit quod in insolentius illud ἀνάχρισι maior codicūm numerus consentiat. S.]

10. τοὺς πλέον πείθονται ἐκλειστοὶ τάδε, καραδέξιος πρός μὲν etc.) [Commodius sic distingui orationem putavi, ut τάδε (i. e. κατὰ τάδε, hoc in re) ad πείθονται referretur. Quum πλέον olim pro πλέον esset vulgatum, monuit WESS. „turpem detersam esse maculam, post Aldi et Camerarii „actatēm Editis adspersam.“ S.] — Vedit meliora Xerxes; hominum more fecit, deteriora secutus. VALCK.

CAP. LXX. 1. Pro olim vulgato Ἐπειδὴ scripsi ex codicibus Ἐπειδὴ δὲ, quod et alias factum (uti II. 2. VII. 56. etc.) recordor. WESS:

Ibid. παρηγγελλον αναπλάσεν) Scribendum puto παρηγγελλε, nempe Xerxes, qui tum aderat. VALCK. — In singulis παρηγγελλε absque in fine scripturus fuerat Herodotus. Pluralem tenent libri omnes; ubi intelligi debet; duces cuiusque nationis signum dedisse suis. S.

5. Quod addit, τοὺς δὲ Ἑλλήνες εἰχε δίος τε καὶ αἴροδιν, hoc tamen vellicare non ausus est Plutarchus. Militem, δι τοῦ ἑρακλεῖον ἀντrepidum, ante instans praelium humanitati congruum tale δίος non dederet. VALCK.

CAP. LXXI. 5. τὸν αὐφί λεωνίδεα) Saepe superiore libro τὸν λεωνίδην formarunt exscriptores, coniunctum amplexi adsuetudinem, cum τὸν λεωνίδα, ut hinc et ex c. 15. liquet, debuissent: idem erebro in τὸν Εἰρηνίδην et alios designarunt. Τὸν Σκεπωνίδα ὅδον, [lin. 9.] quam obstruxerunt Graeci, Pausanias Σκεπώνη dicit, atque ex Megaride per Scironias rupes, ad Isthmum ducere; lib. I. 44. p. 107. et Strabo IX. p. 600. A [pag. 391 ed. Cas.] monuerunt. WESS.

17. ἐς τὸν Ισθμὸν ξένοντο) Sessum ibant in Isthmum: hinc cum venissent mox dictuntur usitata structura ισθμεῖοι ή τῷ ισθμῷ. Est in talibus etiam Noster accuratissimus.

c. 199., ιεροῦ εἰς ἵρον. Ἀφοδίτης, ναν bene vertit *Valla*; nec III. c. 140., ἱερό εἰς τὰ περίθυρα τῶν Βασιλέων σιδῶν. Apud Thucyd. III. c. 75. καθίζουσιν εἰς τὸ τῶν Διοσκούρων ἱερόν, et καθίζουσιν εἰς τὸ Ἡραῖον ἵεται, templum Castorum, et Iunonis ingressi, illuc sedent supplices. Xenoph. Ἐλλ. VII. pag. 363, 33. οὐδὲ εἰς τὸ οὐρανόν ἀπέλει καθίζειν, in synedrion sessum ire nolebat. Latissime patet loquendi genus, tractatum ad Schol. in Aristoph. Plat. pag. 456. [Conf. ad c. 60, 12. notata.] In Isthmo congregatis praefectus Imperator Spartiate Cleombrotus, paulo post mortuus iuxta Herod. IX. c. 10., raro veteribus commemoratur, patrem licet Regem habuerit, fratremque nobilissimum Leonidam. Dum in exstruendo muro tot hominum millia velut pro se quisque facerent opus, ἦντο [lin. 12.] τὸ ἵρον. hoc recipiet Herod. ut suum recuperavit I. 189. ὅτα δὲ ὄχλου πολλοῦ ἴργον μένουν. ἦντο τὸ ἵρον. In sequentibus: [lin. 14 seq.] καὶ ἐλίνυος οὐδέτερα χρόνοι οἱ βοηθούστες ἐργαζόμενοι: postremum pertinet ad ἐλίνυον, vel potius ἐλίνυνον: οὐδέτερα χρόνοι ἐλίνυνος (id est ἐταύρον) ἐργαζόμενοι. Liquida duplicita legitur supra VIJ. c. 56. ἐλινύτας οὐδέτερα χρόνον, ubi Suidas tamen [cum melioribus codd.] dat ἐλινύτας in voc. Ἐλινύτας. Hanc scripturam, ut accurationem, nuper adprobavit Vir eximius Jo. Aug. Ernesti ad Callim. p. 243. alia de hoc verbo, dererunt P. Leopard. Em. I. p. 29. et Io. Pierson ad Moer. p. 161. VALCK. — Conf. Adnot. ad I. 67, 26. S.

12. ἦντο τὸ ἵρον) Sic planissime lib. I. 189. ὅτα δὲ ἔμιλου πολλοῦ ἴργαζομένου, ἦντο μὲν τὸ ἵρον. [Conf. Adnot. ad VII. 20, 3.] Peccat autem Med. voces καὶ πλίνθοι απιτ, tendo, neque dignus patrocinio erat arcessito. Melius ἐτιθορέοντο [lin. 14.] de dialecti usu schedae, et [CAP. LXXII. 1.] οἱ δὲ βαθήσαντες Eustathius. Idem in viciniis [cap. 71, 15. et c. 72, 5.] olim fuisse, nullum mihi dubium, cui ducis Codicumque indicio destitutus, sedem illibatam relinquo, quamquam invitus. Vide supra c. 4. WESS. — Conf. Var. Lect. ad c. 72, 1. S.

CAP. LXXXIII. 1 seqq. Οἰξίτι δὲ τὴν Πελοπόννησον ἐθεατὰ etc.) De his septem Peloponnesi gentibus agens hoc capite Herod. nonnulla tradit, quae vix, ut puto, reperientur apud alios, et ne apud Strabonem quidem vel Panoram. Galeus in Nota ad Septem istas gentes Peloponnesi,

videtur, ait, *Homerus*, sex tantum agnoscere. Totidem occur-
rent Boiotiam exigenti: sed τὰ Ομήρου σκέψεως δεῖται κατικῆς
ποιητικῶς λέγοντος, καὶ εὐ τὰ νῦν, ἀλλὰ τάχα, ὥν ὁ χρόνος
πανύψησε τὰ πολλά, iudice *Strabone* lib. VIII. pag. 512. A.
[pag. 332. ed. Cas.] cui isto libro sex praecipuae regiones
enarrantur Peloponnesi, Elis, Messenia, Laconice, Argolis,
Achaia, et Arcadia: septem alii constituant et *Scymnus*
Chius vs. 515. et seqq.; quinque *Thucydides* lib. I. cap. 10.
Peloponnesum, τὰν πενταγεῖ τὸν μοίραν νομοταυ. (Lacedaemoniū,
Laconicam, Nemeam, et Messeniacam.) τῆς τε Σπαρτας πολιγρά-
φων quae postrema non significant totius Peloponnesi prin-
cipalium obtinuisse Lacedaemonios, sed bello communis ce-
teris suis duces πριναρχας, ut erant bello Persico ipsis
etiam Atheniensibus: minus cogitata scripsit I. *Wasseus*
ad *Thucyd.* [VIII. 15.] pag. 514. n. 32. Verum hic non re-
giones, sed diversas enumerat *Herodotus* Peloponnesi gen-
tes. Nam una de septem illis, Dorienses, [lin. 8.] quo-
rum hic tantum suis dicuntur πολλοί τε καὶ δοκιμοὶ πόλεις,
tres tenebant Peloponnesi partes amplissimas, Argolida,
Laconicam, et Messeniam, quarum veteres incolas eie-
cerunt videntes: vid. *Isocrat.* pag. 119, 120, 270. A. 286. A.
et *Pausan.* pag. 140, 151. *Io. Meurs.* de Regno Lac. c. 6. Misc.
Lac. III. 6, 9. *Arcadas* [lin. 5.] Dorienses et Heraclidae
suis expellere montibus aut non potuerunt, aut religione
quadaam obiecta non sunt ausi: callidum Cypeli Regis
consilium, *Polyaeno* traditum I. cap. 7., multis enarrat
Sabellastes ined. in *Aristid.* nisi sola vera fuerit causa,
quam attigit celeberr. *Wess.* ad *Diodor.* [Fragm. VI.] T.
et II. p. 635. Velut αὐτόχθων Arcadas in avitis sedibus ab ul-
tima hominum memoria permansisse, tres testantur hi-
storicī principes *Herod.* II. c. 171. *Thucyd.* in Proœmio, et
Xenoph. Ἐλλ. VII. p. 361, 16. ubi civibus suis animos in-
dit Lycomedes λέγων, μὲν μόνοις μὲν αὐτοῖς Πελοπόννησος πατροῖς
εἴη μέντοι, γὰρ αὐτόχθονες ἐν αὐτῇ οἰκανεν. Hanc tamen hominis
praerogativam secundum *Herodatum* sibi quoque vindicare
poterant *Cypruri*, [lin. 4.] et quodam modo gens
Achaica, peninsula certe patria non eiecta; nam τὸν μὲν
Πελοπόννησον εὔχεχαστο, ἐκ μέρος τῆς ἑωρᾶς οἰκεῖ δὲ τὴν
Αἴλιον. Vid. *Strabo* VIII. p. 514, p. 588. p. *Pausan.* VII.
c. 1. p. 522, 523. Sed initio libri quinque *Pausanias*, *Herodoli ve-*
Herodot. T. VI. P. II.

stigia sequutus, Γίνη, inquit, οἷει Πελοπόννησον, Ἀρκάδες μὲν αὐτόχθονες, καὶ Ἀχαιοί καὶ οἱ μὲν ὑπὸ Δωρίων ἐκ τῆς σφετέρας αἰνιστονται, οἱ μέρος Πελοποννήσου γε ἔχειώσαν: tum de quatuor reliquis, quae ἔθνα dicuntur Herodoto ἐπήλυδα, Pausaniae p. 375. memorantur Dryopes, Dorienses, et Aetoli: Δρυόπες, καὶ Δωρίς εἰ μὲν ἐκ Παρνασσοῦ, Δωρῖς δὲ ἢ Οἴτης ἢ Πελοπόννησον εἰσὶν ἀφιγμένοι τοὺς δὲ Ἡλείους ισμεν ἐκ Καλυδῶνος διαβεβηκότας καὶ Αἰτωλῶς τῆς ἀλλακ. Dryopum fuisse tradit Herod. [lin. 9 seq.] quas iungit et Homerus Il. B. 559., Ἐρμίον, Ασίνη τε. Ἐρμιών, an Ἐρμιόνη hīc primitus scriptum sit, si Codices discrepant, [vid. Var. Lect. et inox Wesselungii Adnot.] decerni vix poterit: Δωδάνη saepe dicitur Nostro, quae Δωδών Sopheeli aliisque: vid. Wesselung. ad Hierocl. Synecl. p. 647. et ad Diodor. T. I. p. 282. Nec Lemnios Pausanias neque memorat Cynurios. Παρεωρῆται πάντες quum origine fuisse dicantur Lemnii, [lin. 10 seq.] comparari poterunt notata p. 345. [ad IV. 148, 10.] VALCK.

2 seq. τὰ μὲν - - - πατὰ χώρην ἔργαται νῦν τε καὶ τοπάλαι οἶκοι) Haeret in his menda, Codicibus forsan antiquior, facile tamen tollenda. De septem istis gentibus, τὰ μὲν δύο, inquit, αὐτόχθονα ἴστρα, πατὰ χώρην ἔργαται νῦν, τὴν καὶ τὸ πάλαι οἶκον, Ἀρκάδες καὶ Κινούροι. Vocabula τε tantum in τὴν mutatā, sic commode mihi correxisse Koenius noster videatur. VALCK. — Sentio τῷ νῦν τε καὶ τὸ πάλαι hic fuisse, eamque vocem ab ultima praeeuntis verbi [ἔργαται] syllaba absorptam: series illam sibi expostulat, aut τὸν certe, quam alii maluerunt. Habitasse Arcades easdem, quas primitus incoluerunt sedes, itemque Cynurios, et ante quidem Pelasgorum in Peloponnesum colonias, hinc Bouherius Diss. Herod. c. 9. iure conficit. Achaeos autem, a Doriensibus expulsos sedibus, in Ionas irruisse, atque eorumdem regionem ad sinum Corinthiacum insedisse, docuit Noster lib. I. c. 145., et Pausanias fusius lib. VII. 1. WEßS. — De menda quae olim istum locum (lin. 3.) omnibus (quod sciām) in libris insederat, monere in Var. Lect. oblitus eram. Eam mendam sic corrigendam, πατὰ χώρην ἔργαται, οὐ (aut ionice τὴν) νῦν τε καὶ πάλαι etc. commode REISKUS censuit, hanc adiiciens observationem: „Brachylogia veteribus usitata est, sic dicere: οὐ νῦν τε

καὶ τὸ πάλαι οἶκον, πρὸ δὲ τοῦ τε οἰκοῦ τι καὶ τὸ πάλαι οἶκον.“ Ego δέρται νῦν τῇ καὶ τὸ πάλαι cum Schaefero scripsi, minime quidem Reiskii spernis rationem. S.

9. ‘Ερμίόνη τε) Homeri Iliad. B'. 560. Ἐρμίονη Ἀσίμη τε amplecti malui, quam Med. recentiorem urbis titulum. [conf. Valek, paulo ante.] Παρωφεῆται [lin. 11.] Ionum hic more, Παρωφεῖται lib. IV. 148, ubi et Lemnia eorum origo. WESS.

12. ἐκδεδωρίευνται;) Ferri posset ἐκδεδωρίεται, quomodo boni Codd., modo contractum recte videretur, ἐκ τοῦ ἐκδεδωρίεται, quae Porti doctrina. Ceterum Cynurii, quorum hic initia Ionica, ab Argivis, si fama apud Pausan. III. 2. non fallit, descenderunt: Λέγονται δὲ οἱ Κυνουρεῖς, sic scribit, Ἀργεῖοι τὸ ἀνέκαθεν εἶναι. At ea forte propagata late, quoniam a Spartanis pressi, et agro exuti, in Argivorum ditionem deinde una cum Orneatis, quibus ab inimicis divexati videntur se consociasse, venerunt. Ea quidem coniectura est, sed ex Herodoteis fluens. De Orneatis [lin. 13.] Pausan. II. 25. Αργεῖοι δὲ - - - Ορεντρας ἀντούνται αὐτοτάρτες δὲ, σύνοικοι γεγόνασι Αργεῖοι. Argivi praeterea agrum Cynurium, Κυνουρίαν γῆν, in confiniis situm, tanquam suum a Spartanis repetunt in Thucydidis lib. V. 41. Itaque Cynurii et Orneatae ἐκδεδωρίευνται, sive moribus, disciplina dialectoque Dores evaserunt, partim subditi Argivorum imperio, αἰχόμενοι υπ' Αργείων, partim lapsu temporis, καὶ υπὸ τοῦ χρόνου. Memini difficultates in his quaesitas et inventas; quas evanidas non attingo. Ορεντρας Ionici commatis, ut Παρωφεῖται, Τεγεῆται etc., restituti in integrum sunt. WESS.

Ibid. ἐκδεδωρίευνται δὲ) Monstrat illud δὲ, in vicinia fuisse μέν. Ab Herodoto tamen scribi non potuit, δοκέοντι μέν μοι εἶναι Ιωνες, quae viri docti [Reiskii, puto, in Misc. Lips. T. VIII. p. 496.] est coniectura; videbantur enim Nostro αὐτούχοντες Cynurii. Commodo scribi poterit: οἱ δὲ Κυνουρίοι, αὐτούχοντες ἔστες, δοκέοντι μὲν ἐνίοις [loco vulgati μοῦνοι] σίναι Ιωνες ἐκδεδωρ. δὲ ύπό τε Αργείων αἰχόμενοι: quae tum sequuntur, viris doctis emendanda relinquam vel explananda. Quum dixerat Strabo VIII. p. 514. B. [pag. 333. c. ed. Cas.] λειφθῆναι -- ἐν τῇ Πελοποννήσῳ τὰ δύο ἔθνη, τό τε Αἰλικόν καὶ τὸ Δαρικόν, causam tradit veram, cur Arcades et

Elei purius Αἰολοτὶ διελέχθησαν, cum in reliquis civitatis mixta quadam uterentur dialecto; δοκοῦται δὲ, addit, Δωρίζειν ἄπταντες διὰ τὴν συμβάσαν ἐπικράτειαν. Verbo Herodoteo Ἐκδεδωρίενται H. Steph. aliique caute abstinuerunt: diversam dat lectionem margo Steph. ἐκδεδωρίαται: quae facile verti posset in flexum legitimum ἐκδεδωρίδαται: nam, quae *Portus* fingit, sermonis analogiae repugnant. Sed a verbo Δωρίζειν, me iudice, neque ἐκδωρίζειν, neque ἐκδεδωρίσθαι formari potuit. Adhiberi forte potuit Δωριεύσθαι: dantur enim et huius flexus imitativa, sed pro Δωρίζειν vel Δωριάζειν. Unicum restat, quod hic congruit apte, quodque, a Δώρῳ ductum, analogiae respondet Ἐκδωριεύσθαι: in *Doriensium* naturam veluti degenerare; *Lingua uti*, moribus et institutis *Doricis*. Huius formae verba plurima praebet praeter ceteros *Plato*: unum de multis nobis sufficiet, ad Ἐκδωριεύσθαι proximum accedens, ἐκθερβαρεώθηναι. *Plato Epist.* VIII. p. 353. Λ. κίνδυνος ἐγένετο ἔσχατος Σικελίᾳ τῇ τῶν Ἑλλήνων, ὥπο Καρχηδόνιων ἀνάστατον ὅλην ἐκθερβαρεώθηται γενίσθαι. Explicat illud paulo post: οὐκέτι σχεδὸν εἰς ἐρημίαν τῆς Ἑλληνικῆς Φωνῆς Σικελία πᾶσα, Φωνίκων ή Ὀπικῶν μεταβαλοῦσθαι εἴς τινα δυναστείαν καὶ κράτος: quae in hunc *Herodoti* locum conveniunt, quo scribendum arbitror ἐκδεδωρίανται. *Euripidis* in *Oreste* versum 485., Βιβαρβάρωσαι χρόνος ὁν ἐν βαρβάροις, sic invertit *Apollonius Tyan.* Epist. 34. ἐβαρβαρώθην -- χρόνος ὁν ἐν Ἑλλάδι. Iocosum hinc facile verbum intelligetur *Alexidis* Πεφιλαππίδωσαι, de quo L. Küster. ad *Suid.* in *Φιλαππίδης*. V A L C K.

CAP. LXXIV. 2. περὶ τοῦ παντὸς ἡδὸν) Conspirant in δρόμον vocem scripti omnes: unus *Eustathius*, nec sibi tamen constans, δρόμον habet, cui post *Portum* prīmas darem. [vide *Var. Lect.*] Sollempne in talibus, τὸν περὶ σωτηρίας σέγωντα τρέχειν, apud *Eunapium Vit. Maxim.* pag. 100., aut τὸν περὶ τῆς Ψυχῆς θέτειν, in eiusdem *Iuliano* pag. 115. τρέχων περὶ ψυχῆς, infra IX. 36., tacita ἀγῶνος aut δρόμου vocē. Plura *Budaeus*, *Stephanus* et *Portus*, qui τῷ ἡλλάδιμψθαι, [lin. 3.] quod *Herodoteum* testabatur *Hermogenes*, positumque fuit lib. I. 80., operam non negarunt. Mox Ἑλληνες iussu Codd. electi sunt: neque opus erat, ut ὁμοίως fingeretur; ὁμῶς, quae et *Abreschii* opinatio, sufficit. *Consimiliter* enim, atque ad *Isthmum* illi, superiora auditio-

ne accipientes, formidasse sibi, traduntur. VESS. — Poterat vero etiam, nec incommodè profecto, ὅμως teneri. Quamvis ingens studium, quo muniebatur Isthmus, cognosserent, tamen Peloponneso timebant. Ad δρόμον adiectum articulum malles, qui apud Eustath. etiam (Iliad. pag. 1363.) adiectus legitur, παρὰ Ἡροδότῳ τὸ, θέοντες τὸν περὶ τοῦ πατρὸς ἥδη δρόμον. At saepius articulum omittit Herodotus ubi Atticus scriptor non neglecturus illum erat. S.

12. Ἀθηναῖοι δὲ καὶ Αἰγαῖοι) Hoc sane rationi consentaneum, ut cum Themistocle seniserint Aeginetae, maluerintque apud Salamina manere, quam in gratiam Peloponnesiorum versus Isthmum secedere: miror idecirco quod scribit Lycurgus c. Leocr. p. 156, 33. (pag. 200. ed. Io. Tayl.) Ἐτείνικος μὲν γάρ ὁ Λακεδαιμόνιος, καὶ Ἀδείμαντος ὁ Κορίνθιος, καὶ τὸ Αἰγαῖον ταυτικὸν ὑπὸ νύκτα τὴν σωτηρίαν αὐτοῖς ἔμελλον πορίζεσθαι. Eteonicos etiam novi Lacedaemonios, sed huius aetatis neminem. Quod addit Lycurgus, oratoris personae congruit, quem semper populus probavit ut popularem: οἱ πρόσφοροι --- βίᾳ καὶ τοὺς ἄλλους ἡλευθέρωσαν, ἀναγκάσαντες ἢ Σαλαμῖνι μιθ' αὐτῶν πρὸς τοὺς Βαρβάρους ναυμαχεῖν. Unius Themistoclis laudem sibi libenter populus suisque maioribus audiebat attributam: hac mente Themistocles Libanii T. I. p. 539. a. πατήσαυκτες μοι Νεοκλῆς --- ἀλλ' ὁ τὸ μέγα ἔργον ἐργασάμενος, ὁ δῆμος. Eiusdem Libanii Neocles Themistocli suo ipsius exemplo demonstrat eleganter, invitox utiliter saepe servatos, p. 516. b. Graecos invitox coegisti ναυμαχεῖν, καὶ οἵς ἔδων οὐχὶ θυλητέρες ἦνταν. VALCK,

CAP. LXXV. 3 seq. πίμπει ἐς τὸ στρατόπεδον τὸ Μῆδων ἄνδρα) Quod Plutarch. Them. p. 118. b. prodidit, ἵνα δὲ τῷ γίνεται Πέρσης ὁ Σίκιννος αἰχμαλώτος, sibi credibile negat C. Dacerius; neque enim Themistoclem liberis suis vilem captivum, et Persam genere, paedagogum dedisse. Plutarchum in Herodoteis male legisse τῶν Μῆδων ἄνδρα, ac Sicinnum ea de causa Persis inseruisse. Aeschylum sane si audimus, nuncius Graecus erat, Ἄνηρ γάρ Ἑλλην ἐξ Ἀθηναίων στρατοῦ Ἐλθὼν, ἵλεται etc. ea videlicet, quae Themistoclis iussu Sicinus, in Pers. vs. 355. Personatus Themistocles Epistol. IX. pag. 47. Edit. Schoettg. τὸν παιδαγαγὸν οἰσθα τοῦ Κλεοφάντου, ὃς καὶ μὲν ποτε ἴθεράπεντεν Σίκιννος αὐτῷ τούτοις: ubi de Cleophanto non male. Scripsi Σίκιννος, [lin. 5.] uti

Editio c. 110., et hic scripti, inque Plutarcho, Polyaeno I. 30, 2., Clemente Alex. Paedag. I. 7. p. 130., Etymologo atque aliis. Vv ESS.

Ibid. πέμπτη -- ἀνδρα) Sicinnum, qui οἰκέτης fuisse dicitur, et παιδαγωγὸς liberorum Themistoclis: ut antiquioris adponam Aeschyli verba e Pers. vs. 355. Ἀνὴρ γὰρ Ἐλλην ἐξ Ἀθηναίων στρατοῦ Ἐλθὼν, ἔλεῖς παιδὶ σῷ Ξέρκῃ τάδε, 'Ως, εἰ μαλάινος νυκτὸς θέται κιέθας, "Ἐλληνης οὐ μένειν. Nuncium Persam facit ita Tragicus non absurde loquentem: sed Graecum à Themistocle missum censuisse quoque videtur Frontin. lib. II. c. 2, 14. Ἐπείσεται τινὰ scribit Diodor. XI. c. 17. Optime, de servis suis, quem habuit fidelissimum, ad Regem misisse, tradit Nepos, Them. c. 4. ubi corrigit Vallam Longilius, in Herod. οἰκέτην vocantem contubernalem, qui verna fuerat dicendus. Infra VIII. c. 110. relictus in Latinis *Sicinus contubernalis*; hic *contubernali domesticus* substitutus [a Gronov.] est: alibi apud Herod. οἰκέτας uxor et liberi dicuntur; sed hic οἰκέτης sine dubio *servum* notat, non domi natum et vernam, qualis esse nondum poterat Themistocli liberorum educator, sed quem captivum sibi emerat: vid. Ammon. in *Oikopterū*. Ion Chius τὸν οἰκέτην ἐπὶ δούλου τίθειναι apud Athen. VI. p. 267. b. Absque teste loquenti ne Clementi quidem Alex. fidem adhibuerim ista scribenti, Paedagog. I. p. 130, 30. τῶν Θεμιστοκλίους παιδῶν ὁ παιδαγωγὸς οἰκέτης ἡδύμος ἦν: ubi paulo post, quem Pericles puero dedit Alcibiadi custodem, Thrax Zopyrus ὄντος fuisse dicitur ἀνδράποδον. τῶν οἰκετῶν τὸν ἀχρείστατον υπὲ γῆρας dixit Plato T. II. p. 122. b. vid. et Diogenes Stobaei p. 251, 35. Sed tardus Thrax fuerit Zopyrus senecta; Themistoclis, viri in rebus gerendis prompti, Sicinnum nihil minus fuisse quam ignavum monstrant hic atque infra c. 110. narrata. Plutarcho fuisse dicitur εὔνοες Θεμιστοκλεῖ. Polyaeno I. 30, 2. τὸν νῦν χορός, παιδαγωγὸς τοῖς παιδεσ: ubi nescio qua fide dualis nitatur numerus filiorum. Filios habuit in universum quinque Themistocles, quorum unus puer mortuus est; Diolem avus adoptavit maternus: ex tribus, quos moriens reliquit teste Plutarcho T. I. p. 128. b. nihil est causae, cur unus eidem T. II. p. 1. b. dictus censeretur Diophantus: Διόφαντον μινεμον in Κλεόφαντον: sic suo loco dicitur Plutarcho, et, quem citat, plus semel Platonii in Menone T. II. p. 93. b. e. VALCK.

13. τὰ ὑμέτερα κατύπερθε γίνεσθαι) Haereo hoc servem, an ex Codd. revocem κατυπέρτερα; posterius lib. VII. 233. ως δὲ εἰδον κατυπέρτερα τῶν Περσῶν γινόμενα τὰ πρήγματα. Vid. cap. 136. Omitti et μᾶλλον, quod damnant schedae, poterit, ut alibi indicatum. Mox fidentior, [lin. 16.] καλλιστον οὐτας θεγον αἰπάντων, Aldo duce reformavi. WESS.

CAP. LXXVI. 5 seq. τὸ ἀπ' ισπῆρης κίρας) Non celabo, olim mihi prominentem in mare contra Salaminem tractum Megaridis haec ostendere, non classis Persicae cornu. Κίρας in promontoriis frequens apud Salmasium ad Solin. p. 116.; et Strabo IX. p. 604. [p. 395. A. ed. Cas.] duo istiusmodi κίρατα in Megaridis et Atticae finibus exadversum Salaminem memorat; Plutarchus praeterea, Acestodori fide, (Themist. p. 118. e.) propter illa κίρατα Xerxem ex ex aurea sella navale hoc spectavisse praelium. Sic insulam circumvecti, et promontorium, κίρας, occidentem spectans, incingentes, omni ad Isthmum transitu Graecos exclusissent. Quia tamen suspicioni, quae cap. 85. produntur, officere videntur, eam non urgeo. De Cynosura et Ceo [lin. 7.] res anceps. Cl. de Pauw insulas circa Salaminem elegit, et Cynosuram quidem Laconicam, Ceum vero defectu scriptorum ignorari: cui paria non facio. Laconica apud Hesychium Cynosura longissime hinc remota fuit, et situs paene incerti. Ut paucis transigatur, Ceum insulam intellico contra Sunium Atticae, et Cynosuram, ἄκρα τοῦ Μαραθῶνος, promontorium Marathonis, Euboeam spectans, eiusdem Hesychii. Longius in tabulis id Cellarii et aliorum pictis a Sunio, quam Herodotea postulant, disiungitur; male, opinor; vix enim tum una nocte, eaque aestiva, id promontorium flectere, tantumque spatii absolvere quivissent navigando. Nunc, statione circa Ceum et Cynosuram relicta, provehuntur prope Munychiam, ac fretum, ut et hac parte fugae occasio Graecis praecidatur, obsepiunt. WESS. — Verba ista, ἀνῆγοι μὲν τὸ ἀπ' ισπῆρης κίρας κυκλούμενοι πρὸς τὴν Σαλαμῖνην, sic vulgo vertunt: cornu quod ad occasum spectabat producunt Salaminem versus, eam circumturi; quasi accusativus τὸ κίρας a verba ἀνῆγοι penderet, et ad κυκλούμενοι intelligeretur αὐτὸν. Ego verbum ἀνῆγοι absolute accepi, sicut mox ait Scriptor, ἀνῆγοι δὲ οἱ αἴμφι τὴν Κίον, nempe ἀνῆγοι ταῖς νῆσοις, ut ait paulo post. Itaque τὸ

αὐτὸν κέρας fuerit pars classis Graecorum (non Persarum) ad occidentem spectans, quam circumituri et interclusuri Persae erant. Sed ad sententiae quidem summarum parum interest. S.

16 seq. ἵνα τοὺς μὲν περιποιῶσι etc.) Putares in Nostri oculis haec Aeschyli fuisse, Ἐνθαῦτα πέμπει τούσδ, ὅκως ὅταν νέων Φθαρίντες ἐχρόι νῆσον ἴστωσισιατο Κτείνοιεν, — — Φίλους δ' ὑπεκυώσιεν, Pers. vs. 540. Nam gemina planissime sunt. Scholiastes, Psyllaleam Salamine stadiis plus centum removens, in numeris ibi nimius et mendorus. WESS.

CAP. LXXVII. 4. χρυσαράγον) Sic melius Codices. Apollinis χρυσαράγον titulus Iliad. i. 524. et in Hymnis, sorori eius, Dianae Munychiae, multo aptior quam Atticae littorali tractui. Post dein Ἐλπῖδὶ μαινόμενοι etc. vulgavit Camerarius in Epigrammatibus, Theocrito ab ipso adpositis, de coniectura puto. WESS.

7. ὕβριος νιόν) Non iuvenem, sed satietatem, κόρον χρατερὸν Bacidis, Portus et Stanleius explicant, iniuriā fortasse. Pindarus Olymp. Od. XIII. 12. dixit ὕβριν κόρον μπέρα, converse tamen, ut volunt. Nam Τίκτει τοι κόρος ὕβριν, citantibus ibi ex Homero, sive Theognide potius, Criticis; estque adeo mater contumelias sive ὕβριος, non proles. Verissimum Pythagorae: in civitates insinuare sese πρῶτον τρυφῶν, ἔπειτα κόρον, εἴτα ὕβριν, μετὰ δὲ ταῦτα ἔλεθρον, in Stobaei Serm. XLI. p. 247., et Elephantae eadem de Schola, αἱ πολυτίλεια μάτη ταῖς ἀκρασίαις· αὕτα δὲ ταῖς ὕβριος, εἰς ἄς τῶν ἐν αὐθεντίοις κακῶν τὰ πολλὰ, apud eundem Serm. XLVI. p. 335. Haud alias Bacidis χρατερὸς κόρος iuvenis ac Xerxes, νιός ὕβριος ob contumelias iniuriasque, quarum ille toti Graeciae auctor, Raphelio ad Epist. Pauli Ephes. c. 5, 6. monitore. Vide tamen Stanleum in Aeschyli Agamemn. vs. 768. WESS. — Videri potest fatidicus, consulto ambigue loquens, optionem legentibus audientibus voluisse relinquere, iuvenum κόρον, an satietatem, i. e. arrogantium intelligere malint. Sed, ut posteriori maxime notione h. l. vocab. istud accipiatur, suadet utique simillimum Pindari dictum. S.

8. δοκιῦντ' αὐτὰ πάντα πυθίσθαι) Admodum tenebricosum. An opinantem ubique se auditum iri, ut in notissimo καὶ ἰστομέκοιτι πυθίσθαι? Valla legit αὐτὰ πάντα πυθίσθαι, quorsum

ex Pass. excerptum vergit. WESS. — Non tenebrisosum modo, sed prorsus mendo sum esse istud olim vulgatum *ανά πάντα τίθεσθαι*, vix dubitari potest. Nec ulla parte melius *πιθεσθαι*, de quo in *Var. Lect.* dictum. E quidem unice verum putavi, quod optimus cod. F. nobis servavit, *τίθεσθαι*. Nempe *ανά πάντα τίθεσθαι*, pro *ανατίθεσθαι πάντα, omnia mutare*, scilicet omnia evertere, et susque deque vertere; quasi dixisset *ἄνω κάτω τίθεσθαι*: conf. III. 3, 12. Nec obstat quod ibi activā verbī formā scribitur, *τὰ μὲν ἄνω κάτω θίσσω*: nam medium verbum *τίθεσθαι* significat, *suum in commodum omnia evertere, et sibi omnia subiucere*. Fuerint autem viri docti, quibus non repugnem equidem, qui in hanc sententiam *ἀνά retracto tono scriptum oportuisse censemant*, aut absque accentu, *ἀνα*, quemadmodum in eodem nostro codice scriptum video. S.

12 seq. *Βάκιδι ἀντιλογίης etc.*) Scripta exemplaria consentiunt; quibus (etsi *ἀντιλογίας* in *Dissert. Herodot.* maluerim) non pugnabo. Defit ob litterata praepositio; redditura, modo *Βάκιδι δὶ αντιλογίης* revocetur. An vero *δὶ αντιλογίης λίγες, contradicendo obloqui, iniustum sit, fateri, ob-varium in isto genere sermonis usum, erubesco*. Alter qui sentiunt, ut Clar. *Abreschius*, *οὗτοι αὐτὸς ἐλθεῖν τολμῶ refingunt*. Quae sane dictio et elegans et trita est, ab ipso *Animadv. ad Aeschyl.* lib. I. 3. p. 15. et *Valcken.* in *Phoeniss. Euripid.* vs. 482. doctissime illustrata. WESS.

Ibid. οὗτοι ἑναργέως λέγοντι Βάκιδι etc.) Quod sequitur *ἀντιλογίης, commode corrigit vir Cl.* in *Diss. Herod.* p. 201. Vel ob hoc unum dictum *Herodotus, ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα καλός καγαθὸς, censeri deberet τὰ περὶ μαντείας καὶ χρησμολόγους πάντα νοσῶν*. Sed hinc simul aestimare licet, iam tum homines fuisse vulgo perspicaciores, quibus adparuerit, quod Bacidis esse ferebatur oraculum isthoc articulo temporis, ipsius forte suasu Themistoclis fuisse confictum. Quae bello Peloponnesiaco ad plebem Atticam lactandam ab esurientibus fingebantur demagogis, velut Bacidis aut ipsius *Apollinis oracula Athenis decantata, ridet illa magna cum libertate Aristophanes in Avib. vs. 963 seqq. et Equit. 995 etc.* Ad veritatis lumen *Eusebius* istius etiam officinæ fraudes retegens lib. IV. Praep. Evang. pleraque fuisse putat oracula *γενίτων ἀνδρῶν τεχνάσματα*, ut *Oenomaos certe vide-*

bantur Gadarenō in libro quem inscriperat Φαρά γενέτων. Sed multa potius fuerunt virorum Principum, ἀνδρῶν τε σφῶν τεχνῶν, ad opinionem imperitorum conficta.
VALCK.

CAP. LXXIX. 4. ἄριστον ἀνδρα γενίσθαι) Aeschyleum de Amphiarao fortasse spectavit. Οὐ γὰρ δοκεῖ ἄριστος, ἀλλ' εἶναι θέλει, sive, ut Plutarch. Arist. p. 320. c. Οὐ γὰρ δοκεῖ δίκαιος, ἀλλ' εἶναι θέλει: quo omnis concio in orchestra pronunciato Aristidem praesentem, tanquam soli Athenis conveniente, nutu plausuque signavit. Errat Polyaeus I. 31. Aristidem Themistocleumque τῆς πόλεως ἐξ προιθέτρας posuisse contentionis studia, gestu adprime notabili, tradens. Redierunt in gratiam ad Salaminem in castris, non Athenis. WESS.

Ibid. ἄριστον ἀνδρα γενίσθαι) Timocreon Rhodius in Plutarch. Them. p. 122. d. εἰ τύγη ξάνθιστοι αἰνεῖς· Ἐγώ δὲ Ἀριστοτέλαν ἐκπονώ, "Ανδρὸς λεπτὸν ἀπ' Ἀθηνῶν Ἐλθεῖν ἔνα λῶστον. Quae hoc capite de Aristide scribit Herodotus, illa quoque Plutarchi confutant indignas philosopho criminationes: Aristiden dicit ἄριστον ἀνδρα γενίσθαι ἐν Ἀθηνῇ καὶ δικαιότατον: et ille ipse tamen adeo propter aequitatem humanissimam collaudatus Aristides cupide elaboraverat, ut praeter ceteros iustus appellaretur, Corn. Nep. in Arist. Δίκαιος μὲν γὰρ οἵ προς τοὺς ἄλλους Ἀριστοτέλης, ἀνθεωπός δὲ καὶ αὐτὸς ἡνν., καὶ χολὴν εἴχε, καὶ πυράκτια τινὰς, καὶ ἐμίσει, quae leguntur apud Lucian. T. III. p. 158. Adversarii Themistoclis consilium utile, quia non honestum erat, (Cicero de Off. III. c. 11.) auctoritate sua fecit Aristides, ut a populo repudiaretur; sed idem tamen interdum iniusta sciscere debuit, se ad reipublicae statum accommodando, monente Casaub. ad Polyb. p. 140. Absque ulla exceptione Herodotus et Aristiden et quosvis aliis virtute praestantes collaudat libentissime, τοῖς ἀγαθαῖς συνηδόμενος, qualis dicitur Dionysio Halic. Hic Herodoto tradita Plutarch. enarrat in Themist. p. 118. d. In Aristide idein Plutarch. p. 323. c. missis Herodoteis ex alio nobis historico similia quaedam exhibit Aristidis ad Themistoclem hoc articulo temporis dicta. In Apophthegm. T. II. p. 186. b. cum Themistocle προτεττήντης ἐκπεμφθεὶς, ipsi dixisse fertur Aristides: Βούλει, ὁ Θεμιστόκλεις, ἵππη τῶν ὅρων τὴν ἔχθραν ἀπολίπωμεν; ἀν γὰρ δοκεῖ, πάλιν αὐτὴν ἐπανόρτις ληφθόμε-

8. Collega fuit Aristides Themistoclis in illa nobili legatione narrata Nepoti in Themist. c. 7., quod liquet ex Thucyd. I. 91. Sed huic tamen legationi dictum illud minus congruit; verisimillimum, quod scribit Polyaen. I. c. 31. διπλέστα παρὰ τάντα τὸν πόλεμον ὁμοσύντες. VALCK.

14. πλέω ἀγαθὲ τὴν πατρίδα ἐργάσεται) Optime Massi et Gronovius. Probatissima Nostro, Thucydidi, Xenophonti aliisque ea structura, a Thoma Magistro in Δρῦν laudata. Dubito vero, sit-ne ex usu τοι [post λέγω δὲ]; siquidem illud conmodiorem post pauca locum occupat, et necessarium hic non est. WESS.

CAP. LXXX. 12. ταῦτα δὴ τὰ κάλλατα) Si qui ταῦτα δὴ τὰ praeoptaverint cum doctissimo viro Miscell. Observ. Vol. III. p. 142., non valde obnitar. Loquendi genus, plenius hoc loco quam plerumque, eiusdem et Is. Casauboni ad Athen. lib. V. 2. sollertia, [Animadv. in Athen. T. III. p. 45 seq. nuperae ed.] exemplorum cumulo manifestius, quam pridem, habetur. WESS.

CAP. LXXXI. 1. Ταῦτα ἔλεγε παρελθὼν ὁ Ἀριστ.) Malunt ταῦτα ἔλεγε Θεμιστοκλέν παρελθὼν δὲ ὁ Ἀριστεῖδης etc. Verum concisus sermo Scriptoris est, respiciens illa, σῆμαντον αὐτὸς παρελθὼν, ὡς ἔχει: neque enim opinor molestum videri, ἔλεγε - - φάμενος, cui simillima in Musis complura. WESS.

6. ταῦτα εἶπας μετεστήκει) Hic et in sequentibus narrata planissime demonstrant, nec ducem hoc bello cum Themistocle fuisse Aristidem, qui decem annis ante unus e decem ducibus cum Miltiade victoram reportaverat Marathoniam; sed neque pugnae navalii prope Salamina interfuisse. Suum tamen forsitan auctorem sequutus Nepos in Arist. interfuisse scribit pugnae navalii apud Salamina, quae facta est priusquam poena liberaretur: paulo ante dicitur sexto fere anno postquam erat expulsus plebiscito in patriam restitutus. Demosth. Or. II. c. Aristogit. p. 496, 8. Ἀριστεῖδης Φασὶν υπὸ τῶν προγόνων μετεστᾶντα (hoc e margine recipere rem) ἐν Αἰγαίῃ διατρίβειν, ἥντις αὐτὸν ὁ δῆμος κατιδέξει. Secundum Plutarch. in Arist. p. 323. n. decennii anno tertio ἐψηφισταντο τοῖς μετεστῶσι καθόδον, μάλιστα - - Φεβούμενοι τὸν Ἀριστεῖδην: quae deinceps narrat nihil minus monstrant, quam ante revocatum huic interfuisse pugnae: nam quod ad

Nepot. *Lambinus* putat, idem ex *Herodoto* liquere, errat meā quidem sententiā. Ad victoriam ille multum tamen attulit momenti; dum illi pugnabant e navibus, utiliter haerens in insula Psyttalia; vid. *Herod.* c. 95. *Demetrius* πιεὶ Ἐξμ. §. 248. "Ωσπερ τὶς Ἀριστεῖδον καργυοφῶν, δὴ οὐκ ἀφίκετο εἰς τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν" ἀλλὰ αὐτόκλητος, ἔθη, δὴ οὐ μὲν Δημήτρης ἦλθε καὶ συνενεψάκχει, Ἀριστεῖδης δὲ οὐ: quae, cū iuscunque sint, sunt certe sophistae satis inepta, per Cererem mysticum Iacchum intelligentis, et *Herodoto* narrata c. 65. VALCK.

CAP. LXXXII. 2. τριήνης ἀνδρῶν Τηνίων) In Themist. *Plut.* p. 118. ε. ἐφάνη Τενέδια μία τριήνης αὐτόμολος: ne scio unde. Hinc si sumsit, *Tenia* fuit, quae et Nob. *Palmerii* divinatio. *Tripodem Delphis dedicatum*, [lin. 4 seq.] inscriptumque eorum nominibus qui Persas ad Salaminem et Plataeas debellarunt, *Thucyd.* I. 132. et Auctor Or. in *Neaer.* p. 740. describunt. WESS.

5. ἐν τοῖς τὸν Βαρβ. κατελοῦσι) *Inter nomina earum civitatum, quarum auxilio Persae erant victi*, (*Nepos* in *Pausan.* c. 1.) Delphico tripodi nomen etiam insculptum fuit Τηνίων. Olympiae quoque Iovis erat statua a Graecis dedicata, qui apud Plataeas pro libertate pugnaverant, in cuius basi praeter ceteros memorabantur etiam Τηνίοις, *Pausan.* V. [c. 23.] p. 437. Hoc satis est ad *Herodoti* Τηνίους hic adfirmandos. Quem hic memorat aureum tripoda, eum Delphis (teste *Thucyd.* I. c. 132.) αὐτίσσαν οἱ Ἑλληνες, ἀπὸ τῶν Μῆδων ἀκροβίνων: quodque nimis superbe Pausanias inscribi curaverat, Lacedaemonii ἑκούσιαφαν' καὶ ἐπέγραψαν ὄνομαστὶ τὰς πόλεις, ὅταν ἐνυκατελοῦσσαι τὸν Βαρβαρὸν ἴστησαντο (cur non ex Codd. receptum ἔστησαν τὸ) ἀνάθημα: mutatis Lacedaemoniis τὸν τρίποδα τὸν ἐν Δελφοῖς obiiciunt miseri Plataeenses apud eumdem III. c. 57. Secundum Auctorem Or. c. *Neaer.* p. 740, 153. in Amphictyonum concilio causā dictā Plataeenses cogere Lacedaemonios, ἑκούσιαφαν τὰ ἵλευτα, ἐπιγράψαν τὰς πόλεις, τὰς κοινωνίας τοῦ ἔργου: in quibus ἑκούσιαφαντας ego quoque retinuerim; vid. Clar. *Wess.* ad *Diodor.* II. p. 100. *Eustath.* in *Ila.* ξ. p. 990, 17. VALCK.

CAP. LXXXIII. 3. ἡώς τε δὴ διέφανε) Med. et aliorum scriptura, cui similem ex *Arch.* enotavi lib. VII. 217. ex praeципua parte fallit. Ita ibi, ἡώς τε δὴ διέφανε, καὶ

et ἑρόντο etc. Placuit accessio τῶν δὲ, quamquam et ea vox lib. IX. 46. haud conspicitur. Nixa his indigent verbo, fortasse olim scripta, καὶ οἱ συλλ. τῶν ἐπιβ. ποισάμενοι ἡγούμενοι, et hi propagnatorum convocato consilio concionabantur. Sic apta omnia. Alioqui καὶ οἱ - - - ποισάμενος προηγόρεις, ut Themistocles, popularibus suis coactis, habita oratione dixerit ista. Memini ab aliis excogitata alia, quae praeter eo. WES S.

3 seq. ήώς τε διέφαινε etc.) Haec et vicina, perperam conjecturis tentata, nominativi sunt soluti; quorum vice scribi potuerat, ήώς τε διαφαινούσης, καὶ τούτων σύλλογον τῶν ἐπιβατέων ποισαμένων, paucis Themistocles populares suos ad pugnam inflammavit. Qualia tum probabiliter dicta sunt, dedit Aeschyl. in Pers. vs. 402., ὡς παιδεῖς Ἑλλήνων ἦτε, Ἐλευθεροῦτε πατρίδ, ἐλευθεροῦτε δὲ Παιδεῖς, γυναικας, θεῶν τε πατρών ἔδη, Θήκας τε προγόνων· νῦν ὑπὲρ πάντων ἀγών. Audiebantur ista, secundum Tragicum, ἵπει γε μέντοι λευκόπωλος ήμέρα πάσσαν κατέσχε γαῖαν: iuxta Herodotum, prima luce; simul atque ήώς διέφαινε. Frequentius legitur ὑπέφανε: Herodoteum est, ἄμα ήμέρη διαφανούση, vid. ad lib. III. c. 86. ἄμα ἦω et ἄμα τῇ ἦῳ leguntur apud Thucydid. p. 300, 64. 396, 11. 311, 2. Haec ad manum si fuissent Clar. Dukero p. 299, 2., ne dubitasset quidem, quin C in E mutato, πρόσω corrigi deberet in πρὸ ἦω: ut εἰς ἦω, sic πρὸς ἦω, recte leguntur in Aristoph. Eccles. vs. 85. et 312. et εἰς ἦω apud Isaeum Or. VI. p. 71, 28. Huc spectabat Harpocration in Eἰς ἦω, ἀντὶ τοῦ ἀρχομένου ήμέραν: non alium Isaei locum, quo referens ista H. Vales. illic sincerum εἴσω sollicitabat.

VALCK.

CAP. LXXXIV. 4. ἀκελος τὰς νῦν ας) Vallae Latina cessim irent, rem si consideres, non absurdā; non item, si dictionem. Puto littus versus cursum flexisse; nam naves in terram impégisse, quod ὀκέλλειν τὰς ναῦς Philostrato Heroic. II. p. 688. 689. male ab Oleario sollicitatum, nulla suadet ratio. Eurip. Iph. Taur. 1379. δεινὸς γάρ κλύδων ἀκειλε ταῦν πρὸς γῆν. Non dissimile Nicandri Ther. vs. 295. Ceterum Aminias, Aeschyi frater, hic Παλληνὺς, in Plutarcho Themist. p. 119. δ. Δεκελεὺς, qui populares in Attica civitate utique diversi. Aeschyi fratrem suisse, Diodorus XI. 27. non negat. Pertinet autem huc Aeschyi Pers.

vs. 410., ubi quae de Lycomede Critici, fortasse ex *Plutarcho* sumta. Vid. supra c. 11. WESS.

3 seq. ἐπὶ πρύμνην ἀνερούρρο etc.) In Lexico Herod. sic probabilititer scripta recepit Suidas: 'Ἐπὶ πρύμνην ἀνερούρρο, καὶ ὥκελλον τὰς ναῦς'. Κατὰ πρύμναν ὑπεχώρουν οὐχὶ ἐπιστροφίτες, καὶ ἔξελιναν τῶν πολεμίων τὰς ἐπισύστας ναῦς. Graecam locutionem, πρύμναν κρούεσθαι vel ἀνακρούεσθαι, et Latinam inhibere remis, illuminarunt praesertim observata I. F. Gronovii [Observ. lib. IV.] quibuscum illa Bossii conf. et Ti. Hemsterh. ad Luciani Nigrin. [c. 8.] p. 46, 47. et Bentleii ad Horat. Epop. IX. vs. 20. Hinc mutuari licebit verba Themistoclis ad Ionas ex Iustini II. 12. *at vos commisso praelio ite cessim, inhibete remis, et a bello discedite: ὑποχωρήστε πρύμναν ἀνακρούμενοι.* Quando apud Herod. paulo legitur inferius, [lin. 14.] μέχρι χόσου ἐτι πρύμνην ἀνακρούεσθε; quo usque tandem remis inhibendo retro cedetis? priori quoque sede sic scribendum arbitror, non ἐπὶ, sed ἐτι πρύμνην ἀνερούρρο, quia ἐπὶ non adhibetur apud veteres in phrasι πρύμναν ἀνακρευεσθαι. Hoc facere dicebantur eximie qui navale praelium detrectabant; sed et remiges, cum naves essent in portu statuendae, quo expeditius rectis proris e portu exirent, docente Bentleio l. c. In Schol. ad Aristoph. Vesp. vs. 397., pro ἐπως ἀνευ τροπῆς εἴη, unā literā mutata scribendum, ὅπως ἀν εὐτρεπῆς εἴη εἰς ἔξεδον ή ναῦς. Primus-ne Pallenensis Aminias τῇ ἴνεσται, an aliis, cadere potest in dubitationem: Aschyli Persa satente vs. 409., ἡρέτι ἐμβολῆς Ἐλληνικὴ ναῦς. Plutarchis in Themist. p. 119. d. satis convenientia narrata Diodoro XI. c. 18. ubi in fine cap. naves Persarum πρύμναν μὲν ἀνακρούεσθαι κατίστανται, εἰς τούπτω δὲ πλάνους προτρέπων ἐΦιγον. VALCK. — Quod lin. 3. pro ἐπὶ ex l. 14. ἐτι corrigendum Valck. censuit, id mihi Vir doctissimus non persuasit; posteriori loco opportuna est ἐτι particula, priori vero minime opportuna, et ἐπὶ ibi cum codicibus omnibus veteres glossae et Suidas recte agnoscunt: et suis etiam verbis vetus Thucydidis Interpres ad lib. I. c. 50. ἐπὶ τὴν πρύμνην καπηλατεῖν dixit. Nempe vulgo quidem nude πρύμνην (vel τὴν πρύμνην) κρούεσθαι aut ἀνακρούεσθαι dicebant; sed est ea elliptica locutio, ex plena locutione ἐπὶ τὴν πρύμνην ἀνακρούεσθαι (qua l. 3. Herodotus utitur) decurtata. S.

13. ὁνειδίσασσαν πρότερον τὰς) Necessitudo nulla, ut πι-
πρότερον aut προθυμότερον formetur. Species illa matronae
prius Graecis expi obravit segnitiem, qua remis inhibe-
bant: tum, confide nter in hostes ruerent, fuit auctor. At-
que hoc vult, nequie latuit Cl. Abreschium. Aciei Persicae
Graecaeque classis ordinem Diodorus diversiore dedit
lib. XI. 18. WES.S.

CAP. LXXXV. 1. κατὰ μὲν δὴ Ἀθηναῖον;) Atheniensibus Lacedaemonios iungit Diodor. XI. 18., et hos et illos navibus opponit Phoenicum; verius iuxta Herod. dextrum cornu tenebant Lacedaemonii. Ionum nomina, qui veteris Graeciae ceperint naves, reliqua prudenter retinet Noster. Τοῦδε δὲ εἴνεκα, ait, [lin. 11.] μέμνημαι τούτων μαρών: sic syllabā scribendum puto repetitā pro τοῦδε εἴ-
νεκα. VALCK. — At satis erat τοῦ δὲ, quod libri dedere:
nempe τοῦ pro τούτου vel τοῦδε, ut saepe aliás. S.

13. *Phylacus Samius εὐεργέτης Βασιλῆος ἀνεγράφη*. Haec propria Graecis erat hac in re locutio de Persarum Orosangis. Illinc transumtam eleganter adhibet Calliclem ludens Socrates in *Platonis Gorgia* p. 506. c.; a Platone mutuati sunt Sophistae. Graecarum etiam civitatum εὐεργέται saepe publicitus ἀνεκπρήτω: vid. Ti. Hemst. ad *Lucian.* p. 367.
[ad *Dial. Mort.* X. 6.] VALCK.

Ibid. εὐεργέτης Βασιλῆος ἀνεγράφη) Congruunt de Mardonchaeo prodita Esther c. vi. ubi docte Grotius; operosior B. Brissonius Regn. Pers. I. 138. et Des. Heraldus Advers. I. 9. quos H. Relandus ac Burtonus duces habuerunt. WESS.

CAP. LXXXVI. 5. οὐ τεταγμένων ἔτι) Koenio no-
stro scripsisse de barbaris videbatur: οὐ τεταγμένως τι οὔτε
σὺν νῷ ποιεόντων οὐδὲν: de Graecis dixit, σὺν κόσμῳ ναυμα-
χεόντων κατὰ τάξιν. Suum illi Regem aut fortitudinis aut
ignaviae spectatorem in litore habituri, καὶ τοι ἔσται γε καὶ
ἐγένοτο ταύτην τὴν ἡμέρην μακρῷ ἀμείνονες αὐτοὶ ἐνύτων, ἢ πρὸς
Εὐβοίην. Oratione more suo turbata duo dixit: primum,
isthoc die ἀμείνονας fuisse ἢ πρὸς Εὐβοίην: sed non tantum
isthoc die rem multo melius gessisse, quam ad Artemi-
sium, verum praeterea ἐγένοτο ταύτην τὴν ἡμέρην μακρῷ ἀμεί-
νονες αὐτοὶ ἐνύτων: id est, interprete Nostro ἀμείνονες τῆς φύ-
σιος, V. 118. semet ipsis multo praestantiores, suam velut na-
turam superantes. Herodotea quaedam Portus dedit in Εαν-
τοῦ: alii collegerunt huius generis plura. VALCK.

CAP. LXXXVII. 3rd seqq. καὶ δὲ Ἀρτεμισίᾳ etc.) Callidum Artemiside commentum, indignante Plutarche hinc verbo narratum, adnotavit etiam Polyaen. lib. VIII. c. 53, 1. VALCK.

11. φέρουσα ἐνθάδε τὴν φιλίην) Adiuuat hic incitandi ac propellendi vim participium φέροντα, alibi eleganter redundans. Egregie, his Herodoti non posthabitis, T. Hemsterhusius ad Luciani Dial. Mort. VI. pag. 349. Diodorus sic εὐβολὸν φέρουσα, οὐκέτι εὐβολὸν φέρομέν, de tali inpetu, lib. XX. 16. etc. Facilius autem hoc reginae addidit Polyaenus stratagematibus lib. VIII. 53, 2., aliunde, quod accessiores declarant, excerptum. WESS.

14. οὐ μέτοι ἔγωγε ἔχω εἶπαι) Cultius hoc est veriss. Sic c. 128. αἴρχητε ἔγωγε οὐκ ἔχω εἶπαι. Eo vero cupidius id reponsi, ut scabrities, ad quam vir doctus ultra offendit, detergeretur. WESS.

CAP. LXXXVIII. 1. συνήνεκη γενίσθαι) Corrigenti, γενίσθαι μῆχος τοῦ διαφύγειν, nec schedae veteres a neo creberrime in Musis iteratum συνήνεκη γενίσθαι prosunt. Nam διαφύγειν τε καὶ μὴ ἀπολέσθαι, Herodoteae consuetudinis est libertatis, extra omnem esse culpam, cumulus exemplorum, unde pauca delibavit Abreschius Dil. ad Thucyd. lib. VII 87., manifestat. WESS.

9. σαφέως τὸ ἐπίστημον τῆς etc.) Ab exemplaribus scripsi nihil deflecto. Est, cui σαφέως, οὗ τὸ ἐπίστημα coniectaram incidit; non illam damnabilem, modo ab ipsa τε ex postularetur. Si Polyaeno fides VIII. 53, 3. Artemisia, ut etiamnum mari belligerantium et piratarum mos fuit, signa navis, ubi ad hostes circumscribendos opus erat, variavit, οὐ μόνον τὸ τῶν Βαρθαρῶν, ἀλλὰ καὶ τὸ τῶν Ἑλλήνων ὄντες εἶχεν. Quorsum tamen ἐπίστημον, sive insigne navis, haud refero. Fuit hoc in eius prora, ut ab aliis discerni posset. Tale Chimaeri, ἐπλει γὰρ πλοιώ λέοντα μὲν ἔχοντα πρώτας ἐπίστημον, ἵνα δὲ πρύκεις δέσποντας appd Plut. T. II. pag. 247. f. Vise et Scheffer. Mil. Nav. lib. III. 1. WESS.

14. οἱ μὲν ἄνδρες γερόνται μοι γενναῖκες, etc.) Expressit celebre dictum Polyaenus VIII. 53, 4. paullo alter, melius Suidas in Ἀρτεμισίᾳ, et Eustathius. Ennianus, Vos etenim iuvenes animum geritis mulierem; illa virago viri, hinc optimus Gronovius derivat. WESS. — Dicti Xerxis vehement-

tiam Trogus infregit, Theopompum forte sequutus; hinc Iustin. II. c. 12. et ex Iustino Orosius p. 113. Quod fecisse Xerxes legitur apud Polyaen. VIII. 53, 2. vix fidem inveniet; classis enim praefectus, ipsius Xerxis frater, in hoc conflictu periit λαμπρῶς ἀγνοστόμενος: Diodor. XI. c. 18, Plut. in Themist. p. 119. d. Quae posui Herodotea ubi dedit Exstat. ad 'Ia. n. 96., protulit ad hoc Regis dictum illastrandum ex Aiace (vs. 1201.) *Sophoclea* non tantum, sed Herodotea quae quidem dari poterant, uno excepto, omnia: Sophoclea legerat et apud Herod. I. cap. 155., γυναικεῖς ἄντ' αὐδεῖν ὁφειλει τεγονότας: memorat de Sesostri narratum II. 102., de Persis IX. 20. et 106. Xerxi praeiverat Artemisia, dicere ausa coram Rege, in navalii pugna tanto praestare Graecos Persis, ὅτοις αὐδεῖς γυναικῶν [supra, c. 68.] Conf. Diogenian. Cent. IV. Proy.-1. et Plato Leg. I. p. 639. b. Cicero pro Milon. cap. 21., quamquam paratus in imparatus Clodius, tamen mulier inciderat in viros. Livius in illa magnifica παγκενθόῃ lib. IX. c. 19. cum feminis sibi bellum fuisse dixisset, quod Epipi regem Alexandrum dixisse ferunt. Praeter alios. Alexandri Molossi dictum habet A. Gellius Noct. Att. XVII. 21., se quidem ad Romanos ire, quasi in αὐδονίτην, Macedonem esse ad Persas, quasi in γυναικανίτην. V.A.L.C.K.

CAP. LXXXIX. 2. Αἰαζίδην) Qui hic Ariabignes, Darii fil., Plutarcho in Themist. pag. 119. d. et Tom. lib. p. 488. e. Ariamenes, neque alias ac Artabazanes Nostri lib. VII. 2. confusione mira. WESS.

6. καὶ μὴ ἐν χειρῶν νόμῳ) Memini Diodoro adscripta lib. IV. 32. Mutavit dictionem Auctor libri II. Maceab. cap. 5, 14. quando tribus, ait, diebus octoginta millia διαθέσεων, τίτορες μὲν ἐν χειρῶν νομαῖς: et lib. III. cap. 1, 5. καὶ εὗται συνέβη τοὺς ἀντιπάλους ἐν χειρονομίχις διαθέσεῦσι: ubi Grotius ἐν κριτωνίαις, frustillatim discripi, quod nuperrime Houbigantio, docto viro, displicuit vehementer; neque enim pati id Graeca posse: ipse, quorum quadraginta praeda militum fuere. Ego vero eloceri gestio, ἐν χειρῶν νομαῖς διαθέσεῦσι praedam esse militum posse, quidque verbis αὐτοῖς τῶν ἐφαγμένων ἐπεβλοσσεν prioris loci, et posterioria πολλοὺς δὲ καὶ δεκαεπτώτους συλληφῆσαι tum faciendum? Illa demum praedam ponunt, cetera miserorum negem; Grotiusque adeo, si quid mutantum, laudabilior opera. Ex Herodot. T. VI. P. II.

Alex. Cod. ē χειρῶν νόμαις utrobique, aut certe κάμψις recipi potius erit. WESS. — Εὐ χειρῶν νόμαις διαθέτονται, vel nōtūn; Polybius praesertim frequentata dictio: de qua yide Lexicon Polybian. voce Χειρ. S.

CAP. XC. 2. τῶν τινες Φοίνικων) Qui huius ex pluteis et viro Codice H. Steph. hoc acceperit, dicere non habeo. Herodoteum est. Πέπλῳ τῶν τινας δορυφόρων lib. VII. 146, Gronovium consule lib. I. 85. WESS. — Ad istud, τῶν τις Περέστων, I. 85, 11. ingentem cumulum simillimarum dictiorum Gronovius congesit ex I. 84, 19. 109, 17. 124, 17. II. 179, 2. VII. 143, 1. etc. S.

Ibid. τῶν τινες Φοίνικες) Φοίνικων corrigendum videt Koëtius; præbet hoc margo Steph., absque Codicibus re-pelphantum. Τῶν τινας ἑράκλων, in Pausan. pag. 594, Ionicam Gylyburg. vocat αὐτοτροφούν. Nostro frequens, apud alios hic illuc observata fuit: vid. T. Hemsterh. in Lucian. p. 82, et P. W. in Diss. Herod. p. 137. Qui loquendi saepè figuratas usurpat elegantes et rariores, amat Eustathius hanc etiam voculam Herodoteo sic more transponere: huius immemor Casaub. in Athen. I. p. 22. b. pro τῶν Ουηρίδων τις, pag. 36, verius iudicabat et elegantius, τῶν τις Ουηρίδων; quod præbet Eustath. in Od. 6. pag. 316, 47. Sed centuria forte totis sic scribit Eustath. semel Athenaeus. VALCK.

[¶ 10. ἀττὶς δὲ δὴ λόρες etc.) Utique ἀττὶς δὲ λόρες, aut ἀττὶς δὴ λόρες, hic requisiweram: at vulgatam scripturam tenet nostra membr. F. nec ex aliis libris enotatum quidquam hab. video. S.]

απαγγελατον) Verbum illud onerat hoc loco litera superflua: apud Sudam etiam Ἀπαγγελεῖν; et Ἀπαγγελήνειν, scribendum; non literā p. duplicata. Recte scribuntur alibi apud Nostrum ἀπαγγέλειν, συναπαγγελεῖν, etc. Eustathius ad Ia. 1. 81. ἀπὸ δὲ ἔστι χειρα Βαρεῖαν τῷ Ἀπαγγελεῖν, αὐτὶ τὸν πότερον ἀπλοχεῖν εἴληπται τοῦτο δὲ καὶ Ἀπαγγελεῖν τιθεῖται Ia. 1. 116. Optime: significat eximie Ἀπαγγελεῖν. Decutere. Livii verbo Valer. Max. VII. 4, 2. altissima papaverum capita baculo decussit; απηγγελεῖ. Hesychius: Παρτηγε τὸ παβλαῖ, τὸ οἰς τοὺς καρποὺς ἀπαγγελεῖν, bacilli, quibus frumentis decutibant. Qui eadem facilitate caput alterius vel magnum pedesve ense decutiebant, hi quoque dicuntur απαγγελεῖν ιπέρα; Sophocl. Trach. vs. 1032. χειρα, Philost. B. 1827.

Apid. Herod. V. 112., ο Καρδεπτινων σπληξες απαγαγου του ιτην τον ποδας: equi pedes falce decutit, ut segetes decutuntur, απαρχόνται VALCK.

15. καὶ πάντας αἰτιωμένος) Vetus καὶ πᾶν εἴη, omni modo accusans veritatem et longe praeferat doctissimus de Pauo: nam cunctos si rex incusarit, Ionas in idem, incunatus periculum. Quod illi vitio non verio, consensionem Mistrorum, cuiuslibet nullum inspicerat, ignorantis. Aitωμενος πάντας, omnes Phoenices, quorum οὐταρταγίης οὐκ είναι τάχεις απέκτειν, Diodor. XI. 19. VESS. — Evidem πάντας αἰτιωμένος (quod facere solent tristes et praesentem fortunam habentes) quo sibi est accusans intellectu exaram: nec me turbaverat difficultas, qua premi hanc interpretationem Pavius censuit; si quis tamen cum Vesselingio commodiū cunctos Phoenices existimaverit intelligi, ne cum eo quidem magnopere contendam. S.

19. κατηγόρος ὑπὸ τῶν οὐεῖ) Athenis in arce sella fuit dedicata, διόφεν τὸν ἀγρυόποδα dixit Demosth. c. Timoer. p. 486. In qua exaltēσθο ὁ Εἰρῆνης ἐν τῷ Αἰγαλέω ἦσε τῆς Αρτιών; Βιώσαν τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν. Ut ad ista Demosthenis scribit Ulpianus, montis nomen sic ibi scribendum mo-
nuerunt H. Vales. in Harp. p. 184. et Io. Meurs. in Para-
lip. ad lib. de Pop. Att., valde dissita confundens Aegi-
tiam pagum et montem Aegaleon; errore defecto situm
atrusque determinavit Clar. A. Heringa in Miscell. Obs.
Nov. Tom. IX. p. 693. vid. I. Wasse in Add. Dukeri Thu-
cydidi subiectis p. 667. Legitur apud Suid. Ἀγαλέων, ἔνομα
εἶται: ubi Codicium lectio Ἀγαλέων Suidae debetur; veram,
Ἀγαλέων, ex Thucyd. p. 111, 85. [lib. II. c. 19.] grammaticus antiquior enotarat. VALCK.

20. τὸ ξακετάται Αἰγαλεως) Veteres in loco, unde Xerxes spectaverit dimicantes, dissident. Phanodemus ὡρίης τοῦ Ἡράκλειου, ubi fretum artissimum; Acetodorus in Megaridis confinio, superque colles, quibus Κέρατων nomine apud Plutarch. T. II. pag. 118. e.; qui quidem dissenitus ex Igeorūm collinumque Aegaleo vicinorum, [?] Cl. IV asse docente ad Thucydid. Add. p. 667. Sequuntur Herodoti finitionem Schol. Aeschylī, Tzefzes in Lycophr. pag. 142., Ulpianus ad Demosth. Timocrat. p. 466., ubi τὸ Αιγαλεόν, voce leviter turpata, τὸ Αιγαλεόν Atticē. Scholiorum, in quis Istri su-

per 'Aegaleo monte' et vicinis fragmentum; *Variae* oblitus non fuit, sed situs huius Aegalei vir magna sed Strabon. lib. VIII. p. 550. [p. 359. c. ed. Ces.] WESS.

22 - 24. πρὸς δὲ τοις καὶ πρὸς εβάλετο -- τούτου τοῦ Φαινίνου πάθεος) Aut aliquis latet error, aut Latina peccant: prava esse, non ambigo. [Tennit *Vallae Latina Wess.* cum Gron. quae huius modi erant: *Quin etiam etiā Phoenicum* qui alterant, additus est *Ariaramnes*; quamquam amicus regis.] Unde enim Ariaramenem etiā *Phoenicium* victimam accessisse, confit? Quia hominis culpa? Aut προσβάλλετο τούτου τοῦ Φ. πάθεος haec indicare apta sunt? Sætem aliud verbo casus adfuisse. Porro si μὲν δὲ etc. quæ continuo post, *Phenicum* postulant poenas, nullas *Ariaramenis*. At obscurum et molestum perseverat προσβάλλετο -- τούτου τοῦ φαιν. πάθεος, neque dissipatur Pavli Latinis, ab eo incripabatur *praesens* propter hanc *Phenicum* poenam, quam deprecari voluerat; nam, deprecari Ariaramenem voluisse, unde nobis paret, et ubi προσβάλλεσθαι tali notione? Errorem latere arbitror, et προσέλθετο, quæ elegans Reiskii conjectura, fingendum; ut innuatur, *Ariaramenem*; eum Persam, Ionum amicum, cum *praesens* adesset, calamitatem illam *Phenicum* adiutasse criminando. Placet Abreschii φίλος; Iewy Low, adeundi Diluc. Thueydid. pag. 112. WESS. — Vide *Var. Lect.* Ἐλάθετο et εβάλετο, horumque composite, quam facile inter se permutari per librariorum oscitans potuerint, satis adparet. προσβάλλετο quidem non modo cum Schäf. tenuit, sed diserte etiam defendit Schulzius; non animadvergens, verbum προσβάλλεσθαι (si modo usquam tali quadam notione usurpatum reperitur) nutio pacto posse cum genitivo casu construi, quo ea prodeat sententia quam ipse Vir doctus huic loco subiecit: insuper etiam contulit ad illam *Phenicum* etiā. Verbum συνβάλλεσθαι novimus ista notione positum, sed diversa ratione constructum; velut apud Lysiam, pag. 105. ed. Reiskii, πλεῖστα υπὲ τῆς ἐλεύθερας σύνεβαλόντο: et apud Polyb. VI. 10, 7. πλεῖστα σύνεβαλόντο πρὸς τὴν σύνταξιν τοῦ πολέμου, ubi perperam alii libri concebatvto. Similiterque in illo Strabonis Iōb, quem ex libro XIII. p. 189 sed. Almalov. nescio quo errore Helm Schulzius excitavit, πολὺ δεκατοῦ πῶμη προσέλθετο; videndum ne προσέβαλλετο ipi

scriptum oportuesit. Verbum λαβίσθαι eiusque composita cum genitivo casu legitime construi, notum est. Et προσλαβίσθαι quidem nusquam alibi reperire mihi contigit, nisi in illo Aristophanis dicto, Pac. vs. 9. ubi absolute positum, προσλαβίσθε πρός θέαν: ubi Schol. *Bonhövart*. Sed cognata προστιλαβίσθαι et συλλαβίσθαι cum genitivo casu constructa apud Nostrum habemus, V. 44, 9. et 45, 13, III. 48, 1. Quod autem opponit Schulzus, verba haec non nisi in bonam partem solege accipi, id quidem non obstat quo minus verbo προστιλάθετο hic esse locus possit: namque intelligi debet, προστιλάθετο αὐτοῖς (scil. τοῖς "Ιωνὶς") τούτους τοῦ Φοιν., πάθεος, adiuvit Ionas, operam suam illis confudit, ut ab eorum capitibus in capita Phoenicum averteret calamitatem. S.

CAP. XCII. 1. Ἐνθαῦτα τυνεκύρων τῆς etc.) Nugas [veteris]. Interpretis de Themistoclis et Polycriti naval conflictu, ab Aem. Porto explosas, propagari nolui. Ἐνθαῦτα τυνεκύρωτος, ibi naues sibi occurrerunt, uti c. 87. οὖτε τυνεκύρωτος οὐ τῶν Καλυδέων -- την. Pytheam vero, ex captivitate a Polyerito vindicatum, Ἱσχενόν filium melius lib. VII. 281. [quam Ἱσχέον, ut hīc vulgo lin. 5.] scribi, ante hos ducentos annos H. Stephanus docuit. WES.

1.2 seq. ἐξ τῶν Αἰγαντίων τὸς Μηδισμὸν ὀνειδίζων) Ecce iterum Crispinus. Vertebat [Valla]: exprobans Aeginetis, quod eum Medis sentirent. [quae quidem intacta Wess, cum Gron. in latina versione reliquit.] Hoc de Polycrito Aeginetarum ductore credemus? Sensit incommodum vir doctus [Reiskius], sed auxit scribendo, ἐξ ἵππον τῶν Αἰγαντίων ετοι, quasi Polycritus Themistocli audientibus Aeginetis studium Medicarum partium exprobrasset; cuius, si Sicinum ad Persam missum cogitasse velis, notitiam non habuit, uni Aristidi patescatam; neque fraus illa shellica probram fuit. Nisi egregie fallor, Polycritus Themistoclem dicto momordit, quod superioribus annis omnes Aeginetae et in his Cris, ipsius pater, sinistra Atheniensium criminatione studii erga Medos fuerant arcessiti. Si dubitas, redi ad lib. VI. 49. In hunc ergo Aeginetarum annis ipso in conflictu servore ὀνειδίζεται, seu nos sine proprio invēhitur et obliicit Atheniensium imperatori quippe, quod res ostendebat, scelissimum e Polycritus. Mox, τῇ ἐμβολῷ Sidoniae, de qua paullo superius. WES.

3. καὶ Ἀθηναῖς.) Melius ita: ambo erant Athenienses. Diodorus XI. 27. solum Amniam, Aeschyli fratrem, habet, rectius Aelianus Var. V. 19. cum nota Perizonii. Ampelus in proximis sum *{lin. 5.}* ἴστιδεῖ, rei congruentius. Sic cap. 108. et 111. ἴστι τε φί αὐτόδοξη μητ' ἴστιδεῖς ἴστι πρωτίστω, etc. WESS.

CAR. XCIV. i seqq. "Adimarus δὲ τὸν Κορίνθιον etc.) Herodotum spe praemii deiectum; quod sibi spoponderat Corinthi, haec, mutatis prioribus, scripsisse, Dionis Chrysost. accusatio est. Plutarchus omnia Scriptoris malignitati contribuit; de praemio non inpetrato, si bene memini, tacens. Profecto in Corinthiorum et Adimanti praeconio nimis parcae Musae sunt; qua de caussa, non divino. Haec tamen ex Atheniensem narrationibus; quibus, mentiri si in animum induxisset, totius Graeciae haud opposuissest consensum. WESS. — Vide *lin. 2.* et *lin. 22* seqq. Caeterum comrade Larcherus observavit, si veritati conscientia esset Dionis criminatio, Plutarchum profecto non praetermissurum fuisse opportunam adeo occasionem turpem istam maculam Herodoto adspergendi. S.

Ibid. "Adimarus δὲ τὸν Κορίνθιον etc.) De Corinthiis et Adimanto hic tantum narrat, quid Athenienses dixerint; atque huic rumor testimoniūm opponit universae Graeciae; sed hoc ille testimoniūm velut in transcursu tribus verbis commemorat; famam Athenis sparsam eleganter enarrat atque explicat. Saepius etiam alibi talia scribit de Corinthiis, quae Atheniensibus multo quam illis lectu videri debuerint iucundiora. Huc addit Dionis Chrysost. qui Herodotum admirabatur, testimonium, in Corinth. p. 456. Corinthum Nostrum venisse narrantis, et pro laude Corinthiis iure contributa voluisse μισθὸν ἀγνοεῖ: mercede negata, μητενέπειν, inquit, ἵκεντα, οὐ πάντες ἐπιστρέψαντε τὴν Σαλαμῖνα καὶ τὸν Ἀδιμαυτον. Dionis locum adhibuerunt Clar. Wess. etiam in Diss. Herod. p. 128. et Reiskius Aufnahm. II. p. 527. Haec tandem exigantur Plutarchi T. II. p. 862. n. ὅτι μέντοι δέκα τούλαντα δωριαν ἔλαβεν οὐκ Ἀθηνῶν, Ἀρτοῦ τὸ Φάρισκα γράψαντος, αὐτῷ Ἀθηναῖος οὐ τῶν παρῆσθαι μέντοι τοτεροῖς Διούλοις εἴρηται. Haec si vera sunt, neque gratiae nec timoritatis Historicus noster effugiet suspicionem: nota est, quam primam esse historiae legem scribit Cicero

de Orat. M. 18. 19. Atheniensium rumori, sive ipsius potius Herodoti malevolentiae, Plutarch. T. II. p. 870. et seq. opponit Thucydidas silentium; donarium Delphicum; votum mulierum Corinthiarum; epigramma Simoniidis aliorumque; quae omnem tollere videntur dubitationem, quaeque Herodoto non ignota perspaderet debuerant, ramorem; quem ab hostibus Corinthiorum Atheniensibus accepérat, involvendum silentio, non posterorum esse memoriae tradendum. De quatuor Epigrammati, quae præbet Plutarch. duo leguntur etiam in Anthol. apud; duo habet Dion Chrys. p. 459. velut Simonidis, ex quo Nūr dicitur Alcibiades vitæ docti restituendum monuerunt apud Plutarch., pro Nūr dicitur adūmato. Illa Dionis non esset deterior lectio, Plutaream certe propior: Ω λεῖν εὐδρόποτερος ἐνισιομένος τοῦ Κορινθίου Νύρ διαμένει Αἰαντος νόσος ἔχει Σαλαχίς. In Doriehum reliquiis τὸ ήματις scribitur ἀμε, vel ἀμε: τὸ γάρ οὔκει μαρτυρίων ταρχεῖν, Sophronis est in Schol. ad Aeschyl. Choeph. vs. 294. In Ocelli Doricis apud Stobaeum in Ecl. pag. 45, 25. ποθεν ἀμε scribendum: πρός ήματις est in edito libello: ποθεν ἀμε apud Diog. Laert. I. 115. ποθεν ἀμε in Aristoph. Lysist. vs. 95. VALCK. — Epigramma ista Athalæctis suis inseruit Brunckius, T. I. p. 132 seq. num. 86. 37. 39. et 40. S.

(οἱ 3. Ἑπτατέττα καὶ ὑπερδεσματα) Non aliter legisse Plutarclus videtur, sed interpretis malevoli perfunctus officio. Quac prætoriam accessit triremem, [lin. 7.] θεῖη πονηρή, divinitus missa, remulis mota celox irritetur illa philosopho velut οὐφαντεῖς, qui acerbe, τι γὰρ, ait, έδει τίθεσθαι (forte legendum τητάσθαι, privari;) μηχανῆς τρομακῆς; ἐν θάσοις τοῖς ἄλλοις ὑπερταῖστα τοὺς τραχαδόν τιλαξονεῖα: illum tanta dèdōent, qui alium argueret malignitatis. VALCK. (οἱ 6. Ἱερὴ Αθηνῶν Σημαδός) Minervæ, cui similis Athenis titulus, id fānum in extrema erat Salamine, τιπλ τοι λιγότερος Σαλαμῖνος in Plutarcho; cui celox ista eleganter, sed erimindose, οὐφαντεῖς, cuelo lapsa. Ego vero nōdīci προσθέται [lin. 9.] satis ad sententiam habeo, et addita [τοῖς προσθέτοις,] pro librarii, schedis indicantibus, scholio. i. WESO.

18. (οὐτοι δη αποθέψεις, τα) Vere sic ex schedis Grossi distrecto: itidem, [lin. 19.] quantum ex dñelectura,

ἐπ' Ἑρμηνείοις. Nunc quod legitur, Ionum et Herodoteum est. Vid. lib. IV. 169. WESS.

CAP. XCV. 5. παραλαβὼν πόλεων τῶν ὄπλων). Plutarch. Aristid. p. 323. r. τοὺς πρεσβυτάρους καὶ μαχιμάταρους τῶν πολτῶν, ubi ex correctione Bryani speciosa τὸν ὄπλων, sed non necessaria: quos enim in insulam duxit Aristides, Athenienses et cives erant. Persarum in Psytalea calamitatem tragicē Aeschylus Pers. vs. 457. coloravit. Constat autem hinc, interfuisse Aristidum pugnae navalē apud Salaminē, quae facta est prius, quam poena liberaretur, in Corī. Nepotis Aristid. c. 21, adfuisse tamen τετόλων, sponte sua, nullo civitatis aut populi scito; unde nescio cui, ansa criminandi, ὅτι οὐκ ἀπίκερο εἰς τὴν ἐν Σαλαμῖνι ψυμφοράν, et verbis quidem inficitis, propterea que a Demetrio Phalero, ut prave appellatur, notatis πέρι Ἐριν. c. 248. WESS. — Conf. supra, ad cap. 81, 6. S.

7. ἐς τὴν Ψυταλίαν) In hanc insulam, inter terram continentem et Salamina interiectam, (de qua videlicet Steph. Byz.) ante pugnam πολλοὺς τῶν Περσῶν ἀπέβιβεται: sic supra scripsisse videtur c. 76. ut superius illuc etiam verbo syllaba sequens perperam adhaeserit. Persas in insula Psytalia contrucidatos multis lamentatur Aeschylus Persa vs. 447-464., παισισι, κρεοκοπεῖσι δυστήνων μέλοι, “Ἐως ἀπήντων Φαρνηίηρων Βίον. Quos de nobillissimis Persarum: hic vivos cepit Aristides, ad Themistoclem misisse dicitur Plutarcho in Aristid. p. 323. r. ex inhumano autem vatis Euphrantidis suāsu Themistocles iminolasse ὡμοτῆ Διονύσῳ, Baccho crudas earnes voranti. ὁ τὰ δέματα ἴστιν, vel ἔδοι, est Δερμοτῆς. Cuius alias nomen forsitan ignoraasemus, parvam insulam haec una Persarum clades nobilitavit: vid. Pausan. IV. p. 373. De illa hic egisset Steph. Bergler, ut liquet ex Notis in Alciphr. p. 233. Scholi ined. in Aristid. Panathen. p. 345. Τὴν πρὸ τῆς Σαλαμίνος) τὴν Ψυταλίαν λέγει ἐπὶ γάρ τοις τῶν Περσῶν ἀπέβιταν, οἵτινες δύο τῶν Ερλήνων τῶν ναυμαχίαν ἰκεψήγουσι, περιτυγχάνοντες αὐτοῖς διαθέτεινται. Εἰταῦθα οὖν Ἀριστεῖδης ὁ Λυσιμάχον, συντραπεῖς Θεμιστοκλέαν, μετοι τὴν μάχην τῆς ναυμαχίας ἀποβάτης μέτρα τῶν γερόντων τῶν Ἀθηναίων ἀνέλε τὸ Περσικόν: ut cetera taceam, Themistocli non fuit Aristides συντραπεῖς. VALCK. — **CAP. XCVI.** 7. ἀπει ἀποβλήσιοι τὸν ψυταλίον) Ex

suapiscione emuliti viri ἀπολυθῆναι, quondam θάλασσam
apud Sacros Novi Test. Scriptores. At Noster ad rōv ταῦτα
γίγνεται τολλάθειται, quae ad Coliadem delata fidem ora-
cutis conciliarint. Ex Valla sententia Lysistratus Athet-
niensis Bacide et Musaeo prior erit, malā, uti opinor.
Πάτερ τούτων [lin. 10.] non est ante hos, sed ante eas rea,
quae describuntur. Vid. lib. VI. 46. et alibi. Ultima ora-
cula [lin. 13.] ἡρμότης Θράκην iucundā Cl. Kühnius et
leni medicinā reparavit ad Pausan. lib. I. c. 2. ἡρμότης Θράκη
φρέσκα ταῦτα videlicet remorum, ad Coliadēm eiē-
ctorum, futuram abundantiam, ut illis inter torrentes
mulieres, uti possent. Quam quidem opem Codices, Strabo,
Eustathiusque accusant, moa inficiaturi, modo liceret, Θρά-
κη, ἡρμότης ματρis ad prime convenire, Θράκη ἡρμότης,
etsi meticulosum hoc genus, quidpiam arcessiti atque
incammodi possidere. Hic pro Kühno, vineta mea cae-
dens. WESS.

Δ. 3. Καλιάδες δι γυναικες ἡρμότητες Θράκην. Remis horneoq
bunt mulieres Coliades; an Horret capillis ut marinus asperis.
Echinus, aut Laurens aper? non opinor. Lenissima mihi
quaque placet Kühni corregio, legentia Θράκην, quae
Berglera probata, Reiskio quoque venit in mentem, aliis
que. Remis sic usnrae, secundum Kühnum, mulieres di-
cuntur, ut Θράκηται, frictoriis. Θράκη Latinum est frigore,
de quo N. Heins. egit ad Ovid. Medic. Faciei ys. 70. VALCK
— Θράκην, a doctissimis duumviris commendatum.
cum Schaeffer et Borheckio adoptarunt etiam Iacob (in Atti-
cis), et Schulz in Herodoti Bellis Persicis; quod, ut audae-
cius factum, quippe consentienti librorum omnium non
modo Herodoteorum, sed Strabonis etiam, (teste Lipsiensi
Strabonis Editore, lib. IX. p. 376.) auctoritati repugnat,
sic et alioqui, primum consultum, certe neutiquam necessa-
rium fuisse, in Var. Lect. ad h. l. demonstravi. Caeterum
in memoriam revocat huius matricis amphibolia istud, n
cuius Thucydidas lib. II. c. 53. meminit. S.

CAP. XCVII. 7. χῶμα ἐπερπάτει διαχοῦ). Frumentum
ubi rex aggerem moliebatur, artum maxime erat, ὅπερ δὲ
erat, πυροῦ σφρίτει στάδiorum, in Strabon. lib. IX. p. 605sq
a. [p. 396, n. ed. Cap.] arbitratio id consilii regem animos.
autem περιπέτειαν agitare, quae et Ctesiandrum. ab his
opinio. WESS.

CAP. XCIII. 2. Ἐμπότιον.) Sicci ne vera numeris his Persicis nihil mortale celerius? an ne columbae quidem velociores essent censendae, quibus et olim ad domesticos deportandas litteras alligabant; qua de re Cassub. agit in Athen. IX. c. 1. [Animadv. in Athen. T. V. nuperae edit. p. 278.] Levissima mutatione pro Ἐμπότιον benter corrigerem ἀνέσει, sive ἀδημάτων τὸν Τυνια ποναν πολις ονόματα, & hæc loquettis Xenophontis verba Kypri. Elam. VIII. pl. 37, 38. Στράτε τὸν ἀδημάτων τεχνητὸν αὐτὸν τογῆται κατόν τοντον. Aliorum de his loca dederunt Brisson. de Regna Pers. p. 196. et Stanlei. ad Aeschyl. Pers. vs. 347. Herodotus saepius ἀδημάτων scripsit; quam ἀδημάτων. Ceteris Persicis carsores in ludis Atticis, faciem ardenteam, sive laetapada, sibi invicem tradentes, comparat Herodotus [lib. II. seqq.] cuius verba dedit Io. Meurs. in Gr. Fer. voc. Αραμαίοις VALCK. — Nil opus erat cur vocab. Ἀμπότιον hic sollicitaretur; quem praesertim dubitari merito possit; an Herodoti iam auctate columbis ad transportandas litteras usi sint nonnulli. S.

5 seq. Λαοντον τηνατον ἀντητερανέον) Laudibus Cronovium fero, amphioribus ornatus, modo Brissonia et Stanleia conticere esse præstisset. Neuter schedas Herodoti manu exarbas vobaverat; et vituperabuntur ob vocum, in Mæstis latitangium, ignorantiam? Voces bene redierunt; clarissim que cursum hunc, cuius Cyrus auctor et inventor, expōnunt. Videamus Brisson. Regn. Pers. lib. I. 258. et M. Paulus Venetus lib. II. Region. Orient. c. 25., non dissimilem vehicularem apud Tartaros cursum enarrans. Unde vero Cleomades (Sphaer. lib. II. p. 169. Ed. Antw.) mutustus fuit; Xerxes diuīnōς ἀρχέων τὸν Σούων μέχρις Αθηνῶν, qui clamore, quid ageretur significaret, et sic διὰ δύο νυχτῶν ex Graecia ad interiorem Persiæm nuatos perlatos, diuīnōν valeo. Sequens τὸν δὲ [lin. 6.] haud moveat in distributione ut dicere amant, numeri solens saepè mutatio. WESS. — Pro τὸν δὲ lin. 6. eum Reiskio: μέλλει διπλοῦ τε quēns. iuxq. l. 8. S.

16. τὸν τὸν Ἡοντον λεπτόν.) Themistion adūbrasse, Petavio observatur, Or. LXIX. p. 230, et pertinet. huc Aeschylus versus: cætissimi Agam. 320 seqq. Sed adj. min. gnum Ereptum Chilid. pag. 574. ed. Francof. WESSEL

CAP. XCIX. 5. *Iov. iv. 9. et 17. et 18.*) De Graecis si loquasetur, sola mihi forma loquendi nova videretur, illa in Graecis. In Graecia saepe tamen Iovis causa sequebatur, convivium sacrorum causa fieri solitum, interprete Catab. in Athen. p. 745. [Animadv. T. V. p. 514. nuperae edit.] Θεοὶ θυσίαν δέδουται τε, iunguntur in Aristoph. Nub. 328., qui in Graecis vs. 780. Ἀρχέων τε δάκρυς dixit, καὶ δάκρυς αὐτέμ παν. Quamvero de Persis verba facit, Herodotum scripsisse suspicor: *Iov. iv. 9. et 17. καὶ τοντούποιοι:* quorum prius iuxta Nostrum notat χρημάτων ἐπόλεις, vel κεχαρηδές ἔφτασθαι τοις λαοῖς velut festis dies agitant. Θύλειαι ἀρχήν τογεις et θύλειαι θύσια Graecis etiam dicebatur: Eustath. in Od. 4. p. 759. 6. Epist. Socr. p. 43, 18. Iam vide Herod. III. c. 27. ad Apidis natalibus Aegyptiorum *Iov. iv. 9. et 17.* Festo die bonarum rerum affluentes copia dicuntur in τοντούποιοι ὄντες. Herodotus lib. I. c. 22. et 191. ubi χρημάτων καὶ in τοντούποιοι ἔποιησι, aut οἰνοῦ καὶ εὐθάδειν, II. 133. et 174. Nusquam iuncta reperi δομην καὶ εὐθάδειν: sed cum istis bene convenienter, quod daeti Persae ταῖς τε ὁδοῖς μυρίοις πάντας λοτόποες, καὶ θύλαις θούλαις, vid. Brisson. de Regn. Pers. p. 340. Mox ab illis mutati ad tristem nunciam Persae vestes sibi disindebant, [lin. 8.] οἷον τε καὶ οἰωνῆς ἐχέποτο ἀπλάτη. Postrema vir summiatus adhibuit in Adnot. ad Callimachum clar. Ernesti p. 103. **VALCKE** — Cur pro tamen θυσίαι lin. 5. contra librorum omnium fidem suspicaremur in Graecis: potius scripsisse Herodotum, nulla prorsus superat ratio. Etenim θυσίαι et sacrificia intelligitur, et universa festi diei solennitas; et agillatim convivium quod peracto sacrificio instituitur. Vide Athen. XIII. 673. e. ibique notata. *S. et al. ad Graec. et Rom. 12. 1. et 2. et 3. et 4. et 5. et 6. et 7. et 8. et 9. et 10. et 11. et 12. et 13. et 14. et 15. et 16. et 17. et 18. et 19. et 20. et 21. et 22. et 23. et 24. et 25. et 26. et 27. et 28. et 29. et 30. et 31. et 32. et 33. et 34. et 35. et 36. et 37. et 38. et 39. et 40. et 41. et 42. et 43. et 44. et 45. et 46. et 47. et 48. et 49. et 50. et 51. et 52. et 53. et 54. et 55. et 56. et 57. et 58. et 59. et 60. et 61. et 62. et 63. et 64. et 65. et 66. et 67. et 68. et 69. et 70. et 71. et 72. et 73. et 74. et 75. et 76. et 77. et 78. et 79. et 80. et 81. et 82. et 83. et 84. et 85. et 86. et 87. et 88. et 89. et 90. et 91. et 92. et 93. et 94. et 95. et 96. et 97. et 98. et 99. et 100. et 101. et 102. et 103. et 104. et 105. et 106. et 107. et 108. et 109. et 110. et 111. et 112. et 113. et 114. et 115. et 116. et 117. et 118. et 119. et 120. et 121. et 122. et 123. et 124. et 125. et 126. et 127. et 128. et 129. et 130. et 131. et 132. et 133. et 134. et 135. et 136. et 137. et 138. et 139. et 140. et 141. et 142. et 143. et 144. et 145. et 146. et 147. et 148. et 149. et 150. et 151. et 152. et 153. et 154. et 155. et 156. et 157. et 158. et 159. et 160. et 161. et 162. et 163. et 164. et 165. et 166. et 167. et 168. et 169. et 170. et 171. et 172. et 173. et 174. et 175. et 176. et 177. et 178. et 179. et 180. et 181. et 182. et 183. et 184. et 185. et 186. et 187. et 188. et 189. et 190. et 191. et 192. et 193. et 194. et 195. et 196. et 197. et 198. et 199. et 200. et 201. et 202. et 203. et 204. et 205. et 206. et 207. et 208. et 209. et 210. et 211. et 212. et 213. et 214. et 215. et 216. et 217. et 218. et 219. et 220. et 221. et 222. et 223. et 224. et 225. et 226. et 227. et 228. et 229. et 230. et 231. et 232. et 233. et 234. et 235. et 236. et 237. et 238. et 239. et 240. et 241. et 242. et 243. et 244. et 245. et 246. et 247. et 248. et 249. et 250. et 251. et 252. et 253. et 254. et 255. et 256. et 257. et 258. et 259. et 260. et 261. et 262. et 263. et 264. et 265. et 266. et 267. et 268. et 269. et 270. et 271. et 272. et 273. et 274. et 275. et 276. et 277. et 278. et 279. et 280. et 281. et 282. et 283. et 284. et 285. et 286. et 287. et 288. et 289. et 290. et 291. et 292. et 293. et 294. et 295. et 296. et 297. et 298. et 299. et 300. et 301. et 302. et 303. et 304. et 305. et 306. et 307. et 308. et 309. et 310. et 311. et 312. et 313. et 314. et 315. et 316. et 317. et 318. et 319. et 320. et 321. et 322. et 323. et 324. et 325. et 326. et 327. et 328. et 329. et 330. et 331. et 332. et 333. et 334. et 335. et 336. et 337. et 338. et 339. et 340. et 341. et 342. et 343. et 344. et 345. et 346. et 347. et 348. et 349. et 350. et 351. et 352. et 353. et 354. et 355. et 356. et 357. et 358. et 359. et 360. et 361. et 362. et 363. et 364. et 365. et 366. et 367. et 368. et 369. et 370. et 371. et 372. et 373. et 374. et 375. et 376. et 377. et 378. et 379. et 380. et 381. et 382. et 383. et 384. et 385. et 386. et 387. et 388. et 389. et 390. et 391. et 392. et 393. et 394. et 395. et 396. et 397. et 398. et 399. et 400. et 401. et 402. et 403. et 404. et 405. et 406. et 407. et 408. et 409. et 410. et 411. et 412. et 413. et 414. et 415. et 416. et 417. et 418. et 419. et 420. et 421. et 422. et 423. et 424. et 425. et 426. et 427. et 428. et 429. et 430. et 431. et 432. et 433. et 434. et 435. et 436. et 437. et 438. et 439. et 440. et 441. et 442. et 443. et 444. et 445. et 446. et 447. et 448. et 449. et 450. et 451. et 452. et 453. et 454. et 455. et 456. et 457. et 458. et 459. et 460. et 461. et 462. et 463. et 464. et 465. et 466. et 467. et 468. et 469. et 470. et 471. et 472. et 473. et 474. et 475. et 476. et 477. et 478. et 479. et 480. et 481. et 482. et 483. et 484. et 485. et 486. et 487. et 488. et 489. et 490. et 491. et 492. et 493. et 494. et 495. et 496. et 497. et 498. et 499. et 500. et 501. et 502. et 503. et 504. et 505. et 506. et 507. et 508. et 509. et 510. et 511. et 512. et 513. et 514. et 515. et 516. et 517. et 518. et 519. et 520. et 521. et 522. et 523. et 524. et 525. et 526. et 527. et 528. et 529. et 530. et 531. et 532. et 533. et 534. et 535. et 536. et 537. et 538. et 539. et 540. et 541. et 542. et 543. et 544. et 545. et 546. et 547. et 548. et 549. et 550. et 551. et 552. et 553. et 554. et 555. et 556. et 557. et 558. et 559. et 560. et 561. et 562. et 563. et 564. et 565. et 566. et 567. et 568. et 569. et 570. et 571. et 572. et 573. et 574. et 575. et 576. et 577. et 578. et 579. et 580. et 581. et 582. et 583. et 584. et 585. et 586. et 587. et 588. et 589. et 590. et 591. et 592. et 593. et 594. et 595. et 596. et 597. et 598. et 599. et 600. et 601. et 602. et 603. et 604. et 605. et 606. et 607. et 608. et 609. et 610. et 611. et 612. et 613. et 614. et 615. et 616. et 617. et 618. et 619. et 620. et 621. et 622. et 623. et 624. et 625. et 626. et 627. et 628. et 629. et 630. et 631. et 632. et 633. et 634. et 635. et 636. et 637. et 638. et 639. et 640. et 641. et 642. et 643. et 644. et 645. et 646. et 647. et 648. et 649. et 650. et 651. et 652. et 653. et 654. et 655. et 656. et 657. et 658. et 659. et 660. et 661. et 662. et 663. et 664. et 665. et 666. et 667. et 668. et 669. et 670. et 671. et 672. et 673. et 674. et 675. et 676. et 677. et 678. et 679. et 680. et 681. et 682. et 683. et 684. et 685. et 686. et 687. et 688. et 689. et 690. et 691. et 692. et 693. et 694. et 695. et 696. et 697. et 698. et 699. et 700. et 701. et 702. et 703. et 704. et 705. et 706. et 707. et 708. et 709. et 710. et 711. et 712. et 713. et 714. et 715. et 716. et 717. et 718. et 719. et 720. et 721. et 722. et 723. et 724. et 725. et 726. et 727. et 728. et 729. et 730. et 731. et 732. et 733. et 734. et 735. et 736. et 737. et 738. et 739. et 740. et 741. et 742. et 743. et 744. et 745. et 746. et 747. et 748. et 749. et 750. et 751. et 752. et 753. et 754. et 755. et 756. et 757. et 758. et 759. et 760. et 761. et 762. et 763. et 764. et 765. et 766. et 767. et 768. et 769. et 770. et 771. et 772. et 773. et 774. et 775. et 776. et 777. et 778. et 779. et 780. et 781. et 782. et 783. et 784. et 785. et 786. et 787. et 788. et 789. et 790. et 791. et 792. et 793. et 794. et 795. et 796. et 797. et 798. et 799. et 800. et 801. et 802. et 803. et 804. et 805. et 806. et 807. et 808. et 809. et 810. et 811. et 812. et 813. et 814. et 815. et 816. et 817. et 818. et 819. et 820. et 821. et 822. et 823. et 824. et 825. et 826. et 827. et 828. et 829. et 830. et 831. et 832. et 833. et 834. et 835. et 836. et 837. et 838. et 839. et 840. et 841. et 842. et 843. et 844. et 845. et 846. et 847. et 848. et 849. et 850. et 851. et 852. et 853. et 854. et 855. et 856. et 857. et 858. et 859. et 860. et 861. et 862. et 863. et 864. et 865. et 866. et 867. et 868. et 869. et 870. et 871. et 872. et 873. et 874. et 875. et 876. et 877. et 878. et 879. et 880. et 881. et 882. et 883. et 884. et 885. et 886. et 887. et 888. et 889. et 890. et 891. et 892. et 893. et 894. et 895. et 896. et 897. et 898. et 899. et 900. et 901. et 902. et 903. et 904. et 905. et 906. et 907. et 908. et 909. et 910. et 911. et 912. et 913. et 914. et 915. et 916. et 917. et 918. et 919. et 920. et 921. et 922. et 923. et 924. et 925. et 926. et 927. et 928. et 929. et 930. et 931. et 932. et 933. et 934. et 935. et 936. et 937. et 938. et 939. et 940. et 941. et 942. et 943. et 944. et 945. et 946. et 947. et 948. et 949. et 950. et 951. et 952. et 953. et 954. et 955. et 956. et 957. et 958. et 959. et 960. et 961. et 962. et 963. et 964. et 965. et 966. et 967. et 968. et 969. et 970. et 971. et 972. et 973. et 974. et 975. et 976. et 977. et 978. et 979. et 980. et 981. et 982. et 983. et 984. et 985. et 986. et 987. et 988. et 989. et 990. et 991. et 992. et 993. et 994. et 995. et 996. et 997. et 998. et 999. et 1000. et 1001. et 1002. et 1003. et 1004. et 1005. et 1006. et 1007. et 1008. et 1009. et 1010. et 1011. et 1012. et 1013. et 1014. et 1015. et 1016. et 1017. et 1018. et 1019. et 1020. et 1021. et 1022. et 1023. et 1024. et 1025. et 1026. et 1027. et 1028. et 1029. et 1030. et 1031. et 1032. et 1033. et 1034. et 1035. et 1036. et 1037. et 1038. et 1039. et 1040. et 1041. et 1042. et 1043. et 1044. et 1045. et 1046. et 1047. et 1048. et 1049. et 1050. et 1051. et 1052. et 1053. et 1054. et 1055. et 1056. et 1057. et 1058. et 1059. et 1060. et 1061. et 1062. et 1063. et 1064. et 1065. et 1066. et 1067. et 1068. et 1069. et 1070. et 1071. et 1072. et 1073. et 1074. et 1075. et 1076. et 1077. et 1078. et 1079. et 1080. et 1081. et 1082. et 1083. et 1084. et 1085. et 1086. et 1087. et 1088. et 1089. et 1090. et 1091. et 1092. et 1093. et 1094. et 1095. et 1096. et 1097. et 1098. et 1099. et 1100. et 1101. et 1102. et 1103. et 1104. et 1105. et 1106. et 1107. et 1108. et 1109. et 1110. et 1111. et 1112. et 1113. et 1114. et 1115. et 1116. et 1117. et 1118. et 1119. et 1120. et 1121. et 1122. et 1123. et 1124. et 1125. et 1126. et 1127. et 1128. et 1129. et 1130. et 1131. et 1132. et 1133. et 1134. et 1135. et 1136. et 1137. et 1138. et 1139. et 1140. et 1141. et 1142. et 1143. et 1144. et 1145. et 1146. et 1147. et 1148. et 1149. et 1150. et 1151. et 1152. et 1153. et 1154. et 1155. et 1156. et 1157. et 1158. et 1159. et 1160. et 1161. et 1162. et 1163. et 1164. et 1165. et 1166. et 1167. et 1168. et 1169. et 1170. et 1171. et 1172. et 1173. et 1174. et 1175. et 1176. et 1177. et 1178. et 1179. et 1180. et 1181. et 1182. et 1183. et 1184. et 1185. et 1186. et 1187. et 1188. et 1189. et 1190. et 1191. et 1192. et 1193. et 1194. et 1195. et 1196. et 1197. et 1198. et 1199. et 1200. et 1201. et 1202. et 1203. et 1204. et 1205. et 1206. et 1207. et 1208. et 1209. et 1210. et 1211. et 1212. et 1213. et 1214. et 1215. et 1216. et 1217. et 1218. et 1219. et 1220. et 1221. et 1222. et 1223. et 1224. et 1225. et 1226. et 1227. et 1228. et 1229. et 1230. et 1231. et 1232. et 1233. et 1234. et 1235. et 1236. et 1237. et 1238. et 1239. et 12310. et 12311. et 12312. et 12313. et 12314. et 12315. et 12316. et 12317. et 12318. et 12319. et 12320. et 12321. et 12322. et 12323. et 12324. et 12325. et 12326. et 12327. et 12328. et 12329. et 12330. et 12331. et 12332. et 12333. et 12334. et 12335. et 12336. et 12337. et 12338. et 12339. et 123310. et 123311. et 123312. et 123313. et 123314. et 123315. et 123316. et 123317. et 123318. et 123319. et 123320. et 123321. et 123322. et 123323. et 123324. et 123325. et 123326. et 123327. et 123328. et 123329. et 123330. et 123331. et 123332. et 123333. et 123334. et 123335. et 123336. et 123337. et 123338. et 123339. et 1233310. et 1233311. et 1233312. et 1233313. et 1233314. et 1233315. et 1233316. et 1233317. et 1233318. et 1233319. et 1233320. et 1233321. et 1233322. et 1233323. et 1233324. et 1233325. et 1233326. et 1233327. et 1233328. et 1233329. et 1233330. et 1233331. et 1233332. et 1233333. et 1233334. et 1233335. et 1233336. et 1233337. et 1233338. et 1233339. et 12333310. et 12333311. et 12333312. et 12333313. et 12333314. et 12333315. et 12333316. et 12333317. et 12333318. et 12333319. et 12333320. et 12333321. et 12333322. et 12333323. et 12333324. et 12333325. et 12333326. et 12333327. et 12333328. et 12333329. et 12333330. et 12333331. et 12333332. et 12333333. et 12333334. et 12333335. et 12333336. et 12333337. et 12333338. et 12333339. et 123333310. et 123333311. et 123333312. et 123333313. et 123333314. et 123333315. et 123333316. et 123333317. et 123333318. et 123333319. et 123333320. et 123333321. et 123333322. et 123333323. et 123333324. et 123333325. et 123333326. et 123333327. et 123333328. et 123333329. et 123333330. et 123333331. et 123333332. et 123333333. et 123333334. et 123333335. et 123333336. et 123333337. et 123333338. et 123333339. et 1233333310. et 1233333311. et 1233333312. et 1233333313. et 1233333314. et 1233333315. et 1233333316. et 1233333317. et 1233333318. et 1233333319. et 1233333320. et 1233333321. et 1233333322. et 1233333323. et 1233333324. et 1233333325. et 1233333326. et 1233333327. et 1233333328. et 1233333329. et 1233333330. et 1233333331. et 1233333332. et 1233333333. et 1233333334. et 1233333335. et 1233333336. et 1233333337. et 1233333338. et 1233333339. et 12333333310. et 12333333311. et 12333333312. et 12333333313. et 12333333314. et 12333333315. et 12333333316. et 12333333317. et 12333333318. et 12333333319. et 12333333320. et 12333333321. et 12333333322. et 12333333323. et 12333333324. et 12333333325. et 12333333326. et 12333333327. et 12333333328. et 12333333329. et 12333333330. et 12333333331. et 12333333332. et 12333333333. et 12333333334. et 12333333335. et 12333333336. et 12333333337. et 12333333338. et 12333333339. et 123333333310. et 123333333311. et 123333333312. et 123333333313. et 123333333314. et 123333333315. et 123333333316. et 123333333317. et 123333333318. et 123333333319. et 123333333320. et 123333333321. et 123333333322. et 123333333323. et 123333333324. et 123333333325. et 123333333326. et 123333333327. et 123333333328. et 123333333329. et 123333333330. et 123333333331. et 123333333332. et 123333333333. et 123333333334. et 123333333335. et 123333333336. et 123333333337. et 123333333338. et 123333333339. et 1233333333310. et 1233333333311. et 1233333333312. et 1233333333313. et 1233333333314. et 1233333333315. et 1233333333316. et 1233333333317. et 1233333333318. et 1233333333319. et 1233333333320. et 1233333333321. et 1233333333322. et 1233333333323. et 1233333333324. et 1233333333325. et 1233333333326. et 1233333333327. et 1233333333328. et 1233333333329. et 1233333333330. et 1233333333331. et 1233333333332. et 1233333333333. et 1233333333334. et 1233333333335. et 1233333333336. et 1233333333337. et 1233333333338. et 1233333333339. et 12333333333310. et 12333333333311. et 12333333333312. et 12333333333313. et 12333333333314. et 12333333333315. et 12333333333316. et 12333333333317. et 12333333333318. et 12333333333319. et 12333333333320. et 12333333333321. et 12333333333322. et 12333333333323. et 12333333333324. et 12333333333325. et 12333333333326. et 12333333333327. et 12333333333328. et 12333333333329. et 12333333333330. et 12333333333331. et 12333333333332. et 12333333333333. et 12333333333334. et 12333333333335. et 12333333333336. et 12333333333337. et 12333333333338. et 12333333333339. et 123333333333310. et 123333333333311. et 123333333333*

ξαῖς in eiusdem libro de Temul. p. 245. t. Φλεγμον πλὸν praestantius est. Hinc vero robur et auctoritas cotidicibus, quorum lib. VI. 110. τῶν ἡ γράμμα ἔφερε συμβούλου haud in merito laudatum fuit. WESS.

19. οὐ γάρ ιστι "Ελλῆται οὐδὲ ἔχοντες") Id est αἰνίγματος ιστος Ελληνος: vel ἐστιν οὐδεμία μηχανή. Eadem structura lib. II. c. 181. ιστὶ τοι οὐδεμία μηχανή μὴ οὐκ ἀπολωλίκων: III. 51. et 209. II. 160. Lucian. II. p. 503., οὐδεμία μηχανή τοι. οὐχι μηδέ τοι οὐδὲ μηδὲ πλάναν. VALCK.

21. ταῦτα ποίει) Bonum hoc: sed pro Nostri more ταῦτα ποίειν melius ex Arch. Tale lib. V. 24. ισταὶ δὲ αὐτὰς περιέλθουσι ποίειν ὅκας μητέρας - αἱρίζεται. Vid. c. 67. et IV. 126. WESS.

25. ἐν Πέρσῃς τοῖσι διδόνται.) Positura vocis τοῖσι multis molesta. Maluit φαῖσι, quamquam fluctuans, Cornu de Pauw, τοιούτῳ Reiskius; inmutatam qui relinquit Abreschūta, τοῖσι διδόνται ab illis explicat Graecis. Mihi ordo ex Arch. προστατούσις [ἐν τοῖσι Πέρσῃς] placet. Negat Mardonius, Persegrum rebus damnū allatum. Classe quidem victores Graecos abiisse at ibi ξύλων αὔγαν, οὐκ ἀνδρῶν καισάτων. Αρρεπτος, Cyprioi, Cilices et Phoenices superatos esse; Persas ministris. Unde idem in epistola ad Graecos, μηχάνατε θαλασσοὺς ξύλοις χερσαίνους εὐθραψτες. in Plut. Aris. p. 324. c. WESS. π. Διαριμ. literarum mutatione incommodum ex τοῖσι natum evitari poterit, et apta enascetur sententia: Οὐ περιττὸς ἐν Πέρσῃς τοῖσι διδόνται τοῖσι πηγαδίστων: si δὲ φοίνιξ εἴη, non enim Persarum culpā quidquam rebus tuis allatum, sed detimentι. Διδόντας significat βλάψαι: sed διδόντες ποτα βεβλάψαι, laesum esse. Hinc fluxerunt omissa Lexicographia, Κυκροδόλιτος, πανδάντος, et ξυφοδόλιτος, Hippoactis et Aeschyli vocabula. Διδόνται in Eurip. Hippol. vs. 175. MS. Cod. Par. redditur βεβλάψαι. Nihil certat in Πέρσῃς his interpretari δικτ. Πέρσαι: ut apud Thucyd. VII. sc. 84. τῷ πάγγιῳ VALCK. — Equidam, si Kalabanarii τοῖσι recipere tur, istud in Πέρσῃς non intelligerem Persarum culpas; sed universam locutionem in eamdem sententiam interpretarer, quam in latina versione expressi: nullum res tuas in Persia (in Persarum personis, ad Persas quod adiungit,) detrimentum acceperunt, deque huic interpretationi obstat, quod paulo post adiicit, τοῖσι οὐ Πέρσαι τοῖσι τοῖσι. S.

CAP. CI. 1 et seq. Tāvta ἀνούσας Εἴρηται? Non videretur ab Herod. scripta, sic sive sit ipsa verba quoque potuerant collocari: οὐδὲ τε ταῦτα ἀνούσας Εἴρηται, καὶ αἱ εἰς ταῦτα ἀνούσας Κακούδια, καὶ τὰ, ubi ceterum redit in suam sedem αὐτοῖς! Id videlicet in hanc operam, tanquam ex mali gavisus est, non purum fuisse gradus ampliadicat, sed quantum in cuncte post in opinata in video cladem a Rege superbo sentiri poterat. In proximis scriberem: **Spec.** Mardonius te Boreos dicens οὐν τὸν τρόπον πειλατεῖς θεοποιούσας στρατίων: ut legitur inferius, ὁπότε πατέσαις οὐδὲν ξένον **VALCK.**

— Herodoti stylō utique convenientissimus est **WESS.** 1646, quam diacopias quod libri hoc loco praesertim Thucydīdī, et non vero non erat cur sollicitaretur frequentius in tali sermone indicativus, quam coniunctivus, exhibetur. **S.** 145. **Ιερομένειον**) Optime hic et tu **WESS.** Græcorum; cui paria cur faciam; scribere stremū ad **W. H.** p̄mitte. Perperam in proximiis nōn ab Arch. abest **WESS.** munus **12 seq.** De militibus Persis dicit Mardonius, **WESS.** μέτραν οὐ γίνεται ἀνοδίκηται: lubenter huius rei se duellentib⁹ esse daturos, ut explicuit H. Steph. In his Bodonistis tentagi non debebat. Notissimum Græcismum, **WESS.** præter illis apertos, frequentiter expressit Macrobius, si voluntibus obib⁹ persig, p. 214, etc. Sic saepe loquuntur Thucydīdī, Plati, Xenophon, et oratores; raro Poëtae, ut Sophocl. Oed. Tyr. vs. 1650. Θεοντι καὶ τοῦ δι νῦν: hoc et ego voluisse. Leopoldus, H. Steph. **Wasseus**, D'Orvilius, alilque eam in rempliū dederunt. **VALCK.**

CAP. CII. 2. ευμενιεούσα τοχεῖ τὰ ἀποτελεῖ) **W. Stephani** Latina, me tibi consuli optimum ilare obnsidēt; veriora opinor. τοχεῖ εἰταται non discrepat ab aliis. Dicit regina c. 67: τὰ τοχεῖα φεοτορα ἀποτελεῖς πρήματα τοῦτο quibus passim similia. **WESS.**

— **11.** τοι εἰταται τῶν πρημάτων) Ultimam harum vocem abrasam vir doctus [Reiskius] cupit: ego ad festas allis dor, et εὐεργέταις refingo. Lapsus. **EKHNΩN** et **ET KΩN** **MENΩN** facilis; sententia probior: te salvo, et bene habeni bies domus tuae rebus. Par Philostrati (Vit. Apoll. VIII. p. pl. 352.) δέ εἰ natura τα ἔργα εἰσεχει: illa rem suam bene et habene dicebat. Sequens δέ τι κατη [linea 40] valide; ille se frequentatum, εἰ τοι πάθει, at Latinerum si quid illud latet

disset, toebuntur, ac Callini de fortis viro. Ἀλλαδες ορνιχει μεγάλες, ἐν τοισιδις, apud Stob. Serm. XLIX. p. 356.

WESS.

CAP. CIV. 3 seqq. Si δὲ Πηδαῖος etc.) Quicquid
quuntur de Pedasensibus, hic mihi videntur adulterina,
atque a mala manu ex marginis scholio interiecta Herodoteis; quae, reiectis istis, hoc modo collibuntur: παρὰ Βαθύ-
λαι, τοις μετόποις τίκται καὶ οὐδὲν etc. Hanc vellem conjecturam, su-
pra iam memoratam, Codices comprobarent; ut illam affi-
marunt lib. VI. cap. 122. Iam primum ponam Herodotea
ex lib. I. c. 175, paulo latiuscopior, quod hæc licet h̄ scri-
p̄ta: Εἰσαὶ δὲ Πηδαῖος οἰνοτρίς ὑπὲρ Αλυκερνοῦ μεσόγαιων τοῖς
σκοτεινοῖς τεμένεσσιν ἔστιθεν, καὶ τοῖς τοις τοῖς περισσοτε-
ρὶ ιστοῦντις Αθηναῖς μέγαρα μήνας ἔχει τοῖς (δὲ) τῷ τοῦτο λύ-
τρῳ. Scimus si species, hio eadem paene narrantur. His
usus Ant. Damaeus in Demosth. p. 124. Hoc, ait; eidem
unum esse e splendidioribus Herodoti mendaciis. Barbae tamch
muiehri patronus titatur Aristoteles: vid. Elopard. Em.
lib. VII. c. 11. et XV. c. 24. Hic tradita spuria videntur:
primum, quod insunt nonnulla ab Herodotea scribendi fa-
cie diversa; deinde, quia libro primo posita tantum legisse videtur Strabo; tandem, quia ex Herodoti consuetu-
dine illic suo leguntur loco, ubi Pedasensium fit e Carip-
mentio: ista talia denique sic non solet Noster eadem re-
petere. Si adeo erant digna quae repeterentur, cur non
illa reposuisset potius lib. VI. c. 20., ubi Pedasenses e Cal-
ria iterum commemorantur. Quod primum dicebam, me
iudice rem conficit: interpolator suo fraudem prodit in-
dicatio Herodotea, τοῖς ὅκα τοις μέλλοντεσ εἰσοδαις; sic
lecta Straboni, Noster interpretatur: ἵστατο τοῖς μέλλοντεσ εἰσοδαις χαλεπόν. Τὸ δὲ οὐδὲν videlicet requi-
rebat adiectum ἵντος χρόνου. Velut grammaticus, Αντιφί-
δειον οὐγελάτον: Ἰργιτοις τόποις reddidit φένι. Priora, missa sa-
cra, in rōti. Πηδαῖοις [vide Var. Leot.] et τοιούτοις φένις
αρθρίσαντεσ: fortuit, Wallae; quod mutari postea potuit
in αὐτοφέρεταις τόποις. Sed quibus tandem hoc ostento? in-
lāne pertendebat? an non ipsi etiam Pedasensibus habu-
sue sacerdotis portentum erat expiandum? hoc ut
que significatim voluit Herodotus. Et quid tandem inter-
polator? quācum malum immineret τοῖς αρθρίσιοις?

τάτη, οὐδὲ ταύτης εἰκόνει: τῆς πόλεως: quae sane non eleganter
sunt tornatae; *Vallae redditæ*, *Amphictyensibus*, qui circa
eum Ηρμη habitant; *Palmerius*, *Amphictyonas*, ait, a Py-
laga sua in medium *Cariam* sine navi transfrelavit. *Suspicio*
primum, huius notæ auctorem pro περιοίκοισι, I. 175., le-
gisse, in *suo Cod. Περιήγησι*; noverat magister ex Hom. Od.
βι. 65c, περιήγησις αὐθικῶν Οἱ περιειστάσθι: iam vide quam
docte scrupulerit, ad exemplar *Homeri* propemodūm, audi-
tissimæ τοῦ αὐτοῦ αὐτοῦ, - εἰκέονται. Ubi meminit *Thucyd.* III. 104.
Deli τὴν περιήγησιν υποιωτῶν: *Schol.* Περιήγησε, inquit, εἰο-
ντες αὐθικτίονες, οἱ περιοίκοῦντες. *Usus rarioris vocis αὐθικτίονες*:
exemplum requirenti succurret *Androton* apud *Pausan.* pag. 815., adiutus a *Sylburgio*. *Conterminos αὐθικτίονες* vo-
cans. *Teetzes* iuxta *Vales.* in *Harpoer.* p. 276., *Scaligerum*
in errorem induxit; qualis *Grotium* etiam decepit! (*Slobaci*
sui *Florileg.* pag. 197.) in istis incerti Poëtae: κατ' αὐλαῖς
ζεῖται διηγεῖται Ω νέαν, εὐδαίδειος αὐτοὶ περιήγησις: neque vice-
nos, iuvenes, reveremini. *VALCK.*

4. in de. toto. II. p. d. a. t. e. o. s. t. Verius II. p. d. a. c. e. n. s., quod lib. VI. 20. P. Leopardus legebat II. p. d. x. t. e. o. s. t. Emend. VII. 11. Schedarum II. p. d. a. t. e. o. s. t., modo commodus a gentili vocabulo ad urbem II. p. d. a. processus foret, nec r. v. t. o. s. moraretur, posset ferri. [At nec transitus a gentili ad urbis nomine incommodi quidquam habet; nec, quid adiectum pronomen r. v. t. o. s. (sive, quod schedae dederunt, r. v. t. o. s.) adferat molestiae, video: in toto. II. p. d. a. t. e. o. s. t. r. v. t. o. s., in hac urbe, cui Pedasa nomen, supra Halicarnassum sita, e qua oriundum Hermotium dixi.] At ferri non potest συνθέτειν, etsi sapientius συνεχή γένεσα repetatur: id enim, quid acciderit, non, quid fama ferat, indicare aptum est. [Itaque verum grat. φ. ε. τ. α. s., quod aliae schedae dederunt.] Verum enim vero multa narrationis huius offendunt. Poni saltem oportuerat in sc. a. v. r. o. i. re xai. toto. περιτ., sicuti lib. I. 17. [At, quemadmodum τούς περι vel ἀμφὶ αὐτὸν Graeci intelligunt ipsum cum suis, sic nihil magnopere obstat, quo minus περιτονας (si modo necesse fuerit) et ipsos et hos qui circum habitant intelligamus.] Gronovius auctoritate, de Codice scripto silens, publicavit. Plerique aliter sequuntur, tamen ab Ask. consensum. Ex Vallae Latinis, Amphiyanas expulsos, Leopardus voluit: eadem mens. Nic.

*Antonio lib. I. de Iuris Exul. cap. 11., unde in antiquissimi acquiesensi, neque alia Palmerio, Sunt sane tadem αὐτοὶ τοιοῦτοι, οὐδὲ πρότεροι, sive Scholiaste Thucydidis lib. III. 104. interprete, in Hippocrate: quales Callino Ephesio αὐτοὶ πρότεροι apud Strab. pag. 336. Pedasensium accolles atibit Herodotus προσκανεῖ eiudemque verbis dixit Strabo XIII. p. 909. [pag. 611. ed. Cas.] Cui ergo bono additamentum, rōti αὐτοὶ ταῦται διετοι τῆς πόλεως. Cur δις ταῦτα? utique ex ingenio librarii, rariorem αὐτοῖς vocem explicitur. [At talia frequenter in Nostri stylo diligens Musarum Lector obseruaverit.] Porro δις ἥδη ἐντε proflitus [lin. 9.] peccat. Alibi τε posuit, et cum eo Strabo. Quae cuncta omnia revolventi plura his inculcata videntur. Consule *Valemannum* ad dictum primi libri caput. WESS. — Mihi tamen huius péricopae color, sive ipsius rei prodigiosae hoc loco factam mentionem, sive sermonis spectem habitudinem, haud dubie Herodoteus esse videtur: imprudentia autem accidisse arbitror Scriptori, ut, parum recordatus alio loco iam a se narratam esse fabulam, eamdem hoc loco iterum commemoraret. S.*

CAP. CV. 4. Παταύιος) Hoccine māgōni nomē parentes inposuerint, an Παταύιον, scripti codices dulium relinquunt: si posterius, respectus aliquis ad istam medicam erit, ex qua Apollo, Bacchus; et ipsa Minerva Παταύια. Prius illi surcifero adcommodatius ex concilio Panionio, cuius Chii participes lib. I. 143., atque *Ha* "Atheneus. Eldos ἐπαυλέους [lin. 6.] libro I. 199. illustravimus; hic ἐπαυλέων tuncmur. Habet cap. seq. τὰ αἴσθητα ταῦτα, et gemina conplura *Portus*. Persici moris *Josephus* lib. II. adv. Apion. cap. 37. facit παράδεις εἰσιτεῖν, ubi Spartenhemius bene. Nec illi tamēn constitutiātē primi auctores. WESS.

6. *πόδες ἐπαυλέους*) A naturā egregiam totius corporis formam adeptos, neque adeo tantum φυγετῶν, sed etiam, sive κατα πάντα τοιούτους εἶδος κατα τοῦ θεοῦ. Ulus iste Panionius [lin. 7.] exectos ὄψεων ἐπάλετες εἰς Σαμοθράκης Ερεσος χρηματων μεγάλων: in quibus ordinem maleficiorum invertit suo more, neque enim nisi ibi videntur Ephesum abducendos, sed Sardibus et Ephesim mactantes. In Persida, ubi ποτίος teneva secundum Herod. *πάντα γόνατα*.

δέεις anteponebantur. Cur autem Persae τύποντες ἴστολον τοὺς κακοὺς, rationem reddit Dion. Chrys. Or. XX. pag. 270. B. vid. Herod. VI. 32. Brisson. de Regn. Pers. II. pag. 295. In hac historia vera, propter crudelissimam, quam de Panionii liberis sumsit, vindictam lectoribus nullā dignus adparebit Hermotimus misericordia, quam in ficta Xenophontis Cyropaedia facile movebit Gadatas. VALCK.

9. τῶν ἴστοχίων) Melius hoc videtur vulgato [ἴστοχίων] ob lib. VI. 32. Statim παιέμενος ἐκ τούτου τὴν ξόνην [lin. 11.] neque damno neque recipio. Dedit παιέμενον ἀπὸ τούτων τὴν ξόνην lib. II. 36. diversiore in re. Si Codicibus obsecundamus, ἐκ τούτων postulabit sibi aut ἔργου aut πρήγματος, quo modo Valla. WESS. — Debuerat puto recipi ἐκ τούτου ob probatissimorum diversae familiae codicum consensionem. S.

CAP. CVI. 9. τοὺς οἰκέτας) Sic Thomas Magist. et calamo scripti verissime. Confer dicta ad huius libri c. 4. Omittit autem Thomas ἄστεμενον, [lin. 10.] quod hominis cupiditatem adprime suā praesentia indicat. Corrigitur praeterea [nescio a quo] ἀποδεξάμενον, cui in Musis alia potestas. WESS.

13. πάντων ἀνδρῶν ἡδη μάλιστα) Cum ἡδη et δῆ in Codd. alternentur, posterius eligebam. Verum Abreschius ἡδη rariore accipit notionem pro μέχρι τῶν, huc usque, qua Pausan. Achaic. cap. 22., ipso observante, πάντων μὲν ἡδη τὰ ὄντα πάντα τῶν εἶχομεν. [Itaque accipiendum illud ἡδη fuerit, quasi dixisset πάντων ἀνδρῶν οὐδὲ γεγόνασι.] In vicinis pauca, schedarum iussu, ut stribligo in posterum abesset, induxi. Quis enim, τί σε ἵνα --- τίς σε προγένετο --- οὐδεὶς aequis oculis adspiciat? Deleta librariis transscripti. WES.

16. τὸ μηδὲν εἶναι) Culte τὸ μηδὲν ὄντες, viles, ignavi et nulli rei homines, Sophocli Aiac. vs. 779., Dioni Chrys. Or. XXXVIII. p. 480. A. et LXVI. p. 611. D. Aliud Hermotimus, calamitatem suam, qua nec vir nec femina evaserat, exprobrans nequissimo Panionio. Adi Salvagnio observata ad Ovidii Ibis vs. 457. WESS.

CAP. CVII. 1. Εἴρηκες --- τοὺς παιῶνας) Artemisiae quia commisisse dicitur pueros Ephesum ducendos, frigide locatur Plutarch. T. H. p. 870. A. Paulo post [lin. 5. seqq.]

*iussu regis ex Athenarum portu naves deducebant ὡς τάχεος
ιῆχε ἔκαστος, διαφυλακούσας τὰς σχεδίας πορευθῆναι βασιλῆα:
hoc redibit opinor pro lectione Med. Fugientes Persas [lin.
9 seqq.] terrebant, ac si nāves essent hostiles, in mare
prominentia Attices promontoria: admovit ista *Casaubon.*
Theophrasti Ήθ. Χαρ. c. 25. ubi ὁ δειλὸς τοιοῦτός τις αῖος πλέων
τὰς ἄκρας Φάσκει ἡμιολίτης εἶναι. VALCK.*

7. ὡς τάχεος οὐχεὶς) Uni *Vindobonensi* [cui quidem alii
accesserunt nostri codices] debetur. Tale *Plutarch.* T. II.
p. 610. c. ὡς μὲν οὐχεὶς τάχος καὶ δυνάμεως ἔκαστος: nec *Nostri*
disconvenit lib. IX. 58. *Zosterem*, [lin. 9.] Atticae nobilis locum ex *Pausania* I. 31. et *Scholiaste Hermogenis* p.
389. illuminarunt viri doctissimi ad *Steph. Byz.* A me
vero tacite praetermitti [lin. 10.] τῆς ἀπείρου, ταύτας ἐδοξά-
ζειν τε etc. non debet, quippe elegans, et vulgato haudqua-
quam posterius. [Vide *Var. Lect.*] Opinabantur enim Per-
sae, minuta ista promontoria naves esse Graecorum, inde for-
midio illis et fuga. WESS.

[8. διαφυλακούσας τὰς σχεδίας πορευθῆναι βασιλῖ] Senten-
tiam in latina versione expressi; verba non adnumeravi.
Potueram cum *Valla* et aliis: *ad custodiendas rates, quibus*
rex transiret. Ad πορευθῆναι intelligenda ὥστε particula.
Curvero βασιλᾶ potius, ut *Valck.* voluerat, revocarem,
quād cum plerisque msstis βασιλῖ tenerem, idoneam
non vidi caussam. Possis intelligere ὥστε βασιλᾶ πορευθῆναι:
possis vero perinde intelligere διαφυλάσσονται βασιλέι, (ὥστε
αὐτῷ) πορευθῆναι. Reiskius coniectaverat, δι' ᾧ ἐδει πορευθῆ-
ναι scripsisse fortasse Herodotum. S.]

CAP. CVIII. 8. γνώμην ἀπειδείκνυτο Turbantes scri-
bas flocci facio. Omnia bene habent. Sic lib. III. 160. πολ-
λάκις δὲ Δαρεῖον λέγεται γνώμην τὴν ἀποδέξασθαι: quod
solum abunde erit. Et hanc quidem Themistocles opinio-
nem, si credimus *Plutarcho*, cum Aristide communicavit,
cum valde et iisdem fere de caassis, quibus Eurybiades,
inprobante, *Themist.* p. 120. A. WESS.

[13. τοῦτον μέγιστον πάντων σφεῖς κακῶν τὴν Ἑλλὰδα
ἴργασσαντο] Animum multiplex in schedis variatio per-
tinet: quid ea intendatur, non adfirmavero. Ubi prono-
mine, vario in omnibus, ablato, ἵψαστο probaveris, res
solvendi pontis in consideratione erit, universae Graeciae

ingens allatura damnum. Si σφίας malueris, addendum erit καὶ τὴν Ἑλλ., quorum equidem neutrum ausim, vulgariter contentus, nec plane aversatus Arch. κακὸν, cui par c. 75. et IX. 36. WESS. — Κακὸν an κακῶν praeferas, parum per se interest: istud tamen, quod cum Schaeff. adoptavi, Herodoti mori loquendi adcommodatus. Caeterum quamquam defendi utcumque potest τοῦτ' ἀν - - σφι - - - ἵγράσαιτο, quod plerique praeferunt codices, multo tamen luculentius et exquisitius et stylo in primis Herodotus convenientius hoc est, quod inde ab Aldo Editiones exhibent omnes, τοῦτ' ἀν - - σφι - - - ἵγράσαιτο. Quo magis et mirum et molestum accidit, quod in nullo codice msto, cuius certa ad nos notitia pervenit, ista reperta sit scriptura: nam quod ex cod. Med. nihil varietatis h. I. Gronovius in medium protulit, non inde tuto colligitur, consentire in his illum codicem cum edita scriptura, et ab omnibus aliis libris eiusdem familiae dissentire; quum praesertim frequenter observarimus, in postremis Musis non ita diligenter, atque in prioribus, adnotatas a Gronov. esse omnes codicis illius lectiones. Videtur tamen Valla suo in exemplari verbum ἵγράσαιτο pluri-ali numero positum reperisse, cuius haec versio est, fore ut - - maxima ob id calamitate adficerent Graeciam. An σφις etiam (quod pro αὐτῷ Noster VII. 168, 7. usurpavit) h. I. Valla repererit, haud adparet: illud equidem Wesselungio adsentior, adiecto pronomine nil opus fuisse, et suspicioni esse locum, quum temere ab aliis librariis σφι, ab aliis σφίας fuisse adiectum, pro horum alterutro pri-imum Editorem suo iudicio σφεῖς posuisse. S.

[17. οὗτε τις χωμὸν τὸ ὄπιστα φανίσται] Aut ē τὸ ὄπιστα malleis forsitan, aut nude ὄπιστα. At τὸ ὄπιστα apud Nostrum idem ac nudum ὄπιστα valet: parique ratione I. 207, 18. ἐθ τὸ ὄπιστα φεύξονται dixit. S.]

20. οἴδατε ἔσται προσχωρῆσαι) Laurentii succedere flu-
xit ex προχωρῆσαι, quod in Brit., saepeque legitimi locum,
sicuti paulo superius in Arch. et Thucydide II. 5., inyaşit.
Editum plerorumque consensu munitur, indicans, Xerxi,
modo strenue et prudenter egerit, singula per Europam op-
pida et nationes, partim captas, ultro partim, sese adiunctu-
ras. Id vero προσχωρῆσαι velle, nemo ignorat. WESS.

CAP. CIX. 2 seqq. ὁ Θεμιστοκλές μεταβαλών etc.) Themistocles mutatus ab illo, qui in concilio ducum auctor fuerat πλώπιον ιδίως ἐπὶ Ἑλλήσποντον, nunc suos cives, istius etiam cupidine laudis inconsiderate flagrantes, retrahit ab incoepio; atque hic veram pandit animi sui sententiam, dignam magni imperatoris providentia. Nec vetus interpres, neque Latinorum correctores vim animadverterunt verbi μεταβάλλειν, mutari, similiter usurpati lib. V. c. 75. Κορινθιοι, --- εφὶ αὐτοῖσι δόντες λόγον ὡς οὐ πολλεῖ τὰ δίκαια, μετέβαλλέν τε καὶ ἀπαλλάσσοντο. Velut oculatus testis et auritus Atticis suis contestatur Themistocles, saepius ἄνδρας, ἐις ἀναγκαῖν ἀπειλθέντας, νεκρημένους ἀναμάχονται τε καὶ ἀναλαμβάνεν τὴν προτέρην κακότητα. Horum prioribus, ἐις ἀναγκαῖν ἀπειλθέντας, nuper mirum in modum abusus est vir doctissimus. Herodoteum ἀπειλέειν, in istam classem referendum verborum, de quibus egit Vir summus in nota Cl. D. Ruhnken. ad Tim. Lex. p. 52., [pag. 71. ed. sec.] nihil utique commune habet cum ἀπειλεῖν, minari, praeter fortuitam literarum συμμετωπισι. In angustias detrusum, necessariumque quo se verteret, ἐις ἀποφῆτοι ἔχόμενον, IV. 131., ἐις ἀποφῆτοι ἀπηγμένον, I. 79., dixit etiam Herod. ἐις ἀποφῆτοι ἀπειλημένον, II. 141. et ἀπειλθέντα ἐις ἀποφῆτοι, I. 24. hīc [lin. 8.] necessitatē velut vinculis adstrictos, αναγκαῖη ἐνδεμένους, sive necessitate coactos, ἐις ἀναγκαῖην ἀπειλθέντας. Tales victos saepe, Themistocles [lin. 9.] ait, ἀναμάχονται τε καὶ ἀναλαμβάνεν τὴν προτέρην κακότητα: hoc quid sit docebunt Ez. Spanhem. ad Julian. p. 178. et F. L. Abresch. Diluc. Thucyd. pag. 730. Apud Polyaen. I. 50., 3. Themistocles aliis ἀντίβούλευται λέγων, Βασιλεὺς ἀπολογθεὶς ἀναμαχεῖται τάχα πολλάκις ἐις ἀπόνοια δίδωσιν ὅσα μὴ ἔδωκεν ἀνδρεῖα. Frontinus lib. II. c. 6, 8., Themistocles, victo Xerze, volentes suos pontem rumpere prohibuit, quum docuisset, cautius esse eum expelli ex Europa, quam cogi ex desperatione pugnare. Themistoclis consilium postea magni saepe sunt Imperatores sequuti: praebet isthac capite quaedam exempla Frontinus, et Africani Scipionis dictum, viam hostibus qua fugiant esse muniendam; cuius simile dat Agesilai Polyaen. II. 1, 6. qui factis illud suis saepe comprobavit. Conferri poterunt idem Polyaen. III. 9, 14. Pausan. IV. p. 333. Diodor. Sicul. XIV. c. 27. et Xenoph. Ἑλλ. VII. p. 376, 15. VALCK.

[5. καὶ ἐπὶ σφίσιν αὐτῶν βαλλόμενος) *Etim soli, ipsi per se, privato consilio.* Sic III. 71, 20. IV. 160, 4. V. 73, 14. 106, 19, etc. S.]

[9. ἀκαμάχεσθαι τι] Confer lib. V. c. 121. et *Polyaenum* L. 30, 3. Sequentia in controversiam inciderunt propter ἀκαμάσμενοι [lin. 12.] ex Med. et aliis enotatum. Sententiam super his viri Celeber. notaciones [quas nil adtinet hic repetere,] ostentant. Non ego infitior, νέφος αὐθάδυτων bono sensu usurpari posse: testabuntur scriptor Epist. ad *Hebraeos* c. xii, 1. observataque Cl. Lamb. *Bos.* Sed incommodat valde ἀκαμάσθαι, cuius in rerum recuperatione sedes, pariter ac ἀνακτήσθαι lib. III. 65. et 75. Recipratum autem νέφος τοσοῦτον αὐθάδυτων a victoribus Graecis, in consule dicitur; recte vero tantam hominum multitudinem sive nubem fuisse depulsam. Sic ἀκαμάσμενοι lib. VII. 139., ὡτάμενοι τὸν Πέρσην VIII. 3., et, Berglero indice, *Plut. Mar.* pag. 414. c. αλλ' ὅπως νέφος τοσοῦτον πολέμου καὶ σκηνῶν ὡτάμενοι, διατάσσοντες τὴν Ἰταλίαν. Restat εὑρημα γαρ εὐρήκαμεν, [lin. 10.] nacti enim insperato sumus lucro nosmet ipso et Graeciam, ita vertendum; *Vallae Latina exorbitare*, alios non fugit. Εὔρημα lucrum praeter spem oblatum exposuerunt summi Viri G. Budaeus et H. Stephanus, estque in lib. VII. 190. [et VII. 155, 9.] Εὔρημα νομίζειν et λογίζεσθαι pariliter *Siracides* c. xxix, 4. et 6. WESS.

16. ἐμπιπότες) Med. et consentientium ἐμπιπότες videtur scripturae aberratio verioris. Inflammata Graecorum a Persis templo, post *Brissonii*, *Menagii ad Diogen.* I. 9. et *Davisii in Ciceron.* II. Leg. cap. 11. sollertem operam, praetereo. Mutare debui proxima [lin. 20 seq.] καταμείναντες --- ἐπιμεληθῶμεν, de plurium Codicum, quibus creber ἀκαρεμόστων in Musis usus suffragatur, sententia: namque omnes prae stupore in devia deflexisse, criminosa foret accusatio. WESS.— Vide quae in *Var. Lect.* notata sunt. S.

18. πέδες τι κατῆκε) Ob vicinas duae forte literae perierunt, ut scripserit ἐγκατῆκε, nempe τῇ θαλάσσῃ. *Diogen. Laërt. Prooem.* §. 9. dixit εἰς τὴν θάλασσαν πέδας καθεῖναι. κατῆκες ἵ τὸ πάλχυος πέδεων ζεῦγος, *Herodot.* lib. VII. c. 35. Paulo post [lin. 20 seq.] probarem quae margo dat Steph. καταμείναντας ήμέντε αὐτέων ἐπιμεληθῆναι: quam casuum ἀκαταλληλίκιν amat Herod., adpellatione τῶν οἰκε-

tivis uxoris intelligens et liberos; ut c. 106. τοὺς οἰκέτας explicat τὰ τίκνα καὶ τὴν γυναικαν, hinc Thomas M. voc. Oiketici. VALCK. — At verum erat καταμείναντες, de quo in Var. Lect. monui. Similiter nominativum casum cum infinitivo iungere amat Noster. Vide I. 56, 2 - 4. IV. 15, 8 - 10. I. 63, 13. IV. 137, 7 seq. et saepius alibi. S.

21. Ista, καὶ τις οἰκίν ἀναπλασθεῖται σπέρματι ἔχεται, significant et unusquisque reficiat aedes suas, curetque sementem fieri. Est enim ἀνακῶς ἔχεται idem ac ἐπιμοιδεῖται (Pierson. ad Moer. Att. p. 43.) et Homeri more ponitur τις, pro πᾶς τις, vel τις ἔκαστος. Eustath. in Od. γ'. p. 123, 26. τὸ Τίς πολλάκις -- δηλοῖ -- πάντας, ληθεῖν αὐτὸν τοῦ τις ἔκαστος οὖτας παρότι Σοφοκλεῖ λέγουσιν ὁ χορὸς οἱ Σαλαμίνει (in Ai. vi. 245.) ως τὸν πατέρα την Ποδοῦν υλοπάν αὔριθαι. Sophoclea citat idem in eam rem bis terve alibi. Versus Alcaei apud Athen. X. p. 430. c. sic distingui debent: Νῦν χρὴ μενόσκειν, καὶ τινα πρός Βίον Πίλην, ἐπειδὴ κάτιθαι Μυρσίλος. Poëtae sententiam Alcaico etiam versu Horat. expressit Carm. lib. I. Od. 37, sed Alcaei apud Athen. proxima duabus adiectis literis sic suo modulo restitui poterunt: Μηδίν γ' ἄλλο φυτεύοντο πρότερον δίνδριον ἀμπέλων. Nullam, Vare, sacra vite prius severis arborem: Horat. lib. I. Od. 18. Rarissimum arbitror illud Herodoti, οἰκίν ἀναπλαστέω. Nidum fingere, πλάσαι δόμον dixit incertus Poëta apud Lycurg. pag. 166, 35., Οὐδὲ ἀγρεῖα γαρ ὅρης, τὴν πλάση δόμον, Ἀλλαχ νεσσούς πέζωσεν ἐντεκεῖν. Qui Sophoclea cognoverunt, ista Sophoclis esse suspicabuntur, scripta prout illa vulgavit Clar. Io. Taylor. VALCK.

25. ἀποθήκην μέλλων ποιήσεθαι) Erunt fortasse, qui ὑποθήκην, notione παρανίσεως, monitionis, illustrata Menagii diligentia in Laërt. I. 61., praeoptabunt. Evidem in Gronovii partes eo, Vallam arbitratus ex ipsius subsidio ἀποθήκην invenisse. Πέρσει, [pro quo perperam Πέρσει Edd. ante Wess.] Porto ob insolentem tonum suspectum, recte pingit Arch. WESS.

Ibid. ἀποθήκην μέλλων ποιήσεθαι) Sequentia cum his arbitror iungenda, εἰς τὸν Πέρσα, θνα (ἢ ἀρετὴ τοῦ μη καταδικεῖν πρὸς Ἀθηναίων πάθος) ἔχῃ ἀποστροφήν: ita tamen, ut partim etiam ad illa pertineant, τὸν Πέρσα, Persam enim facturus erat ἀποθήκην, ad illum ut haberet receptum, vel re-

γέργιον, si qua usgeret necessitas: amicum ad certum tempus velut sepositum, aliquando usui futurum, eleganter vocat *περίτιμον*. Ad ἀπόθετον φίλον in *Lysiae* pag. 158., vid. *Gd. Marckland* et, qui hic ἀπόθηκην egregie tuetur, clar. *Abræsch.* *Diluc.* *Thucyd.* p. 654. Ad ἀπόθηκην φίλον, conf. *Xenoph.* *Kyp.* *Πλάτ.* pag. 73, 18. *'Αναθ. VII.* p. 244, 23. *Ioscr.* *Epist.* II. p. 410. v. *P. Wessel.* ad *Diodor.* I. p. 207. et *Io.* *Toup.* *Eur.* in *Suid.* voc. *Ἀποθήκη*. Beneficiorum in Regem regiamque familiam hac opera sua collatorum, ob quae *εὐγένειαν* sibi scribit φίλοις, meminit Themistocles in illa nobili Epistola ad Artaxerxes data apud *Thucyd.* I. c. 158. *VALCK.* — At non Persam (ut ait Vir doctissimus): facturus erat ἀπόθηκην: sed hoc ipsum quod nunc agebat, nempe quod Athenienses a consilio in Hellespontum navigandi pontesque rumpendi deterruit, hoc, inquam, facturus erat αἰρόθηκην; τὸν Πέρσαν: ubi per metonymiam ἀπόθηκη dicitur id quod est ἀπόθετον, *thesaurus repositus*; intelligiturque beneficium in regem collatum et in futuros usus apud eum collocatum, *gratia apud regem in futurum tempus inita*. Est enim, ut scite poëta ait, Καλός γε δησπότων, κείμενη χάρις. *S.*

CAP. CX. 7 seqq. ἄνδρας ἀπέπιμψε etc.) Misit viros iussos tacere, *Valla*: τοῖοι ἐπίτελλε συγῆν. Melior mihi lectio videtur marg. *Steph.* τοῖοι ἐπίτεττε συγῆν ἵς πᾶσαι βασιλεῖς ἀποκαλούνται τὰ αὐτὸς ἔντειλατο βασιλέι Φράται: quos, utcunque tormentis exorciarentur, fidei eredebat occultaturos silentio, quae Regi mandasset dicenda. Hos inter, quos a longo tempore fideles fuerat expertus, fuisse quoque dicitur *Sicinus*: hunc *Polyaeno* p. 60. ante pugnam, post pugnam p. 61. dicitur misisse *'Αρτάκην*: *'Αρτάκην* vocat *Plutarch.* in *Aristid.* p. 324. v. Quando autem, ut res ipsa suadet, non scripta epistola, sed vel per amicum vel *per servum fidum*, at *Iustin.* II. cap. 12., ista Xerxi Themistocles indicavit; non tam miror quod apud *Nepot.* *Them.* c. 9. literis, ait, *εῦ* (patrem Tuum) certiorem feci, *id agi ut pons --- dissolveretur*; sed in *Thucydide* miror lib. I. cap. 138., cur et quomodo Themistocles dicatur γράμμας τὴν τε τὸν Σαλαμῖνος περιστρέψεις τῆς ἀναχωρήσεας, καὶ τὴν τῶν γεφυρῶν - - οὐ διάλυσε. Scriptam a cauto Imperatore epistolam negabit *Herod.* ne oītate sit credibile. *VALCK.*

Ibid. τοῖς ἐπιτευχεσσι σημᾶς). Pristinum iterale damnant schedae, quibus obsequor. [Vide Kar. Lect.] Credidisse indicatur et confisum fuisse Themistoclem, nuncios, etsi somnis omnibus vexarentur, mandata taceita habitarospi plantam utique sententia, et simillima Pausaniae lib. VII. p. 589. Si vero Nostri fidem laudamus, (et quidni?) ad hanc iterum ad Persam Sicinnus missus abiit. Plutarchus aliunde Arsanem, regium eunuchum et captivum accepit, ad Xerxem ablegatum, Themist. p. 120. c., deditque Polyzeno, sed Arsanem appellanti, lib. I. 30, 3. WESS.

10 seqq. πρὸς τὴν Ἀττικὴν) Quae prostant in Miscell. Lips. Nov. VIII. pag. 501. sunt certe inconsiderate [a Reiske] scripta. Non ex Andro fidos istos homines mittit, sed ex insula Salamine; [at Herodotus quidem significare videtur, ex Andro eum viros illos ad Xerxem misisse.] neque sane Xerxes, quod vir doctus putabat, in Helleponsum aufugerat: exigat is iterum Herodoteam narrationem: mittitur navis in Atticam, ubi haerebat adhuc Xerxes; neque enim hic cum classis aufugit reliquis; sed cum exercitu suo secedens ex Attica, Graecia peragrata, rediit in Asiam cap. 119., ἵδη χρεώμενος ἀμα τῷ ἄλλῳ οὐρανῷ αντίστοτος τῆς Ἀσίας, conf. cap. 113. 126. 150. WESS.

CAP. CXI. 8. Πειθὼ τε καὶ Ἀναγκαῖμ) Adimovet Andriis τὴν καλευμένην ὑπὸ τῶν πολλῶν Πειθανάγκην Synesii (Or. de Regn. p. 26. A.) Themistocles; blandorem quidem illam, quam Ἀνάγκη καὶ Βία, quibus Corinthi olim fanum in Pausan. lib. II. 4., aequa tamen liberis et saevis hominibus acerbam et detestabilem. Muliebres autem deas μητέλεως utroque sermone recte dici, Iac. Elensis Sched. Crit. p. 39. commonstravit. WESS.

8. et seqq. Πειθὼ τε καὶ Ἀναγκαῖμ etc.) Duabus his Debasibus, quas sua habendi cupidini Themistocles πρότερον, eleganti responso sapienter opposuerunt Andrii, quas insulam suam semper colere dicebant Πειθὼ τε καὶ Ἀναγκαῖμ: quarum etiam fideli praesidio feroces Themistoclem et Graecos re coegerunt infecta illuc recedere unde venerant, c. 121. Ιτά τε εὐκήσιον τε ἔγενοτο ἐξελεῖν τὴν Ἀνδρὸν - - - ἀποδημούρον ή; Σαλαμῖνα. Quam Noster, hinc paucis rem narrat. Plutarch. in Themist. pag. 122. c. δύο καὶ ἥκειν ἐφε διους κομίζων Πειθὼ καὶ Βίαν οἱ δὲ ἕφασται εἶναι καὶ παρ' αὐτοῖς θεοὺς

μεταλλευτὸς δύο, Πενίαν καὶ Ἀπορίαν, ύψος ὅπερι καλύτεραι δοῦς χρήσιματα ἔκπιντο. Nomina Ἀναγκαῖη et Ἀμυχανῆ in magis usitata convertit Βίας et Ἀπορίας. Amor in ala Simmiae: Οὐτούτῳ ἔχοντο Βίᾳφι, πρετόνω δὲ πειθοῖ: et ante: Τάμος ἦν γαρ γενέμαν αὐτὸν ἔχειν Ἀνάγκην. [Vide Brunckii Analect. T. I. pag. 205.] Huius Necessitatis imperio lene suum Amor opponit blanda vi persuadentis: apud Xenoph. Ἀναβ. VII. pag. 247. οἱ νῦν τοι ὑπήκοοι γενόμενοι οὐ φοιτά τῇ σῇ ἐπισθησαν ὑπὸ τοῦ ἀξιοσεῖται, ἀλλ' ἀνάγκη. Hanc a veri nominis Rege longe removet Elephantus Stobaei p. 335., qui pro sectae severitate τῷ πιθεῦς τινος δεῖσθαι considerat (vs. 10.) veluti τὰς ἐπιγῆνα Φαντότατος λειψανού, quia πιθῶ ἔργον τι ἐντὶ παροιμίας ἀνάγκη. Hinc sua quaedam Plato derivavit in Politicum: conf. Dion Chrys. p. 79. f. et 366. b. Non solum τὴν Πειθῶ, μειλίχιον ὄπλον, sed mitibus verbis minas addens paene regaliter Themistocles Andriis ostentabat τὴν Πειθανάγκην καὶ, ὡς οἶον εἰπεῖν, Θετέρη μὲν δόρυν, Θατέρη δὲ υπερύκτιον προστιθόμενος, δὲ δὴ παροιμία ἡν, ὡς Φησὶ Παντανάξ, ἐπὶ τῶν ἄμα μὲν παροιμίουτων καὶ ἀπιδιούτων, ut scribit Eustath. in Hom. Δι. γ. p. 309, 14. VALCK.

11. καὶ θεῶν χρηστῶν) Fingebat Cl. de Pauw ταὶ θεῶν χρ., non absurde, modo necessitas adisset: insuper, [lin. 12.] ἵτοι Ἀνδρίους γι τί εἴναι γεωπέντας εἰς τὰ μάλιστα ἀνήκοντας, ad Andriis certe non. accedere nisi maxime pauperes, et in primis, deas inutiles et noxias duas nunquam eorum insulam relinquere, sed in ea gratum sibi domicilium habere, Paupertatem et Impossibilitatem. Γεωπέντας non homines, sed ipsas respicere deas, sic ab Andriis dicacioribus adpellatas: ad Athenienses accessisse θεοὺς χρηστούς, ad se semper invisere θεοὺς γεωπέντας, praeterque ceteros Πενίην καὶ Ἀμυχανήν insulae possessione delectari. Quae, doctissimo viro mirifice olim blandita, minime exagitabo, incertus, an ipsum ἀνήκειτο ταὶ μάλιστα, seu potius τὰ μέγιστα, ut lib. V. 49. se ferrent, an repetiti toties post ἵτη accusativi; hos certe improbabit, invito Herodoto et praeceptore structurae H. Stephanο de Dialect. p. 138. Ceterum noti satis sunt γεωπένται lib. II. 6., et ἵπποι, bonaē malaeve rei copotes, ex Aeschylī Agam. vs. 551., Porphyrioque Quaest. Homerica prima. Nam exemplarium Arch. et Vind. ἵπποις aspernior, mirorque servatum a nupero Hippocratis editore,

Steph. Mackio, princip. *Nōmou*, cum Mstti et Scholiastae verum ostenderent. Ipsum adi. WESS. — De formula Nostro usitata τῷ ἔκεινον vide ad I. 30, 19. et VII. 157, 11. notata. Caeterum mordaci ironia haec dicta videntur: *magnae et beatae Athenae* scilicet! nempe urbs eversa cre mataque, et terra omnis vastata: *propitiis in primis atuntur diis* scilicet, qui nec urbem, nec templa tutati sunt! Ad h̄c ταῦτα, ex praecedenti vocabulo γεωπείνας, intelligi par est genitivum γεωπείνης. S.

CAP. CXII. 2. οὐ γὰρ ἵπαντο πλεονεκτίων) In fine cap. ex *Med.* optime restituit Clar. Gronov. Θεμιστοκλέν -- χρήματα παρὰ ιπποτών ἐκτέατο (sibi comparabat) λάθεη τῶν ἀλλων στρατηγῶν. [Vide lin. 17. et ibi *Var. Lect.*] Ista de Themistocle dicta qui vituperat Plutarch. T. II. p. 871. c. ipse tamen in Them. T. I. p. 122. c. haec posuerat tanquam indubia: οὐ δὲ περιπλέων τὰς γῆσσους καὶ χρηματιζόμενος ἀπ' αὐτῶν, et ex insulis sibi pecunias corradens. Ibidem acerbissimum adversarii Themistoclis Timocrestis nobis carmen servavit, illum traducentis, ut Φεύσταν, ἀδίκον, προδόταν, quippe qui amicum prodiderit ἀργυρίοισι σκυβαλικοῖσι πεισθεῖς. Λαοβῶν δὲ τοῦ ἀργυρίου τάλαντ' ἔβαι πλέων εἰς ὅλην: in his τροχοῖσι forte videbuntur in τριάντα τριῶν μετὰ Herodotum comparanti VIII. c. 4. Illic narrata si quam admittunt excusationis veniam, haec certe magni viri memoriam dedecrant; quem, gloria satiatum, auri fames videtur agitasse; neque tamen idcirco velut Atheniensium ditissimus Socrati potuit et Aristidi opponi: horum probe recordabar scribens quae leguntur p. 494. [Adnot. ad lib. VI. c. 121, 4 seqq.] VALCK.

4. *χρεώμενος λόγοισι τοῖσι καὶ πρὸς Ἀνδράους*) Magnas cierunt hic turbas amanuenses; quorum *Med.* et consentanei veraces si fuerint, *χρεώμενος*, aut *χρεωμένος* *Med.*, exilio damnabitur, summa plerorumque concordia oblatum: salvum illud vocabulum perstabit, ubi de vulgato demutabitur nihil. Neque fatuus propterea [quae Gronovii erat opinio] sermo erit, tametsi ἀπειλητήριος λόγοι praeesserint. Illa enim generatim minacia verba, haec τὴν Πειθῶνα καὶ Ἀναγκαῖν, nisi imperata praestentur, denunciantia. Verum vide magnum et eruditum *Med.* patronum. WESS. — Recte a cod. *Med.* et consentaneis abesse vocabulum

λόγοις videtur, nec ab Herodoti manu profectum. Id quum olim absuisset, quippe facile e superioribus intelligendum, librariorum alii nimis officiose illud inculcarunt, alii vero, quum de nunciis hic agi putarent, *Ανδρίους* temere in βασιλέα mutarunt. Quare equidem aut deletam illam vocem, aut saltem cancellis circumdatam, ut spectam, velim. S.

14. τοῦ κακοῦ ὑπερβολὴ) Hoc etiam ut Herodoteum referri debuerat in Aem. Porti Lexicon, quum & ἀκαβολὴ κει ὑπερβολὴ vix alibi dicatur ὑπερβολὴ. VALCK. Equidem usitatiorem vocabuli ὑπερβολὴ notionem animo habens obversantem, (de qua consuli Lexicon nostrum Polybius, p. 629. num. 2. potest,) dormitansque quum hunc locum latine converterem, istud Καρυστίων γε οὐδὲν, πούταν εἴη τοῦ κακοῦ ὑπερβολὴ ἕτερο, ita acceperam quasi οὐδὲν οὐσια scriptum fuisset. Minime spernenda erant, sententiae summa si spectetur, Vallae latina, a Gron. etiam et WESS. servata: *Carystii ne hac quidem re contigit effugere cladem. Proprie: neutiquam tamen idcirco dilata est calamitas: id est, ne ullam quidem idcirco moram calamitatis adsequi contigit Carystii. Nempe continuo deinde Andro profecti Graeci (cap. 121.) fines illorum sunt depopulati. οὐδὲν valet κακὸν οὐδὲν, nulla parte, ne in breve quidem tempus dilata est calamitas. Verbo ὑπερβάλλεσθαι differendi notione. usus est Not. ster. VII. 206, 4. IX. 51, 2. Vocabulo ὑπερβολὴ eodem, quo Herodotus, significatu semel usum Polybium memini, XIV. 9, 8. S.*

16 seq. ὄρμεώμενος ἐξ "Ανδρου) Sive ipsum Themistoclem ab Andro profectum intelligas, seu ad nuncios referas circum insulas missos, nihil offendet. Plutarchus ad prius inclinat, περιπλέων τε τὰς νήσους καὶ χρηματιζόμενος απ' αὐτῶν Themist. p. 122. c. Nihil certe urget, ut ὄρμεώμενος ἐπ' Ανδρου, stationem ad Andrum habens, refingatur, praesertim cum ὄρμεω in simili ponatur re. Reiskii ἔκριτο genio sett monis et Arch. suffragatione protegitur. Conf. lib. VI. 62, WESS. L.

CAP. CXIII. 4. ἀνωρίν εἶναι τοῦ ἔτος -- χειμεριαὶ δὲ ἄμεινον) Ad eamdem pertinet classem [scil. vocem], quae vix alibi quam apud Herodotum reperiuntur conf. Adnot. ad c. 112, 14.] ἀνωρίη τοῦ ἔτος, et χειμεριαὶ

ταῖς: quorum prius quid sit docebunt Viri magni [Tib. Hemsterh.] observata ad Thomam M. in Ἀρπὶ νυκτός. [ubi tamen inobservatum hunc Herodoti locum Hemsterhusius praetermisit. Caeterum, quod ἀνωρίη cum subscripto iota h̄tē scripsit Valckenarius, id nusquam ita pictum reperi. ἀνωρίν, quod ex editis ante Med. revocaverat Wess. tenui cum Schuef. ἀνωρίν absque iota subscripto praeferebat Med. cum F. et aliis: quos quod in Var. Lect. dixi videri ἀνωρίη debuisse, id nunc indictum velim. Quin immo verum videtur ἀνωρίν in nominativo, certe baud deteriorius quam ἀνωρίν. Nominativum casum cum infinitivo libenter construere Nostrum, haud multo etiam ante observavimus, ad cap. 109, 18.] Alterum χειμερίας, pro vulgari χειμάσαι vel παραχειμάσαι positum VI. c. 31. infra recurrit c. 126. et 130., ubi classis reliqua Persarum ἐχειμέριοι in Κύμῃ. Formatum illud, ut θερίζειν, aestatem transigere; et rarius ἐξερίζειν, tempus vernum. Ἐχειμέρια forte dederat Noster etiam c. 133, pro ἐχειμάσε, quod in alium usum adhibet VII. c. 191., κιμέριος γάρ δὲ ἐχειμάσε τριῶν, tertio demum die tempestas sedavit. Loca tamen memorat lib. II. c. 22., in quae se conserunt grues ēς χειμάσειν: sic Codd. exhibent pro χειμαδίνην. Dixit Denosth. p. 35. ὑπάρχει δὲ ὑπὸ χειμαδίῳ μὲν χρῆσθαι Λήνῳ: sic legendum puto eiecta voce δύναμις ex vicinis repetita, ut dederit χειμαδίῳ, nempe τόπῳ. Illuc resero quod habet Etymol. p. 810, 1. "Χειμαδίῳ, τόπῳ ἴθ' οὐ δὲ τις δύναστο χειμῶνος ἐγκαθεσθίσθαι: eadem dat Suidas, ex Rhetorico Lex. ut puto, descripta. VALCK.

8. πρώτους μὲν Πέρσας etc.) Praefert insoliti quidpiam πρ. μὲν τοὺς πυρίους Περ. πάγτας Arch. et Vallae: saltem πάντας omisissent. Glossam atque additamentum ex lib. VII. 85. arbitror. WESS.

14. κατ' ὄλιγους) Legi nec posse nec oportere καὶ τ' ὄλιγους verissima Abreschii animadversio, advocantis Thucyd. III. 111. ὑπαπήσαν κατ' ὄλιγους: et lib. IV. 11. κατ' ὄλιγας ταῦς διελόμενοι. Vide supr. lib. II. 93. et Duker. ad Thucyd. lib. VI. p. 400. WESS.

15. τοῖς εἰδεῖ τε ὑπῆρχε) Sunt, ni fallor, εἴδεος εὐ ἔχοντι, sive σωμάτων ἔχοντες ἄριστα, atque adeo εὐεργεῖοι. Hos dicitur Mardonius e ceterorum turba διαλίκων, secessens;

καὶ εἰ τίσι etc., ubi forte lectio non esset deterior, καὶ ὄτιοι τι χρηστὸς συνῆσε πεποιημένον. Est illud ὄτιοι Homericum et Herodoteum; Sophocleum ὄτου. Ad Homeri 'Ιλ. δ. 491. Eustathio adnotantur 'Οτίοις, ὅτου, ὅτω, ὅτω, ἀντὶ τοῦ ὅτινων, καὶ ὅτοις: de quibus unum restitui poterit Aelianus de Nat. An. V. 39., ad praedam a leone reliquam τῷ ἀλλαζόντι πορτα καὶ αἰσθανόμενα, ὅτου (scribendum, ὅτου) λειψανόν ἔτει τῷ καίνον, cuius ista sint reliquiae. VALCK. — Miceris vero sollicitari a Viro doctiss. vulgatum εἰ τίσι (ion. pro εἰ τίσι,) quum nihil solennius sit Graecis, quam εἴ τις, εἴ τίσι dicere, ubi perinde ὃς τις, εἴ τίσι dici potuerat.) S.

CAP. CXIV. 5. τὸ δίδομενον ἐξ ἴκτου δέκατον.) Attica pere omen, et, quidquid rex diceret, sibi sumere, bene. Parvus Itaque Laco, cum Xerxes Mardonium poenas daturum ambigue respondisset, [lin. 16.] δέκάμενος τοῦ ἥπερ abiit. Tale δεκάμενον, ὡς Βασιλεὺς, τὰ δίδοις inf. c. 137. δέκαται τὸν οἰνὸν, accipio omen, lib. IX. 90. et Comici δέκχου τὸν ἀνδρα καὶ τὸν ἔργον τοῦ θεοῦ Plut. vs. 63. WESS.

CAP. CXV. 4. τῆς στρατῖς οὐδὲν μέρος) Inniuit exiguum militum numerum, quem salvum ex inmani illa multitudine lib. VII. 184. in Asiam reduxerit. Caussas fami pestilentiaeque acceptas fert. Non ex falso nuncius ad Atossam, "Ηκεντική ἐκφυγόντες, εὐ πολοι τινες ἘΦ· ἐστεῦχος γαῖαν, Aeschyl. Pers. vs. 510., qui de regiis per Thessalam properantibus copias vs. 490. ἵνα δὴ πλεῖστοι θάνον Δίψῃ τε λιμῷ τε, Nostro ferme consentiens. WESS.

11 seq. λοιμός τε τὸν στρατὸν etc.) Nihil est in his quod dictum videatur aut rationi disconveniens: quae habet Iustin. II. c. 13., pleraque sophistam potius decent quam historicum. Verum esse potuit quod scribit Tzetzes Chil. I. vs. 995., plerosque qui cum Rege secesserant, mortuos λιμῷ, λιμῷ, πορείᾳ. Labore, fame, ac metu distabuerant, Orosius p. 114. Herodoto prior Aeschylus, Pers. vs. 482., Στρατὸς δὲ λοιπὸς ἔν τε Βοιωτῶν χθονὶ Διώλλοθ', οἱ μὲν ἀμφὶ πρωταῖσι γάνος Δίψῃ πονοῦντες, οἱ δὲ ὑπ' αὐτίματος κενῷ Διεκπεράσσεντες τε Φωκίων χθόνα, Καὶ Δωρέδοις αἰαῖς: tandem γῆς Ἀχαιέων πέδον Καὶ Θεσσαλῶν πόλισμ' ὑπεσπανισμένους Βορᾶς ἐδέξαντ', ἔνθα δὴ πλεῖστοι θάνον Δίψῃ τε, λιμῷ τ', ἀμφότερος γάρ ἦν ταῦτα: ab surde Schol. τόπος, ait, Βοιωτίας ή Κεράνη: hinc aquas nobis Crenaeas vocant, quae fontanae fuerant dicandae. In Attica.

cae pestis descriptione Lucret. VI. 1262. *Multa siti prostrata viam per, proque voluta Corpora silanos ad aquarum strata iacebant, Interclusa anima nimia ab dulcedine aquae.* Thucyd. p. 131, 71., *ἰκανοδόντοι καὶ περὶ τὰς χρήμας ἀνδρας οὐθενῆται τῷ τοῦ ὕδατος ἴστημι.* VALCK.

19. *νημοίνας ἀργαλθῆνας*) Praecessit aqua Iovis sacrum, cui iuncti equi fuerunt, pascentes, ut Paeones ferebant, furto abducebant. Supra VII. 55. *εἰ τε ἄποιοι εἰ ἤρι καὶ τὸ ἄρμα τὸ ἵππον.* Rediit, [lin. 21.] saepe restitutum, oīκημένων. Vid. III. 96. WESS.

CAP. CXVI. 2. Θρήσκ, ἔργον ὑπερφυὲς ἐργάσατο) Rem fecit atrocissimam Rex Bisaltarum. Ab humanâ natura patrisque nomine prorsus abhorrens facinus hinc enarrans Aelianus Var. Hist. V. 11., illum scribit fuisse φιλέλλην: quod mihi quidem obsequium Xerxi negatum non manifestat; sed idem digna scribit mansueta Graecorum humanitate, quando Thrax ob tantillam rem sexfiliis oculos crudeliter eruens dicitur μὴ πιῆσαι Ἑλληνικά. VALCK.

9. *ἔδιψε αὐτέων ὁ πατὴρ τοὺς ὄφθαλμους*) Sumsit hinc Aelianus Van. V. 11. verbis paullum mutatis. Addit de patre, μὴ ποιῶντας ἐλάσσων, quod verum; sed regulus ille, quantumvis φιλέλλην, ut ait, origine Thrax erat; a cuius gentis atrocitate oculorum eruendorum supplicium haud fuisse alienum, damno visus experti infelices Phinei liberi et ipse tetri auctor sceleris feruntur in Scholiis ad Apollonii Rh. lib. II. 178. Alia Celeb. Iac. Perizonius. WESS.

CAP. CXVII. 5. *Ἐνθύτα δὲ κατεχόμενοι*) Placebat olim addita littera κατεχόμενοι, huc delati, sive reversi, uti in Aeschyleo, a Comico acerbius perstricto, Ἡκα γαρ εἰς γῆν τινας καὶ κατεχόμενα. Quoniam schedae vetant, patior vulgatum, retentos aliquantis per isthmic declarans. WESS.

CAP. CXVIII. 2. Iustissimum δέ Αθηνέων, toties totiesque in Musis pravum: bonum vero ex Aldo atque aliis διεχρήστο. [lin. 4.] Ionici enim commatis χρίσθαι, eiusdemque composita. Vide I. 21. WESS.

5. *υπός Φοινίσσης ἐπιβαῖς*) Haec ut possent ἐπιτραγῳδῆσαι, rerumque humanarum lamentari vicissitudinem, Phoenissae navi scapham substituerunt piscatoriam; ex Togo Iustinus II. 13. hinc Orosius II. 10. Ferebant, [lin. 6 seqq.]

Ἄλεοτάθην ἄνεμον Στρυμονίν ύπολαβεῖν μέγαν καὶ κυματίν. Adī
stus Atheniensium et fautor Boreas superbum Regem ille
laesum dimittere non poterat: ventus Boreas a sua velut
sede eximie Στρυμονας dicebatur; Στρυμονίου Βορέας meminit
Callimach. Hymn. in Del. vs. 26. ubi notat illi Ex. Spanh. qui
plura dederat ad Hymn. in Dian. vs. 114. quo loco respi-
cit Callimach. Epigramma Simonidis ab Athen. servatum lib. III
vers. 25. c. ubi pro Ὁκὺς λίbenter corrigerem, Ὁξεῖς αὖτε Θρή-
νος ὄρθινος. Borens: sic Boreae penetrabile frigus indicaretur.
Quae hic praeterea traduntur, Graecorum illa videntes
convenientia, Herodoto minime probata; quod observare de-
siderat Brissonias hinc illa narrans, de Regn. Pers. I. p. 53.
Vers. videbantur Io. Tzetzae, Chil. I. vs. 996. Ἀπὸ Στρυμο-
νος δὲ θρήνος υπὸ αὐτὸς Φονίσσης. Σὺν τοῖς αἱρέσος τῶν Περσῶν,
ακόδουνος γεγονός, Κίλετοι τούτους ἐκπνέων εἰς θάλασσαν τοῦ
πλαθεύν. Οπερ δὴ καὶ διδράσκων, ἐξίνον προσκυνοῦστες, Ὁκὺς τὸ
πλεῖον πουφισθὲν σώητη τὸν βασιλία. VALCK.

— 7. ἄνεμον Στρυμονίν) Laurentii a Strymonia anam
docto viro praebuit corrigendi Στρυμονίν, quo facile caro-
nigrus. Ab amne ventus Boreas Στρυμόνος et Στρυμονίς;
aque inpetuosissimus. Callimachus H. in Deli vs. 25. Τὰ
χει μὲν καὶ λάτες ὑπὸ μπῆς κε πέσουεν Στρυμονίου Βορέας.
Hinc Aeschylus πνοι δὲ ἀπὸ Στρυμόνος μολαύσας πακόσχολοι,
Agam. vs. 200. Callimachum respexisse Hesychius videtur
in Στρυμόνος. WESS.

— 18. ἐκπνέων) Per placet ἐκπνέειν, ut ιδιαιτέρως, πε-
πνευσθέν, et χρεούσθαι. Quae praecedunt, obiter Dio Chrys.
vitigit Or. XIV. p. 231. b. In proximis [lin. 22.] χρεός εἰ-
θάν, et si Mssti vulgatus praebant, vim non facio. Ho-
merum hic sequitur, στρόφας praecipue (Eustathio ad Iliad.
E. 597. docente) probantem: adde illi magnum Animi-
adversorem in Athen. lib. V. 8. [T. III nuperae Edic.
p. 1218] VALCK.

CAP. CXIX. 1. οὐρος δὲ ἄλλος λέγεται λόγος) Scripta
exempla, quod inpeditum erat, sic optime explicant. Re-
spectus est ad initium c. 118. [Immo unice verum est,
quod nostri libri dedere, vide Var. Lect. ad h. l.] Vicinata
οὐρων τοῖς [lin. 3.] in Pass. nihil habere damnable, ostensi
adib. IV. 157. atque alibi. WESS.
[Επειδὴ δὲ ἡ πότισμα εἴη] Ad id quod famae illi, de qua

hic agitur, opponit Herodotus, responderi poterat: At remigum, qui in navi erant, nautarumque eunctorum opera opua sua gubernatori, iqua per vim impastatis ad optatum littus eluctaretur. (S. J. C. P. CXX. 14 seqq. Διηγούμενος οὐτοῦς etc.) Denasse dicitur Abderitanas aureo acinaces, καὶ τίνη χρυσότερη: quod ex Codetorum sententia. Tiaram tamen infrequens fuisse puto Regius. deinde Acanthios eodem quo Abderitanos horum. Batodignatus. lib. VII. c. 116., ἐδωρίσατο λέβαι: Μαδάρη. Nusquam etiam auro distinctam χρυσότερον memoriam legimus, de qua praeter Brisson. multa Gataker Advo. Mise. posita. n. 24. sed, alibi reperias χρυσότερην τινα. Et τι χρυσότερη τοῦ ἴδιου μήκους. Abderitanos splendidissimum exercitum exceptisse convivio constat ex Herodot. VII. 120. Nescio an alibi tradatur quod nobis narrat. Philostr. de Vit. Soph. p. 494. de Protagorae patre Maeandrio Abderitano: διξάμενος τὸν Σίρκην εἰνί τε καὶ δόπες αἱ. Ἀνωμαλαῖς Μαγναῖς τῷ πατὶ παρ' αὐτοῦ εἴητο. De Protagorae praecitore Democrito, huiusque patre, paria predidit. Diogen. Laert. IX. 34. testem citans Herodotum, de eius nomine in aliud convertendo alibi conjecturam proposui. VÄLCK.

6. καὶ τίνη χρυσότερη) Ex Vallae Latinis locum inservavit de Paus: recte factum Mstti testantur. Mad. et paucorum τιμῆς formam praefert insolitam, nec usquam obviam, cedereque meliori debuit. Quid de docto in Germania viro existimabimus, Aldinum τιμῆς χρυσότερu tuente, et poculum auro inductum excogitante? Quid? Sed mihi temporo. Τρίης, si qua apud audaciorem potiam, [vide Athen. XI. p. 550. f. et 497. b.] in Musis et solitae orationis auctoribus de poculo nunquam. Mes quoque Persicus, uti ad hunc diem in Oriente, donare vestes, tiaras, acinaces. De Acanthiis lib. VII. 116. καὶ ἐδωρίσατο λέβαι: λέβαις τοῖς γε οὐδαμοῖς πιστοῖς, quomodo scriptum superius, reverterentur. Parum quoque afui ab illis, quae isti ab Abderorum situ, innovandis. Resedit inpetus. Arripiam, quibus voluerit. WESS.

CAP. CXXI. 5. τὴν μὲν ἡγεμονίαν αὐτοῖς) Pristinae quietatis istam partem ostendit magis Iac. Ph. Thomasius, Herodot. T. VI. P. II.

Donare: s. g., quam explicuit. Ad rem significantissime
faissent dedicatae hae triremes, nec minus a Phormione
et popularibus consecrata Neptuno ad Rhium Aetoliee
apud Thucydidem II. 84.; tum Iovi Casio in Coreyra insula,
ex solidiore tamen materia, in Procopii Bel. Goth.
lib. IV. 22., ut alias ne tangam. WESS.

CAP. CXXII. 2. οἱ λελαβόντες) Hic quoque nunc
scribi malim οἱ λελαβόντες, num accepisset: quod supra
Codices dederunt p. 217, 7. [III. 42, 20.] Vulgatam praefat,
ubi haec describit, Plutarch. de Herod. Mal. p. 871. c.
agerrime ferens, huic de Aeginetis iudicio Delphicum
Deum hic auctorem inscribi; is enim iuxta Herod. [lin. 7.]
φάσκεις αὐτοὺς τὰ ἀριστήα τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίης. Acerbe
Plutarch. Οὐκ ἔτι Σκύθαις, ait, οὐδὲ Πέρσαις, οὐδὲ Αἰγυπτίοις;
αὗτοὶ εἰστοῦ λόγους ἀνατίθεντε πλάττων (ῶστε Αἴγαπος πέραξε καὶ
στείλκεις) ἀλλὰ τῷ τοῦ Πυθίου προσώπῳ χρύσιμος, αἴσθετο τὸν
Σαλαμῖνι πρωτίων τὰς Ἀθήνας. Quem toties criminose tra-
ducit tanquam ad voluntatem Atheniensium loquutum,
dix illis hic sponte sua praelulisset Aeginetas? Si de Aeginetis
scripta falsa fuissent, aut Athenis negata, iussus et
illa potuisset μισθωνεύσας: adeo neque huic criminationi
species adest probabilitatis. VALCK.

(5. τὰ ἀριστήα τῆς ἐν Σαλαμῖνι etc.) Animadvertisit Plutar-
chus liquida in his malignitatis indicia, sed iratoe pro-
satio animi aestu (Vit. Themist. p. 120. c.) Nostro, neque
illaudato, accedit. Aeginetis, sive astu id evenerit Spartano-
rum, seu reapse ad Salaminem ceteros gloria anteierint,
palmarum inter civitates fuisse contributam, priscorum conser-
vans est, Diodori lib. XI. 27., Aeliani Variar. XII. 10. etc.
Mox [lin. 8.] male, etsi crater aureus fuerit, schedae Arsh.
Bedi ad lib. I. 5. WESS.

CAP. CXXIII. 4. διένεμον τὰς ψῆφους etc.) Nolo
quamquam locuplete pristinum auctoritate munitur, li-
tem recepto movere. [Vide mox Valkenario notata.] "Ερ-
γαν., quod duobus in Codicibus, adstipulatores Aristidem
T. II. p. 218. et Plutarch. Them. p. 120. d. nanciscitur
hie enim αὐτὸς τοῦ βασιοῦ τὴν ψῆφον ἐφέρον οἱ στρατηγοί; ples-
nissimil ille, καὶ Θεράπευτων τὴν ψῆφον ἀπὸ τοῦ βασιοῦ τοῦ Ποσει-
δῶνος περὶ τῶν ἀριστείων: unde *Canterus Chaeronensis* arae
Neptuni, Ποσειδῶνος titulum instauratum voluit, Nostro

praeunte. Ambo vero in latis sententiis ab Herodoto ab-
sunt, et sumtas ex *ara tabellas*, sive ψήφους, significant; nec
prave, pro diverso respectu. Insequens [lin. 8.] δεύτερα δι-
acciendum pro δεύτερον δι. Aristides, ἔπατος γαρ ἐντὸς
περὶ τῶν Φέρων, δεύτερον εὐνέπιστον ἀπάντης Φέροντες Θεμιστοκλίκ,
Herodotea adumbrans; in quibus ευνέπιστον, solle-
me in *tabellis et sortibus*, urnā cadentibus, lib. I. 206. V. 22.
oppido venustum. WESS.

Ibid. διενέμονταις ψήφους Revocarem reiectum διενέμον-
το. Athenis, causā utriusque dictā, qui iudicibus distri-
buebant singulis ταῖς δύο ψήφους, hi dici poterant δικτύμενοι
ταῖς ψήφους. Sed apud Herod. Graeci duces inter se calculos
dividentes, quibus ferrent suffragia, διενέμοντο ταῖς ψήφους:
et quidem ἵπποι τοῦ Ποσειδώνος τῷ Βαυαρῷ, ad altare Isthmii
Neptuni; ut Dei maiestate meti sancte iudicarent, τὸν πρώ-
τον καὶ τὸν δεύτερον κρίνοντες (sive κρίνοντες, iudicaturi) in πά-
ταν. Herodotea Plutarch. interpretatur in Themist. p. 120. D.
εἰνωχωρίσαντες αἱς τὸν Ἰσθμὸν ἀπὸ τοῦ Βαυαροῦ τὴν ψῆφον ἔφερον
εἰς τραγηνοῖς. Hoc Athenis etiam nonnunquam factum liquet
ex Demosth. de Cor. p. 162., ubi οἱ Βουλαὶ οἱ ἐξ Ἀρείου πάγου
dicitur ἀπὸ τοῦ Βαυαροῦ Φέρουσα τὴν ψῆφον. Or. c. Macart.
p. 601., τὴν ψῆφον, καιομένην τῶν ἱερῶν, ἀπὸ τοῦ Βαυαροῦ φέ-
ροντες τοῦ Διός τοῦ Φρεγτρίου, — — ἐνθωρίσαντες τὰ δίκαια. Mer-
iterum est cavillatio, quod scribit Plutarch. T. II. p. 871.
D. qui ipsemet dixerat in Themist. p. 120. D. Θεμιστοκλῆς
δὲ (κατίπερ ἄποντες ὑπὸ Φθέρου) τὸ πρώτον απέδοσαν ἄπαντας.
VALCK.

CAP. CXXIV. 3. ἴβωσθη τε καὶ ἴδοξώθη) Vim
dicavimus prius ab iniuria H. Stephani lib. VI. 131. Ἔδε-
κώθη in eadem Recensione Voc. Herod. [idem Stephanus]
legi posse ἴδοξώθη, quod utique ipse, Aldo deserto muta-
faverat, suspicionem mouet, nec urget tamen, idque re-
ctissime. WESS.

6. ή Λακεδ. απίκετο, θέλων τιμηθῆναι) Verisimilius mihi
videtur quod Plutarch. narrat in Themist. p. 120. D. Spar-
tam vocatum deductumque a Lacedaemoniis fuisse The-
mataclēm, sibi neimape metuentibus nunc tandem, μή ποτε
Θεμιστοκλῆς ἀγαπητίστας ἵπποι τῷ συμβεβηκότι, κακὸν μέγχ Βου-
λεύσονται κατ' αὐτῶν καὶ τῶν Ἑλλήνων, ut scribit Diodor. XI.
Οὐ αφ. idcirco tuum διέμεναν αὐτὸν διπλωτίους διηγεῖται τῶν ταῦτα πρέ-

στεῖδι εἰληφότων. Iuxta Libanum T. I. p. 14. c. i. *Mūm̄ λοτίθε-*
νευν, τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας ἀφορμὴν ποιούμενοι τὴν ἑκίνεον
διάσωσιν. Multiplicem honorem ipsi tum tributum a Late-
daemoniis enarrat et Plutarch. In Herod. legerem [lin. 12.]
ex marg. Stephani πρόπεμψαν ἀπὸ οὐρανοῦ τριπλοῖς Σπαρτιτέοις
λογάδεσ: quo honore neminem alium dicuntur prosequuntur.
Hoc apud Thucydid. I. c. 74., Spartanis in memoriam
revocat orator Atticus: Themistocles, ait, αἰτιώτατος ἐν τῇ
στειώ ναυμαχῆσαι ἐγένετο, ὃπερ σαφλοτάτη ἔσωσε τὰ πράγματά
καὶ αὐτοὶ διὰ τοῦτο δὲ μάλιστα ἐτιμήσατε ἄνδρα ἐπὶ τῶν ὡς ὑμᾶς
ἐδόντων: sic scripta Codices exhibent. VALCK.

12. πρόπεμψαν ἀπὸ οὐρανοῦ) Non nescio patrocinium, veteri
ānēnta paratum. Praestat ex scriptis exemplis de-
promptum, estque apud Aristidem T. II. p. 219. in memo-
rabilis hoc Atticum imperatorem deducentium et prosa-
quentium comitatu: memorabili inquam; nihil sane ad
honorem amplius et ad gloriam magnificenter publice a
Spartanis laudato accedere potuit, quam a trecentis equi-
tibus, primae nobilitatis, et regum stipatoribus lib. VII
56., [conf. Adn. ad VII. 205, 9.] ad Laconiae fines honori-
fice deduci. Praedicant hoc eius decus Aristides, Plutarchus,
Atheniensiumque legati, ad Spartanos perorantes in Thucy-
cididis lib. I. c. 74. WESS.

CAP. CXXV. 2. Τιμόδημος Ἀφιδναῖος; Vallæ
Ἀφιδναῖον haud agnoscenti, nedum Ἀθηναῖον, modo plures
adforent suffragatores, adsensum cupide praebetrem. Bel-
binita fuit Timodemus. Memini pulcre, Io. Meurusium insula-
lam Belbinam Atticae populis sive pagis sine teste inse-
ruisse, et Sponii meruisse censuram, errantis tamen longe
ob negatos insulae incolas. Alia omnia Strabo VIII. p. 576:
et IX. p. 611. [p. 375. c. et p. 398. d. ed. Cas.] Iam Bel-
binita si Timodemus, quomodo Aphidnaeus? Nam Ἀθηναῖος
Arch. ex sequentibus, quoniam librarius, sicuti in Vallæ,
aliquid deesse suspicabatur, huc venisse videtur. Fuisse
vero Belbitanum, acre Themistoclis responsum arguit.
Simile Platonis de Rep. I. p. 330. A. et Plutarchi Themistocles,
p. 121. A., quo Seriphio obtrectatori Themistocles, ἀλλὰ
οὐτις ἀντὶ τοῦ Σερίφιος ἀντὶ τοῦ Ερδοκος, οὐτε τοῦ Ἀθηναῖος. Quis
quidem ex insula Seripho, hic ergo ex Belbina, insula ex
adverso Atticae obscuriore, cuius habitatores ob vilitatem

adeo contemtibiles, ut Belbinitus Graecorum conviciis celebraretur. Testis est Teles philosophus apud Stob. Serm. XXXVIII. p. 233., ubi nunc Belbinitus, sed ad Nostri praescriptum de Abr. Ortelii sententia reformatus. Si boni tamen commatis Ἀφιδναῖος, quod valde metuo, quippe dicto Themistocleo nervos incidens, solum superstet, ut Timodemus, domo Belbinita, ius civitatis Athenis ob nescio quae merita, qualis Cl. de Pauw divinatio, consecutus fuerit et Aphidnaeis additus. WESS. — Nihil profecto rationi magis consentaneum videtur, quam Pavii haec interpretatio. S.

Ibid. Τιμόδημος Ἀφιδναῖος) Adversarium in administranda republica saepius expertus Aristides, habuit et Alcmaeonem Themistocles, teste Plutarcho Tom. II. p. 805. Hic memoratus virtutis Themistoclis ignobilis obtrectator Timodemus demo censebatur Aphidnaeus, ut supra Callimachus fuisse dicitur Polemarchus lib. VI. c. 109. H. Steph. ad h. l. Valla, inquit, Ἀφιδναῖος omisit, aut potius non legit, quod certe suspectum etiam reddunt quae sequuntur. Valla potius suspectam fuisse puto Codicis scriptionem Ἀθηναῖος in Arch. etiam inventam, atque illum omittendum censuisse quod emendare non poterat. Kühnius in Pausania, et vir Doctiss. Aug. van Staveren in Apollodoro, corrigunt Ἀφίδνας pro Ἀθήναις: vid. Miscell. Obs. X. p. 382. Vereor ne correctiones istas labefactet epigramma Cypselidarum ad eamdem pertinens Castorum historiam apud Pausan. V. p. 425. Τυρανίδα Ἐλένα φέρετον, Αἴθρας δὲ Ἀθίναδεν Ἐλεύθερον: et quidni canere potuit de Therapnaeis fratribus Alcman, οἱς Ἀθήναις ἔλουσι. Eximiam mox lectionem, [lin. 4.] φέροντα μαργύριαν, Herodoto vindicavit Clar. Wess. in Diss. Herod. p. 203. VALCK.

3. ἐπιφανέων ἀνδρῶν) Adiuncto ex schedis nihil ad hanc rem utilius. Retinendum-ne vero καταμαργάτων, an Codicum καταμαργάτων revocandum, haesitavi. Visum hoc, a Vallo, quod Portus coniiciendo tenuit, lectum, aequius melius. Nam καταμαργάτων, in prehendendo tritum, solitarie deponi, vix tolerabile. Contra καταμαργάτων, et more Ionico καταμαργάτων, protervi hominis et invidia rumpentis insaniam egregie declarat. Quo qui ingenio μεμαργαριτοι κυροῦσσις Aeschyl. Suppl. 766. In vicinis [lin. 7.] scholion

ιδεντο καὶ Μαστι extrudunt, alioqui non in absurdis, ut lib. VII. 158. WESS.

8 seq. οὐτ' ἀνέλθω ἐών Βελβινίτης) Unius Herodoto Plattonis opponi potest testimonium (nam a Platone sumserunt Cicero ceterique) lib. I. de Rep. p. 329 seq. Τὸν Θεμιστοκλέους εὐτέλη, ὃς τῷ Σερφίῳ λειδοφουμένῳ καὶ λέγοντι, ἔτι τὸ δί' αὐτὸν, ἀλλὰ διὰ τὴν πόλιν, εὐδοκιμοῦ, ἀπεκρίνατο, ὅτι οὐτ' ἀνέλθω Σερφίος ἀνθομαστός ήδεντο, οὐτ' ἀνθεῖνες Αθηναῖς. Vélot Seriphio cuidam dictum habet et Plutarch. T. I. p. 121. A. et T. II. p. 185. c. qui dictum etiam Stratonicai nobis servavit ad hospitem quemdam suum Seriphium, T. II. p. 602. A. Ciceronis de Senect. c. 3. verba compararunt ad illa Platonis, praeter illius interpres, P. Leopoldus Em. lib. XVIII. c. 23. et Andr. Dounaeus in Demosth. p. 34. Herodotei Themistoclis Βελβινίτης, sive potius Βελβινής, obscurae cuiusdam insulae Belbinæ civis fuit, quæ ab Atticis promontorio Sunio non longe remota Scylaci p. 45. memoratur et Straboni: vid. Pinedo et Berkel. ad Steph. Byz. in Βελβινα: hinc Βελβινήτης formatum praeter Berkel. et Holsten. vidit Io. Meurs. Misc. Lacon. IV. c. 4. qui, istius insulae non recordatus, insulanum tamen sensit debuisse designari Teleti apud Stobaeum p. 233, 5. καὶ ὄνειδίζουσι μὲν ὅτι Κύπρος, ὁ Μυκάνως, ὁ Βελβινίτης, corrigens Βελβινήτης: sed, qui tam inulta de nobilissima insula Cypro collegerat, mirari certe debuit, hic tanquam convitum ponit si quis dicatur Cyprus: libenter ista sic corrigere: καὶ ὄνειδίζουσι μὲν ὅτι Κύπρος, ὁτι Μυκάνως, ὁτι Βελβινήτης. VALCK.

CAP. CXXVI. 3. στρατοῦ, τὸν Μαρδόνιος ἕξιλέξατο) Nimiae doctissimorum virorum in re, me iudice, aperta fluctuationes. Mardonius legerat sibi, Xerxe largiente, ex inmanibus eius copiis ccc. millia; quo de Mardonii exercitu Artabazus adscitis lx. millibus abeuntem regem stipavit atque ad Hellespontum comitatus est, reductis iisdem Thessaliā versuſ. Ex copia itaque discrepantis scripturæ τὸν Μαρδ. ἕξιλέξατο selegi. WESS.

CAP. CXXVII. 6. Κριτοβεύλῳ Τορωναῖῳ ἐπιτροπεῖον) Non ausim hinc quidquam auferre aut demutare: non ἐπιτροπεῖον, in cura et administratione civitatis frequens, lib. III. 15. et 82.; non Τορωναῖῳ, siquidem Τοροναι is generis. De Valla sileo. Recte castigatur, ad unum Critobulum

adiplicans, quod toti Chalcidicae genti concessum. Confer Is. Casaubonum in Strabon. X. p. 685. [Comment. ad pag. 447. ed. Cas.] WESS.

CAP. CXXVIII. 3 seqq. Τιμόχενος ὁ τῶν Σκιωναλών οὐταρκὺς etc.) Cum Artabazo dicitur egisse de urbe Potidaea prodenda, ὅτια μὲν τρόπον ἀρχῆν, ἔγωγε οὐκ ἕχω εἴπαι, --- τίλος μέντοι τοιάδε ἐγίνετο. Ista opinor recte Vallam cepisse, incertum mihi quonam modo ab initio; --- ad extremum ita actum est. Opponi enim hic ἀρχῆν et τίλος recte Koenius animadvertisit; mirorque cur non nominati Bos-sii ex Obs. Crit. pag. 59. novam versionem veteri substituerit Clar. Gronov. Quod hic narrat Noster, velut Artabazi commentum retulit Polyaen. VII. c. 33, 1. ubi Timoxenus dicitur Σκιωνίος. Herodoti tum forte immemor, Σκιωνίος tamen illic legendum sensit Cl. Adr. Heringa Observ. c. 15. p. 130. Varios modos enarrans epistolas occulte mittendi Aeneas in Poliorcet. c. 31. velut modum quintum decimum haec habet de Timoxeno et Artabazo Herodoti, quem paene ad verbum descriptsse Aeneam monuit Casaubon. VALCK.

8. παρὰ τὰς γλυφίδας) Ab Aenea Poliorcet. cap. 31. p. 1704. [p. 466. ed. Lipsiens.] bene hinc derivata corruerant librarii, corrupta optime integravit Casaubonus. Polyæno, iisdem (lib. VII. 33, 1.) uso, proditor Timoxenus Σκιωνίος, in Cod. Florentino Σκιωνίος, cui primas Maasvi-cius cur negavit? idem Berglerus miratur. Praeterea [lin. 4 seq.] ὅτια μὲν τρόπον ἀρχῆν ἔγωγε etc. explicuit Cl. Bos Obs. Crit. cap. 11. aliter atque oportebat. WESS.

Ibid. τοξύματος παρὰ τὰς γλυφίδας) Haec minus recte conversa egent Levi correctione, τοξύματος περὶ τὰς γλυφίδας πιμελέταις: verbis adiectas sic solet Noster repeterre præpositiones: ad eam rationem Aeneae suo Casaubonus restituit: οἱ δὲ τοῦ τοξύματος περὶ τὰς γλυφίδας ἐλέκταις τὸ Βεβλον, circa sagittae crenas epistolam volventes. [ubi quidem alia parte errantes librarii περὶ recte dederunt.] Sequentia ferme describens Herodoti [lin. 10.] τὸ ἵπποτος, interpretatur ζατηφανής. Ubi Nostro Persa duntaxat dicitur ἀμαρτῶν τοῦ χωρίου, ad ista haec adduntur apud Aeneam, διὰ πνεῦμα καὶ φαύλην πτίσσων, quae Casaubonus omisit in versione: istorum tandem loco, τὸν δὲ βλαβίτα περιέδομε οὐλος, [lin. 3.]

Aeneas dedit, τρόπος διαβάτης περιθράμαν ὄχλος: ubi proxima totidem sunt verba Herodoti, In Timoxeni scelere tegendo collegarum providentiam illam in exemplum laudabile Noster lectori suo commendatam voluit. VALCK.

16. παρεῖν) *Mediceum deserui, sine ullo fulcro incedentem: structura tamen non improba, et lib. III. 114. atque alibi sese offerens. Quae vero deinceps [lin. 18.] μη καταπλάξαι. Τιμόξεινος προδοσίη, de prditionis supplicio in Latinis Vallae sumuntur, indignante, neque iniuria, Porto; qui, ob prditionem Timoxenum metu non percellen- dum, ex communi eius verbi notione, haud prave. Mihi, ut ingenue dicam, blanditur quodammodo Arch. μὴ κα- ταπλέξαι Τιμόξεινος προδοσίη, non implicare prditionis crimines Notum in Musis καταπλέκει usū diversiore, nec hunc ta- men sermonis genius adsperrnatur. WESS.*

CAP. CXXIX. 2. γίνεται ἀμπωτις) H. Stephanus [post Aprab. δι comma interserens, quod et Gronov. tenuit] male separavit iungenda: 'Aprabάζω δὲ ἐπειδὴ πολοφονίας etc. Ad Longinum Iac. Tollio p. 70. hic ἀμπωτις dici videtur; quam mox πλημμυρίδα vocat Herodotus: ubi paulo post no- sitris in exemplaribus mentio fit τῆς τι ἰηχίης καὶ τῆς πλημ- μηδίδος, forte disputari posset idem-ne voces illic denotent an diversa; sed hoc dubium esse nequit, quin et hic op- posita sint, ut apud alios, ἀμπωτις et πλημμυρίς. ἀμπωτις maris est recessus, ἀναπούντος τοῦ ὕδατος, quum aqua velut resorbetur; πλημμυρίς, aëstus, vel aestuantis aquae accessus. Homeri Charybdis τρίς τ' αἰνεῖν εἴ τ' ἥμετι, τρίς δὲ αἰνέοντες. Od. M'. 105. Demosthenes Thrac in sua Paraphrasi posue- rat, Eustathio teste: οὐ νομαζομένη μὲν Χάρυβδης, αὐτὸ δὲ τοῦτο ἀμπωτις τοῦ πελάγους βιαιωτάτη, καὶ αὐδίς πλημμύρα. Quae aliis πλημμυρία, πλημμυρίς, vel πλημη, Ionibus et Herodoto dicta fuit ἴηχίη. Errantem Suidam in voc. Παχίαν recte corrigit Küster.; sed aptiora dare potuerat eam in rem istis paulo post hoc capite lectis; quae sola dedit et in Indice suo Portus: conf. I. Wasse ad Thucyd. p. 244, 10. et H. Steph. Thes. Ling. Gr. III. p. 671. v. Herodotus lib. VII. cap. 198. in Maliaeō, inquit, sinu ἀμπωτις τε καὶ ἴηχίη αὐτὰς ἡμέ- την γίνεται, quotidie maris sunt recessus et accessus. De sinu Arabico Noster II. c. 11., ἴηχίη εἰ αὐτῷ καὶ ἀμπωτις αὐτὰς ἡμέτην γίνεται: sed huius sinus accolae barbari, iuxta-

Diodor. Sicut. III. c. 40., memoriam servabant μεγάλην τὴν γνωμένην ἀμπτώτες, qua sic mare refugérat, ut fieret τοῦ κόλπου ἔπειρος πᾶς ὁ τόπος: postea tamen aiebant πάλιν ἐπεδούσαν ἑκατόντων πλήμην (πίνχιν Herodoto) αἰσθανατῆσαι τὸν οὐρανὸν εἰς τὴν προϋπάρξασαν ταῖς. In istis solito longe maior aquarum recessus accessusque μεγάλη τῆς ἀμπτώτης et ἑκατόντων πλήμην dicuntur: nostro quoque loco Herodoti res narratur illuc inexspectata et ad eum modum invisitata: ut adeo poena videretur a Neptuno Persis immissa: nam fuisse dicitur ἀμπτώτης τῆς θαλάσσης μεγάλη, et ἐπεδεῖν πλημμυρὶς μεγάλη, ὅπερ οὐδαμᾶ κω. Iam rationem exputarē nequeo, cur voces idem significantes, quibus facile quis in errorem induceretur, iungi voluisse Herodotus: suspicor adeo, quam primum πλημμυρίδα dixerat, hic iterum suo more πίνχιν dixisse, atque ista καὶ τῆς πλημμυρίδος ab alia manu inventa, ut Noster [lin. 11 seq.] tantum dederit: αἵτινες δὲ τοις Ποτιδαιῆται τῆς τε πίνχιν καὶ τοῦ Περσικοῦ πάθεος γενέθλιοι ῥέονται: hanc vero causam fuisse tradunt Potidaeatae maris ἡ τανταλητική exaestuantis istiusque Persarum cladis.

VALCK.

12. τῆς τε πίνχιν καὶ τῆς πλημμυρίδος.) Merito L. Küsterus miratur Suidam in 'Ρωμαίων scribere, Ionibus 'Ρωμίνων eandem esse: ac τὴν ἀμπτώτην καὶ τὴν ἀναχώνην τῆς θαλάσσης, h. e. maris recessum; siquidem aestus illis est maris, sive eius accessus: certe Herodoto ἀμπτώτης καὶ πίνχιν semper de recessu et aestu, lib. II. 11. VII. 198. et πίνχιν eodem libro cap. 37. Quare et hic, nisi cui de glossa suspicio veniat, πίνχιν καὶ πλημμυρίς rem eandem συνωνύμως ex Porti opinione indicant. Docte Nonnus, prudentior Suida, de utriusque vocabuli notione ad Gregor. Naz. Stelit. II. p. 163. WESS.

19. οὐτων ἔπειρος) Usitatissimam in pessimo successu formulam [qua careri h. l. posse Gron. censuerat] hinc amoebiri non sustineo. Supra lib. III. 25. ὁ μὲν ἐπ' Αἴθιονας στόλος οὗτως ἔπειρος. IV. 77. οὐτος μέν νυν οὗτως δὴ ἔπειρος. VI. 44. ὁ μὲν δὲ νεοτίκος στόλος οὗτως ἔπειρος. WESS.

CAP. CXXX. 1. Ο δὲ ναυτικὸς ὁ Εὔρηκα) Satis olim commodum Ο δὲ ναυτικὸς στόλος ὁ Εὔρηκα Gronovius immutavit, quem vide. WESS. — Ut saepe ὁ πεζὸς, sic et nudus ὁ ναυτικὸς (scil. στόλος) dici potuisse monuit Gronovius quae madomedum c. 131, 4. et VI. 96, 16. Siē vero ἐτ VII. 203, 7. S.

4. ἔαρος δὲ ἐπιλάμψαντος) Codices etiam praebent L. cap. 190. ἔαρ ὑπέλαμπε: hic si darent ἔαρος δὲ ὑπολάμψαντος, praeferrem ut usitatus. Hoc ubi habet Chariton III. p. 51, 9. dedit Herodotea Clar. D'Orvillius, ex ἐπιλάμψαντος hoc in loco maius incrementum colligens; sed confusat illud vox adiecta πρώτης: paulo etiam post memoratur τὸ ἔαρ γινόμενον, opposite ad ἔαρ ὑπολάμπον, vel ὑποφάνον. Nusquam autem apud Xenophontem invenietur, ut puto, ἔαρ ἐπιλάμψαντος: sed ἔαρ ὑπέλαμπε p. 292, 27. 300, 17. et alibi. Sic Livius orditur librum XXII. Iam ver appetebat, et Hannibal ex hibernis movit: ista Codicum lectio ceteris videtur anteponenda. [Vulgatum ἐπιλάμψ. constanter tenent libri omnes.] Hic Herodoto scribi quoque potuerat, ut alibi solet, ἀμα τε ἔαρ ὑπέλαμπε, καὶ ὁ ναυτικὸς συνελέγετο ἢ Σάμον: eleganter nunc ponitur, πρώτης συνελέγετο, maturus, prd πρώτη. Pro ὁψί, sero, ut Latinis serus, non usurpatur (quod sciām) ὄψιμος, sed ὄψιζων: pro εχότους ὅντος, σκαταῖς adhibetur, ut vespertinus. VALCK.

10. ὁ Αὐτίρης) Fuerat Ἰθαυτίρης, sicuti lib. IX. 102. cuius priore obsolescente littera, mutataque altera, id prodiit, quod cernitur: nam eundem describi, dubio vacat. Fuerit-ne Ἀγρύνης Ἰθαμάτρης lib. VII. 67. huius frater, et patris hinc corrigendum nomen, non adfirmavero. Verius πρώτης ex Codicum disconde scriptura, et τὸ πρώτης ἰστήρης, quod c. 132. WESS.

CAP. CXXXI. 5 seqq. Λευτυχίδης ὁ Μενάρεος etc.) Leotychidae pater et avus memorantur etiam supra lib. VI. c. 65. Proavus, abavus, ceterique maiores, ad Theopompum usque, aliunde ferme sunt ignoti, quippe qui Spartae non regnaverint. Sed, si septem isti, qui post Leotychidem primi memorantur, non fuere Reges, scribi non potuit hoc capite [lin. 13.] ἀντοι πάντες πλὴν τῶν δυών: corrigendum videtur, εὗται πάντες, πλὴν τῶν ἐπτά τῶν μεταξὺ Λευτυχίδης πρώτων καταλεχθέντων, οἱ ἄλλοι βασιλῆς ἐγίνοντο Σπάρτης. Levissima correctio, quae Iac. Palmerio debetur, fit unius literae mutatione; reliqua Palmerii molimina prohibari nequeunt. Reges Proclidas enumerans Herod. forsitan in generis auctore Procle substitit, aut in primo potius iuxta Lacedaemonios Rege Aristodemo; atque hunc etiam ultimum posuerat recensens Eurysthenidas lib. VII. c. 204.

Ab aliis dissentientes Lacedaemonii (lib. VI. cap. 52.) λέγεται αὐτὸς Ἀριστόδημος τὰς Ἀριστομάχους, τοῦ Κλεοδαίου, τοῦ Τάλλου, θεσπιεύοντα ἀγαθεῖς σφέας. Quantillum iam fuit exemplaria Herodotea corrigentibus illinc répititos Aristomachum, Cleodaeum, Herculem, ad utramque seriem adiicere, aut in margine memoratos in contextum recipere. Septem istis omissis, hic (si vera suspicor) decem Reges memorarentur Leutychidae progenitores ex Heraclidis sati, Aristodemus, Procles, Sous (hunc recte, opinor, Io. Meurs. interserit reliquis, Euryphonis patrem, de R. Lacon. cap. 15.) Euryphon, Prytanis, Eunomus, Polydectes, Charillus, Nicander, Theopompus: hic Herodoto decimus, alias Regum dicitur ex ista familia nomus, quia non Aristodemus, sed primus Rex statuitur Procles. In his nostris, Ionice scriptis, mirari licet [lin. 10.] formam nominis Εὐρυφῶντος, illam quidem instar aliorum ex ἀντροῦ contractorum legitimam, sed in hec nomine inauditam; in quo scribendo nota non nostrorum tantum exemplarium sed et veterum est inconstantia; quam exposuit F. Sylburg. ad Pausan. [lib. III. c. 2.] pag. 208. Hinc incerti fluctuant recentiores P. Faber Agon. III. 18. Iac. Palmer. Exerc. pag. 381. Nic. Cragius, Io. Meursius, Ex. Spanhem. ad Julian. pag. 129. Εὐρυφῶν, hoc loco positum, commendat, quam genuinam puto, scriptiōnēm Εὐρυφῶν, Pausaniae, me iudice, tribuendam et Plutarcho, in cuius T. I. p. 662. e. pro Εὐρυτιωντι δὲ, scribendum Εὐρυφωνίδαι. Rarissimam formam patronymicam nobis servavit Etymol. p. 397, 12. Εὐρυφῶν, quae non sane censeri debet ex Εὐρυποντίδαι κατὰ εὐηχωτὴν nata, sed potius ex ἀντρῷ contracta, sicut Μιναδῆς et similia. VALCK.

6 seqq. τοῦ Ἡγούσιλεω etc.) Ex Eurysthenidarum familia Ἡγούσιων lib. VII. 204. leniore est spiritu: idem lib. VI. 65. Ἀγις, non sine lite. [Vide ibi notata.] Reliqua Proclidarum series, ubi scriptores priscos in consilium miseris, multis premetur difficultatibus. Omnes, ait, reges fuisse, exceptis duobus primis post Leutychiden depositis, Ubi vero Anaxandridae regis, filii Theopompi, nepotisque eiusdem Archidami, pronepotis Anaxilai et abnepotis Leutychidae, inter Spartanos reges mentio? Pausanias III. 7. Proclidarum successionem multo digessit aliter;

habetque sibi suffragatores magnae in talibus auctoritatis. Ista ad inconmoda cum Nobil. Palmerius animum attenderet, nossetque, Aristodemum, Aristomachum, Cleodaeum, Hyllum, in Spartanorum regibus haud censeri; scriptum [lin. 13.] fuisse decrevit, πλὴ τῶν δὲ ὑπέτρεψε καὶ τῶν ζῆτων Λευτυχίδεων πρώτων καταλεχθέντων, exceptis quatuor ultimis, et üe septem, qui post Leutychiden recensiti sunt, Exercit. in Gr. Auctor. pag. 39. Quae optimi viri medicina modum excedit, nec pravis sanitatem reddit. Prava reliquit [lin. 8-seq.] quae sic fingi debebant, Χαρίλαος, τοῦ Πασανδρέως, τοῦ Εὐνόμου: nam Charillus Polydectis fuit filius, Eunomi nepos, sicuti Io. Meursius Regn. Lacedaem. cap. 16. et Ed. Simonius Chr. An. M. 3107. docuerunt. Perperam praeterea abest Sous, Euryphantis pater, Proclis filius, eodem Meursio c. 15. monstrante. Omnes hae turbae et ceterores iniuriae temporum et librariorum debentur; expeditu, silentibus Codicibus, inextricabiles. Amplexus Χαρίλαος sum nomen, obtemperans Pausaniae pluribusque aliis; inde Χαριλάου apud Plutarch. in Lycurg. frequentatur titulus. WESS.

CAP. CXXXII. 13 seqq. τὸ γαρ προσωτίστη τῶν εταῖν.) Formido urgebat ex Persarum maximo potentatu, tum etiam, quod Graecorum multi accurata ulteriorum locorum notitia deficerentur. De multis loquor: nam Atheniesiabus ora Asiae et Thraciae ad Hellespontum navigationibus in Sigeum, Ephesum, Chersonesumque exploratissima erat; neque Spartanis ignotus Sami viciniaque situs lib. III. 46. Haud districte ergo haec sumenda, nec de omnibus omnino Graecis, sicuti acceperisse videtur Libanius. Os. XIX. p. 480. ubi ὑπεριεχθῆναι Δήλου φοβερὸν fuisse olim τοῖς "Ελληνοῖ adseverat. Quam quidem Sophistae aberrationem Gl. D'Orvillius Miscell. Obs. Vol. VII. p. 11. redarguit. WESS. — Est in his sane hyperbolica quaedam descriptio metus atque terroris, qui Graecos, quamvis Salamina pugna victores, tamen deinde etiamnum percussos tenebat, aut denuo subinde (ut fere fieri solet) eisdem obrephebat, magnitudinem cogitantibus periculi e quo praeter spem opinioneque emerserant; quum praesertim etiam tune et Mandrius cum immani exercitu in Graeciae visceribus huc reteret, et in Ioniae ora, si classem eo mitterent, Xerxes

et classis suae haud paenitendas reliquias et alias ex Asia
contractas formidabiles copias opponere illis posset. S.

(16. ενίσταται δὲ τοιούτῳ) Concinnius Arch. τοιοῦτον sive
τελεῖτο, quae et Pavii conjectura, belle observantis, pla-
niorem futuram descriptionem, si [lin. 17. et 19 seq.] τὸ
πρὸς ἵσπην κατωτέρω Σάμου et τὸ πρὸς τὴν ἡδὸνὰν ἀνωτέρω Δή-
λου Scriptor maluisset. Sic manifestior Persarum ex oriente
tis plaga progressus infra Samum, et Graecorum ab occi-
dente ultra Delum. Verum Noster maluit vulgatum, ha-
bita utriusque itineris diversa ratione et respectu. WESS.

— Et ego olim in eam incideram cogitationem, temere
fortasse inter se permutas esse sedes vocum ἀνωτέρω et
κατωτέρω: sed in vulgatam scripturam consentiunt li-
bri, et haud multo ante (cap. 130, 10 seq.) de Persis si-
militer dixerat Noster, οὐ πρότοις ἀνωτέρω τὸ πρὸς ἵσπην.
Quod si hic item de Graecis diceret τὸ πρὸς τὴν ἡδὸνὰν ἀνωτέρω,
posset hoc vocab. pro synonymo haberi τοῦ πομφατέρω, quemadmodum I. 190, 12. At hoc loco manifeste ἀνωτέρω et κα-
τωτέρω invicem opponuntur. Quod ita intelligendum vi-
detur, ut cogitemus, Samum insulam Ionicae orae fuisse
vicinam, Delum vero in medio Aegaeo mari, pari fere in-
tervallo a Graeciae continente et a Ioniae ora distantem.
Igitur, quemadmodum in re nautica ἀνάγεσθαι dicitur qui
ab ora versus apertum mare navigat, κατάγεσθαι vero qui oram
petit; sic facile patet, quo pacto Persae dicantur non ἀνω-
τέρω Σάμου occidentem versus ausos esse navigare. Iam, quum
Delus in medio mari Aegaeo sit sita, qui e Graecia Delum
versus navigat, is quidem perinde ἀνάγεται: sed qui, post
quam e Graecia Delum pervenit, deinde Delo proficiscens
Ioniae oram petit, is κατάγεται: et hactenus dicit Herodo-
tus, Graecos κατωτέρω Δήλου non ausos esse orientem ver-
sus navigare. S.

(αὐτῷ οὐτωὶ δίος τὸ μέσον ἴφύλασσε) Haec scriptura ab ipsa re
et schendarum auctoritate commendatur. Conf. lib. IX. 89.
WESS.

CAP. CXXXIII. 3. ἄνδρας Εὐφράτια γένος) Ex Cariae
Europo apud Steph. Byz. fuisse Myn istum, credibile fit. Ha-
bent in Syria, Euphrati proxima, aliam Europum plures;
adscripti ad Hieropolis Synedrem. pag. 713.; quae, Macedea-
niese post Alexandrum originari, nihil ad hanc temporis

Tzetzes Myn, Samium domo, offert ad *Lycophron*. p. 141. Atheniensibus regis Persae litteras interpretantem, haud scio unde acceptum. Mox χρησόμενος ἐλθὼν qui voluerint, Codices meque adstipulatores nanciscentur. WESS.

3. ἄνδρα Εὐρωπία γένος) Carem hunc bis c. 135. vocat *Εὐρωπίκη*: iuxta Palmerium, ab *Europo Idriade dicta*. Notae sunt aliunde Macedoniae Syriaeque urbes dictae *Εὐρωπές*: huius nominis urbem fuisse Cariae unus scribit *Steph. Byz.* illine tamen gentile deducens *Εὐράπιος*: ab *Εὐρώμος* etiam flectitur *Εὐρωμίς*: et solius Cariae fuit *Εὐρώμος*, variis memorata in *Nota Berkeli* ad *Steph.*; saepius etiam, ut *Polybio*, sic *Livio XXXIII. c. 30.* cui incolae sunt *Ευρωμένοι* XXXII. c. 23. *Myn* tamen *Europensem*, ἄνδρα Εὐρωπία *Myr*, ex his *Herodoti* habet in *Phocicis Pausan.* p. 755. Hominem e Caria, cur Persa miserit Mardonius ad oracula Graecorum, illi non erit obscurum, qui Cares fuisse novit minimum δηγλώσσου: Graece intelligentes non tantum, sed etiam Persis Graeca interpretantes. Apud *Thucydid.* VIII. 85. Spartano Mindaro Tissaphernes ξυνίπευσε πρεσβευτὴν τῶν παρέχαντες, Γαυλίτην ὄνομα, Κάρρα δηγλωσσην. Cum Graecis ducibus agens Cyrus minor Caribus utitur interpretibus in *Xenophontis* Κύρου Αναβάσει: quinque ventitabant in aulam Persicam Graeci, tales et illic habuerunt interpretes. In *Aeliani Var. I. 21.* legendum arbitror, ἔλεγε δὲ τοῦτο, Φράξων δι' ἵμαντος, pro παιζόντες: ubi Vir eliar aliena comminiscitur: illud aptum isthoc loco vel hoc declarat *Xenophontis* Αναβ. II. p. 168, 10. Φράξων δὲ λέγει. In proximis *Herodoti* [lin. 5.] minus accommodum est, scribique mallet Koenius τῶν εἰδών οἱ ἀποτελεσθεῖται VALCK.

CAP. CXXXIV. 3. *Trophonium* adgressus Europensis Car Lebadiae dicitur καταβῆναι παρὰ Τροφωνίον: quod rarius altero καταβάντες τοῖς Τροφωνίον iudicat vir summus ad *Lucian.* p. 339. [Dial. Mort. III. 2.] VALCK.

7. πατάρις ἐν Ὀλυμπίᾳ, ἱροῖς αὐτῷ χρηστηρίζεσθαι) Corrigens errorem *Vallae Portus* in hunc ista sensum redditum: ut enim Olympiae, sic etiam illic *sacris* (ante factis, et immolatis victimis) oraculum consulere licet. Ad huius mentionem ἴησιοι scribit vir doctus. [Reist. in *Miscell.* Lips.] Isthōc modo si essent capienda, hic forte locus fuisset χρ-

templois, quae velut ex Herodoto memorantur Ammonio in iepiis. Sed, quae leguntur illic, alterius esse suspicor; hoc autem Herodoti loco quid requiri peculiare, quod locum habuerit in oraculo Iovis Olympiae, et Apollinis Ismenii Thebis; nam neque Delphis Deum adhibere licebat, nisi ante victimis immolatis, quibus esurientium fames sublevabatur: Δελφος ἀνηρ στέφανος μὲν ἔχει, δῆλος δὲ απόλωλε, Diogenian. Cent. IV. Pr. 26. vid. Lucian. T. II. p. 204. [Phalar. II. c. 8.] Literas aliquot a vicinis absorptas suspicor, et pro κατάπτειν ἐν Ολυμπίᾳ, ἵποῖσι etc. restitui commode posse, κατάπτειν ἐν Ολυμπίᾳ, ἐμπύροισι αὐτοῖς χρηστηριάζεσθαι, ignem victimarum vaticinum illuc (in Ismenii Apollinis Thebis) consulere licet, ut Olympiae. De multis pauca sufficient: Pindar. Ol. VIII. 3., 'Ολυμπία Δίσποιν' ἀλεθίας, ἵνα μάντις ἔδειξ Ευπόρος τεκμαργόμενοι περιπτεῖ - 'Ρῶται Δίος ἀργυρεαύνει. Schol. in Ol. VI. 112. Μαρτεῖον ἡνὶ ἐν Ολυμπίᾳ, οὐδὲ αρχηγός γέγονεν Ιάμος τῇ διὰ τῶν ἱμπύρων μαντίᾳ, γέ καὶ μέχρι τοῦ νῦν οἱ Ιαμέδοις χρῶνται. De oraculo Apollinis Ismenii Thebis, Schol. ad Soph. Oed. Tyr. vs. 21. 'Ἐπ' Ἰομηνῷ τε μαντείᾳ σπόδῳ) 'Αντὶ τοῦ βαμᾶ, ὅτι διὰ τῶν ἱμπύρων ἐμαντεύοντο οἱ ιερεῖς, ὡς Φεντή Φιλόβορος. VALCK. — Vallae Latina in templis dudum Portus proscriptis. Χρηστηριάζονται αἰδὲ μάλιστα, capris manctatis responsa petunt Delphis, in Diodor. lib. XVI. 26., νοτὶ μαντεύεσθαι apud Pausan. VI. 2, de quibus alias, dicendi genus patefaciunt. Quid Olympiae fieret, est in Pausan. lib. VI. c. 15. [?] et Criticis ad Pindari Olymp. VI. 112. WESS. — 'Εμπύροις utique cum Valck. malles: at, quum in vulgatum consentiant libri, non obtrudendum istud Herodoto erat. ἵποῖσι χρηστηριάζεσθαι est oracula ex victimis petere. conf. ad II. 57, 11. notata. Aliorum Oraculorum responsa alio modo edebantur: Thebis, ait Herodotus, quemadmodum Olympiae, per victimas. Nec vero hic extispicium solum aut maxime intelligi par est, quippe quo quilibet vates ubique utebantur. Sed Olympiae ex flamma ardentium victimarum. (ἴμπυροις, id est, Hesychio interprete, καιομένοις ἵποις) capta fuisse dei responsa, docent Veterum testimonia a viris doctis citata: quod quoniam Herodoti aetate in vulgus notum esse debuit; consentaneum videtur, ut, quae is h. l. ἵπα dicit, illa καιόμενα ἵπα vel ἴμπυρα intelligantur. S.

8. ξενός τιμή κατοικία Θεσσαλίαν) Hic οὐδες, qui pecunia' vi-
tius in Amphiarai templō indormiit, genere Lydus, Pha-
larcho Arist. p. 330. c. teste, erat. Ergo vitiōse in eiusdem
T. II. pag. 412. A. ὁ δὲ πεμφθεὶς εἰς Αμφιάρεων δοῦλος ἦρ-
χαρτος θύντος. Quale peccatum frequens, neque abs do-
ctis hominibus, Rütersio, Pavid, Bergleroque, sino Val-
gilla praeteritum. WESS.

8 seq. κατεκομένοις εἰς Αμφιάρεων. Scribi matim κατε-
κομένοις εἰς Αμφιάρεων, sive casus censetur secundus atque
visitationē in talibus, seu potius quartus et ratiōnē, quia
legebatur ante ille Αμφιάρεων: cubitum ivit in aedem Amphiarai. [Teneamus, puto, genitivum casum.] Triclin. ad Soph.
Oed. Tyr. t. 14. ἀπῆλθεν -- εἰς Απέλλα. Apollod. III. p. 263.
τὸ Πόδιαν ἡλίῳ. Lucaneum in Act. Ap. XVI; 40., εἰπῆλθεν εἰς
τὴν Λυδίαν, est et illud ad Atticam normam, Aristoph. Plut.
237. Demosth. p. 733, 79. Lysiae p. 339, 7. In fine capituli
Ulin. 15. non reiscerem si plures darent Codd. lectionēm
Marg. Steph. λυκανηνθῆναι. In Amphiarai templo λυκα-
νουτοι quā solerent abstinentia preparari ad somniūm
fatidicūm accipiēndūm, tradit Philostr. de Vit. Apoll. II.
37. Propria erant de his verba λυκανθεῖσαι, λυκανθεῖν, λυ-
κανθεῖσαι: vid. Clar. Wess. ad Diodor. I. [cap. 53.] p. 63. et
Davis. ad Ciceron. de Div. I. c. 43. ubi vulgatum exētabant
ad portę tuebatur Xenophontis λυκανθεῖσαι, p. 278; 37. In Ae-
geulapii sanis, suo quisque ordine λυκανθεῖσαι, interdu-
cēra temp̄la exētabant aegroti: tales intelligendi sunt
τοπικοὶ τοῦ θεοῦ διεπανταὶ apud Aristiden T. II p. 531. vid. T.
Hemsterh. ad Schol. in Arist. Plut. p. 450. Tales etiam la-
tent in voce perverse scripta apud Pausan. II. pag. 136.
τηριδούσι μὲν δὲ καὶ δάλλαι, καὶ τὸ πολὺ εἰκεῖται (lege inīrā)
οἱ τοῦ θεοῦ. Cæterum à Mardonio missus εἰς Αμφιάρεων δοῦλος
est Cossus. Wess. ad l. 8. quid in somnio videretur expertus,
Plutarchus nobis narrat de Orac. Def. p. 412. VALOK.
οἰνοῦ. Quod si l. 8. praeante nostro cod. F. κατεκομένοις
periret, maluerat, id in suo quoque codice VALLER
pecunia' cōtruplo, in delibro Amphiarai (constat). cōtrur-
plesse. Si κατεκομένοις probes, transitive fuerit acti-
ficendum, curavit ut ille homo sui caussa in Amphiarai
delibro pētnēctarē. Sed probabilior prior ratio. A.

15. αἰσθέτης οὐκαποιεῖται πάντας.) *Amphiarus* τῆς δι' ὀρεῶν μαρτικῆς censemebatur auctor. *Pausan.* I. 34. Cuius iñ fano propterea sciscitaturi, pellibus incumbeant stratis, somnosque petebant. Illud autem ἡγουμᾶσθαι dicere quam soleant, remque ipsam ἡγουμησιν εἰ τοῖς λύροῖς *Diodor.* I. 53., cuius pro reiiculo ἡγαπαποιεῖνται praestantium schedarum censemimus? *Superius* μαρτυρεῖσθαι [lin. 9.] recte *P. Leopoldus* Emend. VI. 1. explicuit. WES S.

CAP. CXXXV. 4. οἱ τοῦ Πτώου Ἀπόλλ.) Ήδη etiam *Apollinem* Πτώον (sive Πτώον, *Etymol.* p. 413, 28.) ante pugnam Leutericam adhibuisse dicuntur *Pausaniae* Thebani. IV. [cap. 32.] p. 360., in Asii veterissimi poëte carminibus iam laudatum, secundum eundem IX. [c. 23.] pag. 755. ubi ex *Herod.* nobis enarrat quid evenerit *Myi*; hunc interrogasse Deum τῇ Φωνῇ τῇ σφίτισῃ καὶ οἱ χρῆσαι τὸν θεῖον, οὐχ ἐλπίσαντε οὐδὲ αὐτὸν, διαλέκτῳ τῇ Βαρβαρικῇ. Iuxta *Herod.* aderant Cari ἀπογραψόμενοι τὰ θεοτεῖν ἔμελος Deus: tales ταχυγραφεῖτες καὶ τὰ μαρτικά ἐπι μεταλαμβάνοντες *Fasciatho* memorantur ad Od. 6. p. 323, 35. Hi boni Thebani, solam intelligentes, ut istis temporibus plerique opines, linguam patriam, mirabantur procul dubio linguam Caricā respondentem: neque enim verisimile, Deorum in miraculis ad ministros diversis linguis respondisse, prout quaeque consulentibus esset patria; et figmentum arbitror Grammaticorum, quod nobis narratur in *Schol. ad Soph. Trach.* 1184. Hic narrata respexit *Plutarchus* videtur, de Orac. Def. p. 412. a. loco lacunoso; in *Gryllo* p. 990. E. narrans quid εἰ τῇ Θόλῳ τοῦ Πτώου Ἀπόλλωνος suo effigie aeo inscriptum manserit. VALCK.

5. παλέται μὲν Πτώον) Reponunt Πτώου, scriptis non addicentibus. Fabulabantur veteres, Latonam conspecto a pro *ἀναπτοῦνται*, perterritam; inde filio Πτώω γονοmen, morti quoque, ad quem hoc sanum, Πτώου γενισse tenuit, in *Plut. Pelopid.* pag. 286. c., cuius in *Commentario de Orac. Defect.* pag. 414. a. περὶ τὸ Πτώον tam typum quam montem signare potest. Excidit autem ibid. p. 414. a. oraculi Πτώου mentio: quae enim isthic, *Amphiarus* et Ptoei responsa, huc unice pertinentia, manifesto regurunt. Ulcus loci *Aug. Bryanus ad Plut. Pelopid.* pag. 2. 6. prudenter tractavit; neque medicam illi manum, *oprae Herodot. T. VI. P. II.*

Bryani ignarus, *Io. Iac. Reiskius negavit; sed vel sic metuo,* ut sanata sint cuncta. Ceterum in aedis collisque situ *Strabo lib. IX. p. 633.* [pag. 413. ed. Cas.] cum *Casauboni observatione consentit.* WESS.

10. τὴν πρόμαχτν) Proba haec si sunt, habuit Ptoles Apollio aequae ac Delphicus suam πρόμαχτν, suum προφύτην, nulla que necessitas ὑπὸ τῆς προφήτηδος in vicinis [lin. 16.] ex Reiskii voluntate fingendi; quae quidem, improba ista si fuerint, nulla tamen aderit. Ostentant scripta exemplaria τὸν πρόμαχτν. *Strabo solum προφύτην τοῦ μηνιού Ptoi lib. IX. pag. 633.* novit, itidem *Plutarch. T. II. p. 412. A.*, atque erronee aut corrupte φωνῇ Αἰσθίδι respondentem, loco Καρικῇ, quam in *Vit. Aristid.*, lapsus nonnihil, illi tribuit, h. e. θαρβαρικῇ διαλέκτῳ, qualis *Carum*, non Aeolensium, lib. I. 171., *Pausaniae*, haec excerptis IX. 23., iusto iudicio. Hinc manare videtur, τὸν πρόμαχτν Ptoi Apollinis et προφύτην, quorsum insequentia vergunt, unum eundemque fuisse. Talis Amphicaeae πρόμαχτις δὲ ὁ ἵερεύς ἐτοιχεῖται τῷ θεῷ θάτοχος, *Pausan. X. [c. 33.] p. 884.* WESS.

CAP. CXXXVI. 4. ἐτοιχεῖται τῷ θεῷ θάτοχος οἱ Πέρσαι)

Spretum male *Pollucis* interpretamentum est, cui προσκυνδεῖς huius loci *ad finitatem coniuncti*: quales ob nuptias *Gyrgaeae* et *Bubaris Persae* [coll. V. 21.] Macedonum regum familiae atque Alexandro fuerunt, optimo monitore *P. Leopardi*, Emend. VIII. 1. Ipse Alexander πρόξενος καὶ εὐεργέτης Atheniensium; adeoque utraque de caussa aptissimus ad legationis officium Mardonio ad Athenienses obēndum. Regi certe Athenienses c. 143. *Nolumus*, aiunt, *te quidpiam ingratι παθίειν*, δέντα πρόξενόν τε καὶ Σίλον. De *Alabandis*, Amyntae a Persiae rege donatis, [lin. 8.] lia perseverabit. *Stephanum Byz.* Ἀλάβαστρα hic invenisse, negari non potest. *Cariae Alabanda* nemo ignorat, *Phrygiae* vero, quis tandem novit? At ubi *Alabastra* eiusdem *Phrygiae*? Quis praeter *Stephanum Alabastra πόλιν μεγάλην* *Phrygiae* attigit? Benememini virorum egregiorum *L. Holstenii*, *Salmasii*, *Gronovii*, *Pavii*, conjectationes; incertos, nisi *Stephanus* schedae sese fideliores, quod optem, iunxerint, relinquentes. WESS. — In vulgatam scripturam consenserunt libri. S.

CAP. CXXXVII. 1. τούτου Ἐθόμος γενέτωρ Περδίκκης)

Seriem successionis, generisque priscam nobilitatem, haec et cap. 139. ac Thucydides lib. II. 99. egregie illuminant. Sumserunt sua hinc *Marshamus*, Canon. Chronol. p. 447., et *Spanhemius* de Usu et Pr. Numism. Diss. VII. p. 372. Urbs Λιβαίν, [lin. 6.] in quam Perdiccas cum fratribus deve-
nit, non alia fortasse ac *Hesychii* Λίβα, πόλις ὑπὸ Θρακῶν. Equidem aliam non novi. WESS. — Generis successio-
nem si species, quae mox cap. 139. inde a primo Perdicca usque ad *Alexandrum* hunc singulatum exponit; ex no-
stro loquendi more non *septimum*, sed *sexum* dices *Alex-
andri* progenitorem *Perdiccam* fuisse. Sed de ratione, qua in
computando progenitorum numero et in similibus aliis
computis uti consuevere Graeci, vide ad lib. I. c. 91, 5.
notata. S.

9. τὰ λεπτὰ τῶν προβάτων) Oves, caprasque; *Pausanias*
τὰ λεπτότερά τῶν προβάτων, lib. IX. 3. p. 714. Connexa
[lin. 9-12.] de antiquissimorum regum ac tyrannorum tenui
conditione observatio veritate nititur. Intra suam cuique
patriam regna finiebantur, scribit *Iustinus*. Reges regum-
que filii armenta pascere haud dedignabantur. Hectoris
Andromaches querela super fratribus, dum armentis ovi-
busque pascentibus attenderent, trucidatis, ex *Iliad.* Z.
422. in luce versatur; notissima quoque regum Palaestinae
vetustissimorum in sacris Pandectis tenuitas. WESS.
9 seq. ἔστι γὰρ καὶ αἱ τυγχανίδες) Moris Herodotei non re-
cordabatur H. Steph. ista scribens; [in ora suae Edit.] *Hoc*
Herodotus subiungit, ne cui mirum videatur, quod rex ipse
illos pascendis suis armentis et gregibus praefecerit. Imo con-
tra sequentium praebent rationem: ipsa Regis uxor me-
cenarii panes coquebat, pro veteris aevi simplicitate; sive,
ut Herod. quod ipsi olim Reges (ei τύχαιοι hic dicuntur τοι
γενίδες, ut legati, legationes etc.) ἔστι ἀσθετές χρήματι. Nē
narrationis simplicitate langueret oratio, structuris ver-
borum elegantissimis lectorem excitat *Herodotus*, quaque
in sermone quotidiano subiicienda erat, causam ceteris
praeponit: exempla dabit Ed. Gron. p. 109, 33. p. 35, 7.
47, 47. 63, 21. etc. [II. 53, 1. I. 85, 11. I. 114, 11. 155,
17 seq.] p. 328, 29. 349, 30. [V. 111, 3. VI. 58, 12.] Paulo
hinc diversa sunt et velut per parenthesis interiecta, cum
vocula καὶ vel ἀλλα praemittitur, ut p. 360, 24. p. 246, 2.

p. 249, 15. [VI, 57, 5. IV, 96, 7. 83, 7.] Hyperbaea vocat Longinus, qualis ipse praebet exemplum [sect. 22.] in ed. Toll. p. 172. Vid. Dounaeus in Demosth. p. 91. et seqq. Saepius in talibus fuit erratum. VALCK. — Conf. quae ad I, 24, 17. notavimus. S.

11 seq. αὐτὴν τὰ στίχα σφι ἔπεισσε) Ipsa cibos illis coquebat, sive panem; nam sequitur, ὅκως δὲ ὄπτωτο ὁ ἄρτος τοῦ παιδός τοῦ θυτὸς τοῦ Περδίκκεω: in quibus primum miror tot superflua, cur accumulet: satis erat dixisse ὁ ἄρτος τοῦ Περδίκκεω: hic fratrum natu maiorum respectu παῖς etiam dicitur infra: sed magis etiam miror cur ὄπτωτη posuerit Gronov. pro ὄπτωτο, sincero instar ἀνιώτο, κοιμώτο, similiunque apud Herodot. "Οκως δὲ ὄπτωτο ὁ ἄρτος, dum coqueretur limmo, quando (vel quoties) coquebatur] panis. ἄρτους ὄπτωτένες dixit Alexis Athenaei III. p. 114. d. In M. Antonini. III. 2. ἄρτου ὄπτωμένου, Latine dicendum *panis cum coquitur* docuit erudite Thom, Gataker. Est autem ὄπτωτη eximie torrere; coquere, vulgo πέπτειν, Aeolico more dicitur et Ionibus πέπτειν: hoc saepius attigerunt ut Aeolicum Grammatici γηγάρτια πέπτει Sophronis est apud Athen. III. p. 110. c. πέπτειν ἄρτους frequentius occurrit. VALCK.

13. διπλῶτος ἐγίνετο) Panis in furno duplo maior factus Perdiccae regnum Macedoniae attulit: I. F. Gronovius ad Lixii XXI. c. 62. In proximis [lin. 15.] vulgata, ὡς δὲ ἕποντος, ἐπῆλθε οἱ αὐτίκα, non est sane deterior lectio Arch. et marg. Steph. τὸν δὲ ἀκούσαντα ἐπῆλθε αὐτίκα, vid. not. in p. 531, 64. [ad VII. 46, 8.] Hic adeo quid praferendum sit, Codices decernent: sed servandum quod vulgatur [lin. 16.] ὡς εἴη τέρας καὶ Φέροι ἐι μέγα τι. Quam paulo post [lin. 26.] memorat ex Med. Gronov. vocula ὡδε, si legeretur his praefixa, ὡδε περιγράφει τῇ μαχαλῃ, significaret tum; sed iungi, me iudice, nequit istis, Δεκόμεθα, ὡ βασιλεῦ, τὰ διδοῖς. VALCK. — Vide Var. Leet. S.

15. τὸν δὲ ἀκούσαντα ἐπῆλθε) Quo moti vim his librarii secerint, non assequor. Corruptelam sustuli imperio excellentium codicum, eoque cupidius, ut sua Scriptori venustas rediret. De loquendi genere, abunde lib. VII. 46. stabilito, taceo. WESS.

18. 29. καὶ οἱ μετ' ἐξίνευ) Summae in his Mssorum consensioni nos derogo. WESS.

CAP. CXXXVIII. 2. ἀπῆται Ioniae mos, quo
νίε, αἴτιος, ἐπηκταν, et similia, tuebitur. WESS.

3. καὶ αἱ σὺν νῷ χειρῶν ὁ νεαράτος λαβοῖ τὸ διδόμενα) Isti,
αἱ σὺν νῷ τελευτῶν, vir doctus ad marginem Aldinæ [cuius
exemplo usus est Wess.] τοῦτον κατὰ τὴν γνώμην τελευτῶν
explicandi causa alleverat; nec præter rem. Conmodum
foret, ab H. Stephano desideratum, Arrian Exp. Alex. III.
18. οὐδὲ εἰσὶ σὺν νῷ δρασται τούτοις οἱ Ἀλέξανδροι, modo τα-
dem utrobiusque sententia dicti, neque loco lis moveretur. Vide Cœl. Iac. Gronov. ibi, et superius c. 86. WESS.
Scribi malim ὡς ἐν τῷ φῶ (vel ὡς τοῦ) τελευτῶν νεαράτος λαβο-
τὰ διδομένα: id esset, ni fallor, ὡς αὐτῶν ὁ νεαράτος τελευτῶν
ποιῶν τὸ ἕπειν, sive τὸ διδομένον ἄλλον, eorum natu minime
quae Rex dederat in animum demisisse, velut vocem divinitus
missam, quae laetum omen portenderet. Rem animo diffi-
genter considerare, Herodoto dicitur ἐν Φερνῃ et ἐν νῷ λαβεῖν,
aut omissa praepositione νῷ λαβεῖν: IX. 10. III. 41. et 51.
Nostro loco νῷ λαβεῖν significat quod saepius dicitur τελευτῶν ποιῶνται,
nonnunquam ἐνδυμεῖσθαι, et θεοῖς πγεῖσθαι: hoc
dabit Xenoph. p. 287, 38. Εἰσῆλθε μὲν τοις θεοῖς, Eurip. Cyclo.
vs. 410. quod ille dixit τελευτῶν δὲ τῷ περιεπειπει τούτῳ, in Kyp.
Παιδ. III. p. 177, 14. Conf. Soph. Oed. Tyr. vs. 748. et
Thucyd. p. 478, 4. VALCK. — Mireris vero Dulumviro
longè doctissimos in loco plano atque facili adhaerentes,
nodumque in scirpo quaerentes. Verba ista quum Valla
(iuncta intelligens τὸ νῷ τελευτῶν) sic esset interpretatus,
et quod data cum illorum assensu accipiebat minimus natu;
dein H. Stephanus in ora suae Editionis ista sic refingendā
monuerat: „et, quod ille, quum omnium natu minimus esset,
„quae sibi data erant accepisset, id certo consilio factum
„esse.“ Nam (haec ibidem adiecerat Stephanus) tibi νῷ,
(rarissimum aliqui loquendi genus) hoc videatur significare:
quasi dicas Gallice „Et qu'il ne faisoit cela sans y avoir bien
„pensé.“ Perspecte ille quidem; nisi quoddarissimum lo-
quendi genus, ait, τὸ νῷ: quod tamen non solum apud Ar-
rianum loco a Wess. citato occurrit, sed et apud euuidem
Nostrum, cap. 86, 5. huins libri, quem Idcum Schulz
etiam adnotavit; ubi de Persis, οὐδὲ τὸ νῷ τελευτῶν δοῦν,
cui opponitur τὸ κατέρρειν. Puto vero et alibi iri repertum,
et in Platonis Crit. c. 9. legeret memini οὐδὲ τὸ νῷ, te-

*mēre, imprudenter, nullā recta ratione; cui apud eumdem alibi ἀνενοῦ opponitur. Omninoque consentaneum est, ut σὺν νῷ idem valere intelligamus, ac νονεχῶς, prudenter; quae notio perapta huic loco erat. Quo minus caussae fuit, cur ᾧ ἐν νῷ vel ᾧ νῷ scriptum *Valckenarius* maluerit: multoque minus *Wesselungius*, adsentiens *Vallae*, iungere σὺν νῷ καίνων, eiusdemque *Laurentii* Latina debuerat repetere; nam, ut *Gronovius*, sic etiam *Wesselung.* in *Vallae* versione h. l. nihil mutavit, nisi quod uterque *accēperit*, pro illius accipiebat scripsit, et vocem *data*, quae Graecum διδούμενα vel διδόμενα reddebat, temere praetermisit. Caeterum de scriptura διδόμενα, quam ex librorum praescripto praetulimus alteri, et de καίνων, loco olim vulgati ἔκτιναι, vide *Var. Lect. S.**

6 seq. τῷ θύσοι οἱ τούρται -- - ἀπόγονοι Σωτῆρι) Certum vocabulorum delectum habere saepe difficile: τῷ θύσοι -- - εωτῆρια videtur adpositum. Alexander M. ubi a vulnero convaluerat, θύσας θυῖς εωτῆρια, μεγάλας ἵστιάσους τῶν φλῶν ἐποιέει, Diad. XVII. 100. Crebro alii, beneficiorum et salutis inpetratae memores; convocati a Des. Heraldus Advers. I. 5. Peius-ne vero τῷ θύσοι -- - Σωτῆρι, tanquam deo Sospitatori? Né gabunt, quibus notus vocabuli est usus, ab ill. Spanhemio Diss. VII. de Praest. Num. p. 416. clara in luce positus; eoque magis quod ΣΩΤΗΡΟΣ titulus latissime porrigitur, et fluvii deorum olim in numero, sua sibi templa; aras atque imagines habentes, Pausan. VIII. 24. p. 647. Offert praeterea τῷ θύσοι -- - Σωτῆρι, de Temenidarum posteris, amplius quid et signatus. Huc itaque inclino. WESS. — Accedit codicum tantum non omnium auctoritas. S.

11. Μίδης, τοῦ Γορδίων) *Midae* huius, inter superstitionis auctores cum Orpheo et Eumolpo principis, fata, mores artesque in G. Io. Vossii lib. I. de Idolol. c. 24. et Bouherii Diss. Herodot. c. 8. Fixerat sedes, ante Brigum coloniam in Asiam deductam, ad Thraciae Macedoniaeque montem Bermium, Conone Narrat. I. consentiente. Propter eum montem horti, notabiles sexagenum foliorum rosas, quae Tertulliano de Coron. c. 14. centehariae rosae de horto *Midae lectae*, sed confundenti, si tamen primam vocem Beat. Rhenanus et Rigaltius recte formarint, *centifolias*, iōda ἔκ-

ταύροις Παγαι Thraciae montis in Theophrasti Hist. Plant. VI. 6. Illis autem in hortis ήλω, [lin. 14.] *captus*, non *exceptus*, uti *Valla*, Silenus, et coactus ad ea fuit explicanda, quae Theopompi fide, ista in fabula, indicibus Dionysio Halic. T. II. p. 132. et Theone Progymn. c. 2., cui suum reddidit Valckenarius supra lib. IV. 168., mira luxuriantis, *Virgilius*, *Ovidius*, *Aelianus*, nobis prodidere.
WESS.

12. ἡδα, ἵνειαστον ἔχον ἑπίκοντα φύλλα) *Seragenum foliorum rosas* in campis Emathiis nasci canit Nicander in Georgicia apud Athen. XV. p. 683. B. (ἡδα vocans δὲ) κλάρησσην αἰερέθετ' Ημαθίουσιν, οἷον ἑπίκοντα πέριξ ημέραιοντα τεττάλως: vicinis abstineo, quibus non sum corrigendis. Addenotata in Diss. Herod. Clar. Wess. p. 130. De *Sileno in his Midae hortis capto*. vid. Davis. in Max. Tyr. XI. 1. et Ampl. Bouhier Diss. sur l'*Histoire d'Herod.* c. 8., de hoc *Mida* aliisque agens cognominibus. Hortis istis *Midae mons* imminebat, οὗρος, Βέρμιον οὔνομα, ἀβατος ὑπὸ χειμῶνος: [lin. 16.] ubi ὑπὸ χιέρος legendum suspicabatur Doctiss. Koenius. VALCK.

CAP. CXXXIX. 2. Ἀμύντεω παῖς ἢν Ἀλέξανδρος) Recte Harpocr. Ἀλέξανδρος - - ὁ ἐπικαλεόμενος Φιλέλλην, νιὸς μὲν Ἀμύντου, πατρὸς δὲ Περδίκκου, ἵστρατοντο ὑπὸ Μαρδονίῳ. In Herod. πατρῷ, quod est in marg. Steph. pro παῖς, sine ulla controversia reiiciendum; dubium forsitan esse poterit, sit-ne natum ex errore librarii ad vicina aberrantis; an ex erudituli nota, qui in ora libri ad παῖς posuerit παῖς πατρῷ, memor Alexandro filium quoque dari, praeter Perdiccam successorem, Amyntam, qui privata sorte contentus filium reliquerit Aridaeum: vid. quae tanquam ex Eusebii Chron. vulgavit Scaliger. p. 57, 26. [Cognato codici Ask. qui πατρῷ hic habet, non adsentitur noster F. in παῖς cum aliis consentiens.] Sed Amyntas Alexandri fuit nepos ex filio Philippo: docente Clar. Wess. ad Diod. XII. c. 50. n. 9. quem Philippum velut fratrem Perdiccae, τοῦ Ἀλέξανδρου, aliquoties Thucyd. commemorat I. 57. 59. II. c. 95. etc. conf. Scholia quae Duker. edidit ex Cod. Cass. p. 637. quaeque praestationi subiecit ex ed. Bas. p. 161, 76. Unus autem inter veteres Thucydides in hac Macedoniae Regum serie Herodoto consentit; nam Perdiccae filio Ar-

schelao vector Reges priores statuit lib. II. c. 100. *Pordiceae* [secundi] patri *Alexandro princeps Perdices*, et primus iste Regum [Macedoniorum] ex Heraclidis genitorum, iuxta *Herodoti* series hoc c. 159. et cap. 167. fuit. *Spanhem. Can. Chron.* p. 447., quique pro doctrinae copia hanc materiem pertractavit illud. *Ez. Spanhem. de Usa et Praest. Num. T. I. p. 871. et seqq.* Ex *Iustino* Macedoniac Reges enumeranti septimus etiam occurret hic *Herodoti* Alexander; sed primus tamen, qui toti Macedonie imperaverit, ut alio, illi statuitur *Cara-nus*; omittitur illic in *Herodoti* serie quintus, Alcetas, et alibi memoratus et *Satyro* apud *Theophil. Antioch.* II. pag. 8 apud quem non sit mentio *Argaei*, cui nomen legitimum hic ex *Herodoti* Codd. restituit *Clar. Wess.* *Car-*
nus prorsus ignorat *Herodot.* ceterosque qui huic subiungi solent; *Caranum* tamen etiam apud *Nostrum* quiescit ill. *Spanhem. p. 674.* conjectura proponens, quae ad-
 mirens facilis probabitur. *VALCK.*
 (114. *Apynios*) Damnatur in *Temenidarum* successione
Apynios, *Argaeus*, *Apynios*, *Iustino* VII. 2. atque *Eusebio* in
Chroni est. Alius eadem ex gente *Apynios* *Diodori* XVI. 2.
 Si *Goltili* tamen natus *APYPOY BAEIMEOS* ingenuus,
 qualis magno visus *Scaliger* ad *Euseb.* An. mdcxlv. p. 22.,
Apynios, *Argaeus*, seribendus et adpellandus erit. *WESS.*
 CAP. CXL. [1. Ως δι αντρού τας Ἀθηνας] Igitur
 tunc quidem in urbem se rursus contulerant Athenies;
 sed paulo post, quando versus urbem duceret *Mardonius*,
 denro eam deseruere. conf. lib. IX. cap. 5. et 6. *S.*] [2. τὴν γῆν τοι ἀσθός] Regem seribit in *Aristide Plutarch.*
 p. 524. c. τὴν τε πόλιν αὐτοῦ αὐτοῖς ἀναστήνειν ἐπαγγελλόμενον, τοι
 χρημάτα πολλὰ δόσειν καὶ τὸν Ἑλλήνων κυρίου καραστήσειν.
 Quae Nostra eadem politicum narrat *Diodor.* XI. c. 28.
 Atheniesim constantiam merito laudant Oratores et so-
 phistae, repetientiam *Exhort. ad ap. dñp. praeceteris De-*
mosth. Phil. II. p. 45. *VALCK.*
 (115. τὴν τοι φιλέπερ) Hic lector attenus expectabat
 sublegi, impeditumque fuerit, vel simile quid: neque enim
 bene collaret, nisi necesse sit insumbit istis vos beneficiis
 ornare, si quis rebus suis vobis dñe igitur una fineola adiecit.

seculis. αὐτοῖς γίνεται, id est σύνθησις. Herodotea hanc
reveras et artifices. Eleganter τὸν υἱόν τηρει, πεντετον; dixit,
apro omnis. Sic τὸν ιανόν τὸν ὄδον [scil. μέρος] et antiquis fre-
quentantur Platoni praeceptum; cuius sunt ista, τὸν δὲ τὸν
τελευταν, τὸν οὐρανόν θάλη, T. I. p. 28. 30. τοῦτο εὖν οὐδὲν καθε-
ριστέρας υπὸ τοῦ θεοῦ πάντας, me quidem quod attinet nihil impo-
redit quantumus etc. p. 176. v. τὰ μὲν οὐμέτρα πινάκες, οἰκεῖα,
ἔργα τὰ τὰ in T. II. p. 633. a. etc. Plura dabit H. Steph. App.
de Dial. Att. p. 115 seq. VA L C K. — Munere im Vat.
Lect. debueram, τὰ τὰ ex Valek. emendatione merito
Schaeff. receptum esse, pro αἴτιον quod enat. in. Ibid. at
Msatis. S. — Εἰδούσις τοιούτου τοιούτου

16. τὴν τὸν ταραχὴν τὸν δίνειν. Hoc, sive Codicis
egregie munitionem, cur ierint mutatum, causam non ad-
sequor, nisi rariore fuerit in structura. Solet plerunque
tagmata casui tertio adjungi τὸν τελευταν, h. e. quoties de se
animata sermo. [Itaque ταραχὴν τοῦτον h. l. cod. Pa. ex scho-
lio.] Homerus, Thucydides, Plato, Lucianus, quartum, et
Poetae exemplo Noster, adstruxerunt. Vide Thom. M. in
Flagr. Mox τὴν τὸν ταραχὴν τὸν δίνειν repudiare non debui. Supra
§. 60. a. tūcētū Φερενίτης, alibique. WESS.

Ibid. τὴν τὸν ταραχὴν τὸν μοι. Duo tresve Codices dudum
innovuerant, in quibus haec Herodotea noce distracta
leguntur, τὴν τὸν ταραχὴν τὸν δίνειν. Paulus quoque
rapivis illud ταραχὴν τὸν μοι supra VI. c. 86. ex Codd. recte rece-
ptum θεων ταραχὴν τὸν μοι, quae lectio altera ταραχὴν τὸν μοι non de-
buerat, dicti deterior. Lexicon Coislini. p. 148 b., Παρ' ίαντ
οὐδεὶς ταραχὴν τὸν μοι. Άλλος Φερενίτης, Soph. Elæct.
v. 184. τὸν ταραχὴν τὸν Αχιπότερον θεός, οὐδεὶς ταραχὴν τὸν μοι νοει. Schob
καὶ οὐ τοῦ ταραχῆ λόγῳ εἰς χρήσιν κατέχει τὴν ταραχὴν τὸν ταραχὴν τὸν μοι ταραχὴν τὸν μοι. Isaeus p. 79. 25. καθημένον ταραχὴν τὸν μοι τον. Thucyd. III. c. 3. εργά-
μενος τοῦ θεοῦ ταραχὴν τὸν μοι ταραχὴν τὸν μοι. ubi vid. Clar. Abrasah.
Quo apud Thucyd. significatu, Herodoto paulo post [lin. 20.]
usurpatur καταδιστατικός, ubi mihi quoque placet καταδιστατικός
ταραχὴν τὸν μοι, ut ἀλλὰ τελεοῦ; in quibus suam habet, ἀλλὰ τινα
obsecrandi, qua saepius usurpatur in talibus δὲ et κανόνι.
VALCK. — Proximorum locorum quod olim vulgatum erat,
στοιχον ταταλίστερος tamquam e. cod. Med. medidit, sed in
Notis. monuit, ταταλίστερος in codice scribi. Et in hos hanc
dubio nobis cum Wess. fuit adquiescendum. n. v. ταταλίστερος

19. παριστέν μενος βασιλέως) Herodoti haec manus. Supra lib. IV. 166. παριστέν μενος Δαρείου διαθέσην. Mox [lin. 21.] pesimae Medic. ἀλλὰ καταλόγεσθε. Melius Hutchinsonius ad Xenophont. Αναβ. Κύρ. lib. I. p. 6. WESS. — Vide proxime ante notata. S.

30. ἵδης τοῦτο ἐν ὑμῖν) Potuisset τοῦτο ἐν οὐδὲν ἐν ὑμῖν, uti c. 60, 2. καὶ τὸδε ἐν αὐτοῖς ἔντει. Noluisse membranae docent. Χιτρ ὑπερικήν regis [lin. 32.] ab Ovidio expressa est, An nescis longas regibus esse manus? Heroid. XVII. 166. ubi Ciofanus. WESS.

35. ἐν τρίῳ τε μάλιστα σικημίνων) Tales, quod Porto obser- vatum, Dionysio Halic. Ant. lib. VI. p. 368. et XI. p. 730. ἐν τρίῳ τοῦ πολέμου καλυπτον. Qualium quidem in belli via, mediorumque inter inimicas gentes, regio aincipiti plerumque periculo premitur, uti tunc Attica. Sequens ἱξαίπτον μεταίχιον τε Codices egregii scriptum desiderant, fortasse haud inprobe. Certe si ἱξαίπτον τε μεταίχιον prae- buissent, quis sperneret? Quid autem proprie μεταίχιον, indicavit lib. VII. 77. et Euripid. Phoeniss. vs. 1370. et Heraclid. vs. 802. WESS. — Ferri certe Codicum ἱξαίπτον μεταίχιον τε nullo pacto potest: et lubens equidem cum Arch. et Brit. τι perinde atque τι omitterem. Sed, unde- cumque posteriorem hanc voculam Aldinus editor accep- rit, commodissima profecto ista scriptura est ἱξαίπτον τε μεταίχιον, in quam vellem Codex saltem Med. consenti- ret; quod ex Gronovii silentio colligi posset, nisi frequen- tibus documentis intellexissemus, in postremis praesertim Musis multas ab illo lectiones, quas idem codex haud dubie offerebat, neglectas fuisse, quum ad finem propera- ret. S.

CAP. XLII. 10. περὶ τῆς ὑμετέρης ἀρχῆς ὁ οἰγών ιδέρος) Haec Spartani, qui Graeciae ἡγεμονίν et principa- tum sibi vindicabant, ad Athenienses? Arbitror reliquise Scriptorem, περὶ τῆς ὑμετέρης ἀρχῆς ὁ οἰγών ιδέρος, de ve- stra regione primum decertatum fuit; tum sequetur oppor- tune νῦν δὲ Φίρετ κ. τ. λ. Simile Themistoclis c. 22. ὅτι ἀρχῆς θει ἐχθροὶ πρὸς τὸν Βάρβαρον ἀπ' ὑμέων ἦμιν γέγονε: et cap. 20. περὶ τῆς ἐκείνου ἥδη τὸν οἴγώντα ικοισῶντο. Sed esto coniectura. [Vide Var. Lect. Vocabulo ἀρχῆν, ea notione quae huius erat loci, frequenter utitur Noster.] In vicinijs ἀλλως τε,

*τουτίων ἀπάντων, [lin. 12.] labat sententia, ad quam instaurandam variantur suspicionum tumultus. D'Orvilius, ut schedae eius testantur, ἐκτὸς τε τοιτῶν ἀπάντων, praeter ea omnia Athenienses etc. Reiskius consimiliter, ἄλλως τοι, ἢν τοιτῶν ἀπάντων. Ambo ad dictionis principium, cui molestiam non crearem, adhaeserunt. H. Stephanus [in ora suae Editionis secundae] eiusdem dictionis medio manum implicuit, ἥγεται δουλοσύνης, primos ex Graecis iugum servitutis subire, reparans; quod vereor, ut Graece doctis doctissimus ipse probaverit; ἥγεται πόνων, illis imperans, non eorum auctor: pariliter ἥγεται δουλοσύνης, illi imperium inhibens. Vide IX. 1. Idem animadvertis *Io. Corn. de Paus.*; cuius de opinione τοιτῶν ἀπάντων αἰτίους, αἰτίους γενίσθαι δουλοσύνης additā copulā γενέσθαι καὶ δουλοσύνης, oratio melius procedet. Et procederet profecto, si priori ex Massis auxilium nasceretur. Simillimam certe iteratae voci omissionem lib. IX. 54. dabit. Sed desino, ne aestus augescant. WESS.*

12. *τοιτῶν ἀπάντων*) In his vocula videtur deesse. Koenius legebat τοιτῶν ἀπάντων ἐκτὸς, αἰτίους γενίσθαι. Reiskio καὶ post γενίσθαι videbatur inserendum: dare quoque potuissent, duabus tantum literis repetitis, ἄλλως τε τοιτῶν μικράντων, αἰτίους τε γενίσθαι δουλοσύνης τοῖσι "Ἐλλησι Αθηναῖσι εὐδάμενοι ἀνασχετόν. VALCK. — Vide in *Var. Lect.* nota. S.

14 seq. Quod mox Lacedaemonium Noster facit dicentem, erat Atheniensibus, quibus semper favet, πόλιστον, ut arbitrör, ἀκρόσια: οὔτινες τιὲ καὶ τὸ πάλαι φαίνεσθε (vel ισθίασθε: supra VIII. c. 73., νῦν τε καὶ τὸ πάλαι οἴκεον) πολλοὺς ἐκευθερώσαντες ἀνθρώπων. Eam in rem exempla quoque vetera, Herodo nota, atque illo recentiora collegerunt in Panathenaicis suis *Isocrates* et *Aristides*; quorum ille mores suorum popularium moribus opponens Lacedaemoniorum a p. 240., tandem concludit p. 283. b. *Athenienses veteres suisse εἰρηνικούς, καὶ φιλέλληντας, καὶ τῆς ισότητος τῆς ἐν ταῖς πολιτείαις ἥγειμάτας. Σπαργιάτας δὲ ὑπεροπτικούς, καὶ πολεμικούς, καὶ πλεονεκτικούς.* Paulo post, [lin. 16.] καρπῶν ἐστερηθεῖτε ex Med. nescio cur melius censeri debeat quam ἔστιρησθε, cui respondet vicinum εἰκοφέρεσθε. VALCK.

15. *πιεζόμενοις*) *Forinae est Ionicae. Πιεζόμενοι δὲ οἱ Ιωνοὶ* lib. III. 146.; *πιεζόμενοι ὑπὸ Θηβαίων VI. 108.* Porro

άνοικος οὐντι, δαμός διρυτας, ipsum in primis rei familiaris interitum, (άνοικος Platonis Phaedon. p. 82. c.) latiore ambitu comprehendit. Adi ad lib. V. 29. et Uraniae finem. WESS.

(19. τὰ εἰς πόλεμον ἀχρηστα οἰκείων ἐχόμενα) Vallae emendata Latina obscuritate fuscantur. *Bello* inutiles, impuberes, puellae, senes servique describuntur; ἀχρηστα εὐτέλεια εἶχόμενα Nostri more οἱ ἀχρηστοὶ οἰκεῖαι, domestici. Explicat Aristides T. II. p. 217. ὑπισχρουμένων Spartanorum, καὶ δειπνοὶ καὶ γυναικεῖς αὐτοῖς, καὶ τοὺς ἔξω τῆς πόλεως θρέψειν, ἣν ἀν δὲ πόλεμος ἡ. Vide lib. I. 120. adposita. WESS.

CAP. CXLIII. 1. πρὸς μὲν Ἀλέξανδρον ὑπεκρίνετο) Hoc Aristide iusto dignum auctore huiusque aetatis Atheniensibus responsum merito miratur Aristides Soph. in Panathen. p. 251. Ταῦτα, inquit, οὐαὶ τὴν απόκρισιν τῆς ἐπιΣακαῖην ναυμαχίας καὶ τῶν τροχαλῶν οὐχ ἄττον αἴσιαν ποιεῖναι θαυμάσθαι. Responsi dignitatem oratione nimis protracta non nihil imminuit Plutarch. Aristid. p. 324. n. In his ἐλευθερίην σκεπτόμενοι, [lin. 5.] libertatis considerantes commoda, vel praerogativas, sincerum videtur. Quod praebeant duo minimum Codices, ἐλευθερίης (sive τῆς ἐλευθερίης) γλωχόμενοι, non interpretamentum adeo, sed nota videtur marginalis a studioso lectore repetita ex lib. II. 102., ubi sic ille scriptum invenit in suo Cod. δειπνοὶ γλωχόμενοι τῆς ἐλευθερίης, quod mihi nunc ob hanc lectionem Mssorum illuc probandum videtur. VALCK.

5. ἐλευθερίη σκεπτόμενοι) Si morbus his absit, quid aliud, quam libertatis considerationem, ostendent? Interpretis Latina ex σκεπόμενοι fluxerunt. Fallor autem, aut γλωχόμενοι ἐλευθερίης, desiderio libertatis accensi, praestant. Fundus est in bonae notae exemplaribus et Herodoto: lib. II. 102. Mox Aldus, [lin. 7.] uti oportebat, πιεῖ: *Inconsulte πιεῖ* deinceps per editiones vulgatum. Bene πιεῖσθαι persuadebimus Laurentius; cui tolerabimus substituti non fuerat necesse. WESS.

8 seq. ἔστιν ἀν δὲ ἄλιος etc.) In concessionem introductis, quos Mardonius miserat, Aristides ex plebiscito τὸν ἄλιον δεῖξατ, ἀλλαγὴς ἀν οὗτος, ἐφη, ταῦτα παρεύπαται τὴν πορείαν, Ἀθηναῖοι πολεμίσοντο. Πέρος τοις ὑπὲρ τῆς δεδημούρης χώρας καὶ τῶν θεοβατίων καὶ κατακεκαυμένων οἴρων, apud Plutarch. I. p. 324. Ε. quorum

priora vim habent maiorem Herodoteis; sed rectius Noster dixisse scribit μήκοτε ὄμηρογέσιν ξέρει, quam semper πολεμάσιν. Interpositā mox [lin. 11.] literā scribi poterit in his: Διις adiutoribus πίστινοι μητέξιμεν άμυντόμενοι, καὶ τοῖς θέρατι, τῶν ἐκεῖνος οὐδεμίνιον ὅπιν ἔχων ἐντροπεῖ ταῦς τι οἶκον etc. Hinc οἶκον et ex proximis Deorum οἰκίαις D. Herald. attigit Advers. II. c. 9. VALCK. — Teneri debuit αὐτούς μένοι, constans librorum scriptura; praesens notione futuri. S.

9. τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἡ τῆκτερ etc.) Animosae responsionis auctor Aristides, τὸν ἀλιον δεῖξε, "Ἄχρις ἦν οὔτος, ἐφη, ταῦτα πορεύεται τὴν περίαν, Ἀθηναῖοι πολεμάτων Πέρσαις, σιγ Plutarchus. p. 324. e. Similes in foederum sanctionibus formulae frequentantur; cuiusmodi Romanos inter et Latinos, μέχρις ἂν οὐρανός τε καὶ γῆ τὴν αὐτὴν στάσιν ἔχωσι, in Dionysii Halic. lib. VI. p. 415. Negligo plures, WESS.

15. ἀθέμιστα ἔρδειν) Th. Galei αθέμιστα membranæ Arch. non uignoſcunt. Supra lib. VII. 33. αθέμιστα ἔρδεις, ubi plura. Alexandrum dicta τῷ σχῆμα τῆς προξενίας, sine noxa dimissum Sophista Aristides. T. II. p. 217. fatetur; Lycurgus vero in Leocrat. p. 156., parum aſuſſe, quin lapidibus cooperiretur, μικροῦ διῆν κατίλειπαν, nimis oratorie. WESS.

CAP. CXLIV. 5. ἀτὰς αἰσχρῶς γε οἴκαται etc.) Haesitationem H. Stephani, αἰσχρῶς et ἑξιστάμενοι nectere cūpientis, emendatior versio removetbi. Dicta legatis sunt, quos timere, cognito Atheniensium animo, dedecebat. Poterant more humani ingenii absentes Lacedaemonii vereri, legatione vero fungentibus et praeſentibus indecorum illud. Hinc et εἰ μὴ πρότεροι ἐνυχάντες ἑπιστάμενοι, observante docto viro, eosdem tangit. WESS.

6. οὐτε χρυσός ἱστι) Pauca satis superbe Lacedaemoniis, tanquam memores iniuriaæ, sed ista Persis respondisse feruntur apud Diodorum XI. 28., ὡς οὐτε χάρα τοῖς Πέρσαις ἴστι τουατη, οὐτε χρυσός τοσοῦτος, δι' Αθηναῖοι δεξάμενοι τοὺς Ἑλλαῖς ἐγκαταλείψουσι. Iratos Lacedaemoniis, tanquam qui Atheniensibus indigna metuerent, faciunt Plutarch. in Arist. p. 324. b. et Aristid. T. III. p. 357. Eleganter Herod. αἰσχρῶς τι οἴκαται, ἑξιστάμενοι τὸ Αθηναῖον Φράγμα, αἴσθωδει: cum Atheniensium animi magnitudinem hæc etiam exploratam, turpiter sane vereri videmini. VALCK.

22. τὴν ἵψιας ἔχουσαν} Nolui, quod suum Scriptor agnoscit, adspernari: agnoscere autem, adnotata lib. V. 81. commonstrabunt. Proximi καὶ υἱοί μὲν ἡ χάρις ἐκπειλήπται [lin. 24.] venustas deminuetur, si καὶ εἰ ex ora Arch. valeat: cessaret enim solita Atheniensium et Spartanorum contra sese positio. Aiunt, quantum ad Lacedaemonios attinet, plenissime illos benivolentiae officio defunctos. WESS.

22. τὴν πρὸς ἱμέας ἔσυστα,} Reiectis interpretationis restituetur ex Codicibus Herodotea phrasis, τὴν ἵψιας ἔχουσα: vid. notata p. 412, 72. [ad V. 81.] Illud paulo inferius [lin. 26 seq.] scriptum, ως οὐτω ἔχοντω, Sophocli fuit in primis frequentatum. Sophoclea colligentes viri docti abstinuerunt Ai. vs. 915., 'Ως ὁδὲ τοῦτος ἔχοντος, αἰσχύνεται: turpis inde menda tolletur una litera mutata: 'Ως ὁδὲ τοῦτος ἔχοντος: nihil interest, utrum ως ὁδὲ ἔχοντος τοῦτο, an dicatur ως ὁδὲ ἔχοντως: sed τοῦτο ferri nequit in talibus. Satis exemplorum dederunt H. Steph. in App. de Dial. Att. p. 166. B. Stolberg. in Ai. Soph. p. 151, 205. et Claf. F. L. Abresch. Anim. in Aesch. lib. I. c. 25. VALCK.

32. προθωθῆσαι,) Hoc, aut προθωθῆσαι, Ionum sermo, de quo VIII. 1., desiderat. Athenienses lib. IX. 6. ἀριθμοῖς ἵψιας τὴν Βοιωτίην explicant ipsi, ratumque habent ex Mssis derivatum, et veterum conprobatum usu. Vide Diodori T. I. p. 242., deque Pass. et Med. clausula Melpomenes finem. WESS. — Pro ἱμέας Wesselius, ἱμέας se malle, in Var. Lect. professus est; quod et sibi placere Valckenarius in Adnot: ad IX. 7, 26. significavit, qui et προθῶθ. alteri praetulit scripturae. Haud dubie vero prae stare videtur constans librorum omnium scriptura ἱμέας, nos, nempe Athenienses cum Lacedaemoniis. Conf. IX. 6, 2-4. et cap. 7, 30 seqq. S.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM NONUM.

CAP. I. 7. Θάρηκ ὁ Λαρισσαῖος) Gentis Aleuadarum fuit quae Larissae dominatum exercuit. Larissaens Aleuas propterea Ovidio in Ibin vs. 325. Bene Aristoteles Polit. V. 6. ὅπερ ενέβη ἐν Λαρίσῃ ἐπὶ τῆς τῶν Ἀλευαδῶν ἀρχῆς καὶ τὸν περὶ Σάμιον. Sic enim reliquise videtur. Non nescio Conrigianum, quid vetat eosdem Aleuadas et alibi eminuisse? Vettant prefecto vetusti Scriptores, de Aleuadarum in Samios imperio tacentes: vetat Philosophus, tyrannidem Polycratis, Maeandrii, Sylosontis signans. Ceterum Thorax una cum fratribus Eurypylo et Thrasydaeo Xerxi et Mardonio vehementer studuit, c. 57. huius libri. Illud autem παρεῖχε Μαρδόνιος [lin. 8.] pro Herodoteo more rectius παρέκα. Ita lib. III. 77. ἀπέδειν, ὅτι σφίας παρῆσαν: quod illis transitum concessissent; et IV. 146. etc. WESS.

CAP. II. 2. εἰ Θιβαιοὶ κατέλαμβανον) Mallem in Latinis cohiberunt, pergendique in Atticam inpetum represserunt; uti III. 36. ἀλλ' ἵσχε καὶ καταλάμβανε στοῦτον: et ibid. c. 52. Περικλεός μὲν τούτοις αὐτὸν κατελάμβανε. Porro, οὐκ ἔως ἵνα εἴσαστέρα [lin. 5] idem saepius esse, ac dissimilabat ulterius progredi, recte Abreschius admonuit, et ad lib. II. c. 30. Valckenarius. In proximis [lin. 7 seq.] κατὰ μὲν γὰρ τὸ ἴσχυρὸν "Ελληνας ὁμοφρονίατας - - - χαλεπά εἶναι περγυνεθαί, ordo verborum insolentior. Succurrebat Reiskei sollertia 'Ελλήνων ὁμοφρονίατων - - - περγυνεθαί; cui scripta exemplaria pugnant valide. Potius erit, "Ελληνας ὁμοφρονίατας, (siquidem vis abesse debet) accusativos arbitrari consequentiae, quales Gronov. tuetur lib. II. 66.; videlicet, quantum ad Graecos attinet, concordes si maneant, qua illi et ante sententia fuerant, subigi vix posse. Par

opinio Abreschii, WESS. — Libro II. c. 66. aliisque locis ibi a Gronov. citatis nominativi sunt absoluti. Hoc loco est accusativus absolute positus, qualis infra cap. 42, 18. quem ad locum Schulzius provocavit, tum III. 99, 6. V. 203, 11. et II. 141, 20. ubi vide notata. Similes cum ex Nostra, tum ex aliis auctoribus, locos collegit eidem Schulzius laudatus Fischer, Animadv. ad Welleri Gramm. Specim. III. Part. I. pag. 387 seq. qui quidem quod in eundem censem Herod. V. 86, 12. retulerit, non video quid spectaret. S.

(*τις ποδε τοις ισαναι*). Si vel Codices praebent ὁν, quod hic ponendum censebat Keiskius, ego tamen vulgatum, *οὐδὲ τοις* omnino retinuerim. In proximis ἀλλ' αὐτοῖς etc. more satis usitato *ἐπένθητον*, vel simile quid, relinquitur lectori supplendum: plene Sosicrates in Schol. ad Aristoph. Ay. vs. 521., λέγεται αὐτὸν πρώτον εὐθέατος ἐστιν ὄφεος ποιεῖσθαι κατὰ τῶν θεῶν, ἀλλ' οὐνόνται κελεῦσσαι χῆνα, καὶ κύνα etc. Sicut hoc in loco, supra Herodot. VII. cap. 104., οὐκ εἴναι φίγουεν, τοις - ἀλλα μέγοντας, ἐν τῇ ταξὶ ἐπιμετάτειν, ή αἰσθάλουσι: ubi huius generis alia quaedam leguntur adscripta. Paulo post [lib. 9.], non displicet lectio marg. Steph. εἰ δὲ ποιητεις ταῖς παραπομόναις. VALCK.

CAP. III. i. ὁ δὲ οὐκ ἐπέβητο) A Mardonio missus itaque non est famosissimus apud Oratores Atticos, Demosthenem, Aeschinem, Dinarchum, Arthmius Zelites ad pecuniam Peloponnesiis, quo a popularium societate avelerentur, dividundam. Vide Demosth. Philipp. III. p. 70. Quae, sequentibus vocula [*τις*] in Codicibus, *Vallae lecti*, adest, haud ea inconcinna. Oppianus Cyneget. III. 314. καὶ βασιλίου δὲ πόθος τις ἐνέστακται φρεσὶ θηρῶν. Omittitur a Sophocle Trachin. vs. 480. WESS.

CAP. IV. 5. προέχων μὲν τῶν Ἀθηναίων οὐ φίλας γνωμας) Horum sententiam Valla liberius expressit. Πρέσχων, usu rariore, non aliud, ac πρότις τοις ἔχων, cum iam ante a haberet, nossetque adeo, Atheniensium consulta, haud sane amica. Φιλίους λόχους ad eum modum VII. 163. et VIII. 166. Confer Abreschii Animadv. in Aesch. lib. II. c. 32. WESS.

CAP. V. 9.. Λυκίδεα κατέλευσαν) Idem si latum arte decem menses subjerat Cyrus, mirum est huius exemplo non fuisse Lycidam deterritum. Ignotum Herodoto,

plures Cyrusium continebant; cum Themistochis statim statuerent Athenienses, et urbe relicta -- naves conseruant, -- Cyrusium quemdam, suadentem ut in urbe manerent, Xerxesque recipierent, lapidibus obtulerunt: sic scribit Cicero de Off. III. c. xi, secutus Demosthenem de Cor. p. 174.; ex quo Cyrusius innotuit Harpocrati, Hermogeni pag. 448., aliis. Caute Aristides neque Cyrusium nominat nec Lyddam, duo tamen diversos, ut puto, designans, qui non simillimo mortis genere perierint: de illo, qui Demostheni dicitur Cyrusius, in Panathen. T. I. pag. 243., triun-
sic etiā πολεμητικοῖς, ὡς χρὴ εὐηχαρεῖς, αὐτὸι μὲν αὐτοὶ, τι δὲ γυναικεῖς τὴν πολεμητικὴν αὐτοῦ. illis in Schol. Mito Cyrusius vocatur. De Atheniis agens Aristides secunda vice captis, missisque ad Athenienses in Salamina rūmulo T. III. p. 356. triun-^{tic} τις εἰτιν in τῇ Βουλῇ δέχεται, τινας τινας
μάρτιον κατέβασιν αὐτὸι μὲν αὐτοὶ, τι δὲ γυναικεῖς τὴν πολεμητικὴν αὐτοῦ. Hoc ibi Scholion praebet Cod. MS. ad Ἐπειδὴ τις εἰτιν) Αριστίδης πατέρα Δημοσθένην ὁ γαρ Ἡρόδοτος Λυκίδης αὐτὸι μὲν αὐτοὶ. Demosthenes quidem et Herod. de diversis loquuntur tem-
porum articulis; non tanta tamen apud me auctoritas est Aristidae, ut Demosthenem in te tuum notissima erroris ausim arguere, quod fecit G. Cantez Nov. Lect. VIII. 4.
VALCK.

15. οὐτοκελεῖς) Exscriptum ex Ait. Πατρ. ad
Iov. sive πίστιν Ionum dicit, quomodo ex membranis semel
itterumque lib. III. 77. Autokelēs, Sophocli Trachin. vs. 395.
πορθμαῖοι. Adprime autem αὐτοκελές Fragm. Paris. nota-
biles. Nostro αὐτούσιοι, transfugae, aliis subinde omnes,
qui sua sponte adveniunt; Oppianus λαγός τ', αὐτόμολοι τε,
Halieut. III. 366. At schedis istis, contentus novae in Grae-
ciae vocis indicio, non ohtempero. Aristides atrox hoc uia-
rium et matronarum Atticarum facinus neglectui non ha-
buit T. II. p. 217. WESS.

CAP. VI. 5. οὐ τῇ Βοιωτίᾳ) Vetus οὐ τῇ Βοιω-
τίᾳ concedere ne recepto ex Florent. debeat, id dubio
daret. Exstat acervus, ex Musis a Porto congregatus, exem-
plorum in hanc partem. Verum valeat. [conf. Aitndt. ad
9. 21. 4.] Mox [lia. 8.] μεμφομένους, quae Reiske suspicio,
volentibus exemplaribus scriptis, suum in locum edifico-
cavi. WESS.

Herodot. T. VI. P. II.

12. ποτίπαι τι) Aldus et Camerarius optime; post quorum curas operae, inscite ποτίπαι corrigentes, aberrant turpiter. Geminum germanum earundem delictum in elte ex legitimo elte lib. VIII. 68. Utique Aldinum exemplar, ut hinc et alias frequenter adparuit, ab insectis contemptius habitum fuit. WESS. — Lectionem Medicicam in ποτίπαι mutandam suspicabatur Koenius: praelitere denuntiarunt, ni venirent Atheniensibus auxilijs, hos sibi ipsos tutamen quoddam paraturos: sic redderem Herodotea, ως καὶ αὐτὸς τινα ἀλεωφόρην εὑρήσονται, id est ἀποστροφὴν ἐρμάσονται, vel ἐπορίσονται. Hoc significatu sibi parandi, vel adipiscendi, veteribus frequentatum εὐέσθαι adhibuit aliquoties Herod. infra bis c. 26. et c. 28. Ἀδειαν εὐέσθαι, vel εἴρην, vel ἀγαθὸν τι, locutiones sunt usitissimae: εὐέσθαι παρὰ τῶν θεῶν τῶν παρόντων κακῶν ἀπαλλαχῆν, dixit Isoerat. in Evag. p. 191. e. vid. R. Dawes in Misc. Crit. pag. 258. VALCK.

CAP. VII. 2. καὶ σφι ἡ Ταχίνια) Hyacinthiorum apud Spartanos festivum tempus operose, oblitus tamē. Euripidis Helen. vs. 1485., Io. Meursius ultimo Feriae Graec. libro exposuit. WESS.

2 seq. περὶ πλεύσου δὲ ἦγον) Laudabiliter supra Lacedemonii V. 63. τὰ τοῦ θεοῦ πρεσβύτερα ἐποιεῦστο ἢ τὰ τῶν αὐτῶν: sed hac tempestate Hyacinthia domi celebrantes iure displicebant Atheniensibus. Sic VII. 206. Κάρυειρ σφι, οὐ μυστῶν. Attigit Plut. T. II. p. 873. e. VALCK.

13. Δια τε Ἑλλάνιον) Iovis Πανιλλαῖον apud Aegintas et Athenienses cultus in Pausania fin. libri primi: Ἑλλάνιον novit Pindarus et Syracusanorum numi, de quibus Cl. Havercampus ad Parutae Sicil. Numism. p. 345. In vicinis [lin. 15.] ἀλλὰ ἀπιπάμενα gravius et elegantius legenti accidit, suadentque membranae. Hoc amplius, καὶ τὰ μὲν ἀπ' ἡμέων οὖτα [lin. 19.] a Gronovio ac Pavio summo iure laudatur, idem quidem ac τὸ μὲν ἡμέτερον, sed suauius atque ex interiore sermonis usu. Quod autem post ἀκίβδηλον aderat participium ἐδὲ, saepe Scriptori in deliciis, abesse Codicum iussu potest; neque hic criminatorem, in Th. Galeum [a Gronov.] intentatam, metuo, quippe temerariam valde. Ceterum νέμεται ἐπὶ τοὺς Ἑλλάνιον [lin. 20.] in Graecos inpenditur sive distribuitur, bene Portus. WESS.

13. Διὰ τε Ἑλλήνον) Iovem Graecis communem reveriti, Ἐλλάνιος Ζεὺς ubi memoratur Aristophani in Eq. vs. 125^{οντα}, et Pindaro Nem. V. 19., adpellationis originem ab Aeaco recte repetunt Scholiastae. Aeaci precibus malorum levamen adepti, quibus tota Graecia premehatur, ierōn ἐν Ἀρχίῃ πατεστήσαντο κοινὸν τῶν Ἑλλήνων, οὐπερ ἐκεῖνος ἐποιῆσατο την εἰρήνην; Isoērat. p. 191. e., Iovis scilicet Ἐλλανίου, vel Πανελλήνιον. Huic Aeacus sacra fecisse dicitur Pausaniae I. p. 198. et II. p. 179., τῷ Πανελλήνῳ Διὶ θύσας καὶ εὐχάριστος, τὴν Ἑλλάδα γνῶντες θύσαι. A templo Iovis Πανελλήνιου mons, in quo statutum erat, Πανελλήνιον ὄρος dicebatur, eodem teste pag. 181. Fortasse scripserat Clemens Alex. VI. p. 753, 14. Αἰανός, αἰνελῶν ἐπ' ὄρος, — — τὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ κοινὸν ἐπιχαλέσας θεὸν ήμέτο. VALCK.

15. ἀλλὰ πάντα τις ἀπειπάμεθα) Latina Vallae, nos tamen -- annuere nolle, sed recusare, monstrant lectionem in marg. Steph. notatam, [ubi, omissis duabus vocibus πάντα τις] εἰς πατανίσαμεν, ἀλλ' ἀπειπάμεθα: non adprobavimus, sed repudiamus; illa nimirum omnia, quae paulo ante sibi dixerant a Rege Persarum oblata. Placet et mihi Med. lectio ab Arch. firmata, [lin. 19.] καὶ τὸ μὲν ἀπ' ήμέτων οὕτω σκιζόντων τὸν νέμεται ἐπὶ τοὺς Ἑλληνας: editum ήμέτερον videtur interpretamentum. VALCK.

24. τῆχος -- -- ἐν τίλει ἵστι) Litem non moveo membranis, quarum in tēlei ἵστι haud aliud ac πρὸς τίλει c. 8. et Dionis Chryst. Or. LXI. p. 583. n., Platonis ἐπὶ τίλει Menex. pr., aequatque adeo vulgatum. [De munitione illa vide VIII. 71.] Mox [lin. 26.] τῷ Πέρσῃ ἀντιώσεθαι tritus, aut πρὸς τὸν Πέρσην, uti non male Reiskius voluit. Habet tamen illud, [τὸν Πέρσην ἀντιώσεται], quod alias significatum, suum in Musis locum. WESS. — Verbum ἀντιοῦσθαι nusquam quidem alibi in Musis, quod meminerim aut adnotaverim, cum quarto casu, sed constanter cum tertio construitur: sed, sicut illud h. l. communi consensu veteres libri omnes cum quarto iungunt, sic cognatum verbum ἀντιτίξειν, non solum cum dativo casu, sed saepius etiam cum accusativo iunctum reperitur, ut II. 141, 14. IV. 80, 8. 118, 10. 121, 2. Et hoc loco ratio suberat, cur ἀντιοῦσθαι eodem modo construeretur, scil. ne duo diversi dative, ήμιν, et τῷ Πέρσῃ, in eadem phrasi concurrerent. S.

228 ANNOTATIONES

Ibid. επτά περὶ ἵματος etc.) Eosdem memores *Phædrus*,
in *Aristotele* p. 325, ad et Tom. II. p. 85. vel uti *Platone* is-
tudinatius *timet* τὸν θεόν Σωτέραν τοῦ πολέμου ἐν τῷ
τίτλῳ θεοῦ: *Et si quis adeo legitimè in militebus suis nonne regis*
in *Codicibus* *per personam* *dimittitur* τὸν *namorem* *Εὐεργε-*
στὸν *Πλάτωνα* *eum* *θρησκευτιστι* *αποτίσσει*. *Octavius* *expoet* cap. 28.
Et bello Pétoponesiacó *arceps* *dum Lacedaemonijs* *militasse*
906c *Εὐεργεστας* *novimus* *ex Thucydide* *IV. viii. 9.* *N. 567.* et 64.
VII. 19. X. 14. 15. *VALG* *14. 15.* *T. 14. 15.* *906d* *Εὐεργεστας* *ex Plutarchi* *Alcidon* *adversus* *Caesaris*
85 *14. 15.* *Εὐεργεστας* *ex Plutarchi* *Caesaris* *14. 15.* *Εὐεργεστας* *ex Plutarchi* *Caesaris* *14. 15.*

lib. V. 44. De Cleombroto, exercitus ad Isthmum imperatore, superius lib. VIII. 71.; de Solis vero eclipsi, quae rex territus copias domum reduxit, praecclare Dionys. Perseus. Doctr. Temp. lib. X. c. 25. WESS. — De illo spiss defectu videlicet quae Petavio apud Larcherum Parisiensis olim Academicus Pingre oposuit. Caeterum territum fuisse illo phaenomeno Cleombrotum, non profitetur Herodotus; ac videndum, ne significare potius voluerit, sausto accepto omne illum copias ab Isthmo abduxisse. Eodem enim tempore, quo ad Salamina pugnatum est, cum exercitu ad Isthmum Cleombrotus erat, munitionem Isthmi argens; videturque, accepto iam de felici pugnae exitu auctoritate, quae hic memorantur, *adversus Persas fecisset*; nimirum experturus, an a pedestri Xerxis exercitu, qui Peloponnesum versus progrediebatur, (VIII. 71.) revera timenda esset invasio Peloponnesi. Iarvi ex defectu solis debet habuisse, puto, faustum Peloponneso capere omen, quippe exercitus Regis portendente exitum. Itaque tanto fiducia Cleombrotus, quoniam paucis post pugnam diebus, Thessalianum versus se recepit Barbarorum exercitus, rediit annos ab Isthmo, utpote nullo amplius periculo imminentem Peloponnesi. Atque ita ad finem non perdacta est Isthmi munitione, et intermissum opus; donec, adlatio numero redire Mardonium cum exercitu, denuo Isthmum repetierat Lacedaemonii cum aliis Peloponnesiis, et summo studio manus perficendo operi admoverunt, IX. 8, 4 seqq. Sc.

CAP. XI. 14. οὐ οἰστέιψι) Memorat Passanios Orestes tumulum, τάφον, Lacedaemoni lib. III. c. 11. p. 234., qualem illi publice datum Argis et Mycenis Licianus insuffatur, Texar. c. 5. Nec cum tamen hic innui statuo; sed οὐ οἰστέιψι Μαραθῶς Thucyd. V. 64., vicinum Tegeatum Knibus, quo de ibi viri doctissimi Wass et Dukeris. Ad sequentia [lin. 15.] Hesychii glossa, Εἴρει, οἱ πολέμοι, οἱ δὲ τοῦ Πέρας, recte refertur. Bene Servius ad Aeneid. IV. 424. Herodotus Persas, qui erant Graecorum hostes, ξίρους a Lacedaemoniis appellatos refert. Similia ex Idomeneo in Aristid. pag. 325. a. Plutarchus. Priscus ita Latinis hostem peregrinum indicasse, leges XII. Tab., Plantus, Varro; Cicero festificantur. Vide illi. Soaligerum ad Festum in Hostis. WESS.

14. Ήντειν Ὀπέα τελώ) Arcadiae sic regio quaedam ab Oreste fertur denominata. Apud Steph. Byz. in Opere: Orestes Θύνοντι της χωρίς τῆς Αρκαδίας τὸ περόμενον Ὀπέτειον τῆς Μανιάτικης dixit Thucyd. V. 64. Ab Euripide scribi non posuit, quod Salmasium sequuti Berkel. et Herkstius velut Euripiudem excitant ex huius Oreste vs. 1684.

Tragicum scripsisse suspicor: Κακληται δὲ οὐκ θυγατέρες, Αζατηνή Αρκαδίας τὸ Ὀπέτειον πέδον. In eiusdem Electra Castores ad Oresten vs. 1273., Στράτη Αρκαδίου χρηστού ποτε Αλφειοῦ ποτίς Οἰκεῖον, Λυτρελού πλησίον ονομαζότες. Erat unde διεθετεῖτο οὐδὲν πόλεις Κακληται VALCK.

18. τῶν περιόδων Ακαδεμίας.) Quam in rebus Laconicis frequentissima sita mentio τῶν περιόδων, incertos fluctuare miror viros eruditissimos, quinam per illos sint intelligendi. Clar. Duker. ad Thucyd. p. 510. in Addendis; Heidius, inquit; scribit (in Notis ad Max. Tyri p. 65.) eisdem esse περιόδοις Λακεδαιμoniorum et Εἵλατας: sed nondum mihi persuaderi. Prorsus diversi generis fuisse vel ex hoc liquet Herodotii loco, ubi quinque millia τῶν περιόδων distinguntur a quinque milibus Σπαρτιάτων, qui circa se singuli habuerent septem τῶν εἴδων. Intra c. 28. in acie setisse dieunter Λακεδαιμoniorum μύριον: quorum dimidiā partem, λόγος Σπαρτιάτος, εὐλεύσοντο ista quinque et triginta mille περιόδοις, ut levis armaturae milites. Erant itaque Λακεδaiμonii τοις περιόδοις, non τούτοις: hi servitatem serviebant, liberi erant τοις περιόδοις. Εἵλαται, si bello heris operam suam adprobassent, libertate donati Νεολαβίδες dieebantur: ab his vero etiam distinguuntur τοις περιόδοις. Xenoph. Ἑλλ. I. pag. 256, 15., τὸν αὐτὸν τῶν περιόδων τοῦτο, ταῦτα τοις περιόδοις τοις περιόδοις. Ubicunque in historia Graeca περιόδοις vel iunguntur vel opponuntur Spartiatis, Λακεδaiμonii sunt intelligendi, cuiuscunq; fuerint urbis Laconicae cives; excepta Sparta; Spartiarum imperio parentes Scholiastae Aristidae MS. δι περιόδον εστι διεκαθάριστος Σπαρτη τὴν μητρόπολιν. Τοὺς δὲ τῶν περιόδων πόλεων dixit Xenoph. Ἑλλ. III. p. 294., 45. ταῦτα καὶ τὴν Σπαρτην πολιούχον Passau. VII. p. 555. Haec civitates. aut olim habuerant Spartiarum πόλεων, sic aëvo quoque ferebant recentiori τις Σπαρτην πορραδούσαι, nisi quod in istis dectim et recto Augustus iussit esse κατέρρευσε; Passau.

III. p. 265. Оти *περιπολης*, юдера *discubantur*, et *Accubabantur*
et *Accubabatur*. *Thucyd.* IV. 8. 9. *Στρατιώταις αὐτῷ καὶ τῷ εἰ τούτῳ
χωρᾷ τῷ προσέρχεσθαις οὐδὲν εἴδεντον, εἰτε τούτῳ πλέοντες τῷ πάλαι
Δακτυλίους βασιλίσκας ἀπέντες ἐν Θόροις πρὸς λορδούς. Μὴ μηδεπειδή
τοι περιπολοῦντες αὐτοὶ τοιούτοις *Lacedaemoniis*. *Cecidisse* *describit*
in *pugna Leuctrica Xerophthon* *Illi.* VI. p. 349; πρῶτον εν περι-
πολης Δακτυλίους θάσις, χαλινεῖ τον πάνταν Στρατιώταις τῷ
περιπολοῦσσι καὶ διτοι τοιούτοις Στρατιώταις γερμοῖς τοις δραπετοῖς εἰ-
το καθέως διεπειδήσας *Maximo Lutio* p. 342. *Hippodidi* λα-
σσαστροποργιας φέσσας πανοργάνην, lib. VIII. l. 20. *Euse-
bios* Στρατιώταις εἰτι διηνέδει παύσαντο, id est Accubabantur, εἰτι
ερεπειτα *praeferat* alios, Theramenes dictum *θεοβασικόν* (Dercy illas αὐτεμ φέσσας Στρατιώταις. Qui suspenditur Aris-
mos, *Xenophonti* in *Korou Αναθάσι*. *Neon* εἰτι δοτοῦσσαν VII.
p. 335. ὃ εἰς *conf.* V. p. 203. 9. *VALCK*, *De Per-*
riposu Lacedaemoniorum nonnihil dictum ad VII. 68. 11 *ad*
CAP. XII. 9. αὐτὸν ἔχειν. *Sequens* *Codicer* *β*
ι παντομιμε *Scriptorem*, qui lib. III. 13. περιπολεῖσθαι
τῷ πάλαι περιπολοῦσσι, et max. c. 13, περιπολεῖσθαι
αγετοῖς περιπολοῦσσι. *Hic vero Argis missus ad Mæceniūs* *memori*
cum adhuc *dictum lib. VII. 150. commemorata*. *W ESS.* *ναυτι-*
CAP. XIII. 5. δια περιπολοῦσσι. *Omnis ille tem-**

CAP. XIII. si dicitur quod est unum. Omnipotens enim potest, id est, in Attica armatus concedat. Necesse est enim non prius, ne tamen cum Archiblois in Attica, sed ut proprie-
tate, immo, si Arch. constantinus mantice profetum, de eis
magis sufficeret. Asaphulus, Prometheus, & B. Hieronimus
tempore eccl. dicitur et xvi. annos, quod in se habuit prophetam
sed identiter omni modo. V. E. S. S. In his
modis

CAP. XIV. 2. ἀκούει τρόδεσκος Υὲ Αλέης etc.)
Calceplum corrigentia πράσσεται ἀλλα, στρατῖον εἰπονεῖται
πονο. Άλλων scribit, αὐτοτε, δινερας ή superioribus. Spartio
ιανορυμ. copiis. MESS. — Utique sollicitari. Εάντι μόνη
δεβηται, sed vide ne τρόδεσκον ἄλλην στρατιην scripta
oportuerit, quod mihi quidem per quam probabile, εσθι
παγε certum videtur. Conf. IV. 121, 2. c. 122, 1. letpart
sertim VII. 203, 4. S.

-ov οὐκέτε, ἡλικία, καὶ πάντοις πρόσονται τὸν αὐτόν,
damnum a Brit. et docto viro genitrix, habito videtur
S. Paulus Epist. ad Colos. c. 2. 18. μηδὲ ἀνθρώπουν
διὰ τὴν εἰρήνην, οὐδὲ αὐτοῖς τοῖς λύτραις

magis diuinitatis, & portus) Non ignorat Cœlestis vires? Grecorum
potestus de defensione, & in Portum Vallam ne strictritas,
deinde profectus ad consensum extorquendam heres.
Quisque videt, Vindob. rectam tenetisse. **WES. 3.** — Prae-
missio equitudo erat in vobis Latinis: et nō potest corrigendū
videri monuerat Portus in Lexit. Ion. voce Reginar. col. 3.
CAP. XXV. ad Antiochiam: & ex patrocinium Imper-
trat ex libro VIII. cap. 40. quod dicitur ad hanc fiduciam, & ex
observatio D'Orville ad Charenton. lib. II. p. 57. At Adio con-
gruit libro I. 83. sicut enim dicitur: et proxime, lib. II. 109.
apud Eusebium Enipides Andromachus vixit anno 770. Iunge ha-
paxiūm Epistola Galat. 4. 3. 43. **WES. 39. p. 1.** At non
fieri quid. uideatur Aulus; sed lib. 4. 3. quemadmodum in **WES.**
Lect. recte Wess. monuit. S.

Sic fones, reliqui diximus: spiritu voluntatis reliqui Graeci diximus? Unde illorum vestrum nomine distinctione diximus: πνεύματα c. 79. [vide IX. 3 ext. Cuiusmodi διάνοιαι Ταῦτα εἰσὶν et τὰ δύο μέντοι δέδεριν, ne-

mo misericordia mirum vero maxime, turpe illud si Kādēs praeceps. Valla viam ad verum monstrante, hoc tolerari doceo quatum fuisse. Τὴν κατὰ Σκάλην πάροδον in Boeotiam Polyaen. Strategem. II. 1, 11. ostendet; cui accedat. Strobo poterit lib. IX. p. 628. [p. 408. c. ed. Cas.] sum. Casauboni nota. WESS.

(186. de Σθενδαλίας) Huius pagi, quem [monente Stephano Ruyz.] tribus fuisse novimus Hippothoontidis, nusquam alibi sit apud historicos veteres aut oratores mentio. In proximis [lin. 8.] nomen urbis Boeotiae non tam diu haec pera deprehuerat perverse scriptum: Scolon recte dederat Valla, cuius ductu pro ἐς Κάλον scribendum ēι Σκᾶλον. Urbis aliunde notissimae ubi meminit Polyaenus lib. II. C. 1, 11. ista primum dederat Casaubon. Αγνοίας δυοῖν ἡμέραιν πόδων αὐτοῖς τὴν κατὰ Σκάλην πάροδον -- διῆλθε: absurdam nobis lectionem ex Mastis vulgavit Maasvicius: δυοῖν ἡμέραιν ἐδὲ αἱρέας μετέπειπε δύο: tribus duntaxat literis repetitio prior lectio, hunc in modum fuerat adiuvanda: δυοῖν ἡμέραιν ἐδὲ in ἀ. (id est εἰ μη) αἱρέας: certam praestat emendationem in eadem historia Xenoph. Ἐλλ. V. p. 336, 13. δυοῖν ἀκίπαις ὁδοῖς ἐν μητροπόλεσσι -- ἐθεαστικής τὸ κατα Σκάλην πράσινα. Paulo post apud Herod. [lin. 9.] scribendum suspicor, τὸν Θηβαῖον -- ἔχει τοὺς χάρους, εὐπάθητον ἔχεις τετράκις. Tum [lin. 14.] flexus Ionicus omnino requiritur ἀντίτιτην. VALCK. — Neutiquam sollicitari vulgatum consentientibus libris εῦτι: [lin. 9.] debuit, quod (idem ac εὖ vel οὐχ) aut εὐτὶ valet. Sic II. 46, 7. III. 36, 29. IV. 148, 10. et saepius alibi. S.

(187. οὐδὲ Ερυθρῶν) Ab Erythræis. τῆς Βοιωτίας ēι Ερυθρᾶς. En. 19. Recerant, uti creberrime in Αἰθιοπίᾳ vice Αἰθιοψ. Porro [lin. 15.] παρὰ τὸν Αἰθιοψ oportet, pro quo in τῷ Αἰθιοψ dicitο loco et cap. 16. Plutarchus Aristid. p. 325. n. Υεριθράπον τῆς ορεοτείλαις παρὰ τὸν Αἰθιοψ περιπλανώντας. Adparet inde, castris iuxta flumen porrectis, propinquilitate Reiskium divinasse τι ταῦτα: Herodotum, [lta. 36.] Ι. 109. τεταγμένον reliquisse. Illud autem ἀρχοντερημονιον cuius singula latera, denum erant stadiorum, [lin. 27.] in pedimentis rebusque pretiosioribus servandis manuvisse Mardonium, Plutarchus adseverat. WESS. — Bene habet τε τοῦ Μένοντος [linea 16.] idque eo maius notissimum est

āmītātōv mutare, quod eadem notio, quam hoc verbo
σταμίv effiri voluerunt dooti Viri, iam satis duobus
verbis παρῆαι et κατίτυν (pertinebat, et extendebatur) ex-
pressa est. S.

¶ 19. Ἀτταγίνος ὁ Φρύνωνος) Constituunt Graeci libertatis
vindices infra c. 86., a Thébanis exposcere τοὺς μηδισσαράς,
enī psimis Τακτηνῶν καὶ Ἀτταγίνον: qui duo hinc in cata-
doggō proditorum Graeciae locum invenerunt apud Pausan.
VII. [επιστολ.] p. 546.: ubi merito Sylburgius vulgato no-
minis Ἀτταγίνος rectius iudicat Ἀτταγίνος: quod similis for-
mat domina satis tuebuntur, Ἀνθραπῖνος· Ἀγαθῖνος· Φιλῖνος·
Ἀργῆνος· Εὐκαλῖνος· Χαρωπῖνος: duo postrema praebet Herod.
III. 6b. V. 99. Attagini nomen Casaubonus Athenaeo resti-
tarit hinc spectanti IV. p. 148. f. Μαρδόνιος εἰστισε μετὰ τῶν
τιλλοντικέσσοντο Περσῶν Ἀτταγίνος ὁ Φρύνωνος, ὃν Σπινν Ἡρό-
δος μὲν τῇ ἐντάχῃ μεγάλως πλούτῳ παρισκευάσθαι: in quibus
αθηναῖον mēmoria lapsum putat Vir magnus, cum No-
stro dicatur Attaginus παρισκευάσμινος μεγάλως, se magnifice
τελεministrariisse necessariis, ut Persas posset δίξασθαι μεγ-
αλωτι. VAECK.

¶ 20. παρισκευάσμινος μεγάλως) Errorem Athenaei in his
adferendis magnus Animadversor silentio non pressit.
Græciae Boeotiaeque proditor Attaginus redibit cap. 85.,
[καρποθετι] Male Athenaeo Αὔτακτος, in Msstis Αἴγαυος, et
Pausanias VII. 101. Ἀτταγίλος. Neutrum praetviderunt
Casaubonus et Sylburgius. WESS.

¶ CAP. XVI. 5. καὶ σφεων οὐ χωρὶς ἐκατέρους κλίνας) Non prorsus damnable [καὶ σφετερ] ex Fragm. Paris. ex-
cerptum: damnable autem, κλίνας sive κλινῆς citra ne-
cessitudinem [a Raikio, contra librorum consensum,] ob-
trusum. Vulgatum eodem vergit, et rectum in Vallae Lati-
nisc. In proximis [lin. 7.] διακόνων, cum sese poculis ini-
tarent, scripti omnes. Vide sis Cl. Valckenarium ad lib. V.
180. WESS. — Klivæ lin. 6. penacute pingitur in ed.
Miles et superioribus, rectius κλίνας ed. Schaeff. ut noster
codex F. puto et alii. Accepit autem Valla hoc verbum notiohe intransitiva, discubuisse: mihi visum erat transitive
accipienda, ut Attaginus dicatur κλίνας: suos hospites. S.
¶ 23. αριστάτον δεσπότης) Repetit ex oratione Cambysis
lib. III. 65. It yuge τῇ αὐθορετη φύσι εὖτε τὸν αριστάτον

γίνεσθαι ἀπότρεψειν. In quam sententiam Joseph. Bell. Ind. VI. 5, 4. Άλλα όν δυνατὸν ἀνθεύποτος τὸ χρέων διαφυγεῖν, οὐδὲ προσφεύγειν. Aeschylus Suppl. vs. 1055., Euripides, Sophoclesque alii Ritterhusio laudantur ob similia dicta ad *Phaedri* Fabul. lib. II. finein. WESS.

Ibid. φύρραχος ἀπορέται ἀνθεύπω) Hinc ista Stobaeus retulit in Tit. CV. p. 567. Homericam Persae tribuit Herodotus sententiam, cuius auctor fertur Apollo Pythius *Aelia* περὶ Προνοίας apud Eustath. in 'Ιλ. ζ. pag. 522, 53. Hanc quo quisque more saepius expresserunt poëtae. Velut vulgare dictum mulieribus ubi tribuit M. Antonini VII. 46.; Τι την εμμαίνου οὐδείς δὲ ἐκφύγοι: multa notat Gataker. VALCK.

29. ὡς αὐτὸς αὐτίκα λέγει;) Quod coniectando præceperrant Abreschius et Reiskius, sermonis series et Codices ratum habent. WESS.

Ibid. Miror quod legitur de Thersandro, ὡς αὐτὸς αὐτίκα λέγει ταῦτα πρὸς αὐθεώπους: cur enim obsecro πρὸς αὐθεώπους? Frequens et hic suspicor haerere vitium, corrigendumque πρὸς ἀλλούς, ut alii ista narrasse dicatur ante Thersander, quam apud Plataeas decertaretur. Inter vuges ἀλλούς et αὐτούς, sive αὐθεώπους, peregrina fuit olim scribendi differentia: videtur Valla illud ipsum in suo quoque Cod. reperisse; vertit enim: ipsum haec statim alii enarrasse. Quod in ed. Clar. Gronov. his fuit substitutum, per homines sparsisse, nunquam, ut equidem puto, dici potuit λέγειν πρὸς αὐθεώπους. Hinc valde discrepant locutio-nes ἐνθέσει εἰς τοὺς πολλοὺς, vel εἰπεῖν, vel λέγειν εἰς πάντας, similesque. Rarius illud Sophoclis apud Stob. pag. 579, 1. Μη ἐπείρε πολλοῖς τὸν παρόντα δίκιον, pro εἰς πολλοὺς: ut ibidem vs. 11. legitur consueto more, Ἐκμαρτυρεῖν γὰρ οὐδεὶς τις αὐτοῦ τύχεις. Eis πάντας αἰναῖς. VALCK. — Quidni vero πρὸς αὐθεώπους feramus, quod communi consensu libri præferunt omnes? S.

CAP. XVII. 4 seq. ἐκδίζειν γὰρ δὴ σφόδρα καὶ δύτε
τική, πεντετοντα), Revocarem quod ante Gronov. vulgabatur μεγάλως, pro τοῦδε frequenter usurpatum Herodoto, et in hac ipsa phrasi infra, c. 39., ubi Thebani, ἄτε μαρτυρεῖτε πεντελικοῖς αγγέλμασι ἐφερον τὸν πόλεμον. VALCK. — Εκδίζειν γὰρ τοῦ σφόδρα καὶ δύτε dedi schedis ut maneret, paene persuasus,

glossatori redonandum. Pristinum certe Herodoteum est: sic c. 39. et 72. *Θεοί οἱ οὐρανοί, ἀτα μηδέποτε μεγάλως. Πόρτος πλούτος συνέδει τὸν οὐρανόν καὶ τὴν γῆν.* Portus plura conduxit. WESS. — Consentient tamen in *θεόποτε* et *Wesselingu* et *Stephani* codices, itemque nostri oinnes: ut merito mireris, unde nam *Aldus* μεγάλως arripuerit. Sed, utrum istorum verborum praeferas, parum resert. Evidem in se ipsa et in totius pericopae sententia adhaesui. Neque enim video quo pacto haec colligerant, mox δέ θεόποτες οὐρανοί τε καὶ γῆ οὐρανοί (sive μεγάλως) non oportet praestrictum si post eum intercidatur oratio. Galatēm οὐρανοί μέντοι exspectasses, et deinde vox θεόποτες δί, quod in *Vallae* latinis est, non tamen voluntarii. Denique et illud omnino mirum accidit, quo pacto, quos ait Scriptor castra *Mardonii*, *γνωστοί εἰς ὅλοις, οὐκ εἰς τοὺς σεκτούς, οὐδὲ οὐρανούς.* et invitos cum eo fecisse, eosdem tamen dicat οὐρανοί aut μεγάλως. Medea studuisse: quod si abesset adverbium, nulla admodum difficultas superesset. S.

8. Rectius *Hermocedes* dicitur αὐτὸς τῶν θεοτάτων δοκιμάτων, quam οὐρανούρατος in *Med.* ex quo *Vir Clr.* [lit. 10.] optime restituit εὐερετούσας τούτων τοῦ πεδίου λεβάνην, scorsum sedere. VALCK.

9. αὐρανταί τινα τινα. Verissime Gronovius. At eum nulla Adiumentio? Pavius animadvertisit foedam operarum aberrationem et correcxit. [Vide *Var. Lect.*] Nostri Amazones lib. IV p. 114. οὐρανούρατος οὐρανούρατος, habitus teutonici; et IX. 57. οὐρανούρατος οὐρανούρατος, οὐρανούρατος. WESS.

10. αὐρανταί τινα τινα. Iustior ordo, qualis c. 88. Mithridates οὐρανούρατος οὐρανούρατος, et multifariam. Hinc παραχρήσεις [lit. 21.] *Suidas*, cunctis in Codd. obvium, inventis cuiusque eiusdem pronomen ubi aptaveris, quae novandi necessitas est. Et Reiskeus tamen παραχρήσεις, imprudenter absurdeque agenter, sed imprudenter. Παραχρήσεις Graeciæ est recentioris et Cilicum dialecti, nisi *Salmasius* fallit, veterum vestigia preponens, Funere Ling. Hellenist. p. 132. Olli quidem falsus si fuerit, arguente *Io. Alb. Fabricio* ad *Sextum Empiric.* lib. I. Ady. Grammat. c. 2. p. 227^o, obitudo Herodoto, quod ignorabat, haud oportuit. WESS.

CAP. XVIII. 1. Οὐρανούρατος. Haec voculum et margini Stephani auctori restituerem. VALCK. præcepit *Wess.* ac neglectum a Gron. et superioribus. Quod autem reperiuit

in Med. ait *Wess.* in *Var. Lect.*, id *Gronov.* in *Notis* non diserte quidem profeatus erat, sed videtur significare voluisse. *S.*

4. *άντλοι οὐτασαν*) Ferre possum, non pugnaturus; si euoi ἀντλοι οὐτασαν blandientur. *Euripides Orest.* vs. 1460. Ός κάπερ δ' ὄφεσσοι Γυναικός ἀντλοι σταθίντες. Ferre autem minime queo, πάντη ευστρέψαντες mutari. *Conglobarunt se Phocenses, in petrum irruentium excepturi.* Tales fere εὐστρέψαντες οὓς ικανὸς πλῆθος *Diodor.* lib. III. 36., et infra e. 61. ευστρέψόμενοι. Vide *Cl. Valcken.* ad lib. I. cap. 101. *WEß.* — Intactum relinquí debuerat ευστρέψαντες λεύκως: quam se in unum conglobassent, *Livio VIII. 11.* *VALCK.*

12. εἰ τι ἀλκῆς μετέχουσι;) Scribi quidem potuit εἰ ἀλκῆς μετέχουσι: sed scripsisse Nostrum opinor, ut est in marg. *Steph.*, εἰ τι ἀλκῆς έχουσι. *VALCK.* — At, cum hoc preferamus contra meliorum quorumque codicium consensum, non video. Certe etiam sic genitivus ἀλκῆς a verbo μετέχουσι pendebit, et τι valebit καρά τι: nec iuncta intelligi τι ἀλκῆς debebunt. *S.*

CAP. XIX. 5. *καθλεμφάντων τῶν ιπᾶν*) Frustra τῶν ιπάνω corrigitur. Latinis *victima caesa litat*, ut *Martiali lib. X. Ep. 73. Victima diti patri caesa litavit*, recte *Gracius in Suetonii Oth. e. 8.* Vide *Franc. Oudendorpiam ad Lucan. VI. 524.* Graecis itidem, quoties fausta exta ostentat, καθλεμφάντων. Noster c. 37. οἷς δὲ οὐκ ἐκαλλιέργει — — δύτε τῶν Πίρογος, videlicet τὰ ιπά: et c. 95. τοῖς δὲ Ἑλλήσιοῖς οὐκ ἐκαλλιέργοτο. Docte super verbo *Scholiastes in Gregor. Nazianz. Stelit.* II. p. 87. Sequens ιπά ποιήσαντες [lin. 7.] consimile habet ἦν θυτίνη τις δημοτεῖα ποιήσαντες *lib. VI. 57.* et *lib. IV. 60.* θυτίνη ἑρδομένην. Alia hoc de genere *Is. Casaubon. Animadv. in Athen.* lib. XIV. 23. [ad p. 660. a.] *WEß.* — Vide ad VII. 134, 7. notata. *S.*

10. οἷς — — απίκοντο — εἰς Ἐρυθραῖς) Huc antequam cum ceteris Graecis venirent Athenienses, in Isthmo iusiurandum iurasse perhibentur libertatis defensores, cuius formulam exhibet *Diodor. Sicul.* lib. XI. cap. 29. Sed, ab Atheniensibus illam fuisse confictam, non immerito credidisse videtur *Theopompos:* vid. *Clar. Wessel.* ad *Diodor.* quaeque ad *Herod.* notata sunt p. 429. [ad V. 102, 3.] *VALCK.*

CAP. XX. 3. Quem hic vocat *Masistio*, *Mumna* quicquid Herod. *Ἐλληνες Μακιστίον καλέουσιν*: ibi debunt forsitan et alii Codices *Makistio*, ut est in Arch. teste Galeo; et in marg. Steph. VALCK. [Vide Var. Lect.] — Si *Makistio* adpellariint, quomodo meliores schedae, spectarunt fortassis suum *μάκιστον*, ad viri magnitudinem indicandam: verum arduum hoc definitu. Memorant hominem Pausanias, *Platarchus*, alii, *Masistio* adpellantes, *Tzetzes* quoque *Chiliad.* l. 993., turpiter tamen eundem ac Xerxes fratrem *Masistam*, quo de c. 110., arbitratus. WESS.

CAP. XXI. 8. *δίκαιοι μοῦνοι, ἔχοντες τέλος*) Hacc ita aenuit Aldus et Valla, conmodius, me iudice, vulgata *μεταρπ* terpunctione post *δίκαιοι*. Soli Megarenses equitum impressibⁿem sustinere haud valebant, hinc nuncius ad Pausaniam. Atque hoc Diodorus lib. XI. 30. et Plut. Aristid. p. 326. est clarissime. Falsum praeterea, solos tum Megarenses statu*nem*, sibi principio contributam, tutatos. In *vieins* [lin. 11.] cur *πινύλη* et *πιζέψυχον* iussu scriptorum exemplarium admiserim, nemini mirum eveniet; pro altero sermonis series, dialectus pro altero propugnat. WESS. — At in *πινύλη* recte consentiunt pleraque scripta exemplaria. Vide Var. Lect. S.

CAP. XXII. 6. *προτίχων τῶν δλλων*) Prae aliis eminen^t in Latinis: melius, quae et Pavii observatio, *prae aliis longius provectus*: sequentia suadent; nam si in media suo^rrum turma Masistius cecidisset, illud ignorare ipsius equites non potuissent: et ignorarunt tamen. Talem, ceteros praeceuntem, equum Poëta *Iliad.* Ψ'. vs. 453. *ἴππον αὔρητα προύχοντα* dixit. Inspice Eustathium, *προελαύνοντα explicantem*, p. 1303, 37. [p. 1417, 32. ed. Bas.] WESS.

8. *ἴταρας ὄρθος καὶ ἀποστέλται*) Ut lib. VII. c. 88. *equus* *ετας ὄρθος ἀπεστέλτω τὸν Φρυνόχειαν*. Proprium hac in re verbum adhibuerunt Xenoph. et Clemens Alex. loco quem eleganter H. Steph. emendavit Schediasm. V. 19. Talis equus *Platoni obversabatur in Gorgia* p. 484. A., cui Θεον λέγεται *ἴχθεις* αὐτὴ dicitur *τάντα τάντα ἀποστέλμενος καὶ διαρρήξεις* etc. respicit enim in istis Homericis ex Ili. ζ. 507. Ως δ' οὐτε τις οταρες ίππος --- Δεσμὸν απορρήξεις θεῖαι πεδίοιο προσίνων: ubi legebatur olim Δεσμοὺς διαρρήξεις, ut liquet ex Etymol. p. 51. F 12. VALCK.

15. Lorica tectum Masistium, primum invulnifera fuisse, tandem aliquis paxi est τον ὄφελμόν: quod ex Arch. Coss. fuit enotatum, οὐφαλέν, genuinum putat Galeus; itaque pretiosissimum εὑρεῖ, iudicat Gronovius. Vulgatum tamēν οὐφαλάν plurisque satis tueri videbuntur haec Plutarchi in Arist. p. 327. c. Τοῦτον η τὸ κράνος υπέφευκε τὸν ὄφελμόν ανορτούσις παιών τοις ἀνείδειν. Non mirarer si in aliis sic etiam Codicibus altera lectio repertiretur, quum voces οὐφαλός et οὐφαλμός frequentissime fuerint a librariis inter se permutatae. VALCK. — Pretiosissimum εὑρεῖ Viti Céleb., meri carbones pro thesauro. Οὐφαλόν non novit Arch., a reliquis hic non dissidens. Falsus enim est Galeus, fefellerique alios. Immo vero, si οὐφαλόν iste codex dederat, nequidquam advocaretur. Armatura, quae Masistium undique amiciebat, ut omnes ictus eludebat, ita pube tentus potrigebatur, umbilicum egregie protegens. Id Nostri Plutarchique pictura et Heliodori in primis Aethiop. lib. IX. p. 431. conmonstrat. Quid multa? Plutarchum audiamus, cui auscultare noluerunt, in Aristid. p. 327. p. τοῦτον μὲν η τὸ κράνος υπέφευκε τὸν ὄφελμόν ανορτούσις παιών τοις ἀνείδειν: hunc quidem Masistium, qua οὐφαλόν galea ostendebat, hastili iaculi persecutens aliquis interemit. Ecquid liquidius? WESS.

20. αὐτίκα ἐπίθεσαν) Hanc verbi scripturam cūfici offerunt Codices. Sermonis genius postulabat ἐπίθεσαν a quo deflecti posse, sicuti in similibus subinde, Porti doctrina fert. Macula si sese nulla adspersit, absentis desiderio tacti fuerunt. De Cambyse lib. III. 36. ἐπίθεσε τε δη τὸν Κορίντον οὐ πολλὴ μετίπουτα χρέων. Estque istud sanèqnam praestantius invento Gronoviano ἐπίθεσαν, quod valde metuo ut Graecae habeatur monetae, et unquam intra mare Iōnium et Thessaliam, uti alia in re notatum inēminī, auditum sit. WESS.

CAP. XXIII. 2. ἀλλὰ ἡμα πάντας) Additam ex scriptis exemplaribus vocem sententia desiderabat. Homeros Iliad. Ψ. vs. 362. Οὐ δ' ἡμα πάντας. Mox [lin. 6.] ἔβω Σει, uti eadē exempla, ionicae consuetudinis est, reisque satis facit. Redi ad lib. VIII. 1. WESS.

2. ἀλλὰ πάντας) Elīsam a vicina ἀλλὰ vocalam aux plures forte Codices hic dabunt, ἀλλα ἡμα πάντας, ut in An-

glicanis invenit *Jos. Wasse*: vid. ad *Thucyd.* [III. 24.] p. 181, 92. Eandem hic a *Valla* lectam vidit *Koenius*; requirit illam oppositum: εὐκαὶ ἔτι κατὰ τέλεα προσελχυόντας τοὺς ξεῖνος videbant Athenienses, ἀλλὰ ἡμικ πάντας, omnes simul invruentes; non, ut ante, κατὰ τέλεα. Inter varios significatus vocis τέλος *Eustathius* ad *Iλ.* x. 56. primum ponit τὸ σπαθιογνῶν σύνταγμα, turmam militarem: τοὺς ταῦτα δεχονταί τῶν τελεόντων ex *Herod.* IX. c. 41. excitat *Thom. M.* in *Tim. Libro VII.* c. 211. Persae dicuntur καὶ κατὰ τέλεα καὶ πάγιοις προσβαλλοντες. Vid. *Ios. Wasse* ad *Thucyd.* II. 81. *VALCK.*

7. ἀρχέται οἱ ἵπποται υπέμενον.) Sic voluisse *Gronovius* significavat. Poëta *Iliad.* O. vs. 312. Αργεῖοι στέμενινχ αρδεῖς; crebroqué alii. *WESS.* — Vocem οδύτη, in *Aldina* editione temere praetermissam, primus auctori tacite restituit *H. Stephanus*: tēnent autem illam recte libri scripti omnes, eamdemque *Valla* expresserat, non amplius persistere equites. *S.*

19. αποστολαντες ὦν) Vir doctus [*Reiskius*] scribi iussit αποστόλας, aut αποστολαντες: satis pro imperio. Adsecvens εἰποτες, idem erit ac αποστόλας, quae *Abreschii* quoque mens. *Diodorus* I. 56. ὁ δὲ Σισώπος αποστόλος τα πλην etc. *WESS.* — De peditatu fortasse non dicturus fuerat αποστολαντες. Equites, ut εἰλικρινες et προσελχυόντες vulgo dicuntur, subintellecto nomine τοὺς ἵππους: sic etiam αποστολαντες dīci potuerunt. *S.*

CAP. XXIV. 2 seqq. πένθος ἐποιήσαντο Μαχιστίκου etc.) Quem memorat Persarum luctum ab mortem *Mäsiistik*, quo dicuntur non semet ipsi tantum, sed καρφοτες καὶ τοὺς ἵππους καὶ τὰ ὑποζύγια, hinc, opinor, attigit *Plutarch.* in *Arist.* p. 527. c. *VALCK.* — Luctum barbaricum super *Mäsiistik* hinc et ex *Plutarchi Arist.* p. 527, descripsit *Brasson.* Regn. Pers. lib. II. 206. et *Perizon.* ad *Adiani Var.* VII. 8. *WESS.*

CAP. XXXV. 5. τῶνδε εἰνεκα πολὺ προτερότοτε) La-
cupae nulla supererit suspicio, neque supplementis ege-
bimus, si, voce καὶ, quam elecit [excidiā] censuit, in
Nouis]. Clas. *Gronov.* reposita suo loco, sic ista legantur:
τῶνδε δε εἰνεκα καὶ ταῦτα ἐποίεον, καὶ ἐπειστρέψει τοὺς φέρεις εἰδο-
-υτες θεραπευτας Μαχιστίκου. Τῶνδε, id est μεχάρεος εἰνεκα καὶ πά-
-λεος, τοὺς φέρεις, neinpe τοὺς γεγονή θεραπευτας εἰδο-

Q

Herodot. I. VI. P. II.

In Homeri Id. x. 369., Hectoris cadaver περιόδου μηδενί.
Αχαιῶν. Οἱ καὶ διπέτροι θύντες εἰδὲς αὐγῆν τοῦ Εκτοφεος: ubi
quae proxima succedunt, nec Graecis videntur neque Homero digna, lecta tamen et Dioni Chrys. p. 180. d. conf.
p. 273. c. p. VALCK. — Ut τοῦ δὲ VIII. 85, 11. idem valet
δε τούτων δὲ, sic ἡ. l. τῶν δὲ idem ac τούτων δέ. Sententiana
commoda Valla his verbis expressit: Quod id eo faciebant,
quia cuncti relictis stationibus ad intuendum Masistium perge-
rent. Nempe causa, cur id fecerint, verbis illis ἐκλείποντι
τοῖς τάχεσι etc. continetur: ac potuerat, si explicatus loqui
voluisset, dicere δὲ τὸ ἐκλείποντες, quemadmodum VIII. 85, 11.
τοῦ δὲ μέμνυμαι τούτων μόνων, ὅτι etc. sed omissa, ut saepius
alibi, coniunctivā particula, maior quaedam vis ac vivi-
dior color accedit narrationi. S.

14 seq. παρὰ Τοσίας etc.) Ductus itineris praeter Hysias
in agrum Plataeensem serebat: recte proin scripti libri.
Vide lib. V. 74. VI. 108. et Thucydid. III. 24.; ubi Wassens
τῷ Νοβιανῷ πλησίον in Plut. Aristid. p. 325. s. praeclare in-
tegravit, heroēm Androcratem eiusque fanum docte illu-
strans. WESS.

17. τιμίνεος τοῦ Ἀνδροκράτεος) Apud Thucyd. III. 24.
Plataeenses viam inflectunt Thebas ducentem, iv διέξει ἔχον-
τες τὸ τοῦ Ἀνδροκράτεος σημεῖον: ubi Herodotea contulit et alia
Cl. Wassens. Mox [CAP. xxvi. 2.] redibit ex Codd. λέγοντες
πρᾶλας ὀθίσμος, excitatum in Diss. Herod. Cl. Wess. p. 203.
VALCK.

CAP. XXVI. 2. λόγων πολλάς ὀθίσμος) Contra
τοφεμ πολλάν τοις ὀθίσμοις. Supra VIII. 78. τῶν δὲ — ἐμίνει
ὀθίσμος λόγων πολλάς, vehementis sermonis altercatio: et in
prælio armato VII. 225. Περιτον τε καὶ Δακιδημονίων ὀθίσμοις
τύπετο πολλάς. Porro [lin. 3.] vice αὐτῶν ἵπατραι boni
codices αὐτοῖς ἐγέρτοι, sicuti αὐτοῖς ἵκαστος III. 82. et αὐτοῖς
ἵκαστα V. 13. Belle iidem [lin. 6.] αἰξινέμενα τινά τοις τοῖς
ἔισος. Namque sic Tegeatae postea [l. 36.] αἰξινικότεροι εἰμιν
Ἀθηναῖς τούτη τοῖς τοῖς: et Athenienses, c. 27. αἴ τοι δέ
ταιοι εἰμιν ἔχετε τούτη τοῖς τοῖς τοῖς. Hinc in Plutarchi Aristide
p. 326. 4. Ἀθηναῖοι Τεγεάταις περὶ τοῖς τοῖς τοῖς εἰρίσαντες. Lis erat
non adeo de loco, quem obtinerent, sed utri cornu alterum
in hostem ducerent. WESS.

3. οὐκοῦν γάρ αὐτοῖς ιπερ.) Nihil interest, sic legatur,

An ex Cod. Steph. κύρει διατίκοι ήσεν τὸ ἐπόπειρας. Scriptor, opinor, Plutarch. T. I. p. 326. a. Ἀστυδάλιος δὲ Ταγετός τῷ τὸ πέλμα εἰστάντες ὑγιεῖν, ωπερὶ αὐτὸν οὔτε ανταντίλλεται τὸ δεξιὸν πόδινον κέφας, οὐτὸν τὸ εὐδύναμον ἔχειν. Sinistrum; ut εργάτης εἰσιντικός, σιγὴ περιθυμοῦς saepius etiam diximus dicitur.

VALCK. — At ἐργός κέφας utrumlibet intelligitur, sive sinistrum, sive dextrum? Vide infra, līn. 33 seq. S. 230 τὸ παλαιόν) Anceps electio est. Scriptor τὸ πάλαι depositus IV. 180. VII. 142. IX. 73.; τὸ παλαιόν VII. 129. Similis discordia VII. 74. electurum frustratur. WESS.

— Ubi alii codices nude τάλαι, alii τὸ τάλαι exhibent, ut VIL 74.; ibi Herodoteum τὸ τάλαι censeri debet. Unde vero, ut hōe τόποι, plures τὸ τάλαισι, et alii τὸ πάλαι, ibi istud, utpote paulo rarius, Scriptori videtur acceptum sedendum. S.

— γι τῆς τε Ἡράκλειδας ἐπερώτῳ) τρις τε plenius; et plane τάλαι, testē Eustathio ad Hom. p. 1188, 39. WESS. Utique ionicum et Herodoteum est λοι τε pro nudo τρις: et de ea vocē apud Eustath. loco citato (Iliad. p. 1215, 33.) non agitur, sed de ionico τρινι et ἐπιτρι, pro communī τρινι vel τριτρισ.

— 14 seqq. τὸν ὀν λέγος Τλλον διαρρέωσις etc.) Quae de Hyllio narrantur Heraclida, certis sub conditionibus ad singulare certamen Peloponnesiorum praestantissimorum provocante, comparari poterunt cum Diod. Sic. IV. cap. 58. Sed iuxta Diodorum, Hyllio cadente, intra annos quinquaginta non revertentur in Peloponnesum Heraclidae: verius ille scripsisset cum Herodoto, τρις ἵτων ἱερῶν, iudice viro dummo ad Diodor. Conf. Io. Meurs. de Regno Laced. cap. 7. Hyllium occidisse dicitur apud Herodotum [lin. 26.] Tegeatatum rex Ἐγεύς δὲ Ἡρόποτου τὸν Φηγεόν: ultimo nomini Καδὼς substituendum ex Pausanias alisque monuit Palmerius.

VALCK. — 23. τὰ τρία τε τριῶν) Errat aut corruptus est Diodorus IV. 58., convenisse affirmans, μη κατέβατο τοὺς Ἡράκλειδας ἢ Πλάτωνες τρις ἵτων περιτριπτα. In centum annis; uti ibi dicitur; aliorum congruit consensio; ipseque eventus. Ceterum Echemus, qui Hyllium ex provocatione deiecit, Ηέροψ filius, perperam Φηγεός Φηγεί τερρibet. Avus erat Καδὼν, Κέρκητος, apud Pausan. VIII. 4. Quid qui-

Edicis impetratis habuit Herodoti anum, i.e. Amazones, quae
ratae sunt et quae ibant, electis auctoritate Codicum vocis
bunius inter sequebantur, quae variorum nobis pepererat
tant coniecturas. VALCK. — *De Amazones*, p. 29. — *De Amazones*
mag. Antiquae grecorum et egyptiorum. Opus. — Edebatur Aldi exem-
plaria de Amazones, ratiōne auctoritatis, ratiōne etiam Opusculorum, non
quarum ad ratiōne auctoritatis merito offendiverunt. Quibus
illucenzi quod Amazones. Cāmē. *De Passu ratiōne* auctoritatis, pro-
rigidas et severas formavit: Gnomos ratiōne auctoritatis, tanquam
fusca et tristina desiderabiles seminas. De sententia Ioh. Tay-
lor. *Iustitia Lysias*, ca. 42. fuerat; ratiōne Amazones; ratiōne etiam Opusculorum
et auctoritatis ab Amazones. Aliud sectatus Abreschius, Dibū-
cide. Thesaurus p. 60 h. verborum seriem ordinabat, v. d. ratiōne
exiū ipsorum (variorum). ratiōne auctoritatis (ratiōne ratiōne) i. p. ratiōne
Amazones, ratiōne etiam Opus. Quin et in thesauris factorum non
strorum, illustrium habemus illud, quod adversus Amazones
gesimus. Condidit coniecturam aliam, quam ibi legi insi-
limini. Atque haec clarissime doctissimorum virorum flu-
ctuationes, lex premissam ratiōne auctoritatis, auctas, ostendunt.
Quocumque equidem divinationes malui proponere, quam
ad examen remoche. Sentio enim cum Galeo ratiōne auctoritatis
in auxiliis agendas, quorū ab sex hominē fidei mem-
bris ablegantur, fortasse etiam pluribus. Florentiae tera-
te vir. Celeb. nihil singulare enotavit, cuius quidem bio-
bliothecae exemplari cum passim Ask. et Pass. consentiantur,
opinari ut illud ratiōne auctoritatis non habuisse, dicet. [Vide
Vari. Lend.] *De Parisiensibus*, quorum accurata non usura-
pavi excepta, tacere debeat. [Ex nullo quatuor Codicis
Parisienibus, quorum lectionibus satis diligenter exser-
ptis ut nobis dicunt, emota ista importuna verba sunt.] Ahunde mala videatur, corruptissimas voces ab optimis
libris apesse, natas scribentis, uti opinor, incuria, ex-
continuo sequentibus ratiōne etiam Opus. vocibus WES. Sunt enim
dā in solis H̄t̄ p̄t̄ h̄t̄ t̄m̄s̄. T̄p̄t̄oīs̄ non sollicito,
tamenq̄ Cicero Nat. Deon. III, 2 n. Menieis temporibus, edidit
ratiōne etiam Opus. Diadōtes lib. XV. q̄d. Et vide. VII. 200. In
WES. dā in solis H̄t̄ p̄t̄ h̄t̄ t̄m̄s̄. A diadōtes ratiōne etiam Opus. — *De
Antiquis. Ita, v. ratiōne etiam Opus. (ratiōne etiam Opus.)* — T̄
planavit dā Demosthenes in Demosth. p. 29. VALCK. — Ratiōne
spondet fere Latinorum nihil promovet. Qū ratiōne etiam Opus.

(... sed fuisse tempore deinde regnante a Seleucio; Petrus Antonius p. c.)
Corinthiis et Panormia impetrarunt, ut insula ipsa, eorum, Pedi-
tiaeque Neptunus, Corinthiorum, colonia, Posidone erat. Vi-
de Thucyd. de 56. s. 1. quod inter omnes vestigia antiquitatis
sicut etiam Iamnapoli in Cappadocia, Iustissima, Laurentii, Pal-
myrae in Caphtorienia nulli. Quarta uerum insulae Her-
cules, Thracia, Peleae. Atque dilectio lib. I. 20., alii
Peleis, Ionibus Peleis. Lege Nob. Palmeri Graecorum Antiquitatum.
IV. 11. 628. Panormia, catalogo Graecorum, contra Mar-
dorium ad Platensem consistentium, Palensem non inacutum,
sed aliis, hic neglectos, lib. V. c. 2. M. E. 6. 1. oboz etio-
sis in cap. XXI. X. 3. seqq. rupes rupes uirilis, rupes et
rumpens. In hoc numero gravia armamenta milium
et locorum rupibus iaceant, illi liquet, a sequentibus, prout
eis propter illas rupes memorantur, oam spatiis nisi
Helenae, 50000, etiam celrorum Graecorum nesciuntur.
hi universi conficiunt 108200., quibus adiutantur tandem
in 1890. Theophrastus autem, implebentibus Aegaeo, Herodotus
Antrasi, cap. 39. 4. quod in Oceanis, non omnibus, sed aperte
et obtegente, non obtegente. De his Graeciae libanis, et atoribus in-
tellegit. Diodorus Siculus, libri XI. et annis 10. sicut etiam Apollonius
Rhodius, et Plinius: qui force etiam non poserat sic. Ar-
duum et res, quem addit, non de 200000, ut rupibus, non
lou-
cius est, sed ab Herodato recordata iuxta quem [cap. 33.]
illuc Garganicus non rupibus, sed praeterea Graecos, rebus
militari, rupibus, sequitur. quoniam vero, ad Platensem, aliis Noster
respiramus, non rupibus. Non nostra idco, magis ex ea, rupibus
non 38000, ego quidem, ut rupi superiori memoratio non posse
per quod verum, dicitur, si per celum ultra, in Aeginotum
omnipotensq. illius alibi, nivis, haereditati. Cedere, vulgariter
convenit, non facile dominio potest. Ad ista Herodotus

*classis catalogum His. 3A. [cap. 93: 384, 457: comp. 457: comp. 457:
occurred inter illas; quod illud non habebat nullum. Natus illi-
deus te nati Mādū, quorum nulla sit in hac Herodotus' re-
(conside atento; His. 3A. 457: Tavor, -- nati
2000. V. A. C. K. Quod in superiori capite se non nisi
2000. 0. 0. 0. memorias reperisse VII. Hochissimus sit;
est eius submissis calculis; eamdem summae 38'00,
quoniam praeforunc Herodotus' libri omnes, reperturus fue-
rat. S.*

ἀληθείᾳ στοιχεῖον interpretetur Suidas; qui conferri poterit in 'Αποκρόνιας' 'Αποκράστασις', 'Απονύλος' et in 'Απο-
ενδιάστης'. Θορυβός prius in 'Αποκρόνιας' ex Aristophane est
Thespiphon. vs. 262. Luciani Lexiphanes §. 4. ἀκριψάτων
πενθεῖς τέστος δοκιμασί. Menander, 'Ανεργία' πάρ., ἀριθμὸς
οὐδετέρης Ιησοῦ Σεβαστοῦ p. 912, 56, in eius p. 585. sic
συζητοῦντες οὐδεντες Αλεξίδης σενορίου. Ήλλήνες γάρ τοι τούτο
εἶται απόστολος Πέτρος, καὶ θύεται τούτον οὐταρθεῖσαν Σεβαστοῦ
γενέτερον καὶ κλητοῦνται πολλοί. VALCK. — De Alexidis ver-
siculis conf. Athen. lib. II. p. 36. e. S.

803. τί μιν οὐτούτοις διανοεῖται;) Sermo de Persis; que-
rum quod robustissimum contra Lacedaemonios Mardonius
opposuit, quod infirmius vero contra Tegeatas. Nonne eti-
goς; τί μιν οὐτούτοις; quae elegans Cl. de Pater conie-
ctet? Alioqui τούτοις διανοεῖται; Οὐταρθεῖσαν Σεβαστοῦ
— Vulgatum autem tenent scripti libri omnes. S.

804. 'Αυταρχίας;) Recte hic et c. 28. ex Iōnum ore, quo
et Μαΐαται, Μαΐατις, aliorum Μαΐαται ac Μαΐατις, lib. IV.
130. Scio Stephani Byz. decretum in 'Αυταρχία πιθαρισθε-
Αριθ. et Vind., quod in Ionia invalidum iustius sprevi-
sent. WES. S.

805. αλλα τινες αὐτοί) Cum his atique proxima iun-
genda sunt, αλλα τινες αὐτοί καὶ τὰ Ελλήνων οὐδεν. {Nem-
pe in ed. Grōn. et superioribus post αὐτούς interposito pun-
eto distinguebatur oratio, quod etiam in ed. Wess. pro-
pagatum.] Sed miror quomodo hi Phocenses dici possint
[lin. 16.] περὶ τῶν Παρητοὺν κατειλημένοις: qui supra VIII.
32. περὶ τοῦ Πατρικοῦ ανθεποντος, quicque hoc velut re-
cepientium habentes illinc ὄμοισινοι ὅφει τοιούτοις οὐδεν
Μαΐατοι εργάται. Praestiterit et hoc loco una litera minus
scriptaesse αὐτοτελημένοι. Huc spectant ista Plutarchi, θεο-
Herod. Maligur. p. 868. F. autem οἱ Ηρόδοτος δοκιμούσι θεο-
τοῖς Πατριαῖσι διολογεῖ καὶ Φωκαῖς παραγγέλλει τοῖς Ελλήνοις
VALCKI. προτεταγμένοις οὐδεν τοιούτοις οὐδεν οὐδεν.

806. πατέρων κατειλημένοι;) Solet monile μετα-
menēta scribere; partiprium; postulaante sermonis ταῦτα.
le. itidem.) Vertebarunt, apud Parnassum deprehensionis; quā-
bus tantum; Karthaloū, conclusi compulsi; erant. Gua-
prātūlō, iest τοιούτοις αερισθεῖσαν Phocenses ut τοῦ Πατρικοῦ
εἰς τοιούτης οὐδεν οὐδεν οὐδεν οὐδεν οὐδεν.

τελευτάρους, οὐτούτων μέντος, πατεριών τούτων, confundentium.
Vide lib. II. 143., IX. 69. etc. WESS.

CAP. XXXII. 7. οἱ τοῦ Ἐρυθροῦ επίσημοι καλόστοι μὲν Καλυσίρι; et καὶ τὸν Ἐρυθρόν. Profecto non illi μυχαιρόφόροι, quod vetus interpunctio valebat, πυλευραβantur, sed στρατιώται erant tali. Rem vidit G. Cuperus Epist. ad N. Heinseum, Syllog. Epist. Burmensi T. II. p. 690. WESS. — Perperam olim post Καλυσίρης iuncta erat oratio, iunctis verbis καλοῖς μυχαιροφ. S.

(εἴδομεν διατελεῖσθαι). Dubitatam in Diss. Herodoti, hocceim, tam paistinum αὐτούς εἰσαγάγει, amplectere? Causa ampliata. Granovi in partea ivi. Incombinatum huic certe loco αὐτούς εἰσαγάγει, in assimilando et comparando solens et opportunius opinionem videtur, ex melioribus advocatum membranis. Aeschyl. Choëph. 976. φίλοι τε καὶ νῦν, ὡς ἐπεικόσιοι γένονται et Supplic. vs. 252. καὶ ταῦτα πολλ' ἐπεικόσιοι δικαῖοι Sophocles Oed. Colom. vs. 17. χῶρος δὲ ὅδις ἰσρής, ὡς ἐπεικόσιοι θεοίν τοῦ Δεφῶν: namque sic Missi, H. Stephano notwithstanding. Eadem in fabula vs. 147. δυσπιστοί, μοκροί τε τοῦ ιδίου, ὡς ἐπεικόσιοι. In Trachin. tamen vs. 144. Πεπισμένη μήτ, ὡς ἐπεικόσιοι, μηρύκης εἰτε Codicum discordiam, qualis et in aliis. Illa vero Sophoclea absentiam τοῦ ιεροῦ ab Areh. legitimam declarant. Numerum autem exercitus Persici auctum quiccupit, Diodorum XI. 30. adeat. WESS.

CAP. XXXIII. 5. καὶ γένος τοῦ Ἰαμδίων Κλυτίδην F. Ursini, vir doctissimus, ad Ciceron. Divin. lib. I. 41, τοῦ Ἰαμδίων τοῦ Κλυτίδην citatus, haud scio unde. Cicero ex P. Victorii, Ursini, P. Leopardi excellenti auxilio. Elia in Peloponneso familias duas certas habet, Iamidiorum unam, alteram Clytidarum, haruspicinae nobilitate praestantes, Jam si Tisamenus fuerit Clytiades et τοῦ Ἰαμδίων, H. quemadmodum apud Pausan. lib. III. c. 11. p. 232., oportet, ad finitatem nexae fuerint familiae, paterque eius ex ut Clytiades. Vide sis Pet. Victorium Var. Lect. XIII. 15. et P. Leopardum Exord. IV. 18. neque λευφίστροι [lin. 6] αριτερά praeterea, nisi εὐστόντες αριτερά, uti deinoepas [lin. 19.] et Vindictus [Reisch.] dissimeta voce, λευφίστροι, alii conponunt Helychii αριτερά ή Αριτέροις, πατερίδες Ευαλεγεντίδος, οἷας, modo αὖτε Ionibus, et Hippocrati de Gallo, et

Exditione opificione suorū wariorū; fiducia perteinendis
 WESSBURGII aliud circumspicere volebat
 & ibidem dicitur vel Tauridum etc.) Outrum Eris in Peloponneso
 familiam duas gentes habuisse; Tauridam unam, aliam
 Clytidam unde mortuus peditate premitus, ut scribit
 Caesar de Divis. l. 4 c. 4. Tisamenum vero Hanno, cuius
 non fons, uno quidem arbitratu dicere non potest. Pra-
 redatores Karpas et Icarus, de Clytidis et Taurida
 agenti Leopardo Enni lib. VI. c. 78. Mone Herodoti locata
 suspendit non suis suspectum. Ad ista, 494 b. Tauridam
 podescribit potuit a fratre; et Karpas, sive et Karydas.
 Sed Jamidem suisse Tisamenum liquet ex Pausan. II. p. 492,
 qui Herodolum in his sequutus, Tauridum, ast, Hanno
 tauri Tauridam ab aliis Tauris: memorans item IV. p. 517. et
 annalibus Hanno rur Tauridam VI. p. 454. Thraibulum ex
 eadem familia, et p. 495. vatem Eperastum et Karpas
 sive. Infra Herodot. c. 37., Graecum vatem secundum ha-
 buisse dicitur Mardonius Hegesistratum; ab aliis Hanno
 et ali rur Tauridam iova. Triplex hoc genus; si Iaurida
 si Taurida, si et Karyda: ubi memorantur Philistrii
 de Vit. Apoll. lib. V. c. 25. infelix prostat Olearii conie-
 cutus conscientis veram lectionem iam demonstrasse Küh-
 nmanni Pausan. p. 800. VALCK.
 (οὐ οὐδὲ παρεπομένη πρότυ δύο) Suspectum videri poterat ve-
 lamabut, non mirum certe, quod de prole consulentur Tisameni
 inquit nihil, quod ad prolem proxime pertinet, responde-
 nit oracula. At, si ita vel Pythiae vel personato plati-
 nio Apollini, nostrum, potest, non est rationem facti ab
 illis reprehescere. S. (οὐδὲ παρεπομένη πρότυ δύο) Lucta victus abiit,
 dat quoque quinquefis supernatus Hieronymum Andrium,
 Pausaniam testificante lib. III. c. 1. Valla in his lapsam in-
 dulcavit Pausan. corvix Gronovius. capa in tufibus excede-
 re, ex G. Budaei precepto, Casaubones ad Strabon. XI p. 746.
 (παρεπομένη πρότυ δύο) docuit, quod Palmerium, nimium hinc anxiū,
 considerat (Exercit. ad Orac. Auctor. p. 46.) latissime. Ecce
 istud Democrit. in Aristotele pag. 331. Ed. Tayl. Kliberay.
 super illi ipsi uerbi significatione, et non diversa, Cimoneum
 adiutorium calculeum, ne capite fueret, Cimoneum dimidiatum. Ad
 cimoneum admissum, nego fugit docilissimum Bergierum, Bio-

digentia, sicut et obiter Philo Iud. explicat lib. II. Allegor. p. 62. s., ubi doctissimus Mangeius. WESS. — Suffragatur Wesselungio doctissimus Schneider in Lex. crit. citans etiam Plutarchi libellum de EI delphicis c. 9. (T. IX. ed. Hatten p. 229.) monensque desiderium etiam intelligi posse. Equidem hic χρησιμόνυν, ut apud Poëtam παράδοτην, intelligendam putavi vaticinandi artem. Alteri tamen interpretationi patrocinari videtur quod ineunte cap. 35. legitur, Σταγεῖται, ἴδοτε γάρ δεῖται τὸν Τισαμένον. Οὐ τούτῳ (24. καταίσθιας μετρίστες) μετρίσει, deinde pertinaciter tentatiles, ex opinione Porti. Maluž Codicibus monstrosibus, anteriorer, illum arcessentes, sicuti lib. III. 14. Nec discepere estar. Abreschii conjectura. WESS.

25. οὐδὲ οἴων, τὸν, ἐπιάπεινας) Hunc locum supra aetigi ad lib. VII. c. 160. VALCK. — οὐδὲ οἴων, τὸν, τιμῆσαι
26. τὸν αἰδελφὸν ἑωρῶν 'Hyīn) Memorat 'Ayīav, sive Ayīan
μετριωμένον Λυτάνδρῳ in praelio ad Aegos flumen, περὶ
τὸν Tisameni, Pausan. III. 11., unde usitatum 'samēne
id cognomen: hincine vero 'Ayīav τὸν ἡγούμενον τὸν, Timaeus
Lexico suo p. 8, addiderit, in ambiguo. C. Ruhnkenius iste
relinquit. WESS.

CAP. XXXIV. 1 - 3. Ταῦτα δὲ λύων οἴων ιδιούτερο
Μελάμποδα, ὃς εἰκάσται, Βασιλέων τε καὶ πολιτῶν αἰτεόμενος Μελ
λαμπόδης Tisamenus Herodoto dici non potuit imitatus Bas
ιλέων τε καὶ πολιτῶν αἰτεόμενος, sed αἰτούμενος, quod Reiskio
venit in mentem et Koenio, qui tamen scripsisse potius
Nostrum suspicabatur, Βασιλέων δὲ ἀντὶ πολιτῶν αἰτεόμενοι:
VALCK. — Aitēmēn, cupidissime docti Viri Reiskius et
Povius αἰτεόμενος reformat, quippe Tisamenum spectans;
Lacedaemoniorum ius civitatis, non regnum, sibi postu
lantem. Diceres plausibilem videri suspicionem. Quid
si vero interpungatur, ὃς εἰκάσται Βασιλέων τε καὶ πολιτῶν;
αἰτεόμενος, ut regnum et ius civitatis conparem; rogans, quae
Abreschii observatio, opusne emendatione? Tisamenus' ius
Spartanae civitatis quaerebat, Melampus partem regni Argivō
rum: pares ambo cupiditate habendi, valde dispares in re
desiderata. WESS. — Mireris a Viro doctissimo, quām
verum praeclare vidiisset, tamen et in graeco exemplo pra
vam verborum distinctionem, et in latina versione absur
dum illud, regnum pariter et civitatem pescendo, tenuisset

Εμπέτρο Μελάποδα αἰτιόμενος, postulato isto imitatus est Melampodem. Schaeferum prudentissimum virum, non dubito, si splendidam Herodoti editionem, quam imperfectam adhuc reliquit; adiecta nonā Musā absolvere ei placuerit, eamdem nobiscum in constituendo interpretandoque hoc loco rationem esse probaturum. S.

12. τὸ τριτημόριον τῆς Βασιλείας.) Largiti sunt Melampodi, gratiam repentes, Argivi τὰ δύα μέρη τῆς Βασιλείας, Melampus vero cum fratre Biantे portionem suam communicavit: haec Diodorus.lib. IV. 68. Clarius Critici ad. Pindari Nemeon Od. IX. 30. purgassee Melampodem Proetidas, ceterasque furore agitatas μισθῷ τῶν δυοῦ μερῶν τῆς Βασιλείας. Sibi servasse τὸ ἡμίου, alterum dimidiatum Bianti. utro concessisse, ἄτε γενίσθαι τὴν ὅλην Βασιλείαν τριμερῆ, Melampodidas, Biantidas, Proetidas. Tot illic deinceps regiae familiae, sed legitimiae. Vid. Pausan. II. 18. WESS. — Praeter dimidium regni, quod sibi Melampus postulaverat, insuper fratri suo postulavit tertiam regni partem, neinpe tertiam partem dimidiati regni quod Argivis superesset, adeoque sextam partem totius. Igitur, quandoquidem conditioni subseruit pserunt Argivi, accepit Melampus cum fratre quatuor sextas partes, id est duas de tribus partibus totius regni, ut Diodorus Sic. ait et Pindari Scholiastes. S.

CAP. XXXV. 6 seq. μοῦνοι δὶ δὴ πάτερων etc.) Neminem habuit Cragius, quem iure opponeret Herodato, ut egregie Io. Meurs. ostendit Misc. Lac. IV. c. x. Tisamenus et frater eius Hegias sic in Laconicam fuere civitatem cepti, ut eodem uterentur iure, iisdemque gauderent privesiliis, quibus prae reliquis Lacedaemoniis fruebantur Spartiates. Quibus Lacedaemonii victoriam reportarunt, quinque praelia [lin. 7 seqq.] hinc eodem ordine recensuit Pausania III. p. 233. In ceteris nihil est difficultatis; quarto loco, memoratum [lin. 11.] exercuit Ioach. Kühnium et Iac. Palmerium; huius mihi in Herodoto verisimilis videtur conjectura, corrigentis Μεσσηνῶν ὁ πρὸς τὴν Ἰθωμήν, sed ut Pausania neutrius placet tentamen. VALCK. 101. 6 πρὸς τὴν Ἰθωμήν) Bellum Spartanis Messenam cum Helotis, occupata Ithome, conflagravit: isthie res gesta in decem annos, longissime ab Isthmo. Thucydides lib. L. 101. et Diodorus lib. XI. 64. testes sunt. Ergo si προγενέσθαι

etiamq[ue] ad Isthmum, versusq[ue], Patroclus Pausioque obdormientibus, congrueret. Pausanias, haec Herodotea a perditione sententia, nihil habet impeditum. Isthmus, a stratego, et a stratego, a stratego, nec sine suspicione repetit. Herodotus Isthmus suosq[ue] fidem, fidem, etiamq[ue] usq[ue] Pausaniam anteponet, namque, mem-
oriam eius, multas dicitur. His vero Pausaniam a se esse
falsisculpata, Patroclus Elenchus et Ors Annot. p[er] se, non
accidit utrum opiparetur; nullus illipsum circuere, ipsorum
tamen rebatur, quod Ethomae ecom possent; apud Ethomae
Isthmus vallis, quae, ut Steph. Byz. citat, Alimene, et hoc i[n]de
spissusq[ue] Alimene; et h[ab]et oppidum; Ethnographie sicutom,
abu abu Rovio; cui, Pausanias i[n] tunc in urbe i[n]dutus, hoc
Ethomae dicit, nullusq[ue] Isthmusq[ue] interdicitur nisi drapet.
Isthmus Isthmi, quippe in Peloponneso aliquel in terra, factu-
migra, poscitatu, discretamente, tali notacione, ob Isthme
Geopollis. Bene ergo memini, Ethomae mortua (apud Ante-
rius tristis terris fuit) nulli magnitudine concident, ex Me-
diterraneisq[ue] Isthmi non remunisca. Si Pausanias
inventus est Isthmum, ex corruptis Herodoteis fortasse addidit,
Isthmum in Parv[us] correctionem studio inclinatam, p[er] illas
modestissimas Kuhnus. Quomodo autem quando Patro-
clus postulatur, hic ap[er]tus est, ad Ethomam, operatur. p[er]
p[ar]t[em] S. 144. Vide Var. Leb. Quae articulata, ligatoq[ue]
spinae fibris, paullo erat proclivior serratio, a p[ar]t[em] fibris
ita ap[er]ta, tota; quae a p[ar]t[em] q[ui] Herodotus in p[ar]t[em] libato. Quid
ad agitanda constaret, non certum. Herodotus, scilicet Herodotus
quem fuisse oppide, ne quo agitur, aut saltem monstrari, capi-
tulum p[er]fectum est, si in prompta foret ut suspicetur,
ne Herodotus ipse Herodotum, quod pedestre, nudo, elato, pro-
digiosus futurus fuisse, libatoerum laetus, dicitur, non
sit. Cfr. 49 XXVII. a. obdrum r[es]p[on]sabile. Propterea
longiora de Spartantram turri ducuntur. [Quae greci nomen,
quae dñeptat in Latina versione Gracce adiecta, ut neque
qualquerit. Nomen praeponitissimum]. Pausanias, insuper
memor, Ethomae valles, ubi H[ab]et et Spartanum dictu[m] d[icit]um
et Pausanias dicitur. IV 29 S. 144. non 15 143. 144. 145. 146.
Capro XXVII. 1. Sicq[ue] et per personam, insuper
magis auctores ab aliis dicitur, sicuti barbro filii, i.e.

Domus praeceps, et murum carceris perfodit, non ipsam distingere dissolvereque compedem potuerit. *S.*

(οὐαὶ seq. προσποιούμενος ξύλου πόδα) Quum ligneum sibi pedem adscivisset. Plutarch. de Frat. Amore p. 479. v. ὁ Ἀρχαῖος μάντης αἰνογκαλος πόδα ξύλου προσποιούσατο καθ' Ἡρόδοτος, τοῦ οἰκείου ορεγέτης: sed Eleus fuit Hegesistratus vates, non Arcaea. Hinc vero verbi medii potestas clarissime liquet: elemi quid attribuere, vel aequirere, Pausaniae frequenter dicitur aliisque προσποιοῦ. VALCK.

(οὐαὶ συγχειμημένος) Vir doctus, [Reisk.] cui in opinione inciderat συγχειμημένος, aut, eodem sensu. συγχειμήνος, prudenter sententiam mutavit. Dudum Portus ἔχος συγχειμημένος idem esse, ac odium casu fortuito susceptum, patetfecit. WESS. — At nil opus est ut fortuitum casum urgeamus; quae motio nec per se verbo huic inest, nec huic loco admodum congruit: satis fuerit intelligi odium quod illi acciderat, id est, quod ille conceperat. Possit tamen fortasse, nec incommodo, cum Reiskio fere intelligi odium quoque demum casu ipsum inter et Lacedaemonios conflatum. *S.*

(οὐαὶ τε τὸ ἔχος τὸ Ακεδαιμονίων) Est idem ἔχος τοῦ ἀρχαίου Δακιδαιμονίου, de quo paulo ante: quo modo ἄλλα in re Diodorus Sic. τὴν εὐηγεσίαν τῆς γυναικός, benivolentiam enga mulierem, lib. XVII. c. 24. ubi observata vide. WESS. — Similiter apud Nostrum III. 136, 8. ἐκ βιοτῶν τῆς Δακιδαιμονίου, indulgentiā adversus Democedem. Conf. Valck. ad VIII. 30, 4. *S.*

CAP. XXXVIII. 5. Τιμηγειδης ὁ Ἐρχως) Es nomine patriae flagitosus proditor omnium librorum consensione c. 85. Pausaniae Τιμηγειδας idem lib. VII. 10 Optimus dux itaque Arch. codex. WESS.

CAP. XXXIX. 5. αἱ ἐπὶ Πλαχαιῶν φέρουσι) Aditum ex Cithaerone Plataeas versus Pausanias IX. 2. p. 715. pgo tefecit: Δρυὸς κιφαλὸς, Capita querusc, et fabulosam tituli originem Philostratus Icon. lib. II. 19. fin. post Thucydidi H. 24. Τριής κιφαλὸς non inemini. Plura Boeotiae loca sunt, raro apud alios obvia. Livii lib. XXXV. 50. Hermaeum, modo tamen bene habeat, ubi reperitur? Nam Ἐρμαιος ἡ Κορωνη τῆς Βοιωτίας τόπος Eustrati, aut Anonymus potius in Ethic. Aristotelis III. p. 46. a Liviano remotior. Ibidem ex Cephissioluti libri XII. περὶ τοῦ ἱεροῦ πολέμῳ et

Anaximenes IV. Rerum Philippi, *Ephoriisque lib. XXX* videtur Coronenses cum Boeotis *in eis* merita ratione in Boeotenses pugnasse. Quale vero id oppidum? Metáxas nemo novit. Sit Metáxas: quis illi testis, praeter Steph. Byz. ex eodem Ephori lib. XXX.? Insunt illi narrationi historiam sacri belli et *Onomarabum*, qui semel ibi atque iterum mendosissime ὁ μέγαρχος ὁ Φάρικος, spectanti, membrabilia conplura, sed aliena et nunc negligenda. WESS.

10. *καὶ αὐτῷ πάτερος*) Servos qui intelligunt, fruantur abitrio. Quem Galenus Praecognit. p. 458. suum dixerat *οἰκέτην*, de eodem μηδὲ ἀρωτρος τὸν ικόνα ἀνθρώπον ἡ Ρώμη. Consimiliter alii, a doctis ad S. Lucae Ewang. cap. III., 36. advocati. Hic nec excluduntur, neque soli in periculum veniunt. WESS.

12. *ὡς δὲ ἄδην εἶχον*) Excitat ista *Suidas* in *Athen.* verbis subiecta Platonis e Charmide p. 153. c. ἴσπειδε δὲ τοῦτο τῶν ἄδην εἴχουσιν: cuius haec sunt in fine lib. VII. de Rep. ἄδην οὐδὲν εἴχουσιν οὐδὲν οἱ λόγοι περὶ τε τῆς πόλεως ταύτης καὶ τῶν ἁμαλού ταῖς ἀδείοις. Frequenter obvia phrasis propria legitur potestate apud *Athen.* IV. p. 128. E. *ὡς ἄδην εἴχουσιν βρέφεις*. Utitur Herodoteis Clar. Ti. Hemsterhusius ad *Lucian.* [Nigrin. c. 13.] p. 52. VALCK.

CAP. XLII. 1. *οὐδὲν εἰπὶ πλεῦν*) Recte, ni fallor, corrigit in litteris ad me datis Koenius, *οὐδὲν εἰπα πλεῦν ἐπίνερον τοτέων*: quae eadem infra leguntur c. 107; et c. 121.; nisi quod πλεύν ibi sit pro πλεῦν. VALCK. — At vide V. 120, 6. et VI. 42, 1. ibique notata. S.

2. *ὡς δὲ ἵδεκάτη ἐγγόνεις ηὔτην ἀντιμετωπίσοις ἀλλάζειν*) Duo forte postrema aliis etiam aberunt Codicibus, *Vallae* non lecta: iam ante dixerat c. 38., ηὔτης δὲ σφι ἀντιμετωπίσοις οὐδὲν ἐγγόνεται ὅπερ. Paulo post Mardonius περιπολεῖται τῇ Σέρη, [lin. 4 seq.] moram istam ferebat impatienter; ut milites apud Thueyd. dicuntur αἰχθόμενοι τῇ Σέρῃ, lib. V: εἰπεις ubi notat *Wasseus*. VALCK.

9. *Ἀναξενέκαντας --- τὸν στρατὸν*) Unicum, talis structurae exemplum in H. Stephani Thes. T. I. 1395. ex Musae VIII. c. 60, 1. μηδὲ --- ἀναξενέκης πρὸς τὸν Ἰσθμὸν τὰς ὑπα-Adstrui hoc potuerat, et cap. 57. ἀναξενέκαντας τὸ στρατόπεδον ἔνεις ἐτούτοις etc. Quem post paucissima videbimus [lin. 11.] χρήστοι τοῖς ὑπερεγγίοις, eundem parili forma τοῖς ἵπποις ἔρθονται.

Bisderum XVII. quod exinde statim Philo sed. Qued omnis Brod).
Liber, p[ro]p[ter]a[m] et Meliorum Aeth. VIII. p[er] 398. scripsit
recte. WES S[ed]e[n]tio[n]e h[ab]entia est. V. 19. ad cap. 2. Callio[pe]. Putes
eo praecedente[re] consultatione, et Artabatiū (ludatissimi viri
libri) VIII. 1. 21. sententia, ubo enim iam tam preditorum in
Gradiacē debilius opulū lassus proventum: qui quidem suē
erat; id est habere Philippai Macedonis aevū p[er] quando Demof-
senes Ora pro Crotone p[ro]p[ter]a[m] orat[us] yādū t[er]ribilis. Ex hocq[ue]
enī x[er]citus traxit ipsius, et o[ste]nuit p[er]missorū, et p[er] d[omi]nū, et adhuc q[ui]d
impedit lib[er]tatem, et p[er]missorū, etc.; ubi Orator non distinet
tale, suā posse in memoria h[ab]uimus p[er] nos fuisse. Quis Her-
odes stonēs alii h[ab]uerat, haud negaverim. WES S[ed]

24. ἵτι πλεῦνας τῷ συλλελεγμένῳ; Nolo tot Codicibus
γνωσθαι extinxit hanc tibūs, oblectari par. Grenovii consilium.
Annotauit uixem partici pium adorationem, in meo arbore
aptius, in Reitii quoque conjectura. [Nempe praeteritum
est anno 1690 quod Reitius etiam ex context. commento
describat, vulgariter omnium tollitusq[ue]m praetulit Vim doctissimam.]
Quod ille ueretur exinde Bruxelles: [lin. ab seq.] sicut ante
Imperio iugis nequa Gracorum: mores. imitari in extispiciis ei
victimis id, lassane, nequeo. Quis enim ita p[ro] Mardoniu[m] m[er]it
lentis r[ati]onabili. sed[em] ut invito litarent, mentem intel-
lexit Interpres, Abreschio plausore. Alla in re Plutarchus
Kanti Malien. p[ar]t. 24. d. adē u[er]o, ex parte eā, nūc m[an]u eius ob[ser]vata
est hoc anno WES. Commodo Kabka, nec eis (scilicet
spioris) plenim inferre aequi hoc repositum malum pro se
quidam ad his positiūm, sine inilitate violanda. Penitatum. Sei-
li obsecrū d[omi]nū x[er]cū, inde Bruxellis. Postremus, frustis
finita testafatu[m], vir quidam doctus in Op[er]e hanc censet, non
tenuitq[ue] n[on] sententiae, scitor, satisfactaret, vulgasq[ue]
propriae academicis, acce. Op[er]e h[ab]et neque considerare, sine neque
ad illa, enītum adserentes, sit usitato p[ro]p[ri]a h[ab]itu[m] q[uod] pro-
p[ri]o nō uidebantur, hoc quoque coniupaxisset, r[ati]o s[ecundu]m
ad h[ab]itu[m] p[ro]p[ri]o nō uidebantur. Ut extispiciens Mardonius
aice Eupidit Thesēus, in illi pp[ar]t. 168. r[ati]o s[ecundu]m
dicitur r[ati]o nō p[ro]p[ri]a, dicitur d[omi]ni ex parte h[ab]itu[m] nō p[ro]p[ri]a. Inceptus P[ro]p[ri]a h[ab]itu[m]
b[ea]t. S[an]cti p[re]latis (Missa q[ui] b[ea]t. p[ar]t. 190.) non dicitur. R[ati]o
h[ab]itu[m]. Exclusione p[ro]p[ri]a, p[ro]p[ri]a sic enim legendum est
Iustus. Illud Hereditati uulnus, legitur codicem d[omi]ni i[n] 1690.

γαρ πολὺ τῆς νυκτὸς προέβη: *Sallustii Iugurth.* c. 21. ubi plerumque noctis processit, etc. WESS. — Sincerum est φρεσχήλατον vltiosa scriptio *Cod. Arch.* Supra II. 121, 4. ὡς πρότω ήν τῆς νυκτὸς. Idem illud aliis dicitur πολλῆς νυκτὸς, et περὶ μέτας νυκτας, vel μεσουσον νυκτὸς: postremum in eadem hac habet historia pro Herodoteis *Plutarch.* T. I. p. 327. D. Platō T. III. p. 217. D. διελεγόμενον πόδια τῶν νυκτῶν. *Xenoph.* Ἑλλ. VII. p. 367, 15. ἐκάθευδον μέχρι πόρρω τῆς ἡμέρας. Deinceps narratum *Macedonis Alexandri, Graecis faventis*; beneficium respicit auctor *Epist.* 28. inter *Socrat.* p. 60., μεμονάς τὴν ἐπὶ Πλαταιᾶς ἐπὶ Μαρδονίου γεγενημένην εὐεργεσίαν. Simillia quaedam Herodoteis Aristidi dicentem facit *Alexandrum Plutarchus* in *Arist.* p. 327. E. VALCK.

(18. ὡς ἀθεωπος ἦκοι) Bene scripta exemplaria. Iustum quoque ἐκ τοῦ στρατόπεδου τοῦ Μῆδων: cuiusmodi lib. VIII. 75. πίπτεται τὸ στρατόπεδον τὸ Μῆδων ἄνδρα. Nam τῶν Μῆδων unde in postremam inimigraverit editionem, dicere non habeo. WESS.

CAP. XLV. 4. ἀπόρρητα ποιεύμενα) Redibit c. 93. οἱ δὲ Ἀττολονιῆται ἀπόρρητα ποιητάμενοι, videlicet τὰ χρηστήρια, oculi habentes oracula. Vult Alexander, sua ἔπια, dicta, oculi, ne propalam divulgantur. Fusetius ad *Albanos apud Dionysium Ant.* Rom. lib. III. p. 161. ιντεῖν δὲ ὑμᾶς ἀπόρρητα ποιοῦσσοι, rogo vos, ut ea tacita habeatis; quod priori proprius. Aliis iv̄ ἀπόρρητῳ aut ἐπισκέψαι et γειψαι perili in negotio, usi *Appiani Iberic.* p. 433. WESS.

9. οὐκ ἀν ιθέλοιμι ὅραν) Codicis lectio ἔλοιμι, quam non malam iudicat *Galeus*, in censum venire nequit: ἔλοιμη si scriberetur in aliis, hoc vulgato non esset deterius, ἀν διενθεστος δεδυλωμένην οὐκ ἀν ἔλοιμην ὅραν τὴν Ἑλλάδα: sic τὸ χειρὸν αἰτη τοῦ Βελτίωνος αἰρεῖσθαι, et similia reperiuntur plurima. VALCK. — In nostra Var. Lect. temere praetermissa est Notula, quae huiusmodi esse debuerat: 9. ἔλοιμι) ἔλοιμι *Arch. S.*

11. παλαις γαρ ἀν ἰμάχεσθαι) Vir eruditus, quem *Canterum* ferunt, margini *Aldinae* alleverat, mendum videtur, forte ἰμάχεται, pugnasset; quod libris invitatis non obfrudentium. Pugnasset utique Mardonius, si sacra addixissent, nec minus ipsi Graeci, ad quos *Alexandri oratio*. WESS.

14. Recet dedit CI. Grönov. καταρρώδηκε γαρ μη θλενες

εγλλειχθῆτε: hoc enim moris est Herodotei, non εὐλλεγοῦτε: neque hic locum invenit Galeo probatum καταβαθμίαν. VALCK. — Καταβαθμίαν, cui Th. Galeus primas dedit, praeter formam Ionicam cur potius censeatur, nihil habet. Taceo, id verbi tempus, ut grammatici loquuntur, rei disconyenire. WESS.

20. Ad ista, ὃς Ἐλλήνων εἶναι οὗτοι ἔργον παραβεδούει γραπται, quae mihi quoque sic scripta placent, haec respondent Plutarchi T. I. p. 327. E. ἡκώ ἐκ κινδύνων τὸν μέγιστον εὑνοῖς τῇ πρὸς ὑμᾶς αἰρούμενος. VALCK.

CAP. XLVI. 5 seqq. ὑμίας μὲν - - τοὺς Ἀθηναῖος etc.) Priora, si certa fide nituntur, sequentibus tamen insunt nimis Atheniensibus honorifica, quaeque cum Spartanorum superbia minime convenient. Herodoti fide referentia ista Plutarchus in Aristid. p. 528. A. quid de his sentiat aperit in lib. de Herod. Malign. p. 872. B., tanquam rem ridiculam traducens praeter cetera, ὡντεῖς Παυσανίαν καὶ Σπαρτιάτας τῆς ἡγεμονίας υφίσταται, - - - ὡς αἰνεῖται τὴν πρὸς τοὺς Βαρβάρους μάχην ἀπολογουμένους: quorum postremum in αἰωνιμένους forsitan erit mutandum. VALCK.

9 seq. ὑμεῖς δὲ ἀπειροι etc.) Mira Pausaniae mora et tergiversatio. Ad Thermopylas Spartanorum plures non inulti occubuerant; patriae decus, quod Xerxi Demaratus lib. VII. 102. ostentarat, nullo modo dedecorantes. Adeo-ne, quod eorum evaserint nulli, Medi terribiles? Haud praeter veritatem Isocrates Panathen. p. 272. E. de bello adversus Xerxem, ἐν ᾧ πλέον δικίνησκαν Athenienses λακεδαιμονίων ἐν αἴγαιοι τοῖς κινδύνοις, ή καίνοι τῶν ἄλλων. Magna certe Atheniensium gloria, cum Medorum nomen Graecis omnibus auditu esset formidolosum, eorum inpetum et arma repressisse lib. VI. 112. Adde Plutarch. Aristid. p. 328. C. WESS.

20. καὶ ηδομένοις ἡμῖν οἱ λόγοι γεγένεσι) Adstipular Pavio, ex Vallae Latinis, pronomen mutant. Favent schedae, et orationis, ut cuivis adparet, tractus. WESS.

CAP. XLVII. 9. ἐπὶ τοῦ εὐωνύμου) Ut cum Arch. faciamus, [ἐπὶ τῷ εὐωνύμῳ scribente] caussa non urget. Et illi nimis suspiciosi, qui ob præcedens ἡγε τοὺς Σπαρτιάτας, melius et ornatiūs ἐπὶ τῷ εὐωνύμῳ τοὺς Πέρσας futurum præscribunt. Quis obtuso ita ingenio, ut Persas Mardonium illam in partem ducturum non advertat? WESS.

*Principia quae non locum quae quis
dicitur pervenit, neque habet illum locum, duodecimus estas.*

WESS. V. A. L. C. K.
-x-3- (xxxviii). Laurentius dicens, id quod radiit,
pertinet. Non sane Persae pri barbaris, sed etiam Sparti
-aporum pugnaverant, sed hanc illam conditionem ferunt.
Hinc brevi quin de singulis et premeblare Ingh. codek.
WESS. V. I. D. K. E. N. I. S. T. I. O. N. U. M. I. C. H. A. T. H.
Legendum, quod in
Arch. eod. repertum docet Diss. Herod. p. 36. V. A. L. C. K.

— At hoc, ab uno illo codice oblatum, de veritate unius libri autem scripti, debeatetur. Viros, dectissimos, qui istud enipote probantur, turbast, si detur parum commoda ratio quia haec regione distincta clavis sic editis. Missis rurba-
cens, et cum cunctis, post verba debeat, debeat, huiusmodi in-
cisa est malitia, isti verbis debeat, in his, quibus oda-
cione sunt, apodosis respondens protasi. Iacobus ut deus, quies,
ita accepit, et quae tempore fiducia bona ex auctoritate, sicutque

λέγουσιν τὴν πόλιν τούτην καὶ ἀλλα. VALCK. — Placet Abreschii et Valckenarii ἀλλα καὶ, τούτην τοιύτων λέγειν, μᾶλλον etc., alia enim, his ita se habentibus, magis eos angelant. Praecessit τονίζεσθαι της πόλιος τούτην καὶ ἀλλα, et ducenti. Habent autem ὡμιάρις [lin. 7.] quidpiam sibi singulare, a Porto ex dialecto derivatum, cui simile nihil. H. Stephano: propterea Thes. T. II. p. 1360. ὄπαντα probantur, ad quem modum ὄπαντα lib. V. c. 111. et in Homero, Aeschylo, Euripide utque aliis. Consentiet, modo leviter adiutetur, Arch. liber, me nihil dissentiente. WESS. — Iterum vero cap. 51, 21. in eamdem vocabuli formam libri omnes consentiunt: neque profecto causa idonea subest, cur Herodotum, qui (ut hoc uno utar) pro Homerito Πορειδάνων et Πορειδάνων, Πορειδῶν et Πορειδῶν dicit, non item, pro communi ὄπαντα, suo idiomate ὄπιον, ὄπιον; dicere potuisse credamus, quamvis idem alibi communem formam ὄπαντα tenuerit. S.

CAP. LI. 3. οἱ Πέρσαι συμβολὴν ποιεύμενοι) Negativam ex Areh. Valla, et Vind. valde laudat doctissimus Th. Gorleus, mihi nec plane necessariam nec inconcinnam. Supra. Scriptor c. 44. ἦν ἀριστεράληπται τὴν συμβολὴν Μαρδένος, καὶ μὴ ποιῆται, ubi si voluisset, ἦν ἀριστεράληπται τὴν συμβολὴν Μαρδ. μὴ ποιεύμενος, quis culpasset? WESS. — Recte mihi adscita a Schaefero negativa particula visa est, quam in tali oratione adiectam amat graeci sermonis genius. S.

(οἱ θύεισαι δὲ οἱ Ὡρέοι) In duodecim filiabus Asopi nulla Oeroë apud Diodor. IV. 72.; eandem Apollodorus, qui viginti Asopo dat lib. III. 11, 5., nominatim negligit. Pausanias vero, Θυεῖσται δὲ εἰναι τὴν Ηρέον τοῦ Ασαίου λέγεται, lib. IX. 4., quod ego nomen hinc corrigendum arbitror. WESS.

CAP. LII. 11 seq. ἔλευσον τῷ τοῦ ἱροῦ τῷ ὄπλῳ) Castra metati fuerant, sive, ut sequitur, ἵστασιδιάνοντα. Tale lib. I. 62. καὶ ἔλευσον ὄπλα, et castra ex adverso posuerant. Tale Dionysii Antiq. lib. III. p. 193. αὐχαῖ. Φεδρὸς: τίθενται τῷ ὄπλῳ, pluraque alia. Non repeto de usu dictionis vario adpositis Diodoro lib. XII. 66., quibus optima F. Vigeri adnotatio ad Eusebii Praep. Evang. lib. XIII. 68. accedere potest. WESS. — Εἴπερ τῷ ὄπλῳ, id est,

εἰσπρατῶν δέοντος. Hoc sensu phrasin θέσαι τὰ ὄπλα frequentat insprimit Xenophon: Ἐλλ. V. p. 329; 40. Ἐπειδὴ πρὸς τῷ πόλει τῷ Οὐδισθίῳ τὰ ὄπλα. VI. p. 349, 2. Ἐπειδὴ τὰ ὄπλα κατὰ χώρας οὐδὲ ὅμοιος. De vario huius locutionis significative cogitavit P. Leopard. et H. Vales. vid. Clar. Wess. ad Diodor. T. I. p. 524. et T. II. pag. 428. Est in his τὸ ἴρον, Iunonis Cithaeroniae, Ἡραῖον saepe dictam in sequentibus. Apud Plutarch. in Arist. p. 329. e. Pausanias vultus αὐτῷ Ἡραῖον converso τοξευτοῦ Κιθαιρωνίᾳ Ἡρα καὶ θεοῖς ἀλλωντα εἰς Πλάκατον γῆν οἰχοντα. VALCK.

CHAP. LIII. 1. περὶ τὸ Ἡραῖον) περὶ τὸ ἴρον Vallae et Att. mera est περιεδρίζεται. WESS. — Nisi mera librationum aberratio. S.

8. Αυτούδερτος) In Aristide Plutarchi p. 528. e. Αμομηφατετος, ἀντὶ θυμούσιος, καὶ φιλοκύνοντος, ἐπιτιλαι πρέστην μάνιχον θητέργαντι σύκῃ ἔφη λαζίφεν τὴν τάξιν, ἀλλ' αὐτόθι μίσου μετατῶν ἑαυτοῦ λεχιτῶν ὑποτήσονται Μαρδόνιον. VALCK.

Ibid. λόχηγεντων τοῦ Πιτανητίων λόχου) Adstipulor Growniū, et Herodoto λοχηγείου c. 21. usurpanti. Nec decernunt λοχηγετέων; ut Aldus et pauci, Graeciae finibus expellentium Λοχηγέτην (qui vitiōse in Onati fragmento apud Stob. Eclog. Phys. p. 4. λοχαρχίτας) usus non spernit, nedum Sophoclis ἀρχηγετῶν, Strabonis plurimumque κυνηγετῶν, Philonis Iud. ποδηγετῶν: quibus ad prime λοχηγετῶν convenire, quid diffitemur? Vellem subsidium λόχω Πιτανητίων in promptu adesset. De illo Hesychius, ὁ Πιτανάτης λόχος τοῦ θεοῦ θεοῖς, οὐκ ἐν ταῖς ἀλιθείαις, legens vestigia Thucydidis lib. I. 20., diserte cokortem Pitaten in Spartaherentia militia unquam fuisse negantis. Quid Nostrum in errorem coniecerit, an tribus φυλῇ Πιτανῇ, qua de Hesychius, an aliud, prorsus ignoro. Rem Io. Meursius docte tractavit Lect. Att. lib. I. cap. 15. WESS. — Dictus ne Amompharcus fuerit Herodoto λοχηγέτων τοῦ Πιτανητίων λόχου, nisi τοῦ Πιτανητίων λόχου, si variant Codices, vix decernit possebit. Irratius Koenio placebat, quia paulo post scripsit ρέον λόχον τὸν Πιτανητόν: atque ita Thucydides, Herodotus, Pausanius, τὸν Πιτανάτην λόχον fuisse negat Lacedaemonis lib. II. c. 20. Hac de re notatis in Att. Lect. I. 16., quædam Mearsius adiecit in Miscell. Iacon. p. 100. Mēras εἴ λόχος, non distinguenter Mearsius errorem corrigit H. Va-

les, eni suffragatur. *Ti. Hemsterh.* ad. *Locian.* { *Tim. et deo* }
p. 164. Ex *Thaeydido.* V. 68. in Schol. ad *Mistoph.* *Lycum*
68a. pro. *Nixum* scribi poterit nomen *Lycum*, quod ha-
vit hec illa. apud *Aberadot.* lectioni *Pitanatiorum* V. 12 C. 1.
et *Lycum* Laconiae oppidum satis notabile quod curva-
lentio praesteret. *Stephanus Byz.* nesciv. sed de eo quod
semper possunt. quae meminavit. *Holstenius* ad *Stephanum* et
Callinus Geogr. Antiq. T. I. p. 111. 1507. Hoc ex oppido
enim iste *Lycum* (sive dorico *Lycum*) *Thaeydido* sive *Herodotus*
dicitur suisse ex hunc *Herodoti* loco intelligi videtur; unde
hinc est suisse. an *Lacedaemoniorum* exercitu manu pulvilli
quein perinde et *Pitanatiorum* λόχον et *Pitanatiorum* λόχον *Herodotus*
dixit, etiam *manipulo* *Anompharetus* fuerit praefectus.
Imperio quod *Thaeydido* diserte negat suisse unquam spoliis
obdecoratus *Lycum* λόχον; non continuo inde continui-
tur esse *Herodotum*. Potuerat etiam *Thaeydido* adiqua-
tentus in errorem induci: potuerat ille ex *Spartano* quibus
dam quæcunx, sit ne in exercitu *Lacedaemoniorum* alii
aliquibus, qui *Lycum* proprio nomine adpellatorum cui
respondeant, potuerat *Spartanus*, nec sua aetate esse in-
lata, nec quoad ipsi compertum, unquam suisse. Quod
quidem non evinacit, falsum *Herodotum*, quum scriberet
Anompharetum ductorem suisse manipuli *Pitanatiorum*; quod
illuc ex editorum monumento quodam, sive ex domi-
natum illius aetatis fide haud indignorum testimonio po-
tegetatis accipere. *S. Petrus* p. 111. 1507. *Thaeydido* etiam
in *Archon* et *St. Augustin* p. 111. 1507. Excellenter schedat *Archon*
atque ex vetere dialecto. *Hesychius* *Nivatas*, iv. 17. *Thaeydido* et
Saphdele; cuius *Etymologus* in *Nivatas* adscribitur ubi et hoc
impeneratio, i. e. *Thaeydido* *Nivatas*, sublimia animo agitante.
Cognitum est *Nestri* sunt *Thaeydido* dicitur *Thaeydido*, — *Thaeydido*, — *Thae-*
Thaeydido, — *Thaeydido*, etc. lib. I. 77. et c. d. *Thaeydido* et *Thaeydido*
ibidem 168. Sint me vero ex invicem et intercontra,
an *Thaeydido* ibi, unde *Thaeydido* ex *Nistro Eustathio* ad *Poët.* p.
111. 1507. { *Odyss.* p. 66. v. ed. Bas. ubi *Nestri* docum. II.
68 quid 3. explices videtur. } antea in Grammaticorum
dissidio: controversia. *Contra insurgit doctissimus Nestor*
Dionys Miocellus Craties p. 102. Negat sibi posse persuaderi,
Thaeydido in verborum illorum formam talium in modernis
estimatisque tamne Atticis quidem in his crasis addi-

pueris tuis. Quid ergo apud Socratis annis, pueris tuis pueris
 tuis? Ibi que fuit? Nasciturus Callimachus est in Syrta. Non
 certus sedire reddique debet Perictionae apud Stobi Sermon
 LXXXIV, p. 487. ut etiam in T.N.A. 4K A.D. ΣΑΙΣΘΑΝΙΔΟ^ς
 Κορνίτος hec apud sophocles, ut alii. Supponimus, ut praescripta
 vides o. intonita et sine sedu. Voluit doctrinam matronal
 tam operariū. ΒΡ. ΝΔ. ΙΚ. Α. Ν. Ο. Σ. Α. Ε. Θ. Α. Δ. Λ. Ζ. Χ. Ρ. Harmonium
 poterit operari mulierem, prudebita et modestia plenaria; quae
 elegantissima ad art. Vates et loci instauratio. Haec olim
 in Dissertu Herodoti, p. 56., quibus meritissimo Cels. Erat
 mentis excursus, ad Callimachus hymn. in Iov. vs. 87. aptas
 habet. IV. E. S. (vix illi 19 annos. sive 20. i. secundum annos
 ab origine tunc invenimus) Nusquam alibi Nestro usura
 patum quia etiam iure verbum auferetur, quod loquuntur atque
 uelut auctoritate Codicis optima lectio restituatur, et
 cum pueris salutis, egregie, sumata in Dico. Herodote p. 486.
 ubi, namque pro quoque. *Nisi suorum* conjecturam memorat in
 fragmento Perictione. Ianico corrigentis; et in fragmento, p. 487.
 et in fragmento, p. 488. In eodem fragmento p. 488, non sorbit
 poterit esse iusta etius. 32., si dicas mihi quod est ergo factus auctor
 tibis noster huiusmodi? inquit. τικάρη δι επίστημα. νοστρουμενός επε
 πέμπει δικαιολογία. Θεοφάνεια. In his postremis, pro ipsius
 ὀντοτήτος legendum, vidit etiam Doctiss. G. Koenigs
 Pegetomalia huius generis, dabit Hesychius. Νίνεττος μηδε
 οὐδετοι, έθυμητοι, νοστροι. Rariora quaedam inseruit. Ego
 mol. in Nines, pag. 612. conf. R. Bentley ad Callimachus.
 in Iov. vs. 87. V. A. L. G. K. autem esti. corollis estis 49. p. 49
 et in G. A. R. L. K. et seq. et Coridapnum Operum, sic ipse
 den. Οργανων καὶ αἰλαντούρων. Redi ad lib. VI, auctoritate
 adiunge. Euripidea, de Spartaniis reliqua in p. 487. etiam
 μηδετέροις κακοῖς. Ελικτοῖς καρδεν. οὐδετοι, οὐδετοι κακοῖς. Θρα
 κιστοις θρακοιν. οὐδετοι, οὐδετοι. Barnesi et I. M. Morris
 Misselli. Laco. III. et M. E. S. Athenis. Iacchus enim
 tradidit huius oīdiam aegyptiotes, καταλαβοντες, βαρημ
 obiter ostendit, quod gerebant haquentes. Tadema. Archibiles. Homeri
 mortis, iustas redit, in lib. 6. οὐδετοι. Ορθιον τροπαιον κακοεσσι
 ορθιον τροπαιον δι λαζαρον, οινον. Νοστροι οινοι. Τροπαιον τροπαιον
 οινον τροπαιον λεγuntur. Plato. Comicus i. in sebobs ad mārētophi
 Διη. 68. De Spartaniis. Iacchus enim restituere ipsius in natura

drom. vs. 446., Σπάρτης Ἰνοῖος, δόλιας Ροδούρηθε, Φιδῶν
Δικαιος, μηχανοφόρος πακῶν, Ἐλικτό, τερβήνητες, αὐλαίστηντης
Φρενοῦντες: in quibus, praeter δουλευτία, postremo quicunque
sic exhibit MS. Florent. prout illa legitur Plutaroh. T. Al. ap.
1073. c. et p. 1102. c. Sed Euripide sequentia Herodoteis
plane convenient: λέγοντες ἀλλα μηρούνται ομοδίτες δ'
ἀλλ' ιφενίσκεσθ' αἰτι. Fraudes et pertiditatem Lacedaemoniorum
saepius obicit Aristophanes, velut in Plat. 1065. Εὐθύνης πεπλοθεός αὐτος χαροποῖος πιθίκοις ει - Ιλλούστριον πολιτείη,
Ωτ δόλαι ψυχαι, δόλαι Φρίναι. Optimus θεογοβιστικόν
est, quod legitur in Archarn. vs. 307. Οὐσιανήρωδε
μός, οὐτε πίστις, οὐδ' ὄρκος μίνει: quo pertinet Iphitoratis de
Lacedaemoniis dictum apud Demosth. c. Aristocrit. p. 4216,
quod Laconi perperam tribuit Dion. Chrys. pagi 1639. c.
VALCK.

CAP. LV. 9 seqq. λαμβάνει πέροι ετο. δι. Iuxto Plu-
tarck. in Aristide p. 328. ε. αράμενος ταῦν χεροῖν πέροι πάγκοις
δ' Ἀμομφάρετος, καὶ καταβαλῶν πρὸ τῶν πέρων τοῦ Παντελίου,
ταύτην, ἔφη, Ψέφοι αὐτὸς περὶ τῆς μάχης τίθεσθαι ήτιναρει
Herod. ταύτη τῇ Ψέφῳ Ψεύσθεται ἔφη, καὶ Φεύγειν τοὺς ξένους
his proxima subiecerat, ξείνους λέγων τοὺς βαρβάρους: νο-
τερem hanc ξείνους repetitam [lin. 12.] ex cod. Arch. rebū
perabit Noster: vid. Diss. Herod. p. 136. Non literae tan-
tum et syllabae, sed integrae voces, quae repeti debuer-
rant, saepe sunt a librariis, ut notum, semel tantum
positae: novum praebebit omissionis exemplum, qui ad
manum est, Dion Chrys. in cuius Or. LXVI. p. 565. c. scri-
bendum Ἐλλην Ἐλλήνων: sed gravius eiusdem locus est effec-
tus in Or. LXXIV. p. 642. A. τὸ αὐτὸ δὴ τοῦτο καὶ πρὸς
αὐθάρπους πεπόνθατο εἰ πολλοί τῷ μὲν ἐκ γυναικῶν ετο-
ιει πολλοί τῷ absorpserunt nomen Ἰππολύτῳ: corrigendum
sine controversia, εἰ πολλοί Ἰππολύτῳ μὲν ἐκ γυναικῶν ετο-
ιει nam quae subiicit Dion, Euripidei sunt Hippolyti verba: vs.
616. VALCK.

12. ξείνους λέγων τοὺς βαρβάρους) Repetitam vocem ex-
chedis revocavi. Supra cap. 11. καὶ δὴ δοκέει εἶναι --- στελ-
χοτρας τῷ τοὺς ξείνους ξείνους γαρ ἐκάλεον τοὺς βαρβάρους:
Suntque similium passim iterationes, III. 12. VI. 109.
Αιμομφαρετι, αὐδοὺς θυμασιδοῦς καὶ φιλοκινόντεν, ἐπταλαι πρὸς
τῷ μάχην σπαργάντος, audax facinus Plutarhus Aristid. pag.
328. f. haud contensit. WESS.

CAP. LVII. 5. ιδει τέχνην ἀποληπτὴν αὐτὸν) In numeris docti viri, [Reiskii,] haec intelligere negantur, conjecturis, τὸν δὲ τέχνην, se deserit prae stultitia, aut callida fraudis dissimulatione. Quale equidem consilium Amompharetum, tametsi animosissimum, de suo imperatore mente agitasse, non dixerim. Potius erit, ibimus τέχνην industriam rectamque disciplinae artem accipere, sicuti ibimus θεαν in Suida et Etymologo. Non nego, pellexisse olim voluntatem Arch. θεαν τέχνην, h. e. excellente et divina. Namque Spartani, ὅταν τινὰ μεγαλωπεπῶς ἐπαινῶσι, θεῖον, sive suo sermone, εἰπον, testibus Platone et Aeschine Dial. I. 13. praedicabant. Lege magnum Animadversorem ad Athen. VIII. 16. Neque his tamen blandimentis abripior. WES. — Commodius Hoogeveen ad Viger. II. ix, 2. reatā arte, id est, non dissimulanter, et palam, interpretatur: ratus se potam ab illis deserit. Iamque olim Portus in Lexic. Ion. „Ιθεῖν τέχνην, inquit, Herodotus huc videtur appellare, si verba „species, rectam artem, apertam, et qua quis sine ambagib[us] „utitur.“ Est autem hoc loco plena locutio, pro qua alias τὰ τῆς Ιθίνης vel Ιθίνης, subintellecto vocab. τέχνης, utitur Scriptor, quem significare vult non subdola arte et dissimulanter factum esse quidpiam, sed rectā, aperte, manifesto; ex professo. Vide supra, cap. 37, 25. et III. 127, 4. Parique ratione II. 161 extr. quod ait αἰτοῦντας ἐν τῆς Ιθίνης, pro eo quod nostra Latina habent, e vestigio, repositum Gronovianum velim, palam desciverunt: nec vero inscitum videri debuit, quod ibi Valla posuerat, ingenue desciverunt. S.

8. περὶ ποταμὸν Μολόεντα) Alibi hunc torrentem invenisse non recordor. Comparaverat Abr. Ortelius vir Cl., τὸ Μόλον βεβήθον Plutarchi Vit. Sullae p. 464., quod dubiae sanitatis, quippe τὸ βεῦμα τοῦ Μαρίου ibid. pag. 463. aīc agrum radebat Chaeronensem, hinc haud paullo seductionem. Adverte vero decem ista stadia, [lin. 7.] q[uod]ae culpae librariorum ubi vacarint, Lacedaemonii oportet viarum conpendia, montium et clivorum anfractus ingressi, nē glexerint: ad insulam enim Oeroen, quorsum iter destinetur, duntaxat stadia c. 50. WES.

CAP. LXVIII. 4. Θερανδήτον) Scriba Cod. Arch. Θερανδήτον, quo nomine Theronis F., Himerae inpositus,

13. Φράξατες τὰ γέρρα) Persarum aliorumque σφράγεις,
clypeos ex viminibus, multa luce Barn. Brissonius Regn.
Pers. III. 13. et Io. Taylor ad Demosth. Or. in Neasr. pag.
596. adsperserunt. Hic scutorum illa congeriem, et σκεπά-
ματα, Graecis ingruentibus obiecta, requirunt. Quorsum
enim, pugnatur πρὸς τὰ γέρρα ὡς δὲ τοῦτα ἵππωνες capitio
sequentis, [cap. 62, 7.] nisi huc? et Plut. Aristid., pag.
329. F. καὶ πρεθίμους τολλὰ τῶν γέρρων Persae, et statim, καὶ
προστεσσόντις Graeci ξενώντων τὰ γέρρα. Addo, Harpocrationem
in Γέρρᾳ Herodotea indicasse, et Suidam in Γέρρῳ posterior
rem etiam excerptasse. Sic enim, καὶ αὐθὶς Ἡρόδοτος Κύρος
πηγαλῶν τὰ πολλὰ etc.; quae quidem Xenophontis sunt Κύρος
Παιδ. lib. II. p. 42. c., Küstero non animadversa, et inde
corrigenda. Herodoti verba desunt, exscriptorum stupidia
tate praetervisa. WESS. — De illo Persarum more val-
lum e clypeis congerendi conf. omnino cap. 99 extr. et cap.
102, 7-13. S.

15. τῶν σφαγῶν εὑρισκόντων) Persuasit doctissimo Par-
vio χρηστῶν vocem his ex libro Arch. iungere Cl. Th. Galeus,
falsus vehementer: namque illo in Codice (quem
importunissimum Cel. Taylor adpellavit ob iniustum addi-
tamentum, ad Lysiae Serm. 'Ἐπιτάθ. p. 33.) vocabulum, al-
iud frusta quaeritur. Plutarchi verba Aristid. p. 329. E.
ἄμα ταῖς τύχαις ἰθάμη τὰ ἵππα auxit ex falso prodita huius
loci accessione Dacrius ἰθάμη τὰ ἵππα χρηστά. Sic vara, ut
dici solet, vibiam secuta est. Plutarchum bene tutatus
Bryanus, Nostrum Taylorius. Χρηστὸν in dictione intelligi
adsolent. Conf. lib. VII. 134. WESS. — A sciole ex vi-
cinis repetitum, χρηστῶν, quod praebet Arch., [si Galeo
fides] recte reiecit Clar. Io. Taylor ad Lys. p. 33. Quando
litabant, τὰ ἵππα vel τὰ σφάγια γενόντα simpliciter etiam
dicebantur. Sic paullo post [cap. 62, 4 seq.] istis, ἵπποι
θνούντος τὰ σφάγια χρηστά, haec proxima subiiciuntur,
ὡς δὲ χρόνῳ ποτὲ ἴγινετο, quam vero tandem aliquando laeta
essent exta. VALCK. — Fortasse in ora codicis Arch.
scholii loco adscriptum Galeus vocab. χρηστῶν viderat, ex
lin. 11. et ex cap. 62, 4. adscitum. S.

CAP. LXII. 5. ὡς δὲ χρόνῳ ποτὲ ἴγινετο) Χρόνῳ
nonnemini suspectum, tandem notat: vid. ad Euripid.
Phoeniss. 313. In Dionys. Halicarn. T. II. p. 35., scri-

hendum: τὸ χωρὶς αἰρῆσθαι φερόμενος δὲ ὑπὸ θρυῦς etc. Ut Harod. precantem Pausaniam sistit [c. 61 extr.], sic Plutarchus T. I. p. 329. e. ubi ἂμα τοῖς εὐχαῖς Ἰφάνη τὰ ἵπτα, καὶ οἵνις οἱ μάντεις ἰεῦντον. V A L C K.

[6. καὶ οἱ Πέρσαι ἀνίσι, τὰ τέλη μετέβησαν, et Persae illis obviām irete omissis arcubus. Hoc illi fecisse videntur, postquam (ut mox subiicitur) eversum a Graecis erat vallem e clipeis factum, quo tecti Persae sagittas ex arcubus in hostem emiserant: scilicet deinde in hostem perrrexerant, hastis gladiisque rem gesturi. Quod (lin. 7.) Ἐγένετο περὶ τὰ γέδεα μάχην, contumodius forsitan Ἐγένετο legeretur, Primum facta erat pugna: sed nūl mutant libri: at ante μάχην articulum, quem exhibent libri sere omnes, utique restitutum malim ή μάχην. S.]

[9 seq. ίε ᾧ αἰκίνετο ίε ᾧ θισμόν τὰ γέδεα ἐπιλαμβάνεται κατέκλων οἱ Βάρβαροι] Vallaë latina Gron. et Wess. tenuere: donec ad propulsionem ventum est: siquidem barbari prehensantes lanceas confringebant. Mirum vero. Utri enim, quaeso, propulsi sunt? Graeci, an Persae? De neutrīs nūc hoc intelligi potest. Non de Persis, quos magna vi et audacia in hostes irruisse ait: non de Graecis, a quibus eodem tempore pessime accepti Persae magnum suorum numerum amiserunt. Nihil promovet, sed magis etiam (si qua fieri potest) turbat Larcheri interpretatio: *L'action dura longtems près du temple même de Cérès, jusqu'à ce qu'on fut venu à les en chasser; car les Barbares saisissaient les lances des Grecs, et les brisaient entre leurs mains.* Verum si quaerimus, vocab. ᾧθισμός nec hic, nec alibi, propulsionem hostium et fugam denotat, sed conflictum. Sic λόγων ᾧθισμός Nostro dicitur verborum conflictus et altercatio, VIII. 78, ΙΑΙΧ. 26, 2. Sic et ᾧθισθαι altercari dicit idem III. 76, 14. Proprie vero ᾧθισθαι vel ᾧθισθαι dicuntur homines qui in turba inter se collidunt, seque mutuo premunt. Appian. Reb. Hisp. c. 51 extr. et Reb. Samnit. c. 3. Unde ᾧθισμός, pressio in turba hominum, cum apud alios, tum apud Polyb. IV. 58, 9. ubi ἐν τῷ περὶ τὰς πύλας ᾧθισμῷ καὶ πνιγμῷ. Similiter in pugna ᾧθισμός apud Nostrum VII. 225, 3, est conflictus cominus pugnantium, et veluti in conferta turba mutuo sese prementium et repellentium. Neque aliter accipiendum hoc loco vocabulum; ubi in Latinis, pro eo

quod plurib[us] (verbis declaravi, dñed leb. sextu[m] sit et
velut in turba vir virum premeret, brevius dicere potueram,
dñd iam in militis. sed ad gladios pugnare venit colla. Lib. II.
q[ui] netib[us] vi rorūm (detorum) obseruatim. Cumqua inter-
pretatio h[ab]et per ap[er]tu[m] cohæret, quod continuo addicatur
evidens Persae b[ea]stas. Quae erunt (quæ n[on] p[ro]p[ter]e longiora
erant) p[re]mibus p[re]sumus fragrantes, sive fregerdas. S. j. m
x[er]o. Quod de Persis scribitur illud non est nisi invenimus
reddidet. Multa[bus] metu latet. Grotius et Wess. Equidem q[ui]
luctu erant armati. Commbat[us] pluto medderet, iohannes
et alii. H[ab]ent. secund[us] cap. 66, 10. "Ora[men] sigillatum e[st] M
p[ar]t[us] in bellipi mecum est Zet, everso a Thessal[ia] v[er]o lo[go] clype
p[er]s[ec]t[us] contigit, utrum Persis non suppetierat, quod clypeus
quodque iudicis repetet. Ererant quidem Persae etiam
longa aquila h[ab]ita, (VII. 64, 3 seqq. et ibi Admira) quae
ab aliis latet v[er]o induit. Sed ex a[re]o utique non vulgo omni
abus levigata generis intelligi debet fuisse; cuius h[ab]et illa
Masciū ducis, supra et[er]na[bus] descripta, aut quia Macal
tip[er]a dicta[bus] equum in thorax apud Helloden. lib. IX. page
490. Verum otia debuit esse co[m]paratim, ut Leocadia[m] illis
pro sua gladiis tractandi dexteritate, (h[ab]ent illis d[omi]n[is] et
c[on]spicere p[er] se q[ui] 46. laudatur,) haud segre in opportu-
nis corporis p[ar]ibus ferite adversarios potuerint. Atque
dubitare ceterum licet, revera ne Scriptor[um] noster VII. 61
falsa[bus] ericam h[ab]et. S. j. et alii. Etiam in libro
AD AND. XIV. 6. 40. (B[ea]stis multas) Etsi multe
alio fugiat, pristinam patricinio et rixari libet, non
dicit, et insuetum molli et schedarum praetudio protul
etiam abiceret. Cato vero abo. Plu. Aristoteles pag. 329. tunc
dixerit tumores apud eam et[er]na[bus] ror[um] Hippolytus et[er]na[bus] et
h[ab]ent illas B[ea]stas. Polybius docet in hanc sententiam
plurima congesta reperies in Lexic. Polyb. p. 526. ed. 3. 81
(h[ab]ent illas multas, sive et[er]na[bus] molli etc). Qui et[er]na[bus] gen-
stunt, plerumque excedunt modum. Carpit Plutarchus,
et[er]na[bus] spissus gularis, fundit[ur] radib[us] et[er]na[bus], quae ipse ha-
bitat. q[ui] 487 v[er]o. Unde perambit, gravis et[er]na[bus] ror[um]
scit[ur] be. Tales Persae, quorum geru[er]e d[omi]num perierant,
longe cum v[er]o pleio[bus] et[er]na[bus] fuisse, nonquam compa-
randa. Non amplius, cum eas talares, quo l[an]guinus expedit
et[er]na[bus] p[ar]garet Persae, in pedibus h[ab]ebant. Veram his ac-
grius inmoror. WESS.

λέπει, ἀπογεγραφει Codicum quorundam voluntati; ac sollestanem vocabuli glossam, Herodoto fortasse ināuleatam; indigabat. Vide ibi Clas. Alberti, et Olearium ad Philostr. Vetus Sophist. lib. II. p. 600. WESS. — *Herodotus* aliquique saepe dixerunt ιπόν vel ιπέρ, ἄγων: et, monente Geleberr. Hensterhusio ad *Lucian.* [Timon. c. 23.] p. 136., proprie Cereris Eleusiniae templum dicebatur τὸ νηύνος αὐτοποτοῦ σεῖν δομήν sed causam non exputo. cur Nostro scriberetur τὸ ιπόν μὲν ἐλευσίνον αὐτοποτοῦ Mihi potius Cereris templum, quod fuit Eleusine, dixisse videtur τὸ ιπόν αὐτοποτοῦ: ut ad αὐτοποτοῦ quis interpretamenti loco primus adiecerit τὸ ιπόν. De quorumvis Deorum Dearumne tamplis vocem αὐτοποτοῦ prae aliis Euripides frequentavit in Androm. vs. 43. et 1157. Iph. in Taur. 41. et 66. Troach. 15. Ionec 65. Sed sacrarium illud a Persis igne violatum ignorasse videtur Aristides, cuius vid. Tom. I. pag. 451. VALCK. — Adde quae in *Var. Lect.* notavimus. S. 143. CAP. LXVI. [i. Απράλαζος δὲ ετοῦ.)] Vide supra, cap. 41. &c.]

γανῆς καρανεινίος) Inspice Gronovium, qui cum non diligenter sentio. Scripsi κατὰ τῷ ὑπὲ, scriptis exemplaribus iubentibus. WESS. — Prae altero (ἥν) mihi quoque ᾧ placet: τούτους [lin. 8.] pertinet ad sequentia, παρεργεῖσθαι; κατὰ αὐτὸν λίγαι πάντας. VALCK. — Non negans Gronovius, ad praecedens τούτους commodissime verbum ἥγε referri, ἥτε tamen hac una de causa, quod cod. *Med.* id exhibuisset, praevalit, monens debere τούτους inferius aliquid querere quo referatur. Evidem, si accusativus τούτους ad remotius illud λίγαι πάντας debet referri, non aliam rationem, cur praeferatur ἥν, nisi hanc, expatare valeo, quod, quium et usitatum Nostro sit verbum ἥ, eth. II ferri utrumque possit, difficiliorum quendam, quam alibom codicium ἥ, habeat explicatum; quo scilicet fit, ut facilius intelligatur, cur ἥ a nonnullis in ἥ fuerit mutatum, quasi cur ab aliis ἥ in ἥ. At mihi istud τούτους haud dubie a verbo παρεργεῖσθαι pendere videtur; atque quethadmodum plurima alia greca verba, sicut et hoc, in præter passivo significationem verbi activi vel mediæ obtineant. Similiter simplici verbo in imperfecto tempore usus est *Phœn.* XIII. 43. τύκεται χρέος περίστρεψε. (S. 143. 144.)

(*τοις δέ οὐκετίν τούτοις ὅπλοις ταῦτα δῆσται ἔχοντες*) Pavlus, de conjecturali ὕβρι - ὅπλωι ταῦτα δῆσται ἔχοντες, simul ac viderint ipsorum magno studio properantem: neque enim vulgatum ultro Graecorum in sermonis esse commercio. Quid tuas vero Aeschyleo fuit Suppli. vs. 844. Σένοντες - ὅπλα ποδῶν. Quid ut ποδῶν εἶχε Νοστρι lib. VI. 116, ὃς τούτοις εἶχε VIII. 107 et Dionysii Ant. Romae XI. p. 626, ὃς εἶχε ὄφρης τοις ποδάρισταις τοῖς Ηλιοδοτοῖς Αθηναῖς 25; ὃς εἶχε δευτέρα, ut vinctus erat; et ibid. p. 66. ποδῶν ὃς τοῖς δρόμου. Quorum quidem uberrima passim messis. WESS. — *τοις δέ οὐδὲν δῆσται τοῖς σπαρτίνοις*, exercitum ducebat tanquam ad pugnam scilicet δῆσται ponitur ut lib. VII cap. 1. ὃς οὐδὲν δῆσται τῶν παρέστων πρηγμάτων ἀπορεύεται, et sibi saepius. VALCK.

(*προτερέων*) Hoc elegi, quod c. 56. WESS. — Præterius Koenius vulgato (*προτερέων*) præferendum censebat, ut Iuvanidipos et Herodotum. VALCK.

(*CAP. LXVII.* [3. οἱ γὰρ μηδίζοντες τῶν Θηβαϊών] Scilicet maior quidem et potentior pars Thebanorum cum Medis sentiebant faciebantque, nec vero omnes. Conf. c. 86, 3. et Wess. Adn. ad c. 87, 8. S.]

(*CAP. LXVIII.* [1. Δηλοῦτε οὐδὲν, intransitive et impersonaliter: adparet, manifestum fit mihi. Conf. II. 117, a. et ad eum locum notata, p. 342. S.]

(*πρώτῳ ίντι Περσών*) Redi ad lib. I. 125. In proximis [lin. 4.] analuit Scriptor ὅτι καὶ τοὺς Πέρσας, et si præmisserat αἰδούστην ὄντος, ex arbitrio et varianda oratione. Verum praeterea Abrashio in mentem, [lin. 7.] πρὸς τῶν πολιούχων ἴσχυστα λοῦσα, [pro vulgato λοῦσα,] cui coniectanti schedae addicere renantur. WESS.

(*CAP. LXIX.* 2. ἵνα δὲ τείνω τῷ γυναικεῖῳ Φόβῳ) Fuitque legerem: δὲ τοτε - πρότρη: arbitrarerque amiklimum intravit τῷ πόνῳ lib. VI. 114. et VII. 224. Quod quidem utrobius opimum, nec tamen edito prohibius. Saepè nos blandimentis huiusmodi auferimus; quae, et si hoc in se naturalē habeant, ut placeant etiam reiecta, haud raro futūlia evadunt. Multis ab his annis Ciceronem Tuscul. Disp. III. 27. scripsisse divinabam, Postquam Cyprum venissent, tum afflictari lamentarique coepisse, non vero postquam Tyrrhum. Auctorem quippe Livium esse, Corneliam, Pompeii

ut credi, et filius Chartam; post Magnis trecentis Cyprum
 refugiisse. Epit. Oct. 3. posteaque Lucanum, Rhara. IX. 337.
 Petrus Galen. Cyprum in spemontibus accipit urbis. Asper hoc
 probat proposito. Quod Dicitur. Verum haec Dicitur quidem Caselli
 lth. XLII p. 254 si de Casse regula, et in tractatu de
 trist. Trop. Apollonio, videlicet in libro de Cypri, quod
 est in Codice. Trop. Apollonio. Et in Cypri. His invenimus
 ipse suspicionem, ne et alii fraudi sit, prescribo. Sed illi
 dissimilata mihi V. E. S. dico. ut in x. caselli. Andl.
 -estig. ob. gl. Quemadmodum istud vel dissimilatum invenimus
 non intelliguntur nisi ipsa, et res cogitata, laudata, aliud
 significet, et istud. Non significat. Aliud significat. non significare,
 nisi in ipse. Codice ut Trop. Apollonio est. Trop. Apollonio. lth. 1. 10. fol.
 , 2169 et ceteris p. 200. (ut et p. 200. Trop. Apollonio). Perparvus arbitrio
 dissimilatus vel dissimilatur scripturae an. et a se quisque. Vari-
 abilitate etiam forte Codices, ut et apud Theodorus AV. Herod. II.
 11. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 839. 840. 841. 842. 843. 844. 845. 846. 847. 848. 849. 849. 850. 851. 852. 853. 854. 855. 856. 857. 858. 859. 859. 860. 861. 862. 863. 864. 865. 866. 867. 868. 869. 869. 870. 871. 872. 873. 874. 875. 876. 877. 878. 879. 879. 880. 881. 882. 883. 884. 885. 886. 887. 888. 889. 889. 890. 891. 892. 893. 894. 895. 896. 897. 898. 899. 899. 900. 901. 902. 903. 904. 905. 906. 907. 908. 909. 909. 910. 911. 912. 913. 914. 915. 916. 917. 918. 919. 919. 920. 921. 922. 923. 924. 925. 926. 927. 928. 929. 929. 930. 931. 932. 933. 934. 935. 936. 937. 938. 939. 939. 940. 941. 942. 943. 944. 945. 946. 947. 948. 949. 949. 950. 951. 952. 953. 954. 955. 956. 957. 958. 959. 959. 960. 961. 962. 963. 964. 965. 966. 967. 968. 969. 969. 970. 971. 972. 973. 974. 975. 976. 977. 978. 979. 979. 980. 981. 982. 983. 984. 985. 986. 987. 988. 989. 989. 990. 991. 992. 993. 994. 995. 996. 997. 998. 999. 999. 1000. 1001. 1002. 1003. 1004. 1005. 1006. 1007. 1008. 1009. 1009. 1010. 1011. 1012. 1013. 1014. 1015. 1016. 1017. 1018. 1019. 1019. 1020. 1021. 1022. 1023. 1024. 1025. 1026. 1027. 1028. 1029. 1029. 1030. 1031. 1032. 1033. 1034. 1035. 1036. 1037. 1038. 1039. 1039. 1040. 1041. 1042. 1043. 1044. 1045. 1046. 1047. 1048. 1049. 1049. 1050. 1051. 1052. 1053. 1054. 1055. 1056. 1057. 1058. 1059. 1059. 1060. 1061. 1062. 1063. 1064. 1065. 1066. 1067. 1068. 1069. 1069. 1070. 1071. 1072. 1073. 1074. 1075. 1076. 1077. 1078. 1079. 1079. 1080. 1081. 1082. 1083. 1084. 1085. 1086. 1087. 1088. 1089. 1089. 1090. 1091. 1092. 1093. 1094. 1095. 1096. 1097. 1098. 1099. 1099. 1100. 1101. 1102. 1103. 1104. 1105. 1106. 1107. 1108. 1109. 1109. 1110. 1111. 1112. 1113. 1114. 1115. 1116. 1117. 1118. 1119. 1119. 1120. 1121. 1122. 1123. 1124. 1125. 1126. 1127. 1128. 1129. 1129. 1130. 1131. 1132. 1133. 1134. 1135. 1136. 1137. 1138. 1139. 1139. 1140. 1141. 1142. 1143. 1144. 1145. 1146. 1147. 1148. 1149. 1149. 1150. 1151. 1152. 1153. 1154. 1155. 1156. 1157. 1158. 1159. 1159. 1160. 1161. 1162. 1163. 1164. 1165. 1166. 1167. 1168. 1169. 1169. 1170. 1171. 1172. 1173. 1174. 1175. 1176. 1177. 1178. 1179. 1179. 1180. 1181. 1182. 1183. 1184. 1185. 1186. 1187. 1188. 1189. 1189. 1190. 1191. 1192. 1193. 1194. 1195. 1196. 1197. 1198. 1199. 1199. 1200. 1201. 1202. 1203. 1204. 1205. 1206. 1207. 1208. 1209. 1209. 1210. 1211. 1212. 1213. 1214. 1215. 1216. 1217. 1218. 1219. 1219. 1220. 1221. 1222. 1223. 1224. 1225. 1226. 1227. 1228. 1229. 1229. 1230. 1231. 1232. 1233. 1234. 1235. 1236. 1237. 1238. 1239. 1239. 1240. 1241. 1242. 1243. 1244. 1245. 1246. 1247. 1248. 1249. 1249. 1250. 1251. 1252. 1253. 1254. 1255. 1256. 1257. 1258. 1259. 1259. 1260. 1261. 1262. 1263. 1264. 1265. 1266. 1267. 1268. 1269. 1269. 1270. 1271. 1272. 1273. 1274. 1275. 1276. 1277. 1278. 1279. 1279. 1280. 1281. 1282. 1283. 1284. 1285. 1286. 1287. 1288. 1289. 1289. 1290. 1291. 1292. 1293. 1294. 1295. 1296. 1297. 1298. 1299. 1299. 1300. 1301. 1302. 1303. 1304. 1305. 1306. 1307. 1308. 1309. 1309. 1310. 1311. 1312. 1313. 1314. 1315. 1316. 1317. 1318. 1319. 1319. 1320. 1321. 1322. 1323. 1324. 1325. 1326. 1327. 1328. 1329. 1329. 1330. 1331. 1332. 1333. 1334. 1335. 1336. 1337. 1338. 1339. 1339. 1340. 1341. 1342. 1343. 1344. 1345. 1346. 1347. 1348. 1349. 1349. 1350. 1351. 1352. 1353. 1354. 1355. 1356. 1357. 1358. 1359. 1359. 1360. 1361. 1362. 1363. 1364. 1365. 1366. 1367. 1368. 1369. 1369. 1370. 1371. 1372. 1373. 1374. 1375. 1376. 1377. 1378. 1379. 1379. 1380. 1381. 1382. 1383. 1384. 1385. 1386. 1387. 1388. 1389. 1389. 1390. 1391. 1392. 1393. 1394. 1395. 1396. 1397. 1398. 1399. 1399. 1400. 1401. 1402. 1403. 1404. 1405. 1406. 1407. 1408. 1409. 1409. 1410. 1411. 1412. 1413. 1414. 1415. 1416. 1417. 1418. 1419. 1419. 1420. 1421. 1422. 1423. 1424. 1425. 1426. 1427. 1428. 1429. 1429. 1430. 1431. 1432. 1433. 1434. 1435. 1436. 1437. 1438. 1439. 1439. 1440. 1441. 1442. 1443. 1444. 1445. 1446. 1447. 1448. 1449. 1449. 1450. 1451. 1452. 1453. 1454. 1455. 1456. 1457. 1458. 1459. 1459. 1460. 1461. 1462. 1463. 1464. 1465. 1466. 1467. 1468. 1469. 1469. 1470. 1471. 1472. 1473. 1474. 1475. 1476. 1477. 1478. 1479. 1479. 1480. 1481. 1482. 1483. 1484. 1485. 1486. 1487. 1488. 1489. 1489. 1490. 1491. 1492. 1493. 1494. 1495. 1496. 1497. 1498. 1499. 1499. 1500. 1501. 1502. 1503. 1504. 1505. 1506. 1507. 1508. 1509. 1509. 1510. 1511. 1512. 1513. 1514. 1515. 1516. 1517. 1518. 1519. 1519. 1520. 1521. 1522. 1523. 1524. 1525. 1526. 1527. 1528. 1529. 1529. 1530. 1531. 1532. 1533. 1534. 1535. 1536. 1537. 1538. 1539. 1539. 1540. 1541. 1542. 1543. 1544. 1545. 1546. 1547. 1548. 1549. 1549. 1550. 1551. 1552. 1553. 1554. 1555. 1556. 1557. 1558. 1559. 1559. 1560. 1561. 1562. 1563. 1564. 1565. 1566. 1567. 1568. 1569. 1569. 1570. 1571. 1572. 1573. 1574. 1575. 1576. 1577. 1578. 1579. 1579. 1580. 1581. 1582. 1583. 1584. 1585. 1586. 1587. 1588. 1589. 1589. 1590. 1591. 1592. 1593. 1594. 1595. 1596. 1597. 1598. 1599. 1599. 1600. 1601. 1602. 1603. 1604. 1605. 1606. 1607. 1608. 1609. 1609. 1610. 1611. 1612. 1613. 1614. 1615. 1616. 1617. 1618. 1619. 1619. 1620. 1621. 1622. 1623. 1624. 1625. 1626. 1627. 1628. 1629. 1629. 1630. 1631. 1632. 1633. 1634. 1635. 1636. 1637. 1638. 1639. 1639. 1640. 1641. 1642. 1643. 1644. 1645. 1646. 1647. 1648. 1649. 1649. 1650. 1651. 1652. 1653. 1654. 1655. 1656. 1657. 1658. 1659. 1659. 1660. 1661. 1662. 1663. 1664. 1665. 1666. 1667. 1668. 1669. 1669. 1670. 1671. 1672. 1673. 1674. 1675. 1676. 1677. 1678. 1679. 1679. 1680. 1681. 1682. 1683. 1684. 1685. 1686. 1687. 1688. 1689. 1689. 1690. 1691. 1692. 1693. 1694. 1695. 1696. 1697. 1698. 1699. 1699. 1700. 1701. 1702. 1703. 1704. 1705. 1706. 1707. 1708. 1709. 1709. 1710. 1711. 1712. 1713. 1714. 1715. 1716. 1717. 1718. 1719. 1719. 1720. 1721. 1722. 1723. 1724. 1725. 1726. 1727. 1728. 1729. 1729. 1730. 1731. 1732. 1733. 1734. 1735. 1736. 1737. 1738. 1739. 1739. 1740. 1741. 1742. 1743. 1744. 1745. 1746. 1747. 1748. 1749. 1749. 1750. 1751. 1752. 1753. 1754. 1755. 1756. 1757. 1758. 1759. 1759. 1760. 1761. 1762. 1763. 1764. 1765. 1766. 1767. 1768. 1769. 1769. 1770. 1771. 1772. 1773. 1774. 1775. 1776. 1777. 1778. 1779. 1779. 1780. 1781. 1782. 1783. 1784. 1785. 1786. 1787. 1788. 1789. 1789. 1790. 1791. 1792. 1793. 1794. 1795. 1796. 1797. 1798. 1799. 1799. 1800. 1801. 1802. 1803. 1804. 1805. 1806. 1807. 1808. 1809. 1809. 1810. 1811. 1812. 1813. 1814. 1815. 1816. 1817. 1818. 1819. 1819. 1820. 1821. 1822. 1823. 1824. 1825. 1826. 1827. 1828. 1829. 1829. 1830. 1831. 1832. 1833. 1834. 1835. 1836. 1837. 1838. 1839. 1839. 1840. 1841. 1842. 1843. 1844. 1845. 1846. 1847. 1848. 1849. 1849. 1850. 1851. 1852. 1853. 1854. 1855. 1856. 1857. 1858. 1859. 1859. 1860. 1861. 1862. 1863. 1864. 1865. 1866. 1867. 1868. 1869. 1869. 1870. 1871. 1872. 1873. 1874. 1875. 1876. 1877. 1878. 1879. 1879. 1880. 1881. 1882. 1883. 1884. 1885. 1886. 1887. 1888. 1889. 1889. 1890. 1891. 1892. 1893. 1894. 1895. 1896. 1897. 1898. 1899. 1899. 1900. 1901. 1902. 1903. 1904. 1905. 1906. 1907. 1908. 1909. 1909. 1910. 1911. 1912. 1913. 1914. 1915. 1916. 1917. 1918. 1919. 1919. 1920. 1921. 1922. 1923. 1924. 1925. 1926. 1927. 1928. 1929. 1929. 1930. 1931. 1932. 1933. 1934. 1935. 1936. 1937. 1938. 1939. 1939. 1940. 1941. 1942. 1943. 1944. 1945. 1946. 1947. 1948. 1949. 1949. 1950. 1951. 1952. 1953. 1954. 1955. 1956. 1957. 1958. 1959. 1959. 1960. 1961. 1962. 1963. 1964. 1965. 1966. 1967. 1968. 1969. 1969. 1970. 1971. 1972. 1973. 1974. 1975. 1976. 1977. 1978. 1979. 1979. 1980. 1981. 1982. 1983. 1984. 1985. 1986. 1987. 1988. 1989. 1989. 1990. 1991. 1992. 1993. 1994. 1995. 1996. 1997. 1998. 1999. 1999. 2000. 2001. 2002. 2003. 2004. 2005. 2006. 2007. 2008. 2009. 2009. 2010. 2011. 2012. 2013. 2014. 2015. 2016. 2017. 2018. 2019. 2019. 2020. 2021. 2022. 2023. 2024.

παραγγελματικούς επιτάχθησέν οἱ Sic. Βιβλίον
λόγοι. — Τὸν ἀνταντὴν τοῦ πατρὸς αὐτού παρατίθεται, τούτου δὲ ΙΧ. βιβλίον
τοῦ Καρπαθίου, σύντομον τοπογραφικόν. Θεορεῖται διάδοσις Ηλλ. παραδόσεως,
1893. Οἰ. Μί. p. 363 (140). Ulysses καὶ τολμαντος δικιτανος οἵπερ θεοντ
θεοντ. Ρεντζούσκη Θρασι αρχει. Eustath. in Od. Aq. ph. 19, 273
Περιπτεριοντοι Αποτετυχομένοις, καδιτταν, ανταντοντος, τοιούτοις περιπτεριοντοις
περιπτεριοντοις τοιούτοις. Vial. σ. 122. Ti. Hemeroteca, in. Συνατορι.
Επι. 316. οὐδὲ μητέ οὐκινατ επιτάχθησεν οὐδὲ οὐδὲ ποιοντος

Ibid. iv. 87, p. χώρα) Non erit opinio, quin audiret audierit tamen averseretur. Quod nihilia venit, vulgato prae-
stabilitius Augusto exiguum in dolo terroristis compliciti Hor-
reae degobant, atque animum expirare vellentes, cum non
posset, desponebant. Velle, maximopere. Nudem in
rebus, huius etiam non reperiri, quod, me iudico, etenim,
et. n. 50. [Cap. 3, p. 26. ubi videlicet.] De Gk. Reichenwald
dicas si Augstus iconoclastando sequentem plenariae prae-
dictam esse deinde vobis posse, non possum. Ergo neque dubi-
tavimus nullius adhuc fugas scie abduxit? Quod, quidam
Herodotus, q. c. 165, insinuat, ut districtus undevigint
Sparti festinavit lucinationem. WES 8. iterum ibi dicit
vixit sepper, exponitur et cetera.) Augst fert Ptolemaich. de He-
racleo Malib. p. 872, p. 202. Nostro numerari loco aca-
mio, Tegeatas, i.e. Atheniensis, quorum hic eum Thebanis
figurarent, illi, ut in barbaris, atque ita ceteris omni-
civitate, hoc honore prexarunt. Ideo miratur In. Aristotele p.
329. si Appiani Herodoto, numerum in prælia, inter se-
cundum placitum, posta publica, atque in uniuscuiusdam cadiisse
ab his Grandia libertatis defensores mille trecentos et
sestigia, et quibus unius et non agiota fuerint, lacerata sunt;
deinde Tegeas, Athenienses, dicitur quinquaginta; hi
quidem dimicata fuita Oldenam, etiam Achaia. Quod
dicitur, etiam, V. A. L. Gk. ratione non potest, ut
[2. s. Cap. LXXVI. p. 12. 8] (ad eundem apud Herodotum) ut pro-
misum monili. 124, p. 126. id (quod, sequitur, aliis distaret) pro-
stet p. V. I. 33, p. 10. Sicut etiam in hisque casis, q. d. ob. in D. 12. Herodotus
probatur, si quidem, non de se, (et inde, q. d. profectio). His
historiarum patris turpis, q. d. sed, de Sparta nominum reser-
audiens, potius siccarum illorum prædictionem, huc in Herodotus
Aristotelem, et p. 202. lib. 3. V. H. 10. videlicet. WES 8. 11

Suum ἔπομεν Gronovius latine sic reddidit: *verum id quidem etiam livore dixerimus: quod quidem nisi plane absurdum esse velis. intelligi debet ab illis iudicatum (vel dictum) dixerimus. S.*

{ 19. αὐτοὶ δὲ τοὺς καρύλες τὸν τόπον } Accusativus πάντας ad proximam τοὺς relatus, quum proprie οὐτοι -- πάντες debet habuisse dicere: enallage poëtis maxime frequentata. S.]

{ 20. τῶν ἀποβανόντων } Censebat G. Koenius, verba τῶν ἀποβανόντων τοῦτον τῷ μέχρι, hac in sede minus accommodata, in suam facile posse restituī, si hunc in modum paulo collocarentur inferius. Οὗτοι μὲν τῶν ἀποβανόντων in ταύτη τῇ μάχῃ πλατυτῆριν πολεμώσαντος ἵππον. Paulo ante miror quomodo locum invenire lectio potuerit Med. ἄπομεν. VALCK.

CAP. LXXII. 6. καρύλεος in τῇ τάξι.) Bona omnia sunt. Callierates, sacris dum operabatur Pausanias, ad arma suo in ordine considerbat, more priscā militiā non iam sueto. Euripides Suppl. vs. 357. περὶ ὅπλοις δὲ μένος πίεσθαι λόγους Κέφαλοι, et vs. 664. et 674. Conmodum Plutarchus Aristid. p. 329. B., ως δὲ θυμόντος (Pausanias) οὐκ ἴκαλλειται προσίτας τοῖς Ασκεδαμονοῖς, τὰς αἰσκίδας πρὸ ποδῶν θεμένους: ἀστρίμα καθίζεσθαι, continuo subdens, Callieratem, dum ita ad arma sederetur, sagitta fuisse percussum. Ceterum κατὰ μάχας, formosior, uti Stephanus voluit, in Latinis praestiterat. Poëta Iliad. B'. vs. 673. Νίγενς, δε καλλιεστος αὐτῷ οὐδὲ "Ιππος ἡλε. WESS. — Praestantior h. l. in versione posuerat Valla, quod nec a Gron. nec a Wess. mutatum est. S.

Ibid. καρύλεος in τῇ τάξι.) Viro docto [Reiskio] suspectum egregie tuitus est et explonit Cl. Wesselung. in Dass. Herod. p. 126. Quod nullum edidisset isthac tempore dignum sua virtute facinus, Callierates i δυονταράτην [lin. 8.] aegre moriebatur. ibovavatru hinc adnotavit ut Herodoteum Pollux III. 106. Utrumque fuit in usu δυονταράτην et δυονταράτην Morris. Att. Σφαδάζειν, Ἀττικῶς: Δυονταράτην, Ἐλληνικῶς ubi notat. Clar. Pierson. Syllabā repetita scripsisse videtur Athenagoras, de Mort. Resurr. §. 4. πελλάδι μὲν εἰμάτρα τῶν διαφεροντος μετα ποταμοῖς δυονταράτων ἰχθύσι γενέσθε τροφήν. VALCK.

{ 8. πέρις Αρίμνηστος } Schedis, viri nomen ad eum, medium representantibus, nobis Romanias lib. IX. 4. addit. ubi διοι Αρίμνηστος ἐπεγγένετος Μαρδόνιον μάχην in Πλατανίστηρι τοις

viro. Plut: quoque Aristid. p. 315. f. Quibus autem πρὸς Ἀεινυντον placet, Thucydides, cui Plataeensis Lacon Ἀινυντον lib. III. 52., fortasse huius filius, aderit. Adeo iterum anceps viri titulus. Conf. c. 63. [c. 64, 8.] WESS.

CAP. LXXXIII. 2. Σωφάνης) In Plut. Maliga. p. 873. v. et Cimon. p. 483. v. Σωχάρης ὁ Δεκελεὺς, haud sine lapsu. Proxime a veritate Σωφόνης Δεκελεὺς Pausaniae I. 29. (ubi Sylburgius bene) abiit. Insequens ἐκ δήμου Δεκελῆθεν Th. Pinedo ad Steph. Byz. Δεκελεῖαν pingebat. At urbs Ionibus Δεκελέη c. 15. et ipso hoc Capite, unde Δεκελεῖα (praesertim si oppidi et nominis auctor Δεκέλεος) fide Codicūm Arch. et Valla [conf. l. 8.] optime procedet. WESS: — Duorum nomina, qui hoc paelio rem optime gesserunt, mendose scripta leguntur apud Plutarch. de Herod. Malig. p. 873. v. Σωχάρης καὶ Δείπνιστος: quorum loco reponaenda sunt nomina Σωφάνης καὶ Ἀεινυντος. Sed hoc praecepit ὁ πάντι in Diss. Herod. p. 61. Ubi Decelensis Sophanes dicitur ἐκ δήμου Δεκελῆθεν, primitus forte scriptum Δεκελῆθεν, ab Ionico Δεκελέη. Steph. Byz. in Δεκελεῖα: τὸ τοπικὸν Δεκελεῖαθεν παρὰ δὲ Καλλιμάχῳ Δεκελεῖθεν. Hinc apud Etymologum male distracta concinnavit R. Bentlei. in Callim. Fragm. 234. VALCK.

18. Δεκελέης αὐτέχθοναι) Referri solet ad annum Olympi XCI. 3. quo Agis, Archidami F., Deceleam occupavit et in maximum Atheniensium detrimentum muniit, apud Thucydid. VII. 19. non sine quadam imprudentia. Aliud profecto, αὐτέχθοναι Δεκελέης, ab ea abstinere; aliud, occupatam munimentis et praesidio instruere; belloque sedem legere; Contigisse res videtur, quae et Ampl. Bouherii opinio, belti Peloponnesiaci; quando Archidamus Atticam incurSIONIBUS infestam habuit, principio: Thucydid. II. 104 WESS.

CAP. LXXXIV. 6. ἐκπίπτοντες) Inprobatur, censeturque Pavio Reiskioque ἐπιπίπτοντες, ἐπιπτοντες, ἐκπίπτοντες, ad rem opportunius. Eadem illis voluntas Scriptoris si sedisset, abiisset eas in partes: suum maluit, utique; etsi diversiore intuitu, accommodatum. WESS. — Turbaverat viros doctos importuna Gronovii interpunctio, post ἐκπίπτοντες incidentis orationem; quem et ego eum Wess. alisque imprudens secutus sum. Commodius olim, inde

ab Aldo, distincta verba exantur: si *τρέπειν* *τρέπεσθαι* in ταῖς τάξεσι, μητρικῆς καὶ διοίκητης, ubi ad numerum et iumentum quidem in ταῖς τάξεσι subintelligi poterat; sed ab herculeana ista, ἐπιτρόποις in ταῖς τάξεσι, idem valentia ac *τρέπεσθαι* c. 62, 13. Est autem h. L. praeponens (ut aī una Grammatici) verbum *ἐπιτρόποις*, idem valens ac si adiectum ostendendo dicitur *ἐπιτρόποις*, quod diserte adiectum est p. 15. e. autem telligi h. L. debet *ἐπιτρόποις* εἰπεῖν, *ἐπιτρόποις* εἴρεσθαι. in 12. Laudo Arch. *Καλλαμπε* πνεύματι μηδεποτέ εἰσειν εγκυρον iudicans. Convenit ad prime narrationi in Campeis consuetudini, qua Iaco (in ταῖς τάξεσι) μηδεποτέ εἰσειν εγκυρον in Plutarchi, T. II, p. 234. c. Neque obtrudo, tamen, i. no interpretamentum, si cui tale abeque causa videatur, an calcasse perhibeatur. WESS. — Quid sit vero, quod εὐθύνη, qui pro insigni αἰρετα, agilitatis symbolum, habuit, perpetuo in gyrum egisse dicitur hic homo, equidem non exputo.

CAP. LXXV. 3. Εἰς γῆν την Ἀσίαν τοῦ Κύρου. In mendose Arch.; verior hominis tūculalib. VI. 91. Et. dei Pausania, I. 29. WESS. — Qui dedit Eurybates, Kallai reperit in suo codice quod Galus obtulit ex Arch. Euseb. dñi.. Hic vulgatum nomen Eurybates, ipse, satis tuebitur Herodot. lib. VI. c. 92., ubi Argivus Eurybates a te, vicos certamine singulari, ωτε τοῦ περιπτεροῦ Δεσμού τοῦ περιπτεροῦ αντιτίνει. Herodoto concinit Pausan. I. p. 171. quo respexit Stephanius Byz. in Ascon. primus, vidit τον οὐρανον, οὐρανον οἱ Λεόγοροι, memoratur Thucydidi I. 5.4. VAE OK.

6. ἄμα Λεόγοροι. Filius Glaucon Λεόγοροι notus ex Thucydidis lib. I. c. 51., pater etiam ex Pausania I. 29., hemi cius, et Sophanis gladem non residente, Interim Sophanes Olymp. lxxxi. exeunte, Archonta Athedis Lysistrate, quando altera vice Athenienses colonos occupatum Eionem infelicissimi amandarunt. Huc verba Scholastae in Aeschinis Or. (τετραπλ. adplicant Dolwallus et Corinus, Viri Cl., δέντρον μεταλλικορον κλεψαρον, ιπτιλιανον, in Leogora Leogramm invententes, haud illi, nisi si Leogoras Andocidis pater fuerit, absurdum). WESS.

CAP. LXXVI. 3. seqq. Γεννήσιον κατεργαστεον. Mulier transiuga ad Graecos vicos venisse dicitur. [in. 6 seqq.] κατε-

articolum
in duas male omissem vestiuerunt Ristus et Koenius. Per-
secutio dilectorum [lib. 74.] est delictum obiit Deoū opis exortas
nec daenorum negat. Debetum in diestalem, sive vindictam, re-
victas; utrue pribili. VIII. 143. Mardonius Deorum heroumque
soliderat. Namque, tamen ratiōne rite dicitur et ratiōne matra. Vide
Sextus ad Inscript. Herodis Att. p. 26. et Jo. G. Graevius
in Herod. lib. 11. 107. Tandem [lin. 17.] Coa, Heges-
torides fuit, qui deputi, inquit, λέσχην δι Καίσαρον ο Πέρος, vel
τούτην, habuit me utorsum [sive pellucis] loco. Verba εγκυς et
τοῦτο permutare Herod. III. 311, est quile is usus verbi εγκυς,
ut Latini habent, mortuus. Herodotes de hac muliere
particulariter enarrans Pausanias lib. III. [c. 3.] p. 214.
Περοδην αεὶ τὸ έγκυον τὸ τὴν Καίσαρα γνωμένον επειδή
μηνοντικόν τινά, οὐδέτε οὐδέδει μηδὲ καίσαρος θυμοτερού
οὐδὲ προτρόπου τοῦ Αντιοχοῦ, Φαρανδάτην ο Τελοποδος σύνον.
Πέρος παλλακὴν εἶχε ἀκούσαν, n. r. λ. VALCK.

(καὶ μάκρα διετετέθει) Pravissunt; qui mutant. Vide
lib. VII. 101. et Pausan. III. 4., ubi Φαρανδάτης ο Τελοποδος
listeta, sibi hanc defracta. Deinceps καὶ αὐτὴ καὶ αἱ αμφίτι-
ται θυμοτερούσιον scribi potius fore. WESS.
(καὶ μάκρα διετετέθει) Condonandum matronae apimo
prout dicta perturbatio. Nec Pausanias Spartanorum non
sunt regis Pleistarchi tantum tutor, cap. 16. et Thucydid.
16. 16. Quod illa datur Pausanide, λέσχη μεταβολή
cum Coddī patuci, quibus ferme obtempero, καὶ τούτη
καὶ Λύτρη διαμεταβολή lib. V. 49. πρὸς ιστὸν τῶν Ελλήνων
εἰς οὐδὲ Λύτρης διατάξει διαβολήν, et IX. 80. προτετέθει αὐτοὺς δι-
αβολάς. Οὐδὲ προτετέθει διαβολήν, illis in Epigrammā p. 214.
Antiquit. II. p. 648. p. 223. p. 224. οὐδὲ προτετέθει διαβολήν, οὐδὲ προτετέθει
διαβολήν. Queso quidem ad verba εγκυη abunde, ad vulgatum
sunt, ob iūniū negotiis usitatum, praefuditio dampna-
dum cunctum. WESS.

(καὶ μάκρα διετετέθει) Sæpe contaminarunt librarii hoc vo-
cabulum. Responde lib. 96. 119. 3. 17. quod autem plenum be-
ni volentiae regum humanitatis erga Coam multorem officium
merito facilius in laetibus Pausanias lib. III. 4. depo-
suit. WESS.

CAP. LXXXVII. 31. in Καρυανίδης, retinū conjecta.
Sie supra VIII. 95. post paginam Salaminianum Adimantum

et Corinthios venisse scribit *in' ἑρμηνείοις*. Attigit formulam clar. *Io. Taylor ad Lysiam* pag. 489. explicat illam Noster in proximis, μαθόντες ὅτι ὄντες ἔκοντι τῆς συμβολῆς. Sie; post pugnam qui venerere Marathoniam Dacedæmoni, *VL. 120.* ὕστεροι dicuntur ἀπτόμενοι τῆς συμβολῆς. **VALCK.**

4 seq. ἄξοι τε ἡφαστίων σφίλαις ζημιώσαι) Expressisse hanc Livium lib. XXX. 30. elegans *I. Fr. Gronovii* observatio est. Hinc Vallae Latina, ut errori ansa præcideretur, probante etiam Valckenario restituta. *WESS.* — Non male ceperat Valla, vertens, sed idoneos se esse ad sumendas de se poenas dixere: his qui substituit, ad sumendas de ipsis poenas, alias in errorem induxit, quem corrigit Eruditus scriptor des *Essais de Critique* p. 256. Herodoteis ista respondent, quae dicentem facit Annibalem *Livius* XXX. c. 30., forsitan non indigni simus, qui nobismet ipsi multam irrogemus, quae hinc sumia monuit *I. Fr. Gronovius.* **VALCK.** — Mihi HERODOTUS, si voluisset dioere digni qui sibimet ipsi poenas irrogarent, videbatur dicturus fuisse ἴωντοὺς ζημιώσαι. Nunc illud ζημιώσαι σφίλαις ita accipieundum ac si ζημιώθηνται dixisset, nempe ἄξοις (τινά, sive Παντούνην, sive τινὲς Ἐλληνάς) ζημιώσαι σφίλαις, quemadmodum v. gr. Graecoe dicitur ἄξοις ἵτοι θαυμάται, pro θαυμασθῆναι, nempe intelligendo ἄξοις ἵτοι ἵτοι τοῦ τοῦ αἰνάπτους θαυμάται αὐτὸν. Neque me admodum turbavit laudatus *Livii* locus: primum enim addubitate licebit, voluerit-ne ibi Romanus scriptor haec ipsa HERODOTEA verba suum in sermonem transferre: deinde, *Livio* non minus, quam nobis haec aetate, accidere potuit, ut graecorum Scriptorum mentem, quos ob oculos habuit, non satis recte percepit; quod quidem subinde illi usu venisse memini me olim observare, quum *Livii* latina cum *Polybii* graecis, e quibus illa translata sunt, de professo exigarem. *S.*

6 seq. τούτοις ἰδίωκον μέχρι Θεσσαλίας) Inter eos, qui Artabazum fugientem insecuri fuerunt, praincipi in Diòdori lib. XI. 32. Corinthii, Sicyonii, Phliasii. *WESS.* — Diserte vero adiicit Diòdorus καὶ τινὲς ἔτεροι: quorum in numero Mantinenses esse potuerunt. *Larcher* tamen, et qui eum sequitur Schulzus, (puto ob ea quae continuo subiicit Herodotus, Λακεδαιμόνιοι δὲ οὐκ Φεύγοντας διάκενοι, verbum ἔσθιον ita accipiunt, ut non ipsa actio significetur, sed

consilium et conatus agendi, persequi cupiebant: coll. I. 68; 26. ibique notatis. De dictione οὐκ ἵνα vide dicta ad IX. 2, 5. S.

CAP. LXXXVIII. 2. Αἰγυπτίων τὰ πρῶτα) Saltem dictioonis corruptores τὰ πρῶτα Φερόμενος, ut postulat mos, elegissent. Dio Cassius lib. XL. p. 136. de Suella Britanno sive Cassivelano, τὸν τῶν τὰ πρῶτα in τῇ ίδιᾳ δινοστρᾷ φέρεται. Aelianus Anim. XIII. 17. αὐλακίας (ex thynnorum genere) μάκρη τε καὶ ἀλκή τὰ πρῶτα Φέροντο ἄν. Resecuti importunum, et ab schedis Gronovioque proscriptum, φέρων. Conf. lib. VI. c. 100. et praeter ceteros Ti. Hemsterhusium, in Luciani Timon. c. 35. et Xenophont. Ephesium in Miæcell. Observ. Vol. V. p. 30. Quod succedit continuo ιὔτε πρὸς Παυσανίαν in scriptis quibusdam libris, valide se commendat. WESS. — Evidem sollicitatum ἵνα nolim. S.

Ibid. Αἰγυπτίων τὰ πρῶτα Φέρων) Si Codicibus etiam aliis abest Φέρων, non repertum in Mediceo, vir inter Aeginetas. Princeps hic dictus videbitur Αἰγυπτίων τὰ πρῶτα: quam sermonis elegantiam, his etiam usus Herodoti, pertractavit Vir summus ad Lucian. [Tim. c. 35.] T. I. p. 147. Pro Φέρων si qui Codices darent Φερόμενος, Lampon censeri posset dictus Αἰγυπτίων τὰ πρῶτα Φερόμενος, ut Hermotimum scribit Φερόμενος οὐ τὰ δεύτερα τῶν εὐνούχων παραθεῖ; lib. VIII. c. 104., quod commodum excitat Clar. Gronov. Dicitur quis τὰ πρῶτα et τὰ δεύτερα Φέρεται, non Φέρειν. Lucian. [Var. Hist. II. 18.] T. II. p. 115., Oi ἀμφ' Ἀρίστικόν τε καὶ Ἐπινόεν τὰ πρῶτα παρ' αὐτοῖς ἐΦέροντο. Dedisce videtur Euparius in Iambl. p. 21. Ἀνατολίω τῷ μετὰ Πορφύριον τὰ δεύτερα θερμένω. Moschus Eid. III. vs. 57. μὴ δεύτερα σεῖο Φέρηται. Callimachus Hymn. in Del. vs. 4. Δῆλος δὲ ἔβέλει τὰ πρῶτα Φέρεται. Ex Muretow. VALCK.

10. μὴ ὑπάρχειν ἔγα αἰτοῦσα πειών) Vidi ad marginem Aldinae docti viri manu, μὴ ὑπάρχων -- ποιέιν, quorum ultimum in Ask.; sed eius opera supervacua. Noster lib. VII. 8, 2. οἱ γε ἐμὲ καὶ πατέρα τὸν ἐμὸν ὑπῆρχεν ἀδικα σημεῖτες: quibus comparata Cl. Valckenarius ad Euripid. Phoeniss. p. 533. conduxit plurima. Aeginetae Lamponis consilium Pausanias iure sprevit, laudatus propterea a Pausania III. 4. WESS. — In Vers. lat. pro nudo verbo susci-

plat, scriptum ultra suscipiat vulneram, quo vocabulo
ultra vis graeci verbi ὑπάρχει exprimeretur. Vallae latine
haec erant, eaveat nefanda facinora perpetrare in Graecis.
Loco verbi perpetrare Gronovius inchoare posuit. S.

CAP. LXXXIX. 10. οὐα μή τινι) dictum leviter
vulnus. At quantum mutatus ab illo Hectorē in Thucydide
lib. I. 132. Redi tamen ad Nostri lib. V. 32. Proximum
ex multis ψυχῆς τι τῆς τῶδε [lin. 13.] aliorum arbitrio
relinquitur. WESS. — At haud cunctanter recipi τῆς
debetur. S.

15 seq. οὐ μέτροι ἔτι ἔχων λόγου τοιούτοις μήτε προσέλθης έμοι γέ) Ora iōnico pronunciata, atque in speciem lenissimā, gra-
vem tamen continent comminationem; illis simillimis,
quæ Alexandre Macedoni dixisse feruntur Athenienses
VIII. 143. οὐ τι τοῦ λοιποῦ λόγους ἔχων τοιούτοις μή τιούτοις
Αθηναῖσι, μηδὲ δοκεών χρηστὰ ὑπεργένεν αἰθέλιστα ἐρδεις παραιτε.
Tuxta Lycurgum c. Leocr. p. 156, 42. Alexandrum Ath-
enienses μηκοῦ δεῖν κατέλευτα: secundum Aristidem T. I.
p. 250. illi dixerunt qualia Medeae Creon Euripidis vs. 38.
si te secundo lumine hic offendero, Moriere. Lamponis istius
consilium repellentis Spartani Regis responsū respicit
Pausanias III. [c. 4.] p. 214. VALCK.

CAP. LXXX. 4. χλίνει τε ἐπιχρύσους) Non ad-
runt οὐδέχενται καὶ οὐδέχρυσαι, quales in Philon. Iud. de Somp.
p. 1115. E., sed inaurati et inargentati. Ex solido auro et
argento memorabuntur c. 80. In talibus et alibi pecta-
tur. Vide I. 50. WESS.

15. ἄτε ἔοντα χαλκὸν δῆθεν) Quasi vero aes foret. Audi
simplicitate Helotarum, aurum atque aes vix interdosce-
tium, abusi Aeginetae sunt. Quid victo ad Græciam
Carolo Audace, Burgundiae ducē, vasis eius argenteis,
stannum arbitrati, fecerint, quoque modo gemmas, multo
rarissimas et pretii ingentis, tanquam vilissima scruta
abiecerint Helvetii, durum ab stirpe genus, elegantissime
Ph. Comineus Memor, lib. V. 2. exposuit. WESS.

CAP. LXXXI. 3. ἐπὶ τοῦ τρικαρχίου ὁ φιο;) Durabat
in tempora Pausaniae, aureo tripode dudum a Phocensibus
interverso et conflato, lib. X. 13. Quam vero Cel. Grono-
vius ex Whelero adposuit tricipitis colubri figuram, eam
huius videri, ab Ampl. Cupero veritati respondere negatur,

Bristoliorib. II. Br. 773. Item meam non facio. Si tamen
verum auctorius unus hic draco et triceros describitur,
etiam ex hoc Pausanias; monumentum autem Constanti-
nopolitanum tres exhibet serpentes, scitissime contorti pi-
catoe; quibus proterea, Delphis ne Byrrhium venerit;
sed fieri hoc potuisse nolo insinuari. Porro loxis Olympie
et aere statuare eponimus Pausanias expingit. V. c. 23.
WESS.

WESS

CAP. LXXXII. seqq. ὡς Σέργης Φεύγων etc.) Quae hoc capite continentur, ubi pleraque descripta prostant apud Athen. IV. p. 138. alia deteriora, pauca quaedam vulgatis leguntur meliora. Pro ἀγροκόπειον, [lin. 6.] αγροκόπειον, praeberit Athen. quae duo saepo permutantur in Codd. Ita apud Herod., alibi quoque iunguntur ἀγροκόπειον et αγροκόπιον: multa notantur ad Thom. Mag. in Ἀγροκόπειον: dubium quid scripserit Plutarch. T. II. p. 401. E. Vulgarum loca [lin. 17 seq.] sorte cui non displicebit Athenaei lectio, εἰς ἐκατεστάθη τῶν δείπνων τὴν παρατελεύνην. Firmant Herodotei Codices, ut patet ex Diss. Herod. p. 89., quam habet Athenaeus τὸν Μῆδων ἡγεμόνος τὴν ἀφοσίουν: absque Codicibus nequini suspecta mentio fuisset τὸν Μῆδων Βασιλέας, quem supra tradiderit, ὡς Σέργης Φεύγων ἐν τῆς Ἑλλάδος Μαρδονίῳ τὴν κατασκευὴν κατετίσαι τὴν ἑωραῖον: quin Xerxi potius congruere, quam Mardonio videntur ista, δε, ταῦτης οὐκτατέχνη, ηλθε ἐς ιημέας εὗτα οἰζυρὴν ἔχοντας ἀπαιτοσθέμενος: in quibus ὡς ιημέας legisse suspicor Sophistam, [Athenaeum,] qui voici Ionicæ οἰζυρὴν vulgarem substituit ταλαιπωρεύ.

VALCK. — Quod pro κατασκευή lin. 4 seq. σχεννι
scriptum oportuisse suspicatus sim, pauci lectores, puto,
futuri sunt qui improbent. Quis enim feret τὴν κατα-
σκευήν χωτῷ τε καὶ αγρύῳ κατασκευασμένην? Quo magis
mirari subit, quod in vulgatum communī consensu con-
iubarint librarii omnes, neque multum ab his dissentiant
Athenaei codices, hoc loco, ut paullo ante, παρασκευήν ex-
hibentes. *S.*

15. ἦν πολλὸν τὸ μέσον) *Amplum discrimen.* Supra lib. I.
126. φίδες Ἐφεταῖς, πολλὸν εἶναι αὐτῶν τὸ μέσον, in simili
negotio. *Euripides Alcest.* vs. 914. σιμι πολὺ γὰρ τὸ μέσον.
Io. *Chrysostomus Or. de Evangelii Profectu*. T. III. p. 302. c.
πολὺ δὲ τὸ μέσον τούτων κακεῖνον. Alii, uti *Heliodorus Aeth.*
Herodot. T. VI. P. II.

ΥΗ, p. 318. οὐ γὰρ μητρῷ τῷ μήτρᾳ. Adde Abreschii Lection. Aristaenet. p. 249. WESS.

20. τοῦ Μῆδων ἡγεμόνος) Placeret τοῦ Μῆδον ἡγεμόνος ex Arch., modo plures iuberent libri. Alterum dubio erat. Mardonii delicias et superfluum ad paratum Pausanias, non absentis Persarum regis, perstringit et taxat. Additum οὖτα οἰζυρῷ ἔχαται διαιρατ, irruenti, ut ferocientis inpetum sisterent, Carolo Audaci testati de se suaeque regionis habitu Helvetii fuerunt, eodem Comineo lib. V. c. 1. Memor. perhibente. WESS.

CAP. LXXXIII. [3. Θήκας χρυσοῦ καὶ ἀργύρου] Θήκη, thecam, III. 130, 20. repositoriū sive pateram intellexeram, et in Adnot. dixeram, eodem modo vocab. istud hoc etiam loco intelligi posse. Mutavi, ad hunc locum quod spectat, sententiam. Possent quidem θήκαι χρυσοῦ καὶ ἀργύρου πατέρες aureae et argenteae intelligi; sed adiecta h. l. verba καὶ τῶν ἄλλων χρυσάτων, i. e. et aliarum rerum pretiosarum, satis declarant, θήκαι hic loculos, ut erat in Vallae latinis, aut arculas dici. S.]

6 seq. κιφαλῇ οὐκ ἔχοντα ἱαθὴν οὐδὲμίν) Pollucis aut aliis exemplo respexisse haec Theophilum Protospatharium (de Fabrica Corpor. Hum. lib. IV. 4. in Fabricii Bibl. Gr. T. XII. p. 858.) puto, κιφαλᾶς ἀπράφενς, sine omni sutura, inter ossa praeliis deictorum et computrescentium ab scriptoribus reperta adfirmantem memorari. Ὁδόνται μονοφυέας [lin. 9.] Gyrrho, Epirotarum regi, et Prusiae, Bithyni regis filip cognomini, tribuit Valerius Maxim. lib. I. 8. Exter. 12. et Festus in Monodos. Illud autem paullo inpeditiua et salebrosius, [lin. 4.] ἰφάνη δὲ καὶ τὸδε ὑστερον ἐπὶ τοντίων τῶν γηράν. Si esset ἰφάνη δὲ καὶ τὸδε ὑστερον ἐπὶ τοντίων, τῶν γηράν τερψιλαβίντων τὰς τάρκας: tum, postea demum, nudatis carnis cadaveribus, adparuisse τὸδε, nempe id, quod de crano sine sutura et de maxilla proditur, sententia declararet. Et sic doctissimus Abreschius. VALCK. — Commode post τοῦ minori puncio distingueretur oratio, verbaque ista συνεφέρονται — χώροι parentheseos notis interciparentur: quo significaretur, cohaerere illa τῶν νεκρῶν περιψιλωθέντων ταῖς σάρκας οὐσίῃ κιφαλῇ etc. S.

CAP. LXXXIV. 8. Διονυσοφάνης) Ita et Pausanias lib. IX. 2. Similis variatio in Διονυσιοδώρου Historici titulo.

Unde vero *Pausanias*, Artonten multa huic Ephesio elar-gitum ob patrem contumulatum acceperit, nescio. WESS. — At hoc ipsum *Herodotus* noster haud obscure eodem hoc loco significavit. S.

CAP. LXXXV. 4. ἔνθα μὲν τοὺς ιπέας ἔθεψαν) Ac-quiesco in elegantissima Cl. *Valckenarii*, λέγας sive εἰρήνας, corrigentis, conjectura; eoque promptius, quod Δέξιον Ἡρόδοτου collector vocem hic invenisse videatur. Eadem mens eruditissimo de *Pauw*, sic commentanti: *Locus est depravatus, et sacerdotem requirit, qui thure et offa piationem faciat; quo certe officio ego nunc fungar his, qui inter Divae Criticae sacerdotes fortasse locum aliquem mereri possum.* Scribe, et scribe emendatione certissima, ἔνθα μὲν τοὺς ιπέας ἔθεψαν, et similiter statim post, ἐν μὲν . . . ἔστων οἱ εἰρήνας. *Plutarchus audiendus est in Vita Lycurgi* (p. 50 n.) quo nemo melius εἰρήνας nobis depinxit. Εἰρήνας δὲ καλεῖται, [inquit,] τοὺς ἔροις ἥδη δεύτερον ἐκ παῖδων γέγονότας, . . . τοῖς οὐν δίκην, εὔχοις ἐτη γέγονας, ἀρχεῖ τῶν ὑποτεταγμένων ἐν ταῖς μάχαις. Quid censes? quidquam-ne certius aut accommodatius? Εἰρήνας erant ordinum ductores; hos in uno tumulo tumularunt una cum quatuor illis praestantissimis heroibus. Quae, quantumvis pluscula, placuit describere, ut confidentialē et dictionis genus viri iuvenis, nam admodum adolescentis sunt, in obscuro ne maneret. WESS.

Ibid. τοὺς ιπέας) Suum etiam in expeditionibus habebant μάρτιν, qui per extispicinam Deorum mentem scrutaretur; sed nusquam alibi, opinor, in historia Graeca Spartiatae memorantur ιπέας, sacerdotes, qui praeliis interfuerint. Visus mihi semper est Herod. aliam hic primitus vocem posuisse; sed, quaenam illa fuerit, mihi quidem non liquet. Memoratur in *Glossis Herod.* Εἰρήνας. Quibus alibi nusquam locus est in Musis, hic Grammaticum legisse suspicabar in suo Codice λέγινας et paulo post ιπέας. Coniecturam memorare dignatus est Celeberr. Wess. in Diss. *Herod.* p. 206. et removit difficultatem, quae opponit posset. Neutrum fortasse, nec λέγινας, neque ιπέας, sed scripsisse potius alicui videbitur Herod. τοὺς ιπέας, et οἱ ιπέας: quia distinguuntur a ceteris Spartiatis; Nostro autem memorantur VIII. 124. τριηκόσιοι Σπαρτιατῶν λεγόμενοι, . . . εἴτε ιπέας καλεσσαν. VALCK.

(Tertullianus) De his conf. c. 71, 10 seq. et de Anom. platoe significatione, 53 seq. S.]

[In libro cybistis (proposito).] Allegatum hinc longissime curpiunt vocatum est, sicuti et lib. II. 8.; nullo iure, uti admodum tacitum est. Recipi autem [a Gronovio] non debuerat duxisse, hanc sanequam intollerabile, atque Plutarche mortuorum alii p. 11. innotentur. Attigit, non absque censura, abructius. Diuidit Thucid. p. 6. Multo quoque xantharachaeus et aliis [tacito] plausibilis et veritati adfinitus. Alterum sepulchra eaeorum cadavera habebant recordatio, etiamque ateo. Tamen plausibilis. Contra ea, xantharachaeus etc inesse, quae deinceps fuerunt aggesta, meraque adeo xantharachaeus atque haec Scriptorem voluisse, res clamata, agitata et viris Cl. Th. Galea et D'Orvillo ad Charis, p. 147. Et quod in tanto Codicum scriptorum consensu bases sint? WESSELY.

[Non alibi repertum hinc quam sicut cietur, restituto Herodoteo ista xantharachaeus Pro. 73 dicitur fortasse suo more scribendi posuerat. Et ceteri: videtur prænotata, p. 42. [Adn. ad I. 85, 3.].] Paulus post [Ad 14,] p. 10 ex Cœdieibus et Plutarcho xantharachaeus restitutus est quod patet ex Disc. Herod. p. 63. VALCKENBERG estebus xantharachaeus. Eos non audio, qui xantharachaeus dicit, videtur litterarum A. et K. lapsos. Praeter alias contradicunt Plutarch. Maligni, p. 873. ubi Klaudius Ptolemaeus Xantharachaeus in tumulis terræ congestis, tritum, Enipe Miles Iphigen. Tane. ms. 703. Tunc bene xantharachaeus et perdidit vestigia quibusdam quibusdam xantharachaeus etc. WESSELY.

[In Pro. LXXXVI. 1. 5. ēparēm αὐτέων την μυθογραφίαν.] Quia itox. sequitur, in proposito, de xantharachaeus vero quidam Koeniger correcisse videatur, ēparēm αὐτέων τους μηδε. Antiquo Ionico flexu legitur infra c. 93. Idem vitium a viris doctis esse per sublatum, velut a Lappardo Eny. I. cqr. 16. Is. Pollio ad Melam. II. 2. 3. In Piensoro Verisim. p. 38, hic illuc veterum scriptorum causa inhaeret. In fragm. Orygius Propterea apud Dionys. Halic. T. III. p. 176, 28, scribendum inest in hanc dicti tē ioti, καὶ ὁ πατέρις. et vs. 39. δι. αὐτοῦ ἀμορχοῦται διατριβρο μελγαστοῖσιν et ceteri. In Epicharmi loco apud Diogenem Iaenianum. procul omni dubio corrigitur dum: τοῦτο μικρὸν ὡδῶν αἰρούσιν εἶτος. Reliquis meo

dear H. Grosius in versu' Moschibnij, Excerpt. ex Stobpei Eclog. p. 147. Autem & in rupibus urbes postulari sententiam Poetam, unicuique patet: attendenti, atque adeo etiam rependenti, Atque & in rupibus; talis suppositionis! Eiusdem causa VALCK. ¹¹ Hoc quidem loco non magnopere obstat, quia vulgatum tenetur eis. et 67, 5. Rursum autem genitivus quicunque duplo modo accipi; sive ut intelligat eis expeditum esset, sive ut habent auctor idem valeat, non facilius intelligi possit. vel non potest. Ad sententiam quidem nihil intendat. S. 11.

CAP. LXXXVIII. [4 seqq.] ¹² οὐδέποτε οὐδεποτε. non λόγοι δύο τοις πρότεροις οὐδέλλωται et cap. 10. οὐδέποτε οὐδεποτε in πλατανίστη τῷ μάχῳ. Alter, et prius vulgata congrueret, lib. VI. cap. 45. οὐδέποτε πρότεροι οὐδεποτε τοις πρώτοις οὐδεποτε. Iungo Oronovio observata lib. V. q. 118.; cuius in vicinis μη ἀναλογού [dicitur] γε. ¹³ Καυδοβιλία opéra. VESS. ¹⁴ Ιερὸν μη ἀναλογού (lin. 7c) intellige θλωκα, et conf. V. 4, 6. et VI. 12, 11. ¹⁵ οὐδέποτε οὐδεποτε. οὐδέποτε τοις δύοντες τοῦ κανοῦ) Acquisitum postula, si professio veritate fulciretur. Quicquid fraudem habet dolum? res publicae consulunt, impune sibi esset debet, quando res secus cadit. Nam consilii dateres obceptum, quem praestare non possunt, plectre, quaque triates facti usmodi poenae in annualibus plures, a consilio dando, ne aliud adponam, merito omnes deterrebant. Egregies ad hanc rem Ampl. Byckershoek: Quest. Inv. Publ. lib. II. 2. disquisitiones sunt. Sed horum oratio insufficiens est, caussa dispart est. Civitatem Thebanam paucorum opprimerant dominati, invitamusque in factionem compulerant. Haec fide Pausaniae: τοῖς δὲ αὐτίς ταῦτα δημοσίην οὐδὲ βρήτοι, οὐδὲ ταῖς Οἰδαῖς, οὐλιγα φύτα, ταῦτα οὐχι μεταποιεῖσθαι λέγου, lib. IX. 6. WESS. ¹⁶ οὐδέποτε οὐδεποτε.

CAP. CXXXVIII. [5 seqq.] οὐδέποτε οὐδεποτε τοῖς λόγοις οὐδέποτε οὐδέποτε οὐδέποτε. Si alii minime intelliguntur illidem qui traditi sunt a Thebanis, docerit, ¹⁷ ¹⁸ ¹⁹ ²⁰ ²¹ ²² ²³ ²⁴ ²⁵ ²⁶ ²⁷ ²⁸ ²⁹ ³⁰ ³¹ ³² ³³ ³⁴ ³⁵ ³⁶ ³⁷ ³⁸ ³⁹ ⁴⁰ ⁴¹ ⁴² ⁴³ ⁴⁴ ⁴⁵ ⁴⁶ ⁴⁷ ⁴⁸ ⁴⁹ ⁵⁰ ⁵¹ ⁵² ⁵³ ⁵⁴ ⁵⁵ ⁵⁶ ⁵⁷ ⁵⁸ ⁵⁹ ⁶⁰ ⁶¹ ⁶² ⁶³ ⁶⁴ ⁶⁵ ⁶⁶ ⁶⁷ ⁶⁸ ⁶⁹ ⁷⁰ ⁷¹ ⁷² ⁷³ ⁷⁴ ⁷⁵ ⁷⁶ ⁷⁷ ⁷⁸ ⁷⁹ ⁸⁰ ⁸¹ ⁸² ⁸³ ⁸⁴ ⁸⁵ ⁸⁶ ⁸⁷ ⁸⁸ ⁸⁹ ⁹⁰ ⁹¹ ⁹² ⁹³ ⁹⁴ ⁹⁵ ⁹⁶ ⁹⁷ ⁹⁸ ⁹⁹ ¹⁰⁰ ¹⁰¹ ¹⁰² ¹⁰³ ¹⁰⁴ ¹⁰⁵ ¹⁰⁶ ¹⁰⁷ ¹⁰⁸ ¹⁰⁹ ¹¹⁰ ¹¹¹ ¹¹² ¹¹³ ¹¹⁴ ¹¹⁵ ¹¹⁶ ¹¹⁷ ¹¹⁸ ¹¹⁹ ¹²⁰ ¹²¹ ¹²² ¹²³ ¹²⁴ ¹²⁵ ¹²⁶ ¹²⁷ ¹²⁸ ¹²⁹ ¹³⁰ ¹³¹ ¹³² ¹³³ ¹³⁴ ¹³⁵ ¹³⁶ ¹³⁷ ¹³⁸ ¹³⁹ ¹⁴⁰ ¹⁴¹ ¹⁴² ¹⁴³ ¹⁴⁴ ¹⁴⁵ ¹⁴⁶ ¹⁴⁷ ¹⁴⁸ ¹⁴⁹ ¹⁵⁰ ¹⁵¹ ¹⁵² ¹⁵³ ¹⁵⁴ ¹⁵⁵ ¹⁵⁶ ¹⁵⁷ ¹⁵⁸ ¹⁵⁹ ¹⁶⁰ ¹⁶¹ ¹⁶² ¹⁶³ ¹⁶⁴ ¹⁶⁵ ¹⁶⁶ ¹⁶⁷ ¹⁶⁸ ¹⁶⁹ ¹⁷⁰ ¹⁷¹ ¹⁷² ¹⁷³ ¹⁷⁴ ¹⁷⁵ ¹⁷⁶ ¹⁷⁷ ¹⁷⁸ ¹⁷⁹ ¹⁸⁰ ¹⁸¹ ¹⁸² ¹⁸³ ¹⁸⁴ ¹⁸⁵ ¹⁸⁶ ¹⁸⁷ ¹⁸⁸ ¹⁸⁹ ¹⁹⁰ ¹⁹¹ ¹⁹² ¹⁹³ ¹⁹⁴ ¹⁹⁵ ¹⁹⁶ ¹⁹⁷ ¹⁹⁸ ¹⁹⁹ ²⁰⁰ ²⁰¹ ²⁰² ²⁰³ ²⁰⁴ ²⁰⁵ ²⁰⁶ ²⁰⁷ ²⁰⁸ ²⁰⁹ ²¹⁰ ²¹¹ ²¹² ²¹³ ²¹⁴ ²¹⁵ ²¹⁶ ²¹⁷ ²¹⁸ ²¹⁹ ²²⁰ ²²¹ ²²² ²²³ ²²⁴ ²²⁵ ²²⁶ ²²⁷ ²²⁸ ²²⁹ ²³⁰ ²³¹ ²³² ²³³ ²³⁴ ²³⁵ ²³⁶ ²³⁷ ²³⁸ ²³⁹ ²⁴⁰ ²⁴¹ ²⁴² ²⁴³ ²⁴⁴ ²⁴⁵ ²⁴⁶ ²⁴⁷ ²⁴⁸ ²⁴⁹ ²⁵⁰ ²⁵¹ ²⁵² ²⁵³ ²⁵⁴ ²⁵⁵ ²⁵⁶ ²⁵⁷ ²⁵⁸ ²⁵⁹ ²⁶⁰ ²⁶¹ ²⁶² ²⁶³ ²⁶⁴ ²⁶⁵ ²⁶⁶ ²⁶⁷ ²⁶⁸ ²⁶⁹ ²⁷⁰ ²⁷¹ ²⁷² ²⁷³ ²⁷⁴ ²⁷⁵ ²⁷⁶ ²⁷⁷ ²⁷⁸ ²⁷⁹ ²⁸⁰ ²⁸¹ ²⁸² ²⁸³ ²⁸⁴ ²⁸⁵ ²⁸⁶ ²⁸⁷ ²⁸⁸ ²⁸⁹ ²⁹⁰ ²⁹¹ ²⁹² ²⁹³ ²⁹⁴ ²⁹⁵ ²⁹⁶ ²⁹⁷ ²⁹⁸ ²⁹⁹ ³⁰⁰ ³⁰¹ ³⁰² ³⁰³ ³⁰⁴ ³⁰⁵ ³⁰⁶ ³⁰⁷ ³⁰⁸ ³⁰⁹ ³¹⁰ ³¹¹ ³¹² ³¹³ ³¹⁴ ³¹⁵ ³¹⁶ ³¹⁷ ³¹⁸ ³¹⁹ ³²⁰ ³²¹ ³²² ³²³ ³²⁴ ³²⁵ ³²⁶ ³²⁷ ³²⁸ ³²⁹ ³³⁰ ³³¹ ³³² ³³³ ³³⁴ ³³⁵ ³³⁶ ³³⁷ ³³⁸ ³³⁹ ³⁴⁰ ³⁴¹ ³⁴² ³⁴³ ³⁴⁴ ³⁴⁵ ³⁴⁶ ³⁴⁷ ³⁴⁸ ³⁴⁹ ³⁵⁰ ³⁵¹ ³⁵² ³⁵³ ³⁵⁴ ³⁵⁵ ³⁵⁶ ³⁵⁷ ³⁵⁸ ³⁵⁹ ³⁶⁰ ³⁶¹ ³⁶² ³⁶³ ³⁶⁴ ³⁶⁵ ³⁶⁶ ³⁶⁷ ³⁶⁸ ³⁶⁹ ³⁷⁰ ³⁷¹ ³⁷² ³⁷³ ³⁷⁴ ³⁷⁵ ³⁷⁶ ³⁷⁷ ³⁷⁸ ³⁷⁹ ³⁸⁰ ³⁸¹ ³⁸² ³⁸³ ³⁸⁴ ³⁸⁵ ³⁸⁶ ³⁸⁷ ³⁸⁸ ³⁸⁹ ³⁹⁰ ³⁹¹ ³⁹² ³⁹³ ³⁹⁴ ³⁹⁵ ³⁹⁶ ³⁹⁷ ³⁹⁸ ³⁹⁹ ⁴⁰⁰ ⁴⁰¹ ⁴⁰² ⁴⁰³ ⁴⁰⁴ ⁴⁰⁵ ⁴⁰⁶ ⁴⁰⁷ ⁴⁰⁸ ⁴⁰⁹ ⁴¹⁰ ⁴¹¹ ⁴¹² ⁴¹³ ⁴¹⁴ ⁴¹⁵ ⁴¹⁶ ⁴¹⁷ ⁴¹⁸ ⁴¹⁹ ⁴²⁰ ⁴²¹ ⁴²² ⁴²³ ⁴²⁴ ⁴²⁵ ⁴²⁶ ⁴²⁷ ⁴²⁸ ⁴²⁹ ⁴³⁰ ⁴³¹ ⁴³² ⁴³³ ⁴³⁴ ⁴³⁵ ⁴³⁶ ⁴³⁷ ⁴³⁸ ⁴³⁹ ⁴⁴⁰ ⁴⁴¹ ⁴⁴² ⁴⁴³ ⁴⁴⁴ ⁴⁴⁵ ⁴⁴⁶ ⁴⁴⁷ ⁴⁴⁸ ⁴⁴⁹ ⁴⁵⁰ ⁴⁵¹ ⁴⁵² ⁴⁵³ ⁴⁵⁴ ⁴⁵⁵ ⁴⁵⁶ ⁴⁵⁷ ⁴⁵⁸ ⁴⁵⁹ ⁴⁶⁰ ⁴⁶¹ ⁴⁶² ⁴⁶³ ⁴⁶⁴ ⁴⁶⁵ ⁴⁶⁶ ⁴⁶⁷ ⁴⁶⁸ ⁴⁶⁹ ⁴⁷⁰ ⁴⁷¹ ⁴⁷² ⁴⁷³ ⁴⁷⁴ ⁴⁷⁵ ⁴⁷⁶ ⁴⁷⁷ ⁴⁷⁸ ⁴⁷⁹ ⁴⁸⁰ ⁴⁸¹ ⁴⁸² ⁴⁸³ ⁴⁸⁴ ⁴⁸⁵ ⁴⁸⁶ ⁴⁸⁷ ⁴⁸⁸ ⁴⁸⁹ ⁴⁹⁰ ⁴⁹¹ ⁴⁹² ⁴⁹³ ⁴⁹⁴ ⁴⁹⁵ ⁴⁹⁶ ⁴⁹⁷ ⁴⁹⁸ ⁴⁹⁹ ⁵⁰⁰ ⁵⁰¹ ⁵⁰² ⁵⁰³ ⁵⁰⁴ ⁵⁰⁵ ⁵⁰⁶ ⁵⁰⁷ ⁵⁰⁸ ⁵⁰⁹ ⁵¹⁰ ⁵¹¹ ⁵¹² ⁵¹³ ⁵¹⁴ ⁵¹⁵ ⁵¹⁶ ⁵¹⁷ ⁵¹⁸ ⁵¹⁹ ⁵²⁰ ⁵²¹ ⁵²² ⁵²³ ⁵²⁴ ⁵²⁵ ⁵²⁶ ⁵²⁷ ⁵²⁸ ⁵²⁹ ⁵³⁰ ⁵³¹ ⁵³² ⁵³³ ⁵³⁴ ⁵³⁵ ⁵³⁶ ⁵³⁷ ⁵³⁸ ⁵³⁹ ⁵⁴⁰ ⁵⁴¹ ⁵⁴² ⁵⁴³ ⁵⁴⁴ ⁵⁴⁵ ⁵⁴⁶ ⁵⁴⁷ ⁵⁴⁸ ⁵⁴⁹ ⁵⁵⁰ ⁵⁵¹ ⁵⁵² ⁵⁵³ ⁵⁵⁴ ⁵⁵⁵ ⁵⁵⁶ ⁵⁵⁷ ⁵⁵⁸ ⁵⁵⁹ ⁵⁵⁰ ⁵⁵¹ ⁵⁵² ⁵⁵³ ⁵⁵⁴ ⁵⁵⁵ ⁵⁵⁶ ⁵⁵⁷ ⁵⁵⁸ ⁵⁵⁹ ⁵⁶⁰ ⁵⁶¹ ⁵⁶² ⁵⁶³ ⁵⁶⁴ ⁵⁶⁵ ⁵⁶⁶ ⁵⁶⁷ ⁵⁶⁸ ⁵⁶⁹ ⁵⁷⁰ ⁵⁷¹ ⁵⁷² ⁵⁷³ ⁵⁷⁴ ⁵⁷⁵ ⁵⁷⁶ ⁵⁷⁷ ⁵⁷⁸ ⁵⁷⁹ ⁵⁸⁰ ⁵⁸¹ ⁵⁸² ⁵⁸³ ⁵⁸⁴ ⁵⁸⁵ ⁵⁸⁶ ⁵⁸⁷ ⁵⁸⁸ ⁵⁸⁹ ⁵⁸⁰ ⁵⁸¹ ⁵⁸² ⁵⁸³ ⁵⁸⁴ ⁵⁸⁵ ⁵⁸⁶ ⁵⁸⁷ ⁵⁸⁸ ⁵⁸⁹ ⁵⁹⁰ ⁵⁹¹ ⁵⁹² ⁵⁹³ ⁵⁹⁴ ⁵⁹⁵ ⁵⁹⁶ ⁵⁹⁷ ⁵⁹⁸ ⁵⁹⁹ ⁵⁹⁰ ⁵⁹¹ ⁵⁹² ⁵⁹³ ⁵⁹⁴ ⁵⁹⁵ ⁵⁹⁶ ⁵⁹⁷ ⁵⁹⁸ ⁵⁹⁹ ⁶⁰⁰ ⁶⁰¹ ⁶⁰² ⁶⁰³ ⁶⁰⁴ ⁶⁰⁵ ⁶⁰⁶ ⁶⁰⁷ ⁶⁰⁸ ⁶⁰⁹ ⁶⁰⁰ ⁶⁰¹ ⁶⁰² ⁶⁰³ ⁶⁰⁴ ⁶⁰⁵ ⁶⁰⁶ ⁶⁰⁷ ⁶⁰⁸ ⁶⁰⁹ ⁶¹⁰ ⁶¹¹ ⁶¹² ⁶¹³ ⁶¹⁴ ⁶¹⁵ ⁶¹⁶ ⁶¹⁷ ⁶¹⁸ ⁶¹⁹ ⁶¹⁰ ⁶¹¹ ⁶¹² ⁶¹³ ⁶¹⁴ ⁶¹⁵ ⁶¹⁶ ⁶¹⁷ ⁶¹⁸ ⁶¹⁹ ⁶²⁰ ⁶²¹ ⁶²² ⁶²³ ⁶²⁴ ⁶²⁵ ⁶²⁶ ⁶²⁷ ⁶²⁸ ⁶²⁹ ⁶²⁰ ⁶²¹ ⁶²² ⁶²³ ⁶²⁴ ⁶²⁵ ⁶²⁶ ⁶²⁷ ⁶²⁸ ⁶²⁹ ⁶³⁰ ⁶³¹ ⁶³² ⁶³³ ⁶³⁴ ⁶³⁵ ⁶³⁶ ⁶³⁷ ⁶³⁸ ⁶³⁹ ⁶³⁰ ⁶³¹ ⁶³² ⁶³³ ⁶³⁴ ⁶³⁵ ⁶³⁶ ⁶³⁷ ⁶³⁸ ⁶³⁹ ⁶⁴⁰ ⁶⁴¹ ⁶⁴² ⁶⁴³ ⁶⁴⁴ ⁶⁴⁵ ⁶⁴⁶ ⁶⁴⁷ ⁶⁴⁸ ⁶⁴⁹ ⁶⁴⁰ ⁶⁴¹ ⁶⁴² ⁶⁴³ ⁶⁴⁴ ⁶⁴⁵ ⁶⁴⁶ ⁶⁴⁷ ⁶⁴⁸ ⁶⁴⁹ ⁶⁵⁰ ⁶⁵¹ ⁶⁵² ⁶⁵³ ⁶⁵⁴ ⁶⁵⁵ ⁶⁵⁶ ⁶⁵⁷ ⁶⁵⁸ ⁶⁵⁹ ⁶⁵⁰ ⁶⁵¹ ⁶⁵² ⁶⁵³ ⁶⁵⁴ ⁶⁵⁵ ⁶⁵⁶ ⁶⁵⁷ ⁶⁵⁸ ⁶⁵⁹ ⁶⁶⁰ ⁶⁶¹ ⁶⁶² ⁶⁶³ ⁶⁶⁴ ⁶⁶⁵ ⁶⁶⁶ ⁶⁶⁷ ⁶⁶⁸ ⁶⁶⁹ ⁶⁶⁰ ⁶⁶¹ ⁶⁶² ⁶⁶³ ⁶⁶⁴ ⁶⁶⁵ ⁶⁶⁶ ⁶⁶⁷ ⁶⁶⁸ ⁶⁶⁹ ⁶⁷⁰ ⁶⁷¹ ⁶⁷² ⁶⁷³ ⁶⁷⁴ ⁶⁷⁵ ⁶⁷⁶ ⁶⁷⁷ ⁶⁷⁸ ⁶⁷⁹ ⁶⁷⁰ ⁶⁷¹ ⁶⁷² ⁶⁷³ ⁶⁷⁴ ⁶⁷⁵ ⁶⁷⁶ ⁶⁷⁷ ⁶⁷⁸ ⁶⁷⁹ ⁶⁸⁰ ⁶⁸¹ ⁶⁸² ⁶⁸³ ⁶⁸⁴ ⁶⁸⁵ ⁶⁸⁶ ⁶⁸⁷ ⁶⁸⁸ ⁶⁸⁹ ⁶⁸⁰ ⁶⁸¹ ⁶⁸² ⁶⁸³ ⁶⁸⁴ ⁶⁸⁵ ⁶⁸⁶ ⁶⁸⁷ ⁶⁸⁸ ⁶⁸⁹ ⁶⁹⁰ ⁶⁹¹ ⁶⁹² ⁶⁹³ ⁶⁹⁴ ⁶⁹⁵ ⁶⁹⁶ ⁶⁹⁷ ⁶⁹⁸ ⁶⁹⁹ ⁶⁹⁰ ⁶⁹¹ ⁶⁹² ⁶⁹³ ⁶⁹⁴ ⁶⁹⁵ ⁶⁹⁶ ⁶⁹⁷ ⁶⁹⁸ ⁶⁹⁹ ⁷⁰⁰ ⁷⁰¹ ⁷⁰² ⁷⁰³ ⁷⁰⁴ ⁷⁰⁵ ⁷⁰⁶ ⁷⁰⁷ ⁷⁰⁸ ⁷⁰⁹ ⁷⁰⁰ ⁷⁰¹ ⁷⁰² ⁷⁰³ ⁷⁰⁴ ⁷⁰⁵ ⁷⁰⁶ ⁷⁰⁷ ⁷⁰⁸ ⁷⁰⁹ ⁷¹⁰ ⁷¹¹ ⁷¹² ⁷¹³ ⁷¹⁴ ⁷¹⁵ ⁷¹⁶ ⁷¹⁷ ⁷¹⁸ ⁷¹⁹ ⁷¹⁰ ⁷¹¹ ⁷¹² ⁷¹³ ⁷¹⁴ ⁷¹⁵ ⁷¹⁶ ⁷¹⁷ ⁷¹⁸ ⁷¹⁹ ⁷²⁰ ⁷²¹ ⁷²² ⁷²³ ⁷²⁴ ⁷²⁵ ⁷²⁶ ⁷²⁷ ⁷²⁸ ⁷²⁹ ⁷²⁰ ⁷²¹ ⁷²² ⁷²³ ⁷²⁴ ⁷²⁵ ⁷²⁶ ⁷²⁷ ⁷²⁸ ⁷²⁹ ⁷³⁰ ⁷³¹ ⁷³² ⁷³³ ⁷³⁴ ⁷³⁵ ⁷³⁶ ⁷³⁷ ⁷³⁸ ⁷³⁹ ⁷³⁰ ⁷³¹ ⁷³² ⁷³³ ⁷³⁴ ⁷³⁵ ⁷³⁶ ⁷³⁷ ⁷³⁸ ⁷³⁹ ⁷⁴⁰ ⁷⁴¹ ⁷⁴² ⁷⁴³ ⁷⁴⁴ ⁷⁴⁵ ⁷⁴⁶ ⁷⁴⁷ ⁷⁴⁸ ⁷⁴⁹ ⁷⁴⁰ ⁷⁴¹ ⁷⁴² ⁷⁴³ ⁷⁴⁴ ⁷⁴⁵ ⁷⁴⁶ ⁷⁴⁷ ⁷⁴⁸ ⁷⁴⁹ ⁷⁵⁰ ⁷⁵¹ ⁷⁵² ⁷⁵³ ⁷⁵⁴ ⁷⁵⁵ ⁷⁵⁶ ⁷⁵⁷ ⁷⁵⁸ ⁷⁵⁹ ⁷⁵⁰ ⁷⁵¹ ⁷⁵² ⁷⁵³ ⁷⁵⁴ ⁷⁵⁵ ⁷⁵⁶ ⁷⁵⁷ ⁷⁵⁸ ⁷⁵⁹ ⁷⁶⁰ ⁷⁶¹ ⁷⁶² ⁷⁶³ ⁷⁶⁴ ⁷⁶⁵ ⁷⁶⁶ ⁷⁶⁷ ⁷⁶⁸ ⁷⁶⁹ ⁷⁶⁰ ⁷⁶¹ ⁷⁶² ⁷⁶³ ⁷⁶⁴ ⁷⁶⁵ ⁷⁶⁶ ⁷⁶⁷ ⁷⁶⁸ ⁷⁶⁹ ⁷⁷⁰ ⁷⁷¹ ⁷⁷² ⁷⁷³ ⁷⁷⁴ ⁷⁷⁵ ⁷⁷⁶ ⁷⁷⁷ ⁷⁷⁸ ⁷⁷⁹ ⁷⁷⁰ ⁷⁷¹ ⁷⁷² ⁷⁷³ ⁷⁷⁴ ⁷⁷⁵ ⁷⁷⁶ ⁷⁷⁷ ⁷⁷⁸ ⁷⁷⁹ ⁷⁸⁰ ⁷⁸¹ ⁷⁸² ⁷⁸³ ⁷⁸⁴ ⁷⁸⁵ ⁷⁸⁶ ⁷⁸⁷ ⁷⁸⁸ ⁷⁸⁹ ⁷⁸⁰ ⁷⁸¹ ⁷⁸² ⁷⁸³ ⁷⁸⁴ ⁷⁸⁵ ⁷⁸⁶ ⁷⁸⁷ ⁷⁸⁸ ⁷⁸⁹ ⁷⁹⁰ ⁷⁹¹ ⁷⁹² ⁷⁹³ ⁷⁹⁴ ⁷⁹⁵ ⁷⁹⁶ ⁷⁹⁷ ⁷⁹⁸ ⁷⁹⁹ ⁷⁹⁰ ⁷⁹¹ ⁷⁹² ⁷⁹³ ⁷⁹⁴ ⁷⁹⁵ ⁷⁹⁶ ⁷⁹⁷ ⁷⁹⁸ ⁷⁹⁹ ⁸⁰⁰ ⁸⁰¹ ⁸⁰² ⁸⁰³ ⁸⁰⁴ ⁸⁰⁵ ⁸⁰⁶ ⁸⁰⁷ ⁸⁰⁸ ⁸⁰⁹ ⁸⁰⁰ ⁸⁰¹ ⁸⁰² ⁸⁰³ ⁸⁰⁴ ⁸⁰⁵ ⁸⁰⁶ ⁸⁰⁷ ⁸⁰⁸ ⁸⁰⁹ ⁸¹⁰ ⁸¹¹ ⁸¹² ⁸¹³ ⁸¹⁴ ⁸¹⁵ ⁸¹⁶ ⁸¹⁷ ⁸¹⁸ ⁸¹⁹ ⁸¹⁰ ⁸¹¹ ⁸¹² ⁸¹³ ⁸¹⁴ ⁸¹⁵ ⁸¹⁶ ⁸¹⁷ ⁸¹⁸ ⁸¹⁹ ⁸²⁰ ⁸²¹ ⁸²² ⁸²³ ⁸²⁴ ⁸²⁵ ⁸²⁶ ⁸²⁷ ⁸²⁸ ⁸²⁹ ⁸²⁰ ⁸²¹ ⁸²² ⁸²³ ⁸²⁴ ⁸²⁵ ⁸²⁶ ⁸²⁷ ⁸²⁸ ⁸²⁹ ⁸³⁰ ⁸³¹ ⁸³² ⁸³³ ⁸³⁴ ⁸³⁵ ⁸³⁶ ⁸³⁷ ⁸³⁸ ⁸³⁹ ⁸³⁰ ⁸³¹ ⁸³² ⁸³³ ⁸³⁴ ⁸³⁵ ⁸³⁶ ⁸³⁷ ⁸³⁸ ⁸³⁹ ⁸⁴⁰ ⁸⁴¹ ⁸⁴² ⁸⁴³ ⁸⁴⁴ ⁸⁴⁵ ⁸⁴⁶ ⁸⁴⁷ ⁸⁴⁸ ⁸⁴⁹ ⁸⁴⁰ ⁸⁴¹ ⁸⁴² ⁸⁴³ ⁸⁴⁴ ⁸⁴⁵ ⁸⁴⁶ ⁸⁴⁷ ⁸⁴⁸ ⁸⁴⁹ ⁸⁵⁰ ⁸⁵¹ ⁸⁵² ⁸⁵³ ⁸⁵⁴ ⁸⁵⁵ ⁸⁵⁶ ⁸⁵⁷ ⁸⁵⁸ ⁸⁵⁹ ⁸⁵⁰ ⁸⁵¹ ⁸⁵² ⁸⁵³ ⁸⁵⁴ ⁸⁵⁵ ⁸⁵⁶ ⁸⁵⁷ ⁸⁵⁸ ⁸⁵⁹ ⁸⁶⁰ ⁸⁶¹ ⁸⁶² ⁸⁶³ ⁸⁶⁴ ⁸⁶⁵ ⁸⁶⁶ ⁸⁶⁷ ⁸⁶⁸ ⁸⁶⁹ ⁸⁶⁰ ⁸⁶¹ ⁸⁶² ⁸⁶³ ⁸⁶⁴ ⁸⁶⁵ ⁸⁶⁶ ⁸⁶⁷ ⁸⁶⁸ ⁸⁶⁹ ⁸⁷⁰ ⁸⁷¹ ⁸⁷² ⁸⁷³ ⁸⁷⁴ ⁸⁷⁵ ⁸⁷⁶ ⁸⁷⁷ ⁸⁷⁸ ⁸⁷⁹ ⁸⁷⁰ ⁸⁷¹ ⁸⁷² ⁸⁷³ ⁸⁷⁴ ⁸⁷⁵ ⁸⁷⁶ ⁸⁷⁷ ⁸⁷⁸ ⁸⁷⁹ ⁸⁸⁰ ⁸⁸¹ ⁸⁸² ⁸⁸³ ⁸⁸⁴ ⁸⁸⁵ ⁸⁸⁶ ⁸⁸⁷ ⁸⁸⁸ ⁸⁸⁹ ⁸⁸⁰ ⁸⁸¹ ⁸⁸² ⁸⁸³ ⁸⁸⁴ ⁸⁸⁵ ⁸⁸⁶ ⁸⁸⁷ ⁸⁸⁸ ⁸⁸⁹ ⁸⁹⁰ ⁸⁹¹ ⁸⁹² ⁸⁹³ ⁸⁹⁴ ⁸⁹⁵ ⁸⁹⁶ ⁸⁹⁷ ⁸⁹⁸ ⁸⁹⁹ ⁸⁹⁰ ⁸⁹¹ ⁸⁹² ⁸⁹³ ⁸⁹⁴ ⁸⁹⁵ ⁸⁹⁶ ⁸⁹⁷ ⁸⁹⁸ ⁸⁹⁹ ⁹⁰⁰ ⁹⁰¹ ⁹⁰² ⁹⁰³ ⁹⁰⁴ ⁹⁰⁵ ⁹⁰⁶ ⁹⁰⁷ ⁹⁰⁸ ⁹⁰⁹ ⁹⁰⁰ ⁹⁰¹ ⁹⁰² ⁹⁰³ ⁹⁰⁴ ⁹⁰⁵ ⁹⁰⁶ ⁹⁰⁷ ⁹⁰⁸ ⁹⁰⁹ ⁹¹⁰ ⁹¹¹ ⁹¹² ⁹¹³ ⁹¹⁴ ⁹¹⁵ ⁹¹⁶ ⁹¹⁷ ⁹¹⁸ ⁹¹⁹ ⁹¹⁰ ⁹¹¹ ⁹¹² ⁹¹³ ⁹¹⁴ ⁹¹⁵ ⁹¹⁶ ⁹¹⁷ ⁹¹⁸ ⁹¹⁹ ^{920</sup}

alibi invisitato, commentabor nihil. [Vide Var. Lect.] Pausanias petius humanissimam et aequissimam declaracionem, qua Attagini liberos insontes dimisit, praedicabo. Φάρα, optime omnium, τοῦ μηδεμοῦ παιδας οὐδὲ σίνει μετρικος. Delicta scelerum auctores luunt; infantes consilii absolvit in nocentia. Cicero verissime: Ferret-ne civitas ulli latorem ietummodo legis, ut condemnaretur filius aut nepos, si pater aut avus deliquerisset? Nat. Deor. lib. III. 38. Multa P. Faber Semest. III. 8. WESS.

CAP. LXXXIX. 1 seq. Ἀγράβαζος --- Θεύων etc.)

Sua hinc sumuisse videtur Polyaenus VII. c. 33, 3. Ἀγράβαζος Θεύων θεός Ιερατείαν προσήλθει εἰς Θεραλίαν, quaeque sequuntur. Ibidem Thessalis dixisse fertur Artabazus: Μαρδόνος δὲ νεώτερος ἐπέται, καὶ τὰ ἔργα τῆς νίκης αὐτὸς ἀπογράψας prout scribendum vidit doctiss. Koenius, qui Herodotum infra dedisse suspicabatur: αὐτὸς δὲ νέον Μαρδόνος καὶ οὐταπές αὐτοῦ εὐθὺς [lin. 15. ubi εὔτος edd. et masti] κατὰ πόδας ἐμοῦ θαύμαν προσδοκώμος ἐστι. VALCK.

126 ιλάσι ή Θράκην) Laudatore Gronovio recte hoc gloriantur. Βῆ θεον Βασιλεύς Καμβύσεως πλαστής ή Αιγυπτος lib. III. 63: Artem, quia Artabazus suae exercitusque saluti apud Thebesulos consuluit, Polyaenus hinc derivavit lib. VII. 33, 3. Paene autem illud Ask. [lin. 7.] αὐτὸς τε καθιδύνεται sine dicto praeterierat. Ionum, vice αὐτὸς, adfirmant esse Corinthus et Phavorinus: αὐτὸς ἀρτὶ τοῦ αὐτὸς Ἰωνίς Φασι. Et tale iudicant, τυμφέται αὐτὸς εἶναι lib. II. 79., cuius loco αὐτὸς οὐδεὶς. Non nihil addubito. WESS. — Evidem haud dubie errasse et Grammaticos istos, et librarios, si qui illorum rationi favent, censeo. Εἰντοῦ, έιντοῦ eti: ionicae sunt formae, pro ιντοῦ, ιντοῦ: item ἀρτός, pro ἀρτός: non αὐτός aut αὐτὸς, pro simplici αὐτός. S.

26 seq. λαμῶ συστάντας καὶ πανάργη) Persimiles Persici exercitus aerumnæ lib. VIII. 115.; quales, neglecto adparatu, nulla congesta annona, frequentissimæ. Congettus quendam Σιέβην πλεονει germanum agnoscit χρῆν πλεονει διαβατιν. lib. R. 186. Auctor vitae Homeri c. 19. ἔχεντεν αὐτοῦ ευκέντεν αὐτοῦ πλεονει, οἵτας ἀν εἰς τὴν Χίον διαβατιν. Nolo plura, uti nec Eutina, de quibus Cl. P. Burmannus in Declam. VI. 21: Quintillian. WESS. — Λαμῶ συστάντας vulgo Σαντιθέοτοι interpretantur: nos, ex propria vi

verbi, fame conflictatos. Vide ad VII. 170 p. 193. notata. *Sc.*
CAP. XC. [3 seqq. Ἐπὶ γὰρ δὲ τῷ θάνατῷ etc.)] Vide lib. VIII. cap. 130-132. *S.*]

(g. Θεομήστορες) In suo Cod. *Valla* reperit Θεομήστορες in Med. *Gronovius*, Θεομήστορες. Sed, ut hic, sic supra VIII. 85. idem ille dicitur Θεομήστερες, ubi narratur quam ob causam Sami fuerit a Persia tyrannus constitutus. *Pausoi* post [lin. 12.] scribendum puto, αἰσ, ἐν μοῦνοι θύσιαι αὐτῷ οἱ Ἰωνεῖς, ἀποστήσονται ἀπὸ Περσῶν: sequitur enim eodem tempore, καὶ ὡς οἱ Βαρθαροί εὐκήσθησαν *VALCK.*

(12. ἀποστήσονται ἀπὸ Περσῶν) Ecce iterum negligenteriae specimen. [Vide *Var. Leet.*] Veritatem, quam solversissimi viri *Aldus* et *Camerarius* tenuerunt, insecuri neglexerunt omnes. Tantum ne molestiae eos inspicere? Rræ sextim cum illam verbi formam res ipsa postularet. Eadem in proximis socordia. *WESS.*

CAP. XCI. 7. Δέκουαι τὸν οἰωνοῦ τὸν Ἡγεσιστράτου) Vide lib. VIII. 114., ubi Aristophaneum Δέκουαι τὸν ἄνδρα, καὶ τὸν ἔργον τοῦ θεοῦ, stabilire τὸν Ἡγεσιστράτον Arch. videtur. In hominis nomine, exercitus ductore, bonum omen erat; quale Augusto ad Actium ante aciem asellus, cum asiaariorē dedit: *Eutyches homini, bestiae Nicou erat nomen*, inquit *Sueton.* in *August.* c. 96. Eadem ex superstitione, rem meā morabilem ad gressuri, eos potissimum adscissebant, quibus fausta nomina; uti *Vespasianus*, *Capitolium dedicatus*, in *Taciti Histori* IV. 53. cum *Lipasi Nota.* *WESS.*

Ibid. δέκουαι τὸν οἰωνὸν) Non, quod vulgatur τὸν Ἡγεσιστράτου, sed τὸν Ἡγεσιστράτον *Galeus* exhibet ex Arch., neque aliter legit *Valla*. Hec si *Herodotus* adiecit, scriptisset potius me iudice, δέκουαι οἰωνὸν τὸν Ἡγεσιστράτον, velut omen accipio nomen *Hegesistrati*: ut paulo post dicitur, οἰωνὸν τὸ οἴνομα πλεύσεος. In *Plauti Pseud.* II.-IV. 22. Χαρίνει οἰωνὸν πιστό. *Euripid.* *Phoen.* vs. 865. Οἰωνὸν ἰθέμην καλλίστη σὰ στίχον. Sed e vicinis notissimum forsitan ab alia manu nomen fuit adiectum *Hegesistrati*, ab *Herodoto* autem scriptum Δέκουαι τὸν οἰωνὸν, ἡ ξεῖνη Σάμιος. Romanorum illud, accipio omen, sic solet Graecis simpliciter dici: δέκουαι τὸν οἰωνὸν, sive τὸν ἔργον τὴν κληρόνομον τὸ μάντυσμα τὸ χρηστόν. *VALCK.*

CAP. XCII. 1. seqq. Ταῦτα τε ἡματηρόφεντ καὶ τὸ ἴγρον προτρίπτει) Est loquendi forma frequens *Euripidi*. Dederat

χλίδης, κατάκοπιμοις, τήν φύλακον. Legitus apud Comitum : αμερικανίστας τεύχους στρατοῦ (τῶν δέσμων τοῦ ἀλού προβάτων) ξένιστα λύκοις διεσχίραζεν : ut apud Nostrum, λύκοις εἰς διεθνεῖσαν τῶν προβάτων αἱ ἔξοχα. VALCK. Ταῦτα μὲν οὐδὲ

Ibid. καὶ αὐτοὺς τὸν Θελητὸν). Consecutum est
exemplaria, atque iterum proxime. Rectius, tamen
cum Briskio καταχωκίσαντα τὸν Θελητὸν, id enim, ubi
vigiliae dormiendo transiit, sicut si bi locum se posset
Aelian. de Animal. III. 13. Grues ἐπὶ τῷ μῆκεν τῷ
μέρει τῷ Θελητῷ, ἔτασι μὲν ἀγνοεῖσθαι, νο vigiliæ ante-
pus edormiant, alternis pedibus nituntur; et lib. I. 15 περι
ΜΑΤΕΡΩΝ τεθῆναι καὶ περβύτερον τῷ μῆκεν τῷ μέρει τῷ
Θελητῷ, quod alibi τὸν Θεριπάναν ονομάζεται scilicet
WESS. Similiter Xenoph. Mem. Scop. II. 1. 3. τοιούτοις
τοιούτοις κατεχείσθαι, καταχείσθαι. Nec vero ex his exca-
pliis tuto colligitur, non potuisse Herodotum eamdem in

postulata WESS. — Conf. Var. Lect. Vallae Latina Grossius sic refinxit: Erant autem illis praedicta et in Dodona et in Delphis. Interrogati mons prophetae de causa mali praesentis, responderunt etc. quae *Wesselius* etiam tenuit, quamvis impedita. Nam πρόφαστα, quae dicit Scriptor, vix alia intelligi possunt, nisi responsum illa prophetarum, quae mox adponuntur, conf. c. 94, 1. Nequid necessario πρόφασσον praedictum significat, verum etiam quodlibet orationi responsum, effatum, λόγιον, θεοπρόφασσον, ut ait Hesychius. Sic sane apud ipsum Herodot. V. 63, 6. πρόφασσον non praedictum aliquod est, sed tale effatum quo nil aliud nisi iussum et praeceptum quoddam continebatur. S.

[a5. αὐτοὶ ταῦτα ἐπομένοι τοὺς λύκους] Loquuntur prophetae, sed alterque dei nomine, cuius propheta cst. autem igitur intelliguntur Jupiter Dodonaeus et Apollo Delphicus. S.]

CAP. XCIV. [4. in θάνατον] Lib. VI. 63, 5. in θάνατον doctis Interpretibus in consensu reddidimus: huc satis fuit in sella, in sedili, conf. I. 181, 14. S.]

[6. ταῦτη δὲ ὑπάγοντες] Intellige simulatum dolorum, quo Euenium callide illèxerunt et fefellerunt, sive, uti Connon, τέχνη ιλασσίμου. Notus in talibus verbi usus ex Euripid. Androm. vs. 428. φ' σ' ὑπῆρχον, h. e. ἔδεικτα καὶ ἔπειπάτησα καὶ προτρέψαμεν, ex Scholiastæ doctrina: Appianus Civil. III. [c. 37.] p. 894. φ' δὲ μάλιστα ὑπαχθέντες, quare maxime delinuit. Errorem Vallae intactum Abreschius Diluc. Thucydid. p. 526. noluit. WESS. — Platarch. Solon. p. 82, 2. ὑπαχθήτε οἱ Μεγαρεῖς τῷ ὄψει, hac specie decepti Megarenses. Confer Nostrum infra l. 19. S.]

[21. ἵμφυτον μαρτικὴν τίχην] Divinitus insitam, ut ille Homeri gloriator, Θεὸς δὲ μοι ἡ φρεσὶν οἴμαι; Παντάς ἐνίθυε, Odyss. x. 348. Alia Demosthenis ἵμφυτος αἰσχυνθεῖσα καὶ πεντηκότης, penitusissima animo ex toto vitae genere haerens, iuxta Dinarchi eriminationem, Orat. in Demosth. p. 104. Alia Demetrii Phalerei ἵμφυτος ἀκρατία in fragmanto Duridis apud Athen. lib. XII. p. 542. c. WESS.

CAP. XCV. 1. Δημόσιος) Δημόσιος eligebat ex Poëta, qui Herodoto nihil praescribit. WESS. — Quis Δημόσιος, hec maluerit, incompertum mihi. Libri quidem omnes in vulgaratum consentiunt. S.

3. ἐπιβάτεύω, τοῦ Εὐμένου οὐνόματος ἐξικάμβων τῷ τὴν Ἑλλάδα ἔργῳ) De usu isto verbi ἐπιβαστίν dictum est lib. III. 63. Loci iustam sententiam nec *Valla*, nec *Portus*, assecutus est. Nulla Deiphono in Graecia molestia ex invaso Euezii nomine; *operas vaticinandi contra Graeciam* conduxerat: hoc verba volunt, neque aut Reiskium aut *Abreschium* Diluc. Thucyd. lib. III. p. 315. latuit. Prior insuper ἐπιών τὴν Ἑλλάδα, *Graeciam obiens*, ex suspicione plausibili, si scripti Codd. adstipularentur. Decepit *Vallam* rario verbi potestas, qua Plutarch. T. II. pag. 396. εἰ ἵλαβάν γαρ ἵππον ἀλινούμενον γράψαι, εἰ μη pingere equum semet volutantem conduxisset: et in Pelopida p. 291. n. ἵλαβὼν παρὰ τῆς πόλεως πίνακα γράψαι μάχης ἑτοῖς. WESS. — Nempe, ut ἵλιδόνει dicunt Graeci, *opus faciendum elocare*, sic ἵλαμβάνει, ἥποι dicitur qui *opus faciendum eunducit*: sive, quod eodem reddit, ἵλιδος is, qui alterius operam *conducit*; ἵλαμβάνει, qui *suam operam alteri elocat*. Alienam ab auctoris mente *Vallae* versionem, Deiphono negotium in Graecia fuisse exhibitum, tenuerat Gronovius, eamdeunque in contextu intactam *Wesselungius* reliquit, in subiecta Nota corrigere satis habens. Caeterum vide *Var. Lect. S.*

CAP. XCVI. 3. πρὸς Καλάμοισι) Hoc, sive πρὸς Λαμίοισι Arch., alii eruent. WESS. — Vide quae in *Var. Lect.* notavimus. *S.*

4. παρασκευάζοντο ἵς ναυμαχήν) Exterminavi ὡς, alioquin haud intolerabile, addi quippe et omitti solitum c. 97. Codicum conspirante imperio: non item ἀπέπλεον [lin. 10.] ad sententiam necessarium. Poterat utique, si quid prae se inconuodi ferret, ex cap. seq. [ex cap. 98, 5.] ἵπποις lenissimā singi medicinā. Geminum lib. VIII. 74. ὡς ἵς τὴν Πελοπόννησον χρέων εἴη ἀποπλάνειν. WESS.

Ibid. ὡς ἵς ναυμαχήν) Omissam in *Med.* voculam ὡς si praebent alii Codices, sede non moverem, qua aptissime haeret: παρασκευάζοντο ὡς ἵς ναυμαχήν: ut Xenoph. Ἑλ. II. p. 267; 350. τάντα παρασκευασάμενος ὡς ἵς ναυμαχήν: p. 267, 4. ὡς ἵς πελοποκλιν παρασκευάζειν τὴν πόλιν. Thucyd. VI. c. 67., παρασκευάζοντο ὡς ἵς μάχην: idem saepe dicitur; ὡς ἵς ναυμαχίαν. VALCK.

CAP. XCVII. [3. ἵς Ταλεων τῇ ποδὶ Ἐκολοφέεται] *Talos* fluvius, ex Ephoro notus apud Atheneus V. p. 311, i.e.

Gesae apud Plin. VI. xxxii; 3. Gaean Melae lxxvij. Ench-
mata aliunde non cognitus; ex hoc Herodoti leto colliguntur
regni suis, in Gaeum haud procul ab astri aqua sunt
exonerans. S.]

*etiam regni Philistae et Nebræ (τοῦ Κέδρου ἵστον κάμηνος;) De migratione Ionica et condita Miletō, sochisque expeditione, utram la tamen Philisti mentione, Pausanias lib. VII. v. 67 eodē Strab. lib. XIV. p. 635. Ed. Cast.) qui rāmē hic Cedri filius Nebræ, ibi Nasus, sicuti Nostrorum ista Cerevis, aliorumque scribendi ratio. Clas. Periodico tunibet ad Attic. Ver. VIII. 5. ob Marmor Attuhel, probatur, ubi que causa tamē, siquidem ipse lacrimis eius tabulis NEBO ET ΕΙΣΑΓΓΙΚΙΣ, unde μάκρη formatur tabula, Hoc igit
tabula queque ab eruditissimo Ho. Valesio ad Minimam lib. XXVIII. 16. contentum Ioniam vocem habet, et rāmē quādā
ad Dionys. explicuit Eustathius optime docet utrū
illustaretur. VESS.*

*6. Λαί. Μάγου κτιστού) Ξει τη Μάγειο μήτηρ, velut
Herodoteum; legitur apud Eustath. in Dionys. v. 823, 5;
qui si ex am. nobis formam κτιστή servavit ad Hom. Il. 7. 5.
p. 1245, 40. quam illinc Herodoto iam testitatis Portus
alio. Quin moduli supra proustant pag. 42. [Adnot. ad I.
83, 5. 1.] Ad vero et accedit Hesychii Alexandrin. Hierosolim. Eidei. Φαρετος est ordo, εώνος apud Seidam. Αρχαιοτε
τραπέζων. Ad Hesych. quedam notata sunt in Attic.
etiam οὐδενός miror apud Platōnem reperiri lib. X. pag.
933. s. VAGK.*

*7. Καθηγετηρ. 3. αποφή τε εἰχθρο) Praepositio
[eu]s, quem a schedae offenter, docum recipere potest
τέλος Δομισατε εἰς αποφή θέρη, lib. PVII. 34. Ad hanc
alheat vide lib. III. 129. Αντούσατ, [In]f. 1. peractas in
rugate manuia usum, tabulata expresserat Valtos, merito
desertus. Scutae fuerunt ad descessum nauticæ. Thucyd.
deci. V. 11. Brasidas ξύπει την αποθέσιν θεραπευτικη
καταβασιν, διδομενη υπε δοτε Dukeras, οιδεν την ημέρα
στερεψιαν θεοισιν θεοισιν. Disk. Morei. 2. 10. VESS. Lib. 3
p. 131. Incepente iugaco ad posuit Pollio. E. 93. αποθέση
καταβασιης ή του δικαιου οντοσσοι. ubi Commodo Longentius
videtur ex temp. iniquity sie nominatus et pontificis illie
quiva missus constitutus vel ripam velletur vel inservens tamē*

concedendae navi quam excedendae. « Rotuerat adi-
ceret, ut nos etiam esse similibus pontibus ad transceden-
dum suip̄e navibus non naves hostiles, quod quidem ex
hoc Herodoti loco satis intelligitur. S.

επέστησε μὲν ἐπὶ τῷ πόλεων λόγῳ Διονυσίου πάλαι παρατλῶν, οὐχὶ μὲν τὸν τούτοις πάλαι πόλεων λόγον ΒΑΛΙΚΚΙΟΝ οὐδὲν αἴτιον οὐδὲν πάλαι πόλεων λόγον. Nihil quidem interest, τύχης παραστήσεως
βαθυτάτης καρίνας, φρεis tamen tanquam suavius postea
aspidetur, ut illi. 60. οὐχίνθεται τοιδέποτε γῆ; ubi non van-
tient Godiones. V.A.L.C.K. — Guastase, thinquam ēnraeis,
Codiceo coexistunt scripti: partia prioris ἀνθεῖας vincereq;
αὐγεστατικὴ διαίρεται, quod ante lib. II. διατίματ-
ιγραμ. Proscenio μυλοφόροτά τοις τοῦ στρατεύματος νοει ad
Ioniam, iuxta Leutychides, rancor Diadori est lib. XI. 36.,
αρχαντία, εὖτε ex ore memorans a vero alieniora. WESS.

13. Percultum ὑπὸ κήρυκος προγέρεια, θύσαι πρασσονις.
Τότε Θεοφράστης Ιωνίας Σερν. XLII. p. 280. οἱ μὲν ὑπὸ^{τοι}
κήρυκος πρασσονις πολεῖ. Xenophontis Laced. Republ. pag.
286. τοις τοις τοις τοις. Ια. Λευτυχίη. Σκούρη. ταῦ 838. αὐτὸς
διετρέψαστο, κινούσθεντος. WESS.

14. seqq. Per praecepsim Ionibus ista Leutychides eadem
dicitur, mente significasse, qua ad Artemisium Themisto-
clēs, similia lapidibus incidi curaverat: οὐ γάρ δὲ λαθεῖται
τὰ ινάτα: τοιούτων περιπέτεροι μετέπειτας Ιωνας πίστων, οὐ ξηρεττο-
μένηρεις δὲ τοις τοις τοις. Βαρβάρους στοιχίου αἰνισταντος τοῖς Ελληνοις
in quibus scribi mallet Koenius i. e. τε οὐδενός τοις, πρόδε
ευπραγεῖται lib. VIII. c. 22. V.A.L.C.K. → At, αὐτὸς μι-
τατος δηλ. παλινηναν vulgata γένεται, τοιούτην περιπέτερον, πολι-
λαστρον προσηγειναι προπατεῖται, εργαταρε εργαταρε, πασσονις. Sel. 20.7
π. 1. 60. C.R.P. XCIX. 13. seq. τοιούτην πολιλαστρον προχειρί-
σαι τοιούτην προπατεῖται πολιλαστρον προπατεῖται. Σιανοτα Ρεσσα-
σια πρεπεῖται, id. σεμνονις, εδυνετινον εργαταρε εργαταρε, πασσονις
κατατέθηται, τοιούτην προπατεῖται προπατεῖται, πασσονις εταιρειαν: in / sen-
tentiā τοιούτην Diadorus. XI. 35. ποι. Ρεσσανη. VII. 36. οὐδειροντα
Vallis ad Ionias, τοιούτην προπατεῖται προπατεῖται, εδυνετινον εργαταρε εργαταρε,
πασσονις εταιρειαν: Equidens, Valckenario calculum adiposorum
zini, πραγματα arbitratio stratigia, πρε πραγματα πραγματα, πρε
οι. οι. Ματανην ταξικην ιατρην πολιλαστρον πολιλαστρον πολιλαστρον πολιλαστρον

lem vero νοέχμιον ἀν τι hinc eo colore et cap. 105. fingi, quod νοέχμος semper in substantivis nominibus ponatur. [Nempe ea Reishi erat sententia.] Adesse mutaturo debuerat θεωρίας χώρας Κέφων ὁ Μυρενίως νεοχμός, h. e. νέος, νινούτης ταυτοτήτης, ut Critici in Sophoclis Antig. vs. 164. WESS.

Ibid. τοῖσι καὶ κατεδόνεον etc.) Aliud quid requiri videtur, a quo pendeant isti dativi: forsitan exedit vox ob praecedentis similem terminationem. Dici, ni fallor, potuit, τοῖσι καὶ κατεδόνεον ἵνεον νοέχμον ἀν τι ποίητη δινέκτης επιλαζομένοις: quibus et inesse putabant, ut facultatem adepti nova molirentur. De Samiis et Milesiis, quos sibi suspectos iusserint Persae τὰ τῆς Μικάλης ἄντα Φυλάττιν, Polyaen. VII. e. 45. VALCK.— In Attico scriptore utique non serendum id esset, quod hinc communi consensu libri omnes exhibent: sed hanc veniam sibi Herodotus postulat. Verbum καταδοκίην alibi apud Nostrum, vel absolute positum, vel cum accusativo et infinitivo, aut cum rudo accusativo constructum, non aliam fere vim, atque simplex δοξῆν, habet, existimare. Hoc loco κατὰ praepositio propriam quamdam vim verbo addit, ut significet contra aliquem existimare, i. e. vel condemnare vel saltem suspectum habere. Atque hac notione videri quidem poterat cum genitivo casu iungendum id verbum: sed, quemadmodum pro eo; quod καταγελῶν τινός, et κατακρίνειν τινὸς vulgo dicitur; κατατελῶν τινὶ usurpat Noster III. 37, 5. 38, 2. saepiusque alibi, et κατακρίνου τινὶ VII. 146, 7. (conf. Adn. ad VII. 9, 5. et Var. Lect. VII. 10, 71.) sic et καταδοκίην τινὶ usurpavit. S. [19 seq. συνεθέσθαι τὰ γέρμα] Conf. supra, c. 61, 13; 62, 7. et infra c. 102, 7 seqq. S.]

CAP. C. 4. ἐπὶ τῆς κυματώγης) Verissime Eustathius: ἡ αὐτὴ, ἕνθα τὰ κύματα ἀγορταῖ, sive littoris crepidine; quam verberat unda maris. Ex qua vocis notione egregie Luciano in Hermotim. c. 84. Celeb. Graevius subvenit, iniuria taxatus ab Elsnero, Schediasm. Critic. c. 1., fluctus, ut hic Valla, seu maris fluctuationes intelligente. Quid tum de Homero, quem Vitae Auctor c. 19. καθίμενον ἐπὶ τῆς κυματώγης, et c. 34. ἴκομάτῳ ἐπὶ τῆς κυματώγης ἀδινάτος ἔχων describit, censemus? Nonne mortalium in stupore dissimilis, sedente, et, corpore ex valetudine affecto, decumbente in fluctuatione aestus marini? cum citra maris ad-

sperginem in sicco liceret. Vera atque elegans Democritæ est observatio apud Sextum Empir. lib. VII. contra Mathem. p. 395, non aves duntaxat, quales columbae et graculi, aggregari, sed et res inanimatas, καθόπερ ὄρνα πάριτι ἐπὶ τῷ ποστινεομένῳ σπειράτῳ καὶ ἐπὶ τῷ παρὰ ταῖς καὶ μετωπαῖς ψηφίδων: ubi fluctuationes maris si volueris, risum debebis, neque emendabere, nisi iucundissimo placidi mari et elegantissimo congestarum concharum et calculorum in littoris crepidine adspectu. Quid multa? Redi ad lib. LV. 196., nec dubitabis. WESS. — Quid sit κυματωγή, docuit Wess. in Diss. Herod. p. 207. VALCK. — De accentu vocabuli vide in *Var. Lect.* notata. S.

4. οὐ δὲ φύμα διῆλθε σθί.) Famam de victoria ad Plataeas a Graecis reportata, quam divinitus ortam censuit Herodotus, a Leutychide rei ignaro prudenter confictam verius alii statuerunt. Diodorus Sic. XI. c. 35. οἱ περὶ τὸν Λεωνυχὸν, οὐκοῦ μὲν περισσεύτων περὶ τὴν νίκην, αὐτὸν δὲ πλάττοντες τὴν εὐημέριαν, ἴθανταν στρατηγήματος ἔνεκεν τοῦτο πεκοινέουσι. vid. Casaubon. ad Polyaeum, Spartiates strategema commemorantem lib. I. cap. 33. VALCK.

7. seq. τῆς αὐτῆς ἡμέρης συμπίπτοντο τοῦ τοῦ Πλαταιῶν etc.). Inconcinna et impedita videntur. Quid quoeso συμπίπτωσι, et τῆς αὐτῆς in primis? Non equidem obliviscor libri VIII. 15. συνίπτεται δὲ ὅτε ταῖς αὐταῖς ἡμέραις τὸς τριμαχίας γίνεσθαι ταῦτα: sed disconvenit, uti adpareat, sicuti quod sequetur mox c. 100. [c. 101, 1.] Portus, has verborum difficultates animadvertisens, ex arbitrio accessiones adiunxit, quae fastidium moveant. Iustior eiusdem admonitione, Vallam συμπίπτοντο aut συμπεπόρτοντο legisse. videri vestisse quippe, eti tunc eodem die contingit utraque clades, ea, quae ad Plataeas etc. Idem ego ambarbus amplecterer. Belle distincta τῆς αὐτῆς ἡμέρης, συμπίπτοντα ταῦτα, καὶ τοῦ iv. Μυκηναῖς μίλιοντος τοῖς τριμαχοῖς, φύμα τοῖς eti decurrent, atque ad Plataeas acceptam et ab Mycale futuram Persarum cladem, utramque eodem die, iungent. Qua locis in medela, sive malis conjectura, suffragatores viscidissimos Pavium et Reiskium produco. Res autem ipsa suadet, neque Diodorus lib. XI. 35., aut Polyaeui lib. I. 37. in istis tantum Leutychidei in sparso de parte ad Plataeas vicitur, tamquam imperatoriam cuiusvisus fraudem. WESS. So-

eyd. p. 666. Hic ante vulgatum: [sic: ante Gron. vulgatum
συνέπετο] ter in euādō sensum reperitur: apud *Reliquias*
num: II. cap. 55., οὐδὲν κατέχει ἐπόμενοι εὐπλεύσαντες τὴν πόλιν
ἐργάτων: III. cap. 47., διατάξαντες κατοίκους αὐτοῖς καὶ συνέστησι
τὴν πόλιν. Οὔποτε μὲν εἰδόθεν πρὸς τὴν μητρόπολιν, εἰ δυοῖς διατάξαι
αὐτῷ συνέπετο: hic συνεπέπετο, *Casaubonus*; primo Iacob
συνεπέπετο, ωρηγεbat *Kochius*. **V A L C K** — Sic Polyb.
IV. 17. 17. τα. καθητέστω (ιστ. σύγχρονοι πόλιν) διετὰ τὰ πύλη. Ideo
verbūta frequentavit *Appianus*; cuius dico: huc spectantia
in Indice Graecitatis olim indicavi. S.

¶ Η παντούς γένεσις τοις επίκαιοις. Ε. Ι. οὐδέποτε πρόσωπον. Vide
Μεσσαλία VIII. i 15, 140 S.

20 seqq. Ubi Persae suorum reis: nis i: h: r: r: reges locis rebus
Tandem, eleganter adhibetur nis, ut saepius apud veteres.
Vid. not. in pag. 353. [Adnot. ad IV. 162, 14.]

8. *Stephani r̄u māχn̄*) Nequidquam Codices quidam innovantur. Veritatem pertinacior. Praeserrem, Stephano monitore, in uitteram partem inclinantem, qualis "Aen̄ t̄r̄f̄m̄ns̄; sine iustis d̄c̄os, uti scholia Aeschylī Pers. vs. 956. Sed relege observata eruditissimi viri [Valckenarii] ad lib. VIII. vii.
WESS.

CAP. CIV. i seq. προστέτακτο μὲν τῶν Περσῶν) Superius c. g. [cap. 99, 14.] Persae τὰς διόδους = τα = προστέτακται τοῖς Μάλιστοις Οὐλάξεσσιν. Ergo πρὸς τῶν Περσῶν, nisi ex composite verbo pendere iubeas, praestiterit. Namque διόδους Ηρότων quo iunxerit? WESS. — In istis, Μάλιστοι δι προστέτακτο μὲν τῶν Περσῶν τὰς διόδους τηρεῖ, εἰ πτυχοποίησιν τοι προστέτακτο genitivus pendere videtur τὰς Εὐφράτων: nisi πορισσειτι, quo modo saepe solet, προστέτακτο μὲν τῶν Ηρότων. Milesiis iniunctum fuerat a Persici Surpata cap. 98. τὰς διόδους τὰς ἐς κεραυνὸς τῆς Μυκάλιης Φεγύνεται προστέτακται τοῖς Μάλιστοις Οὐλάξεσσιν. VALCK. — Genitivus τῶν Ηρότων a verbo προστέτακτο pendero, mea quidem sententia, nullo pacto potest. Nec vero opus videtur, ut προστέτακται (aut πρὸς). Ηρότων corrigendum suspicemus. Proprie Herodot. T. VI. P. II. V

diciturus erat scriptor, eis: Πέρσαι τοις δίδοντι σημεῖον, sed quoniam alijs adest datus Μαρτιόντος, variandi causa: huic genitivum posuit, et τοις Πέρσαις τοις δίδοντι, ex iuxta Persarum, dicit exītē: εἰαραν quibus ut Persae recipere possent. Si: αἴ τις τοις Πέρσαις τοις δίδοντι σημεῖον, εἰαραν.

Buq; **CAP. CV.**: ac Ἐρμόλυκος ἐξέστητο. Illicuit semper in ambiguis, a forte fortuna oblatum arriperet. Eostius, sed obscuri hominis, meminit Aristoteles, Rhetori II. 19. προσαρτεῖσθαι, inquietabat Isocrates; εἰ τὸ πάνεπιθυμος ἡμᾶς, καὶ τὸς διὰ δύνασται φύγει. Neque ignotus Eustathos ex vetere response, Εὐθύνος μετατραπεῖται παράδοσις: Οὐδέποτε οὐδὲν i. e. Ciceros interpretante, Euthynous potitar, fato non sumine, letho; Dispid Tocrovly. Is. 9. 90. Hermadycum παρατραπεῖται non Pausanias lib. I. 23. ignorat. WESS.

non **CAP. CVI.** 8 seqq. ἔων χριστὸν) Dederunt plures manu exareti διν. lib. V. 87., pessum absque causa a mino: Ceberrimum datum. Iustum et ego καρακούι iudico, οὐδ stinimum φένται. Quid autem προστήνει; [lin. 11.] aperte tude ex lib. VHL. 36. WESS.

.Ab. προστήνει λειτουργίαι) Nemo de scripturae veritate dubitatibit in posterum. Qd. διάτη, qui in magistratu sunt. Sic libell. III. 48. τίθηται τοις τοῖς ιεροῖς διάτης λέγεται, εἰναι γέτος εἰνι γέτος magistratus. Ismene in Sophonis Antig. vd. 660 τοῖς τοῖς διάτης διεβάζει περιουσι: et Philocteti vs. 384. Οὐδὲ εἰνι γέτος μαρτυροῦσιν τοῖς τοῖς. Sed abstineo. Vide tamen Schol. ad Gregorii Nazian. Stelit. I. p. 13. WESS. — Scripta esse videtur, ut est in Med. Cod., Πελοποννελον μὲν τοῖς τοῖς διάτης διεστος, Principibus civitatum Peloponnesi. In Editione Gronovii memorati magistratus Peloponnesium nulli fuerunt: quemadmodum perperam scriptum in Gronovii Latinis, Peloponnesium, et mox iterum Peloponenses, pro eo quod in oportebat Peloponnesiorum et Peloponnesi. In eiusdem Gronoviis Graecia terrae servatum erat τίθηται, et omissum verebum: de quibus vestigendis erratis in Notis monuit Editor.] magistratus has ed aemonib; Vallae nititur verbis Schol. Thucyd. p. 40, 97. [ad lib. I. c. 58.] quibus etidem plus semel tabusus est Menelaus: vere monuit Clas. Dakys; non Lacēdaemoniorum tantum, sed et aliorum, magistratus τοῖς τοῖς fuisse dertos. Magistratus autem et vice principes, si in effigie, saepius etiam dicuntur οἱ τοῖς τοῖς

εἰλέσθητις. Meminat Thucyd. VI. 27. τῶν δὲ τοῖς θεοῖς Ἀργείων
Synacusaborum magistratas, εἰ δὲ τέλα ἔνεις apud eundem
VII. 93, ubi paulo post vocantur ἀρχονταὶ Μίνες Philippi. In-
dago, inter Aegyptios et Persas viri principes erant Αἴγυπτοι
ei δὲ τέλαι, et ei δὲ τέλαι Περσῶν, pag. 363. s. et pag. 778. s.
Lit. Herodote. Πλάτωνεστοις εἰσιν, sic Λεστήντα δριδ
Stobaeum p. 69, 134. μικρότεροι τέλαιοι μέρη κατά τοὺς εἰσιάν
Sophocli. Philoi τετράστιον δὲ εἰσιν. ΒΑΛΟΚΙΝΗΣ 67
[184. εὸν. Πλάτωνεστοις εὐτελεῖς παραφέρειν αἰσχύλον
Εουδαῖον] Miratus sum, ad vulgatam autem nos scriptum.
Πλάτωνεστοις neminem interpretum adhaesisse, quod
huius certe ad hunc locum ab interpretibus adnotatum.
Nam, quod vulgo interpretantur omnes, neque Peloponnesi
suis de ipsorum (nempe Atheniensium) coloniis consummandum,
ea sententia, ut in Var. Lect. monui, Graecis verbis non
inest, nisi aut ad dativum Πλατωνεστοις intercidiese οὐα-
bum κατέχων, ιστοντος, aliud ve simile, statueremus, ut
Πλατωνεστοις corrigeremus, ubi quidem ad infinitum
βενείσιν, ex perulgato Graecorum usu, verbum δὲ sub-
intelligendum. Unam rationem video, qua vulgatum illi
λατίνis defendi possit; si statuamus hos Peloponnesos,
huc dominatos, opposi illis Peloponnesiis τοῖς τε τέλαι δόσαι,
unde haec prodiret sententia: neque Peloponnesiis (nempe
reliquis Peloponnesiis) placuit de coloniis Atheniensium con-
sultare. At huic interpretationi duo obstare momenta vi-
dentur: primum, quod in hanc sententiam dictum habet
dubie Herodotus fuisse τοῖς τέλαιοις Πλατωνεστοις in-
terum, quod deliberantium concilio non privata bona in ea,
sed soli εἰς τέλαι τέλος, interfuisse videantur. [S.]
[23. πλοι τε καταλαβόντες] Sive adsit, seu deficiat en-
clitica, parum intereat. Adest lib. III. 74, ubi video. Stac-
tim δὲ πλοιοντες aut ιμιντες ob adiumentum μηλώντες
et aequius melius, quod Portum haud praeterita. WESSE-
— Amat. vero etiam Noster, ut formas, sic et tempore
variare verborum. Caeterum vide Var. Lect. S.

CAP. CVII. 9. δέννος μίνερος ieri). Explicatio a
Eustathio [ad Iliad. p. 637 ext. ed. Bas. p. 668. ed. Rom.],
et Criticis ad Sophocli Aiac. vs. 243., Lycophronaque Alex.
vs. 774. Pessarum illud convictionem impuebatur, cap. 201.
huius Musae, et recentiorum eorumdem abs Theophylacte.

HIST. Mauricu*s* lib. III. 8. Non requiriatur, credo, simile
aliquam nationem approbrii virus. Quis Virgiliani obli-
viscitur, O vere Phrygiae, noque enia Phryges, Aeneid. IX.
627, ubi de Borsa L. Lud. la Corda egregie. WESS.
(In codicis libro 10 cap. 10. et 11. et 12. et 13. etc.). Pristinum. **Obd** se-
centiae congruere, tangier atque agnoscere ultro. Sed enim
enam Codicis ad parat consensio, tunc adeo urgens, ut
obdiempsa immutinquere abnunt. **Pharsalis**, advertens. **Cod**
fotius et aliorum codicis cap. 19. et in Porti penu copiosissima
scripta. Vizion est ipsius hinc auctor [lin. 15. seq.] Lipsii respondet ar-
tificiis medicis Servilium, lib. I. 48, et Dionysii in eadem hispr
ria, metuor ἐκρητος, sublimem rapiens. WESS. 19 de 19. 1
-iv ad portu[m] (ob dicit). Irruentem ceterum, Kalla: non
quod obd, sed legit in suo Cod. φυσιος, quod in Arch. ap
ib[us]. inventum exhibet etiam margo Ed. Steph. Δ. **Pharsalis**,
τελεφθεις; τι μανθραπεις Herodote in istum senarem adhi-
mentare, sed in eoque alterum. **Obd** hinc aliquam est, hac
enam interpretatione structura: vid. ad Phoen. Euseb. vs. 98a.
Obd qui dicit Codicis, videri forte patet, ut rumpere
propositum Herodotus: καὶ μηδέθιλον Φραστρος; Καὶ τὸ πρώτην
μεταβολὴν μέτετον, καὶ ἔπειτα, ταῦτα εἰ τοι γάν: Ταῦτα συντάχ-
currentem cerneret, praevertens Xenagoras --- medium, arti-
ples, et sublatum in terram statuit, ut apud Tezenisq[ue], subli-
mavit medium artiperem, et capite primum in terram statuerem.
προσφέρεις ἔτη τοι in Xenoph. Kyp. Plad. p. 35. 360. **Ares**
κατεργαστος περιβαλλοντελον Aristoph. Eq. 1359, VALC. p.
19. seq. / προσφέρεις ποδεν αλλο.). Dedi schedis. **Graecior**
que, ut θερμάτων νοσειν in exilium egi; necessarium min-
ime esse, praecedentia epoemonstrant. In sequentibus mi-
nuendis modum excedit Mediceus. Vide superius lib. VI.
μητινούσος [lin. 22.]. οὐτούτων WESS.

OB **EP** **CKII**, 21 seq. nū δι οι προστίκοντο). Quo sit
estimata piendum. hoc verbum, eruditus docuit via Cep.
in: **Miscell.** Obs. Nov. II. III. p. 7. Ut λόγου προστίκοντο, sic
προστίκοντο λόγουτοι προστίκοντο; dixit Xenophon Kyp. Plad. VI.
p. 19. 3. μητινούσος Λαζαρ. Τι ΙΙ. [Dial. Deer. VI. 2. J. p. 217. προστί-
κοντο διπλωματην σομεν, magis frequentationem, tractavat
Xenophon ut λόγουτοι προστίκοντο. Xerxes; fratre, uxorem, frustra sol-
licitatio, ψήμε, attigit Τρητος; Chiliad. II. vs. 6. Errat, ut
supradictis histis, v. **Menon** Σφρίν. XXVI. 7., ubi Xerxes

D. Heilus et Tot. Dant., quo vocat *Imperium*, quae Argyreia
fuerat ex Herodato. Itineraria WALCK. et alii. Quod iste

CAP. CIX. (seq. r̄f. de nōm. yd. dēc. etc.) Ex veteri
scriptura formabatur, r̄v. dī, nōm. v. s. In eam p̄cep-
t̄ probior; neque tilla necessitudo, ut i. dī, nōm. yd.
f̄r. dī. — Et, singatur. In formulæ enim frequentissimo
multiplex variatio, notata ad lib. l. 8. W. B. 8. —
Sic loqui amat Herodotus, evius in vermoni, r̄f. de nōm.
yd. v. mōs r̄t̄r̄ta est, idem valet ac si dixisset, i. dī (v. 8)
ydo Herodotis f̄de nōm. yd. — Hoc tustra est. 8. subiectum

CAP. CX. 6 seqq. *Baccharis disticha* (ebe.) Hinc attigit
iustificande IV. pag. 146. s. describens Herodotus quae se-
quuntur; ubi similiter *cyparis* et *disticha* (Iliades), suisse di-
citur *rumita*; *Exameni* de *rebus* v. **VALGAS**. *Hesim* n.
178. *Amis* et *lymno* *Scorodis* (v.). Intererit parum, sive pre-
positio [e] accedat, sed facili relinquatur. Nullus quat-
ita, die quo rex creatus est, aut arbore, perperam. Et hinc
manavit tameni docta *Osi Relandii* (Dissert. de *Myrtuding.*
Pers. p. 257.) originatione vocis *PFK* *TB*, quam coenit. *Lid-
nitz*, siue *memoriam regine* in *vergationibus* celebrata.

Nisi' errore, quod' Hobsmi, in devolum exeo, regis habebit
Est' dies. Viam monsstrat Noster lib. I. 133. quando de
Persis, "Haben de' arabiis uoliora iuvum riuas iouiscent; tamen
exarbitur iste, qua eorum quisque natus fuit: tum Plato,
Alcibiad. I. p. 121., exposito natu' die, eoque festo, regi
principis, uia, adiungens, sic rov' aliorum xpciorum habet: "In
huius Cariacis yevlachia nostra Quae ual' fortassis in' Asia: qui
bus ad primu' ad eundem modis nihil adstruo." TTKTA explicit
cent, qui poterunt. WESS.

"Id. οὐδὲ τοις θυατίραις ἔχει τάχα Αθηναῖς:
noster forte scripsit διλητα." Si in nullo Codice legitur
xanthura, neque legisse videbitur illud Valla; cuius orna-
tum eam mithi moverat superius [Adnot. ad III. 148, §.] methofatam coniecturam. Castorionum plazta hic expla-
nantein sequitur Grotius. VALCK. — Officis ita
[metu' p' sp'atul'!] Hec Valla suspictr, et si laxius expre-
serit aliud ub oculos habuisse. Magnum Athenae Antim
adversorem laudo vehementer, de smegmate, nisi fragran-
tius oleum praetuleris, quo regium caput fuerit delubrum
et deinde defrictum, coniectantem. Omnia apissima
stunt; a Cf. Grotio idem signata, haec de lib. IV. 73.,
ubi Scyliae, a funere recentes, σύνοδοι μενοὶ τοις θυατί-
ραις θυμόντες, utique capita, sive foedati antea, seu quod
methofatique illi, defrictantes atque abluchtes. Hoc referto
mithi possit videor Strabonis verba, Βαριαὶ Καρπαΐα, Ιθα-
ριαὶ Ρειαὶ, Λασιθί τοις Ηλία, μεγάλη Σφραντεία, καὶ μεγάλη
σφραντεία Καρπαΐα, lib. XV. p. 1046. A. [p. 718 med. ed. CAS.]
habent totte quidem affine aliquodd. Potro lib. II. 12. Ητο
καὶ τοις Ερέτω Codicis Arch. minime utille plures idem
si praebent; ib' maiore versatetur huncbie! WESS.
Nunc, quoniam unus hic codex dicit prob' xvi' habet, vi-
deut istud ex scholio istum. S.

CAP. CXI. 14. κελεύω με γνώμην εtc.) Proxime est
sequens radix με γνώμην; hoc ad sanitatem revocat. Adsen-
tra vocis τοις [lib. 45.] in tot' homae nota membranis
considerationem moretur, significandi sine ea alium scribi-
nis cohaeret, Et illarum quibus de nullis finitum numerus.
Superioris eius tamē praeceps scribendū capitum, Vide-
turq' adeo approbanda. Redit [lib. 18] uerba, cuius
lectus Pavel, et Caius ep. 64. WESS. illi Probatorum

complurium codicū reprobatā, consensu. (quibuscum
haud dubie alii etiam, si diligentius excusantur, facere
reperientur) vox τρεῖς a lectore quodam olim, margini
adiecta, fuisse videtur, et dein temere a nonnemine in contextum adscita. Evidem prope absum ut abiiciendam
censem. S.

19. μέγα μὲν ποιῶμαι) Ne hac in dictione Scriptor e
se secederet, primas Arch. et Vind. concessi, qua super re
ad lib. III. 42. WESS.

Ibid. μέγα μὲν ποιῶμαι) Hic certe placet lectio Arch.
μέγα μὲν ποιῶμαι. In istiusmodi formuljs μέγα ferme tan
tum reperitur; eadem qua hic structurā positum in Xe
nophontis Kyp. Πατέ. V. p. 76., ἡγά μέγα ποιῶμαι. Φίδων τοῦτο
τὸ χωρίον τοῦτο οὐθαδὲ συμμάχοις καταλικάν, ut est in Cod. MS.
pro καταλικάν. Ut μέγα ποιῶμαι, frequentatur et μέγα μέγα
μαι, et μέγα τίθημαι. Merito tamen dubitat vir Celeberr.
probandum-ne sit apud Herod. III. c. 42., quod vulgatur
μέγα ποιῶμενος ταῦτα, an, quod offerunt duo Codices, μέ
γάλα ποιῶμενος ταῦτα. VALCK. — Alia Nostri loca a Wess,
ad III. 42, 12. citata, perquam probabile mihi faciunt,
μέγαλα hic revera ab ipsius Scriptoris manu esse. Hand
imperito vero mireris, duo illos codices Arch. et Vind.
qui hic a cunctis aliis discedentes, μέγα pro illorum μέ
γάλα dant, eosdem lib. III. 42. μέγαλα dare, ubi reliqui
omnes in μέγα consentiunt. Ac fieri quidem potest ut fal
lar, sed etiam atque etiam ego suspicor, eundem erudi
tum illum sive lectorem sive librarium, cui multae de
bentur lectiones, quae commodiiores videri poterant, quam
hæc in quas reliqui omnes consentiunt codices, et hoc loco
μέγαλα, quod ei intolentius visum esset, suo arbitratu
m in μέγα mutasse, et III. 42. quum μέγα ποιῶμενος scripsi
set Herodotus, μέγαλα posuisse, quod sequenti ταῦτα aptius
respondere videretur. S.

CAP. CXII. 5. τοῖς τι μαζεύσεις αἰτοραμόντα) Dirum
ippotentia matronea facinus! Geminum aliud, ex ipsa
eius religione susceptum, lib. VII. 114. Et illam tamen,
adeo effrenata rabie inumanem, execrabilēm, animo fa
ctisque conseleratam, doctorum haud pauci reginam
Estheram esse, regis Ahasueri consortem, terti (nominis
quadam adfinitate, sicuti mihi videtur, delusi) censem.

WEST
and Co.

CAP. CXVII. 8 cap. de libro de obelis. Porque la memoria cultiva membrana redditum. Radem lib. IV cap. 6, alioquin loeis. Eius dicitur Sophocles, Theocritus, Philitaeus, etc. Adi. Abrechtum Diuersi. Theocritus p. 61. V. D. S. C. H. 14. 47. 18. 21. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 617. 618. 619. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 839. 840. 841. 842. 843. 844. 845. 846. 847. 848. 849. 849. 850. 851. 852. 853. 854. 855. 856. 857. 858. 859. 859. 860. 861. 862. 863. 864. 865. 866. 867. 868. 869. 869. 870. 871. 872. 873. 874. 875. 876. 877. 878. 879. 879. 880. 881. 882. 883. 884. 885. 886. 887. 888. 889. 889. 890. 891. 892. 893. 894. 895. 896. 897. 898. 898. 899. 900. 901. 902. 903. 904. 905. 906. 907. 908. 909. 909. 910. 911. 912. 913. 914. 915. 916. 917. 918. 919. 919. 920. 921. 922. 923. 924. 925. 926. 927. 928. 929. 929. 930. 931. 932. 933. 934. 935. 936. 937. 938. 939. 939. 940. 941. 942. 943. 944. 945. 946. 947. 948. 949. 949. 950. 951. 952. 953. 954. 955. 956. 957. 958. 959. 959. 960. 961. 962. 963. 964. 965. 966. 967. 968. 969. 969. 970. 971. 972. 973. 974. 975. 976. 977. 978. 979. 979. 980. 981. 982. 983. 984. 985. 986. 987. 988. 989. 989. 990. 991. 992. 993. 994. 995. 996. 997. 998. 998. 999. 999. 1000. 1001. 1002. 1003. 1004. 1005. 1006. 1007. 1008. 1009. 1009. 1010. 1011. 1012. 1013. 1014. 1015. 1016. 1017. 1018. 1019. 1019. 1020. 1021. 1022. 1023. 1024. 1025. 1026. 1027. 1028. 1029. 1029. 1030. 1031. 1032. 1033. 1034. 1035. 1036. 1037. 1038. 1039. 1039. 1040. 1041. 1042. 1043. 1044. 1045. 1046. 1047. 1048. 1049. 1049. 1050. 1051. 1052. 1053. 1054. 1055. 1056. 1057. 1058. 1059. 1059. 1060. 1061. 1062. 1063. 1064. 1065. 1066. 1067. 1068. 1069. 1069. 1070. 1071. 1072. 1073. 1074. 1075. 1076. 1077. 1078. 1079. 1079. 1080. 1081. 1082. 1083. 1084. 1085. 1086. 1087. 1088. 1089. 1089. 1090. 1091. 1092. 1093. 1094. 1095. 1096. 1097. 1098. 1098. 1099. 1099. 1100. 1101. 1102. 1103. 1104. 1105. 1106. 1107. 1108. 1109. 1109. 1110. 1111. 1112. 1113. 1114. 1115. 1116. 1117. 1118. 1119. 1119. 1120. 1121. 1122. 1123. 1124. 1125. 1126. 1127. 1128. 1129. 1129. 1130. 1131. 1132. 1133. 1134. 1135. 1136. 1137. 1138. 1139. 1139. 1140. 1141. 1142. 1143. 1144. 1145. 1146. 1147. 1148. 1149. 1149. 1150. 1151. 1152. 1153. 1154. 1155. 1156. 1157. 1158. 1159. 1159. 1160. 1161. 1162. 1163. 1164. 1165. 1166. 1167. 1168. 1169. 1169. 1170. 1171. 1172. 1173. 1174. 1175. 1176. 1177. 1178. 1179. 1179. 1180. 1181. 1182. 1183. 1184. 1185. 1186. 1187. 1188. 1189. 1189. 1190. 1191. 1192. 1193. 1194. 1195. 1196. 1197. 1198. 1198. 1199. 1199. 1200. 1201. 1202. 1203. 1204. 1205. 1206. 1207. 1208. 1209. 1209. 1210. 1211. 1212. 1213. 1214. 1215. 1216. 1217. 1218. 1219. 1219. 1220. 1221. 1222. 1223. 1224. 1225. 1226. 1227. 1228. 1229. 1229. 1230. 1231. 1232. 1233. 1234. 1235. 1236. 1237. 1238. 1239. 1239. 1240. 1241. 1242. 1243. 1244. 1245. 1246. 1247. 1248. 1249. 1249. 1250. 1251. 1252. 1253. 1254. 1255. 1256. 1257. 1258. 1259. 1259. 1260. 1261. 1262. 1263. 1264. 1265. 1266. 1267. 1268. 1269. 1269. 1270. 1271. 1272. 1273. 1274. 1275. 1276. 1277. 1278. 1279. 1279. 1280. 1281. 1282. 1283. 1284. 1285. 1286. 1287. 1288. 1289. 1289. 1290. 1291. 1292. 1293. 1294. 1295. 1296. 1297. 1298. 1298. 1299. 1299. 1300. 1301. 1302. 1303. 1304. 1305. 1306. 1307. 1308. 1309. 1309. 1310. 1311. 1312. 1313. 1314. 1315. 1316. 1317. 1318. 1319. 1319. 1320. 1321. 1322. 1323. 1324. 1325. 1326. 1327. 1328. 1329. 1329. 1330. 1331. 1332. 1333. 1334. 1335. 1336. 1337. 1338. 1339. 1339. 1340. 1341. 1342. 1343. 1344. 1345. 1346. 1347. 1348. 1349. 1349. 1350. 1351. 1352. 1353. 1354. 1355. 1356. 1357. 1358. 1359. 1359. 1360. 1361. 1362. 1363. 1364. 1365. 1366. 1367. 1368. 1369. 1369. 1370. 1371. 1372. 1373. 1374. 1375. 1376. 1377. 1378. 1379. 1379. 1380. 1381. 1382. 1383. 1384. 1385. 1386. 1387. 1388. 1389. 1389. 1390. 1391. 1392. 1393. 1394. 1395. 1396. 1397. 1398. 1398. 1399. 1399. 1400. 1401. 1402. 1403. 1404. 1405. 1406. 1407. 1408. 1409. 1409. 1410. 1411. 1412. 1413. 1414. 1415. 1416. 1417. 1418. 1419. 1419. 1420. 1421. 1422. 1423. 1424. 1425. 1426. 1427. 1428. 1429. 1429. 1430. 1431. 1432. 1433. 1434. 1435. 1436. 1437. 1438. 1439. 1439. 1440. 1441. 1442. 1443. 1444. 1445. 1446. 1447. 1448. 1449. 1449. 1450. 1451. 1452. 1453. 1454. 1455. 1456. 1457. 1458. 1459. 1459. 1460. 1461. 1462. 1463. 1464. 1465. 1466. 1467. 1468. 1469. 1469. 1470. 1471. 1472. 1473. 1474. 1475. 1476. 1477. 1478. 1479. 1479. 1480. 1481. 1482. 1483. 1484. 1485. 1486. 1487. 1488. 1489. 1489. 1490. 1491. 1492. 1493. 1494. 1495. 1496. 1497. 1498. 1498. 1499. 1499. 1500. 1501. 1502. 1503. 1504. 1505. 1506. 1507. 1508. 1509. 1509. 1510. 1511. 1512. 1513. 1514. 1515. 1516. 1517. 1518. 1519. 1519. 1520. 1521. 1522. 1523. 1524. 1525. 1526. 1527. 1528. 1529. 1529. 1530. 1531. 1532. 1533. 1534. 1535. 1536. 1537. 1538. 1539. 1539. 1540. 1541. 1542. 1543. 1544. 1545. 1546. 1547. 1548. 1549. 1549. 1550. 1551. 1552. 1553. 1554. 1555. 1556. 1557. 1558. 1559. 1559. 1560. 1561. 1562. 1563. 1564. 1565. 1566. 1567. 1568. 1569. 1569. 1570. 1571. 1572. 1573. 1574. 1575. 1576. 1577. 1578. 1579. 1579. 1580. 1581. 1582. 1583. 1584. 1585. 1586. 1587. 1588. 1589. 1589. 1590. 1591. 1592. 1593. 1594. 1595. 1596. 1597. 1598. 1598. 1599. 1599. 1600. 1601. 1602. 1603. 1604. 1605. 1606. 1607. 1608. 1609. 1609. 1610. 1611. 1612. 1613. 1614. 1615. 1616. 1617. 1618. 1619. 1619. 1620. 1621. 1622. 1623. 1624. 1625. 1626. 1627. 1628. 1629. 1629. 1630. 1631. 1632. 1633. 1634. 1635. 1636. 1637. 1638. 1639. 1639. 1640. 1641. 1642. 1643. 1644. 1645. 1646. 1647. 1648. 1649. 1649. 1650. 1651. 1652. 1653. 1654. 1655. 1656. 1657. 1658. 1659. 1659. 1660. 1661. 1662. 1663. 1664. 1665. 1666. 1667. 1668. 1669. 1669. 1670. 1671. 1672. 1673. 1674. 1675. 1676. 1677. 1678. 1679. 1679. 1680. 1681. 1682. 1683. 1684. 1685. 1686. 1687. 1688. 1689. 1689. 1690. 1691. 1692. 1693. 1694. 1695. 1696. 1697. 1698. 1698. 1699. 1699. 1700. 1701. 1702. 1703. 1704. 1705. 1706. 1707. 1708. 1709. 1709. 1710. 1711. 1712. 1713. 1714. 1715. 1716. 1717. 1718. 1719. 1719. 1720. 1721. 1722. 1723. 1724. 1725. 1726. 1727. 1728. 1729. 1729. 1730. 1731. 1732. 1733. 1734. 1735. 1736. 1737. 1738. 1739. 1739. 1740. 1741. 1742. 1743. 1744. 1745. 1746. 1747. 1748. 1749. 1749. 1750. 1751. 1752. 1753. 1754. 1755. 1756. 1757. 1758. 1759. 1759. 1760. 1761. 1762. 1763. 1764. 1765. 1766. 1767. 1768. 1769. 1769. 1770. 1771. 1772. 1773. 1774. 1775. 1776. 1777. 1778. 1779. 1779. 1780. 1781. 1782. 1783. 1784. 1785. 1786. 1787. 1788. 1789. 1789. 1790. 1791. 1792. 1793. 1794. 1795. 1796. 1797. 1798. 1798. 1799. 1799. 1800. 1801. 1802. 1803. 1804. 1805. 1806. 1807. 1808. 1809. 1809. 1810. 1811. 1812. 1813. 1814. 1815. 1816. 1817. 1818. 1819. 1819. 1820. 1821. 1822. 1823. 1824. 1825. 1826. 1827. 1828. 1829. 1829. 1830. 1831. 1832. 1833. 1834. 1835. 1836. 1837. 1838. 1839. 1839. 1840. 1841. 1842. 1843. 1844. 1845. 1846. 1847. 1848. 1849. 1849. 1850. 1851. 1852. 1853. 1854. 1855. 1856. 1857. 1858. 1859. 1859. 1860. 1861. 1862. 1863. 1864. 1865. 1866. 1867. 1868. 1869. 1869. 1870. 1871. 1872. 1873. 1874. 1875. 1876. 1877. 1878. 1879. 1879. 1880. 1881. 1882. 1883. 1884. 1885. 1886. 1887. 1888. 1889. 1889. 1890. 1891. 1892. 1893. 1894. 1895. 1896. 1897. 1898. 1898. 1899. 1899. 1900. 1901. 1902. 1903. 1904. 1905. 1906. 1907. 1908. 1909. 1909. 1910. 1911. 1912. 1913. 1914. 1915. 1916. 1917. 1918. 1919. 1919. 1920. 1921. 1922. 1923. 1924. 1925. 1926. 1927. 1928. 1929. 1929. 1930. 1931. 1932. 1933. 1934. 1935. 1936. 1937. 1938. 1939. 1939. 1940. 1941. 1942. 1943. 1944. 1945. 1946. 1947. 1948. 1949. 1949. 1950. 1951. 1952. 1953. 1954. 1955. 1956. 1957. 1958. 1959. 1959. 1960. 1961. 1962. 1963. 1964. 1965. 1966. 1967. 1968. 1969. 1969. 1970. 1971. 1972. 1973. 1974. 1975. 1976. 1977. 1978. 1979. 1979. 1980. 1981. 1982. 1983. 1984. 1985. 1986. 1987. 1988. 1989. 1989. 1990. 1991. 1992. 1993. 1994. 1995. 1996. 1997. 1998. 1998. 1999. 1999. 2000. 2001. 2002. 2003. 2004. 2005. 2006. 2007. 2008. 2009. 2009. 2010. 2011. 2012. 2013. 2014. 2015. 2016. 2017. 2018. 2019. 2019. 2020. 2021. 2022. 2023. 2024. 2025. 2026. 2027. 2028. 2029. 2029. 2030. 2031. 2032. 2033. 2034. 2035. 2036. 2037. 2038. 2039. 2039. 2040. 2041. 2042. 2043. 2044. 2045. 2046. 2047. 2048. 2049. 2049. 2050. 2051. 2052. 2053. 2054. 2055. 2056. 2057. 2058. 2059. 2059. 2060. 2061. 2062. 2063. 2064. 2065. 2066. 2067. 2068. 2069. 2069. 2070. 2071. 2072. 2073. 2074. 2075. 2076. 2077. 2078. 2079.

CAP. CXIV. q. n. p. Aet. + 84). Idas apromontorium, contra insulam Lesbon, in Scholis ad Nicomdi. Aleciph. vs. 46. Et elegantissima correctione Casaubon apud Achen-
ib. XIII. p. 598. c. Saepo illic navigatores aduersi con-
Bantur venti. Eumenes rex + aduersi deinde ventis quid
aliquot Erebos superare. Lectio n. promontorium non potuisse
etc. apud Livium lib. XXXVII. 37. In proximis, de quatu
Spartanorum, et Atheniensium pertinace ad Persas impe-
nscendos perseverantia, nihil fare Thucydides lib. II. 89.
discredat WESS. — Lectio promontorium saepo Straboni
memoratum et ibi quidem aliquoties aucto scribitur
est, quemadmodum Ascoro aucto pingitur in Herodoti li-
bris scriptis editisque rectius vero, quo proprium no-
men ab adiectivo verbaliter Ascoro distinguitur, psealte
scribitur apud eundem Strabonem lib. XIII. pagina da-
608. t. etc. ed. Casaubon et sic etiam apud Atheneum lib. c.
100. cap. Casaubon. — Et hoc quod in libro primo de rebus
Graecis et Siculis, p. 100. cap. Casaubon. —

correxit Casaubonus, sive scripsit Aiterv, ubi mendaciter
dicitur. **S.** Iustus quo in loco isto (p. 100) nomen hoc est ut ap-
petat tota pars Abbatum & Barbaricarum. **A.** ab aliis & quod lex
A. Arch. memorat Galeus probarem ut aliquoties exhibi-
lum Herodotu VI. 44. V. 33. et 34. In cum de multis
laudemur posuit Thucydid. II. 83. VI. cap. 30. Aristoteles T.

III. φαντάσιος Φίλιππος δέχεται. *Eunapius* in *Prooemio*, p. 3201. διέβαλεν τὸν Ιάσιον τὸν Εὐρώπην. *VALCK.* — Quod in *Kat.* *Leotei*, dixi, verbum διαβαλόντες h. l. cum Arck. nostrum etiam codicem F. tueri, id indictum velim: denuo inspicere optimas hasce membranas, quarum usuram ad hunc usque diem illustris possessor liberaliter mihi concessit, video in illis διαβάντες scriptum, uti in aliis: atque id tenere debueram. *Conf. Kess.* Ad a. ad IX. 89, 34. Quum verbum διαβαλέται trahiendi notione alias frequenter *Herodotus*, *scriptura Arch.* διαβαλόντες h. l. eiusdem docti olim hominis industriae debet videtur, qui multa alia, quae ille codex (et qui cum presse sequitur. *Vind.*) propria habet, accepta ferenda esse et saepius alias monui et proxime etiam ante observavi. *S.*

CAP. CXVI. 5. εἰς Ἐλαιοῦντας ὑφελόμενος) Quum Xerxes circumvenit Artayctes, nondum dici poterat Protesilai τὰ χρήματα ὑφελόμενος: hoc itaque e sequentibus huic ab alia manu videtur illatum; ab Herodoto autem *scriptum mitissimum*, *Vallae* lectum, dat *Arch.* Nomen urbis Chersonesi Thraciae diverse scribitur Ἐλαῖος et Ἐλαιοῦντας, docente *Clar. Kesseling.* ad *Diodori XIII. c. 39.* Mihi quoque legitima scriptio videtur Ἐλαιοῦντας. Prope Elaeuntas, atque adhuc templi Protesilai reliquias, scenam constituit suorum Heroicorum *Philostratus*, de *Artaycte* nostro narrata *respiens* p. 672., ubi templum memorat, ἐν ᾧ κατὰ ταῦς πεπτικαὶ ὁ Μῆδος ὑβρίζει: iuxta Herod. spoliato templo quin Elaeuntas veniret Artayctes, ἐν τῷ αὖτε νυκτὶ ἐμίχθει. *conf. VII. c. 33.* *VALCK.* — De Aoristorum usu praecepit *Hermannus*, quem in *Var. Lect.* etiam laudavi, recte monuit defendi h. l. γρελαίμενος posse. Quare, quum in hanc scripturam veteres libri omnes, excepto *Arch.* eiusque sequacibus *Vind.* et *Vallae* exemplari, consentiant, ab horum airtis ex correctione parum necessaria eiusdem scripti olim hominis, quem modo dixi, fuerit programmatum. *S.*

19. καὶ τοῦ αἰσὶ Βασιλεύοντος) Indicatum superius ad lib. XI. 4. Hinc audax fluxit et importunum Artaxerxis, Persarum, victis Parthis, vindicis et regni instauratoris, cendere Imp. Alexandrum Romanosque omni Asia debere, Λέανδρος ἀφέγει. Πέρσας μέχεις, Ιωνίας τε καὶ Καρίας. — *et cetera*

αὐταὶ Περσῶν προγόνιαι καὶ κηρύκται: esse enim Persarum hereditarias atque a maioribus acceptas possessiones, in Herodiani lib. VI. 3. Proximum καὶ τὸ τέμενος ἔστη, [lin. 20 seq.] fanumque sevit, obscurius versum; nisi fanum, locum effatum templo et sacratum Laurentius Livii more et hic intellexerit. τέμενος, ager exemptus et consecratus iuxta Protosilai sepulchrum, sicuti Noster in praecedentibus. Imperavit et his operam Cl. Olearius ad Philostrati Heroic. c. 2. p. 672.; verum istiusmodi, ut noceat magis, quam prosit. WESS.

24. ἀφύκτως δὲ πως αὐτῷ ἐπίπεδον) Litem primae γοῦ schedae movent. Age, intueantur. Ἀφυκτος διάνοια, quod evitari quicunq; non est. Ἀφυκτος θάνατος Simonidi, in Consol. ad Apollon. Plutarchi p. 107. v., ἀφυκτος ἀράγκη Philosopho de Pythagorae schola apud Stobaeum Eclog. Phys. p. 8., τὸ πιπτωμένον ἀφυκτος Alciphroni lib. I. Epist. 25. Sed Artaÿ, etes, modo prouide et consulto egisset, aut vitare obsidionem, aut adparatu ad eam tolerandam sese potuerat instruere. Neutrūm observavit; unde ex improviso, uti *Vindicta*, ἀφυλάκτῳ (non ἀφιλάκτῳ) membranae Arch. et *Vindicta* supervenerunt. Simile Polyaeni VIII. 36. ἐπιθέσθαι τοῖς πολεμοῖς -- καθεύδοντι καὶ ἀφυλάκτοις. Plutarchi T. II. p. 262. c. τοὺς Ἀμπτόδημους ἀσπιλοὺς καὶ ἀφυλάκτον παριστήσονται διαθέσιρουτι. Herodiani VI. 5. οὗτω γαρ ὁτε -- ἀφυλάκτως καὶ σιρρώτως αὐτοῖς ἐπειλεύσεται. Quae cuncta ut vestitus librī paria faciam, a me inpetrant: alia opinatis praescribitur nihil. WESS. — Habet etiam ἀφυλάκτως διατίθεται. Polybius IV. 36, 4. Denique perapta utique huic loco scriptura ἀφυλάκτω videri poterat. Quod si tamen vulgatum olim ἀφυκτως posset defendi, in alteram scripturam eadem rursus suspicio caderet, qua alias codicum Arch. et *Vindicta* quamlibet speciosas lectiones premi modo observavimus. Et quidni tueri locum suum ἀφύκτως possit? Non equidem ad Hesychij auctoritatem provocabo, ipsum hoc vocabulum in Lexico suo illustrantis: nam, quae ibi adiecta est interpretatio αὐτοκλείστως, satis ostendit non ibi Herodoti hunc locum respxisse Lexicographum. Sed, quamvis alibi, si ab hoc Nostri loco discedas, vix usquam hodie adverbium ἀφυκτως reperiatur, tamen, ut ἀφυκτος dicitur, quod effugere nemo potest, sic nihil impedit, quo minus.

αὐτούς αὐτῷ ἐπέτεον dixisse Herodotum credamus, ita de improviso eum aborti sunt Athenienses, ut effugi non potuerint, id est, ut ille et qui cum eo erant effugere non potuerint: nempe, quod ex insequentibus intelligitur, et navibus urbem obsederunt, et excensione facta eamdem a continente ita circumcederunt, ut effugere nemo posset. Atque haec lectio etiam significantior est: nam, αφίλαντοι fuisse eum ab hostibus invasum satis iani superioribus verbis, εὗται προσκονδιασμένος ἐς τὸν πόλεμον, οὗτοι προσδεχόμενοι τοὺς Ἑλλάνας, declaratum est. Quare, uti nunc quidem stat sententia, vulgatam olim scripturam αὐτούς restituēdam auctori tēnseō. S.

CAP. CXVII. 7. Istud ὅτεγεν τὰ παρόντα H. Stephanum in iucundissimo Isocratis ad Demoniac. p. 8. Στρίψε μὲν τὰ παρόντα, ζητεῖ δὲ τὰ πεντία, offendere non debuerat. Cautio in omni hoc genere Th. Gatakerus ad Antonin. VI. 44. WESS. — Quid sit quod H. Stephanum offendisse dicat Vir doctissimus haud satis video, nisi hoc spectavit quod ille in Thesaur. Graec. Ling. T. III. p. 1014. E. post, quām Isocratis dictum adposuit στρίψε τὰ παρόντα, praesertim acquisce, statim adiicit, verbum στρίψεν hæc notionē usurpatum frequentius cum dativo casu construi; quum quidem haud minus frequenter accusativo casui lungatur, ut ostendunt exempla a Gatakero l. c. cumulata. S.

CAP. CXVIII. 1. Οἱ δὲ τῷ τεῖχει ἐς πᾶν οὖν etc.) Interposita δυοὶ τὸν Ἀπράκτην, adprobata prisorum Codicim et Gronovii sententia, ablegavi unde venerant, quippe scribarum insitictum glossemata. Porro τοιοῦ τῶν κλινῶν nervi, leculis et sellis intendendis habiles, quibus elixis et igne molitis fāinem domare nitebantur miseris. Vide Pollucem X. 37. WESS.

2. οἱ Χερονήσου etc.) Vicem Stephano Byz., qui toties auxilio nobis venit, reddemus. Excitaverat haec in Xippōνοις, sed latuerunt eruditos eius explanatores. Vulgatur, καὶ τὸν πολίτην (Hecataeus) Χερονήσου φησι. Αὐτοῖσι προς μεταβολὰς οὐρανούς Χερονήσου, ἀπὸ τῶν πύρων ἐπηγέννητοι. Αθηναῖοι τὸ γῆγον: quae minime apta, sed luxata L. Hofstetters cognovit. Ubi scripseris, Αὐτοῖσι -- οὐρανούς Χερονήσου. Χερονήσου ἀπὸ τῶν πύρων etc.; redibit nexus et legitima verbis sententia. Debet mentio Herodoti, quae

liberque eius IX: adiicitur conimode. Ille quaedam affter exarata hic animadvertisit, X. p. 119. tamen Nostro VI. 1891, et cap. 119. Calliope. [IX. p. 20; 2.] Nam X. p. 1891 vox exerrat. WESS.

CAP. CXIX. 3. Εὐαν Πλειστώρω ἐπιχθόφ θά) Bar-
barum et crudelē nūmēn aliis relinquo, μηδέ manet igno-
tum: ignotum quoque, unde bālytōtēs, qui ve auctoritate,
in postremam venerint editionēm. An de *Vallae* latini
nam de Arch. scriptura viro Celebi notitia nulla. Pristina aut
subiā iōrīc ad viciniam Negos summis, paulumque ultra id
progressus dicit. Paucos autem adiūctū fuisse, qd H. P.
gerant, liquido hāud paret. Satiuerit, illudatēm illudser-
vare. Om̄nīus praeclarissime vñl̄ Ab̄o, h̄t̄r̄t̄r̄t̄r̄, qd̄d̄d̄d̄
egregie prorūs Oudendorpius ad Frontin. M. I. 18. WESSI

CAP. CXX. 4. καὶ ἐσπάτον) Pali possem attendere
Eustathii στοιχίον, si quae gravis urget causā. Striae
Apolloiori, Bibl. III. 13, 6. καὶ ἐσπάτον τοῦ πατέρος τῶν
σει τοῦ θρόνος, iBónor. Aeschyl. Pers. vs. 563.; Euph. 281 p. 2.
Attili 987. Sed Apollon. Rhod. IV. 874. εἰσπόντε πάτερ
εὐαγγελίον διὰ Θορύβ. Iunge Valckenardo observata HB. VIII.
S. Ix. 6. οὐδὲ λατός reiecti ob vocabuli raritatem videns
vñl̄ Opportunum adest Dionis Cassii Nb. XLIX. p. 473. qd.
τὸν οὐρανὸν διετείνει τοὺς καὶ Δαλμάτας oīs autoīs itinerantēs
decedent captis. WESS.

—ος ιωγ. ιπάλλοντο τι καὶ ζοκάρον) Quam verbo for-
matum induit VIII. c. 3., ησπάτον hinc excitat Eustathii
in Odyss. u. pag. 497, 30. Errorem in vicinis Vallae Id.
Hartungus tam correxit, Locor. Memorab. III. cap. 7, 18.
VALCKE — Quemnam *Vallae* in vicinis errorem corre-
xerit Hartungus, cuius liber ad manus non est, nescio.
Itud video, verba οἱ τρόποι ιπάλλοντο interpretatum. *Vallae*
esse *vallata* salutē resilire, scilicet ex Ionum idiomate
ἐπάλλοντο pro τοπάλλοντο accipientem: cuius rationem
quens Schultetus in Indicem Graecitatis Herodoteae ex hoc
ipso soto verbū Επάλλονται, resilire, retulit. At ιφάλλε
non tam resilire, quam insidire et irribere
in aliq̄m̄ significat. Iam oīm autem *Sylburgias* in ora
Herodoti latine Francos. 1595. editi monuerat, esse a Ver-
bocordato latīnā vītārē et concuti significante: recte verbi.
Sic sane VII. 140, 14. διματι παλλόμενοι sunt metu trentelli
καὶ τελείων. 10

ses, sive resonassi. Sie apud Poëtam orphicis τάλλονται οὐρανοὶ, ist
perigne taliens vibrat cor, Iliad. x. 452. Sie Plutarch. in
Vita Cicer. iungit ταλλόντες καὶ τρέμοντες. Denique quid
multa? ih̄ūς ταλλοπίθεος perspicue memorat, idem Noctes
Lig 16. 10. S.

νικη Πρυτανού Νοστερ. lib. V. p. 695. ὅτε καὶ τὸ πατεράλευσαν, quod geminum: considerandum enim, ἀνεπίματαν πρὸς συνέδεσιν πατεράλευσαντες. Vide ibi. WESS. — Conf. Var. Lect. S.

CAP. CXXII. 6. καὶ ταῦτη τρίτην) Paria de inge-
nio et habitu Persicae regionis Plato de Legib. III. p. 695. A.
et Herodotus assetator Atticam Exped. Alex. lib. VI. 42 pag.
ραφ. xxii Πέρσαι τότε πέντε τε πόταν καὶ χωρας τραχειας οικι-
τοπες, nempe principiis regni Cyri. In vicinis [lin. 10.]
οικοις, toties laudatum, ex Arch. remigravit. WESS.

16. μαλακούς ἄνθρας γίνεσθαι) Additæ vox robustæ Cyti
dictio conciliat. Observatio ipsa plerumque vera est; alique
excellentissime ab Hippocrate illuminata, de Aer. Aq. et
Loc. pag. 289., in universum tamen fallax. Fere imperia
penes eos fuere populos, qui mitiore caelo ullauntur: ita frigore
septentrionali vergentibus immansueta ingenia sunt, ut aut
poeta, quoque simillima caelo, dicto Seneca lib. II. de Ira c.
16. Quid olim quaeso suavius cultiusque Graecia? Quid
Caesaris et Taciti aetate asperius, et situm magis sordidum
Germania? At nunc utriusque faciem insuferat Negro adam,
serus est, ut non mitescere possit. Si modis, culture, patientem
conmodeat auctem, more oraculi Horatius. WESS.

17. οὐ γάρ τοι τοις αὐτῆς γῆς ἔνι) Eamdem Cyr. conten-
tiam verbis diversis Plutarchus tradidit in Aphorismis
pag. 172. E. ubi Persas. Cyrus cupientes αὐτής γῆς ἐπιτελεῖν, οὐδεν
ἔργοντο καὶ τραχειας, πεδιάδα καὶ μαλακην, χώραν λαβεῖν γῆν, εἰσα-
τειν, εἰπεν, οὐτε καὶ τῷ φυτῶν τῷ απέριματα, καὶ τῷ ανθρώποιν εἰ-
σιον ταῖς χώρας συντεκμασσονται. Temporis itaque Cyri. Persas
velut trachetas χώρας ἵχυόνος laudat Plato de Legib. p. 695.
eui haec in parte convenit cum Xenophonte Cyr. Parab. VII. c.
p. 172. 5. Dantur Cyri dicto plurimæ veterum siue illarum
partium collecta Th. Gataker ad M. Antonin. IV. 39., quod
rum nonnulla dederat et Andr. Dounaeus in Demosth. pag.
131. Unius populi verba Lixii ex lib. XXIX. c. 25., Fertil-
lissimus ager, eoque abundans omnium copia rerum est regia
et imbellis (quod plerumque in ubere agro evenit) barbari sunt.
Herodoti Cyrus, Φιλέων ἴνδιμεβατ, εἰ τῷ μαλακῷ χωρᾷ με-
λλοντος σύδρας γίνεσθαι. Herodotea non pauca Lixius expressit
imitando. VALCK.

AD LIBELLUM

DE VITA HOMERI
ADNOTATIONES WESSELINGIT

(QUIBUS NOSTRAE NONNULAE ADSPERSAE.)

(Quae vel huiusmodi uncis [] intercepta sunt, vel literā S. in fine distinata, ea nos adieciimus: reliqua omnia. **W E S S E L I N G U M** habent auctorem.)

GAPNI. ΉΠΟΔΟΤΟΣ ὁ Αλαχαρριώς) Herodoto, catus Musas hactenus iucundissime versavimus, ΥΕΥΗ εις hanc eruditissimi Viri Io. Ger. Vossius, Tan. Faber, Th. Rykies, Id. Ionius, Ex. Spanhemius, Steph. Berglerus, aliquique ab iudicant; contra illi maximopere asserentes nützbar. Io. Alb. Fabricius, Ios. Barnesius, Boherius, qui que eam ante hos decem annos Londini eleganter descriptam publicavit, Io. Reinoldius. Me, in partem cum sit eundum, priores trahunt. Dictionis sane tenor et filium vocabulaque conplura Herodotea non sunt. Abest sonismi perpetua suavitas, nec de sola scribarum culpa; quod Berglerus in Praefatione ad Homeri Odyseam bene docuit, atque Herodoti studiosos fugere non potest. Adsunt opiniones praeterea, Herodoteis valide pugnantes. Et quis veterum, qualium de Homeri origine, patria, fatis, carminibusque commémorantium magna utique corena, Herodotus contribuit unquam? Non nestio, sollempnissimum Fabricium in medium collocasse Tatianum, Orat. ad Gratt. c. 48, tradentem, πεπ της ποίησεν τοῦ Ουάρου, γένους τη αέρος, καὶ χρόνου, καὶ δύνημος sedulo Theagethem Reginum, Stesimbrotum Thasium, Antimachum Colophonum, Herodotumque Halicarnassensem investigasse. At quid Tatianus contra tam pertinax priscorum et aequalium scriptorum silentium? Immo verba eius, ubi penitus insperieris, tantummodo requirunt, ut Herodotus de Homeri aetate et tempore, quo vixerit, commentatus fuerit; quod

euim in Euterpe. 63. seculo factitasse novissim. **Primus**, nisi valde falso, Vitam Homeri obiter Herodoto attribuit Stephanus Byzantinus, tunc Suidas, Eustathius, Tzetzes, omnes, nimis sori. Laudant, fateor, suayem exordii, huius simplicitatem et cum Editionis principio contendunt Celeb. Fabricius asseclaeque sed aemulatio mera est neque perfecta tamen. Herodotus, bene vix morem si tecum, [lin. 2d] rite dñeūnōtērō, lozognas īnēēnō, quem et Vilas Auctor alibi amplectitur, muluisset. Ubi vero in aliis, [lin. 3d] exortor, [quod hic, lin. 7.] homo fortunae non amplae. Minimi, mōlōdōtērō multa sarcina gravem, qualis Moschi rōdōtērō zōtēnō: item ḥlādā mōfōtērō Libanii T. II. p. 154. v. Si eū poluθōtērō - - ἔχω optaveris ex manu scripto, et naves intellexeris, nexus sermonis oberit. Ut ut est, dibello addidi varietates scripturac ex Codice Barocciano a Cl. Reinoldo diligentissime excerptas, praeterea ex Palatino, Jungemann et Amstelodamensi. — Haec VESS.

Nos Varietatem Lectionis adiecimus ex *Cod. Reg. Paris.* MMXX, ab eodem Georgiade, cui Musarum collationem debemus, nobiscum communicatam; quem codicem brevi nota Pg. insignivimus. Praeterea et alias huius libelli Editiones, et Editionem principem *Florentinam*, anno MCCCCCLXXXVIII, cum Iliade et Odysea typis excusam, passim consului, eamque Lectiones, ubi operae pretium videbatur, enota vi. Börheckii quidem novationes, omnia ad Ionicā dialecti normām praeter librōrum auctoritatē refingentis, negligendas duxi. De Barnesii editione, qui hunc libellum Hoinero suo praefixit, monendum est fector, quas ille dissimilantes lectiones Henr. Stephano tribuit, non Stephani esse, sed Jungmanni; qui eas, e codice Palatino excerptas, in ora sui Herodoti exhibuit, unde deinde in editione Londinensi, quae Galei nomen praeferit, repetitae sunt. Caeterum, quamquam et in Graeco huius libelli exemplo, praeeuntibus codicibus msstis, non nihil passim aut in omnibus aut adiciendum censem, et in Latina versione multa commodiūs efferi potuerint; tamen et Graeca et Latina, qualia a Vesselingio edita sunt, nihil mutans, reprobantur. Graecorū versuum, qui frequentes inserti sunt, versionem Latinam paullo commodiore, soluta oratione comprehensam, dedit Ernesti in ed. Homer. Vol. V. p. 143

seqq. cum Adnotationibus hand spernendis; cum quibus conferenda Addenda; in fine eiusdem voluminis pag. 42. Quod ad quaestioinem de Auctore libelli adinet, perspecto Wesselungii iudicio adiiciam duorum non minus magnorum Virorum auctoritatem. Hemsterhuis, ad Thopon Mag. voc. Exirk. p. 357. in mentionem auctoris huius libelli incidentis, ait: Herodotus, quiunque dēmus (non certe, ut quidem arbitror, Halicarnassensis) de Vita Homeri. Apertius etiam Valckenarius, de eodem commentariolo loquens, (ad Theocrati Adonias, p. 247.) Nugax libellus, ait, de Vita Homeri, sub Herodoti nomine vulgariter; sed, meā quidem sententiā, a Sophista quodam pauperculo scriptus ingeniū exercēndi caussā. Quorum illustrium Virorum in partes paucos hodie viros doctos esse puto qui non ultra conceendant. S.

CAP. II. 11. 6 οἱ Οὐρανοὶ ἦν) Io. Meursium vide, Thes. cap. 1. ac iunge ista Isidori, Orig. lib. XV. 1. Thēseus vero Smyrnām construxit, quae Homero poëtae putria existit, et Smyrna vocata est, quod eius campos Ermus fluvius secat; quae ridicula nominis inpositi ratio.

CAP. III. 5. οὐδὲ τρίτος δύτη) Ionum est οὐδὲ τρίτη δύτη; Musae priinae c. 108. et 111.

CAP. IV. 3. οὐ μυνόποτες) εἰν μυνόποτες, in quo multisque alijs dialecti forma spernitur. Bene solitarius anteppeti. Euripides Androm. vs. 281. Βερνέα τὸ αὐτὸ μυνόποτες οὐνεῖν. Alibi asper et inmitis, σκληρός καὶ δρακτής in Cesareo Animady. in Athen. lib. VI. 12. WESS. Animady. T. III. p. 466. nostrae editionis. Cons. Ruhnck ad Hymn. in Cer. p. 35. Interpretationem istam, quum esset solitarius, ex margine H. Steph. recepit Gronov. ubi ille posuerat quum vitum solitariam degeret. Olim ex Hereschi versione erat, quum citra uxorem viveret; ne id quidem male. S.

Ιανθ. πολλῷ ποστέω) πολλῷ πάτημα Clas. de Pauw. Praefor- rem. πολλῷ τῷ ποστέῳ Sophocles Electr. 873. τὰ πάτημα ποστέων τὸν τάχιν πολλέν.

CAP. V. 11. διερόπιος γένος) Prodigiorum urbis intra decimam annos, nisi colonus in eam, habitatam prius, Cumaci deduxerint, incrementum illa proximis addebet Herodot. T. VI. P. II.

*Papius maluit; [quod praesert noster cod. Pg. d.] aliqui
autem, et lebēvni aptanda per redundantiam eccepit.*

CAR. VI., q̄ seqq. *maritimus* & *tridida exus etas*?) *Varijs* in dictionis huinc ipsu scripto videtur. *Etudini Heli-
terriani* et sponte quidem desertam innuit, institutum
ex quo, *duces* sibi *maritimus* dicitur. *Alioquin* *tridida exus* id-
tum est *maritimus*. *Alia*, quinque *tridida*, si implieatur *tridida* ut
i*meretricula* *tridida* *tridida* in Poëtae fragmento apud
Sophoclem Samos. VI, p. 80. et *Athenaeo XIII.* p. 881. & *Lu-
cilius*: *tridida* *maritimus* *Kleombratoris*. *Anthol.* lib. II, pag.
183. et p. 190 etc. *maritimus* *tridida* *tridida* *tridida* *tridida*

CAP. XII. *xviii. o M. 17.)* Fluctuat structura. Aut *xviii.* oportuerat, aut certe *xvii.*, neque doctissimis tuis. Liebit credo de maritimo hoc itinere ex Hispaniae, Italiae, Eprique vicinia in Ioniā addubitate. Merito aliis atque sententia lib. I. 163. et VIII. 152.

etiam in multis scriptis etiam ruribus) Copulam Codices adstrinxunt: estareq; ad Padi voluntate liberamente nullum. Supra
Sci pto, iudiciorum iustitiae. Herodotus autem VII. 195.
restituens: "Balmy, iustitia nostra est" id Boborto Xulio
et H. G. S. utrumque etc.

CAP. IX. 1. ἀπόρος τῶν τοῦ θεοῦ) Summopere, ^{10b} ^{10c}
Barnesium, recusantem [in Append. ad Odysse, p. 88.] di-
ditam latissime de Homeri paupertate famam, syllogis, ^{10d}
hunc taliter tridellum, tanquam Herodoti foetum, ample-
xantem. [in Prolegom. ad Homer. pag. 1.] In sequens epigrams-
mata, cui talia adposuit, istiusmodi professionem redi-
argunt, tum, ut plura silentio premant, hanc ^{10e} ^{10f} τι τοῦ
ανεγκάλλι ^{10g} cap. 18. Quanto satius fuerat auctoritatem huic
commentario deminuere, quam Herodotum mendacia fabel-
lae affectorem ferre!

8. *Kum. Episcopis novis*). Idem Barresius *Ecclesiastico novi*
pro, contra tabulas. Haec autem ad Neoplatonenses posita
accinctus, quomodo recentem eorum, utrum Kum. Episcopis
novis appellare potuit? Namque in Nov. tabula omnia qua-
drare, eiusdem positio ad montem Sardinen et amorem
Hermum manifesto declarat. Cultissime doctissimam, de
Pauw, *Kum. Episcopis novis*, *Cinae formosam filiam*, qui ppa-
matris eius coloniam, quemadmodum *Massilia*, *Graeciam*

filia apud Paullinum Nolanum, et Tyrus סִדּוֹן, filia Sidonis, in summi divinique vatis Esaiæ c. xxiii, 12.

15. αἰτίαν τοῦ φλόγου) Sic melius. Cetera quae Codices liberali manu adspergunt, nec prava sunt, neque admittunt necessaria, excepto Barocc. meritis, quod Iohann. WESS. — Sed quin peropportuna huic loco sint verba, a tribus codi. msstis oblata, non video eur ea damnare possumus. Sc.

CAP. X. 3. εἰ Νεοτεχνεῖς) Stephanus Byz. Τὸν θεάτρον Νεοτεχνεῖς, ὡς Χαλκευχῆταις οἱ Ἡρόδοτες in Ομηρού θέα. Ergo ne eius hic tempore Νεοτεχνῖται? Non puto. Optime L. Holstenius mutila Stephani fursit, ὡς Χαλκευχῆταις οἱ Νεοτεχνεῖς, ὡς Ἡρόδοτος etc.

CAP. XI. 1. διεβάτων πενθερῶν αὐτοῦ) In ficto Homeri et Hesiodi Certamine τοῦ βασιλέως ποιῶν, Σάκος καὶ Γέρυος παρακλησίον αὐτῶν ἐπίγραμμα ποιῶσι: adeo sibi non constant fabulatores. Epigramma qui laudant, (laudant autem Plato, Dio Chrysostomus, Longinus, Sextus Philosophus,) auctorem eius Homerum non nominant. Diogenes Laertius incomplete Simonidis testimonio vindicat Cleobulo Lindio: cui Barnesius frigida rescripsit, meliora Bouherius. Dies. Herodot. c. 8. pag. 84., praccipue tamen libelli huius fide et auctoritate.

18. καὶ ποταμοὶ γε πέτων) Haec manu exarati libri est priscedrum plures non norunt. Addita a Jungermanno, sed versus modulum post habente, videntur. [Primus adiecit H. Steph. ut in Var. Lect. monui.] In Diogene, καὶ ποταμοὶ γε πέτων. Apud alios καὶ ποταμοὶ πλήθων, Barnesio probante. [in Append. ad Odysseam, p. 89.] Sequor Diogeniem.

CAP. XII. 10. καὶ αὐτοὶ πατηγεον) Ad alios ingratia accidunt ob Vleſna καὶ αὐτοὶ Εὐαστον: quam ipsuavitatem Pavius scribendo καὶ αὐτῷ πατηγεον inminutum ivit. Quo vero modo διδούσι τοι τοι διολεῖτο excusabilis? διολεῖτο de senatoria dignitate dextre H. Valesius ad Harpocrat. p. 165. illustravit. Ubū quaeso διολεῖτο pro curia et senatorum concessa in Herodoto?

CAP. XIII. { 5. τῇ Χερμῇ) Hoc vocab. quod alibi nusquam occurrit, nisi mox iterum cap. 14. atque inde apud Saidam, Archilochi vindicatum ivit Abresch. Diluc. Thueyd. p. 778. laudante Jacobs ad Anthol. Vol. I. p. 160.

gat. Et secunda, ne quia pars eiusdem, ne quicquid tamquam libro
etologico. Secundus enim scriptor, Huetius scriptor, etiam ex istis
quibus ex amplectu Gestorum continet auctor, sicut in optib;
zque codex Parisiensis, quem olim Brunckius cum Gratiis
Florilegio diligenter colligebat. Ceteris in Brantii collatione,
quibus 1316 maki deponitam obfocatus habeo, et all
verius si quis proponet. Quodius in hunc etologa ostendit pag.
437. non in hoc libro videtur. Tunc utique in libro eiusdem
rebus etiam vicinie notio expositio bona est quod auctor
eiusdem ad hoc latere. Et hoc est quod in libro eiusdem
etologico dicitur. De libro eiusdem.

CAP. XIV. 3. o. *Ex libro eiusdem*. Ex libro eiusdem, in
cuiusdam libri, non in secundum admodum Cupido
dicitur. Non iterum nulli segregant vocabulum
rum novatorum, quibus per se separantur. Tunc tunc
stude quidem Graeciae adprobare valuit. Et hoc est
utrumque autem. Verum ista Leto, illata, de Patula
Homeri 1224. Quae enim erat libra? Unde et auctor
genua matris reverendae; in quibus Iuppiter orbem suum
tribebat, quibus postea metempsycos edentibus addidit, non tor
erat ab aliis. Unde Phryni; quam populi Thebae
runt. Sunt quid sibi velit Auctori; non alio. Quod debuisse
debet, iam periclitum. Haec tunc illa iuratio causa b; ob
tuse teni medicina; tunc non est periclitum, non periclitum
runt, formando. Acad. Phryni; Capani; etiam Leontis; non
monte Phryni; Phryni; (Poeta Phryni; auctor) prope Ther
mopylas, unde in Asiam progressi erupit. Strabonem XIII. p.
922. a. [pag. 621. a. ed. Casaub.] Concedet. Holopionum ad
Stephani Byzantini librum in quo (angustio recte) 8.
949. 950. 951. 952. 953. Mundus verover, ait Erneclus (Mopsic.
vol. i. p. 103. 104). Nec opere intellige, nec quisque intelligi
get. Nec in fibris medela speranda. " Sc.] 411
n. 1289. 1290. 1291. 1292. 1293. Optimus auctor, veras
medias Tigris habet, quod Pausan. Burnesiumque sugere nob
potest. Prosternit enim prae-velegit dicens: et auctor in Ben
ezetana insperata illudit. Quibus nichil agitur in methodo
-suum. **CAP. XV.** 1. *Postea r. lib. 1224. lib. 1225.* illudem, quae
nostris in manibus, tunc peruviam. vocat c. 28. Huius frē
questione adaptatio. Talius, non aliud. Huiusne vero. Ho
meri; si que eadem non. Non quod magnus olim certamen.
Herodotus X. 111. ita Postea lib. 1225. n. 1226.

alii. Egregiae hanc in rem observationes sunt Th. Ryekii in Dissertatione [adiecta Holstenii Notis ad Steph. Byz.] de Primortal. Colon. c. 10. p. 446. et Ti. Hamsterhusii ad Polluci X. 85. (v. 185 τὸν τε Φαιάθα). Si Cl. Io. Alb. Fabricius Bibl. Gr. lib. II. 2. scripserit, Φαιάθ Herodote c. 16, sive legendum Φαιάθ ex Ovidio IV. ex Ponta; (quam illi conjecturam Eminentiss. Cardinalis Quirini criminatio Primord. Corcyra c. 3. inputat) conjectando abersavit. Ego conjecturam istam adhuc quaero. De Phaeacide Tunicani praeclare N. Heinsoyus in lib. IV. Ep. ex Ponto xvi, 27.

CAP. XXII. 1. ἀνδρες Χῖοι ἔπιοιον) Erunt fortasse, quibus ἔπιοιον arridebunt. Sed enim Iungermannum adi ad Polye. VII. 7. commentantem. Sequens Barociiani πρέληπται κάρτα πολλὸν, Barnesius πρέληπται καὶ κάρτην ετερον Reinoldius πρέληπται πολλὸν καὶ ἔπιον ordinant atque augent. Equidem posteriori modo accessione locus indigeret, cal culum adponerem.

(τοιούτοις έπιοιον) Melius ἐπίξυλον, uti c. 6. καταπεπλευ καὶ τὸν τίνον. Vise Cl. Valkenarū scripta ad Polymn. c. 195.

CAP. XXIII. 2. τὴν αὐλήν ἵππον τῷ πλόῳ ἐποιησατο) Herodotū Musae dictionem aversantur. Praestabilior tamen est praeerolim recepta. Maximus Philosophus τῇ Καταρχῇν vs. 34δ. Ή καὶ ἐν τείχειν κρυψίν ποιεύμενος αὐλήν.

CAP. XIX. 2. Οὐδὲκ δὲ ἀπόστολον) Aliis προῖν adiungere mos est. Confer Clas. Ruhnkenium ad Timaei Lexic. p. 511. [p. 45. ed. sec.]

8. πτωχάσιν αἴθυντι) Pavidi mergi sunt, πτωχάδες, non utique πτωχάδες sive mendici. Consimilia inscriptione, sicuti Küsterus animadvertit, variatio in Sophoclis Philoct. vs. 1121. WESS. — Vide Scholia Graeca ad l. c. qui est vs. 1093. ed. Brunck. Fortasse vero utraque notione perinde et πτωχάδες et πτωχάδες dicebatur, ab eodem fonte certe utramque dicitur vocabulum. At πτωχάδες, natabilibus, apud Nostrum corrigendum censuit Ernestus probante Brunckio, qui simillimam medelam Sophocli adhibere non dubitabit. S. B. — Etiam in aliis codicibus ali. et ita
104 μέτρ' ὄπις) Ineptum nullique rei μέτρος. Belle Parvius, Barnesius, Reinoldiusque disiunxerunt, μέτρ' ὄπις, μέτρα vicem verbi μέτροι fungente. Küsteri institutus ad Smi-

dass das Konzilium nicht aufgefordert habe. WESS. — Evidenter, ut et omni utique probata, modiculae utrū ex iure decursum tam, et prestatum ratus vel maxime (quod ex glosa Suidas habet), recipiendam censemus. Sed, ut dicitur, non solum iuste, sed et iusto modo. Pedestris sententia ne Homerus loqui retur, magne Barnesio libuit. Non enim illud quod est, quod est, ut dicunt. Tunc si p. hincem ducas, debet avios dicitur. Et hoc non solum iuste, sed et iusto modo. Quod non debet, non debet. Quod ergo iuste nulli credonit. Vitae Auctoris monstra fuit sapientia.

CAP. XX. 5 seq. διὰ πατέρα τούτου Βασίλεως Brodit recentiorum notatam Scriptorum Ionica apometathq. Prisci Gregorius pini frumentis nubes constanter x̄ōν; series, sejunctis quinqueparant. Tantum isto in genere gravis Galenus Comment. IV. in Hippocrate de Ratione Viatic. Secundū δὲ Ορθίου μάνδραν πατέρα τούτου Καλαύρην, εὐχή σύντονος, ανδρὸς καθίσματος οὐδὲ γραπτοῦ τελείου θεάτρου ονομάζεται, μονάρχης τοῦτο στοῦν πατέρα παραγένεται μετάνοιαν επέδειπε. Et sic, illud Alij multa d'acutissima yd. πατέρα τούτου εἰς Καλαύρην οὔποτε, ανδρὸς καθίσματος οὐδὲ γραπτοῦ τελείου. Quare quidem Gedon illustris Eu Sparophorus Θεος. Vnde us. ut Praecit. Numismi pag. 59. significandū idem sicut adiunxit, ut beli indecet non esse ad arguerent, longe recentiorem, quam viigoretiam creditur, et stibiose liquet. Vitae illius (Homeric) Scriptorum etc. WESS. — Conf. Athymium lib. II. cap. 49. S. at tuniquam adiunxit. — **CAP. XXI.** 4. (p. 174). Legenda Holstii, observatione Steph. Byz. Kephala. Quid fieri potest de aquis Dacotis, ferri raportibus, si nonditis demum Cibyra in terram ex Ida monte qui coeptum fuerit? Futo ex Epheso, quidem de hodi Cumanorum colonia sed paisse Harpocratio testatur, hanc propagata. — **CAP. XXII.** 4. (p. 174). Pacis, quo nitis diari sermo potedebat, in dico omnes iugulatores. Quidcum in modum si plura huius iugulatores malorum pectora concinnanda forent, quis finiret? Oportebat. Homeri. alibi Scriptor habebat Herodus tunc sumpturne nobiliti. — **CAP. XXIII.** 4. (p. 174). Maluit ob Gedionem, impetuosaem Gru. Bergierus trahit eis Tropaeum opes. Opes. Atque alia placauerunt. Praeserrem ex Seide, praeclare a Kisteradiute, Taurum, Meru, iustitiam duxit, et

h. opere *Sicca*. [Recepit hoc *Sicca*; Erat enim Glauco de prae-
sum custos. Barnesius non dissentit, sed supponit] *CAP. XXIII.* 6. πάντος τοῦ χρήστου νόμου) Partes
πλανητῶν Χίου τοῦ, quod Boileus haud procul Chio; in-
firmitate et minime laudator. Xystus praedium est; ubi Glau-
cus pecudum custodiae invigilabat.

11. καὶ τοὺς ἀντεῖπούς διάβατον) Coenos, qualis Homer-
rus. Atqui veteribus arguitur pleniusque εἰ καὶ τοῦ σώμα-
τος πλανητῶν in Pollicis II. 614. Multo I. sue. *Wetstein* voca
voce ad S. Luciae Euang. c. xiv, 13.

CAP. XXIV. 7. seq. πάντας δημιούργον) *Pindar* admis-
sum et plantam impuberam, quos præcita Græcia vobis sibi dicit
alios ἄνθρωπος dicitur; nemque αἱ πλανηταὶ πάνται
sunt atque in aetate separantur; de iusta *Taylorii* doctrina
næd *Lyciae* dicitur, p. 552. *ibid.* al. 111. *ibid.* *autem* *l. 2. a. sec.* *Etruscanus*) Dicorum poëmatum titulos, καὶ
Τυραννού, καὶ Επανακτονός, quæ hanc ante καὶ
Ἐτρούσκου insertos habet. noster optimus *Ceder Parisiensis*,
eosdem in suo exemplo huic libelli reperiorat Suidas; q[ui]tem
vide in vesti *Opus*, T. II. pag. 686. ed. Kist. ubi quidem
alterius titulum *Etruscorum* dant hodie Suidæ libri; quo
de poëmatice condulendi *Fabri* et *Hartel* in *Bibl. Græc.*
lib. II. 22. §. xxviii. n. 10. et 21. *ibid.* *op. cit.* *autem* *l. 2. b. 2. l.* *Italica* *troines* *magd.* τοῦ Κηφαλαίου) *Pani* his Ephorus a pede
Ethnicographum in *Boeotia*. Non nūc cettimō τὰ Ιλιού,
quæ thymata, Homericā Abente sōllers Cl. I. Ab. *Fabri*
et *Bibl. Gr. II. 2.* diligenter expedit satisfaciat. At enim
actio. Scriptoris negligentia noctacutioritas est tangenda.
Dubitat *Herodotus*, casent. τὰ Επανακτονός Homeri poëma
“Επι” δι. καὶ Οδυσσ. δι. Επανακτονός, τὸ δι. τοῦ θεοῦ γε *Opus* ταῦ-
τα τὰ Επανακτονός: lib. IV. 32. Homo noster, si vixit post
hoc fuisse fidet; dubitationem fatum amplificare illudque
dārīmōre in Επανακτονός rerum ac poëmatum Homeri; occa-
sione praescientiam oblatam utroq. debuerat. *autem* *autem* *l. 2. b. 3. 2. 2.*
CAP. XXVI. 14. Θεοί, δι. δι. *ibid.* *op. cit.* *autem* *l. 2. b. 3. 2. 2.* Practuloo
gato hoc arrisit. Unde versum autem Vitæ auctor meha-
tua facerit, non dixerit. Magis I. *ibid.* *autem* *l. 2. b. 3. 2. 2.* *Venit*,
Homero Odyss. A. 154. incertansem; tanquam genuinum; *sed*
non neque nexus conturbantem; *Quia* portet καὶ εὐλογός;
cum versua iste præscripta attinente adhaeret?

exq; ad *Svidam*, quaeque Latina vergunt: *Bernardis*, levé
ad suðaꝝ iunctioꝝ, max̄ tērꝝ. In vulgario, sequentiam,
in versione discordes, omnia mera admodum vasa, *Reinaldus*;
omnia crux vasa, *Pavius*. Evidem, rātū p̄f̄ h̄t̄p̄. Pol-
lucius n̄ h̄t̄p̄, laudo. *Kabvra* z quae docta: *Hemigrusii* ad
Pollupem obseruatioꝝ et ex vimine plentebantur, at vasa
erant scutula, sorte ad canisteriorum formam. Nihil certe
h̄t̄p̄ aptius. W. E. S. *St. Irenaeus*, respicit, *Euseb.* *S.* 1911. 10.
et h̄t̄p̄ de q; ac r̄t̄p̄,) *Suidae* L. 10. d̄c̄r̄s *Berne-*
sio, tanquam modestum summi, Rōt̄os rotum, arrigit. In
edito indec̄ti, cusa *Reinaldio* in, vel īc̄tu, vel d̄c̄s aut
istiusmodi aliud, poterit.

16. *Syntaxis* cuncta.) *Fornacis*, *sturto* *topes*, *turbas* etiam
nra. *centa.* Posset *Suidae* *cunctibus* *Europaeos*, sine causa in-
currens in *Bartesia* [in Appard, ad Odyss. p. 94.] conver-
sus, placere; ni immo, cui constat in achedis sedet, offi-
ceret, *Paus* acutum *Syntaxis* cuncta, ficto, uti *Συράγειον* et
Αρθέαν, *titulo*, ex *Syntaxis* procedit, obtriturum videlicet
vara fictilia; ad prime, me quidem arbitro, eleganter. [Eo-
dem modo, interpretatus est *Ern.*] Idem, sicuti hic paene
absolutus animadverto, in mente *Peregrini* *Allii* fuit, pri-
mi omnium *Ἑλλήνων*; huius interpretationis, neque dissentit
Clas. *Alexander*, *Palitus*, cuius nitida *Libelli* *versio* *Eustathii* in Homer. Commentario T. II. praefixa certatur. "As-
teror *Bartesius*, (quandoquidem inter *Centauros*, ab Her-
cale caesus, *Astolus*). "Artem amicter, ut lenissime di-
cam, singit. Ex *oblio*, *abito*, non incommoda." *Artemec* gigni-
tur, *Suidae* *Σφύρην* repudiant scripti Codices, nō. 2. "Ab-
axior, reppresentantes, id, vero cognomentum ex *Bacch.*, ad
figulorum ex *fornacis* incendio stuporem, cum verbum pro-
logui nullum presenti indicandum, *Reinoldus* derivavit.
In re valde obscena detestabilem infelicitate malleum. *Hesyc-
chius*, "Abaxior, καὶ." *Abyxios*, τὸ μὲν μακαρεῖον, *Cyrilli* *Glos-
sae* *μέμ.* "Abaxios" nō, ut *genitrix* longe *Adnotatio*
Hesychianae *Clarissimi*; et, amicissimi *Io. Alberti*; cuius,
dico, haec scribo, mortem tristis accipio, ac videnter,
biplur est, dolore, dugehuntque boni omnes, iacturæ in-
gentis memores, quam litteræ et solidior, et sine suco
Theologia faciunt.

Portus [par]terre. Iob: voc. Pitti.] atque eleganter, w/ **W. W.**
aliamq[ue] elegante versione, laudante Alex. Politis Fuit et sit
correctione. dicti viri **Educa** trip' alium, facili ex **W. W.**
metamorphosi. At ubi **versum** de ligno? **W. E. S.** — Quod, pro
clim vulgo **timbuktu**, ex **Sabda** **Senha** citatur; id operatum er-
rone decidit; ex editu **Nenius** Porti in **Küsteridnam** propaga-
tor **Sabda** habet **Sabda** editio princeps **Mediolanensis**; ne-
que aliter ed. **Probeniana** quae ex **Aldina** expressa est. **S.**

28^o rōtorū rōde (p. 77a) "Ad Sēdūm nīrois L. Kl̄sterus,
mālā eāissa." Advoçant̄ ad vasorum pessicēm Centauri;
neque imēdigrēna rōtros dī māmīo, nempe Chirōn sp̄se.
Hab̄ tamen nīrois dī x̄dārōs suos sibi patrōs, ne-
que matrōs. [Hene] lectionem cum H. Steph. exhibens Iu-
germanus, filiū quidē varietatis e ms. Palat. adnotavit:
sed nīmirum ad totum hoc poēmat̄ lectiones illius co-
dictis admotare ille neglexit.] Consequentia, nīrōs rōtros
dī nīpērōs oīdāx̄is; Poēt̄e diris respondent. Volut̄ rōtros
dī nīpērōs nīpērōs oīdāx̄is. Barnesius imprudenter nīpērōs

CAP. XXXIII. 7. Et utratque iudicari. Accusantibus
ratiobib; propriis vicina iudicis utrum donacione a Kistero
ad Sandam. Absolvunt alii; et facile queunt extubari. Si
datus mortuus alpa venit aut ex iudicio aut correctione; neque
in aizis uti libet; opus erat.

τὸν μὲν καθείδιον πάντας τραπεζίστας. Σημεῖον δέ

12. metu disponit a) zarci d'lo, a xz rectoritate Hesychii

(Auctoritatee) Berberius; favopte quodammodo
ubi corrigitur, Scida. Niamus sicut dicitur, Klio
serit alit, eto hinc idem den Graecorum prisa consuetu-
dine ex Grammaticis. Tunc haec cum. anno 1919 1919
- 1924. in primis tabulis) late (postis) Haec prout electrum
pedibus, velut in conscientia vir Legregius hoc Match. Olsene-
rui Comment. Societ. Regi. Galting. Tivill. p. 88. reputatio
vix aderat, qui nudi metallum ratione et telam delectantem
describi, idque scilicet capitulo dicit; veritatem, alio
manque proxime invicte. lxx. 8. ΜΙΝΑΙΧ. ΚΑ
- 1924. Et hinc in formis). Sedores Pluri, Barnesi, Eliotumque,
ut Heroico pede, versus progrederentur, quid memorem
famili puri, sup tota que apparet enim busi, uti factum est
me, Kalcenaria primo omni um monstrositate ad Herodoti
VIII. 62. p. 66, accingendi. Apud etiam VIII. p. 360 et
in canticis, binundinaria habebit, Et nisi datur ei de aliis
omnibus, etiam. Quae mons est, asperior in his apparet bonis Graec-
cis mala Latina Heresbachius fecerat, emendavit Coronis
noxissimas editor, Lese Ampli, Gisb, Capri, Observ. III. 4.

positione ab aliis sententiis rursum datur quod non in conspectu Pindari
est, cuiusvis respiquet sterum y. in 'Ephoro', qui 'Mōmerim'
Aeplanaidius, quis magno non ab uno vindicavit? testificante
praeter alios Plutarcho, dico adscita sicut est.

CAP. XXXVIII. 8. καὶ Φράντον) "Herodotus" Blatt
ορθογενεῖς, Φραντόνιοι lib. 15 v 430. **Eadem** et **Vitellia** **Latis-**
sa, **Siratensis**, **Phiocensis**, **lib. XIII**, pag. 922 v. [pag. 921 extit-
et seq. sic. Cassius] **Etas**, **Trethes** (quidem id **Herodotum** pag.
143, sed **Heine**, **La Moletaria** adnotat. **Byzantinorum** **Im-**
per, **τίτην** **Φραντόνιον** **χαλκού**, **τεττάνη** **μερική** **Φραντόνια** **re-**
scripsit. **Trethes** ipsa **Commentaria** **principio**, **ad litteras** **pro**
Φραντόνιο **Idem**, et **dic**, **redire**, **debet**, **quod** **τίτην** **Φραντόνιον**
quod, **lib. Ethnolographi** **Kosmopolitana** **etiam** **aliam** **et**
1. **τίτην** **τιμὴν** **τιμοτοί**). **Sententiarum** **Herodoti** **de templo**
ge, **qvo** **fuerit** **Homerus** **lib. II. 53.**, **hac** **erit** **validissime**. **Rugosum** **sodare**, **illustre**, **Scaliger** ad **Εὐαρά** **Επιφό-**
λην, **μετανιώ**, **pag. 102 v.** **peribendou** **leed** **τιτην** **τιτην**
εἰσοι, **μετανιώ**, **επιδραγαντι** **εἰσιται**, **duo** **εισοι**, **επιδραγαντι** **εἰσι-**
Quadrat, **ια** **πυκνωτορυμα** **tatio**. **Considera** **vero**, **quid** **con-**
sequi, **necessum** **est**. **Homerus** **primam** **litteras** **ab** **τιτην**
clage, **αντικατι**, **adspexit**, **inde** **ad** **Χαριστη** **Gratios** **expediti-**
onem, **απαι**, **si**, **statu** **is** **correctio** **manuscripsit**, **accidit**. **Illa**
que **rex** **Perseus** **au** **ab** **ερεβη** **Troja** **ducis** **in** **Greciam** **habu**
movit **autem** **sub** **αι** **stitione** **Olympiadis** **lxxv.** **Ἑροδοτος** **Olympica**
libri **duo** **annis** **ccxvi.** **posterior** **est**. **Aqui**
urbis, **eius** **excidium** **dedi** **Ιπποτον**, **Εριτον** **et** **τιτην**
rum **calculis** **in** **lib. Petri** **Dicit** **Temp. I** **Kongr. Cunis** **ter-
ras**, **cccccvi** **το** **primum** **Olympiadem** **antecepit**, **neque** **istud**
Vir **maximus**, **ad** **incolumem** **exauditionem** **parvum** **titula-**
tus, **negavit**. **Purpureo** **modio** **illi** **armorum** **in** **metri**, **me-**
termini, **a** **Scriptore** **constituti**, **metrum** **tituli** **Quidam** **qui**
que **in** **partem**, **alijs** **metus** **cassis**, **lib. VI** **πλ** **Επιφόλαι** **Diss.**
Herodoti, **sc. x.** **concessit**, **titulum** **taliam** **metrum** **titulus** (**rendit**
Herodoto, **quod** **monitus** **ebat**, **et** **lata**, **via**, **scit**, **Quilibet** **ve-**
ro, **inquiries**, **Vitae** **duo** **et** **huius** **et** **his** **ratione** **et** **explicati**

duum doctissimum iuvenis A. Kluitianus. V E S T I B U L U M

СЕЗОННОСТИ ИЗМЕНЕНИЯ

ANSWER PRACTICE WORKBOOK

Chem. & Petrol. Eng. Vol. 11, No. 10, October 1935

FINIS ADNOTATIONUM in [qui]
AD LIBELLUM DE VITA HOMERI

GLOSSAE HERODOTEAE
τῶν Ἡροδοτείων λέξεων
SIVE
ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΩΝ ΗΡΟΔΟΤΕΙΩΝ ΛΕΞΕΩΝ.

*Ex Codice Bibliothecae S. Germani
cum PETRI WESSELINGII Adnotationibus.*

Cum Herodoti Musae [sic praefatus est WESSELINGIUS] alio nomine ac reliqui Graecorum facultur, non illi solles Grammaticorum cura ad explanandum defuit. Suidas meminit Τιθυμάδρων οὗ Ἡρόδοτος Σαλιστὶ Sophistae et Heronis Attici Rhetoris, argumenti, uti suspicor, critici et historici. Philemonem Grammaticum in Συμμίκτοις non dissimilem instituisse operam, Porphyrio Quaest. Homer. VIII, haud temere credimus. Apollonii, itidem Grammatici, Ετυγχάνεις γλωσσῶν Ἡρόδοτον indicavit et exscripsit Etymologus in Κωφὸς et Σοφιστὴς. Quae quidem ad nostram si devenissent aetatem, stocci non facerem Ἡρόδοτον Λέξις, ob oculos hinc positas; quippe ieiunas, saepissime alienas, et non nunquam insulsas et absurdas. Memorantur in indice legati Antonii Eparchi T. I. Var. Sacr. pag. 528. Steph. Monachii Λέξις Ἡρόδοτον ιστορικὰ, quas a nostris diversas dicere non audeo. Primus hoc Lexicon ex codice Goldasti vulgavit G. Iungermannus, digestum κατὰ εροχῖαν sive litterarum ordinem, cuiusmodi exempla ex locupletissima Francorum regis bibliotheca et monasterii S. Remigii inter manus sunt. At aliud vir egregius Montefalconius ostentavit Biblioth. Coislin. p. 484., descriptum nulla litterarum primorum serie, sed secundum Librorum, in quorum olim marginibus istae glossae, numeratae. Ex oris enim Codicum res clamat excerptas esse, et Schedae ostendunt Eminent. Cardinalis Passionei. Nactus illud

ipsum sum Cl. Capperonieri humanissima opere ex Biblioth. S. Germani, in quam Coislonianam migrasse notum est; dignissime censui hoc loco, tum quod in priore, ex codice Goldasti, voces ab aliis inperite avulsa cernantur, tam quoniam logopletius adparuerit, et Suidae Hesychioque plerisque conuenienter uterque, ille praecipue, simile Δέξιον usurparunt; neque eius usum recusavit Timaeus in suo Platonicō, nodum praeter esteros omnes G. Corinthus, sed saepe turpis societas regit. Non libet, nisi ubi quatuorviri in alia eunt, eos spernere, ad partes vocare. Sectiones librorum, ad quas secesserunt pertinente videntur, ut querendi labor annullaretur, adscripti.

Hac WESSELINGIUS. Nobis, quoniam et in Vir. Teet. et in Aduotationibus subinde ad *Glossas hascas Herodoteas* (quas ille Adpendici ad suum Herodotum p. 128, et seqq. inseruit) provocatur, easdem hoc loco Adnotationibus ad Scriptorem Nostrum continuo subiictere visum est. Quod autem ait idem Vir doctissimus, *primum Jungermannum* hoc Lexicon, *natura etiū digestum*, ex codice Goldasti vulgasse; id quidem, re paulo curatius investigata, sic se habere cognovi. Prolegomenis ad Herodotum suum anno MDCVIII. editum Jungermannus (sive, ut ipse nōmen suum latine scribere consueverat, *Jungermanus*) *Glossas* istas pag. 55. et seq. hoc titulo inscriptas inseruit, ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΩΝ ἩΠΟΔΟΤΕΙΩΝ ΛΕΞΕΩΝ. Ex ms. Codice Melchioris Haiminsfeldii Goldasti. Quas glossas postquam Th. Galeus in Londinensi Herodoti editione multis aliis ex Galeno, Hesychio et Gregorio Corinthio congestis auxit et locupletavit; rursus solas easdem prorsus, quas olim *Jungermanus*, eodemque titulo inscriptas Gronovius in suo Herodoto pag. 745 seq. repetendas curavit. De eisdem *Glossis* idem *Jungermanus* in Praefatione ad Herodotum haec scripsit: „Nos adiecimus Lexicon, uti quidem titulus prescribitur, vel potius, ut mihi videtur, *Glossas* notabiliorum in Herodoto vocabulorum. Misit id ad nos Haima transcriptum, quo exemplo edimus, vir nobis et vel. Melch. Haiminsfeldius Goldastus. Quod conjecture de quibusdam incidit obiter, ad oram posui.“ Ex quo, adpareat, perswasum quidem fuisse *Jungermanum*, se primus omnium has glossas publici iuris fecisse. At, verum si

quaeris, sunt eadem ipsae, quas iam anno MDLXIV. Henr. Stephanus in *Dictionario Medico* post *Erotiani* et *Galeni Expositiones dictionum Hippocratis*, pp. 105-109. eadem titulo inscriptas, Atēnē rāv. Hippocratis. M̄ssor, edidit; quas porto easdem Barth. Eustachius Erotiani et Galeni Glossariis, anno MDLXVI. ac editis, adiecerat latinae versione illustratas. Nec vero potest ovum ovo esse similius, quam sunt Glossae a Iungermano editae illis, quas primus Stephanus in lucem emiserat: ita quidem, ut eadem prorsus fortitiae hallucinationes in utroque pariter exemplis reperiuntur; veluti, ἀριθμός pro ἀριθμοῖς, αὐτός pro αὐτῷ; (qui quidem erroriam olim quoque in Gregorii libellum de Dial. ion. §. 123. est propagatus;) ἀναφέντι pro ἀποφορᾷ, ἀχαιεστι πρὸ ἀρχαιεστί, similiaque alia, quae quo pacto corrigenda viderentur, perspecte. Iungermanus in margine ssae editionis docuit; eius notulas Grokovius etiam in inferiore sui exempli ora adposuit. Paulus post operam ab Henr. Stephano libello huic praestitam, Barth. Eustachius easdem glossas, quasi ad Hippocratem spectantes et ab Herodoto quodam congregatas, Erotiani et Galeni glossariis Hippocrateis, Venet. MDLXVI. editis, ita adianxit, ut Graecis vocabulis; emissa interpretatione graeca, latinam adieceret interpretationem: unde dein easdem Hiers Mercurialis in Appendix sui Hippocratis repetiit, hoc titulo insignitas: *Herodoti Dictionarium vocum Hippocratis*.

Haec ante Iungermanum gesta sicut notitiam huius viri effugerunt, sic posteriores Hippocratis Editores datuissi videtur opera huic libello ab eodem Iungermano praestita, iudiciuunque prudentissimum quod ille de hoc Lexico, ut vulgo inscribatur, tulerat. Nam et in insigni editione Hippocratis Genevensi, quae anno M. DC. LVI. prodiit, libellus hic in Prolegomenis post Erotiani et Galeni glossaria, quasi et ipse ad Medicæ artis patrem spectaret, exhibebatur, ex Henr. Stephani exemplo repetitus: et in splendida Charteriana Hippocratis et Galeni editione, Parisiis anno M. CC. LXXXIX. in lucem emissa; T. II. pp. 440-444. graeca Henr. Stephani cum Eustachii latiniata repetita sunt, ut non erubuerit Editor titulum praefigere huiusmodi: Hippocratis Atēnē rāv. Ιπποκράτειον γλωσσα. sc̄rum Herodoti Herodot. T. VI. P. II. — X

Dictionarium, quarundam dictionum Hippocratici. Atque in hac Parisiensi editione, paululum quidem mutata est vocabulorum series, ut non modo (quemadmodum in Stephani exemplo) secundum literarum initialium ordinem colloca- ta sint, sed etiam secundum legitimam illarum literarum, seriem, quae in quoque vocabulo primam literam sequuntur; hoc modo: Ἀβας, ἀβρος, γυνακιτη, αιχλα etc. Ceterum et in hac et in Genevensi, quam dixi, editione eadem vitiosae voces, quas Stephani exhibebat exemplum, αφιδιας, αποθη, αχαρισι etc. fideliter repetuntur, nulla mentione facta verae scripturae ab Lungermano commentatae. Denique, recentiori etiam memoria, Lipsiae anno M. DCC. LXXX. Franzius Erotiani et Galeni Glossariis rursus, eadem hasce Glossas, quasi Herodoti cuiusdam *Dictionar- rium vocum Hippocratis*, ita adiunxit, ut non modo Lungermani, sed et Wesselingii operam illis praecepsam perinde ignorasse videatur: nam eis quidem vocabulia, de quibus vel H. Stephanus vel Camerarius in Prolegomenis ad Herodotum aliquid commentati erant, horum Virorum annotationes subiecit; reliqua vero, et in his eadem ipsa, quae foede corrupta legebantur, prorsus intacta reliquit, ne ulla quidem notula adiecta.

Ita quum ex uno eodemque exemplo, eoque passim corrupto admodum, ductae sint omnes, quas adhuc commen- moravi, *Editiones harum Glossarum secundum literarum seriem digestarum*; operaet pretium facturus videtur si quis illas cum alio vetere exemplo, quod emendatius scriptum sit, voluerit conferre. Et fuerat olim tale exemplum optimo nostro Codici F. adiectum, eadem antiqua manu, qua ipsi novem Herodoti libri, descriptum: sed de illo, quod vehementer doleo, non nisi minuta pars superstet, folio verso, quo finis nonnae Musae continetur, inscripta et haec ipsa pars nonnihil etiam defecta, quum eiusdem folii pars vel lacera sit vel vetustate detrita. Quae super- sunt, haec cum H. Stephani exemplo et cum Glossis secun- dum Musarum seriem a Wesselingio editis contul: et quid intersit, hoc loco adponendum duxi. Titulus neq; adest, nec adfuerat olim ullus. Prima glossa, Ἀβλη χρηστη: quia ibi lacerum folium, non comparet. Proxima est Ἀργεων μέχος οίκος αἰδομῶν: quae abest H. Stephano, habet

autem eamdem *Wess.* ex lib. I. 34. omissa tamen voce ανδρῶν. In gl. Ἀρχεύδας ex I. 71. desunt (ut apud Stephanum) verba οὐ τὸν βραχίονα λεγόντις, quae habet *Wess.* Succedit Αὐλός εἶδος ανδράτον σχῆματος: quae glossa, ex vetere aliquo scholio tumultuarie et imperite excerpta, spectare mihi videbatur ad laesivam Hippoclitidae salutationem; Herod. VI. 129. ubi etiam pro vulgato σχηματική lin. 14. codex Arch. ex simili scholio ἀρχεύδας σχηματική legit. Merit vero ignorat absurdam glossam Codex Sangerman. recteque pro ea ex lib. VI. hanc habet: Ευπίλιαν χοροὺν δέχνοι. Sed vide deinde *Wesselungii* notata ad voc. Πιντίς, ex lib. I. cap. 17. In gl. Αργύρων ex I. 86. habet cod. F. ἀντίτινον, pro ἀντίτινον: utrum vero ἐδιδάξεν habuerit cum Steph. an ἀντίτινον cum *Wess.* in lacera folli parte hand adpatet. Αὐτίκον recte scribit F. non Αὐτίκον, ut Steph. "Αὔδις" φερετρας scribit F. ut *Wess.* ex I. 215. non Φερετρα, ut Steph. Ignorat autem verba καὶ τὸ βήθος, quae adiecit Steph. Post "Αὔδις" habet codex noster Alucardus τὸ ξ χαλίκων ἀκοδομημένον ἄνευ πηλοῦ ταχτα, ut *Wess.* ex I. 180. quam glossam ignorat Steph. Αυριδέας utrum recte scriptum fuerit, an mendose Αὐριδέας, in lacero folio non adparet. Sed recte Αποφορὴν habet F. sicut *Wess.* ex II. 109. non Αποφορὴν, ut Steph. Απολιμότερα scribit F. pro Απολιμότερον, ex III. 14. Ανδρέσφιγγας scribit F. non Ανδρέσφιγγα ut Steph. et *Wess.* deinde vero habet σύνθετο σώμα - - γεγονός, ut *Wess.* ex II. 175. non σύνθετον αὐτόπτος καὶ σφιγκτήσιον, ut Steph. Sequitur Ατιμωρητὸν (ubi ίγρον habet Steph.) καταφενίτος: quae quo pertineat glossa, aut unde ducta sit, exputare equidem non potui; sed indicavit *Wesselungius* in Adnot. ad glossam Οὐ πειθεῖσαι ex libro tertio. Adnotavit adverbium Ατιμωρητὶ H. Stephanus, Thes. T. III. p. 1577. e. monens certam auctoritatem non habere. Proxima in F. glossa, Αἴγυπτῶν γυπῶν: dicit Steph. sed habet eam *Wess.* ex III. 76. et evanuit quidem in nostro codice prius vocabulum Αἴγυπτῶν, sed posterius γυπῶν perspicue adhuc comparet. Tum Ανδρόγυνος οὐ αὐλός καὶ έγναθοδύτος habet F. ut *Wess.* ex IV. 67. Dno verba αναδέος καὶ desunt Steph. Hanc excipit illa, cuius evanidum quidem primum vocab. ("Αὔδιν") αὐτία (sic F. pro αὐλά) βέλος οὐ τὸ ξειρός ἔπλι, quam ignorat Steph. habet autem

Wess. ex IV. 81. In Αἰγὶς ex IV. 189. scribitur φορέουτι in F. ubi φορόσι Steph. et *Wess.* In Ἀγναρίου desunt codici nostro verba φυγαδεύειν et ικιτατίν, quae habent Steph. et *Wess.* ex V. 72. Ἀθηνία Φολίς: F. ut Steph. non "Ἀθηνία" Φολίς: ut *Wess.* ex VI. 83. Post Αναρέων est gl. Αναράχει-
ταιτεῖς έναρχοδημοτικούς τοπούς ονομάζει Steph. sed agnoscit *Wess.* ex VI. 147. Ήπιτες excipit Ἀγναρίους εἰς πληρωμήν, quia eamdem Steph. habet, sed ignorat cod. Sangerm. Vide *Wess.* in fine Glossarum ex nona Musa. Proxime sequitur ("Ἄθιος" evanđilij quidem καὶ ποτε, sed obsoletum) quia haec: ἀττὶ τοῦ πολὺ βίοι χαρακτήρος, ὥστε αὐτὸν τὸ πολὺ εἶδος: ubi Steph. sic habet: "Ἄθιος" ο πολυβιος ας εἶδος τὸ πολὺ εἶδος. Eam agnoscit ignorans cod. Sangerm. Sed editionem eius fecit *Wess.* in fine glossarum ex libro IX. Tum Βαλανάργας κλῆς: cod. F. sicut *Wess.* ex III. 115, non Βαλανά-
ργας κλῆς: ut Steph. Glossae ex lit. F. in cod. R. incipiunt a verbo Σπανταρία, καὶ τοῦτον τὸν τίτλον κατέχει apud Steph. et *Wess.* ex III. 25. Sequitur Γαύλοις (sic male pro Γαύλοις) πλοίον φοινίκιον, ut Steph. pro quo rectius Φοινικον *Wess.* ex III. 136. Et desunt F. verba καὶ φέλατος ἀντλητήριον, καὶ τοῦτο δοχονάργυρον, quae sunt inedi; Steph. φοινικον loco αριδ. *Wess.* ex VI. 119. est Γαύλοις φέλατος ἀντλητήριον. Proximis in eiuscedidit Γαύλην, ubi δεσματ. Κανθαρίνην: F. ut *Wess.* est Ηλιαζεβρον φέλατος, ut Steph. Μοχ. in gl. Τεμενάνητια percepit ab eo κατοχήν, quam recte exhibet Steph. et *Wess.* ex VII. 169. Μοχ. recte Δικαιορύτι scribitur F. ut *Wess.* ex VIII. 9. τοῦτο περιεργα Δικαιορύτι ed. Steph. et *Wess.* Postremis glossarum in qua desinit noster Codex, iste est Δικαιορύτιον. Φελατος Φελατονος.

HIS praemissis ipsas subsecimus HERODOTELAS
ΛΕΞΙΣ sive GLOSSAS HERODOTELAS.
etiamque canendum. *Wess.* ex VI. 147. digestis postea
Codice oī Manu et aristo Richti oī theca sa Gath
monit. *Wess.* ex VI. 148. et oī direximus cum aliis
dem presertim ARIOTILOPHIUS.
Hoc est, ut ipi intermixta, sicut est in litteris suis multo
longiora. Ceteris summis in Olympe inveniuntur, hoc ut
eximias. — I. Ceteri dicas de basiliam, ut ceteri solerat

b Φυλτήριον, αὐλὸς etc.) Separatum sibi locum sūdūt et numeris in priore Lexico occupabant. In Cod. S. German. ferme cohærent. Itaque omnia artissime aptavi, motus aequalitate Scholiastac. Aris stophanis Thesmophoros. 1321., ubi Περιθών, εἶδος ὁγκάρου κιβαραδικοῦ, ἡ ἀκολότου σχῆματος. Gemina. Suidas in Περιθών. — Conf. quae de Zvysī παρ' Ἡρόδοτῳ αἱ καβδέραι. d. "Οὐδον γένεται Θεμόροι" Suidas in Voc. Νομος et Οὐδον descriptis, verum de Thamyris nihil. Amphius Scholion; unde hae reliquias in Scholia S. German. Θησμόροι sint. ut Thamyram celebrem plenum in Thracibus Musicum apud Diodor. lib. III. 66., nominem Οὐδον inventorem, non Tepandrum, ut ceteri solent,

Ἐγένη συνεθήκατο. αὐτὶ τοῦ ὡς ἔσεινον εἶδερόμενο.

27.

Ἐπιστρεφέως. αἰτιατικῶς η ἐπίρελας. προ. Η
Πάρουντας. ἔγουντας. 30.

Σπερχθεῖς. ταῦτα χθεῖς, οὐ μεταβεῖς. 32:

Χοριστός. πραγματός. 33.

¹Ανδρεών. μέγας οῖκος. 34. ee

Ἐπίστολα. ἐποίκως. 35. et 44.

Εποτικευος κατεργησαμένος, ήτοι μαρμένος, 43

Изъятъ въ съдътъ 44-и листъ

Επιγρειος, ε Λευκ παρα Κονστ. 44.

СУМАІСТО! СУМІІСТО. 62.

Euseb. et al. Εὐσέβιος καὶ άλλοι Αρχαιοί 61. 17. 3.

*péribulus videtur. Legen-
dus Plutarch. de Music. pag.
1132. b. d. et Pollux IV. 65.
urbis septem illi modi.*

*e d; Et hov) Sic et Suidas.
Olim Eriov, aut Eivov, ut MS.
S. Hemigiti. Valde exorbitat
Corinthius; cumq; æri rod Eivov
idemque est, Eivov ovulatus lo-
num perhibet esse in ser-
vione.*

Fabro plenius ms. F.
ad hanc dñe. dñe. S. J.

Est in glossatorum more simplex déponere, ubi collipotum in ipsa oratione. Tale xpoetus lib. VI. 9. Et bissipotus; ibid. 116., pluritque alii.

g Ἐνωμοτία) In schedis S. Germ. Συνωμοτία, unde Suidas Συνωμοτίχ, τὰξις παρά Ἀττικός; ubi postrema Herodotum si explanant, sicuti dicitur, absurdia. Et ita tam tunc tres Lexici codices. Verius Etymologus Ἐνωμοτίς, immo Συνωμοτία, τὰξις τῆς σπειραρχης παρά λαχεδαιμονίος. Priores etiago, nisi si παρά τοῖς Τακτινοῖς

Τριηδάς. δεῖπνος κατὰ δῆμους καὶ αἵματος. Λέγεται δὲ τοῦ θεοῦ. ἐβίδημα. οὐτε τοῦ θεοῦ οὐδὲ τοῦ θεοῦ.

Ἐλινέων. ησυχάζειν. 67.

Ἐννάστρος. διακονεῖς. 68.

Ἀναξυρίδας. τὰ βαθέα καὶ βασιλικά ή τῶν υπόδημάτων, ή τὰ νῦν βραχία λεγόμενα. 71.

Ἄβρόν. ή καλὸν, αἰβάδες, σεμνούν, τριφερόν. ἐβίδημα.

Ἀγαστιμοῦν. δακτανᾶν, ἀναλίσκειν. 72.

Ἔλι. συστροφή, ταξίς ὄχλου ἵππη. 73.

Εὔεστα. εὐημέρα, εὐημερία. ή καλλιθοή τῶν ἑταίρων διαγωγή. Διογενίας ἀνευτοῦ Σ' γράψει. 85.

cum Clar. Ruhnkenio ad Titum p. 77. malueris, in errore versantur. Mendosus etiam Suidas in proximo Τριηδάς παρ' Ἡρόδοτῳ, δεῖπνοι, ή δῆμοις, ή αἵματος τράχοντα ἡμέραιν: nihil enim, ut alia præterea, isthic apud Herodotum de triginta diebus. Mendosiusq[ue] multo, ne quid asperius excidat, G. Corinthus, λέγοντος δὲ Iones καὶ τοὺς κατὰ δῆμοις καὶ αἵματος τῶν τράχοντα αὐδονῶν Δείπνα. [punc et si- de istiusmodi λογοθέτεις. — Commode Steph. καὶ αἵματος αὔραντα, S.]

(καὶ βασιλικά) Eodem Herodotii explicatio tendit in Αναξυρίδες. Suidas autem et Etymologus καὶ αἴβατα υπόδηματα, quae hinc propagata facile instaurabuntur. "Αβ-

τα" υπόδημα equidēm non recordor. Confer Salmasium ad Lampridii Alex. Sever. c. 40.

[hh. Αβρόν] Recte. Αβρόν membr. F. Spiritum non adposuit Stephan. Mox αἴβατα sribit etiam F. sed αἴβατα Steph. S.]

i ὄχλου ἵππη). In Suidā ὄχλου ἵππην: cui accedo. [H. Steph. ταξίς ἵππη, συστροφή. S.] Vicina. Εὔεσται, εὐημερία etc. in MS. S. Germ. non leguntur. Quod punc prostat, ex codice S. Remig. venit; anteā εὔεσται [sic Steph. et al.] εὐημερία ἵππη. Diogenianus [Grammaticus aetate Hadriani Imp.] vocabulo operam occasions Antiphontis. Autem inpendisse videtur. Harpoeratōnem adi illa in voce et

- Ανέγνωστοι αἰνῆται τοῖς πατέρεσσι. μ. 86. στ. καὶ Η
 Ἐπίδοξα. αὐτὶ τῷ προσδόκιμῳ. 89. στ. επικέχου Π
 Κυάφος. ἀκανθα ἐλαύητα μύκητα. 92. καθεύ Μ
 Οιδητός προσεξία ποιοῦσα επιτυχεῖσιν μακαλλούχος πολούσιος Φ
 Πεσσοί. ψῆφος, ἐν αἷς ἐπαίχον. 94. στ. μήποτε
 Φαρμάκωσι. βαθαῖς. 98.
 Ελοχιτεκ. καὶ εἰς λέχους κατέταξεν. 103.
 Κατὰ τέλεα. τὰ αναλόματα καὶ τὰ συγέδροστῶν
 ἐν τῇ αρχῇ, καὶ συντελεῖν εἰς τάγμα. ibidem.
 Εὔτυχτα, ἔταιρα, φάδια, εἰργασμένα. κκ. 119. Γ
 Επιφορμάτα. τραγήματα. 133.
 Λευκή. [Λεύκη.] πάθος τὶ περὶ ὅλου τὸ σῶμα. 138.
 Πριτανεῖον. θεομοβέσιον, ἡ Θόλος, καὶ η τοῦ φίτου
 Φύκη. 146.
 Ἐπιπλα. η μὴ ἐγγαία κτῆσις, τὸ ἀλλ’ ἐπιπόλαιος.
 ἐπιπλα καὶ τὰ ἐπάνω τῶν στρωμάτων. 150. 164.
 Favorini Εὔστω. Proximum
 Ἐπίδοξα liber S. Germ. non
 novit.
 (π. αγεόδοξεν) εδίδεσεν F. et
 Steph. S.]
 (κ. Ἐλόχιστεν) Pauci Herodoti Codd. et Suidas ἐλοχίστεν.
 Idem κατατίεια iunctim re-
 censet et scholiastae nostri
 verbis interpretatur. Agno-
 scit et Hesychius in Τέλεα,
 cuius καὶ τὸ συντέμενην τάγμα
 ad nostri præscriptum re-
 formandum. Explicatur λο-
 χίστεν κατὰ τέλεα, εἰτέρα ab
 Herodoti mente et sententia
 longissime deflectunt.
 [κκ. φάδια εἰργασμένα] μέδιος
 εἰργασμένα Steph. S.]
- ι θεομοβέσιον) Eum in mo-
 dum schedae: in Suida [et
 apud Steph.] θεομοβέσιον, ubi
 L. Küsterus pronuntiat, hoc
 nihil ad rem; cui consentio.
 Scholiastes docere voluit,
 nonnunquam in Prytaneo le-
 gum et plebiscitorum tabu-
 las asservari solitas. Multa
 ill. Spanhemius in Diatriba
 de Vesta et Prytan. p. 697.
 ed. Graev. Nihil tamen ac-
 conmodatius verbis Plutar-
 chi Sympos. vii. pag. 714, δι-
 ἀπεργ. σίμια, καὶ τὸ ἐνθάδε πρε-
 τανεῖον καὶ θεομοβέσιον,
 τὴν ἐγγαία κτῆσιν.) Vulgo
 erat η μη βεβαια κτῆσις. Sur-

- Ηθει. τόποι, ἐν τίς αναστρέψονται. 156.
 Πρόχυσις. τὸ ἀποστημάτων. 160.
 Μύδρον. σιδηροῦ αργυροῦ. 165.
 Ἐμβολος. χάλκινα περιτίθεμενον κατὰ πρώτου τῶν
 ναυσίν. 166.
 Εναγίσειν. τὰς χοὰς ἐπιφέρειν, η̄ θυεῖν τοῖς κατοι-
 χομένοις; η̄ τὸ δια πύρος δαπάναν. mm. 167.
 Ηθῆσον. μετάτοχος, πη̄ μετά απολασίας. 172.
 Αντίζοον. τὸ ἐναντιούμενον. 174.
 Τάρσοι καλάριμοι. τρόποια ο ἐν η̄ ἐξηγουμένην τὴν πλή-
 θον. 179.
 Φαρδος. τοῦ Φος, κλάσμα, ἀκρωτήριον. 180.
 Αιματιδι. τὸ ἐκ χαλκίνων ἀκοδομημένον αἷνον πηλοῦ
 τειχίον, ο̄ νῦν ἔμμακίας καλοῦσιν. p. ibidem.

dues ἔργα, quod Küsterus re-
 ctissime explicuit, Msto ac-
 cedit, *Bona sunt mobilia. Con-*
mode Isaacus de Agn. Heredit.
 pag. 88. Κατένπεν ἐπιπλάκα,
 περιεστά, καθίσις, σίνη, ὀπώρας.
 Ultima Scholii ex Goldasti
 aliisque sunt libris.

[mm Postrema η̄ τὸ δια etc.,
 non novit Steph. S.]

η̄ μετα λαχύς) Suidae in
 Ηθῆσον, αὐτὶ τοι μετ' αισχύ-
 νη, hinc vitiose traductum.
 Ultrumque nihil ad Herodo-
 tum. Meliora dabit Cl. L. Bos
 Observ. cap. 6. Quod [apud
 Steph. et sequaces] adhaere-
 bat ἐγχάνον, in Cod. S. Germ.
 recte desideratur; alienum

enim. Ορεκόδον οἰνοδόν alibi
 sese offeret.

ο τραπία) Optime sic Ms.
 S. Remig. Ceteri, Suidas, Cor-
 inthus, πρωτιά. Mendam et
 Scholiastae errorem Cl. Sal-
 masius detectum ad Solin. pag.
 869. Τεατία craticium textum
 erat, super quo fucus et car-
 sei sicabantur, ut apud He-
 sychium in Voc.

p ο νῦν ἔμμακίας καλοῦσι) Vr-
 luit ἔμμακας. Hesychius,
 μάκκες, αἱ ὑφαλοὶ πίτεχι, η̄ οι-
 ματια: quibus gemina, ut
 docti viri monuerunt, Cri-
 tici in Nicandri Ther. ys. 150.
 — [Totam glossam ignorat
 Steph. Postrema verba η̄ νῦν
 etc. desunt F.]

- Λαῦραι ἥρας, ἀποθεσι. 180.
 Ἐλυτρον. σκέπη, η Θήκη, δέρμα. 185.
 Συμψήσας. συντρίψας. 189.
 Καταγαγή. πάνδοκειον. 189.
 Σχοινοτενές. μακρὸν, ὁρθόν. 189. 199.
 Ψῆνες. καναπεῖα τὰ ἐν τοῖς ὄλανθοις γυμναῖς 193.
 Ἀλεξανδρεῖος. αἰμυνορόστοις. 211.
 Σαγόνιος. πελάκης, τὰ ἐν χειρὶς ὄπλα. 215.
 Ἄρδις. Φαρέτρας, Βέλη. ibidem.
 Φάλαρα. τὰ περὶ τὰς γυνέους σκεπάσματα. 215.

Ιστορ. B.

- Κυρρυμάτων. τῶν γοργῶν ἀποθευμάτων. II. 2.
 Γεωπεῖαι. οἱ γῆς πειῶντες καὶ ἀπορρύμενοι. 6.
 Ἀπίσας. ικανώσας. 7.
 Μυχοί. αἱ καταδύσεις, τὰ ἔνδον, λιμένες, ή κοιλότυπες, τὰ ἔσχατα, ἔσω. 11.

ἡ Ἐλυτρον, σκέπη) Absurdus Suidas: Σκέπη περὶ Ἡρόδοτον η Θήκη, δέρμα. Praetervidit τῷ Ἐλυτρον, cui explicando ista erant admota. Probier mag., apertos habet Montfaucon, τῷ Ἐλυτρον, cui explicando ista erant admota. Probier nisi ex Goldasti Lexico. [Sic Hesychius in Ἐλυτρον. Confer vero et Steph. et membr. F.] Th. Gatakerum ad Antonin. Videtur ad lib. II. 7., sicuti lib. IX. 3. p. 266.—[Vocem ibi monitum, referendum. Θήκη non habet Steph. S.] t. τοῦ ἔνδον, λιμένες) In sche- Addunt dis hanc disiungebantur ita, Λέξις [ab H. Steph. et aliis] ac si et Μυχοί et Λιμένες expone- editas ueroe φράσει, quae duo nentur. Iunxi artiu, ut Cadi S. Germ., Suidas et Hesychius et Grammatico- sychius non adiungunt. rum alii nectunt. Iuvandus s. Antreas, ικανώσας) Mira Suidas est, cum Μυχοί περὶ in prioris scriptura adparet Ἡρόδοτον, καταδύσεις τὰ ἔνδον,

Ἐπιεικεστάτη. μετρία. πούκαρισ. καλᾶς ἔχοντα.

22.

Βισσός. Βιβός. 28.

Χοιράδες. πέτραι λεῖαι ἐν Θαλάσσῃ. 29.

Εύμαρέν. αὐτόκατος. 35.

Πεστόμενα. ὄπτεώμενα. 37.

Βάρις. ναῦς. καὶ λέξις σημαίνει καὶ τέχη καὶ τύρ-
γον, καὶ μεγίστας αἰκίας, καὶ σφαίρας καὶ αὐ-
λᾶς, καὶ στοὰς μογάλας. 41.

Οσιρις. ἡ Διόποντος λέγεται. 42.

Ἐγχορίψαι. ἐμπεσεῖν, καὶ προσπελάσαι. 60.

Κορύνη. ξύλον ἐπικαρπές. 63.

Πρόπολος. νεώκαρος. μετὰ τοῦ Σ = ὁ δοῦλος. 67.

Μελεδῶναι. Φροντισταί. 65.

Αμφιδέας. αἴνυστεις. οἱ δὲ Ψέλλαι. 67.

Κρέξ. ἔργον διστοιχιστὸν τοῖς γαμοῦσιν. 76.

Συρμαῖςεν. καθαίρειν πόμπατι ἐκ ζειῶν καὶ ὕδατος.

77.

Δίνον. ἀδῆς ὄνομα ἡ λύρας χοροῦ. 79.

Θύσανοι. μόριμβοι, προσσοί. 81.

Βοηθόσατες. ὑλίσαντες. 87.

— [Steph. nil aliud habet, χρίψαι: [ut Steph.] Codex S.
ni si Μέχροι παταδέναι. S.] Germ. ἐγχρίψαι, quae et in
ut ἡ λέξις τηλείναι etc.) Hanc Herodotus varietas.
ex Codice Pastoris., ēn quo καὶ ξ μετὰ τοῦ Σ etc.) Absunt
σφύρας. Etymologus ἐn' Βάρις a Suida et codice scripto, [ha-
edita adprobata. bet autem Steph.] neque ve-
νι; θεωρίασι;) Liber S. ra perpetuo sunt. Eustathius
Germ. παραπελάσαι; unde in ad Homer. p. 642, 36. [pag.
quinqūnatis Suidae παραπολαῖ- 502. Ed. Bas.] consulendus
ει; in Ἐγχριμφεῖσα. Idem εἴτι est.

Κάπτοντες. υπόποδεχόμενοι. 93. συστήταντοι
ωκρίδρων πλεύραι. 96. συγγραφόσθιαι.
Κανοῦν. χρηστόσθιαι κανώ λογα. 100.
ΑποΦορήν. τὴν τελουμένην πίπην. ὑπὸ τῶν δούλων τοῦ
δεσπόταις. 119. κορετόθροεργον. κορετοειλητή Α
Ηλιστ. ἐΦοδον, πορείαν. 123. φρέσκα. 9. ροτοίστη Ε
Συρμάτην. α λάχανον. σελάφη. σειρόβαστοθρόποτη Φ
στέατος καὶ μέλιτος. 125. παραγόντα. 289. θεραπεύει Ψ
Ἐγνωστήρια. ἐγνωστήρια. 133. περικαταστατικά Τ
Ποιή. ἀντέτισις, τίσις. 134. νοιτισμός νότιος Σ
Βουτάρους. ὄβελος μεγάλους. 135. προτάτων Ο
Ἀμυρταίου. ειμαρτοῦ. 6. 140. πατέρων. πατών Χ
Οχακα. ασπίδων πόρπακες καθ' οι δερροί. 141.
Τριφάσιοι. τριπλάσιοι καὶ τριφάσιοι. 142.
Απειπατάσιεν. ἐματαιολόγησεν, ἐμιράσεν. 142.

γ) Κάπτοντες) Corinthus Al-dinus κάπτοντες et liber S. Renig. Uberior Hesychii glos-sa; Κάπτοντες, αποδεχόμενοι, σέβοντες: cuius praecedens Κάπτει, κατατίει, suisse olim κατατίνει videtur. Hemsterhu-si Nostri eadem divinatio ad Comici Plut. p. 315. Hic au-tem iterum simplex verbum vice αναπτυνει, quomodo Euterpe.

γ) Πάτης) Haud Suidas ali-ter in Πάτης Lexicon Golda-sii, [H. Steph.] Reg. Paris. et S. Renig. Πάτης. Omnes prave. Coufer. G. Arnaldi Animadv. c. 30.

α Συρμάτην) Perperam Co-

rinthias στρεψην; Ηεγενίας Συ-μοις λέγεται τι δεντρον πολλον, antea in Συρμάτην verum am-plexus.

[aa] Reetius sic scribitur: Βουτόρος, ὄβελος μεγάλου. S.]

b ειμαρτοῦ) Quid commu-nē hunc cum proprio Αμυ-ρτατον regis nomine? Est ne eius veriloquium? An re-conditum aliquid vetere fuit in scholio, quale Αμυρτον, inquit Κρῆτες Hesychii?

[Forsitan nit aliud est Ειμα-ρτοῦ, nisi depravatum ipsius Αμυρτατον nomen, in ora ve-teris alicuius codicis olim repertam. S.]

Αποτιμωτέρους. ἀτίμους. 167. Η μάζα της περιοχής είναι πολύ μεγάλη.
Αυδρόσ Φιγγας. ε συνδετον σώμα της αυδρός πρα
σ φιγγός υπὸ δημιουργοῦ γενέντος. 175. Η μάζα

ՀԱՅ ԽԱՂԻՍՅՈՒՆ ՎԵՐ ՆԵՐ ԵՎ ՎԵՐ ԵՎ ՎԵՐ ԵՎ ՎԵՐ ԵՎ ՎԵՐ ԵՎ ՎԵՐ ԵՎ

Απηλιχέστερον. προσβύτερον. ΗΤ. i 4.

Ἐπάιστος. Φανερός οὐδὲν ποιεῖται.

Հայութական պահանջման աշխատավորության մասին

Φρενητής. σώφρων. Φ. 25. απολεμία των γαταράτων

Γυναικαχεῖν. τὸ γράμμα τὴν σώματον ἀπειλεῖσθαι; Εἴ τοι

τε τῶν ἐναρτίων ἴσχυρος. Αποτέλεσμα ίδιον II

Он нападает на вас. Желает помочь, отрадить, с

οῖου καταφρονῆσας οὐδὲ πεπάντης τούτου οὐδὲ

Платоновъ Платонъ Фоминъ

προμηθείσθαι τον θεόν την πατέραν την οὐρανού

Επίλαμπεις καταφέρεις διά την οποίαν ΕΠΑΙ

- Αἰγυπτῶν. γυπῶν. 76.
- Ἀμύσσειν. ταράσσειν. ε ἐλκοῦν, ξέειν. ibidem.
- Φερμάξασθαι. Φουέξασθαι. Φουόγαι 81.
- Φορμός. πλέγμα ὡς κόφινος. 98.
- Διασφάγεις. αἱ διεστῶσαι πέτραι. 117.
- Γαυλός. πλοῖον Φουκικόν. 136.
- Σκυτάλαις. ράβδοις. ibidem.
- Γοργύηη. η δεσμωτήριον υπόγαιον. 145.
- Διφροφορευμένους. Φορεῖσθαι Φερομένους. 146.
- Βαλανάγρας. κλεῖς. 155.
- Οὐ καταπροΐζεται. προϊκτης. οἱ προς αὐτὶ τὺς παρά.
παρὰ τὸ προϊκυεῖσθαι. τινὲς δὲ αὐτὶ τοῦ Ζεοβαί,
οἱ ἔστι οἱ δωρεάν τι λαβεῖν. Αρχιλόχος. Ερεῦ δ'
ἐκεῖνος οὐ καταπροΐζεται. οἱ δὲ Ήνδιανὸς εἰν Επι-
μερμοῦσις παρὰ τὸ ἵστα Φοροί, ὡς καὶ Αρχιλό-
χος. Προτέινω χεῖρα καὶ προστορεατ. 156.

g ταράσσειν) Verum est
Iungermanni σπαράσσειν. [Sic
nempe pro ταράσσειν, quod et
Steph. et cod. F. tenet, legen-
dum] videri monuerat Iun-
germ. in dra suaे editionis.]
Hesychius Ἀμύσσειν, ξέειν, σπα-
ράσσειν. Suidas ταμέν, cor-
ruptum secutus exemplar,
Ἀμύσσειν, ταράσσειν. Loco pro-
ximi φυῖσθαι ille πεφυῖσθαι
in voc. Φερμάξασθαι.

h Τοργύηη) Cod. S. Germ.
Τοργύηη. Hinc Suidae Τοργύηη
δεσμωτήριον υπόγαιον. Mox ta-

mēn veriorem scripturam
amans. — [Recte Τοργύηη
membr. F. cum Steph. S.]
i διοι δωρεάν τι λαβεῖν) In
scripto διοι δωρεάτι ταν-
tum: defectum ex Suidi et
Criticis ad Comici Equit. vs.
433., qui ambo eadem, ex-
plevi. Rectius hic in Archil-
ochi fragmanto Ερεῦ δὲ εἴπει.
Adi eruditam Valekenarii ad-
notationem in lib. III. Herodoti, c. 36. — [Totam hanc
glossam sive scholion ignorat
Steph. S.]

Ιστορ. Δ'. τοποχ. λόγικης Α

Λαζην. ληξιν, κι μερισμον, κλῆρον. IV. 21.

Πλαστας. λέγεται καὶ ἐκ τουγός τη πλαστικά. καρδιακή
κυρίως δὲ η τῶν συκῶν ἐπάλληλος θεσις. 23.

Οργίσας. μιλαδέξας. 64.

Αυδρόγυνος. ανανδρος, εφημαΦρόδιτος. 67.

Ενάριες. οι οπλίται. ibidem.

Τέρμον. ο τὸ τέρμα καὶ τὸ ἐντέμενον εἰς αὐτό. 72.

Σωστρα. σωτηρια, μηνυτρα, λύτρα. p. 9.

Σώχουσι. τριβουσι. 75.

Άρδιν. ακίδα Βέλους, καὶ τὰ ἐκ χειρὸς ὄπλα. 81.

ε Δασέα, λῆξιν) Suidas, Λα-
ξιν, μήτρα, μερισμόν, Ήρόδορος,
ex scripto glossarum vitiioso
exempli, quæde: S. Germ. et
Reg. Paris, Vulgatum [λῆξιν,
quod dedit Steph.] bonum
eae. Clar. Ruhkenius Epist.
Crit. II. p. 14, commonefecit.
Ceterum in Msto S. Germ.
haec et proxima ad Musam
tertiām referebantur, non
sine lapsu.

λ καὶ ἐκ τρυχός πλάσματα)
L. Küsterus ad Suidae. Πλα-
σμα copiicit τὰ ἐκ τυφοῦ: cui
valde obstant haec scholia, a
Suida descripta. [τρυχός agno-
scit. etiam Steph.] Conser
Turpebum ad Theophrastum
de Odoribus p. 27. et L. Bos.
Animadvers. c. 44.

το Οργίσας) Sic omnes. At
οργάσεις, μιλαδέξας, Hesychius,

Timaeus et Suidas. Editum
ex 'Οργίσας; nasci potuit.
n 'Ενάριες) Corinthus exscri-
psit, quod ad Herodotum con-
fert nihil. Scythicam vocem
Grammatici ex Graecorum
τρόποις et ινερίζειν frustra ar-
cessiverunt.

ο Τόρμον) Plerique τόρμη.
In S. Germ. schedis τόρμην, ad
quarum similitudinem Sui-
das Τόργος - - τὸ τέρμα, καὶ
τὸ ἐντέμενον εἰς αὐτό. Praescri-
ptum habet Herodotus, et
τόρμη diversiore notione ali-
bi cap. 36. — [Mendosum
Τόρμην habet Jungerm. cum
Steph. ubi illę in ora nota-
vit: τος Τόρμη. IV. 72. S.]

ρ λύτρα) Membrapae S.
Germ. μήτρα, absurde: verius
aliae [et Steph.] cum Sui-
da. Sequens σώχουσι frustra

- Σινύρα. Βαρβαρικοστάχτων. 109.

Εύμαρέια. πρυχία και ἀπόπτωτο. PP 113.

ΤΒριζοντες. σκιλοτώντες. 129.

Κομιδή η ακάσθωσις. ἐπιμέλεια. 134.

Αμβολαδην. καθ υπερβολή. 181.

Οιοπη. η ρυταρων προβάτων έρια. 187.

Αγγις. η Λίβνες Φοράντις δορά. 189.

Ανθερίκων. νῦν τοὺς καυλαὶς Φορι τῶν αἰοφολαν.

εἰσὶ δὲ εὐθραυνοτοι. 190.

Σχοίνου συμβολεῖς. γ. τι Ψιαστόλεος, και σχοίνος

Περιφορτά. αἰστά. 190.

Στρόφος. τὸ περὶ τὴν κεφαλὴν στρόφιον, ὁ ἕστιν

έρερην. 60.

Κυματαγη. υπαγωγὴ, αιγιαλός. 195.

[pp Pro xal dñeatos, quae
commode dedere Wesselingii
codices, est εὐελπία in ed.
Steph. S.]

q. Oltan.) Ita cum Suida codex S. Ger. in aliis Olovian., oivian., ciotian. Corinthus de suo adiunxit, καὶ τὸ διαχώριντα τοῦ προβάτου. Adi et Hesychii Olovianos et Suidam in Olovianos. — [Olivian habet Steph. Dein idem πυναρά, melius quam πυναρῶ. S.]

r Σχέτου ευθεότες) Eadem omnia Saidas et Corinthus. At frustrantur nos et circumscribunt; nihil enim istiusmodi apud Historiae patrem.

Eremitis et Aegypti monachis congruit, quibus tegetes sive $\psi\alpha\lambda\omega\nu$ per otium securè sollempne erat. Vide: *Dictionarium Cangium in Lexic.* Med. ad $\tau\alpha\delta\sigma\omega$ et $\Sigma\chi\alpha\nu\tau\lambda\omega\nu$. Hoc exedo in uberiore scholia, occasione $\tau\chi\omega\nu$ e. 190. fuerat notatum: manserunt reliquiae, Herodoto nihil nisi adserentes; ut scipitissime aliae parum prosumuntur. In ed. Steph. nil aliud nisi $\tau\chi\omega\nu$ cum $\tau\alpha\delta\sigma\omega$ et $\Sigma\chi\alpha\nu\tau\lambda\omega\nu$: ubi $\psi\alpha\lambda\omega\nu$ coniungendum monuit. Eustachiusq; et sic edidit Jungens. $\tau\chi\omega\nu$
s. $\Sigma\tau\rho\omega\nu$) Et hoc scholam.
[nempe ex uberiore quodam
scholio, quod ad IV. 62, 5.

Ιστορ. Εἰλικρίνειας μητρός

Φυλάξαντες. ἐπιτηροῦσαντες. V. 12.

Νεοχωμάσαι. νεωτὶ κινητοί. t. 19.

Σπαδίξας. ἔκδειρας. " σπάδιξ γὰρ, Θλοῖος μίσης πρενίνης οἱ δὲ, Φοίνικος ράβδον. σπάδακες δέ, καὶ οἱ κύνες. καὶ σπαδίξ, οὐγανον τι κιφαριοτίσσιν. 25.

Φερόχυνος. Βεβαιωτής. 30.

Πιχέων. τῶν πλουσίων. ibidem et 77.

ἘΦεδρον. ἐπίκληπον. v. 41.

Σταύρος. στρατιωτικὴ κατάλυσις. ὅδοι μέτρον. x κατάλυμα. 52.

spectabat, imperite excerptum. S.] In schedis S. Germ. huic praescribebatur vocabulo et sequentibus Ἰστορίας Δ. [conf. supra, not. k.] quod te postalante inauitavi.

(εἰσιστε εἰ καὶ ταῦτα) Voluisse penitum glossae auctorem viouisse opinor. Suidas vulgatum descriptis: Corinthus νεωτὶ κινητοί τι.

καὶ Σπαδίξ. ἔκδειρας. etc.)

Nihil horum in S. Germ. [Habet vero Steph.] Egregium scholium Cl. Salmasius illuminavit, Hesychiumque in mendoso Σπάδη eadem voluisse bene docuit ad Solin. p. 291. Σπαδίξ Musicum instrumentum a Polluce IV. 59. non praeteritur.

περίπλανος: Quid voluerit, intenderitque Scholiastes, ex Herodot. T. VI. P. II.

Hesychio adparet: Εφεδρος, ταῦλιος τρίτος ἴνδρεσιν, καὶ ὁ νόθος οὐ πικαληρός. Nimirum aleae lusorem, victias succedaneum, aut gladiatorem, secutoremque, qui sorte victis sufficiebatur, et cum viatoribus comparabatur. Hoc vero quid ad Herodotum? — [Nempe V. 41, 3. Εφεδρος; Βασιλεὺς dicitur designatus regni successor. S.]

καὶ ἔδοι μέτρα etc.) Veniunt ex Goldasti, [Steph.] et Codd. aliis. [Sed his absunt praecedentia verba, στρατιωτικὴ κατάλυσις.] Suidas et S. Germ. non adjungunt. Auctius etiam vicinum Αγγλατέρων διάκειν est: siquidem accessoria Corinthus et S. Germ. reticent. — [Glossam Λῆψα ignorat Steph. et sequaces. S.]

Ἐπίστιον. ἔποικον κατάλυμα. 72.

Ἀγηλατέειν. διώκειν, Φυγαδεύειν, ἐπιτάπτειν, ψύρ-

εῖναι. 72.

Λῆμα. αἴξια καὶ αἰνόρεια. 72.

Κληρούχον. γεωργοῦς. 77.

Σινάμιαρον. κακοσχολαν. 92, 7.

Κρητιφύγετον. καταφυγή, ὄχυρωμα. 124.

Ιστορ. στ.

Ιθαγενεῖς. οἱ γυνήσιοι παιδεῖς. VI. 53.

Πρόξενοι. οἱ προστάται πόλεων καὶ Φροντισταῖ καὶ
ξένους υποδεχόμενοι. 57.

Αρχαιρεσίη. ύ τὸ πρὸς χάριν πολλοῖς ζῆν; καὶ τὸ
ἐπιδόσεις χρημάτων ποιεῖσθαι. 58.

Ψῶσαν. Θάλπουσαν. 61.

Ἐκνίζειν. ἔδακεν, ἀπὸ τῆς πόσας. 62.

Οὐχ ικτυμένως. οὐ προσηκόντως, οὐ καθηκόντως. 65.

Γυμνοπαιδία. εօρτὴ ἐν Σπάρτῃ, ἐν ἡ γυμνοὶ χεροὺς
ιστᾶσιν. 67.

Λάσθη. αἰσχύνη. 67.

Χορδεύων. τέμνων. 75.

γ' Ἀρχαιρεσίη) Quae subduntur, ἀρχαιρεσίαζεν ad Hesychii modum in Ἀρχαιρεσίαζεν explanant. [quem usum illius verbi Harpocration ex Dinarcho oratore adnotavit: conf. Polyb. XXVI, 10, 6. in Fragm. apud Athen, lib. V. p. 193. e. S.] Ambitiosorum artes, ut egregie ibi L. Küsteras, inveniuntur, qui non vera via,

sed donis et fallaciis ad homines contendunt. Suidas, quasi Herodotea haec forent, digna suo Lexico censuit. [Ex quo sicut ex aliis multis, perspicue adpareat, sua talia, Suidam non aliunde nisi ex ipsis hisce Glossis Herodoteis, accepisse.] Sequens, Χορδεύων Herodotus καταψύσας scripsit, οὐ Χορδεύων) Καταψύσας

- Καταγινέων. καταδίων. 73.
 Ἀρθρίσ. Φίλια. 83.
 Πολέμαρχος. ἄρχων, πρὸς ὃν κατηγορῶντο τοὺς
 ἔνους. a 109.
 Ἀφλαστον. τὸ ἄκρον τῆς περιφέρειας. 114.
 Αἰωρεύετες. ριτεσαρισθέντες. 116.
 Ἀναιρέσμενον. τὸ ἐν γαστρὶ συλλαμβανόμενον. 89.
 Ἀνακωχεύοντες. b ἀνακωχόποντες. 116.
 Γαῦλος. Φρέσατος αὐτλητήρ. 119.
 Εμιέλειαν. χρυσὴν ἀρχηστι. 129.
 Ζάχορος. νεωκόρος, ιερέus. 134.
 Πασκα. εὐθὺς καὶ παραχρῆμα. ibidem.

Τοτορ. 2.

- Ἐπικάροιον. πλάγιον, οὐκ εὔθυ. VII. 36.
 Ἐλῶν. ἐλάσσας. 33.
 Δημιοτεργοῖ. οἱ εἰς τὸ δημόσιον καμνούστες. 31.
 Ὁρος. c τὸ περὶ τὰ τῶν ὑδάτων ἀγγεῖα πολύπονυ
 καὶ συστρεφόμενον. 36.
 Χυτόν. χῶμα, καὶ ὁ ξεστὸς λίθος. 37.

Erato. Proximum Kataginewa,
 καταχλίων, Suidae haud est
 ignotum. Ambo verius κα-
 ταγνῶν explicuissent. Confer
 Hesychii κατάγειν.
 (a Πρὸς δὲ κατηγορῶντο etc.)
 Skidas eadēdūt. At illa munere-
 rīs' Polemarchi exilis pars.
 Mellora in Lysiae Or. adū-
 Pānelconēm, et Harpocratio-
 nīs' Πολεμαρχος' cūm Valesiū
 adnotatis.

b) Ανακωχεύοντες) Hesyc-
 chius' ἀνακωχόποντες, nullio
 nisi levī in scriptura discri-
 minē : hinc tamē illa ad id
 Léxicōn accessib.
 c) "Ορος" τὸ περὶ ετεῖν ἡ Ιλι-
 ipsiis verbis Skidas et Hesyc-
 chius, quānquam hie καὶ οὐδὲ
 στρεψέμενος ἡς κύκλος τοστοῖς
 ullo ad Herodotum emolumento.
 adnotatis.

Πηχίν. ἢ Φρεγυμός. ή δεσμοί τῶν. Φρεγυμάτων.
ibidem.

Σαυρωτήρ. ξυστὸν, εἴδου, η στύραξ, οὐ ἔνοι κα-
λουσιν οὐρίαχον. 41.

Κυρθασίας. τιάρας. 64.

Ζειρά. f μίτρα, τανία, διάδημα, ἴματιον, γάνη,
πορφυροῦ ἔνδυμα. 69. 75.

Κέρκουρος. νεώς εἶδος. 97.

Ιστία. ε δεῖπνα. 135.

Ρήχος. Φρεγυμός. 142.

Ορχηρόν. πύριδον. 144.

Ἐτοι Καλλιεργείσθαι ἐπὶ τοῦ Θύειν ἔποροις λέγεται. 134.

Αγρούς τοῦ θεοῦ. 167.

τι Τέμπτεις τὰ στενὰ τῶν ὄφων, καὶ οἱ σύνδυστοι τόποι.

[οὐδὲ] 173. f οὐδὲ τοις αὐτοῖς τοις αὐτοῖς τοις αὐτοῖς

τοις αὐτοῖς.) Apud Suidam
Pugiles, οἱ Φρεγυμός ή δέσμοι τῶν
Φρεγυμάτων Codices Goldast.
[Steph.] Si. Remig. et Reg.
Φρεγυμός ή δέσμοι εἰς θ. Am-
pliora sunt quæd in S. Germ.
Interpretamentum iusulsum
est γῆραξ, cui suus mox lo-
cūs, bibliustrana. Ineptit et
θεοβলیتیه Passion., cui lib.
Ημετ. Πηχίν, αἰχνής, ἕκροτης.
οἰδεξηρούρης, δόρη). Membranae
S. Germ. θερός δόρη. Ceteri
cūm Suidam sed iudicatum belle
conspicuisse pugiles, οὐδὲ τοις
αὐτοῖς θερός) Olim en. Gold. El-
ypt. Υερισσόνει τίθη adii; in
explorique praxi, quod haec
très insipitiones dividuerint,
ac si Ζερνιζ Χανδρη οἱ Μανιαρε-

ponendas forent. Recte S.
Germ. connectit vocabula, τὴν ζηράν δυνατατη explicatio-
nia. Liquida res est ex Ety-
malogo in Zuppi et Hesychio,
ubi eruditæ Cl. Ia. Alberti.
Suidas tamen Ζώνη πορφυρᾶ
κατέτοι Ήράδος, sed deceptus. — [Jungerm. cuius Steph.
Εἰρα' (non Εἰρα') μίτρα, ζώνη:
nil amplius: ubi perspecte
Jungerm. monuit, Zuppi scrī-
ptum oportuisse ex Herodot.
VII. 69. et 75. S.].
g. Ιττία. δεῖπνα) Οινες μα-
gno consensu. Herodoti Maggi
δε, εφιστ., ζώνα προθέμενη Ιττία
h. ι. δεῖπνας. Boni, utri εκ
verbis οινον substantivum
procederunt.

Ναύλοχιον. κ. λογέστε η σύδιαν. 289.

Τοποφ. Η'.

Ταρσους. ταρσος κυριως των ορθίων η πτεράσις,
αφ' οῦ καὶ ὁ τῶν κωπῶν ομοιος σχηματισμός.

VIII. 12.

Ἐπαμηγάμενος. ανακινησας. 24.

Ιανχάζουσιν. λέγουσι, Φλυαρουσι. i 65.

Τοποφ. Θ'.

Εἰρήν. κ παρὰ Λακεδαιμονίοις ἐν τῷ πρώτῳ θησαυρῷ ὁ παῖς ρωβίδας καλεῖται, τῷ δευτέρῳ χρειαζόμενος, τῷ τρίτῳ μικρόμενος, τῷ τετράτῳ πρόπταις, τῷ πέμπτῳ παῖς, τῷ ἕκτῳ μελείρην. Εὐθηθεντες δὲ παρ' αὐτοῖς ὁ παῖς αὐτὸς ἔστιν οὐ μέχρι καὶ οὐ. Βαρυτόνως δέ [το Steph. & Iung.]

κ Ναύλοχον) Hoc adscri-
pserunt ad Herodoti οὐλο-
χοῦτες. Σύδας invenit οὐλο-
χος, in quo παῖς δὲ Ἡρόδοτος
λαμπτὴν τὸδε fuit et esse debet.
κ Ιανχάζουσιν) Quod addi-
stur Φλυαροῦσι, est in Gold.
[Steph.] Reg. Paris. et S. Re-
mig. Σύδας Φλυάροντος. Μεμ-
βρανα. S. Germ. Φυλλογούσι. Hinc Ηεγυθιανum Ιανχάζη.
Φυλλογεῖ, καταβοῖ. Quae-
omnia, ut Ιανχάζης eognos-
scatur, incertissimum dimis-
tutur, sicuti suo leco admno-
nitum, lectorem.

κ Εἰρήν) Ex libro IX. nihil
in S. Germ., ne ipsum qui-
dem notable hoc, quod in
aliis [et in ed. Steph.] ob-

viuum negligere nos debui,
scholium. Praeponui Ιερόθεος
Θ', arbitratuſ ad lib. IX. 25.
adPLICANDAM viderit. Defen-
tem autem subrumum Ρω-
βίδας Spartanorum suissedile-
cto, et secundum amni τρα-
μέομεν, ut alibi represen-
tur, dubito. Si licet, sit
quidni liceat, immo cum
plausu accipiatur,] προπτι-
κόστας et μικρόμενος. Δο-
ρικο μικρός, h. e. μικρός, μα-
λλεσ; quoniam πρόπταις et παις,
quarti quintique etasai proel-
li. Μελίρημ πινέριας πολλήρι-
erit. Plutarochus Λυτεργ. pag.
50. d. Εἰρένας δὲ καλοῦσι, γαν-
έτος ήδη δεύτερον ἐν παιδῶν γεγ-
νέται. Μελάτιπτης δὲ, τοῦ

μελείσην, ὡςπερ πυθμήν, ἀπύθμητο αὐχὴν; οὐδαύ-
χην.

Ακαίθοπλη. Ο πλησσόμενος.

⁷ ΑΒΙΟΣ. τη ὁ πολύβιος. ὡς ἄξυλος, ὁ πολύξυλος.

Ἐρμίς. ὁ κλινόπους.

stibet rōs; Ἀπροστόλος. Quae . Serm. V. p. 70., cui Harpo-
histōe ēnei iura sentia. Ki- erationem in "Ἄβιος iunge. —
stori ad Coddam eadem sen [Conf. Villotoni Adnot. ad
tūbū. E. 22. 1911. 1912. Apollonii Lexicon Homeric.
— τιον ἀκαδέπτην, παντούτος.) Quae vero Harpocration ha-
bit: "ΑΒΙΟΣ. τὸν ἄβιον Ἀντε-
His quoque et sequentibus φῶν ἀτί τοῦ πολὺν βίον κατηγ-
si. Ceterum ad eadē p̄cārēt; nec μέντον ἔταξεν. οὐτε τε "Ομῆρος ἄξιον ὑπάλληλος τῷ πολύνυμον: ea-
dīlīno; et ubi sūdem habue- dem (ut supra vidimus) in
rētū tū q̄dūtōs. Ebd. I. 192. de membr. nostra F. verbate-
Schol. ita sententia σκαπτα, nus descripta leguntur, nisi
ἔκποστα θοδη. An in ubi- quod ibi omissa est Aucto-
reverti applicatiōis descri- rum mentio. Caeterum quod
ptōis ēp̄s̄tūm ēp̄s̄tūm ēp̄s̄tūm
olit̄ et n̄ ad Hesychem spectat, apud Hesychium scribitur,
fobūt̄ Sop̄t̄ochis Ἀκαδέπτην
et dēbātūm. Ex. Eustathii
Mato., citato in Ilao. Metate- "Ἄβιος πλούσιος, οὐτε "Αντφῶν ἡ
nō ad S. Lucae Euang. cap. Λάθια, immerito videtur
xiii, 19., Εδρακόντιν Ἀγαθονίτην prava: dederat Ἀκαδέ- Henr. Valesius suspectam vo-
plētūs plenius Σφραγῖς. Odo- cem πλούσιος habuisse, πολύ-
vēs Ἀκαδέπτην somaliterum- siōs legendum censera. Per-
que apud Hesychium. Hoc cer- apte sane vox πλούσιος expri-
tēta in conjecturis. mit rationem quam isti ἄβιος
— ['Ἀκαδέπτην penacote in Antiphon subiecerat: nisi for-
membr. F. scribitur. S.] tasse utrumque vocabulum
adposuerat. Lexicographus,
πελίθιος πλούσιος: ut poste-

m "Αἴος) Haud scio; adscriptum ne fuerit libro IV. 46., ubi de Scytharum natione et moribus. Ad Seythos enim Homer. Iliad. N. 6. "Αἴος adplicabant et varie interpretabantur, uti Nicolaus Damascenus in Stobaei rius explicaret quo sensu τῷ Αἴος diceretur. Denique videndum, ne Glossa ista, quae inter Herodoteas legitur, ducta sit ex uberiore quadam scholio, quod ad verba τοῦ Σίων τοῦ ἱεροῦ L. 30, 22. olim spectarit.

APPENDIX AD NOTATIONUM

ad Herodoti Musas.

ADNOTATIONES nostra ad Herodoti Musas iam ad finem
erant perductae, typisque descriptae, quum Vir clarissi-
mus Frd. Henr. Bothus (idem cuius Emendationes
nonnullas ad Scriptorem nostrum spectantes, ex Eiusdem
ad Terentium Notis, iam in Adnotationum nostrarum cur-
sa commemoravi) misit ad me *Animadversiones ad*
Herodotum, Manhemii nuperrime impressas, quae in
Ipsius Opusculis-Criticis et Poeticis, hoc ipso anno M.DCC.XXII.
Berolini in publicum emittendis, primam occupant locum.
Quo in scripto quum alia multa et erudite et inge-
nitive observata aut coiectata insunt, tum haud paucā
in quibus mecum sentientem videre gravissus sum doctissi-
mum Virum. Quare, praetermisso quidem hoc posteriore
generē, si ex cacterarum numero Animadversionum nobis
biliores quasdam, in brevius quidem contractas, hāc ad
posero; et gratiam mihi visus sum initurus a lectoribus
nostrī Herodoti, neque ingratis facturus eruditō Anim-
adversorū.

Igitur Herodoti libro I. cap. 38, 7. in loco controverso,
ubi equidem veterem lectionem ὡς δὴ ὦ revocavi, Bothius
πρὸς δὴ τὸν legit, et dein εἰοι γε, hanc in sententiam, His
vero (alii populis barbaris) non magnopere aucti ne ipsi
quidem mihi videntur Pelasgi, quamvis gens barbara.

I. 63, 19. Inepte legi videtur Bothio τὸν τε τύπον καὶ τὸν
ἀντίτυπον, deletis coniunctionibus oportuisse τὸν τύπον τὸν
ἀντίτυπον; adiectivum enim nomen esse ἀντίτυπον, sic in
oraculo c. 67, 17. ubi τύπος ἀντίτυπος.

III. 109, 16. καὶ οὐδαμῆς ἄλλης η̄ κατὰ τοῦτο legendum cen-
set, nusquam alibi quam illio.

Male adfectum locum V. 27. ita sanandum existimat,
ut lin. 6. legatur *Aἰσίους δὲ τούτου οὐδενά πάντας* et ex istaque
omnia, usque σφαγήσας, proxime subiiciantur illis lin. 2.
αὐτὸν ψέψοντες ēsanabimur.

15

МУЖЕРЫ ДОКТОРЫ

27-VI-45, 3. pno in τὸν τόπον τοῦ Χριστοῦ γενέτης τοῦ λαοῦ
χρημάτων ανθητρίαν ποιεῖ τοῦτον τὸν τόπον τοῦ λαοῦ
τοῦ Χριστοῦ, ταπεστι. pno ἐτούτῳ ut iam olim in Notis ad
Terent. sic etiam nunc τοῦτο corrigit, monetque scri-
pturam codicum Brit. οὐκ οὐτως, ex οἰκότως esse natam,
glossemate illo quidem τοῦ μάρτυρος

VII. 364. 20: *prece quodolim aliis ex eodd. edebatur* *admodum*
obligato etiam M. Iulius p. com mode dicitur ut sit corrigit.

Eiusdem libri VI. caput 40. simulacrum censetur post
duo sequentia, et verbum datur non veniat intelligen-
dum, sed redierat.

Adui. 60., 5. scitis Nisi gravius subest uetus, repudientem
verticem dñe xpcm. etenim ut dicitur ad iohannem 14. 12.
Adui. 66., 56. pro xal dñe sacerdotis mortis; legitim
de xal dñe et de beatitudine nostra et de gloria nostra.

VII. 32, 5. pro isti ynis cōmōdō corrigit huius et ab aliorum, uisib; 32. 44. ualidior, quae paulo ante memorantur. A. 1.
eg. VH. 189 extitit pro ioradōs legit irrādere, ΔΑ: natūm
censem ex systib; ΔΑ male repeita. A. 1. VH. 140, 28. sic legit et distinguit: — abixus. Πρόσδο
uulnētūs, vīlētūs. Bracidi (atque adeo prædicti vobis) mil-
serios fatales. A. 1. VH. 140, 28. — abixus. Πρόσδο
uulnētūs, vīlētūs. Eliasdem Emendationem videlicet pro uul-
nētūs, in iustissimā Var. Lect. commendavi. Lin. 28. corrigit et ad uerbi uulnētūs, si tibi forte aliquando aduersus uul-
nētūs, i. e. si tibi obvius factus fuerit.

¶ M. Hor. 45, *Brumalit* καὶ *Alaora* τύποις χρημάτων, ut utraque
potest huius gerantes indicentur. *Brumalit* et *Alaora* in duas
auctoribus sup. autem levatum difficultatem cesserat committere post
'Ελληνικῶν interposito, et intelligendo οὐδεμίᾳ διατί 'Ελλη-
νικός sup. rigidius. *Brumalit* et *Alaora* in duas auctoribus post
et M. Hor. 35, *Brumalit* *μετανομάσθε* 'Ιωνος comicit opere
τελεσθεῖσιν. *Alaora* *μετανομάσθε* Μάνην, inquit, si quis retin-
nere cupiat, is interpretabitur, si qui alii, vel praecepserint
τιθῆσθε την αὐτὴν praeceptiū (Inquit) quatuor alienum,
lege ποιήσατε.

Cap. 77, 8. coniicit ἡμια πάντας ταπεῖσθαι.

VIII. 108, 15. *Frigida Bothio videtur locutio illa, παρη-
το ἀν οὐχίσιν μη ἄγει: nec mīhīca antis placuit. Sed, quid lu-*
cremūr si deletis cum Viro docto tribus verbis οὐχίσιν μη

άγειν, οἰκτίσιον διαφέρειν, οὐδὲ τὸν ἄλλον πόλεμον, μένειν εἰ τὴ Εὐρώπη περὶ τὸν ἀποτελεῖν: exputare equidem non potest.

VIII. 129, 12. verba καὶ τῆς παπούσθεντος dubitat a glossatoris manu esse, qui primatus ἦντις πλάνη. Indistincti peccat.

VIII. 144, 3 seq. Legendum censem est περὶ διοικήσεων πόλεων ἐν διεσπαρμέναις, deletis mediis; ut a pronunciatio generali ad singulare descendat oratio: esse enim absurdum, id est
τοῦτο διοικήσεων, nunc αἰσχρόν. Et illud oratione.

IX. 9, 8. corrigit ὅτε τε πατέρων, ταῦτα δύσκολα cōscit et antea hoc intellexissent Persae.

X. 5, 5. præfert Aldinum, i.e. τὸν Bauerūm ἐκέντει λίθον.

Caput 16. libri IX. ab Herodoto conscriptum esse, mox adducitur Bothius, ut eredat; quippe nihil nisi amplissimas continens, et Graeculi, eloquentium ostentantis, affectuationem minime Herodotem.

IX. 14, 18 seq. αἰνατούντινον εὑρίσκει. mecum ad Gratiosus refert Bothius, itaque αἰνατούντινον corrigit, quod. At ego requisiveram, sed per vim obtraxere Herodoto nihil meo. VIII. 58, 10. 13. διδέξαντες τοις τανατουμένοις. Quia ita halbutientem, inquit, quemquam, nihil Herodotum, ferat? ostenderunt, se ostendi. Quod si vim verbis, quæcumque amicuratiæ expenderit Vir doctissimus, (præ cibis ostentans, celebratus fuisse,) invulgata constantia dic herorum omnium scriptura nihil porro desideraturus vig detur.

Εὐφῆτα 34. αἰνατούντινον legendum censem est, et post Alexandum levius distinguendam orationem. Speciosa fons cognitio, nisi artis comaret, ἀριστεροῦ subinde orationem amare Herodotum.

IX. 106, 18 seq. ad Πελοποννησούς, ait, intelligi quidem utique posset, praestare tamen Πελοποννησούς: illa per id ipsum quod mos nostra de conjectura, in scientiam possimus.

Δύναται extre, legit καὶ διὰ τὸ μέρος δίδοντες: non me périles: effugiam enim, aut te ulciscar.

Εὐφῆτα 35. αἰνατούντινον εὑρίσκει. αἴτιον διατριβής. οὐδέποτε αἴτιον γένεται πατέρων, εἰ μὲν τοις τανατουμένοις, εἰ δὲ τοῖς θυσίαις.

**C O R R I G E N D A N O N N U L L A
E T A D D E N D A.**

Quamvis multa in corrigendis speciminibus typographicis cura et a me ipso et a meo in hac parte laboris socio fuerit posita, carveri tamen non potuit, quin passim aut hypothetae aliquod sphalma, aut mea in scribendo oscitantia, nostram praeteriret observationem. Ex his ea, quae interim animadverti, hic adnotare, et, qua ratione corrigenda sint, commodum duxi admonere. Reliqua aequus eruditusque Lector ultro corriget. Paucas easque breves interseram Notulas, in superioribus Adnotationibus praetermissas.

In Graeco Contextu.

LIBRO I. CAP. 1, 15. λέγουσι oportebat, non λέγουσιν. 17, 3. scribe τρόπῳ. 24, 26. τῇ. 39, 8. nescio quo pacto εἴχει irrepsit; corrige εἴπτη. 82, 8. scr. χώρη. 91, 20. scr. Κύρου. 250, 10. pinge ἴδεκα. 173, 18. scr. μητέρων.

LIB. II. CAP. 8, 13. corr. τεταμένον. 28, 20 seq. dele διὰ ante δίνας, et repone dein οὐα δὲ ιμβαλλ. Vide Adnot. 30, 33, scr. Ἀρχθίστρε καὶ Συρ. In brevi notula cap. 32, 24. subiecta, pro Εἰπειν ἄν, corr. Εἶπον ἄν. 33, 15. in ora est 10, ubi 15. oportebat. 56, 13. corr. Φοινίκων. 63, 8. sic interpuunge, ἔχοντις ξύλοις καὶ οὔτοι, ἐπὶ etc. 75, 3. corr. χορίν, ubi male χωρίων. 78, 4. sic distingue, καὶ ἔργῳ μένεται, etc. 100, 3. dele comma post περιπληκτ. 116, 19. comma intersetere post μεταγγίματα. 117, 1. Κατὰ scr. et lin. 2. repone δηλοῦται pro δηλῶν, et conf. Adnot. ad h. l. 124, 19. pro ταῦταις restitue τηντην. conf. Adnot. p. 354 med. 139, 3. corr. ίδονται, 144, 7. post τοῦτοι comma intersetere. 148, 3. scribe maiusculā initio literā Κροκοδίλων.

LIB. III. CAP. 14, 24. corr. παρεδίνων. 19, 14. corr. Αἴγυπτον. 38, 32 corr. αὐθάργουσι, 50, 16. pro πρᾶσσι τίπι. 58, 1. Τοῦτοι oportebat, maiusculā literā. 63, 13. corr. ἀτύθιμον. 65, 27. corr. σικατάτων. 72, 291, pro δικαιοσύνω scr. διαδικανέσθαι. 74, 13. corr. ποιήσως, et lin. 17. ἀκύρων αγορεῦσαι. 84, 9. Ηξίπετα scr. loco pravi Ηξίπεται. 105, 12 seq. scr. Πέρσαι φασι. Et dele δοῦται post χώρη. 113, 12. πλαστοῖς. 116, 6. πολλῷ ταῦται. 148, 6. οἱ μῆτρες ταῦται.

CORRIGENDA ET ADDENDA. 363

LIB. IV. cap. 35, 2. pone comma post παρθίνους, et dele post Τηρθορ. 41, 6. ισήτα. 43, 33. corr. κατίσχε. 45, 1. scr. Ή δὲ δὲ Εύρωπ. 50, 17. dele comma post Ἰερρψ. 55, 2. corr. ομάδαι. 61, 4. scr. ἔχοντες λίθητας, et dele ίς. 65, 2, αποπρίσας. 76, 6. lege πλέω δι' Ἐλλην. absque δι, et conf. Adnot. 79, 16. dele comma post και. 165, 8. θῶσκε.

LIB. V. cap. 17, 7. ἐξ οὗ. 28, 6. scr. καὶ τῆς Ἰωνίης. 33, 11. dele comma post δησκαι. 49, 23. sic distingue: τα, θυμῷ βούλομι. 66 extr. comma intersere post σύμμαχον: et cap. 67, 5. post ἀγωνίζεσθαι. 87, 16. ἀλλω scribe, pro ἀλλο. 123, 3. dele comma post Ἰωνίην.

LIB. VI. cap. 13, 3. dele comma post Συλλεκτος. 15, 10. corr. ἀπίθαλον τῶν. 31, 5. οἱ βάρβαροι, ιστα. 40, 5. scr. Συίδης ἐθευγε, non ἐκθεύγε. 126, 15. corr. παλαιότερην.

LIB. VII. cap. 30, 10. corr. Κροῖσον. 50, 12. in brevi nota sub contextu scr. Libri omnes κῶς χρὴ τὸ βεβ. 60, 1. et 2. pone comma post πλῆθος, et dele post ἀριθμὸν. 75, 4. corr. πίδια. 100, 10. dele ᾧς post ἴμοις: et lin. 12. corr. αἰγαλοῦ. 112, 2. ἐτέρῳ. 136, 11. τίσσοντας. “Λέγουσι etc. Sic refinge τίσσοντας” λέγουσι etc. 139, 3. post ἀνθρώπων paullo maior ponēndā distinctio: ἀνθρώπων ὅμως δι etc. 140, 2. corr. ἐτοῖμοι. 170, 13. scr. οἱ που νῦν ιδράτι etc. 170, 4. pro σφι rectius σφε reponetur: conf. Adnotationem ad h. l. ubi adlīci poterat: „Inde et Hesych. Σφι αὐτοὺς, αὐτὰς, αὐτά.“ 184, 6. pro διμίλον, ιόντα τισσ. rescribe ιόντα διμίλον τισσ. 219, 3. pro ἵπειτεν scr. ιπλ δὲ. 225, 6. corr. σὺν Ἐπιάλῳ.

LIB. VIII. cap. 11, 5. post στέμψ dele punctum; et scr. παρὰ ἑτούμα εἰταῦθα etc. 15, 6. pro ταῖς ναυμ. scribe τάς τις παριτάχταις: 26, 9. scr. οἱ δὲ εἰπον τῆς θλιψίας - στέφανοι deletis illis notis „et“ 68, 25. sub contextu adponenda brevis Nota: „lxviii. 25. οὐτε αὐτοῦδε: Verum fuerit οὐτε αὐτοῦ.“ 112, 4. delendum aut cancellis certe circumdandum vocab. λόγοισι.

LIB. IX. cap. 10, 6. scr. εἰκόνων 14, 5. repone ιδουλεύ-θι, θίλων, οὐ κατ etc. 29, 4. corr. ικατεράδεις. 74, 6 seq. verba sic distinguenda: ίνα δι μη εἰ πολύμοι, ικιπτοτες ίν τῆς τάξιος, μετακινοῦσι etc. 111, 23. corr. ίμε τι:

In Versione Latina.

LIB. I. Pag. 18. lin. 7. corr. Cypseli. p. 25. l. 3 fin. corr.

incidentem. p. 611, 10. *Pelasgicus.* p. 622, 4 fin. scripsit
sunt alia Pelasgiae oppida. p. 117, 8. pro populi poeplebie
p. 137, 11. pro istis, quum per totum diem parturisset haec
ponit, etius partus in dies singulos expectabatur. p. 162, 7 et
Te vero manente Rego; corr. Ex quo tu vero auspicatus es reg-
num. p. 169, 4-6. nam similiter -- commissari exerceat averse-
sionem corrigere ad Adnot. ad h. l. p. 179. l. 6 fin. *Cratis*
corr. *Crathis.* p. 196. post l. 3. omissa adiice verba: Na-
vigabant autem non rotundis navibus, sed (longis) pentidon-
teris. p. 246, 6 seq. pro quorum plerique corr. quod ut plurim
tim, Avel, qui longe plurima ex parte.

LIB. II. pag. 275, 7. corr. ultimque, ubi prave utriusque
332, 4. pro in templis scr. ex victimis. 364, 2. pro calice
scr. calycet. p. 377, 10. post Colchiorum omissa adiice haec
verba: Putare autem se aiebant Aegyptii, esse Colchos de ex-
eritu Sesostris. p. 393, 2. corr. Menelaus. p. 468 extr. pro
elvestigio pone palam.

LIB. III. pag. 138, 6. frontibus, corr. frondibus. p. 173
penult. pro exercitumque contraxit pone traicereque exercitum
paravit. p. 182, 7. pro uxoribus scr. mulieribus.
LIB. IV. p. 208, 2. post persecuti, adde, donec Mediam
dant ingressi. pag. 221. l. 5 fin. pro quo scr. quod. p. 227, 8
sae. verba distingue: atque Opin virgines, ex Hyperboreis stir-
nere etc. p. 230, 5. corr. Myriandrico. p. 260, 10. caput
tentone. p. 337, l. 4 fin. corr. Tisameni. p. 339, 24 habita-
tibus. p. 348, 4 fin. ante incubuit adde denuo. p. 375, 8. post
etradit adiice atque perdat. p. 393 extr. pro Batti filia, scribi
be Batti uxor.

LIB. V. pag. 415, 9 seq. pro multi sunt remiges, scribe
multum est signi conficiendis remis idonei. pag. 462, 1. seq.
scribit: quem, quamvis peregrinum, tamen ut vicinum ag-
ciuum, adiecit. p. 501 penult. pro profecto ser. rejecto. p. 500,
7. obri. detinaverant.

LIB. VII. pag. 169, 8. scr. ut et obriego. p. 194 extr. corre-
ctives. p. 210, 4 seq. scribe: Magnae enim rea -- con-
fici posse sunt. p. 265, 6. absumto, corr. adsumto. p. 341,
10. pro nave oblique a nactus; scr. naves in alto nactus.
p. 356, 4 seq. pro cum delectis -- viris, scribe cum delectis
at se legitimis trecentorum virorum numero, et quidem quibus
domi etc. p. 389. l. 5 fin. post memoravi. adiice: Reaciverant
autem mirabiliter quadam ratione.

LIB. VIII. pag. 20, 7. *magnum discrimen*, *scr. maximus*
discr. p. 66, 2. illius sententiā, *scr. illius iudicio*, p. 113,
l. 3 fin. pro. *At Carystii etc. scribe*: *At non idcirco dilata*
est Carystiorum calamitas. p. 226. l. 6 fin. *dele verba et lo-*
ricā. p. 228 ult. *scribe: omnes quocumque ipsum et quo eis*
gradu vidissent etc. p. 242, 2. *scribe ultero suscipiat.*

In Varietate Lectionis.

LIB. I. Cap. 2, 13. paullo post medium pag. 10. tria
foeda vitia tres deinceps lineas deformant. *Vulgo* ubi *Vul-*
go oportuisse quisque videt: τὸν Κόλχον βασ. Pa. F. ubi
Kόλχων legendum: denique verbum, ubi *verum.* cap. 73,
13. κείνει. Corri. κείνης τι nostri omnes. Paulo post, pro
conf. III. 87. corr. III. 84, 7. et 10. cap. 104, 5. post *conf.*
e. 110. adde: et IV. 37, 4. et 40, 2. cap. 114, 14. ubi *mihi*
preferat Arch. *scr. Ask.* pro *Arch.* pag. 96 ult. pro *Pass.*
scr. Arch. pag. 101. l. 6 fin. post *Pb. Pd.* adde: *conf.* VIII.
67, 14. pag. 128. l. 9. corr. ήτι, ήτι, ήτι. pag. 131. l. 6
fin. et seqq. *dele verba*, *mihi vero* --- reperitur: et vide. Adq
not. ad I. 186, 22. pag. 133 med. pro *έτιδης* corr. *έτιδημα*

LIB. II. pag. 158. l. 5 fin. corrigi: In F. δεῖν a pr. m.
dein adieetus etiam accentus super e. In Pf. est οἷς δι pro οἷς τοῖς
pag. 164. l. 15. ubi *τεταμένος* ex *Arch.* corrigi *τεταμένου*.
pag. 167 penult. pro *οἷων* *scr. οἷων*. pag. 173. cap. 19, 19η
ubi est *Med. Ask. Arch. pane Med. Ask. Pass.* pag. 181 meda
pro *qui casu an* --- *caussam.* *scribe*: *qui Veselungii monitione*
secuti sunt. pag. 189. *versus med. pro II. 41, 6. oportebat*
III. 41, 6. pag. 197 med. *scribe*: *Vulgo* οὐ μέντος τε φή ται
pag. 198. l. 10. corrigi *άναγκαιη*. pag. 200. post *ὑπε-*
διαμ, ubi *έτιδη Arch.* corrigi *έτιδη Arch.* pag. 208. *δια-*
τετραμένου et *τετραμένου*. pag. 207. CAP. LXVII
corrigi CAP. CXVII.

LIB. III. pag. 30 sub fin. pro *δέδιομένι*. *Pb.* oportebat δέ
δέδιομένι *Pb.* pag. 34 med. post *Vind. Arch. Rem.* adda pro
pro Steph. Et paullo post, pro istis. Et αἰχτών *delevit* Schaeff
scribe: δύλανος, a *Gronov. receptum*, abiecit *rūsus* Schaeff
pag. 46. l. 13 fin. In *Edd.* u. u. *mēr.* corrigi: In *Edd.* u. u. *mēr.*
pag. 58, 2. συνηρψ. *Arch.* corr. ευηρψ. *Arch.* pag. 71, 7. *τοῦτον*.
corr. τοῦτον. pag. 71, 9. *corr. Aristoph.* pag. 84a
l. 12 fin. *dele* *importuna verba*, *Vulgo* c. 141 a. 319 med

LIB. IV. pag. 106. l. 14 fin. Corrigi *άτταχαίδημα* *Aida*

pag. 107. versus med. scribe: lin. 12. ἵς τὸν Σωθ.) ἵς γὰς τὸν Σωθ. Arch. Vind. Ibid. καὶ τὸν) Sic Arch. pag. 108, 12. scribe: Perperam κατοικημένου Pb. Pd. pag. 125, 12. corri-
ge: est Ασσόνης. pag. 130. cap. 48, 4 seq. πόλεων. Corri-
πόλεων utique etc. pag. 139, 2. dele punctum post λέγεται.
pag. 143 med. dele verba: Puto et Paris. Et paulo post corri-
ge: dein Σύλης ed. Wess. pag. 158 extr. pro l. 11. scri-
be. l. 10. pag. 168, 4 seq. post δεσυντ Arch. adde: et Vind.
pag. 188 med. scribe: Recite vero ὅπλας μεσ. F. etc. pag.
196. post med. ubi οἴκα Med., corrige: οἴκα Med. pag.
137. l. 4 fin. ubi Mirab. c. 159. scribe c. 169.

LIB. V. pag. 228. med. corrige: simplicissimam.

LIB. VI. pag. 39. l. 8 fin. ubi Athen. lib. V., corrige:
Athen. lib. X. pag. 58, 5. post Ask. adde Pass.

LIB. VII. pag. 77 med. corrige: F. puto et Paris. pag.
80, 15. pro utique male, scribe: utique non male. pag. 84,
5. μάτην. Corrige μάτην. Ead. pag. l. 9. et 8 fin. dele ista:
quod vitiosum -- intellecerat. pag. 102, 7. ubi πιος χρήν
corrige καῖς. pag. 114 ult. ubi coll. c. 122. corrige vell. c.
121 extr. pag. 115, 1. pro Ald. scr. Arch. pag. 157. l. 14
fin. dele ista: contra quam -- Editor. pag. 158. post med.
dele verba: (nescio quid spectans). pag. 175. l. 10 fin. post
Ὑγιες F. adde: quod et ex Med. citat Gronov. in Notis. pag.
178. ad cap. 109, 25. scribe: Sic margo Steph. Pass.
Ask. etc. pag. 181. l. 9 fin. ad cap. 219, 3. post Valla, ad-
de: Ibid. ἵπετε) Sic Schaeff. ex coniect. ἵπετε δὲ eddi ante
Schaeff. cum Mastis: pro quo ἵπετε δὲ corrigendum recte mo-
nuerat Valek. Vide Adnot. ad h. l. pag. 184. l. 8 fin. scribe:
[immo Paris. omnes, et F.] pag. 185. cap. 225, 4. ubi ὑπέ-
ίσπειαν Med. etc. Corrige ὑπέπειαν Med. et post Paris. A.
adde: et sic ed. Wess. cum Gron. Dein, pro ὑπέπειαν F.
scribe ὑπέπειαν F. pag. 185. l. 6 fin. ubi est p. 499, 24.
scribe p. 497, 24.

LIB. VIII. pag. 9. cap. 15, 6. post Vindob. adde: Ibid.
τὰς ναυπαχίας) Commodissime τὰς τις ναυπ. Arch. pag. 46,
3. Strabo IV. Corrige: Strabo IX. pag. 55. l. 8 fin. dele
ista: Puto autem αἰωνίης hos debuisse. pag. 70, 4. corrige:
η l. 11. αἰώνιος) Sic ed. Schaeff. ex emend. Valck. Antea αἰώνιος
adde. cum mastis.“ pag. 71, 9. ubi est p. 62 seq. corrige p.
261. et 263. pag. 95. post med. ubi tuerit Paris. omnes. Cor-
rige tuentur. pag. 99, 11. Ante l. 13. adde: l. 9. θελεῖται)

Ἐλοιμι Arch. pag. 123. l. 15 fin. ubi Et ἵθερο; corrigi: Εἴθερο. pag. 135, 13. dele ista verba: quod etiam noster codex F. tuetur. Ibid. l. 11 fin. ubi ἵκαπάτηνε, corrigi ἵκπατηνε.

In Adnotationibus.

ADNOT. ad LIB. I. cap. 58, 7. p. 67. l. 3 fin. propter Wesselungium corrigi ad Wess.

Ad I. 74, 24. p. 89, 9. post relinquamus: adde: Caeterum conf. Valckenar. ad IV. 70, 1.

I. 86, 17. p. 101, 2. pro II. 27. corrigi II. 28.

Ad I. 179, 11. post continuatas. adde: Sed, ut apud Plataarch. de Pueror. Educ. cap. 9 extr. (aliis II. 7.) μονόχωλες ἀδόγει idem est ac μονώδες; et οὐ ποικίλος, sic h. 1. μονόχωλα εἰκαστα dici videntur domunculae uniformes, simillimam cunctas frontes praferentes.

I. 193, 33. p. 191 med. pro nona c. 104. corr. nona c. 109.

ADNOT. ad LIB. II. cap. 19. p. 234. l. 13 fin. post στρατούς τοὺς adde: conf. IV. 181, 21.

II. 46. p. 263. l. 4 fin. ante Est praeterea etc. adde: In bōvino genere τὸ κέλαιον γένετο; memoravit Noster IV. 29, 1. ubi vide Wess.

II. 86. p. 308. l. 7 fin. post consentaneum est: adde: conf. omnino IV. 72, 7 seq.

ADNOT. ad LIB. IV. cap. 128, 6 seqq. p. 287. post τῷν διαφορᾷ WESS. haec adde: — Valla latina, paucis mutatis, testena Gronovius locum istum sic converterat: At ipsorum illius, qui relinquebantur, visum fuit non amplius errare Petrus γε sed assidue eomeatu crepto insidias tendere. Distributis igitur illis, qui copiis Darii frumenta auferrent, quae docebat erant exaquebantur. Evidenter, Wesselungii interpretationem sequutus, tamen in dictionis illius significatu, τὸν διαφορῶν τοὺς, haeseram aliquantis per. Nuperrime mihi Vir celesterr. Io. H. HENR. VOSS, is cui Homerum Germania debet germanico ore carmina canentem, per literas significavit, tractari a se in Notis ad Homerium hymnum in Cererem hunc Herodoti locum; in eoque quum τὸν διαφορῶν (fere ut Valla et Gronov.) cibaria auferentes, τὸν διαφορῶν (cunis eidem) distribuere intelligat, leviter corrupta censere verba ista, τωμῶντες — τοὺς Δαρεῖου, nempe in hunc modum refingenda, τωμῶντος ὡν τὸν διαφορῶν τοὺς Δαρεῖου, hac sententia: quum Darius distribueret (passim dimitteret).

*homines, qui cibaria auferrent. Iamque ego, pérpensis denuo Scriptoris nostri verbis, qualia ex constanti codicum consensu leguntur, reperio, rectissime sententiae summae, quae illis continetur, a doctissimo Viro pcr. ptam esse expositamque. Nempe, non *cibum capientes Persas*, sed *frumentantes, cibaria avehentes, asportantes*, de improviso adgredi Scytha statuerant. Quae interpretatio, at alioqui multo commodior probabiliorque debuit videri, sic verbis, quae hic leguntur, unice consentanea est. Nam *cibum sumere, cibum capere*, graece dieitur *εἰρον αἴρεσθαι*, non *ἀναγεῖσθαι*: compositum hoc verbum ista notione ignorat graeci sermonis usus: nec opportunus hic locus esse videatur particulae *ἀν*, si diviso verbo cum *Abreschio* *ἀναγεῖσθαι* legere velles, ea voculae *ἀν* notione, quam et alibi apud Nostrum et III. 119, 12. locum habere vidimus; quae ipsa notio h. l. voce *ἰατότοις* disertius expressa est. Denique, etiam si simplex verbum hic positum esset, tamen *αἴρεσθαι εἰρά* graece non minus incongrue dictum foret, quam si latine *cibaria* (aut *frumentum*) *capere*, pro *cibum capere* diceres: sunt enim *εἰρά*, *frumentum*, et *cibaria* quaelibet, *annona*, *commeatus*, quum apud alios scriptores, tam apud Nostrum V. 34, 5. 65, 4. Sed, quod ad verbum *ὑπάντης* spectat, nec sollicitari illius terminatio, nec *distribuendi* notio eidem tribui debet. Peraptus huic loco significatus est *observandi*, et abunde firmatus citatis a *Wesselino* testimoniiis; quibus, si opus esset, adiici poterat illud *Euripidis*, quod *Schneiderus* in Lexico crit. adposuit ex *Phoeniss.* vs. 1262. ed. *Barn.* (1271. ed. *Pors.*) ubi *ἰωμῶν* veteres Grammatici *παρέποντες* et *ἰωδάτου* interpretantur.*

Ad VII. 61, 6. adde Adnotationem: *ὑπάντης*, Φαρετρών (*ἰωμένων*) In latinis posui: *A tergo suspensas habebant pharetras*: quae graecis non satis respondent; id enim graece foret *ὑπάνθειν* δὲ etc. Artius haec cohaerent cum praecedentibus: *ἄντη δὲ ἀσπίδων γέππει* *ὑπάντης*, scil. *ὑπάντης τοῖς γέπποις*. Quare recte *Valla* dederat: *pro clypeis gerra, pharetris subter pendentibus*. Nempe in itinere, de quo hic agitur, gerra a tergo gerebant suspensa, adeoque pharetræ sub gerris erant.